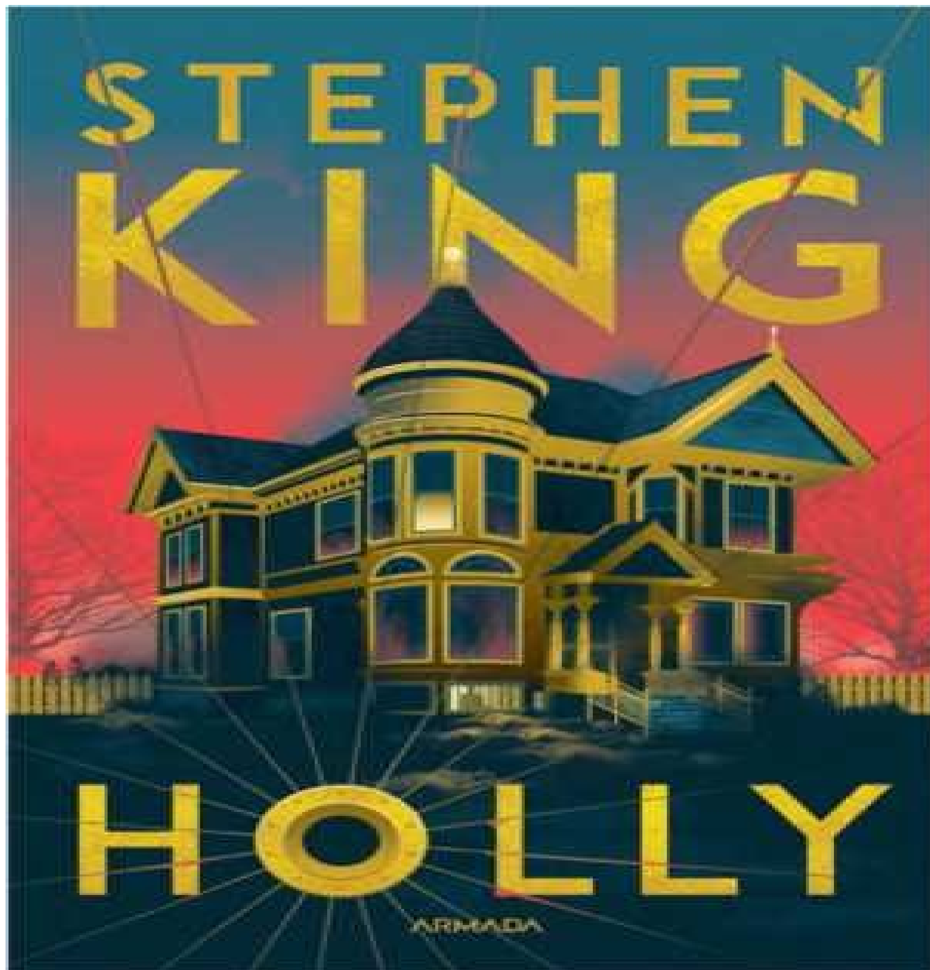
STEPHEN KING

HOLLY

ARMADA

STEPHEN
KING
HOLLY
ARMADA

STEPHEN KING

HOLLY

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma

EDITURA NEMIRA
2023

ISBN 978-606-43-1721-6

Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Cătălina MIHAI

Stephen King este autorul-fenomen a peste 60 de cărți, devenite bestselleruri internaționale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără Billy Summers (Armada, 2021), Later (Mai târziu, Armada, 2021), The Institute (Institutul, Armada, 2020), If It Bleeds (Un strop de sânge, Armada, 2022), The Outsider (Străinul, Armada, 2019), Sleeping Beauties, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (Frumoasele adormite, Armada, 2018), și seria BILL HODGES: Mr. Mercedes (Nemira, 2015) – recompensat cu Edgar Award for Best Novei, Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie, Nemira, 2017) și End of Watch (Mort la datorie, Nemira, 2018). Romanul său 11/22/63 (J.F.K. 22.11.63, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai impor tante cărți ale anului 2011 de publicația The New York Times Book Review şi a câşti gat Los Angeles Times Book Prize. Cărțile sale cult-seria THE DARK TOWER (TURNUL

ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele It (Nemira, Pet Sematary (Cimitirul animalelor, Armada,şi Doctor Sleep (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) şi National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăieşte în Bangor, Mâine, împreună cu soţia lui, scriitoarea Tabitha King.

În amintirea lui Chuck Verrill:
editor, agent și, mai presus de toate, prieten.
1951-2022
îți mulțumesc, Chuck.

„Uneori, se mai întâmplă ca
universul să-ți arunce o sfoară
de care să te agăți.”
Bill Hodges

17 OCTOMBRIE 2012

1

Este un oraș vechi și nu mai arată chiar atât de bine, cum nici lacul alături de care a fost construit nu mai atrage prin pitorescul lui, dar i-au rămas niște porțiuni încă destul de drăguțe. Probabil că aceia care locuiesc aici de multă vreme ar fi de acord că zona cea mai frumoasă este Sugar Heights, iar Ridge Road este cea mai frumoasă stradă care o străbate, coborând panta lină dintre Bell College of Arts and Sciences și Parcul Deerfield, aflat la vreo trei kilometri depărtare. În drumul său, Ridge Road trece pe lângă multe case aspectuoase, unele aparținând profesorilor, altele, unora dintre oamenii cu succes în profesiile practicate – medici, avocați, bancheri și, în vârful acestei piramide, directori de firme. Majoritatea acestor case au o arhitectură victoriană, sunt impecabil zugrăvite, au bovindouri și o mulțime de ornamente rafinate.

Parcul unde se termină Ridge Road nu este la fel de mare ca acela tolănit în inima Manhattanului, dar nici nu-i cu mult mai mic. Deerfield este mândria acestui oraș, iar municipalitatea a angajat un întreg pluton de grădinari care să aibă grijă de el și să-l facă să arate absolut superb. Sigur, ar trebui să vorbim și despre zona de vest a orașului, de lângă Red Bank Avenue – o zonă neîngrijită, botezată de localnici Hățișul, unde, după lăsarea întunericului, poți să dai peste persoane care vând sau sunt în căutare de droguri și unde se mai întâmplă uneori să aibă loc și jafuri. Însă Hățișul nu ocupă decât trei acri din cei șapte sute

patruzeci ai locului. Restul terenului este acoperit cu iarbă şi flori şi e plin de alei pe unde se plimbă îndrăgostiții şi unde sunt bănci pe care stau vârstnicii ca să-şi citească ziarele (astăzi, mai ales de pe dispozitive electronice) şi femeile se adună la bârfe, câteodată făcând-o chiar în timp ce-şi leagănă bebeluşii în cărucioarele lor scumpe. Acolo sunt două iazuri. Uneori ai să vezi bărbați în toată firea, alături de băieți, plimbându-şi bărcuțele teleghidate. Pe celălalt, ai să vezi cum plutesc lebedele şi rațele de colo-colo. De asemenea, acolo este amenajat şi un loc de joacă pentru copii. De fapt, poți găsi tot ce vrei în locul acela, mai puțin un ştrand. Din când în când, consiliul local ia în discuție şi această chestiune, dar punerea ei în practică este amânată de fiecare dată. Din cauza cheltuielilor prea mari, evident.

Această seară de octombrie este mai caldă decât în mod normal, dar o ploaie măruntă i-a ținut în casă pe toți împătimiții de jogging. Pe toți, cu excepția unuia singur. Acesta este Jorge Castro, angajat ca suplinitor la facultate, unde predă cursuri de creație literară şi de literatură latino-americană. În pofida specializării lui, Jorge este născut și crescut în Statele Unite și îi place să le spună oamenilor că-i la fel de american ca plăcinta cu *manzana*[1]*.*

În iulie, a împlinit patruzeci de ani şi atunci şi-a dat seama că nu se mai poate amăgi spunându-şi că este acelaşi tânăr leu care avusese un succes efemer cu primul lui roman publicat. Când faci patruzeci de ani înseamnă că a venit momentul să nu-ți mai faci iluzii că ai mai fi ceva – orice – „tânăr". Dacă te amăgești în continuare – dacă nu te duce capul și ești în stare să subscrii unei asemenea idioțenii ca actualizarea sinelui, care zice că „patruzeci de ani înseamnă doar douăzeci şi cinci în epoca noastră" –, o să te pomeneşti că o s-o iei la vale. La început, doar un pic, apoi un pic mai mult. Şi, pe neaşteptate, te trezeşti că ai şi făcut cincizeci și îți atârnă burdihanul peste curea și ai dulăpiorul din baie plin cu pastile care îți reduc nivelul colesterolului. La douăzeci de ani, trupul tău este milos şi îți iartă toate nebuniile. La patruzeci, iertarea este limitată – şi asta, în cel mai fericit caz. Jorge Castro nu-şi dorea să împlinească cincizeci de ani şi să constate abia atunci că a ajuns unul dintre nenumărații americani leneși și mocofani.

Neapărat trebuie să începi să ai grijă de tine atunci când faci patruzeci de ani. Trebuie să-ți ții toate mecanismele în funcțiune pentru că nu le poți returna ca să-ți iei unele noi. Prin urmare, Jorge bea în

fiecare dimineață suc de portocale (pentru potasiu), apoi mănâncă şi nişte fulgi de ovăz (pentru antioxidanți) şi se atinge de carne roşie doar o dată pe săptămână. Dacă i se face foame, deschide o cutie cu sardele. Sunt bogate în Omega-3 (Şi foarte gustoase!). Dimineața face nişte exerciții simple şi seara iese la jogging – fără să exagereze şi fără să încerce să se dea mare, ci doar atât cât să-şi aerisească plămânii bătrâni de patruzeci de ani şi să-şi ajute inima (de aceeaşi vârstă, desigur), să se grozăvească (puls în stare de repaus: 63 pe minut). Jorge își dorește să arate și să se simtă ca de patruzeci de ani abia atunci când va împlini cincizeci.

Numai că soarta se amuză să facă farse pe seama amărâților de muritori. Jorge Castro nici măcar patruzeci şi unu de ani nu va mai apuca.

2

Programul lui, de la care nu se abate nici măcar într-o seară ploioasă, este să alerge până în parc de la casa pe care o împarte cu Freddy (mă rog, este a lor atât timp cât îl vor mai ține să predea la facultate), casă situată la vreo şase sute de metri depărtare de locul lui de muncă. Odată ajuns în parc, face câteva exerciții ca să-şi mai întindă coloana, bea puțină apă minerală cu vitamine (pe care o ține în borsetă) şi se întoarce acasă. Fireşte, tot într-o alergare uşoară. Ploaia asta este chiar revigorantă, plus că acum nu există alți oameni care să facă jogging sau să se plimbe sau să meargă cu bicicleta, obligându-l să facă slalom printre ei. Cei mai afurisiți sunt bicicliştii, care se cred stăpânii locului şi, prin urmare, își închipuie că au tot dreptul să circule pe trotuare, nu pe carosabil, chiar dacă străzile sunt prevăzute cu piste pentru biciclete. În această seară, *el* este stăpânul locului. Nici măcar nu mai trebuie să-şi salute vecinii ieşiți la aer pe terasele lor vechi, dar încă frumoase; ploaia i-a închis pe toți în case.

Cu o singură excepție: bătrâna poetă. Şi-a pus un hanorac gros ca să-i țină de cald, deşi afară sunt aproape cincisprezece grade la opt seara. Dar doamna este sensibilă la frig, pentru că a slăbit şi nu are acum decât vreo patruzeci şi opt de kilograme (doctorul ei o ceartă mereu pe tema asta). Însă umezeala o deranjează şi mai mult decât frigul. Dar nu se dă dusă în casă, pentru că aceasta este seara în care va

scrie o poezie – sigur, cu condiția să poată întredeschide ochii inspirației. Din vară n-a mai scris nimic și vrea să-și pună mintea la treabă ca nu cumva să-i ruginească. Trebuie să scrie ceva care să o *reprezinte,* așa cum spun câteodată studenții ei. Însă mult mai important este faptul că aceasta ar putea să fie o poezie *foarte* bună. Poate chiar una *necesară.*

Și trebuie neapărat să înceapă cu descrierea ceții încolăcite în jurul felinarelor de pe cealaltă parte a străzii, ceață care apoi va pluti mai departe până va ajunge la *marea taină* – cum îi plăcea ei să spună. Iar marea taină este esențialul. Ceața formează halouri care abia dacă se mișcă, halouri argintii, minunate. Numai că ea nu vrea să folosească cuvântul *halouri*, pentru că este cuvântul la care se așteaptă toată lumea, este cuvântul folosit doar de cei care se mulțumesc cu puțin. Aproape un clișeu. Dar *argintii...* sau poate *argintul lor...*

Gândurile îi sar puțin de pe șine, doar atât cât să vadă un tânăr (la optzeci și nouă de ani, ți se pare foarte tânăr un bărbat de patruzeci) deplasându-se tropa-tropa pe celălalt trotuar. Îl știe: este scriitorul ăla care predă la facultate și care-l ridică în slăvi pe Gabriel García Márquez[2]. Din cauză că are părul ăla lung și negru și tuleiele alea de le zice „mustață", bătrânei poete îi aduce aminte de fermecătorul personaj din *Princess Bride*[3] „Numele meu este Inigo Montoya. Mi-ai ucis tatăl. Pregătește-te să mori!" Poartă o canadiană galbenă, cu o dungă reflectorizantă pe spate și niște hamleți din ăia de alergare, ridicol de strâmți. Și fuge mâncând pământul, ar fi spus mama bătrânei poete. Sau cu iuțeala fulgerului.

Nu știe de ce, dar alergarea ritmică a tânărului o duce cu gândul la bătăile de clopot și se uită din nou la felinarele de pe cealaltă parte a străzii. Îi vine o idee: *Alergătorul nu aude clinchetul argintului de deasupra. / Sunt mute clopotele-acestea.*

Nu, nu-i bine, pentru că nu rimează, dar tot este un început. A reușit să întredeschidă ochii inspirației. Acum trebuie să între în casă, să-și ia caietul și să se apuce de scris. Dar mai rămâne afară câteva clipe, privind la cercurile argintii care se rotesc în jurul felinarelor. *Halouri,* își zice ea. *Nu pot să folosesc cuvântul ăsta, dar exact așa arată, fir-ar ele să fie!*

Mai zărește o dată luciul galben al canadienei purtate de alergător, înainte să dispară în întuneric. Bătrâna poetă se ridică cu greu de pe

scaun, se strâmbă când o săgetează durerea din şolduri, după care, cu paşi şovăitori, de om foarte în vârstă, se duce înapoi în casă.

3

Jorge Castro accelerează puțin. Se simte revigorat, trage mai mult aer în plămâni, i-a crescut nivelul endorfinelor. Drept în fața lui este parcul, cu felinarele acelea de modă veche, care răspândesc o lumină galbenă şi enigmatică. Vede parcarea micuță de lângă locul de joacă acum pustiu. În parcare nu mai este decât o dubiță cu uşa laterală deschisă. Pe acolo iese o rampă al cărei capăt exterior se sprijină pe asfaltul ud. Lângă ea se află un scaun cu rotile în care stă un bărbat în vârstă. O femeie – tot destul de vârstnică – stă în genunchi şi pare că încearcă să repare ceva la scaunul ăla.

Jorge se opreşte, se apleacă şi se sprijină cu mâinile pe genunchi. Aşteaptă să-şi recapete suflul, timp în care se uită mai atent la dubită. Plăcuța de înmatriculare din spate este colorată în albastru şi alb şi are desenat pe ea un scaun cu rotile, simbol pentru persoanele cu dizabilități locomotorii.

Femeia, care poartă o haină matlasată şi are capul acoperit cu un batic, se uită la el. În primul moment, Jorge nu-şi dă seama dacă o cunoaşte – nu-i cine ştie ce lumină în parcarea asta micuță.

— Bună ziua! Aveți probleme?

Femeia se ridică. Bătrânul din scaunul cu rotile îi face un semn anemic din mână. Bătrânul este îmbrăcat cu un pulover şi are pe cap o şapcă din stofă.

— Ne-a murit bateria, răspunde femeia. Domnul Castro, da? Jorge?

Acum o recunoaşte şi el. O cheamă Emily Harris şi este profesoară de literatură engleză... sau a fost; probabil că acum este deja la pensie. Iar bărbatul este soțul ei, de asemenea profesor. Nu ştia că Harris este invalid, pentru că nu-l prea vedea pe la facultate – lucrează la o altă catedră, într-o altă clădire – dar, parcă, ultima oară când s-a întâlnit cu el, bătrânul mergea pe propriile picioare. Pe femeie Jorge o vede destul de des la diferite reuniuni şi evenimente culturale organizate de facultatea lui. Şi are el impresia că nu-l prea înghite, mai cu seamă după şedința de catedră unde s-a luat în discuție problema atelierului de

poezie, care a și fost desființat cu acea ocazie, în urma unor dezbateri cam înfierbântate.

— Da, eu sunt, zice el. Mi se pare că ați dori să ajungeți cât mai repede acasă, la căldură, și să scăpați de ploaie.

— Tare bine ar fi! spune domnul Harris.

Sau poate încă predă, și atunci ar trebui să i se zică „domnul profesor Harris". Puloverul de pe el este subțire și bătrânul domn cam tremură de frig.

— Crezi că poți să mă împingi în sus pe rampa aia, puștiule?

Tușește, își drege glasul. Soția lui, atât de distantă și de autoritară în ședințele de catedră, i se pare acum puțin cam tulburată și depășită de situație. Deznădăjduită. Jorge se întreabă de cât timp stau cei doi aici și de ce femeia nu a sunat pe nimeni ca să ceară ajutor. *Poate nu are telefon mobil,* își explică el. *Sau poate l-a uitat acasă. Bătrânii sunt cam uituci.* Deși nu-i chiar atât de bătrână. Jorge nu crede să aibă mai mult de șaptezeci și un pic de ani. Dar soțul ei din scaunul cu rotile pare mai în vârstă.

— Vă ajut eu. Ați dezactivat frâna?

— Da, sigur că da, spune Emily Harris, dându-se la o parte ca să-l lase pe Jorge să apuce mânerele scaunului și să-l întoarcă cu fața la rampă.

Jorge este nevoit să-l dea în spate cu vreo trei metri, pentru că scaunele astea motorizate sunt destul de grele. Și în niciun caz nu vrea să-l împingă doar până la jumătatea rampei, iar acolo să se blocheze și să fie nevoit să-l dea jos și s-o ia de la capăt. Sau, Doamne ferește, să-l răstoarne și să-l trântească pe moș pe asfalt.

— Haide, domnule Harris! Ține-te bine, s-ar putea să te zgudui un pic.

Harris se apucă de barele rampei, iar Jorge observă abia acum cât de lat e în umeri bătrânul invalid. Parcă ar fi plin de mușchi pe sub puloverul ăla. Probabil că oamenii care nu-și mai pot folosi picioarele compensează într-un alt fel acest handicap. Jorge urcă rampa în viteză.

— Diii, Silver! strigă vesel domnul Harris.

Îi este foarte ușor să urce prima jumătate a rampei, dar apoi scaunul începe să-și piardă din inerție. Jorge se îndoaie de mijloc, se împinge cu spatele în el și îl urcă în dubiță. În timp ce își ajută astfel vecinii, îi trece prin minte un gând cam ciudat: plăcuțele de

înmatriculare din statul lor sunt colorate în roşu şi alb. Însă, cu toate că soţii Harris locuiesc pe Ridge Road, la fel ca el (şi o vede deseori pe Emily Harris trebăluind prin grădină), plăcuţa de la maşina asta este colorată în *albastru* şi alb, la fel ca la maşinile din statul de la vest de ei. Şi mai este încă ceva ce nu se învârte rotund: nu-şi aminteşte dacă a mai văzut vreodată dubiţa asta pe strada lor. În schimb, a văzut-o de multe ori pe Emily stând ţeapănă la volanul unui Subaru mic şi elegant, cu un autocolant cu Obama pe bara din spa...

Dar acum ajunge în capătul rampei şi e îndoit de mijloc la aproape nouăzeci de grade, îl dor braţele de cât a împins, i s-au deformat chiar şi adidaşii. Şi, colac peste pupăză, îl mai înţeapă şi o gânganie în ceafă. Pare a fi una destul de mare, probabil o viespe, pentru că a început să-l ardă toată zona. Şi acum are şi un fel de reacţie alergică. N-a mai avut aşa ceva, dar există un început pentru toate şi i se înceţoşează brusc vederea şi i se înmoaie braţele. Alunecă pe rampa udă şi cade într-un genunchi.

Scaunul o s-o ia la vale şi o să dea peste mine...

Nici vorbă de aşa ceva. Rodney Harris apasă un buton, iar scaunul cu rotile intră în dubiţă zumzăind mulţumit. Harris sare din el, îl ocoleşte – ia te uită ce sprinten e acum! – şi se uită la bărbatul căzut în genunchi pe rampă. Lui Jorge i s-au lipit de frunte câteva şuviţe de păr, iar ploaia îi curge şiroaie pe obraji ca transpiraţia după un efort mare. Acum se prăbuşeşte cu faţa în jos.

— Bravo! exclamă în şoaptă Emily. Perfect!

— Ajută-mă! îi cere Rodney.

Soţia lui, care şi ea este încălţată cu adidaşi, îl apucă pe Jorge de glezne. Soţul ei îl apucă de braţe. Îl cară în dubiţă. Rampa se retrage. Rodney (domnul profesor Harris) se aşază pe scaunul din stânga. Emily se lasă în genunchi şi leagă mâinile lui Jorge cu un colier din plastic, din acelea folosite pentru cabluri, deşi probabil că nu ar fi nevoie de această măsură de precauţie. Jorge doarme buştean (comparaţie cu care precis că bătrâna poetă nu ar fi de acord) şi sforăie cam tare.

— În regulă!

Vocea lui Emily este stridentă din cauza entuziasmului.

— Am reuşit, Roddy! L-am prins pe rahatul ăsta cu ochi!

— Nu vorbi urât, draga mea, spune Rodney, după care zâmbeşte. Dar, da, ai dreptate. L-am prins.

Porneşte motorul dubiței, iese din parcarea micuță şi începe să urce panta.

Bătrâna poetă ridică ochii din caietul cu o roabă mică şi roşie desenată pe copertă, vede dubița trecând prin fața casei, apoi se întoarce la poezia ei.

Dubița opreşte în fața casei de la numărul 93, de pe Ridge Road, locuință a soților Harris de aproape douăzeci şi cinci de ani. Este proprietatea lor, nu a facultății. Se ridică una dintre cele două uşi ale garajului; dubița intră în spațiul din stânga; uşa garajului se închide; se aşterne din nou liniştea peste Ridge Road. Ceața se roteşte în jurul felinarelor.

Formând halouri.

4

Încetul cu încetul, Jorge îşi recapătă cunoştința. Îl doare îngrozitor de tare capul, are gura uscată, îi bolboroseşte stomacul. Nu ştie cât a băut, dar probabil că foarte mult, din moment ce are mahmureala asta fioroasă. Dar unde anume a băut? La vreo petrecere de la facultate? La vreun atelier de creație, unde i-a venit proasta idee să tragă la măsea ca în studenție? Oare s-a îmbătat după ultima ceartă cu Freddy? Dar parcă nu. Ceva nu se leagă.

Deschide ochii, pregătindu-se sufleteşte pentru explozia de durere pe care o va declanşa lumina puternică a dimineții în bietul lui cap maltratat, însă lumina este slabă. Este blândă şi nu îl face să sufere şi mai tare. Stă întins pe ceva ce seamănă cu un topper sau cu o salteluță de yoga. Vede alături o găleată din plastic, de spălat pe jos, probabil cumpărată de la unul dintre magazinele din lanțul Walmart sau Dollar Tree. Ştie motivul pentru care este găleata acolo şi, dintr-odată, simte ce probabil simțeau şi cățeii lui Pavlov când auzeau clopoțelul, pentru că doar ce se uită la găleata aia şi imediat i se întoarce stomacul pe dos. Se ridică anevoie (dar cât poate el de repede) în genunchi şi îşi vomită şi mațele din el. Face o pauză, doar cât să tragă aer în piept de câteva ori, după care vomită din nou.

Acum parcă i se mai linişteşte stomacul, numai că durerea de cap este atât de atroce, încât chiar crede că o să i se crape în două. Îi lăcrimează ochii, îi închide şi aşteaptă să-i mai treacă puțin migrena. Şi

chiar îi trece într-un final, numai că simte gust de vomă în gură şi miros de rânced în nas. Fără să deschidă ochii, bâjbâie prin jur după găleată şi scuipă în ea până când i se pare că şi-a curăţat cât de cât gura.

Deschide ochii, ridică fruntea (cu foarte, foarte mare prudenţă) şi vede nişte gratii. Este închis într-o cuşcă. Mare, dar tot cuşcă. Dincolo de gratii este o cameră spaţioasă şi lungă. Probabil că becurile din tavan sunt conectate la un reostat, deoarece lumina este scăzută. Dar tot reuşeşte să vadă pardoseala din beton, care i se pare atât de curată, încât nu l-ar deranja să mănânce de pe ea – bine, presupunând că ar putea să mai mănânce ceva acum. Jumătatea de cameră din faţa cuştii este complet goală. În mijlocul ei este o scară. Cu o mătură cu coadă lungă sprijinită de trepte. Dincolo de scară se află un atelier de lucru, cu tot felul de unelte atârnate în cuie bătute în pereţi şi o masă cu un fierăstrău electric cu bandă. Jorge mai vede acolo şi un fierăstrău circular – sculă tare bună şi deloc ieftină. Câteva foarfeci de grădină de diferite mărimi. O mulţime de chei universale, înşirate meticulos în ordinea mărimii. Un şir de comutatoare cromate pe o masă de lucru de lângă o uşă care duce... undeva. Cam toate uneltele pe care le-ar strânge un bărbat căruia îi place să meşterească prin casă, şi toate par bine întreţinute.

Nu se vede nici urmă de rumeguş sub masa cu fierăstrăul. În spatele ei este un aparat pe care nu l-a mai văzut niciodată Jorge: mare, galben şi pătrăţos, aproape de mărimea unei unităţi exterioare de aer condiţionat. Îşi zice că precis asta trebuie să fie, pentru că observă şi un tub de cauciuc în peretele lambrisat, însă nu a mai văzut niciodată ceva asemănător. Dacă are scris pe el şi marca firmei producătoare, probabil că este pe partea pe care el nu o vede.

Se uită în cuşca în care este prizonier şi se sperie. Nu de sticlele cu apă îmbuteliată Dasani, de pe marginea unei lăzi vopsite în portocaliu – pe care probabil ar trebui s-o folosească în loc de masă. Nu, cel mai tare îl înspăimântă cutia albastră din plastic, amplasată în colţ sub tavanul înclinat. Este o toaletă portabilă, din acelea folosite de invalizi când încă se pot da jos din pat, dar nu mai sunt în stare să ajungă până la baie.

Deocamdată, Jorge nu se simte capabil să se ridice în picioare, aşa că se târăşte până acolo şi dă capacul la o parte. Vede că apa din vas este albastră şi simte un iz atât de înţepător de dezinfectant, încât încep din nou să-i lăcrimeze ochii. Pune capacul la loc şi merge în genunchi înapoi

la salteluță. Oricât de vraiște i-ar fi mințile acum, tot poate să priceapă semnificația vasului aceluia: cineva are intenția să-l țină aici mai multă vreme. A fost răpit. Însă nu de vreun cartel de droguri, ca în romanul său *Catalepsie-,* și nu se află nici în Mexic sau în Columbia. Pare absurd, foarte absurd, dar a fost răpit de doi profesori în vârstă, unul dintre ei fiindu-i chiar coleg. Iar, dacă acesta este subsolul casei lor, înseamnă că nu este prea departe de propria lui casă, unde Freddy probabil că stă în living și citește și bea o cană cu...

Dar nu. Freddy nu mai este acasă acum. A plecat după ultima lor ceartă. S-a înfuriat, așa cum îi stă în fire, și a plecat pur și simplu.

Se uită mai atent la gratiile încrucișate. Sunt din oțel și foarte bine sudate. Probabil că au fost făcute chiar aici, în acest atelier – pentru că precis nu există vreun magazin de unde să le comanzi, vreun magazin care să se numească „Celule de pușcărie pentru toată lumea" sau ceva de genul ăsta. Însă par destul de zdravene. Pune mâinile pe una și încearcă s-o zgâlțâie. Nici nu se clintește.

Acum se uită la tavan și vede mai multe găuri mici făcute în panourile albe. Izolație fonică. Și mai vede ceva: un ochi de sticlă ațintit asupra lui. Jorge îl fixează și el cu privirea.

— Sunteți acolo? Ce vreți de la mine?

Nimic. Se gândește dacă n-ar fi bine să strige și să le ceară să-i dea drumul, dar la ce i-ar folosi? Oare închizi pe cineva într-o cușcă la subsolul casei (cu siguranță că-i subsolul) cu o găleată pentru vomă și o toaletă portabilă pentru alte treburi dacă ai de gând să dai fuga acolo la primul strigăt și să zici: *Scuze, scuze, am greșit!*

Îi vine să facă pipi – nu se mai poate ține nici măcar o secundă. Se apucă de gratii și se ridică în picioare. Alt fulger de durere prin cap, dar nu chiar la fel de rău ca atunci când s-a trezit. Se târăște până la toaleta portabilă, dă capacul la o parte și încearcă să facă. Nu poate, oricât de tare l-ar trece. Jorge este extrem de discret în legătură cu nevoile lui fiziologice – chiar și atunci când merge la câte un meci de baseball, evită toaletele publice. Plus că, acum, ochiul ăla de sticlă se holbează la el. Sigur, stă cu spatele, și asta îl ajută un pic, dar nu cine știe ce. Așa că se apucă să numere câte zile au mai rămas din luna în curs, apoi câte zile mai sunt până la Crăciun, dragul de *feliz navidad,* și chestia asta cu numărătoarea îi e de folos. Urinează aproape un minut, după care ia o

sticlă cu apă. Îşi clăteşte gura şi scuipă în apa cu dezinfectant, apoi bea restul.

Se întoarce la gratii şi se uită la camera lungă: la jumătatea goală de lângă cuşcă, la scară, la atelier.

Privirea i se întoarce iar şi iar asupra herăstrăului cu bandă şi a celui circular. Poate că un om închis într-o cuşcă n-ar trebui să se uite la asemenea unelte, dar nu se poate abține. La fel cum nu se poate abține nici să-și imagineze scrâşnetul strident pe care l-ar scoate un asemenea fierăstrău atunci când muşcă din lemnul de pin sau cedru: *HIIIRRRRRRRR!*

Îşi aminteşte că alerga prin ploaia măruntă. Îşi aminteşte că era şi ceață. Îşi aminteşte de Emily şi de soțul ei. Îşi aminteşte cum l-au atras într-o cursă şi apoi i-au injectat ceva. După care s-a făcut beznă şi, când s-a trezit, se afla aici.

Dar de ce? De ce să facă aşa ceva?

— Vreți să stăm de vorbă? strigă el la ochiul din sticlă. Sunt la dispoziția voastră. Spuneți-mi doar ce vreți de la mine!

Nimic. În încăpere este o tăcere mormântală, întreruptă doar de paşii lui vlăguiți şi de *cling-clingul* pe care îl face cu verigheta de pe deget când o loveşte de gratii. Nu este verigheta lui; nu este căsătorit cu Freddy. Nu încă şi poate nu se vor căsători niciodată, după cum merge relația lor. Verigheta aceasta i-a aparținut tatălui lui Jorge. I-a scos-o de pe deget la câteva minute după ce papi a murit la spital. Şi o poartă el de atunci încoace.

Oare de cât timp se află aici? Se uită la ceas, dar nu-l ajută cu nimic; este un ceas mecanic, din acelea pe care trebuie să le întorci – altă amintire de la tatăl său. Şi s-a oprit la unu şi un sfert. Habar n-are dacă-i vorba despre ora unu noaptea sau unu după prânz. Şi nu mai ține minte când l-a întors ultima dată.

Soții Harris. Emily şi Ronald. Sau Robert? îi cunoaşte, iar chestia asta nu-i de bine, nu?

Ar putea să nu fie de bine, îşi spune el.

Din moment ce nu are niciun rost să strige sau să urle într-o cameră izolată fonic – plus că efortul i-ar redeştepta durerea de cap, probabil mai cumplită decât înainte – se aşază pe salteluță şi aşteaptă să se întâmple ceva. Aşteaptă să coboare cineva şi să-i explice ce naiba vor de la el.

5

Probabil că nu a trecut complet efectul tranchilizantului ăluia pe care i l-au injectat, pentru că Jorge adoarme din nou. Stă cu bărbia în piept şi i se prelinge saliva printr-un colț al gurii. După ceva vreme, deşi ceasul lui papi tot ora unu şi un sfert o arată, se aude o uşă deschizându-se şi cineva începe să coboare scara. Jorge deschide ochii, se uită în sus (alt junghi dureros, dar nu la fel ca înainte) şi vede tenişi negri, şosete scurte, pantaloni cafenii şi eleganți. După care vede şi un şorț de bucătărie înflorat. Emily Harris. Cu o tavă în mâini.

Jorge se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă?

Femeia nu-i răspunde, ci doar se apropie la vreo şaizeci de centimetri de cuşcă şi pune tava jos. Pe ea este un plic maro şi umflat, înfipt în capacul unui pahar din plastic, ca acelea din care îți bei cafeaua când ai de făcut un drum mai lung cu maşina. Lângă el este o farfurie plină cu ceva foarte scârbos: o bucată de carne de un roşu mult prea închis, care pluteşte într-o zeamă şi mai închisă la culoare. Lui Jorge îi vine din nou să vomite doar uitându-se la ea.

— Dacă tu chiar crezi că am să mănânc aia, Emily, să ştii că te înşeli.

Ea nu-i răspunde, ci ia mătura şi împinge cu ea tava pe pardoseala din beton. În partea de jos a cuştii este o fantă cu o uşiță orizontală prinsă în balamale *(deci s-au gândit la toate,* îşi spune Jorge). Paharul din plastic se loveşte de fanta înaltă doar de vreo zece centimetri, se răstoarnă, iar apoi tava intră în cuşcă. Uşița se închide şi femeia trage mătura de acolo. Bucata aia de carne care înoată în balta de sânge întunecat pare să fie ficat crud. Emily Harris se îndreaptă de spate, pune mătura la locul ei, se întoarce... şi îi zâmbeşte. De parcă ar fi amândoi la cine ştie ce cocktail afurisit.

— N-am de gând să mănânc aia, repetă Jorge.

— Ba da, spune ea.

Şi urcă scara. Jorge aude cum se închide o uşă, apoi aude şi un pocnet, probabil făcut de zăvorul tras ca s-o încuie. Lui Jorge îi vine să dea la rațe doar când se uită la ficatul ăla crud, dar întinde mâna şi ia plicul din pahar. Înăuntru e ceva ce se cheamă Kachava. Eticheta dă de

înțeles că pulberea dinăuntru te ajută să-ți faci „o băutură bogată în nutrienți care îți trezește pofta de aventură”.

Numai că Jorge are impresia că, în ultima perioadă (cât o fi fost ea de lungă), a avut atâtea aventuri cât să-i ajungă pentru o viață, plus încă ceva pe deasupra. Pune pachețelul la loc și se așază din nou pe salteluță. Împinge tava într-o parte fără să se uite la ea. Închide ochii.

6

Moțăie, se trezește, adoarme la loc, apoi se trezește pe bune. I-a trecut aproape de tot durerea de cap și i s-a liniștit și stomacul. Întoarce ceasul lui papi și îl reglează să arate ora douăsprezece. La prânz. Sau poate la miez de noapte. Nu contează; măcar acum va fi în stare să țină socoteala timpului petrecut aici. Până la urmă va veni cineva – poate jumătatea masculină a acestei echipe de profesori trăsniți – și îi va spune *de ce* se află aici și ce anume trebuie să facă pentru a fi eliberat. Dar, oricum, explicațiile alea nu vor avea nicio logică, crede Jorge, pentru că-i clar că ăștia doi sunt duși rău de tot cu capul. *Mulți* profesori sunt duși cu capul; Jorge știe foarte bine asta, pentru că a predat în multe școli în cadrul programului care oferă posturi de suplinitor scriitorilor în devenire. Însă soții Harris duc conceptul de nebunie la un cu totul alt nivel.

În cele din urmă, își ia inima în dinți și pune mâna pe pachețelul cu Ka’Chava. Evident că în paharul ăla din plastic trebuie să amestece pulberea cu apa din ultima sticlă de Dasani. Paharul din plastic este de la una dintre benzinăriile Dillons din Redlund, unde iau câteodată micul-dejun Jorge și Freddy. Din tot sufletul, își dorește să fie acum acolo. Sau să fie în bisericuța Ayers, ascultând predica teribil de plictisitoare a preotului Gallatin. Ba ar prefera să fie chiar și în cabinetul unui doctor, care-i va face un consult proctologic. Și-ar dori să fie oriunde altundeva, numai aici nu.

Normal că nu poate avea încredere în ce i-au dat sonații ăia de soți Harris, numai că i-a trecut greața și i s-a făcut foame. Întotdeauna înainte de jogging mănâncă te miri ce și mai deloc, păstrându-și mâncarea mai bogată caloric pentru atunci când se întoarce. Pachețelul este închis etanș, ceea ce ar însemna că pulberea dinăuntru este în regulă; însă Jorge îl întoarce pe toate părțile și îl studiază atent, căutând

înțepături mici cât vârful de ac (ac *hipodermic),* înainte să-l deschidă şi să-i verse conținutul în paharul din plastic. Adaugă apă, pune capacul şi îl agită bine, aşa cum scrie în indicații. Ia o gură, apoi bea zdravăn. Nu prea crede că licoarea asta ar fi făcută după o „rețetă din vechime", cum scrie pe etichetă. Dar are gust bun. De ciocolată. Sau de frappe, dacă frappeurile s-ar face din plante.

Termină de băut, după care se uită din nou la bucata aia crudă de ficat. Încearcă să împingă tava afară din cuşcă prin fantă. Nu poate, pentru că fanta se mişcă doar spre înăuntru. Îşi vâră unghiile sub ea şi o trage în sus. Acum reuşeşte să dea afară tava.

— Alo! strigă Jorge la ochiul de sticlă care îi urmăreşte toate mişcările. Ce vreți? Hai să vorbim! Hai să rezolvăm împreună ce e de rezolvat!

Nimic.

7

Trec şase ore.

Acum bărbatul coboară scara până la el. Este în pijama şi în papuci. Şi, da, este lat în umeri, dar numai piele şi os de la piept în jos, iar pijamaua aia – dintr-un material imprimat cu maşini de pompieri, aşa cum doar copiii poartă – îi flutură în jurul corpului. Jorge Castro are senzația că trăieşte într-un coşmar doar când se uită la moşul ăsta – oare chiar e adevărat?

— Ce vrei de la mine?

Harris nu îi răspunde şi se uită la tava de pe pardoseala din beton. Tava pe care Jorge a reuşit să o împingă afară din cuşcă. Harris se uită la fantă, după care se uită din nou la tavă. Şi încă de vreo două ori: tavă, fantă; fantă, tavă. Apoi ia mătura şi o împinge înapoi înăuntru.

Jorge s-a săturat. Ridică fanta şi împinge tava afară. Sângele de pe ea se varsă şi stropeşte cracul pijamalei lui Harris. Acesta vrea să o împingă înapoi, după care se răzgândeşte, spunându-şi probabil că Jorge ar putea s-o țină tot aşa la nesfârşit. Sprijină mătura de latura scării şi se pregăteşte să urce. Doar umerii îi are lați ticălosul ăsta, în rest, e slab ca un țâr, dar un țâr destul de sprinten.

— Vino înapoi! îi cere Jorge. Hai să discutăm ca de la om la om!

Harris se uită la el, după care oftează prelung, exact ca un părinte răbdător, care are de suportat hachițele copilașului său.

— Poți să-ți iei singur tava când o să ți se facă foame, spune el. Mi se pare că am stabilit asta.

— I-am zis deja soției tale că n-o să mănânc ce-i acolo. Chestia aia e crudă, plus că a stat la temperatura camerei mai bine de...

Se uită la ceasul lui papi.

— ... de șase ore.

Dar profesorul țicnit urcă scara fără să-i mai răspundă. Închide ușa. Trage zăvorul. *Poc.*

8

Ceasul lui papi arată ora zece atunci când coboară Emily la subsol. Nu mai este îmbrăcată cu pantalonii cafenii și eleganți, ci cu un capot înflorat. Şi ea este în papuci. *Oare să fie din nou noapte?* se întreabă Jorge. *Este posibil? Cât timp am dormit din cauza injecției?* Şi parcă îl supără mai tare faptul că a pierdut noțiunea timpului decât bucata aia de carne sleită. Tare greu se obișnuiește omul cu așa ceva. Dar mai este un lucru cu care Jorge nu se poate obișnui.

Femeia se uită la tavă. Se uită la el. Zâmbeşte. Se întoarce să urce înapoi în casă.

— Hei! o strigă el. Emily!

Nu se uită la el, dar se opreşte la piciorul scării, ca să asculte ce vrea să-i spună.

— Am nevoie de nişte apă. Am băut o sticlă şi pe cealaltă am folosit-o la shake-ul ăla. Să ştii că a fost destul de bun.

— Nu-ți mai aduc apă până nu-ți mănânci cina, îl anunță ea şi pleacă.

9

Şi timpul trece. Patru ore. Îi este cumplit de sete. Nu că ar muri din cauza asta, dar evident că este deshidratat de la cât a vomitat, iar shake-ul ăla... parcă i-a rămas în gât. O sticlă cu apă i l-ar duce de acolo. Chiar o gură sau două.

Se uită la toaleta portabilă, dar nici prin cap nu-i trece să bea apa aia cu dezinfectant. *Apă în care m-am murat de două ori,* își zice el.

Ridică privirea la ochiul din sticlă.

— Hai să discutăm, da? Vă rog!

Ezită puțin, apoi adaugă:

— Vă implor!

Vocea îi scoate un fel de hârâit. Un hârâit *uscat.*

Niciun răspuns.

10

Mai trec două ore.

Acum nu se mai poate gândi decât la cât de îngrozitor de sete îi este. A citit tot felul de povești despre oameni care plutesc în derivă pe apele oceanului și care ajung în cele din urmă să bea din apa aceea de sub ei, cu toate că știu prea bine că este contaminată și că acesta este cel mai scurt drum spre anumite boli mintale. În fine, așa se zice și oricum nu contează, în situația lui, pentru că oceanul cel mai apropiat se află la vreo mie cinci sute de kilometri depărtare. Iar aici, în locul acesta, nu există nicio altă apă în afară de otrava din toaleta portabilă.

În cele din urmă, Jorge se dă bătut. Își vâră degetele pe sub fantă, se sprijină într-un braț și îl întinde pe celălalt după tavă.

Nu o poate apuca bine din prima, pentru că marginea este udă de la zeama aia și îi alunecă de sub degete. Așa că, în loc să o tragă spre el, nu izbutește decât s-o împingă și mai departe pe pardoseala din beton. Se încordează și, într-un final glorios, o prinde cu vârfurile degetelor. Trage tava prin fantă.

Se uită lung la bucata de carne. Carne crudă și roșie, după care închide ochii și o ridică. Este moale și se îndoaie și îi atinge încheietura mâinii. Și este rece. Fără să deschidă ochii, mușcă din ea. I se urcă stomacul în gât.

Nu te gândi la astaliși ordonă el. *Mestecă și înghite!*

I se duce în jos ca o stridie crudă. Sau ca o ditamai flegma. Deschide ochii şi se uită la obiectivul de deasupra. Nu-l vede prea bine, pentru că plânge.

— Acum sunteţi mulţumiţi?

Nimic. Adevărul este că nu a muşcat ca lumea din bucata aia de carne, mai degrabă a ciugulit un pic din ea. Că, uite, i-a mai rămas o grămadă.

— *De ce?* zbiară el. De ce să faceţi aşa ceva? Cu ce *scop*?

Nimic. Poate nu există niciun difuzor aici, însă Jorge nu crede asta. Crede că ei îl aud la fel de bine cum îl şi văd; şi, dacă îl aud, atunci i-ar putea răspunde.

— Nu pot, plânge el şi mai tare. Aş mânca-o dacă aş putea, dar *nu pot.*

Însă uite că totuşi poate. Puţin câte puţin, reuşeşte să înghită tot ficatul ăla crud. Îi vine să vomite la început, dar apoi îi trece.

Ba nu, nu-i adevărat, îşi spune Jorge privind la gelatina roşie rămasă pe farfurie. *Nu mi-a trecut. M-am forţat să înghit.*

Ridică farfuria spre ochiul din sticlă. Nici acum nu se întâmplă nimic. Trec câteva momente şi aude deschizându-se uşa care dă spre lumea de afară. Coboară femeia.

Are părul pus pe bigudiuri. Şi s-a dat cu cremă de noapte pe faţă. Într-o mână ţine o sticlă cu apă Dasani. O pune pe pardoseala din beton, mai departe de cuşca lui Jorge, după care ia mătura.

— Bea şi zeama din farfurie, îi cere ea.

— Te rog, şopteşte Jorge. Te rog, nu mă obliga să fac asta. Încetează, te implor!

Doamna profesoară Emily Harris, de la Catedra de engleză – doamnă profesoară care probabil este acum la pensie şi predă doar din când în când câte un curs sau seminar şi participă la reuniunile organizate de catedră – nu spune nimic.

Pe Jorge îl convinge calmul din privirea ei. Îi aminteşte de versul ăla dintr-un blues vechi: *N-ajută la nimic nici lacrimile, nici rugăminţile*[4]

Înclină farfuria şi scurge în gură toată zeama aia vâscoasă. Cad câţiva stropi pe tricoul lui, dar restul sângelui îi alunecă pe gât. Este sărat şi îi amplifică setea.

Îi arată farfuria pe care n-au mai rămas decât câteva pete roşii. Se aşteaptă s-o audă poruncindu-i să le lingă şi pe alea – să le ia cu vârful

degetului și să le sugă așa cum sugi o acadea din cheaguri. Dar femeia nu-i mai cere nimic. Culcă sticla de apă pe beton, o rostogolește cu mătura până la fanta cuștii, o bagă înăuntru. Jorge o ia, o deschide și bea jumătate din doar câteva înghițituri.

Un adevărat extaz!

Femeia pune mătura la locul ei de lângă scară și începe să urce treptele.

— Ce vreți de la mine? Spune-mi ce vreți și o s-o fac! Pe Dumnezeul meu mă jur!

Femeia se oprește doar o clipă, atât cât să rostească un singur cuvânt:

— *Maricon*[5].

După care urcă mai departe. Închide ușa. Trage zăvorul.

22 IULIE 2021

1

Odată cu apariția pandemiei de Covid-19, aplicația Zoom a fost mult îmbunătățită. Când a început s-o folosească Holly – în februarie 2020 (doar șaptesprezece luni au trecut de atunci?) – se întrerupea conexiunea doar dacă te uitai cruciș la ecran. Uneori îți vedeai interlocutorii, alteori, nu; uneori imaginea revenea și dispărea imediat, și iar revenea, și iar dispărea cu o viteză care-ți dădea dureri de cap.

Holly Gibney este o cinefilă înrăită (deși n-a mai fost la cinematograf din primăvara trecută) și îi plac atât superproducțiile hollywoodiene, cât și filmele de artă. Unul dintre filmele ei preferate din anii optzeci este *Conan Barbarul*[6], iar replica după care se înnebunește de-a dreptul este rostită de un personaj secundar – un negustor ambulant – și se referă la Set și la adepții lui. „în urmă cu doi sau trei ani, nu era decât o oarecare sectă care venera șarpele. Acum dai peste tot de fanaticii ăștia.”

Cam așa stă treaba și cu Zoomul. În 2019 nu era decât o aplicație oarecare, abia apărută, care se lupta să supraviețuiască într-o lume

plină de rivali precum FaceTime și Gotomeeting. Acum, datorită Covidului, Zoom este omniprezent, la fel cum erau și membrii sectei Marelui Șarpe Set. Și nu-i vorba doar de faptul că s-a perfecționat tehnologia. S-a îmbunătățit și calitatea. Imaginile de la înmormântarea la care asistă acum Holly sunt atât de clare și de detaliate, de parcă ar fi o scenă dintr-un serial TV. Evident că sunt prezentați în prim-plan toți cei care vorbesc despre decedat, dar sunt intercalate din când în când și imagini cu alți oameni care deplâng de acasă, din fața ecranului, moartea prietenului lor.

Însă nu apare nicio imagine cu Holly, pentru că și-a blocat camera video. Deși este mai bună și mai puternică decât a fost pe vremuri, a rămas la fel de discretă și reținută în manifestarea sentimentelor. Știe că este în regulă să fii trist la înmormântări, să plângi, să te sufoci de durere, dar nu vrea să fie văzută așa – mai cu seamă de asociatul și de prietenii ei. Nu vrea să i se vadă ochii înroșiți de lacrimi, părul ciufulit și nespălat și nici mâinile care-i tremură foarte tare atunci când își citește panegiricul scurt și sincer. Dar cel mai mult și mai mult nu vrea să fie văzută că fumează – după șaptesprezece luni de Covid, s-a apucat din nou.

Acum, la sfârșitul slujbei, pe ecranul ei apare un colaj de fotografii cu răposatul surprins în diferite ipostaze și în locuri diferite, iar din difuzor se aude vocea lui Frank Sinatra care cântă *Ihanks for the Memory.* Holly nu mai suportă și apasă butonul de ieșire. Mai trage o dată din țigară și o stinge în scrumieră. Chiar atunci începe să sune telefonul.

Nu vrea să vorbească cu nimeni, dar vede pe ecran numele Barbarei Robinson, așa că trebuie să-i răspundă.

— Te-ai deconectat, spune Barbara. N-am mai văzut nici măcar ecranul negru cu numele tău pe el.

— Nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăla. Și, oricum, se terminase.

— Dar ești bine, da?

— Da.

Deși... nu prea. Adevărul este că Holly nu-și dă seama cum se simte.

— Însă acum trebuie neapărat să...

Cu ce cuvânt ar putea s-o convingă? Ce cuvânt ar accepta acum Barbara? Ce cuvânt i-ar permite lui Holly să pună capăt acestei discuții înainte să izbucnească în hohote de plâns?

— Trebuie să reflectez.

— Am înțeles, zice Barbara. Dar să știi că ajung la tine cât ai bate din palme. Nu contează că-i lockdown.

De fapt, lockdownul este unul de fațadă, nu unul real, și o știu amândouă; guvernatorul statului lor este decis să protejeze libertățile individuale indiferent cât de mulți oameni s-ar îmbolnăvi sau ar muri ca să-i confirme convingerile. Slavă Domnului că majoritatea își iau măsuri de precauție.

— Nu-i nevoie.

— Bine. Știu că ți-e greu, Hols, e un moment trist pentru tine, dar fii tare. Ai trecut prin încercări și mai dificile.

Poate – de fapt, aproape sigur – Barbara se gândește la Chet Ondowsky, cel care a căzut în puțul ascensorului la sfârșitul anului trecut[7].

— Plus că vin curând și dozele *booster.* Mai întâi o să fie vaccinați oamenii cu imunitatea scăzută și cei peste șaizeci și cinci de ani, dar am auzit la școală că o să fie suficient pentru toată lumea până la începutul toamnei.

— Asta-i o veste bună, spune Holly.

— Și mai am un bonus: am scăpat și de Trump!

Care a lăsat în urmă o țară dezbinată, își spune Holly. Și cine poate să garanteze că nu va candida din nou în 2024? își amintește de promisiunea lui Arnie din *Terminatorul*: „Mă voi întoarce!”

— Hols? Mai ești la telefon?

— Da. Mă gândeam la ceva.

Adevărul este că se gândește să-și aprindă o altă țigară. De când s-a reapucat de fumat, parcă nu s-ar mai opri.

— Bine. Te iubesc și înțeleg că vrei să fii lăsată în pace. Dar să știi că, dacă nu mă suni tu diseară sau mâine, am să te sun eu iarăși. Să nu spui că nu ți-am zis.

— Am înțeles, răspunde Holly și închide.

Întinde mâna după pachetul de țigări, ezită, îl împinge mai departe de ea, își lasă capul pe brațele încrucișate și începe să plângă. A plâns mult în ultimul timp. A vărsat lacrimi de bucurie după ce Biden a câștigat alegerile. A vărsat lacrimi de spaimă, ca reacție întârziată, după ce monstrul cu chip de om Chet Ondowsky s-a prăbușit în puțul liftului. A plâns în timpul și după terminarea revoltei de la Capitoliu – lacrimi de

furie au fost acelea. Iar astăzi varsă lacrimi de durere, pentru că a pierdut pe cineva drag. Doar că sunt şi lacrimi de uşurare. Iar asta-i ceva oribil, dar probabil şi foarte omenesc.

În luna martie a anului 2020, Covidul a făcut ravagii prin aproape toate căminele pentru bătrâni din statul în care a crescut Holly şi pe care nu reuşeşte să se decidă să-l părăsească. Însă acest fapt nu a fost o problemă pentru unchiul ei, Henry, deoarece, la vremea respectivă, el încă locuia împreună cu mama lui Holly în cartierul Meadowbrook Estates. În perioada aceea, unchiul Henry deja nu mai era cu toate minţile la el, numai că Holly nu ştiuse asta. I se părea destul de normal atunci când se mai întâmpla să treacă pe acolo, iar Charlotte Gibney nu mărturisea nimănui îngrijorările despre starea de sănătate a fratelui ei, probabil respectând una dintre legile nescrise care guvernează viaţa doamnelor cu educaţie aleasă: dacă nu vorbeşti despre ceva, dacă nu recunoşti o anumită situaţie înseamnă că nici nu există. Holly presupune că acesta este motivul pentru care mama ei nu a avut Marea Discuţie Serioasă cu ea, pe când avea treisprezece ani şi începuseră să-i crească sânii.

Însă, în decembrie anul trecut, Charlotte nu a mai fost în stare să pretindă că „totul e bine şi la vară cald", pentru că nu era deloc aşa, pentru că avea mari probleme cu fratele ei plecat rău de tot cu sorcova. Cam în aceeaşi perioadă în care Holly începea să creadă că Chet Ondowsky ar fi putut să nu fie doar un simplu reporter de teren al unui oarecare post de televiziune, Charlotte i-a cerut fiicei ei şi prietenului fiicei ei, Jérôme, s-o ajute să-l transporte pe unchiul Henry la Căminul de Bătrâni din Rolling Hills. Asta s-a întâmplat în perioada în care au început să apară în Statele Unite primele cazuri ale aşa-zisei variante Delta.

Un infirmier de la Căminul Rolling Hills a fost testat pozitiv pentru această tulpină nouă şi mai contagioasă a Covidului. Infirmierul cu pricina refuzase să se vaccineze, pretextând că vaccinul ar conţine bucăţi de ţesut fetal obţinut în urma avorturilor – citise pe internet aiureala asta. L-au concediat, dar răul fusese deja făcut. Varianta Delta îşi făcea de cap prin Rolling Hills şi, foarte curând, au fost afectaţi în diverse grade peste patruzeci dintre pacienţii vârstnici. Vreo doisprezece au şi murit. Nu şi unchiul Henry. Acesta nici măcar nu s-a îmbolnăvit. Se vaccinase cu ambele doze – împotriva dorinţei lui

Charlotte, dar la insistențele lui Holly – şi, cu toate că a ieşit pozitiv la test, n-a avut decât simptomele unui simplu guturai.

În schimb, a murit Charlotte.

Susținătoare înflăcărată a lui Trump – fapt pe care i-1 *trâmbița*[8] fiicei sale cu orice ocazie – Charlotte a refuzat să se vaccineze şi nici mască nu a purtat. (Cu excepția cazurilor când trebuia să se ducă la supermarketul Kroger sau la bancă, unde masca era obligatorie. Iar Charlotte avea una anume pe care și-o punea în aceste situații: era roşie și pe ea erau imprimate literele MAGA[9].)

Pe 4 iulie, Charlotte a luat parte la un miting antimască, desfăşurat în capitala statului. Acolo a fluturat o pancartă pe care scria CORPUL MEU, ALEGEREA MEA (părere care însă nu o împiedica să se declare categoric împotriva avortului). Pe 7 iulie, şi-a pierdut mirosul şi a început să tuşească. În data de 10, a fost internată la Mercy Hospital, situat la doar nouă străzi de Căminul de Bătrâni Rolling Hills, unde fratelui ei îi mergea foarte bine... sigur, din punct de vedere al sănătății fizice. Pe 15 iulie, Charlotte a fost conectată la un aparat de ventilație pulmonară.

În scurta perioadă în care boala aceasta nemiloasă a făcut ravagii în trupul lui Charlotte, Holly a vizitat-o doar prin intermediul aplicației Zoom. Până în ultima ei clipă de viață, Charlotte s-a încăpățânat să susțină că acel Coronavirus nu era decât o minciună şi că ea făcuse doar o formă mai gravă de gripă. A murit în data de 20 iulie şi, doar datorită lui Pete Huntley, asociatul lui Holly, care a tras nişte sfori, cadavrul ei nu a fost depozitat în camionul frigorific, folosit acum drept anexă a morgii. Prin urmare, a putut fi dusă la firma de Pompe Funebre Crossman, care i-a organizat foarte repede înmormântarea prin Zoom. Într-un an şi jumătate de pandemie, patronul firmei căpătase deja multă experiență în punerea la punct până în cele mai mici detalii a acestor funeralii transmise online.

În sfârşit, Flolly poate să plângă în voie. Se gândeşte să se uite la un film, dar parcă nu-i vine – ceea ce nu se prea întâmplă. Se gândeşte să se ducă să se întindă puțin, numai că a dormit foarte mult de la moartea lui Charlotte. Îşi spune că, probabil, în felul acesta încearcă mintea ei să facă față durerii. Nici de citit nu are chef. Nu crede că va putea să se concentreze.

Dispariția mamei sale i-a lăsat un mare gol în viață – despre asta e vorba. Au avut o relație complicată, care s-a înrăutățit și mai mult atunci când Flolly a început să devină tot mai independentă. Şi a reuşit să o facă mai ales datorită lui Bill Flodges. A suferit mult la moartea lui Bill – în urma unui cancer pancreatic –, însă durerea de acum parcă este mai profundă, mai complexă, pentru că – hai să nu mai ocolim adevărul – Charlotte Gibney era o persoană sufocantă, ba chiar excela în domeniul acesta. Mai cu seamă cu fiica ei. Iar relația lor s-a răcit și mai tare atunci când Charlotte și-a declarat sprijinul necondiționat față de fostul președinte. În ultimii doi ani, Flolly își vizitase doar de câteva ori mama, ultima vizită având loc de Crăciun, când Charlotte pregătise toate felurile de mâncare despre care credea că îi plac foarte mult fiicei sale, amintindu-i astfel de copilăria ei nefericită și singuratică.

Ține două telefoane pe birou, cel personal și cel de serviciu. Agenția de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie" a avut mult de lucru în perioada pandemiei, cu toate că investigațiile au devenit mai complicate. Dar va fi închisă până pe data de 1 august, iar mesajul acesta în atenția eventualilor clienți este înregistrat atât pe telefonul ei, cât și pe cel al lui Pete Huntley. Holly s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să adauge și „din cauza unui deces în familie", dar și-a zis că asta nu interesează pe nimeni. Își verifică telefonul de serviciu doar din reflex, pentru că acum ea funcționează pe pilot automat.

Şi vede că a primit patru apeluri în cele patruzeci de minute în care a luat parte la înmormântarea mamei sale. Toate, de la același număr. Persoana cu pricina i-a lăsat și patru mesaje în mesageria vocală. Lui Holly îi trece prin minte să le şteargă fără să le asculte, pentru că n-are chef să se ocupe de vreun caz, aşa cum n-are chef să se uite la un film sau să citească o carte. Însă nu o poate face, aşa cum nu poate trece pe lângă vreun tablou puțin strâmb fără să-l îndrepte sau cum nu poate ieşi dimineața din dormitor fără să-și facă patul.

Nu înseamnă că sunt obligată să sun dacă ascult mesajele, își spune ea și apasă tasta de redare a primului dintre ele. A fost înregistrat la ora 1:02 p.m., cam atunci când a început ultimul show al lui Charlotte Gibney.

„Alo, la telefon Pénélope Dahl. Ştiu că agenția dumneavoastră este închisă, dar este vorba despre ceva foarte important. Este chiar o urgență. Sper să mă sunați cât mai curând posibil. Agenția

dumneavoastră mi-a fost recomandată de doamna detectiv Isabelle Jaynes...”

Aici se încheie mesajul. Desigur că Holly o cunoaşte pe Izzy Jaynes – a fost partenera lui Pete pe vremea când acesta încă lucra în poliție. Însă nu asta o surprinde la mesaj. Ce o surprinde – de fapt, o şochează de-a dreptul – este cât de bine seamănă la voce Pénélope Dahl cu mama ei moartă. Şi nu atât la voce, cât la anxietatea inconfundabilă din tonul ei. Charlotte era mereu îngrijorată dintr-un motiv sau altul și i-a transmis şi fiicei sale această stare de permanentă frământare, ca pe un soi de virus. Un virus cum este Covidul.

Holly se decide să nu mai asculte şi celelalte mesaje ale Anxioasei Pénélope. Doamna va trebui să mai aştepte. Precis că Pete nu va mai face o vreme muncă de teren: a ieşit pozitiv la testul Covid cu o săptămână înainte de moartea lui Charlotte. Şi-a făcut două doze de vaccin şi nu se simte prea rău – zice că simptomele lui se potrivesc mai degrabă cu un guturai serios, nu cu o gripă –, dar este în carantină şi va fi obligat să rămână o vreme la domiciliu.

Holly stă la fereastra livingului din apartamentul ei micuț şi foarte ordonat. Se uită la strada de jos şi îşi aminteşte de ultima masă luată împreună cu mama ei. *O adevărată cină de Crăciun, exact ca pe vremuriJ* exclamase cu foarte mult entuziasm Charlotte, cu toate că nici măcar atunci nu-i dispăruse din ton anxietatea aceea exasperantă. Adevărata cină de Crăciun fusese compusă din friptură de curcan foarte uscată, piure de cartofi cu foarte multe cocoloaşe şi sparanghel foarte moale şi scârbos. Şi încă ceva... a, da! Vin Mogen David turnat în păhărele cât nişte degetare, din care să guste după ce-şi uraseră reciproc „Crăciun fericit”. Cât de oribilă fusese masa aceea şi cât de oribil este acum gândul că fusese ultima lor masă împreună! Oare măcar îi spusese *Te iubesc, mamă,* înainte să plece a doua zi? Holly crede că da, dar nu bagă mâna în foc. Ce-şi aminteşte foarte limpede este uşurarea simțită atunci când a cotit pe prima stradă şi nu a mai văzut în oglinda retrovizoare casa mamei sale.

2

Holly şi-a lăsat pachetul de ţigări pe biroul unde este calculatorul. Se întoarce să-l ia, scoate o ţigară, o aprinde, aruncă o privire la telefonul de serviciu pus acum la încărcat, oftează şi ascultă şi al doilea mesaj al lui Pénélope Dahl. Începe cu o critică.

„Nu aveţi spaţiu suficient pentru mesaje, doamnă Gibney. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră sau cu domnul Huntley, sau cu amândoi, despre fiica mea, Bonnie. A dispărut acum trei săptămâni, pe 1 iulie. Poliţia a făcut o anchetă foarte, *foarte* superficială. I-am zis şi doamnei detectiv Jaynes că...”

Sfârşitul mesajului.

— I-a zis asta verde-n faţă lui Izzy, murmură Holly, suflând fumul pe nări.

Bărbaţii sunt adesea fermecaţi de părul roşcat al lui Izzy (cu siguranţă că acum îi intensifică nuanţa la coafor) şi de ochii ei cenuşii. Femeile nu prea pot s-o sufere. Însă este un detectiv foarte bun. Holly s-a gândit şi a ajuns la concluzia că, în caz că Pete va ieşi la pensie – aşa cum tot ameninţă că va face –, va încerca s-o convingă pe Isabelle să iasă din poliţie şi să lucreze împreună cu ea în acest domeniu unde albul nu-i întotdeauna alb, iar negrul nu-i întotdeauna negru.

Nu mai ezită deloc şi ascultă al treilea mesaj. Trebuie neapărat să ştie cum se termină. Deşi are o vagă idee. Foarte posibil ca Bonnie Dahl să fi fugit de acasă, iar mama ei nu poate accepta una ca asta. Aude din nou vocea lui Pénélope Dahl.

„Bonnie lucrează ca asistent bibliotecar în campusul Bell. La Reynolds. S-a redeschis în iunie pentru cei înscrişi la cursuri de vară, deşi bineînţeles că masca este obligatorie înăuntru şi cred că foarte curând o să fii obligat să-ţi arăţi la intrare şi certificatul de vaccinare, cu toate că încă nu au.

Se termină mesajul. *Vrei să treci la subiect, cucoană*r se răţoieşte Holly la ea în gând şi apasă tasta care redă ultimul mesaj. Acum Pénélope vorbeşte mai repede şi mai sacadat – de zici că-i rapperiţă, nu altceva.

„Se duce cu bicicleta la serviciu. I-am spus de multe ori că-i prea periculos, dar mi-a zis că poartă casca, de parcă o amărâtă de *cască* ar putea s-o scape cu viaţă dacă s-ar răsturna sau dacă ar fi lovită de vreo maşină. S-a oprit la Jet Mart ca să-şi ia un suc şi aia a fost ultima dată când...

Pénélope începe să plângă. Lui Holly îi este cumplit de greu să o asculte. Trage lung din țigară, apoi o stinge fără să se uite la ea.

„Ultima dată când a fost văzută. Vă rog, ajutați-mă...”

Se termină și ultimul mesaj.

În tot acest timp, Holly a stat în picioare, cu telefonul de serviciu în mână, ascultând ce se auzea la difuzor. Acum se așază și pune telefonul din nou la încărcat. De când s-a îmbolnăvit Charlotte – ba nu, de când și-a dat Holly seama că mama ei nu se va mai face bine –, acum este prima oară când își uită întrucâtva propria durere și se concentrează asupra acestor frânturi de mesaje. Și-ar dori să afle întreaga poveste. Sau măcar atât cât știe Anxioasa Pénélope. Probabil că nici Pete nu știe nimic, dar se hotărăște să-l sune. Că, oricum, tot n-are de făcut altceva decât să-și aducă aminte de ultimele vizite online făcute mamei ei și de cât de înspăimântată părea privirea lui Charlotte atunci când a fost conectată la ventilator.

Peter îi răspunde imediat. Vorbește foarte răgușit.

— Bună, Holly! Condoleanțele mele!

— Îți mulțumesc.

— Ai vorbit foarte frumos. Scurt, dar cu mult sentiment. Îmi pare rău că nu...

Îl întrerupe un acces de tuse.

— ... că nu te-am văzut. Ce s-a întâmplat? Ți s-a stricat monitorul?

Holly i-ar putea răspunde că da, s-a stricat. Numai că are obiceiul de a spune mereu adevărul – sigur, cu excepția acelor situații foarte rare când simte că nu trebuie s-o facă.

— Nu s-a stricat nimic. Am închis camera video. Arăt ca dracu’. Tu cum te simți, Pete?

Îl aude cum hârâie când oftează.

— Nu prea rău, dar parcă ieri mi-a fost mai bine. Sper din suflet să n-o târâi la nesfârșit cu boala asta.

— Ți-ai sunat doctorul?

Pete scoate un hohot răgușit de râs.

— Mai degrabă aș încerca să-l sun pe papa Francisc, că poate el mi-ar răspunde. Știi tu câte cazuri noi au apărut ieri în orașul nostru? Trei mii patru sute. E o creștere exponențială.

Alt acces de tuse.

— Poate ar fi bine să te duci la spital?

— Deocamdată am să continui să beau suc de fructe și să iau Tylenol. Partea cea mai nasoală e că sunt în permanență îngrozitor de *obosit.* Fiecare drum la bucătărie mi se pare al naibii de lung și de greu. Când mă duc la baie, trebuie să stau pe closet și să fac pipi ca o fată. Să mă scuzi dacă ți se pare că-ți dau prea multe detalii.

Lui Holly așa i se pare, dar nu-i spune. Nu credea că trebuie să-și facă prea multe griji în privința lui Pete, pentru că, de obicei, persoanele vaccinate fac forme mult mai ușoare de Covid. Dar poate *trebuie* să-și facă.

— M-ai sunat doar ca să stăm la o șuetă, ori e vorba despre altceva?

— Nu vreau să te deranjez dacă...

— Ba, te rog, deranjează-mă. Ajută-mă să-mi pun mintea la contribuție și cu altceva, că m-am săturat să mă gândesc doar la mine. Te rog. *Tu* ești bine, sănătoasă? N-ai luat și tu virusul?

— Sunt bine. Te-a sunat o femeie pe care o cheamă...

— Penny Dahl. Da? Mi-a lăsat patru mesaje pe telefonul de serviciu.

— Și mie tot patru mi-a lăsat. N-ai sunat-o?

Deși Holly știe că nu a făcut-o. Dar mai știe și altceva: Anxioasa Pénélope s-a uitat pe website-ul agenției „Ce-am găsit al meu să fie” sau poate pe pagina de Facebook și a găsit acolo numerele telefoanelor de serviciu ale celor doi asociați – unul bărbat și celălalt femeie. Anxioasa Pénélope l-a sunat mai întâi pe bărbat, pentru că, atunci când ai o problemă, o „urgență”, că așa i-a zis – nu ceri ajutorul iepei, cel puțin nu în primă fază. Îl suni pe armăsar. Iapa este doar planul de rezervă. Holly s-a obișnuit să fie considerată iapa din grajdul agenției lor.

Aude din nou hârâitul acela alarmant, semn că Pete oftează iarăși.

— În caz c-ai uitat, Hols, îți zic eu că agenția e închisă. Plus că mă simt al naibii de rău acum și nici nu mi-a trecut prin cap că discuția cu o mămică singură, smiorcăită și istericuță m-ar putea face să mă simt mai bine. Și cred că nici tu nu te-ai simți mai bine, mai ales acum, când tocmai ce ți-ai pierdut mama. Mai ai răbdare până în august, că nu mai e mult până atunci. Asta-i părerea mea. Sfatul meu. Până atunci, mămicuța va fi primit un telefon de la fetița ei aflată cine știe pe unde – în Fort Wayne sau Phoenix, sau San Francisco.

Mai tușește puțin și adaugă:

— Sau poliția îi va fi descoperit cadavrul.

— Mi se pare că tu știi *ceva,* chiar dacă nu ai vorbit cu mama. S-a scris ceva în ziare despre dispariția fetei?

— O, da, un articol mare, că exact de asta le arde acum. Să scoată o ediție specială cu treaba asta, să scrie cu litere de-o șchioapă „Știre de ultimă oră” pe prima pagină. Au fost doar două rânduri la rubrica de fapte diverse între povestea cu un tip care a fost găsit în pielea goală și fără cunoștință pe Cumberland Avenue și o atenționare în legătură cu o vulpe turbată care a fost văzută în parcarea din City Center. Acum, în ziare, nu mai găsești decât articole despre Covid și dezbateri despre obligativitatea purtării măștii. Parc-ar fi niște tâmpiți care stau în ploaie și se contrazic dacă o să se ude sau nu.

Se întrerupe puțin, apoi adaugă cu jumătate de gură:

— Cucoana zicea în mesaj că Izzy i-a înregistrat plângerea, așa că am sunat-o.

Holly n-a prea avut motive să zâmbească în vara asta, dar acum parcă simte cum i se dezmorțesc puțin buzele. Se bucură să afle că nu doar ea pune slujba asta pe primul loc.

Și are impresia că Pete chiar o vede, deși nu comunică prin aplicația Zoom.

— Nu te ambala, bine? Oricum trebuia să o sun pe Iz, să văd ce face, cum se simte.

— Și?

— N-a făcut Covid. I-a dat papucii ultimului iubit și mi-a făcut capul țambal pe chestia asta. Am întrebat-o ce știe despre Bonnie Dahl. Zice că, pentru ei, este doar un caz de persoană dispărută și atât. Și au motive să creadă asta. Vecinii spun că fetița și cu maică-sa se certau mereu, câteodată se lăsa și cu bătăi. Plus că s-a găsit și un bilețel lipit de șaua de la bicicleta fetei. Numai că mamei i s-a părut că-i de rău bilețelul ăla, iar lui Izzy nu i s-a părut nicicum.

— Ce scria în el?

— O singură propoziție foarte scurtă. *M-am săturat.* Ceea ce ar putea să însemne ori că a plecat din oraș, ori...

— Ori că s-a sinucis. Ce spun prietenii ei sau colegii de la bibliotecă? În ce stare era?

— Habar n-am, răspunde Pete și începe din nou să tușească. N-am întrebat mai multe și ar trebui s-o lași și tu baltă, cel puțin deocamdată.

Poate vom lucra la cazul ăsta cu începere de la 1 august. Sau poate se va afla totul până atunci.

— Una din două, spune Holly.

— Corect. Una din două.

— Unde s-a găsit bicicleta? Doamna Dahl zice că fata ei şi-a luat un suc de la Jet Mart în seara dispariției. Acolo era?

Holly ştie trei asemenea magazine în oraş, dar probabil că sunt mai multe.

— Îți repet că habar n-am alte detalii. Acum o să mă duc să mă întind puțin. Încă o dată, condoleanțele mele, Holly.

— Mulțumesc. Neapărat să te duci la doctor dacă n-ai să te simți mai bine. Promite-mi!

— Nu mă pisa la cap!

— Ba te pisez!

Alt zâmbet pe buzele ei.

— Mă pricep, nu? De la mama am învățat. Haide, promite-mi!

— Bine, îți promit.

Probabil că minte.

— Încă ceva.

— Ce? întreabă Holly.

Își imaginează că ar fi ceva în legătură cu cazul (da, deja se gândeşte la dispariția asta ca la un caz), dar nu, despre altceva e vorba.

— În vecii vecilor n-ai să reuşeşti să mă convingi că rahatul ăsta cu Covidul s-a întâmplat pe cale naturală, adică a trecut la oameni de la lilieci sau de la pui de crocodili sau de la te miri ce alte lighioane vândute în piețele de animale vii din China. Nu ştiu dacă virusul a scăpat din vreun laborator de cercetare, unde era creat artificial, sau dacă a fost eliberat intenționat de acolo. Dar, cum zicea tata-mare, ce se petrece acum „nu-i treabă curată”.

— Eşti puțintel cam paranoic, Pete.

— Aşa zici tu? Ascultă ce-ți zic eu acum: virusurile suferă mutații. Asta fac ei ca să supraviețuiască. Însă la fel de bine se pot transforma şi într-o tulpină mai puțin periculoasă, nu neapărat într-una mortală. Asta s-a întâmplat şi cu gripa aviară. Numai că ăsta se face din ce în ce mai rău. Oamenii cu două doze de vaccin fac varianta Delta – eu sunt un exemplu. Iar oamenii care nu se îmbolnăvesc serios de la Delta, cei care sunt asimptomatici, au o încărcătură virală de patru ori mai puternică

decât cea inițială, ceea ce înseamnă că o pot transmite și mai ușor. Ție toate astea ți se par niște simple coincidențe?

— Greu de spus, zice Holly.

Adică dă răspunsul cuvenit atunci când ai de-a face cu cineva care a luat-o razna pe arătură. Iar într-acolo se îndreaptă acum Pete.

— Poate că Delta se va transforma în ceva mai slab.

— Păi, o să aflăm, nu? Atunci când va apărea următoarea variantă. Și va apărea, crede-mă. Între timp, uită de Penny Dahl și găsește-ți un film bun pe Netflix. Eu asta am de gând să fac.

— Cred că-i un sfat bun, Pete. Ai grijă de tine.

Și închide.

Nu vrea să se uite la niciun film pe Netflix (de fapt, este de părere că cele mai mult filme difuzate acolo – chiar și acelea care pretind că ar fi blockbustere – sunt incredibil de mediocre), dar acum stomacul ei a început să scâncească ușor, așa că se hotărăște să-i dea atenție. Și să mănânce ceva bun și ușor. Poate o supă de roșii și un sendviș cu brânză și pâine prăjită.

Probabil că Pete a citit pe internet toate aiurelile alea despre virusuri, dar nu poate să nege că sfatul lui de a lăsa baltă toată povestea cu Pénélope „Penny" Dahl este unul foarte bun.

Își încălzește supa, își face sendvișul cu brânză și cu mult muștar, și cu un strop de condimente – așa cum îi place ei. Și nu o sună pe Pénélope Dahl.

3

Mai bine zis, nu o sună până la ora șapte în aceeași seară. Nu-și poate scoate din minte biletul găsit pe bicicleta lui Bonnie Dahl: *M-am săturat.* De multe ori, s-a gândit și ea să lase un bilet asemănător și să fugă de acasă, numai că nu a făcut-o niciodată. Și au fost alte dăți când i-a trecut prin cap să renunțe la tot și la toate – să-și *facă felul,* cum ar fi spus Bill Hodges –, dar niciodată nu s-a gândit serios la asta.

Sau, mă rog... o dată sau de două ori.

Se duce în birou și o sună pe doamna Dahl. Femeia îi răspunde imediat. Este agitată și parcă cu sufletul la gură.

— Alo? Sunteți de la „Ce-am găsit al meu să fie"?

— Da. Numele meu este Holly Gibney. Cu ce vă pot ajuta, doamnă Dahl?

— Slavă Domnului că ați sunat! Mi-am închipuit că sunteți în concediu şi dumneavoastră, şi domnul Huntley.

Ce bine-ar fi fost, îşi zice Holly.

— Puteți trece mâine pe la biroul nostru, doamnă Dahl? Se află în...

— În Blocul Frederick, ştiu. Sigur că vin. Poliția nu m-a ajutat deloc. *Absolut* deloc. La ce oră?

— La nouă. Vă convine?

— Este perfect. Vă mulțumesc din tot sufletul. Fiica mea a fost văzută pentru ultima dată la 8:04 p.m., la data de 1 iulie. Există imagini cu ea pe camerele de supraveghere din magazinul unde...

— Vom discuta mâine despre toate astea, spune Holly. Însă mă tem că nu vă pot garanta nimic, doamnă Dahl. Asociatul meu este bolnav.

— Dumnezeule mare, nu-mi ziceți că are Covid!

— Ba da, dar o formă uşoară.

Cel puțin aşa speră Holly.

— Deocamdată, aş dori să vă pun câteva întrebări. Spuneați în mesaj că Bonnie a fost văzută ultima oară la un Jet Mart. În oraş sunt mai multe astfel de magazine. Despre care dintre ele este vorba?

— Cel de lângă parc. De pe Red Bank Avenue. Cunoaşteți zona?

— O cunosc.

Holly și-a pus benzină acolo o dată sau de două ori.

— Și tot acolo i s-a găsit bicicleta?

— Nu, mai încolo, dar tot pe Red Bank. E o clădire părăsită... mă rog, sunt multe clădiri părăsite pe latura aceea a parcului, dar asta a fost înainte un atelier de reparații auto sau aşa ceva. Bicicleta era sprijinită pe cric, chiar în față.

— Nu a încercat nimeni s-o ascundă?

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Doamna detectiv cu care am discutat, doamna Jaynes, zicea că este posibil ca Bonnie să fi vrut să i se găsească bicicleta. Şi mai zicea că stația de autobuz şi gara sunt la doar un kilometru jumătate distanță de locul ăla, spre centru. Dar eu i-am spus că Bonnie nu şi-ar abandona bicicleta ca să meargă după aia pe jos, de ce s-o facă? E la mintea *cocoşului.*

Începe să se înfierbânte şi cuvintele ei capătă o cadență isterică pe care Eâolly o cunoaşte prea bine. Dacă nu o opreşte acum, va fi obligată

s-o mai asculte încă o oră, dacă nu şi mai mult.

— Vă întrerup, doamnă Dahl...

— Penny. Spuneţi-mi Penny.

— În regulă, Penny. Vom discuta mâine despre toate astea. Preţul practicat de agenţia noastră este de patru sute de dolari pe zi, pentru minimum trei zile, plus cheltuielile suplimentare. Pe care ţi le voi detalia separat. Acceptăm cârduri Maşter sau Visa şi, de asemenea, primim şi cecuri. Însă nu acceptăm cârduri Amex[10] deoarece sunt...

De tot rahatul – îi vine să spună.

— ... deoarece este mai dificil procesul de încasare. Acum, că ţi-am prezentat condiţiile noastre, doreşti să mergi mai departe?

— Da, categoric că asta vreau.

Fără pic de ezitare.

— Doamna aia detectiv, doamna Jaynes, m-a întrebat dacă Bonnie era deprimată. Ştiu la ce se gândea, normal că se gândea că fata mea s-a sinucis, însă Bonnie este o fire veselă. Chiar şi atunci când s-a despărţit de neghiobul ăla după care era topită, şi-a revenit şi a început să zâmbească iarăşi după două sau trei săptămâni, sau poate o lună, dar...

— Discutăm mâine, repetă Holly. Şi ai să-mi povesteşti tot. Etajul patru. Şi te mai rog ceva, Penny.

— Da?

— Să porţi mască. N95, dacă ai. Nu mai pot să te ajut dacă mă îmbolnăvesc.

— Sigur, am să port, categoric. Pot să vă tutuiesc?

Holly îi spune că nu are nimic împotrivă şi reuşeşte – în sfârşit! – să pună capăt convorbirii.

4

Hotărându-se totuşi să asculte de sugestia lui Pete, Holly încearcă să se uite pe Netflix la un film care se numeşte *Blood Red Sky*[11], dar îl opreşte în momentul în care încep scenele de groază. De-a lungul timpului, a urmărit toate aventurile înspăimântătoare ale lui Jason, Michael şi Freddy[12], poate înşira titlurile tuturor filmelor în care Christopher Lee a jucat rolul contelui însetat de sânge[13], însă, după ce i-a cunoscut pe Brady Hartsfield[14] şi pe Chet Ondowsky – mai cu seamă

pe Ondowsky – are impresia că şi-a cam pierdut apetența pentru filmele de groază.

Se duce la fereastră şi stă acolo privind la lumina tot mai palidă a zilei. Într-o mână are scrumiera, în cealaltă, țigara. Ce obicei păcătos! Este convinsă că îşi va dori să fumeze în timpul întâlnirii cu Penny Dahl, pentru că o stresează întotdeauna primele contacte cu noii clienți. Este un detectiv bun, a înțeles că acesta este talentul ei, *menirea* ei, dar, ori de câte ori este posibil, lasă primele întrevederi în seama lui Pete. Însă mâine nu mai poate face asta. Se gândeşte dacă n-ar fi bine să-l cheme pe Jérôme Robinson să-i fie alături, dar tânărul a început să scrie o carte despre stră-străbunicul lui, mare figură a vremurilor în care trăise. Sigur, Jérôme ar veni dacă l-ar ruga, dar nu vrea să-l întrerupă din lucru. A sosit vremea să strângă din dinți şi să se descurce singură.

Şi fumatul e interzis în clădire. O să fiu nevoită să ies pe alee după ce pleacă doamna Dahl.

Holly ştie prea bine că aşa gândesc şi se comportă persoanele dependente: îşi rearanjează mobila din viețile lor ca să facă loc viciilor. Fumatul este un obicei păcătos şi periculos... dar nu există nimic mai reconfortant pe lume decât tubulețele alea mici şi letale din hârtie umplute cu tutun.

Dacă fata a luat trenul, trebuie să existe pe undeva o înregistrare scrisă, chiar dacă a plătit cash. La fel şi dacă a plecat cu vreun autobuz de la Greyhound, Peter Pan, Magic Carpet sau Lux. Însă în apropiere mai există două firme dubioase specializate în transportul de ultim moment: Una ştiu că se cheamă Tri-State, dar cum o cheamă pe cealaltă?

Nu-şi aduce aminte şi nici nu vrea s-o caute pe internet în seara asta. În plus, de unde să ştie că Bonnie Dahl a plecat cu autobuzul sau cu trenul? Dacă a făcut autostopul? Holly îşi aminteşte de filmul *S-a întâmplat într-o noapte*[15] în care personajul interpretat de Claudette Colbert reuşeşte să oprească o maşină pentru ea şi pentru personajul lui Clark Gabie ridicându-şi fusta şi prefăcându-se că-şi aranjează ciorapul în portjartier. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci... numai că Bonnie Dahl nu avea alături un bărbat puternic care să o protejeze. Sigur, asta, doar dacă nu cumva reluase relația cu fostul prieten de care vorbea mama ei.

N-are niciun rost să despice acum firul în patru. Va avea mâine destule fire de despicat. Măcar aşa speră. Problema lui Penny Dahl o va

ajuta să se gândească şi la altceva în afară de moartea mamei sale – o moarte fără sens şi provocată mai ales de opțiunile ei politice.

Trebuie să sper așa cum doar eu sunt în stare s-o fac, își spune ea, după care se duce în dormitor ca să-și pună pijamaua și să-și zică rugăciunea.

10 SEPTEMBRIE 2015

Cary Dressler este tânăr, fără obligații, nu arată rău, are o fire veselă şi îşi face doar rareori griji în privința viitorului. Acum stă în mijlocul ierburilor din apropierea cinematografului în aer liber, pe un bolovan plin cu inițiale scrijelite şi soarbe dintr-o cutie de cola în vreme ce se uită la filmul *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute.* În weekend, locul ăsta – cunoscut sub numele „Bolovanul cu Filme" – ar fi înțesat de puşti care beau bere, fumează iarbă şi se pipăie, dar azi e joi seara şi este complet pustiu. Exact cum îi place lui.

Bolovanul cu Filme se află în partea de vest a Parcului Deerfield, aproape de zona căreia i se spune Hăţişul, împânzită de copaci şi de arbuşti crescuți alandala. Din majoritatea locurilor, n-ai putea nici măcar să vezi Red Bank Avenue, darămite ecranul cinematografului Magic City Drive-În, însă aici, o potecă accidentată duce drept la stradă – probabil a fost săpată cu multă vreme în urmă de vreo revărsare de apă sau de vreo alunecare de teren.

Cinematograful Magic City abia dacă-şi mai duce zilele, pentru că nimeni nu vrea să omoare gângănii şi să asculte coloana sonoră a filmului la un aparat de radiorecepție, atâta timp cât există vreo trei cinematografe moderne în oraş, toate dotate cu sisteme Dolby stereo şi unul chiar cu ecran IMAX, care-i ultimul răcnet al tehnologiei. Dar n-ai voie să fumezi iarbă într-un asemenea cinematograf. La Bolovanul cu Filme poți să fumezi tot ce vrei. Iar Cary chiar asta vrea să facă, mai ales acum, după o tură de opt ore la sala de bowling „Dă cu bila". Evident că nu aude nimic, dar nici nu trebuie. În ultima vreme, la cinematograful în aer liber Magic City rulează doar filme vechi şi foarte vechi, iar el a văzut *Căutătorii* de cel puțin zece ori. Ştie pe de rost toate replicile şi chiar acum murmură câteva, printre fumurile de marijuana.

— Şerpi! De ce trebuia să dau peste şerpi?

După *Căutătorii* va rula *Indiana Jones și ultima cruciadă,* film pe care Cary l-a văzut tot de foarte multe ori – nu de câte ori a văzut *Căutătorii,* dar de cel puțin patru ori. N-o să stea și la ăla. O să-și termine cola, o să se urce pe scuter (ascuns acum în tufele de la intrarea parcului, aproape de Bolovanul cu Filme) și o să se ducă acasă. Conducând cu foarte multă prudență.

Din țigara pe care o fumează n-a mai rămas aproape nimic. O stinge pe bolovan, între scrijeliturile care anunță că BD+GL și că MANDY O SUGE. Aruncă mucul, își verifică borseta, nu știe dacă să-și aleagă un „cui” mai subțire sau unul mai gros, îl alege pe cel subțire. Va fuma doar jumătate, va mânca și batonul de Kit Kat din borsetă, după care se va urca pe scuterul lui cam rablagit și se va duce acasă.

Dar nu pleacă imediat. Rămâne cu ochii la imaginile luminoase de pe ecranul aflat la vreo patru sute de metri de el și ajunge să fumeze aproape întreaga țigară. Aude în minte muzica compusă de John Williams și începe să cânte și el, dar mai în șoaptă, în caz că s-ar mai afla cineva prin apropiere. Chestie puțin probabilă la zece seara, într-o joi, dar nu imposibilă.

— *Dum-du-dum-duum, dum-dum-dum, dum-dum-DUUUM, dam-du-du-du-du*...

Cary se oprește brusc. Parcă a auzit o voce... nu-i așa? Ciulește urechile și ascultă. Nimic. Poate i s-a părut. În mod normal, drogurile nu-l iau de cap, ci doar îl amețesc foarte puțin, dar s-a mai întâmplat să...

Tocmai ce ajungea la concluzia că nu fusese nimic, când aude din nou vocea aia. Nu de foarte aproape, dar nici de departe.

— Bateria-i de vină, scumpo. Cred că s-a descărcat.

Cary are ochi foarte buni, plus că acum stă într-un loc de unde poate să vadă bine în jur, așa că își dă foarte repede seama de unde vine vocea aceea. Red Bank Avenue nu va avea niciodată șanse să câștige premiul pentru cea mai frumoasă stradă din oraș. Și asta, pentru că pe o latură are Hățișul, cu toate buruienile și tufele alea care se întind peste alei și trec prin gardul din fier forjat. De cealaltă parte, sunt niște magazii, câteva spații de depozitare, un atelier de reparații auto închis de multă vreme și vreo două terenuri virane. Pe unul dintre acestea fusese un părculeț amărât – chipurile „de distracții” –, care și-a strâns catrafusele și s-a cărat de acolo imediat după Ziua Muncii[16] Pe celălalt,

care se întinde în apropiere de un fost magazin de solduri, din care n-au mai rămas decât pereții, se află acum o dubiță, cu ușa laterală deschisă și cu o rampă ieșind pe acolo. Lângă rampă, este un scaun cu rotile, în care se află cineva.

— Nu pot să rămân toată noaptea aici, zice persoana de pe scaunul cu rotile.

Este o voce bătrână și șovăielnică, puțin iritată și speriată.

— Sună pe cineva să vină să ne ajute.

— Aș face-o, spune bărbatul care stă în picioare, numai că mi-a murit telefonul. Am uitat să-l încarc. Tu îl ai pe-al tău?

— L-am lăsat acasă. Ce ne facem?

Abia mai târziu își va da Cary seama – dar, din păcate, mult prea târziu ca să-i mai fie de vreun folos – că și femeia din scaunul cu rotile, și bărbatul de lângă ea vorbesc cam prea tare. Nu foarte, nu țipă, dar vorbesc ca niște actori care vor ca vorbele lor să se audă până în ultimul rând al sălii de teatru. Abia mai târziu își va da Cary seama că *el* era publicul din sala aceea, pentru el își jucau cei doi mica lor dramă, pentru el cel de la Bolovanul cu Filme, cu țigara de marijuana pâlpâindu-i în mână aidoma unui far în noapte. Și tot prea târziu își va da Cary seama cât de des se oprește aici când se duce acasă de la sala de bowling, ca să fumeze niște iarbă și să se uite la filmul care rulează pe ecranul de peste alee.

Își spune că nu poate să stea cu mâinile în sân și să-l lase pe bătrân să plece de acolo, abandonând-o pe femeia din scaunul cu rotile. Cary este un om bun la suflet și îți sare bucuros în ajutor atunci când poate.

Coboară panta ținându-se bine de crengi ca să nu pice în fund. Trece pe lângă scuter și îl mângâie cu drag – ce căluț credincios! Ajunge la una dintre porțile care dau din parc direct în Red Bank Avenue, merge pe trotuar și ajunge vizavi de locul unde se află dubița. Apoi strigă:

— Aveți nevoie de ajutor?

Abia mai târziu, când va fi deja în cușcă, îi va trece prin cap să se întrebe de ce au ales să se oprească tocmai în locul ăla: pentru că n-are cum să-ți placă să te relaxezi lângă un fost magazin de solduri.

— Cine-i acolo? țipă bărbatul, pe un ton îngrijorat.

— Sunt Cary Dressler. Vă pot...

— Cary? Dumnezeule mare! Auzi, scumpo? E Cary!

Cary face un pas pe stradă și se uită mai bine spre bărbat.

— Biluță? Tu ești?

Bărbatul râde.

— Chiar eu. Uite care-i treaba, Cary: a murit bateria de la scaunul nevesti-mii. Presupun că n-ai atâta forță ca s-o împingi pe rampă până în dubiță. Ce zici?

— Zic c-o să mă descurc, răspunde Cary și traversează. Indy Jones vă salvează cât ai bate din palme.

Bătrâna începe și ea să râdă.

— Am văzut filmul ăla la cinematograful Bijou, acela vechi. Mii de mulțumiri, tinere! Ești salvatorul meu!

Roddy Elarris îi explică acum soției sale de unde se cunoaște cu salvatorul. Cary pune mâinile pe mânerele scaunului și îl orientează cu fața la rampă. Biluță se dă mai la o parte ca să-i facă loc. Și își vâră mâna în buzunarul hainei din lână. Atât de amețit este Cary de la marijuana fumată, că nici măcar nu simte înțepătura din ceafă.

23 IULIE 2021
1

Holly ajunge la parcarea de pe Fourth Street, la o jumătate de stradă de Blocul Frederick, și își folosește cartela de acces. Se ridică bariera și poate intra. Este 8:35 a.m., adică mai are aproape o jumătate de oră până la întâlnirea cu Penny Dahl. Numai că și doamna Dahl a ajuns aici mai devreme. Precis că al ei este acel Volvo care are lipite pe ambele laturi și pe portbagaj poze mărite cu o adolescentă. Pe geamul din spate, scrie (iar Holly își zice că aceasta s-ar putea să fie o încălcare a regulilor de circulație) cu majuscule:

AȚI VĂZUT-O PE FIICA MEA?
și
BONNIE RAE DAHL
și
SUNAȚI LA 216-555-0019.

Holly își parchează Priusul lângă mașina doamnei Dahl fără nicio problemă. Acum sunt o mulțime de spații libere în parcarea aceasta; în mod obișnuit, înainte de ora nouă n-ai mai fi avut unde să arunci un ac și, în față, ai fi dat cu ochii de anunțul NE CEREM SCUZE, NU MAI AVEM LOCURI. Însă asta se întâmpla înainte de pandemie. Acum, cei mai mulți oameni lucrează de acasă – sigur, cu condiția să mai aibă ce să lucreze. Și cu condiția să nu fie prea bolnavi.

O vreme, spitalele nu au mai fost supraaglomerate, dar a apărut varianta Delta, cu toate tertipurile ei și cu potențialul ei foarte mare de transmitere. Și încă nu și-a atins punctul maxim, dar și-l va atinge curând. Probabil că, în luna august, bolnavii vor fi spitalizați din nou pe holuri și în cantine.

Din moment ce a ajuns oricum mai devreme și nu o vede pe nicăieri pe doamna Dahl, Holly își aprinde o țigară și dă o tură în jurul Volvoului ca să se uite mai bine la pozele alea.

Nu se aștepta ca Bonnie Dahl să fie atât de drăguță. Și atât de mare ca vârstă. I se pare că ar avea cam douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Crede că părerea ei de dinainte s-a întemeiat pe faptul că fata se ducea cu bicicleta la Biblioteca Reynolds, unde lucra. Adică s-ar fi așteptat să fie mai tânără. Plus că tonul lui Penny Dahl îi amintea de tonul propriei mame.

Probabil și-a imaginat că Bonnie arată cam la fel cum arătase ea, la vârsta de nouăsprezece sau douăzeci de ani: trasă la față, așa cum era poeta Emily Dickinson, cu părul strâns în coc sau în coadă de cal, cu un zâmbet fals pe buze (lui Holly niciodată nu i-a plăcut să i se facă poze – nici acum nu-i place), haine alese anume nu doar ca s-o facă să nu iasă în evidență, ci ca s-o ajute să dispară cu totul.

Chipul acestei fete este luminos, zâmbetul îi este larg și vesel. Are părul blond și scurt, bretonul îi este zburlit și decolorat de soare. Fotografiile de pe laturile mașinii sunt niște portrete, dar, în cea de pe portbagaj, Bonnie e surprinsă pe bicicletă și este îmbrăcată cu un șort alb, despicat puțin pe coapse și cu un maiou cu bretele subțiri. Nu pare să se simtă deloc stingherită de ținuta ei.

Holly își termină țigara, se apleacă, o stinge de asfalt. Atinge capătul înnegrit ca să se asigure că nu mai arde, după care o pune în coșul de gunoi din afara porții.

Își bagă în gură o bomboană gumată, își pune masca și se îndreaptă spre blocul unde își are biroul.

2

Penny Dahl o așteaptă în holul de la intrare și poartă mască, așa cum a rugat-o. Însă, în ciuda acestui fapt, Holly remarcă asemănarea cu fiica ei. I se pare că ar avea în jur de șaizeci de ani. Și chiar ar arăta bine, dacă și-ar vopsi părul care acum are culoare de șobolan. *Dar este bine întreținut,* se grăbește Holly să adauge în gând. Încearcă mereu să fie amabilă. Hainele doamnei Dahl sunt curate, dar este limpede că nu și le-a ales cu atenție când s-a îmbrăcat. Holly nu se pricepe absolut deloc la modă, dar nici măcar ea nu ar asorta bluza aia cu pantalonii. De unde deduce că doamna Dahl este o femeie pe care acum n-o mai interesează deloc cum arată. Pe masca N95, solicitată de Holly, a scris cu tuș roșu aprins prenumele fiicei sale.

— Bună dimineața, doamnă Dahl! spune ea. Sunt Holly Gibney.

S-a ferit întotdeauna să dea mâna cu oamenii, dar acum se oferă să-și atingă cotul de cel al doamnei. Ceea ce se și întâmplă.

— Îți mulțumesc din tot sufletul că ai acceptat să mă primești. Îți mulțumesc foarte, foarte mult.

— Să urcăm în birou.

Holul este pustiu și nu sunt nevoite să aștepte ascensorul. Holly apasă butonul etajului patru. Și îi spune lui Penny:

— Anul trecut am avut niște probleme cu drăcia asta, dar acum merge bine.

3

În lipsa lui Pete și a Barbarei Robinson care s-o ajute (sau doar să-i fie prin preajmă), zona de recepție pare un bolnav aflat în moarte clinică. Holly pornește cafetiera.

— Am adus multe poze cu Bonnie, toate făcute în urmă cu un an sau doi. Mai am o grămadă, dar de când era mai mică și nu te interesează cum arăta atunci, nu? Ți le trimit pe telefon, dacă vrei, doar să-mi dai adresa de e-mail.

Vorbeşte sacadat şi îşi atinge în permanenţă masca, de parcă ar vrea să se încredinţeze că mai este la locul ei.

— Să ştii că pot să mi-o dau jos. M-am vaccinat de două ori şi mi-a ieşit negativ testul pentru Covid. Chiar aseară l-am făcut, acasă la mine.

— Ce-ar fi dacă ne-am păstra măştile în camera asta? O să ni le scoatem în biroul meu, când vom bea cafeaua. Cred că am şi nişte fursecuri, dacă nu cumva le-a mâncat Barbara pe toate. Barbara e o tânără care mă ajută câteodată.

— Nu, mulţumesc.

Oricum, Holly nici nu trebuie să caute fursecurile ca să-şi dea seama că nu mai sunt. Barbara nu se poate abţine când vede dulciurile alea cu vanilie şi, de obicei, le mănâncă pe toate.

— Apropo, am văzut pe maşină fotografiile cu Bonnie. Este foarte drăguţă.

Ochii lui Penny se încreţesc la colţuri, semn că zâmbeşte pe sub mască.

— Şi mie mi se pare. Dar ce altceva să zic, doar sunt mama ei? Nu-i Miss America, dar a fost aleasă regina balului în liceu. Şi nu i-a vărsat nimeni o găleată cu sânge în cap[17].

Râde puţin la gluma făcută, iar râsul îi este la fel de strident ca tonul în vorbire. Holly nu poate decât să spere că femeia nu va face chiar acum o criză de isterie. Au trecut deja trei săptămâni şi ar trebui să fi depăşit momentul – sau poate că nu. Holly nu şi-a pierdut niciodată fiica, aşa că nu are de unde să ştie ce simţi într-o asemenea situaţie. Dar ştie ce a simţit la gândul că i-ar putea pierde pe Jérôme şi pe Barbara – aproape şi-a ieşit din minţi.

Holly îşi notează adresa de e-mail pe o bucăţică de hârtie.

— Sunteţi căsătorită, doamnă Dahl?

— Să ştii că am să-ncep să ţip dacă nu mă tutuieşti.

— Bine, Penny, aşa am să fac, este de acord Holly, văzând că femeia nu prea glumeşte.

— Sunt divorţată. Herbert şi cu mine ne-am încheiat căsnicia în urmă cu trei ani. Principalele motive au fost divergenţele de natură politică – el era cu totul şi cu totul de partea lui Trump. Dar au fost şi multe alte motive.

— Şi Bonnie ce părere a avut?

— A făcut față situației ca un adult. În fond, chiar *era* adult. Douăzeci și unu de ani. Ca să nu mai spun că, prima oară când a venit Herbert acasă cu o șapcă cu MAGA, și-a bătut joc de el. Iar pe el l-a cam... hmm... l-a cam deranjat asta.

Altă relație distrusă de individul limbut și cu cravată roșie. Aici nu-i vorba de soartă și nici coincidență nu este.

S-a făcut cafeaua.

— Cum o bei, Penny? Sau, dacă vrei, pot să-ți fac un ceai. Sau cred că am pe undeva o sticlă cu apă minerală, dacă nu cumva Pete sau Barbara...

— Cafeaua-i foarte bună. Dar fără lapte, doar cu puțin zahăr.

— Am să ți-l dau ca să-ți pui singură cât vrei.

Holly toarnă cafeaua în două căni cu sigla „Ce-am găsit al meu să fie", pe care Peter se încăpățânase să le comande, spunând că ar fi o reclamă foarte bună pentru agenția lor. Și spune, fără să ridice ochii:

— Vreau să te întreb ceva foarte important de la bun început, Penny. Spune-mi, crezi că ar fi posibil ca fostul tău soț să fie cumva implicat în dispariția lui Bonnie?

Iarăși hohotele alea pițigăiate de râs – evident că din cauza stării de încordare nervoasă a femeii, nu pentru că ar fi fost amuzantă întrebarea ei.

— E în Alaska. S-a angajat pe un post de funcționar la o firmă de transport naval, la vreo șase luni după divorț. Și mai are și Covid. Idolul lui a refuzat să poarte mască, așa că nici Herb n-a purtat. Știi cum e, faci exact ce face Trump. De mă întrebi dacă eu cred că și-a răpit fata de douăzeci și patru de ani sau dacă a convins-o cumva să se mute la Juneau[18], răspunsul meu este nu. Zice că acum se simte puțin mai bine...

Cuvintele acestea îi amintesc lui Holly de Pete.

— ... dar, când am vorbit ultima oară cu el pe FaceTime, a tușit și a horcăit tot timpul.

Nu ai cum să nu sesizezi satisfacția din tonul lui Penny.

4

Își scot amândouă măștile după ce intră în biroul lui Holly. Scaunul pe care stă clienta nu se află chiar la doi metri distanță de ea, dar cam pe-acolo. Plus că se zice că mai binele este dușmanul binelui[19], își spune

Holly. Își deschide iPad-ul și scrie: *Bonnie Rae Dahl* și *24 ani* și *dispărută în seara de 1 iulie.* Este un început.

— Spune-mi când a fost văzută ultima oară, haide să începem de acolo. Ai zis că s-a dus la un Jet Mart, da?

— Da, pe Red Bank Avenue. Bonnie locuiește într-un apartament din cartierul Lake View, știi unde e, da? Acolo unde au fost docurile alea vechi.

Holly dă din cap. Acolo s-au construit mai multe blocuri de locuințe și se mai construiesc și altele. Curând, n-o să mai poți vedea lacul decât dacă locuiești într-unul din ele.

— Jet Mart e la jumătatea drumului ei spre casă. La doi kilometri și jumătate de bibliotecă, la doi kilometri și jumătate de casă. Vânzătorul o cunoaște. A intrat în magazin pe data de 1 iulie, la 8:04 seara.

Oprirea obișnuită la Jet Mart, își notează Holly, fără să se uite la taste. Ține ochii ațintiți asupra lui Penny.

— Am imaginile surprinse de camera de supraveghere. Ți le trimit și pe astea, dar poate vrei să le vezi acum, da?

— Ai imaginile? De unde ai făcut rost de ele?

— Mi le-a dat doamna detectiv Jaynes.

— La cererea avocatului tău?

Penny pare nedumerită.

— N-am avocat. Am avut unul doar atunci când mi-am cumpărat casa din Upriver. Dar atâta tot. I le-am cerut doamnei detectiv și ea mi le-a dat.

Bravo, Izzy! o felicită Holly în gând.

— *Ar trebui* să-mi iau un avocat?

— Tu decizi, dar nu cred că ai nevoie de unul chiar acum. Haide să vedem imaginile!

Penny se ridică și vrea să ocolească masa de lucru ca să ajungă lângă ea.

— Nu, nu, nu, dă-mi-le mie.

Nu contează că femeia și-a făcut două doze de vaccin, nu contează că i-a ieșit negativ testul făcut acasă. Holly nu vrea cu niciun chip să stea atât de aproape de ea și să-i sufle în față. Și nu doar din cauza Covidului. Nici înainte de pandemie nu suporta să-i fie invadat spațiul personal de oameni străini, iar femeia aceasta încă este o străină pentru ea.

Penny deschide aplicația cu imaginile și îi întinde telefonul.

— Apasă tasta de redare.

5

Camera de supraveghere este instalată într-un colț al tavanului și este foarte înclinată, plus că nici imaginea nu-i deloc clară – se pare că n-a mai șters nimeni obiectivul de ceva vreme, dacă l-o fi șters cineva vreodată. Pe ecran, se văd: vitrina frigorifică de la intrare („Peștera cu bere” îi zic clienții), vânzătorul, ușa magazinului, parcarea mult prea mică și deplorabilă și o porțiune din Red Bank Avenue. În colțul din stânga jos, se poate citi ora – 8:04 p.m. În colțul din dreapta, se vede data: 1/7/21. Nu-i încă întuneric, dar – așa cum zice Bob Dylan[20] – nici mult nu mai are până se va face. La lumina înserării de vară, Holly reușește s-o vadă pe Bonnie ajungând cu bicicleta în fața magazinului, oprind, scoțându-și casca, scuturându-și părul – probabil ud de transpirație. Ultima săptămână din iunie și începutul de iulie au fost foarte calde. *Al dracului* de calde.

Tânăra își pune casca pe șaua bicicletei, dar nu-și dă jos rucsacul din spate și intră cu el în magazin. Poartă o pereche de pantaloni largi, de vară, de culoare cafenie, și un tricou pe care scrie „Bell College” în partea stângă, iar deasupra celor două cuvinte este imprimată emblema cu clopotnița[21] a facultății. Bineînțeles că imaginile nu au sonor. Holly urmărește filmulețul cu acea fascinație probabil simțită de orice om care s-ar uita la o persoană aflată într-un loc decent și bine luminat știind că, foarte curând, persoana respectivă se va topi în necunoscut.

Bonnie Rae se duce la vitrina frigorifică din spate și își ia o sticlă care pare a fi de cola sau de pepsi. Pe drumul spre casa de marcat, se oprește puțin la raftul cu chipsuri și cu dulciuri. Ia de pe el un pachet cu ceva. Poate o ruladă din ciocolată cu cremă marca Ho Ho, sau poate marca Yodel. Oricum nu contează, pentru că îl pune înapoi, iar Holly o aude în minte pe Charlotte Gibney zicând: *Trebuie să am grijă de siluetă.*

Se duce să plătească, schimbă câteva cuvinte cu vânzătorul (de vârstă mijlocie, cu început de chelie, latino-american). Probabil că vorbesc despre ceva nostim, pentru că râd amândoi. Bonnie își sprijină rucsacul pe tejghea, îi desface clapa și bagă sticla înăuntru. Rucsacul

este destul de mare, așa că ar putea să între în el și perechea de pantofi pe care-i poartă la serviciu, plus telefonul, plus una sau două cărți. Și-l pune la loc pe umeri și îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi dă restul și face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin. Își pune casca. Se urcă pe bicicletă. Pleacă... nu se știe încotro.

Holly ridică ochii și vrea să-i înapoieze telefonul lui Penny. O vede că a început să plângă.

Nu știe cum să se descurce în situațiile de genul ăsta. Lângă mousepad este o cutie cu batiste din hârtie. O împinge spre Penny, ferindu-se să o privească, mușcându-și buza inferioară și dorindu-și din tot sufletul să poată fuma o țigară.

— Îmi pare rău. Știu cât de greu îți este.

Penny se uită la ea peste ghemotocul de șervețele ieșite din cutie.

— Chiar știi?

Tonul femeii este aproape agresiv.

Holly oftează.

— Nu, probabil că nu.

Tac amândouă câteva clipe. Holly se gândește să-i spună că și-a pierdut de curând mama, numai că nu-i același lucru. În fond, ea știe unde este acum Charlotte: în pământul din cimitirul Cedar Rest. Penny Dahl nu știe decât că fiica ei a dispărut și i-a lăsat un mare gol în viață.

— Mă interesează casca fiicei tale. A fost găsită odată cu bicicleta?

Penny rămâne cu gura căscată la ea.

— Nu, doar bicicleta s-a găsit. Doamna detectiv nu m-a întrebat niciodată asta și nici eu nu m-am gândit să-i spun.

Holly îi dă lui Penny notă de trecere, dar i-o scade puțin pe a lui Izzy Jaynes.

— Și rucsacul?

— Nici el nu s-a găsit, dar era de așteptat, nu? Ții rucsacul pe umeri și după ce te dai jos de pe bicicletă, și Bonnie l-a avut cu ea când s-a dus în magazin. Dar cu casca e mai greu, nu-i așa?

Holly nu îi răspunde, pentru că aceasta nu este o conversație oarecare, ci un interogatoriu. Va încerca să formuleze cu multă blândețe întrebările, dar tot un interogatoriu va fi.

— Dă-mi mai multe informații, Penny. Spune-mi absolut tot ce știi. Mai întâi, explică-mi ce anume face Bonnie la Biblioteca Reynolds și la ce oră a plecat în seara aceea de acolo.

6

La Biblioteca Reynolds din cadrul Bell College of Arts and Science lucrează patru asistenți de bibliotecar. În timpul verii, biblioteca se închide la ora şapte. Bibliotecarul-şef, Matt Conroy, rămâne câteodată până la închidere, însă nu şi în seara respectivă. La cinci şi ceva, Margaret Brenner, Édith Brookings, Lakeisha Stone şi Bonnie Dahl i-au condus la ieşire pe ultimii vizitatori. Înainte să închidă, au făcut turul bibliotecii ca să se asigure că nu a mai rămas vreo persoană care fie nu auzise semnalul de terminare a programului, fie nu-l băgase în seamă pentru că mai avea încă o pagină de citit sau câteva notițe de luat. Bonnie îi povestise mamei sale că uneori descopereau oameni dormind buştean în sala de lectură sau printre rafturi şi, de câteva ori, chiar au dat peste cupluri în focul pasiunii. *I-am prins în flagrant al desfătării,* aşa zicea ea. De asemenea, verificau şi toaletele de la intrare şi de la etajul al doilea. În seara aceea, nu au găsit pe nimeni.

Cele patru tinere au mai rămas puțin în vestiar şi au flecărit despre planurile pentru weekend, după care au stins luminile şi au încuiat toate uşile. Lakeisha a plecat cu maşina ei marca Smart. Bonnie s-a urcat pe bicicletă şi a pornit spre micuțul ei apartament, unde n-a mai ajuns niciodată. Însă Penny nu se îngrijorase prea tare a doua zi de dimineață, când îşi sunase fiica şi îi răspunsese robotul.

— Am vrut doar s-o întreb dacă nu vrea să treacă pe la mine vineri sau sâmbătă seară ca să ne uităm împreună la un film pe Netflix sau Hulu, spune Penny.

După care adaugă:

— Voiam să fac floricele de porumb.

— Doar atât?

Sigur, Holly nu se pricepe să descopere minciunile la fel de bine cum o făcea Bill Hodges, dar intuieşte când cineva nu-i spune tot adevărul.

Penny se face roşie în obraji.

— Păi... ne cam certaserăm cu vreo câteva seri în urmă. Ne-am înfierbântat amândouă. Ştii şi tu cum e cu mamele şi cu fetele. Ne împăcăm mereu când ne uităm la filme. Ne plac foarte mult şi sunt atâtea de văzut, nu crezi?

— Ba da, zice Holly.

— Am presupus că vorbea cu altcineva şi că o să mă sune după ce termină.

Dar nu a sunat-o. Penny a încercat din nou la zece, apoi la unsprezece, dar rezultatul a fost acelaşi: intra imediat robotul care-i cerea să lase un mesaj. Apoi a sunat-o pe Lakeisha Stone, cea mai bună prietenă a lui Bonnie de la bibliotecă, dorind s-o întrebe dacă Bonnie încă era supărată pe ea. Lakeisha i-a spus că nu ştie. Bonnie nu venise la lucru în dimineaţa aceea. Abia atunci Penny a început să-şi facă griji. Avea o cheie de la apartamentul fiicei sale, aşa că s-a urcat în maşină şi s-a dus acolo.

— La ce oră?

— Eram prea speriată şi nu m-am uitat la ceas. Cred că pe la prânz. Nu mi-era teamă că ar fi făcut Covid sau mai ştiu eu ce – se protejează întotdeauna şi a fost mereu foarte sănătoasă. Dar nu-mi ieşea din cap gândul că poate o fi avut un accident. Că poate o fi alunecat în cadă sau...

Holly dă din cap, deşi îşi aminteşte imaginile de pe camera de supraveghere. Bonnie Rae nu purta mască în magazin şi nici vânzătorul. Adică aşa se proteja ea „întotdeauna".

— Nu era acasă şi totul părea în regulă în apartament, aşa că m-am speriat şi mai tare şi m-am dus la bibliotecă. Dar nu apăruse nici acolo şi nici nu sunase ca să le spună că nu vine. Am dat telefon la poliţie şi am vrut să-i anunţ dispariţia, dar bărbatul care mi-a răspuns – după ce m-a lăsat să aştept vreo douăzeci de minute – mi-a zis că trebuie să treacă patruzeci şi opt de ore în cazul unui minor adolescent sau şaptezeci şi două în cazul unei persoane adulte. I-am spus că nu-mi răspundea la telefon, că mi se părea că îl are închis, însă nu a părut interesat de asta. Am cerut să vorbesc cu un detectiv şi mi-a zis că toţi aveau treabă.

La şase, în aceeaşi seară, când era acasă, Penny a primit un telefon de la prietena lui Bonnie, Lakeisha. Un tip cu o furgonetă venise la Reynolds şi, în spate, avea o bicicletă Beaumont City cu zece viteze. Marca asta este dotată cu un coşuleţ, iar de acesta, Bonnie lipise un

autocolant pe care scria • BIBLIOTECA REYNOLDS. Tipul cu furgoneta, Marvin Brown îl chema, voia să ştie dacă bicicleta aia aparţinea cuiva care lucra acolo sau poate cuiva care frecventa foarte des biblioteca. Dacă nu, zicea el, probabil că ar fi mai bine s-o ducă la secția de poliție. Din cauza biletului lipit pe şa.

— Biletul pe care scria *M-am săturat,* spune Holly.

— Da, răspunde Penny, din nou cu ochii plini de lacrimi.

— Dar tu n-ai zice că fiica ta părea să aibă înclinații suicidare, nu?

— Doamne, fereşte, sigur că nu! strigă Penny, tresărind puternic de parcă Holly i-ar fi tras o palmă.

I se prelinge o lacrimă pe obraz.

— *Doamne,* fereşte! I-am spus acelaşi lucru şi doamnei detectiv Jaynes!

— Continuă!

Tot personalul bibliotecii a recunoscut bicicleta. Matt Conroy, bibliotecarul-șef, a sunat la poliție. Lakeisha a sunat-o pe Penny.

— Atunci cred că am făcut o cădere nervoasă, spune Penny. Mi-au trecut prin fața ochilor toate scenele din filmele de groază cu nebunii ăia obsedați de câte o fată pe care o urmăresc tot timpul.

— Unde a găsit domnul Brown bicicleta?

— Pe Red Bank, la trei intersecții de Jet Mart. Vizavi de parc, este de vânzare un atelier de reparații auto. Domnul Brown are şi el unul în cealaltă parte a oraşului şi cred că vrea să se extindă. Avea întâlnire acolo cu un agent imobiliar. Au examinat amândoi bicicleta.

Penny încearcă să-şi dreagă glasul înăbuşit de spaimă.

— Şi nu le-a plăcut deloc ce scria în biletul de pe şa.

— Ai vorbit personal cu domnul Brown?

— Nu, doamna detectiv Jaynes a vorbit. Ea l-a sunat.

Deci nu l-a chemat la secție, scrie Holly, tot fără să-şi ia ochii de la Penny, care îşi şterge din nou ochii. Îşi spune că Marvin Brown este prima persoană cu care trebuie să discute.

— Domnul Brown s-a sfătuit cu agentul imobiliar şi domnul Brown a zis că de ce n-ar duce el bicicleta la bibliotecă în furgoneta lui şi, după ce au inspectat amândoi locul – adică atelierul auto –, exact asta a făcut.

— Cine a ajuns primul acolo? Brown sau agentul?

— Nu ştiu. Nu mi s-a părut important.

Poate nici nu este, dar Holly intenționează să afle. Pentru că, uneori, ucigașii se prefac că „ar găsi” chiar ei cadavrele victimelor și, câteodată piromanii sună ei înșiși la pompieri. Chestia asta se pare că-i excită cumva.

— S-a mai aflat ceva de atunci încoace?

— Nimic, spune Penny, ștergându-se la ochi. Telefonul ei are mesageria vocală arhiplină, dar eu oricum mai sun din când în când. Doar ca să-i aud vocea...

Holly se emoționează foarte tare. Pete zice că, pe măsură ce va mai trece timpul, o să se obișnuiască cu suferințele clienților și mai zice că o să i se blindeze inima. Dar încă nu s-a întâmplat asta și speră să nu se întâmple niciodată. Poate că Pete are inima blindată împotriva suferințelor celorlalți oameni, la fel și Izzy Jaynes. Însă Bill nu a avut-o niciodată. Lui i-a păsat întotdeauna de ceilalți. Spunea că așa era el făcut.

— Dar spitalele? Presupun că au căutat-o acolo.

Penny râde. Dar este un râs amar.

— Asta l-am întrebat și eu pe polițistul care mi-a răspuns la telefon – ăla care mi-a zis că detectivii au treabă. L-am întrebat dacă va verifica el la spitale sau dacă trebuie s-o fac eu. Mi-a spus s-o fac eu. Adică, dacă fata ta a fugit de-acasă, e treaba ta s-o cauți. Mi-a fost clar că asta își imagina el: că fata mea a fugit de acasă. Am sunat la Mercy Hospital, am sunat și la St Joe, am sunat la Kiner Memorial. Știi ce mi-au zis?

Holly este sigură că știe, dar o lasă pe Penny să spună.

— *Mi-au zis că nu știu.* Ei, cât de incompetenți sunt?

Femeia aceasta este foarte îndurerată și tulburată, așa că Holly nu are de gând să-i atragă atenția asupra faptului că ar fi trebuit să-și dea și singură seama care anume era motivul din spatele acestui răspuns. Însă Penny Dahl nu se mai gândește la nimic altceva decât la fiica ei dispărută. Iar toate spitalele – de aici și din întreaga țară – sunt sufocate de pacienți cu Covid – și nu doar doctorii și asistentele și infirmierele se luptă să facă față avalanșei de cazuri, ci absolut toți angajații. Pe prima pagină a ziarului de ieri a fost o poză cu un om de serviciu (cu mască, bineînțeles), care ducea un pacient în scaun cu rotile spre secția de Terapie Intensivă de la Mercy Hospital. Dacă n-ar fi existat computerele pe care să se țină evidența pacienților, niciun spital n-ar fi știut câți

bolnavi are în grijă. Dar, şi aşa, în această epocă a digitalizării, probabil că informaţiile nu reuşesc să ţină pasul cu puhoaiele de pacienţi.

Când se va termina totul, îşi spune Holly, *nu va crede nimeni că exact aşa a fost. Sau, dacă vor crede câţiva, tot nu vor putea să înţeleagă* cum *de a fost posibil.*

— Doamna detectiv Jaynes a mai luat legătura cu tine de atunci?

— De două ori în trei săptămâni, spune Penny pe un ton plin de ranchiună, iar Holly nu o condamnă pentru asta. O dată a venit la mine acasă şi a stat numai zece minute. A doua oară doar m-a sunat. Avea fotografia lui Bonnie şi mi-a zis că a pus-o pe Namus, care-i o bază de date naţională cu persoanele dispărute şi pe NEMEC, care înseamnă...

— Centrul Naţional pentru Copiii Dispăruţi şi Exploataţi, spune Holly.

Bună idee a avut Izzy, chiar dacă Bonnie Rae Dahl nu mai este copil. Poliţişti postează adesea acolo fotografiile persoanelor dispărute, dacă acestea sunt tinere şi de sex feminin. Pentru că cel mai des sunt răpite femeile tinere. Pe de altă parte, tot ele fug de acasă cel mai des.

Dar, îşi zice ea, *dacă o tânără de douăzeci şi patru de ani se hotărăşte să plece şi să o ia de la capăt în altă parte, nu poţi spune că a fugit de-acasâ.*

Penny scoate un oftat frustrat.

— Niciun ajutor n-am primit din partea poliţiei. Niciunul. Şi auzi ce-mi zice Jaynes – „Sigur, e posibil să fi fost răpită, dar biletul ăla sugerează că ea a vrut să plece şi a făcut-o." Dar, de ce? *De ce?* Are o slujbă bună! Are şanse să fie promovată curând! E prietenă cu Lakeisha! Şi a dat Dumnezeu să se despartă de neisprăvitul ăla de iubit!

— Cum îl cheamă pe neisprăvit?

— Tom Higgins, răspunde Penny strâmbând din nas. A lucrat la magazinul de pantofi din Airport Mall. Când a venit primul val de Covid, magazinul s-a închis. A vrut să se mute cu Bonnie ca să nu mai dea bani pe chirie, dar ea n-a fost de acord. Şi s-au certat urât de tot. Atunci i-a zis Bon că gata, s-a terminat totul între ei. Şi el a râs şi i-a zis că nu poate să-l concedieze, că îşi dă el demisia. De parcă el ar fi inventat replica asta. Probabil chiar aşa credea.

— Crezi că are vreun amestec în dispariţia lui Bonnie?

— Nu.

Atâta tot răspunde Penny şi îşi încrucişează braţele la piept ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că subiectul era închis pentru ea. Holly aşteaptă, nu insistă – tehnică învăţată de la Bill Hodges – şi, în cele din urmă, Penny rupe tăcerea.

— Prostănacul ăla nici nasul nu era în stare să şi-l sufle dacă nu se uita pe internet cum trebuie s-o facă. Şi era *foarte* infantil. N-am înţeles niciodată ce o fi văzut Bonnie la el. Am întrebat-o, dar n-a ştiut să-mi spună.

Holly, care nu scapă niciun episod din reality-show-ul *Bachelor în Paradise,* în care concurează numai tipi incredibil de bine, cam pricepe ce a văzut Bonnie la „prostănac". Dar nu vrea să spună şi nici nu trebuie. Concluzia o trage Penny singură.

— Probabil că era grozav la pat, probabil putea să se ţină chiar şi o oră.

— Ai adresa lui?

Penny se uită în telefon.

— 2395, Eastland Avenue. Deşi nu ştiu dacă mai locuieşte acolo.

Holly îşi notează strada şi numărul.

— Ai cumva şi o fotografie cu biletul de pe bicicletă?

Da, Penny are şi fotografia asta. Zice că a făcut-o Lakeisha atunci când a adus Marvin Brown bicicleta la bibliotecă. Holly o studiază cu atenţie şi nu-i place deloc ce vede. Litere de tipar, scrise cu multă migală: M-AM SĂTURAT.

— Este scrisul fiicei tale?

Penny oftează din nou. Acum parcă ar vrea să-i transmită că a ajuns la capătul puterilor.

— Poate că da, dar nu sunt sigură. Fata mea *nu* scrie de mână. Nu mai scrie de mână niciun tânăr în zilele noastre, sigur, în afara semnăturilor pe care nici nu poţi să le citeşti – puştii ăştia de azi fac nişte mâzgălituri înfiorătoare. Dar, atunci când se mai întâmplă să scrie, Bon nu foloseşte majuscule. Poate doar dacă acum a vrut să... nu ştiu...

— Să accentueze ceva?

— Da. Poate că da.

Şi poate că Penny are dreptate, îşi zice Holly. Însă, dacă aşa ar sta lucrurile, de ce nu ar fi scris cu litere şi mai mari? Nu m-am săturat, ci M-AM SĂTURAT? De ce nu a pus şi un semn de exclamare, sau chiar

două? Nu, pe Holly n-o interesează deloc biletul ăsta. Încă nu-i sigură că nu l-a scris Bonnie, dar este aproape convinsă că nu ea a făcut-o.

— Am să te rog să-mi trimiți pe e-mail și poza cu biletul atunci când îmi trimiți fotografiile fetei tale, bine? Acum spune-mi câte ceva despre tine, Penny. Unde locuiești?

— Pe Renner Circle, la numărul 883. În Upriver.

Holly își notează și această adresă chiar sub notița *P și B s-au certat, P zice că s-au înfierbântat.*

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt consultant de credite la sucursala Norbank de pe autostrada care duce la aeroport. Cel puțin, asta eram; și presupun că voi fi în continuare. Norbank și-a închis temporar trei din prăvălii – așa le zicem noi, „prăvălii” – și una dintre ele era a mea.

— Nu lucrezi de-acasă?

— Nu. Dar îmi iau leafa în continuare. Măcar atâta bucurie să am în tot— în tot *haosul* ăsta. Bine că mi-am adus aminte, trebuie să-ți dau un cec.

Își deschide poșeta și începe să scotocească prin ea.

— Probabil mai ai și alte întrebări.

— O să am, dar, deocamdată, am aflat suficiente lucruri ca să mă pot apuca de treabă.

— Când ai să mă suni?

Penny acum completează cecul repede, cu multă siguranță, fără să se oprească la vreuna dintre rubrici. Și nu scrie cu litere de tipar, ci cu litere de mână, mici, rotunde și ordonate.

— Lasă-mă douăzeci și patru de ore, să văd ce fac.

— Dar să mă suni, da? Chiar și mai devreme, dacă afli ceva. La orice oră din zi sau din noapte.

— Încă ceva...

În mod normal, Holly se ferește să pună întrebări prea personale, mai ales atunci când este vorba despre un conflict, dar acum nu șovăie deloc. Trebuie neapărat să afle, ca să poată începe să desfacă nodul ăsta prea încâlcit.

— Povestește-mi despre cearta pe care ați avut-o. Atunci când v-ați înfierbântat amândouă.

Penny își încrucișează din nou brațele la piept, chiar mai strâns de această dată. Din propria-i experiență, Holly a devenit expertă în

descifrarea limbajului defensiv al trupului.

— N-a fost mare lucru. O furtună într-un pahar cu apă.

Holly aşteaptă.

— În fine, se hotărăşte Penny să continue, de data asta poate că a fost ceva mai serios. A trântit uşa când a plecat. E o fată bună şi nu-i stă în fire să facă aşa ceva. Ne-am mai... ciondănit şi înainte din cauza lui Tom, dar niciodată n-a trântit uşa. Plus că acum i-am vorbit urât. Am făcut-o „scârbă căpoasă". Of, cât de rău îmi pare! Cât îmi doresc să-mi pot retrage vorbele astea. Să-i pot spune acum: „OK, Bon, haide să nu mai vorbim despre asta." Dar nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul, nu?

— Despre ce a fost vorba?

— Era liber un post excelent la Norbank. Arhivare şi inventariere. Colaţionare. Relaţii cu publicul, i se asigura munca de acasă – ei, cât de bine sună treaba asta în situaţia în care ne aflăm cu toţii? Am încercat s-o conving să depună o cerere de angajare, că se pricepe la calcule şi e o persoană foarte sociabilă, dar n-a vrut în ruptul capului. I-am spus că ar primi o leafă incomparabil mai mare decât ce ia acum de la bibliotecă, i-am descris toate beneficiile, i-am zis că o să aibă un program de lucru foarte convenabil. Dar n-am reuşit s-o fac să înţeleagă. Este cumplit de încăpăţânată uneori.

Uite cine vorbeşte! exclamă Holly în gând, amintindu-şi de certurile avute cu propria mamă, mai cu seamă după ce a început să lucreze cu Bill Hodges. Plus câteva scandaluri mari după ce ea şi Bill fuseseră cât pe ce să moară în timp ce urmăreau un doctor posedat – da, ăsta-i cuvântul, nu există altul – de Brady Hartsfield[22].

— I-am zis că, dacă ar lucra la bancă, şi-ar putea permite să-şi cumpere nişte haine mai de Doamne-ajută, ca să nu se mai îmbrace ca o hipiotă. A râs de mine. Atunci am făcut-o „scârbă".

— V-aţi mai certat şi altădată aşa? V-aţi mai spus cuvinte grele?

— Nu. Niciodată.

Holly ştie că femeia minte şi că nu îl minte doar pe detectivul particular pe care şi l-a angajat. Se minte pe sine însăşi.

Holly îşi mai notează ceva, apoi se ridică şi îşi pune masca.

— Ce-ai să faci mai întâi?

— Am s-o sun pe Izzy Jaynes. Cred că o să-mi spună tot ce a aflat. Ne cunoaştem de câţiva ani.

Şi, înainte de Brown – bărbatul cu furgoneta –, va discuta cu Lakeisha Stone. Pentru că, dacă Lakeisha şi Bonnie erau prietene bune – chiar foarte bune –, înseamnă că Lakeisha ştie mai bine cum se înţelegeau mama cu fiica. Pentru Holly nu contează acum uşa trântită, pentru că nu doreşte să pună semnul egalităţii între propria ei mamă şi cea a lui Bonnie.

Nu-i despre tine cazul, i-a spus Bill odată. *Să nu faci niciodată greşeala de a-ţi închipui că despre tine e vorba. Nu ajută niciodată şi, de obicei, te încurcă şi mai tare.*

22-25 NOIEMBRIE 2018

1

Lui Emily nu-i place tânăra.

Nu că l-ar fi plăcut pe Cary Dressler, iar de Castro, hispanicul ăla *maricon,* i-a fost de-a dreptul *silă.* Însă fata asta, această Ellen Craslow, nu seamănă cu niciunul dintre ei. Pentru că-i de alt sex? Nu, Emily nu crede că asta ar fi cauza.

Coboară scara la subsol, cu tava în mâini. Pe ea se află o farfurie cu aproximativ şapte sute de grame de ficat crud, care înoată în propria-i zeamă. Preţul de la Kroger: trei dolari, douăzeci şi doi de cenţi. Tare mult s-a scumpit carnea, ca să nu mai spună că au irosit degeaba ultima bucată. S-a dus jos la un moment dat şi a văzut că mişunau pe ea tot felul de viermi şi de muşte. Nu înţelege cum de au pătruns – şi atât de repede – în încăperea asta închisă ermetic. Au astupat chiar şi spaţiul de sub uşa care dă în bucătărie.

Fata stă în picioare în spatele gratiilor. Este înaltă, cu pielea de culoarea pudrei de cacao. Are părul curat şi îngrijit, scurt şi negru. Emily se uită la ea de la baza scării şi mai că ar putea să jure că poartă o cască de baie. Se apropie puţin şi observă că Ellen are buzele crăpate şi îi sângerează din loc în loc. Însă nici nu plânge, nici nu-i cere îndurare. Nici vorbă de aşa ceva. Cel puţin, deocamdată.

Em ia de pe tavă farfuria cu ficat şi o pune jos, pe podeaua din beton. Se lasă într-un genunchi ca s-o facă, nu se apleacă din mijloc. Are o criză de sciatică, dar poate să suporte durerea asta. Însă va fi o cu

totul altă situație când nervul sciatic o să înceapă să urle... când fiecare pas pe care-l va face va fi un supliciu. Ia mătura și împinge farfuria spre cușcă. Zeama aia roșie (sânge cu grăsime și cu cine știe ce altceva) dă pe dinafară. La fel cum a făcut și înainte, Ellen Craslow întinde piciorul și împiedică farfuria să între prin fantă.

— Ți-am mai zis. Sunt vegană. Parcă nici nu mă auzi.

Lui Em îi vine s-o lovească cu coada măturii, dar se stăpânește. Și nu doar din cauză că fata ar putea să o apuce și să i-o smulgă din mână. Ci, mai ales, pentru că nu trebuie să reacționeze în niciun fel, nu trebuie să dea dovadă de nicio emoție. Fata asta e doar un animal în cușcă, la fel cum au fost Castro și Dressler. Este o vită, atâta tot. Și e un gest infantil să lovești vitele. La fel de infantil este și să te superi pe ele. Pe vite și pe toate celelalte animale trebuie să le dresezi.

Ellen a refuzat să bea și shake-ul cu proteine. Când s-a trezit, și-a băut ambele sticluțe cu apă din cușcă. Pe prima a băut-o imediat. A tras cât a putut de mult de a doua, dar acum s-au terminat amândouă. Em scoate alta din buzunarul șorțului.

— O să ți-o dau după ce ai să-ți mănânci carnea, Ellen. Trupului tău nu-i pasă dacă ești vegană sau nu. Trupul tău are nevoie de hrană.

Ridică sticla și i-o arată.

— Și are nevoie și de apă.

Ellen nu spune nimic, ci doar stă cu mâinile pe gratii și cu piciorul în fața farfuriei din dreptul fantei și se uită lung la Emily. Privirea asta a fetei este demoralizantă. Iar Em nu vrea să se simtă demoralizată, dar își spune că exact la fel s-ar simți și dacă ar fi la o grădină zoologică și s-ar uita în ochii unui tigru.

— O să-ți las aici mâncarea, da? Dacă am să văd că ai mâncat-o și ai băut și zeama, atunci am să-ți dau apa.

Niciun răspuns. Doamna profesoară (emerită) Emily Harris uită de comparația cu animalele și își dă seama că este supărată. Ba nu, este furioasă. Castro a mâncat; Dressler a mâncat; până la urmă va mânca și Ellen. Nu va avea încotro. Em se întoarce și pornește spre scară.

Fata zice:

— Îngrozitor, nu?

Em se uită uluită la ea.

— Când oamenii nu fac ce vrei tu. Îngrozitoare senzație, nu? Pentru tine, la tine mă refer.

Şi fata asta chiar schiţează un zâmbet!

Putoare ce eşti! îi spune Emily în gând. Şi adaugă (tot în gând) ceva ce nu şi-ar permite niciodată să spună cu voce tare – cuvinte pe care le foloseşte doar atunci când îşi varsă năduful pe paginile jurnalului ei: *Putoare neagră şi încăpăţânată.*

Şi zice acum cu glas tare (şi cu blândeţe):

— Este Ziua Recunoştinţei, Ellen. Fii recunoscătoare şi mănâncă.

— Adu-mi o salată, îi cere fata. Fără sos. Pe aia o s-o mănânc.

Ei, cât tupeu! îşi zice Em. *Parcă aş fi o slugă! Parcă aş fi camerista ei!*

Face un gest pe care îl va regreta mai târziu, pentru că dezvăluie prea mult din adevărata ei fire. Scoate sticla cu apă din buzunarul şorţului, o duce la buze şi bea. Apoi varsă restul peste balustrada scării.

Fata nu spune nimic.

2

A trecut o zi.

Profesorul Rodney Plarris (profesor de ştiinţe naturale, emerit) stă în faţa cuştii şi cugetă. Ellen Craslow se uită la el, foarte calmă. Cel puţin, aşa pare. I-au apărut şi vreo două băşici pe buze şi nişte coşuri pe frunte, iar pielea ei frumoasă şi netedă, de culoarea pudrei de cacao, a căpătat o tentă cenuşie. Însă ochii ei – de un verde surprinzător – strălucesc din fundul orbitelor.

Roddy este un respectat biolog şi nutriţionist. Ca profesor, a fost uneori venerat, însă, cel mai adesea, temut de studenţii lui. Doar bibliografia lucrărilor publicate de el ar umple peste zece pagini. Chiar şi după ieşirea la pensie, continuă să schimbe opinii cu colegii săi în paginile diverselor publicaţii de specialitate. Nu i se pare deloc că ar fi semn de vanitate faptul că se consideră a fi cel mai bun dintre ei. Pentru că, după cum a spus odată un înţelept, *nu-i laudă de sine dacă e adevărat*[23]*.*

Nu este supărat pe fata aceasta aşa cum este Em (zice că nu e, dar sunt căsătoriţi de mai bine de cincizeci de ani, aşa că o cunoaşte mai bine decât se cunoaşte ea însăşi), însă bineînţeles că purtarea lui Ellen îl nedumereşte. Probabil că s-a simţit dezorientată când s-a trezit, la fel cum s-au simţit şi ceilalţi –, şi asta, pentru că folosesc un tranchilizant foarte puternic ca să-şi doboare victimele –, numai că *nu a părut* deloc

așa. Dacă era buimacă și o durea capul – cu siguranță că așa a fost – nu s-a văitat în niciun fel. N-a strigat după ajutor, așa cum a făcut Cary Dressler aproape din prima clipă după ce s-a trezit *(probabil că durerea de cap i s-a intensificat și mai mult atunci,* își zice Roddy) și cum a făcut la un moment dat și Jorge Castro. Evident că a refuzat să mănânce și au trecut deja trei zile de când au adus-o aici și două zile de când și-a terminat apa pe care i-au dat-o.

Bucata de ficat adusă ieri de Em s-a înnegrit și a început să miroasă urât. Încă este comestibilă, dar nu pentru multă vreme. Dacă fata va mai aștepta câteva ore și abia apoi se va hotărî s-o mănânce, probabil că o va vomita pe toată, zădărnicindu-le tot efortul. Iar timpul trece.

— Draga mea, ai să mori de foame dacă nu mănânci, îi spune el acum.

Studenții lui din vremurile de demult nu l-au auzit niciodată vorbind pe un ton atât de blajin; pe când era profesor, Roddy avea obiceiul să vorbească foarte repede, pe un ton pătimaș și adesea chiar ascuțit. Atunci când ținea cursul despre minunățiile aparatului digestiv – membrana seroasă, pilorul, duodenul –, entuziasmul îl făcea aproape să țipe.

Ellen nu zice nimic.

— Corpul tău a început deja să se autodigere. Asta se vede clar pe fața ta, pe brațe, pe felul în care stai, ușor încovoiată...

Tot nimic. Îl privește drept în ochi. Încă nu i-a întrebat ce vor de la ea, ceea ce este la fel de derutant și (de ce să nu recunoască adevărul?) destul de îngrijorător. Îi cunoaște și știe că, dacă o vor elibera, ea se va duce direct la poliție, iar ei vor fi arestați pentru răpire (doar prima acuzație dintre multe altele), *ergo* nu o vor elibera. Însă nu a încercat să negocieze și nici nu i-a implorat să-i dea drumul, promițându-le marea cu sarea. Singura ei reacție a fost această grevă a foamei. A anunțat-o pe Em că ar mânca o salată, însă așa ceva este exclus. Indiferent dacă sunt stropite sau nu cu ulei, salatele nu au nicio legătură cu ritualul împărtășaniei. Carnea are. Ficatul are. Sângele – da, mai ales sângele – are.

— Ce ne facem noi cu tine, draga mea? a spus el pe un ton trist.

În momentul acesta, s-ar aștepta ca ostaticul – ostaticul *normal* – să spună ceva ridicol, de genul: dă-mi drumul și n-o să spun nimic

nimănui. Însă fata aceasta, indiferent cât de flămândă şi de însetată este, are suficientă minte și nu zice așa ceva.

Roddy împinge mai aproape de fantă farfuria cu ficatul crud.

— Mănâncă-l şi ai să vezi că-ți recapeți imediat puterile. O să te simți extraordinar de bine.

Și încearcă să facă o glumă. Deși este o glumă proastă.

— O să te facem carnivoră cât ai bate din palme.

Nici acum nu primeşte vreun răspuns, așa că se îndreaptă spre scară.

Ellen spune:

— Ştiu ce-i ăla.

Roddy se întoarce. Fata arată către cutia mare şi galbenă din celălalt capăt al atelierului.

— E un tocător de lemne. L-ai întors cu fața la perete ca să nu văd locul pe unde se încarcă, dar ştiu ce este. Unchiul meu a lucrat toată viața lui în pădurile din nord.

Rodney Harris credea că nu-l mai poate surprinde nimic la vârsta asta, numai că tânăra este plină de surprize. Absolut remarcabilă, aproape ca un cățel-minune care știe să numere.

— Așa o să scăpați de mine, nu? O să mă vârâți prin pâlnia aia și o să mă tocați și o să mă scoateți într-un sac și sacul ăla o să-l aruncați în lac.

Fostul profesor cască ochii la ea. Și gura o cască.

— De unde... de ce ai crede una ca asta?

— Pentru că e cel mai sigur loc. E un serial la televizor, *Dexter*, despre un criminal în serie care scapă de cadavre aruncându-le în Golful Mexic. Poate l-ai văzut.

Bineînțeles că l-au văzut amândoi.

Groaznic. Parcă i-ar citi gândurile. Parcă *le*-ar citi *lor* gândurile, pentru că, atunci când este vorba despre ostaticii lor – şi despre împărtăşanie –, el şi soția lui gândesc la fel.

— Ai o barcă. Nu-i aşa că ai o barcă, domnule profesor Harris?

Au făcut o mare greşeală cu fata asta. Este rezistentă, este dârză, este diferită de toți ceilalți. Nici măcar în o sută de ani de acum înainte nu ar mai reuşi să dea peste alta asemenea ei.

Profesorul Harris urcă scara fără să mai spună nimic.

3

Em este în biroul ei. O încăpere nu prea mare, plină de jos şi până în tavan cu atât de multe rafturi cu cărți, că abia dacă i-a mai rămas loc pentru măsuța de lucru. Unele dintre cărțile de pe masă au fost aşezate în teancuri într-un colț ca să aibă unde să-şi pună un biblioraft pe a cărui copertă scrie cu litere frumoase, de tipar: MOSTRE DE REDACTARE.

Într-o parte şi în cealaltă a computerului sunt două fotografii înrămate. Una cu Roddy şi Em pe vremea când erau foarte tineri – el, într-un costum de gală (închiriat, desigur), iar ea în tradiționala rochie albă de mireasă (cumpărată de părinți, bineînțeles). În cealaltă poză sunt tot Roddy şi Em, dar mult mai în vârstă; el are pe cap un tricorn de amiral de pe vremuri, iar ea poartă o beretă de marinar, pusă şmechereşte într-o parte pe buclele făcute la coafor. Stau în fața iahtului lor, *Mainship 34,* achiziționat de curând la mâna a doua, dar care a fost folosit destul de rar şi cu multă grijă. Em ține într-o mână o sticlă de şampanie ieftină, sticlă pe care o va folosi ca să-şi boteze ambarcațiunea cu numele *Marie Cather – Marie,* de la Marie Stopes[24]; şi *Cather,* de la Willa Cather[25]. Căsnicia lor a fost şi este un parteneriat.

Em se uită la ecranul computerului, unde se vede Ellen Craslow stând pe salteluța din cuşcă – are picioarele încrucişate, capul în mâini şi îi tremură umerii. Roddy se apleacă peste umărul lui Em ca să o vadă mai bine.

— A stat în picioare doar până ai plecat tu, după care s-a prăbuşit, spune Em, pe un ton deloc lipsit de satisfacție.

Fata ridică ochii şi se uită drept în camera de supraveghere. A plâns, dar ochii îi par uscați. Asta nu-l surprinde pe Roddy. Este efectul deshidratării.

— Ai auzit tot? îşi întreabă el acum soția.

— Da. A intuit foarte multe, nu crezi?

— Nu-i vorba de intuiție, ci de logică. Plus că a recunoscut tocătorul atunci când l-a văzut. Niciunul dintre ceilalți n-a mai făcut asta. Ce ne facem acum, Emmie? Ai vreo idee? Te rog!

Emily Harris se gândeşte, fără să-şi ia ochii de la fata din cuşcă. Niciunuia nu îi este milă de Ellen. Nu-i înduioşează absolut deloc situația ei. Este doar o problemă care trebuie rezolvată. Roddy îşi spune

că o problemă este ceva bun... mă rog, într-un fel. Nu prea au experiență, iar fiecare problemă rezolvată te ajută să-ți crești eficiența. Toți marii oameni de știință spun asta.

În cele din urmă, ea zice:

— Hai să așteptăm până mâine!

— Da, ai dreptate.

Se îndreaptă și răsfoiește într-o doară prin biblioraftul cu lucrări. În acest semestru de primăvară, de foarte respectatul (aproape proverbialul) atelier de creație literară de la Bell se va ocupa scriitoarea Althea Gibson, autoare a două romane care au avut recenzii bune, dar s-au vândut prost. La fel ca alți scriitori angajați de facultate în trecut, și Gibson a fost extrem de încântată când Emily Harris s-a oferit să se ocupe ea de selectarea studenților care doreau să ia parte la acest atelier. Cu toate că primește o sumă derizorie pentru această muncă, lui Em îi place să o facă. Îi făcuse aceeași propunere și lui Jorge Castro, dar acesta a refuzat-o, preferând să citească singur teancurile de lucrări. De parcă ar fi fost sub demnitatea lui să-i facă Emily preselecția. De-a lungul timpului, Em a remarcat că foarte mulți poponari sunt cu nasul pe sus și își spune că probabil încearcă să compenseze cumva orientările lor sexuale anormale. Plus... alergările alea de unul singur.

— Ai găsit ceva demn de atenție? o întreabă Roddy Harris.

— Ei, deocamdată, doar prostiile obișnuite, oftează Emily, masându-și partea de jos a spatelui care încă o doare destul de rău. Încep să cred că literatura o să ajungă o artă pierdută în vreo douăzeci de ani.

El se apleacă și o sărută pe părul alb.

— Nu te descuraja, scumpo!

4

Pe data de 24, în jurul prânzului, Em coboară la subsol și vede că s-au întors viermii și muștele. Se uită dezgustată și consternată la gângăniile care colcăie pe bucata aceea foarte bună de carne (mă rog, *a fost* foarte bună). Pur și simplu, n-au cum să ajungă aici atât de repede. N-au ce căuta aici!

Ia mătura și împinge farfuria cu ficatul spre fantă. Cu toate că Ellen pare epuizată, îi sângerează buzele crăpate, e pământie la față, tot

reuşeşte să o blocheze cu piciorul.

Em scoate o sticlă cu apă din buzunarul de la şorţ şi este încântată să vadă cum fata rămâne cu ochii aţintiţi asupra ei. Iar atunci când încearcă – absolut zadarnic – să-şi umezească cu limba buzele arse de sete... se simte şi mai încântată.

— Haide, Ellen, ia farfuria! Dă la o parte insectele şi mănâncă. După aceea îţi voi da apa.

Preţ de o clipă, i se pare că fata asta îndărătnică o să cedeze. Dar imediat aude acelaşi răspuns:

— Sunt vegană.

Eşti o putoare, asta eşti! Emily abia dacă reuşeşte să se stăpânească şi să nu-i arunce vorbele astea în faţă. Îngrozitor de enervantă e tânăra asta, şi ea nu mai are răbdare, pentru că nu se simte prea bine – a ţinut-o trează toată noaptea afurisita aia de sciatică. *O putoare înfumurată şi neruşinată! O putoare NEAGRA, asta eşti!*

Se pune într-un genunchi – are grijă să-şi ţină spatele drept ca să n-o mai doară atât de tare – şi ia farfuria de jos. Nu-şi poate înăbuşi un geamăt de scârbă când un vierme îi ajunge pe încheietura mâinii. Urcă scara cu farfuria în mână, fără să se mai uite înapoi.

Roddy stă la masa din bucătărie. Citeşte o monografie şi ronţăie nişte fructe uscate şi alune dintr-un bol de sticlă. Ridică ochii, îşi scoate ochelarii şi îşi freacă nasul.

—Nu?

— Nu.

— Bine. Vrei să-i duc eu ultima bucată? îmi dau seama că te doare spatele.

— N-am nimic. Sunt în formă maximă.

Emily înclină farfuria. Ficatul alterat alunecă în chiuvetă cu un zgomot umed: *pleosc.* Vede alt vierme – acum pe antebraţ. Îl striveşte, ia o furculiţă şi îndeasă cu mişcări scurte şi puternice bucata stricată de carne în dispozitivul de tocat resturile menajere.

— Linişteşte-te! spune Roddy. *Fii calmă,* Em! Ştii că suntem pregătiţi pentru asta.

— Dacă n-o să mănânce, înseamnă să-i căutăm un înlocuitor! Şi e prea curând!

— Vom fi foarte prudenţi. Nu suport să te văd atât de nefericită. Şi cred că s-ar putea să am o soluţie.

Em se întoarce cu fața la el.

— Mă exasperează.

Draga mea, ăsta-i un cuvânt foarte blând, o contrazice Roddy în gând. *Ești de-a dreptul scoasă din minți și cred că fata și-a dat seama de asta. Poate își dă seama și că furia ta este singura răzbunare la care poate să spere.* Firește că nu-i spune nimic, ci doar o privește lung cu ochii ăia de care ea s-a îndrăgostit din prima clipă. Și nu are cum să nu-i iubească și acum, după atât de mulți ani. Roddy se ridică de pe scaun, o ia pe după umeri și o sărută pe obraz.

— Sărmana mea Em. Îmi pare nespus de rău că te doare spatele și la fel de rău îmi pare că trebuie să aștepți.

Ea schițează surâsul acela de care *el* s-a îndrăgostit din prima clipă. Și nu are cum să nu-l iubească și acum, după atât de mulți ani. Iubește și ridurile acelea din ce în ce mai adânci de la coada ochilor și din colțurile gurii ei.

— O să reușim.

Emily pornește dispozitivul care toacă gunoiul. Acesta scoate un zgomot scrâșnit și înfometat, nu prea diferit de cel făcut de tocătorul de lemne din subsol. Em se duce la frigider și scoate o bucată proaspătă de ficat.

— Sigur nu vrei să i-o duc eu? o întreabă Roddy.

— Foarte sigur.

5

Odată ajunsă din nou la subsol, Emily pune pe podea farfuria cu ficat. În spatele ei așază o sticlă cu apă Dasani. Ellen Craslow se ridică de pe salteluță și blochează din nou fanta cu piciorul înainte ca Em să ia mătura. Și din nou îi spune:

— Sunt vegană.

— Cred că am stabilit deja asta, zice Em. Gândește-te bine ce vrei să faci. E ultima ta șansă.

Ellen se uită la ea. Privirea îi este tulburată. Ochii îi sunt adânciți în orbite... apoi zâmbește. Buzele i se crapă și îi sângerează. Vorbește calm, fără patimă.

— Nu mă minți, cucoană! N-am mai avut nicio șansă din momentul în care am ajuns aici.

6

Roddy este cel care coboară la subsol a doua zi. Şi-a pus sacoul lui preferat, acela pe care îl purta întotdeauna la conferințe şi la simpozioane, unde trebuia să participe la mese rotunde sau să țină prelegeri. Din imaginile camerei de supraveghere, a aflat că farfuria cu bucata de ficat tot în afara fantei se află, numai că nu în acelaşi loc. S-a uitat împreună cu Em şi au văzut că fata s-a întins pe o parte, şi-a scos mâna printre gratii şi a încercat să ajungă la sticla cu apă. Evident că nu a putut.

Roddy are în mână farfuria cu salata solicitată. În mod normal, nu şi-ar bate niciodată joc de un animal închis în cuşcă. Numai că fata asta chiar că este extrem de enervantă. Şi nu-i vorba doar despre calmul ei de nezdruncinat, ci despre faptul că-i face să-şi piardă timpul.

— N-are sos. Nu am vrea să încălcăm principiile tale dietetice.

Pune jos farfuria cu salată şi remarcă expresia de lăcomie pură de pe chipul fetei. Împinge farfuria cu mătura. Ar putea s-o lase să mănânce înainte să-i ia viața şi astfel să-i curme toate suferințele. S-a gândit bine la varianta aceasta, dar nu o va face. Fata asta a – supărat-o mult prea tare pe Emily.

Împinge farfuria în cuşcă. Ellen o ia.

— Mulțu...

Şi cască ochii văzându-l că bagă mâna în buzunarul sacoului.

Este un revolver de calibrul .38. Nu face prea mare zgomot, plus că subsolul este izolat fonic. O împuşcă o dată în piept. Farfuria îi cade din mâini şi se sparge. Roşiile cherry se rostogolesc în toate părțile. Înainte ca fata să se prăbuşească, Roddy vâră mâna printre gratii şi o împuşcă încă o dată, de data asta în cap – doar ca să fie convins că a omorât-o.

— Ce risipă! oftează el.

Plus că mai trebuie să curețe şi toată mizeria aia.

23 IULIE 2021
1

După ce pleacă Penny, Holly scoate din sertar un pacheţel cu şervețele antibacteriene şi şterge bine atât latura mesei pe care femeia şi-a sprijinit mâinile, cât şi brațele scaunului pe care a stat. Probabil că exagerează cu precauția – şi oricum nu poți dezinfecta chiar tot, ar fi chiar o prostie să încerci –, dar paza bună trece primejdia rea. Holly nu trebuie decât să se gândească la mama ei ca să fie convinsă de asta.

Iese din birou şi se duce la toaleta pentru femei unde se spală bine pe mâini. Când se întoarce, îşi reciteşte notițele şi face lista persoanelor cu care vrea să discute. Apoi stă pe scaun, cu spatele sprijinit comod de spătar şi cu mâinile împreunate pe burtă. Se uită în tavan. Între sprâncene i-a apărut o cută pe care Barbara Robinson a botezat-o „ridul de cugetare adâncă". N-o interesează că nu s-a găsit rucsacul fetei; după cum zicea şi Penny, probabil că încă îl avea la ea. Pe Holly o interesează casca de protecție a lui Bonnie Rae. Şi bicicleta. Soarta lor i se pare *foarte* interesantă, din motive conexe, dar puțin diferite.

După vreo cinci minute, îi dispare de pe frunte „ridul de cugetare adâncă" şi o sună pe Isabelle Jaynes.

— Bună, Izzy! Holly Gibney sunt. Sper că nu te superi că te-am sunat pe telefonul personal.

— Deloc. Condoleanțe, Holly! Am auzit de mama ta.

— De unde?

Că doar Izzy nu a luat parte la ceremonia de înmormântare desfăşurată pe Zoom. Sau poate – şi asta îi stătea în fire – a stat ascunsă.

— Mi-a spus Pete.

— Mulțumesc. A fost o pierdere grea. Şi inutilă.

— Nu se vaccinase?

— Nu.

Probabil că Pete i-a zis şi asta. Holly nu ştie câte îşi spun unul altuia, dar este sigură că foarte multe. Dacă ai fost odată polițist, atunci, aşa rămâi pe veci. Tot Bill a învățat-o asta.

— Pete ce mai face?

— Nu pare să se înzdrăvenească atât de repede cum speram eu.

— Îmi pare rău. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Holly îi spune că a fost angajată de Pénélope Dahl ca să investigheze dispariția fiicei ei. Nu se aștepta ca Izzy să aibă impresia că se amesteca nepoftită într-o anchetă a poliției și așteptările nu i-au fost înșelate. De fapt, Izzy este chiar încântată și îi urează mult succes.

— Doamna Dahl nu crede că Bonnie a plecat din oraș, spune Holly, și respinge ideea sinuciderii. O respinge categoric. Tu ce părere ai?

— Îți zic, dar rămâne între noi, da? Nu spui nimănui?

— Sigur că nu!

— Am glumit, Hols. Câteodată, chiar uit că iei totul la propriu. Cred că fata ori a decis în ultima clipă să fugă de aici și să înceapă o nouă viață în altă parte... ori a fost răpită. Dacă-mi pui pistolul la tâmpla mea de pisicuță drăgălașă, aș zice că înclin în favoarea răpirii. Posibil urmată de viol, crimă și de înlăturarea cadavrului.

— Aoleu!

— Foarte bine zici. Am informat pe cine trebuia să informez și am adus cazul la cunoștința poliției statului nostru.

— Când spui că ai informat pe cine trebuia să informezi, te referi și la FBI?

— Am vorbit cu biroul special din Cincinnati. Nu vor face nicio anchetă, pentru că au treburi mult mai importante, dar măcar dispariția fetei este acum trecută în baza lor de date. Și vor ști ce să facă dacă dau de vreo urmă în anchetele lor care să aibă o cât de mică legătură cu fata asta. Însă aici, la noi în oraș, știi și tu foarte bine ce nebunie e. De parcă nu ne ajungea Covidul, acum avem și problema cu Maleek Dutton. În fine, în ultimele două săptămâni, s-a mai calmat un pic situația, adică nu mai sparge nimeni vitrinele și nu mai sunt mașini incendiate, dar... continuă să aibă efecte.

— A fost neplăcut.

A fost mai mult decât atât, mult mai mult, însă Dutton reprezintă un subiect sensibil și o poveste veche: tânăr afro-american, într-o mașină cu stopul din spate defect, este oprit în trafic și tras pe dreapta. Polițistul îi cere să-și țină ambele mâini pe volan, dar Dutton vrea să-și ia telefonul.

— A fost o *tâmpenie,* asta a fost. *Incalificabil,* așa a fost.

Vocea lui Izzy sună de parcă ar vorbi printre dinții încleștați.

— Fii atentă, nu m-ai auzit spunând asta.

— N-am auzit nimic.

— Juraţii l-au achitat pe cretinul ăla belicos – nici asta nu ai auzit de la mine –, dar măcar a plecat din poliție. Şi nu numai el a plecat. De când cu Covidul şi cu necazurile din Lowtown, ne-au plecat un sfert din colegi. Şi vor pleca şi mai mulţi dacă se apucă guvernatorul să instituie obligativitatea purtării măştii şi a vaccinării pentru angajaţii municipali sau statali. Nu ştiu când a mai avut poliţia atât de puţină vlagă.

Holly scoate un sunet care ar putea să indice empatie. Aşa şi este, însă empatia ei merge doar până la un punct. Tipul ăla a tras absolut fără niciun motiv, din pură răutate – a fost un gest nejustificat, nu contează ce-au spus juraţii de la tribunal. Iar ea nu va fi niciodată în stare să înţeleagă de ce tocmai poliţiştii – adică exact cei obişnuiţi să-şi pună mănuşi înainte să le facă drogaţilor injecţii cu Naloxone[26] – se opun vaccinării contra Covidului. Evident că nu toţi refuză să se lase vaccinaţi, dar foarte mulţi o fac. În orice caz, ea s-a deprins cu lamentările de genul ăsta. Şi ştie că Izzy Jaynes este, de fapt, un om foarte nefericit.

— Uite, Hols, îmi dau seama că doamna Dahl are impresia că am dezamăgit-o. Poate aşa am şi făcut. Probabil aşa am şi făcut. Însă vecinii zic că ele două se certau în permanenţă, iar oraşul ăsta e cuprins de haos. Ce să faci mai întâi? Ştii că i-au eliberat pe toţi puşcăriaşii din cauza Covidului? Ştii că le-au dat drumul tuturor infractorilor şi acum ăştia zburdă liberi pe străzi? Uneori îmi zic că-i mai bine că Bill n-a mai apucat să vadă asta.

Ba eu îmi doresc să fi apucat, îşi spune Holly. Îmi doresc să fi văzut tot ce se întâmplă. Durerea simţită la moartea mamei ei se adaugă durerii pierderii lui Bill.

Izzy oftează.

— În orice caz, mă bucur mult că te ocupi tu de ea, puştoaico. Îmi pare rău pentru ea, numai că-i o bătaie suplimentară de cap într-un cap care deja stă să explodeze. Să-mi zici dacă te pot ajuta cu ceva.

— Sigur că-ţi zic.

Holly închide telefonul şi se uită din nou în tavan. Stă aşa câteva minute, după care îşi verifică telefonul ca să vadă dacă Penny i-a trimis şi alte poze cu fata ei. Încă nu. Se lasă în genunchi.

— Doamne, te rog, ajută-mă să fac tot ce pot eu pentru Penny Dahl şi fiica ei. Dacă a răpit-o cineva pe fată, sper că mai este în viaţă şi sper

că voia Ta este ca eu să o găsesc. Îmi iau pastilele de Lexapro[27], ceea ce-i un lucru bun. M-am apucat din nou de fumat, ceea ce-i un lucru rău.

Se gândește la rugăciunea Sfântului Augustin și surâde cu buzele lipite de mâinile împreunate.

— Ajută-mă să încetez a mai păcătui... însă nu astăzi.

Acum, că a rezolvat și asta, deschide sertarul pentru Covid. Are acolo o cutie cu măști curate și o cutie cu șervețele dezinfectante. Ia o mască și pleacă să se ocupe de dispariția lui Bonnie Rae Dahl.

2

Douăzeci de minute mai târziu, Holly merge încet cu mașina pe Red Bank Avenue. Foarte aproape de Parcul Deerfield, trece pe lângă un fast-food Dairy Whip și pe lângă un grup de puști care se dau cu skateboardurile prin parcarea goală. Trece pe lângă un centru de depozitare John-Boy, în fața căruia se află un panou cu anunțul „închirieri spații cu rate lunare sau anuale". Trece pe lângă o benzinărie Exxon, abandonată și cu pereții acoperiți cu graffiti. Mai este acolo și un magazin de solduri, de asemenea lăsat în paragină și cu geamurile acoperite cu scânduri.

Trece pe lângă un teren viran și năpădit de ierburi și ajunge la atelierul de reparații auto unde a fost descoperită bicicleta lui Bonnie. Este o clădire mai degrabă lungă, cu acoperișul deformat și cu pereții din tablă ondulată, foarte ruginită acum. Prin crăpăturile cimentului care acoperă micuța parcare din față au crescut buruieni, ba chiar și câteva fire de floarea-soarelui. Lui Elolly nu i se pare că șandramaua asta ar merita să fie renovată, cu atât mai puțin cumpărată de cineva; dar se pare că Marvin Brown a fost de altă părere, pentru că în față este pus un anunț pe care scrie VÂNDUT. Pe panoul cu anunțul este poza unui tip cu un zâmbet larg pe fața ca o lună plină – George Rafferty, Expertul tău imobiliar. Elolly oprește în fața ușilor tip rulou și își notează numele agentului și numărul lui de telefon.

Ține în torpedou o cutie cu mănuși din nitril, comandate special de Barbara Robinson pentru ziua ei de naștere. Mănușile sunt toate acoperite cu diferite emoticoane: zâmbilici, fețe triste, fețe care-ți trimit pupici și fețe furioase. Foarte nostime. Elolly își pune o pereche, se dă jos din mașină, se duce în spate și deschide portbagajul. Deasupra

trusei de scule, este un balonzaid frumos împăturit. Nu va avea nevoie de el, pentru că ziua este însorită şi foarte caldă, dar vrea să-şi încalțe galoşii din cauciuc roşu. Nu de Covid se teme ea atunci când stă în aer liber, ci de tufele crescute pe ambele laturi ale atelierului părăsit, pentru că este foarte sensibilă la iedera otrăvitoare. Plus că s-ar putea să fie şi şerpi pe aici. Holly nu suportă şerpii. O sperie solzii lor. O sperie şi mai tare ochii lor rotunzi şi negri şi amenințători. *Aoleu!*

Se opreşte puțin ca să se uite vizavi, la Parcul Deerfield. Este un adevărat peisaj de vis, cu excepția acestei zone de la Red Bank Avenue. Pentru că, aici, copacii şi arbuştii nu au mai fost îngrijiți de cine ştie câtă vreme, iar vegetația trece prin gardul din fier forjat până pe trotuar, deranjându-i pe trecătorii ieşiți la plimbare. Holly vede un lucru interesant: un fel de pantă denivelată, ca o râpă îngustă, cu un bolovan mare în partea de sus. Chiar şi de la distanța asta, se observă că este acoperit cu tot felul de inscripții, ceea ce înseamnă că probabil acolo se strâng tinerii ca să se distreze şi poate chiar să fumeze iarbă. Holly îşi zice că, de pe bolovanul ăla, se vede foarte bine latura asta a străzii, inclusiv atelierul auto. Se întreabă dacă a fost acolo cineva în seara în care Bonnie şi-a abandonat bicicleta şi îşi aduce aminte de puştii pe care i-a văzut prostindu-se în parcarea de lângă Dairy Whip.

Îşi pune galoşii, îşi vâră pantalonii în ei şi merge de-a lungul clădirii, pe lângă cele trei uşi rulante pentru maşini şi pe lângă uşa de la birou. Nu se aşteaptă să descopere nimic, dar nu ştii niciodată de unde sare iepurele. Ajunge la colț şi se întoarce, mergând şi mai încet, cu ochii în jos. Nimic.

Ei, acum urmează partea mai grea, îşi spune ea. *Partea de tot rahatul.*

O ia de-a lungul laturii dinspre sud a clădirii. Merge la fel de încet, tot cu ochii în jos, făcându-şi loc printre tufele crescute haotic. Pe acolo sunt o mulțime de mucuri de țigări, o cutie goală de trabucuri Tiparillo, o cutie ruginită de bere White Claw, o şosetă de sport antică şi de demult. Ajunge în spatele atelierului şi merge mai repede, pentru că cineva a aruncat nişte ulei acolo (foarte, foarte urât din partea persoanei respective) şi pentru că sunt mai puține tufe. Vede ceva alb şi se repede să ia obiectul acela, însă se dovedeşte că nu-i decât o bujie crăpată.

Holly ajunge în cealaltă parte şi începe din nou să-şi croiască drum printre tufe. Frunzele unora dintre ele sunt cam roşii şi par suspect de unsuroase, aşa că se bucură şi mai mult că s-a gândit să-şi pună mănuşile. Nu, casca de bicicletă nu-i nici aici. Holly îşi zice că probabil a fost aruncată peste gardul din sârmă din spatele atelierului, dar crede că tot ar putea s-o vadă, pentru că acolo este un alt teren viran.

Ceva sclipeşte printre frunzele alea dubios de unsuroase de lângă colțul din fața clădirii. Holly le dă la o parte – dar cu multă, foarte multă grijă, nu cumva vreuna dintre ele să-i atingă mâna deasupra mănuşilor – şi ia de acolo un cercel cu clips. Auriu şi în formă de triunghi. Cu siguranță că nu-i din aur adevărat şi a fost cumpărat (cu perechea lui, bineînțeles) dintr-un capriciu oarecare de la unul dintre magazinele T.J. Maxx sau Icing Fashion, însă Holly se entuziasmează foarte tare. Există zile în care nu ştie de ce a ales munca asta, dar sunt alte zile în care ştie exact de ce a făcut-o. Iar ziua de azi face parte din a doua categorie. Va face o poză cercelului şi i-o va trimite lui Penny Dahl ca să-i confirme că i-a aparținut lui Bonnie, dar ştie deja care va fi răspunsul. Poate i-a căzut pur şi simplu – cerceii cu clips au obiceiul ăsta –, dar poate i-a fost smuls din ureche sau i s-a desprins în urma unei lovituri. Poate într-o luptă cu un agresor.

Dar n-a venit cu bicicleta până aici, în spate, îşi spune Holly, şi nici n-a ocolit atelierul cu ea. *Bicicleta a fost găsită în față. Va trebui să mi se confirme treaba asta, dar nu cred* că Brown şi agentul imobiliar s-au chinuit să treacă printre toate tufele alea aşa cum am făcut eu. În mintea ei, acesta este singurul scenariu logic.

Strânge în palmă cercelul până când simte că-i intră în piele colțurile lui şi se hotărăşte să se recompenseze cu o țigară. Îşi scoate mănuşile decorate cu emoticoane şi le pune într-un colț, pe podeaua maşinii. Apoi se sprijină de portiera din dreapta, unde speră să nu fie văzută de niciun om care se întâmplă să treacă pe stradă, şi îşi aprinde țigara. Cât timp fumează, studiază cu atenție clădirea părăsită.

După ce-şi termină țigara, o stinge de asfalt şi pune chiştocul într-o cutie din tablă în care au fost nişte dropsuri de tuse. Ține mereu cutia asta în poşetă şi o foloseşte pe post de scrumieră portabilă. Îşi verifică mesajele din telefon. Penny i-a trimis fotografii cu fiica ei. Şaisprezece în total, printre care şi una cu Bonnie pe bicicletă. Pe Holly, exact asta o interesează cel mai mult, dar se uită şi la celelalte. Vede una în care

Bonnie şi un tânăr – cel mai probabil Tom Higgins, fostul iubit – stau cu frunțile aproape lipite una de cealaltă şi râd în hohote. Sunt surprinşi din profil. Holly măreşte fotografia până ce pe tot ecranul telefonului nu se vede decât latura aceea a feței lui Bonnie.

Şi chiar acolo, strălucitor şi agățat de lobul urechii, este triunghiul auriu.

3

Holly n-a crezut că va fi vreodată în stare să vorbească cu dezinvoltură cu oameni necunoscuți – necum să-i mai şi ia la întrebări. Însă îi trezeşte amintiri extrem de neplăcute gândul că va trebui să se prezinte şi să între în vorbă cu toți tinerii ăia miştocari care pierd vremea în față la Dairy Whip. Gândul acesta îi învie *traumele* trecutului, ca s-o spunem pe-aia dreaptă. În liceu, a fost în permanență hărțuită şi luată la mişto de băieți ca aceştia de aici. Şi nu doar de băieți, ci şi de fete, care sunt capabile de mai multă cruzime, de mai mult venin. Însă Mike Sturdevant[28] a fost cel mai rău dintre toți. Mike Sturdevant a fost cel care i-a născocit porecla aia oribilă de „Bâlbeta", pentru că (după părerea lui) ea se bâlb-bâlb-*bâlbâia* întruna. Mama i-a dat voie să se mute la alt liceu – *Of, Holly, hai să mai facem o încercare!* însă, în toți anii de coşmar care au urmat până când şi-a terminat studiile, a trăit cu spaima că o va urmări mereu numele ăla, aidoma unui miros urât. Gibney Bâlbeta.

Şi cum ar fi dacă se apucă să se bâlb-bâlb-bâlbâie chiar acum, în fața acestor băieți?

N-o s-o fac, se asigură Holly. *Aia era altă fată.*

Chiar dacă ar fi adevărat (deşi ea ştie că nu este, nu cu totul), puştii ăia ar vorbi mai liber cu un tânăr cam de aceeaşi vârstă. Holly se cunoaşte mult prea bine ca să ştie că, deşi s-ar putea să aibă dreptate, la fel de posibil este şi să încerce să-şi explice în mod rațional reacția pe care îşi imaginează că ar avea-o ei. Așa că îl sună pe Jérôme Robinson. Bine măcar că nu-l ia de la lucru; are obiceiul să facă o pauză la prânz şi nu mai este mult până atunci. Păi, unsprezece fără zece nu-i ca şi cum ar fi ora douăsprezece?

— Hollyberry! exclamă el.

— De câte ori te-am rugat să nu-mi mai zici aşa?

— Îți promit solemn că n-o s-o mai fac.

— Aiurea, spune ea.

Zâmbește auzindu-l că râde.

— Lucrezi? Lucrezi, da?

— M-am împotmolit, răspunde el. Trebuie să dau câteva telefoane ca să aflu nişte informaţii. Ai nevoie de ajutor? Te rog, spune că da. Barbara tună şi fulgeră pe hol şi mă face să mă simt vinovat că nu am grijă de ea.

— Ce motive are să tune şi să fulgere în miezul verii?

— Habar n-am şi i se pune pata când o întreb ce are. Starea asta tâmpită o ține încă de iarna trecută. Mi se pare că discută cu cineva despre problema ei... cum s-o fi chemând... că nu ştiu. Am întrebat-o odată dacă-i un tip şi mi-a zis să stau blând, că-i o doamnă. O doamnă în vârstă. Care-i treaba cu tine?

Holly îi povesteşte care-i treaba cu ea şi îl întreabă dacă n-ar vrea să discute el cu băieții care se dau cu skateboardurile lângă Dairy Whip. Desigur, presupunând că băieții mai sunt acolo.

— Ajung într-un sfert de oră, zice Jérôme.

— Sigur nu te deranjează?

— Foarte sigur. Și, Holly... îmi pare tare rău pentru mama ta. A fost o mare figură.

— Âsta-i doar un mod de a o descrie, spune Holly.

Stă cu fundul pe betonul fierbinte, cu spatele sprijinit de roata maşinii, cu picioarele transpirate în galoşii cei roşii şi-i vine să plângă. *Din nou.* Absurd, complet absurd.

— Ai vorbit foarte frumos la ceremonie.

— Mulțumesc, Jérôme. Eşti chiar sigur că poți...

— M-ai mai întrebat o dată şi ți-am zis că da. Deci, Red Bank Avenue, vizavi de Hățiş, anunț imobiliar în față. Ne vedem în cincisprezece minute.

Holly închide telefonul, îl pune în geanta micuță de umăr şi îşi şterge şi aceste ultime lacrimi. De ce o doare atât de rău? De ce, din moment ce nici măcar nu ținea prea mult la mama ei şi este îngrozitor de supărată pe ea pentru că a murit din cauza propriei ei iresponsabilități? Parcă trupa rock J. Geils avea un cântec în care se spunea că dragostea e naşpa, nu-i aşa? Mai are ceva timp la dispoziție

(şi are semnal la telefon), prin urmare, se hotărăşte să între pe internet ca să afle dacă aşa este. Da, aşa e. Apoi se decide să inspecteze zona.

4

De-o parte și de cealaltă a intrării boltite în Parcul Deerfield – cea mai apropiată intrare de bolovanul ăla mare – sunt puse două panouri: VA RUGÂM STRÂNGEȚI FECALELE ANIMALELOR DV. Şi RESPECTAȚI-VĂ PARCUL! NU ARUNCAȚI GUNOAIELE PE JOS! Holly urcă încet aleea, dând la o parte din fața ei crengile crescute prea jos și privind mereu spre stânga. Aproape de culme, vede o potecă bătătorită care duce printre grupurile de arbuşti. Zona din jur este plină de chiştoace şi de cutii de bere. Plus nişte grămezi de cioburi, care probabil că fuseseră sticle de vin pe vremuri. *Că tot scria acolo să nu arunce gunoaiele pe jos,* îşi zice Holly.

Se aşază pe piatra încălzită de soare. Nu s-a înşelat când a presupus că de aici va avea o vedere panoramică foarte bună asupra Red Bank Avenue; vede absolut tot: şi benzinăria abandonată, şi prăvălia părăsită, şi clădirea cu spații de depozitare, şi magazinul Jet Mart – puțin mai sus –, şi, vedeta zilei, atelierul de reparații auto, probabil deținut acum de Marvin Brown. Şi mai vede încă ceva: ecranul mare şi alb al unui cinematograf în aer liber. Îşi spune că, de aici, poți să te uiți seara gratis la filme. Da, fără bani, dar şi fără sonor.

Încă stă acolo când Mustangul negru şi cam rablagit al lui Jérôme opreşte lângă Priusul ei. Tânărul coboară şi se uită în jur. Holly se urcă pe bolovan, îşi face palmele căuş în jurul gurii şi strigă:

— *Jérôme! Aici, sus!*

O vede şi îi face cu mâna.

— *Cobor acum!*

Se grăbeşte. Jérôme o aşteaptă în fața intrării în parc şi o strânge tare în brațe. Lui Holly i se pare că s-a făcut şi mai înalt, şi mai chipeş.

— Locul ăla unde erai se cheamă „Bolovanul cu Filme", spune el. E renumit în partea asta a oraşului. Mai demult, când eram eu la liceu, puştii obişnuiau să urce până acolo în serile de vineri şi sâmbătă şi beau bere, fumau iarbă şi se uitau la filmele care se dădeau la Magic City.

— După gunoaiele pe care le-am văzut acolo, zice Holly pe un ton dezaprobator, cred că se continuă tradiția. Dar în celelalte zile?

Pentru că Bonnie a dispărut într-o joi.

— Nu cred că rulează vreun film în timpul săptămânii. Ai putea să verifici, dar, de când cu Covidul ăsta, toate cinematografele sunt deschise doar în weekenduri.

Acum Holly își dă seama că mai este o problemă. Bonnie și-a luat sucul și a ieșit din Jet Mart la 8:07 și n-ar fi avut nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la atelierul auto unde i s-a găsit bicicleta. Însă era 1 iulie și nu ar fi fost suficient de întuneric la ora aceea ca să înceapă proiecția unui film la un cinematograf în aer liber. Abia pe la nouă seara ar fi început, dacă nu cumva și mai târziu. Deci de ce s-ar fi adunat puștii la Bolovanul cu Filme ca să se uite la un ecran gol?

— Parcă te-ai dezumflat un pic, observă Jérôme.

— Un mic obstacol, nimic foarte important. Haide să vorbim cu băieții ăia, dacă mai dăm de ei.

5

Au plecat mulți dintre puștii cu skateboardurile, însă patru împătimiți ai acestui sport au rămas în jurul unei mese din lemn aflate în celălalt capăt al parcării de la Dairy Whip și se îndoapă cu burgeri și cartofi prăjiți. Holly ar vrea să rămână mai în spate, dar Jérôme nu-i de acord. O apucă de cot și o ține lângă el.

— Era vorba că te duci tu la ei!

— Te ajut bucuros, dar trebuie să începi tu. O să-ți facă bine. Arată-le legitimația.

Băieții – lui Holly i se pare că au în jur de doisprezece, paisprezece ani – se uită la ei. Dar nu cu neîncredere, ci doar îi măsoară cu atenție din priviri. Unul dintre ei, probabil măscăriciul găștii, și-a vârât în fiecare nară câte o bucată de cartof prăjit.

— Bună! spune Holly. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

— Pe bune sau ne luați la mișto? întreabă unul dintre ei, cu ochii ațintiți asupra lui Jérôme.

— Pe bune, frățică! zice Jérôme.

Holly scotocește prin poșetă după portofel și aproape răstoarnă pe jos scrumiera portabilă. Le arată legitimația laminată, de detectiv

particular. Toți puștii se apleacă să se uite mai bine la poza aia oribilă. Măscăriciul își scoate cartofii din nas și – spre groaza lui Holly (i*câh!)* – îi mănâncă.

Purtătorul de cuvânt al grupului este un băiat roșcat și pistruiat, care și-a proptit skateboardul verde de banca de lângă masă.

— Mda, în fine, da noi nu turnăm pe nimeni.

— Turnătorii sunt niște putori, spune măscăriciul.

Părul lui negru și lung până la umeri ar fi trebuit spălat deja de două săptămâni.

— Turnătorii o iau în gură, adaugă băiatul cu ochelari și cu păr doar în creștetul capului.

— Turnătorii ajung la morgă, zice și al patrulea, care are o acnee înfiorătoare.

Și-au făcut numărul, așa că acum se uită la Holly și o așteaptă să mai spună ceva. Ea simte că nu-i mai este teamă și se bucură. Sunt doar niște puști care abia au terminat gimnaziul (sau poate nu încă), nu niște răufăcători, indiferent cât de mari și tari se dau, folosind expresii învățate din toate clipurile alea cu muzică hip-hop.

— Mișto placă! îi spune Jérôme liderului. Ce marcă e? Baker? Tony Hawk?

Liderul rânjește.

— Ți se pare c-aș fi vreun barosan, bobiță? E Metroller, da mie mi-e bună.

Se uită la Holly.

— Zici că ești detectiv particular ca Veronica Mars[29]?

— Nu am parte de atât de multe aventuri ca ea, spune Holly.

Cu toate că a avut parte de câteva, oho, și încă cum.

— Și nu vreau să torni pe nimeni. Caut o femeie care a dispărut. I s-a găsit bicicleta cam la vreo patru sute de metri mai încolo...

Și întinde mâna în direcția respectivă.

— ... lângă o clădire părăsită, unde a fost un atelier de reparații auto. O recunoaște vreunul dintre voi? Pe ea sau bicicleta ei?

Le arată fotografia cu Bonnie pe bicicletă. Băieții își trec telefonul de la unul la altul.

— Parcă am văzut-o o dată sau de două ori, zice Păr-Lung.

Cel de lângă el dă din cap.

— Se fâțâia cu biela pe Red Bank. Da asta a fost mai de demult.

— Purta cască?

— Logic, tanti! spune Păr-Lung. Aşa scrie la lege. Poţi să te alegi cu amendă pe chestia asta.

— Cât a trecut de când aţi văzut-o ultima oară? îi întreabă Jérôme.

Păr-Lung şi amicul lui cad pe gânduri. Apoi amicul răspunde:

— Nu vara asta. Poate astă-primăvară.

Jérôme:

— Sunteţi siguri?

— Destul de siguri, spune Păr-Lung. Miştocuţă tipa! Tire' să le bagi în seamă pe bucăţelele astea bune. Aşa scrie la lege.

Încep toţi să râdă. Râde şi Jérôme.

— Credeţi că a plecat de capu ei, ori a răpit-o cineva? întreabă curios şeful grupului

— Nu ştim, spune Holly, atingând pe furiş triunghiul auriu din buzunar.

— Hai, mă! exclamă puştiul cu ochelari şi aproape ras în cap, dar cu smoc în creştet. Voi ziceţi pe bune? Mda, e mişto, da numai minoră nu-i. N-aţi căuta-o dacă s-ar fi cărăbănit de-acasă.

— Mama ei este foarte îngrijorată, explică Holly.

Ei, uite, că treaba asta o înţeleg şi ei.

— Mulţumim, le spune Jérôme.

— Da, spune şi Holly. Vă mulţumim foarte mult. Vor să plece, dar roşcovanul cu pistrui – Liderul – îi opreşte.

— Vreţi să ştiţi a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu' împuţitu. Şi-a ieşit din minţi de grijă şi poliţaii nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Holly se întoarce fulgerător cu faţa la el.

— Cine este împuţitul?

27 NOIEMBRIE 2018

Va fi o iarnă lungă în oraşul acesta de lângă lac. O iarnă cu multă zăpadă, aşa va fi. Însă, în această seară, temperatura este anormal de mare pentru sfârşit de noiembrie: peste optsprezece grade. De pe suprafaţa udă a Red Bank Avenue, se ridică valuri de ceaţă. La lumina

felinarelor de pe stradă, se vede plafonul de nori aflat la o înălțime de mai puțin de treizeci de metri.

Este ora șapte fără un sfert, iar Peter „împuțitul" Steinman se plimbă cu skateboardul lui marca Alameda pe trotuarul pustiu, dând agale dintr-un picior doar ca să nu se oprească. Vrea să ajungă la Dairy Whip. Şi chiar vede în față firma prăvăliei, cu cornetul ăla uriaș cu înghețată moale, înconjurat de o aureolă de ceață fină. Se uită în direcția aia şi nu observă dubița de lângă fosta benzinărie Exxon, între clădirea propriu-zisă și locul unde fuseseră pompele.

Odată ca niciodată, cu foarte mult timp în urmă (mă rog, n-au trecut decât trei ani de atunci, dar așa ți se pare când n-ai decât unsprezece ani), colegii și prietenii îi ziceau tânărului Steinman „Pete", nu „împuțitul". Era un băiat cu un coeficient mediu de inteligență, dar înzestrat cu o imaginație foarte bogată. În ziua aceea de demult, pe când mergea el agale spre Şcoala Primară „Neil Armstrong" (unde învăța în clasa a treia, cu doamna Stark), își imagina că era Jackie Chan și că se bătea cu o mulțime de dușmani într-o magazie părăsită și că își folosea toate tehnicile de kung-fu. Deja pusese la pământ vreo zece, dar uite că apăreau şi mai mulți care se năpusteau asupra lui. Atât de prins era în această fantezie („Ha!" și „Iiiuu!" și „Iiiaa!"), că nici n-a observat mormanul extrem de mare de excremente lăsat pe trotuar de un câine extrem de mare – probabil un dog german, că prea mult rahat era acolo. A călcat drept în el și a intrat în Şcoala Primară „Neil Armstrong" puțind într-un mare fel. Doamna Stark l-a obligat să se descalțe de teniși – unul dintre ei mânjit până la logoul mărcii Converse – și să-i lase în hol până la sfârșitul orelor de clasă. Odată ajuns acasă, mama l-a obligat să și-i curețe cu furtunul, după care i-a azvârlit în mașina de spălat. Au ieșit de acolo ca noi, însă era deja prea târziu. Din ziua aceea, și în toate zilele care vor urma, Pete Steinman va purta numele împuțitul Steinman.

În seara aceasta, se duce în parcare, unde speră că o să-și găsească amicii făcând salturi și învârtindu-se cu plăcile de skateboard. Amicii cu pricina sunt, de fapt, doar doi: Richie Glenman (băiatul care are obiceiul de a-și îndesa cartofi prăjiți în nas și, uneori, chiar și în urechi) și Tommy Edison (roșcovan, pistruiat, liderul recunoscut al micuței lor găști). Oricum, doi amici înseamnă mai mult decât deloc. Numai că acum au rămas fără bani, se face târziu și se pregătesc să plece.

— Haide, mă, mai stați puțin! îi roagă împuțitul.

— Nu pot, bobiță, zice Richie. Începe *SmackDown*[30] pe WWE. E marfă, nu vreau să-l pierd!

— Teme, zice morocănos Tommy. Tre' să fac un referat la o carte.

Prin urmare, cei doi pleacă, ținându-și plăcile sub braț. Împuțitul se dă de vreo două ori cu skateboardul, încearcă o întoarcere cu salt și cade (bine măcar că nu mai sunt aici Richie și Tommy ca să-l vadă și să-l ia la mișto). Se uită la cotul julit și se hotărăște să se ducă acasă. Dacă mama lui e la etaj, atunci se va putea uita și el la *Smackdown* – evident, fără sonor, ca să n-o deranjeze de la rahaturile alea contabile pe care le face. Mama lui muncește foarte mult de când s-a lăsat de băut.

Dairy Whip este încă deschis și împuțitul ar fi în stare să facă moarte de om ca să-și poată lua un cheeseburger. Din păcate, nu are decât cincizeci de cenți. Colac peste pupăză, în tura asta lucrează chiar Wanda cea Afurisită. Dacă o roagă să-i dea ceva pe cârâială – sau să-l lase măcar să ia un dolar jumate din borcanul cu bacșișuri – tipa o să-i râdă-n nas.

Așa că se întoarce pe Red Bank Avenue și, imediat ce iese din cercul de lumină cețoasă a felinarului din parcare – adică din locul unde Wanda cea Afurisită l-ar putea vedea ca să râdă de el –, începe iarăși să se lupte cu dușmanii. În seara aceasta, pentru că a ajuns deja la o vârstă mai matură, își imaginează că ar fi chiar John Wick[31] Sigur că acum îi e mai greu să-și doboare dușmanii, că ține placa la subsuoară și nu are decât o mână cu care să dea toate loviturile alea fulgerătoare și nimicitoare. Însă el are abilități excepționale, abilități *supranaturale,* așa că...

— Tinere?

Este smuls cu brutalitate din fantezia sa și se pomenește că se uită la un moș care stă în afara senzorului de mișcare de la capătul parcării (evident că se află și în afara razei de acțiune a singurei camere de supraveghere de la Dairy Whip). Moșul ăla stă cocârjat și sprijinit de un baston și are pe cap o pălărie din aia mișto, cu boruri largi, așa cum poartă personajele din vechile filme alb-negru cu spioni.

— Te-am speriat? Iartă-mă, dar am mare nevoie de ajutor. Soția mea e țintuită într-un scaun cu rotile, dar s-a descărcat bateria. Avem o mașină specială pentru persoanele cu dizabilități locomotorii, o mașină cu rampă, numai că eu nu sunt în stare să împing singur scaunul. Dacă ai fi amabil să ne ajuți...

Pentru că împuțitul tocmai își imagina cum e să fii erou, este mai mult decât amabil. În nenumărate rânduri i s-a spus să nu vorbească cu necunoscuții, însă babalâcul ăsta nu pare în stare să dărâme nici măcar niște piese de domino, darămite să împingă un scaun cu rotile pe o rampă pentru schilozi.

— Unde e?

Moșul arată spre cealaltă parte a străzii, în diagonală față de locul în care se află ei. Prin ceața care se ridică, împuțitul abia dacă reușește să deslușească forma unei dubițe parcate pe asfaltul din fața fostei benzinării Exxon. Lângă ea, e un scaun cu rotile în care parcă se vede cineva.

Roddy și cu Emily joacă cu schimbul rolul persoanei din scaunul rămas fără baterie. Iar acum ar fi fost rândul lui Roddy, dar pe Emily o doare atât de tare spatele – mai ales din cauza căpoasei ăleia de Craslow –, încât chiar că *are nevoie* de scaunul ăsta.

— Îți dau zece dolari dacă mă ajuți s-o urc pe rampă și s-o bag în mașină, îi promite moșul.

Împuțitul se gândește la burgerul pe care și-l dorea. Cu zece dolari, ar putea să-și ia și cartofi prăjiți, și un shake de ciocolată și tot i-ar mai rămâne bani de buzunar. Chiar mulți. Însă ar face Jackie Chan o faptă bună pentru bani?

— Nee, o fac pe gratis.

— Foarte frumos din partea ta.

Pășesc amândoi în noaptea încețoșată. Moșul se sprijină în baston. Traversează. Când ajung pe trotuarul din fața benzinăriei, bătrâna din scaunul cu rotile îi face împuțitului un semn vlăguit din mână. Băiatul îi răspunde la salut și se întoarce cu fața la boșorog, care ține acum o mână în buzunarul de la palton.

— Mă gândeam...

— Da?

— Că poate aș accepta trei dolari pentru că o împing pe rampă. M-aș duce după aia la Whip ca să-mi iau un Burger Royale.

— Ți-e foame, da?

— Mi-e mereu foame.

Moșul zâmbește și îl bate pe umăr.

— Te înțeleg. Omul trebuie să-și astâmpere foamea.

23 IULIE 2021
1

— Sunteți siguri că în seara aceea a dispărut prietenul vostru? întreabă Holly.

Jérôme le-a cumpărat băieților câte un milkshake și cei patru sorb acum din pahare, tolăniți pe iarba din zona de picnic.

— Destul de siguri, răspunde roșcovanul – Tommy Edison – pen'că a sunat-o maică-sa pe mama s-o întrebe dacă doarme la mine și nici n-a venit la școală a doua zi.

— Nee, intervine Richie Glenman.

Acesta este măscăriciul de serviciu al grupului, cel cu scârbosul nărav de a-și vârî cartofi prăjiți în nas. Holly și-a notat toate numele băieților.

— A fost mai încolo. Cred că după o săptămână sau două.

— Eu am auzit că a fugit în Florida, la unchi-su, spune băiatul tuns cu creastă – adică Andy Vickers. Maică-sa e o...

Și se preface că duce o sticlă la gură, după care scoate câteva gâlgâieli.

— A și fost arestată o dată, că a condus beată.

Băiatul cu acnee clatină din cap. Numele lui este Ronnie Swidrowski. Are o înfățișare serioasă.

— N-a fugit de-acasă și nici în Florida nu s-a dus. A fost răpit.

Și adaugă pe un ton mai scăzut.

— Am auzit că l-a luat Slender Man[32].

Pe amicii lui îi umflă râsul. Richie Glenman îi trage un pumn în umăr.

— Nu există niciun Slender Man, bă, fraiere. E o legendă urbană, la fel ca Vrăjitoarea din Parc.

— Au! M-ai făcut să-mi vărs shake-ul!

Holly i se adresează lui Tommy Edison, pentru că i se pare cel mai isteț dintre cei patru.

— Tu chiar crezi că prietenul vostru, Peter, a dispărut în seara când l-ați văzut pentru ultima oară?

— Nu sută la sută, că a fost acu aproape doi ani, da' eu așa zic. Plus că n-a mai venit la școală a doua zi.

— Ce mare chestie? A chiulit, spune Ronnie Swidrowski. Impuțitu chiulea mereu. Că maică-sa e o...

— Nu, nu, mai încolo a fost, insistă Richie Glenman. Sunt sigur, pentru că am făcut pase cu el în parc după aia. Pe terenul de joacă.

Se tot contrazic pe tema asta şi Swidrowski începe să le înşire toate raționamentele care duc la concluzia că Slender Man chiar există, plus că a auzit el că monstrul ăla a răpit mai demult şi un profesor de la facultate. Însă Holly a aflat deja ce o interesează. Este aproape convinsă că dispariția lui Peter „împuțitul" Steinman (presupunând, desigur, că a fost vorba despre o dispariție) nu are nicio legătură cu cea a lui Bonnie Dahl, dar intenționează să capete mai multe informații, pentru că, între Dairy Whip şi atelierul de reparații auto, nu sunt decât vreo şase sute de metri. Tot destul de aproape este şi Jet Mart, locul unde Bonnie a fost văzută pentru ultima oară.

Jérôme se uită la ea, iar ea îi face semn din cap. Trebuie să plece.

— O zi bună, fraților! le urează el.

— La fel, şi vouă! îi răspunde Tommy Edison. Măscăriciul întinde spre ei un deget mânjit cu ketchup şi zice:

— Veronica Mars şi John Shaft[33]!

Iar îi pufneşte râsul pe toți.

Nici nu ajung bine la mijlocul parcării, că Holly se opreşte, stă o clipă pe gânduri şi face drumul înapoi.

— Tommy, în seara în care tu şi cu Richie v-ați întâlnit aici cu Pete, avea skateboardul la el, da?

— Mereu îl are, răspunde Tommy.

Intervine Richie:

— Şi încă-l avea la el după o săptămână când neam dat pase. Amărâta aia de placă Alameda, cu o roată strâmbă.

— Da' de ce întrebi? vrea să ştie Tommy.

— Din curiozitate, spune Holly.

Şi chiar acesta este adevărul. Este foarte curioasă. Aşa funcționează ea.

2

În vreme ce urcă panta înapoi la locul unde şi-au lăsat maşinile, Holly scoate cercelul din buzunar şi i-l arată lui Jérôme.

— Uau! Al ei?

— Sunt aproape sigură.

— Şi cum de nu l-au găsit poliţiştii?

— Nu cred că l-au căutat, spune Holly.

— Însemnă că meriţi Premiul „Sherlock Holmes" pentru investigaţii.

— Mulţumesc frumos, Jérôme.

— Care poveste despre împuţitul ai crezut-o? Pe-a roşcovanului, ori pe-a fraierului?

Holly îi aruncă o privire mustrătoare.

— De ce nu-i zici Peter? împuţitul e o poreclă oribilă.

Jérôme nu cunoaşte tot trecutul lui Holly (sora lui, Barbara, ştie mai multe), dar îşi dă seama când deschide o rană veche – evident, fără să vrea.

— Peter. Bine, bine, aşa o să-i zic. Doar Pete. Nu altfel. Deci ultima oară când l-au văzut a fost în seara aia în faţă la Dairy Whip? Sau a făcut pase cu Cartofi-în-Nas o săptămână mai târziu?

— Dacă-ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că Tommy are dreptate şi că Richie încurcă zilele. În fond, au trecut doi ani şi jumătate de atunci. Adică o veşnicie, când eşti de vârsta lor.

Au ajuns la atelierul auto. Jérôme spune:

— Lasă-mă să văd ce mai pot să aflu despre Steinman, bine?

— Păi, cum rămâne cu cartea?

— Ţi-am zis, aştept nişte informaţii. Mă bate la cap editorul. E vorba despre acel Chicago de acum aproape nouăzeci de ani. Iar asta înseamnă *mucho* documentare.

— Precis nu încerci să tragi de timp?

Jérôme zâmbeşte. Are un zâmbet superb – *mucho* fermecător.

— S-ar putea să ai parţial dreptate, dar mi se pare mult mai interesant să caut copii decât câini pierduţi.

Pentru că asta este treaba lui Jérôme la agenţia „Ce-am găsit al meu să fie" – câinii pierduţi.

— Doar nu crezi că e vreo legătură între dispariţia fetei şi a lui Steiman?

— Vârste diferite, sexe diferite, dispariții la mai bine de doi ani distanță... Deci probabil că nu. Dar ce spun eu mereu despre probabilitate, Jérôme?

— Că-i cuvântul preferat al leneșilor.

— Corect. Este...

Scoate un icnet și își duce mâna la piept.

— Ce-i?

— N-am purtat mască! Nici tu, nici eu! Nici măcar nu m-am gândit la asta! Și nici ei nu purtau!

— Păi, ești vaccinată, da? Cu două doze. La fel, și eu.

— Și chiar crezi că ne *ajută* la ceva?

— Probabil că nu, răspunde Jérôme.

Își dă seama ce i-a ieșit pe gură și începe să râdă.

— Scuze. Năravul din fire n-are lecuire, cum se zice.

Holly zâmbește. Mare dreptate are. Exact ăsta-i motivul pentru care ar da orice ca să poată fuma o țigară.

3

Jérôme îi promite că va sta el de vorbă cu părinții băiatului. Măcar să afle precis dacă Steinman a dispărut pe bune sau a fugit la unchiul lui din Florida, sau dacă s-a întâmplat altceva. În caz că mama lui chiar obișnuia să bea – așa cum sugera Andy Vickers –, poate că puștiul a fost dat în plasament unor asistenți maternali. După cum vede Jérôme problema, nu are altceva de făcut decât să confirme că între Steinman și Dahl nu există absolut nicio legătură.

Holly promite că îl va plăti cu o sută de dolari pe zi, pe o perioadă de minimum două zile. Și că-i va acoperi cheltuielile suplimentare. Este aproape convinsă că tânărul o va pune pe Barbara să caute online informațiile care-i interesează, dar știe că va împărți banii cu ea juma’-juma’, așa că totul este în regulă.

— Tu ce-ai să faci? o întreabă Jérôme.

— Cred că o să mă plimb puțin prin parc, îi răspunde ea. Și o să mă gândesc.

— Bravo! Tu ai talentul ăsta.

4

Holly găseşte aleea care o ia la stânga şi merge pe ea până ajunge la bolovanul de pe care se vede Red Bank Avenue. Se aşază şi îşi aprinde o ţigară.

Se tot gândeşte la casca de bicicletă a lui Bonnie Dahl. Poate cercelul i-a căzut din ureche şi l-a pierdut, dar casca nu putea să-i cadă şi să nu observe. Dacă Bonnie s-a săturat de toate certurile cu mama ei şi s-a hotărât, probabil pe neaşteptate, să plece din oraş, de ce să-şi abandoneze bicicleta şi să-şi ia casca cu ea? în plus, de ce să abandoneze o bicicletă scumpă şi cu zece viteze într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine? Printr-un simplu noroc, nu fusese furată... sigur, cu condiția ca Marvin Brown să fi spus adevărul, iar lui Holly i se pare că are suficiente motive să creadă că l-a spus.

Casca dispărută reprezintă cel mai convingător argument în favoarea teoriei că Bonnie Dahl a fost răpită. Holly îşi imaginează un scenariu în care tânăra încearcă să fugă de potențialul răpitor, dar nu reuşeşte să ajungă decât până în spatele atelierului de reparații auto. Persoana respectivă pune mâna pe ea. Bonnie se luptă să scape. I se desprinde cercelul. E luată pe sus şi vârâtă în maşina respectivei persoane (cu ochii minții, Holly vede o furgonetă fără geamuri), având casca încă pe cap. Poate răpitorul o loveşte mai tare şi ea îşi pierde cunoştința, poate o leagă fedeleş, poate o omoară chiar acolo – fie dinadins, fie din greşeală. După care lasă pe şaua de la bicicletă biletul scris cu litere de tipar: *M-AM SĂTURAT.* Dacă fură cineva bicicleta – foarte bine. Dacă n-o fură nimeni, atunci se va presupune că fata a plecat din oraş – la fel de bine.

Holly se cam îndoieşte că s-ar fi întâmplat exact aşa (în caz că a fost vorba de o răpire – pentru că nici asta nu ştie cu siguranță), dar este posibil; se lăsa întunericul, Red Bank Avenue nu este o stradă prea circulată, eventualului trecător i s-ar fi putut părea că lupta aceea foarte scurtă nu era decât o conversație mai aprinsă între doi îndrăgostiți sau chiar o îmbrățişare... sigur, şi asta este posibil.

Cât despre cealaltă teorie, cea cu plecatul din oraş, cât de plauzibilă pare? Sigur, un adolescent ar putea să-şi zică la un moment dat că nu mai poate suporta situația de acasă şi să-şi ia lumea în cap. Holly însăşi a avut gândul ăsta pe când era la liceu. Dar o femeie de douăzeci şi patru de ani, cu o slujbă despre care se spune că-i plăcea? Ce s-a

întâmplat cu ultimul ei salariu? încă se află în seiful din biroul şefului? Şi cum să plece doar cu rucsacul şi fără nicio valiză? Holly nu crede această ipoteză şi este convinsă că nu o crede nici Isabelle Jaynes. Însă, dacă există cineva care să-i ofere mai multe detalii despre starea de spirit a lui Bonnie, cel mai probabil aceasta este prietena şi colega ei de serviciu, Lakeisha Stone.

Holly îşi termină ţigara, o stinge şi apoi o pune în cutiuţa mică din tablă, alături de ceilalţi soldaţi ucişi la datorie. E plin de chiştoace de jur împrejurul bolovanului, dar asta nu înseamnă că trebuie să-şi aducă şi ea propria contribuţie la mizeria generală.

Îşi scoate telefonul din poşetă. Când a plecat de la birou, l-a pus pe modul „Nu deranja", aşa că a pierdut două apeluri – ambele de la cineva care se numeşte David Emerson. Îi sună vag cunoscut numele acesta, parcă are legătură cu mama ei. Tipul i-a lăsat un mesaj vocal, dar nu-l ascultă acum, pentru că trebuie să-l sune pe Jérôme. Nu vrea să-i distragă atenţia când este la volan, aşa că îi spune doar câteva cuvinte.

— Dacă vorbeşti cu mama lui Peter Steinman şi îţi spune că băiatul chiar a dispărut, întreab-o dacă are skateboardul lui.

— S-a făcut. Altceva?

— Da. Stai cu ochii la drum.

Închide şi ascultă mesajul.

„Bună ziua, doamnă Gibney. Sunt David Emerson. Vă rog să mă sunaţi cât de repede puteţi. Este vorba despre averea mamei dumneavoastră."

O pauză, după care adaugă:

„Condoleanţele mele şi mii de mulţumiri pentru vorbele pe care le-aţi spus când a fost condusă pe ultimul drum."

Acum Holly îşi dă seama de ce i se părea cunoscut numele ăsta; îl pomenise mama ei într-una dintre conversaţiile lor pe FaceTime, după ce fusese internată la Mercy Hospital. Înainte s-o conecteze la aparatul de ventilaţie, când încă mai putea să vorbească. Holly crede că doar un avocat ar folosi o expresie mai rafinată în loc de înmormântare. Cât despre proprietatea lui Charlotte... Holly nici măcar nu s-a gândit la asta.

Nu ar vrea să discute cu Emerson, pentru că măcar astăzi ar prefera să nu se gândească la nimic altceva decât la cazul dispariţiei lui Bonnie Dahl. Aşa că îşi aprinde o altă ţigară şi îl sună, pentru că, încă

din fragedă copilărie, mama i-a tot repetat dictonul ei preferat, de la care nu s-a abătut niciodată: *Mai întâi şi mai întâi, trebuie să faci exact ce nu vrei să faci. Aşa scapi de o grijă.* Şi, aidoma multor sfaturi primite în copilărie, şi acesta a rămas în mintea lui Holly, care îl pune mereu în aplicare... indiferent de situație.

Răspunde chiar Emerson, prin urmare Holly presupune că şi el lucrează acum de acasă – aşa cum o fac foarte mulți –, fără niciun ajutor din partea armatei de angajați, pe care nici nu-i băga în seamă în perioada de dinainte de Covid.

— Bună ziua, domnule Emerson! Holly Gibney la telefon. M-ați sunat.

În fața ei se vede o mare porțiune din Red Bank Avenue, care o interesează puțintel mai mult decât avocatul ăsta.

— Vă mulțumesc pentru telefon şi, încă o dată, condoleanțe pentru pierderea suferită.

Toate construcțiile de aici sunt abandonate, mai puțin clădirea cu spațiile alea de depozitare, îşi zice ea, *dar nici acolo nu pare că ar fi prea multă activitate. Pe latura asta a străzii, se întinde zona parcului care-i cel mai puțin umblată, pe unde cetățenii cinstiți se tem să treacă după lăsarea serii. Ce loc mai bun pentru o răpire?*

— Doamnă Gibney? Mai sunteți la telefon?

— Da, da, eu vă aud. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Emerson? Parcă spuneați ceva despre averea mamei mele, da? Nu cred că am avea prea multe de discutat pe tema asta.

În orice caz, nu după povestea cu Daniel Hailey, continuă ea în gând.

— M-am ocupat de afacerile unchiului dumneavoastră, Henry, înainte ca dânsul să iasă la pensie, aşa că Charlotte m-a angajat să-i redactez testamentul şi m-a numit executor. S-a întâmplat înainte ca doamna să înceapă să se simtă rău şi testul pentru virus să-i iasă pozitiv. Nu este necesară citirea actului în fața întregii familii...

Care familie? se miră Holly. *Verişoara Janey a murit*[34]*, iar unchiul Henry trăieşte ca o legumă la* Căminul de Bătrâni Rolling Hills, ceea ce înseamnă că doar eu am mai rămas.

— ... dumneavoastră.

— Îmi pare rău, îl întrerupe Holly. N-am auzit ce-ați spus.

— Scuze. Am spus că, în afara câtorva obiecte nesemnificative pentru câțiva cunoscuți, mama dumneavoastră v-a lăsat dumneavoastră tot ce avea.

— Despre casă vorbiți, da?

Nu o încântă ideea, ba dimpotrivă. Cele mai multe dintre amintirile pe care le are din casa aceea (şi din cea de dinaintea ei, din Cincinnati) sunt urâte şi întunecate şi triste, culminând cu cea de la ultima cină, când Charlotte a insistat ca fiica ei să poarte căciula de Moş Crăciun, aşa cum făcea în copilărie. *Asta-i tradiția noastră!* exclamase ea încântată la culme, în timp ce tăia felii din friptura de curcan, uscată precum deşertul Sahara. Imaginați-vă doar cum arăta Holly Gibney, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu o căciulă de Moş Crăciun îndesată pe cap.

— Da, despre casă şi despre tot mobilierul din ea, plus ce mai este acolo. Presupun că veți dori să o vindeți, nu-i aşa?

Normal că asta vrea şi i-o spune. Biroul ei se află în centrul oraşului. Şi, chiar dacă n-ar fi aici, să locuiască în casa mamei ei din Meadowbrook Estates ar fi ca şi cum ar locui în Casa Bântuită[35]. În tot acest timp, domnul avocat Emerson a continuat să vorbească – zice ceva despre chei –, iar ea trebuie să-l roage din nou s-o ia de la capăt.

— Spuneam că am cheile şi că sper să convenim asupra unei zile când să puteți trece pe aici ca să vizitați casa şi să vedeți ce doriți să vă păstrați şi ce să vindeți.

Groaza lui Holly capătă proporții.

— Nu vreau să păstrez absolut nimic!

Emerson chicoteşte.

— Aceasta este o reacție firească imediat după moartea unei persoane dragi, dar trebuie neapărat să dați un tur al casei. În calitate de executor testamentar al doamnei Gibney, mă tem că trebuie să insist asupra acestui lucru. În primul rând, pentru că trebuie să decideți ce anume vreți să reparați înainte de a scoate casa la vânzare. Şi – asta v-o spun din experiența mea îndelungată – cred totuşi că *veți descoperi* anumite obiecte pe care veți dori să le păstrați. Aveți timp mâine? Ştiu că este prea din scurt şi că mâine este sâmbătă, dar, în asemenea situații, cu cât rezolvăm problemele mai curând, cu atât mai bine va fi. Credeți-mă.

Holly şi-ar dori să amâne cât mai mult posibil acest moment... să se scuze, spunând că lucrează la un caz. Însă aude din nou vocea aspră a

mamei ei: Âsta-z *motiv serios, Holly, ori doar încerci* să te fofilezi?

Ca să răspundă, Holly trebuie mai întâi să se întrebe dacă dispariția lui Bonnie Dahl reprezintă un caz *presant,* un caz care *să necesite o rezolvare imediată, o cursă contracronometru,* cum s-a întâmplat atunci când Brady Hartsfield voia să arunce în aer Sala Mingo, în timpul unui concert rock[36]. Nu prea crede că seamănă. Bonnie a dispărut în urmă cu peste trei săptămâni. Se întâmplă câteodată ca persoanele răpite să fie găsite şi salvate. Dar mai rar. Fireşte că Holly nu i-ar spune aşa ceva lui Penny, dar, indiferent ce a pățit Bonnie Rae, răul a fost deja făcut.

— Cred că am să pot, spune ea şi trage un ultim fum – foarte lung, monstruos de lung – din țigară. Sunteți amabil să trimiteți astăzi pe cineva să dezinfecteze casa? Probabil că vi se pare că sunt mult prea precaută, poate chiar paranoică, însă...

— Deloc, deloc. Încă nu înțelegem cum acționează acest virus, nu credeți? îngrozitor, absolut îngrozitor. O să sun imediat la o companie cu care am mai lucrat. Sigur, în domeniul asigurărilor, nu altceva. Cred că o să reuşesc să-i programez pentru ora nouă. Dacă da, doriți să ne vedem la ora unsprezece?

Holly oftează şi îşi stinge țigara.

— Îmi convine. Îmi închipui că dezinfecția va costa destul de mult. Mai ales în weekend.

Şi din nou îl aude chicotind pe domnul avocat Emerson. Îi place sunetul ăsta, deloc strident şi prefăcut, iar Holly bănuieşte că tipul îl foloseşte deseori.

— Cred că vă veți permite. După cum ştiți, mama dumneavoastră a avut o situație materială foarte bună.

Holly nu amuțeşte de uimire, dar cu siguranță că este surprinsă. Şocul va veni puțin mai încolo.

— Holly? Doamnă Gibney? Mai sunteți la telefon?

— Mă tem că nu ştiu nimic despre asta, spune ea. Mama *a fost* destul de înstărită, dar pe vremuri. La fel şi unchiul Henry. Apoi a apărut Daniel Hailey.

— Mă tem că nu ştiu cine este domnul.

— Nu v-a spus niciodată nimic despre Hailey? Despre consilierul financiar care se pretindea a fi „vrăjitorul investițiilor de pe Wall Street”, care a sustras tot ce aveau mama şi unchiul meu şi a fugit într-una din insulele alea cu care nu avem tratate de extrădare? Vă dați seama că nu

doar banii lor i-a furat, ci Dumnezeu știe ai cât de multor alți oameni, printre care mă număr și eu?

— Iertați-mă, doamnă Gibney, dar nu înțeleg.

— Serios?

Totuși, lui Holly i se pare oarecum normală nedumerirea avocatului. Charlotte Gibney era o adevărată maestră a omisiunilor atunci când era vorba despre adevărurile dezagreabile.

— *Au fost* bani, dar acum nu mai sunt.

Tăcere. Apoi:

— Hai s-o luăm de la început, da? Olivia Trelawney, verișoara dumneavoastră, a murit...

— Da.

Mai exact, se sinucisese. Iar Holly chiar a condus o perioadă Mercedesul mult mai vârstnicei ei verișoare, mașină cu care Brady Hartsfield intrase în mulțimea strânsă în fața Complexului Municipal, ucigând opt oameni și rănind câteva zeci. Pentru Holly, a fost un fel de terapie repararea Mercedesului, schimbarea culorii și folosirea lui. Terapie și, probabil, un gest de sfidare.

— I-a lăsat o sumă substanțială surorii ei, Janey. Janelle.

— Da. Și când Janelle a murit în mod cu totul neașteptat ...

Mă rog, se poate spune și așa, își zice Holly. În realitate, Brady Hartsfield a aruncat-o în aer pe Janey, sperând *că îl va ucide pe Bill Hodges.*

— Cea mai mare parte a averii *ei* a fost moștenită de unchiul și de mama dumneavoastră, iar pentru dumneavoastră personal a fost înființat un fond fiduciar. Din partea lui Henry este plătită actuala lui... hm... locuință și va fi plătită atâta timp cât va trăi.

Acum parcă mintea lui Holly se luminează puțin. Numai că asta nu-i metafora bună. Parcă i se întunecă mintea.

— Și averea lui Henry vă va reveni dumneavoastră după decesul lui.

— Mama a fost bogată? Asta-mi spuneți?

— Chiar foarte bogată. N-ați știut?

Holly vede cum cad piesele de domino una după cealaltă. Soțul Oliviei Trelawney a câștigat o groază de bani. Olivia i-a moștenit. Olivia s-a sinucis. Janey a moștenit banii. Janey a murit în explozia provocată de Brady Hartsfield. Charlotte și Henry au moștenit banii ei, sau o mare

parte din ei. Sigur, averea aceasta este acum mai mică, pentru că, din ea, s-au plătit impozitele şi onorariile avocaților, dar tot a rămas o sumă frumuşică. Mama lui Holly a investit banii ei și ai lui Henry la sfatul lui Daniel Hailey, de la compania Burdick, Hailey şi Warren. Mai târziu, a investit şi mare parte din fondurile lui Holly, cu acordul acesteia. Şi Hailey le-a furat toți banii.

Aşa îi spusese Charlotte fiicei ei, care fiică nu avusese niciun motiv să nu o creadă.

Holly își mai aprinde o țigară. A câta pe ziua de azi? A noua? Nu, a unsprezecea. Şi abia s-a făcut ora prânzului. Îşi aminteşte cuvintele din testamentul lui Janey, care au făcut-o să plângă: Îi las verişoarei mele, Holly Gibney, 500.000 de dolari, depuşi într-un cont, cu care își va putea împlini visurile.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteți la telefon?

— Da. Vă rog, am nevoie de un moment să-mi pun gândurile în ordine.

Însă are nevoie de mai multe momente, nu doar de unul.

— Vă sun eu imediat, spune ea şi închide, fără să mai aştepte răspunsul bărbatului.

Oare verişoara Janey ştia că Holly – tânăra timorată și singuratică – își dorea să scrie poezii? Holly nu-i mărturisise asta. Dar dacă aflase de la Charlotte? Sau de la Henry? în fond, ce contează? Poeziile lui Holly nu erau deloc bune, indiferent cu câtă disperare își dorea asta. În cele din urmă, a descoperit ceva la care chiar *se pricepea.* Datorită lui Bill Hodges, a avut un alt vis de împlinit. Unul mai bun. Un vis care a apărut mai târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Din nou îi zornăie prin minte una dintre zicalele preferate ale mamei ei: *Ai cumva impresia că mă dau banii afară din casă?* După spusele lui Emerson, o dădeau. Nu de la bun început, ci mai încolo, după moartea lui Janey. Atunci, cum rămâne cu povestea aia că i-ar fi pierdut şi pe ai ei, și pe ai lui Henry, și o foarte mare parte din contul lui Holly, din cauza nemernicului de Daniel Hailey? Holly îl caută repede pe Google, adăugând şi numele celor doi parteneri: Burdick şi Warren. Niciun rezultat.

Cum de-a fost în stare Charlotte să inventeze aşa ceva, fără ca ea să-şi dea seama că-i o minciună gogonată? Oare din cauză că, la vremea respectivă, era copleşită de durere pentru că tocmai murise Bill Hodges,

plus că era atât de entuziasmată de noua ei meserie de detectiv și ocupată să *rezolve cazul?.* Oare din cauză că avea atâta încredere în mama ei? Da, da, da – la toate trei întrebările. Dar, chiar și așa...

— Am văzut niște foi cu antet, șoptește ea. De vreo două ori, am văzut și niște *rapoarte financiare anuale.* Înseamnă că a ajutat-o unchiul Henry să mă păcălească. Precis așa a fost.

Din păcate, din cauza demenței senile avansate, unchiul Henry nu mai este capabil să-i confirme bănuielile și să-i spună de ce au făcut-o.

Îl sună pe Emerson.

— Despre ce sumă vorbim, domnule Emerson?

Este o întrebare la care avocatul este obligat să răspundă, pentru că tot ce a avut Charlotte îi aparține ei acum.

— Dacă adun ce se află în contul bancar cu valoarea curentă a acțiunilor de portofoliu, spune David Emerson, aș spune că moșteniți puțin peste șase milioane de dolari. În cazul în care îi supraviețuiți lui Henry Sirois, unchiul dumneavoastră, atunci veți mai primi încă trei milioane.

— Și n-au pierdut niciodată banii ăștia? Nu le-au fost furați niciodată de un consilier financiar care primise procură din partea mamei și a unchiului meu?

— Nu. Nu înțeleg de ce credeți asta, dar...

Și Holly îi răspunde printr-un mârâit urât, complet diferit de obișnuitul ei ton blând:

— *Pentru că așa mi-a zis ea.*

2-14 DECEMBRIE 2018

1

Este perioada de dinaintea Crăciunului și locuitorii de pe Ridge Road își împodobesc casele într-o manieră discretă, dar de bun-gust. Fără Moși cu luminițe, fără reni montați pe acoperișuri și fără să-și instaleze pe peluză scena cu cei Trei Magi care privesc cu venerație la Pruncul Isus. Și nu există de-a lungul străzii absolut nicio casă decorată cu atât de multe beculețe încât să dea senzația de cazinou. Asemenea gafe poate ar fi permise în celelalte cartiere ale orașului, dar nu și în cazul vilelor elegante, în stil victorian, înșiruite între colegiu și Parcul

Deerfield. Aici vezi doar lumânări electrice aşezate la ferestre, tocuri de uşi ornate cu ghirlande din brad şi ilice şi doar câteva peluze cu brazi micuți de Crăciun, plini cu beculețe mici şi albe. Aceste instalații electrice sunt conectate la un dispozitiv care opreşte automat luminițele la ora nouă seara, așa cum s-a stabilit printr-o decizie a Asociației de Cartier.

Însă nu există niciun ornament nici pe peluză şi nici în fața casei de la numărul 93 de pe Ridge Road – casă tot în stil victorian, zugrăvită în alb şi cafeniu. Şi nu există aşa ceva pentru că, în acest an, nici Roddy şi nici Em Harris nu au avut suficientă energie ca să le monteze; nici măcar coronița pe uşă n-au pus-o şi nici funda mare şi roşie pe cutia poştală. Roddy este într-o formă un picuț mai bună decât Em, dar artrita îi dă mereu de furcă atunci când se face frig, iar acum, când temperaturile au scăzut sub zero în majoritatea după-amiezilor, îi este groază ca nu cumva să alunece pe vreun petic de gheață. Că tare casante i s-au mai făcut oasele astea bătrâne!

Emily Harris nu se simte deloc bine. Acum are nevoie reală de scaunul cu rotile care, în mod obişnuit, face parte din recuzita folosită atunci când îşi pun în aplicare planul de răpire a diferitelor persoane. Sciatica o tortureză fără încetare. Totuşi, se întrezăreşte o luminiță la capătul tunelului. Alinarea durerii este acum aproape.

Casa lor are o sufragerie mare (toate casele cu arhitectură victoriană de pe Ridge Road au sufragerii mari), însă ei o folosesc pe a lor doar la ocazii speciale, atunci când au musafiri; şi, trecând amândoi de optzeci de ani, ocaziile astea speciale sunt din ce în ce mai ocazionale. Pentru că nu sunt decât ei doi, preferă să mănânce în bucătărie. Emily crede că sufrageria va fi pusă la treabă dacă se vor hotărî să organizeze reuniunea tradițională de Crăciun cu studenții de la seminarul ținut de Roddy şi cu cei de la atelierul de creație literară. Însă asta se va întâmpla numai şi numai dacă amândoi se vor simți mai bine.

Şi aşa va fi, îşi spune ea. *Precis ne vom simți mai bine până săptămâna viitoare, dacă nu cumva chiar de mâine.*

Nu are deloc poftă de mâncare, durerea i-a răpit şi bucuria asta. Însă mirosul care iese din cuptor îi trezeşte vag foamea. Minunată senzație! Foamea este un semn de sănătate. Mare păcat că fata aia, Craslow, a fost prea proastă ca să-şi dea seama de asta. Puştiul

Steinman n-a avut absolut nicio problemă. Imediat ce a reuşit să treacă peste scârba de la început, a mâncat exact ca un... a mâncat exact ca un băiat în plin proces de creştere, pentru că asta şi era.

Ungherul din bucătărie unde iau masa este, în mod normal, un loc foarte modest; însă Roddy a aşternut cea mai bună țesătură de in pe măsuța rotundă de la care se vede curtea din spate. Şi a adus acolo farfuriile din porțelan de Wedgwood, paharele Luxion şi tacâmurile din argint. Totul străluceşte. Em nu-şi doreşte nimic altceva decât să se simtă mai bine ca să se poată bucura de masa aceasta.

Şi-a pus rochia de gală. Sigur, s-a chinuit mult, dar a reuşit să o îmbrace. Când intră Roddy cu carafa cu vin, vede că şi el şi-a pus cel mai bun costum din dotare. Dar observă cu tristețe că atârnă un pic pe el. Au slăbit amândoi. Dar îşi zice că e mai bine să slăbeşti decât să te îngraşi. Nu trebuie să fi făcut medicina ca să ştii că oamenii graşi nu apucă să îmbătrânească decât foarte rar; în fond, nu trebuie decât să se uite la puținii colegi de aceiaşi vârstă care le-au mai rămas. Unii vor veni la petrecerea pe care o vor organiza de Crăciun, în seara de 23 decembrie. Evident, presupunând că se simt încă destul de bine ca să se dea jos din pat şi să iasă din casă.

Roddy se apleacă şi o sărută pe tâmplă.

— Cum te mai simți, iubirea mea?

— Binişor, îi răspunde ea şi îl strânge de mână... dar foarte uşor, din cauza artritei.

— Vom servi imediat cina, o anunță el. Dar, până atunci, haide să ne delectăm cu vinul acesta!

Toarnă în pahare, cu grijă să nu verse pe alături. Jumătate de pahar pentru el; jumătate de pahar pentru ea. Le iau cu degetele lor noduroase care au fost tinere şi subțiri pe vremuri, atunci când preşedinte era Richard Nixon. Le ating uşor unul de celălalt, iar cristalul scoate un clinchet absolut încântător.

— Pentru sănătatea noastră! spune el.

— Pentru sănătatea noastră! îl aprobă ea.

Li se întâlnesc privirile pe deasupra paharelor – el are ochii albaştri, ea îi are şi mai albaştri – şi beau. După prima înghițitură, Emily se cutremură, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Asta e din cauza gustului sărat care-i rămâne în gură în urma savorii pe care o are vinul Mondavi din 2012. Apoi bea şi restul, bucurându-se de căldura care i se

răspândeşte în obraji şi în degetele de la mâini. Ba chiar şi în cele de la picioare! Dar şi mai mult se bucură simţind valul de energie care o străbate – de fapt, o undă foarte slabă, la fel ca senzaţia ei de foame, însă de necontestat.

— Încă un strop?

— Mai avem?

— Mai mult decât suficient.

— Atunci, fie. Doar un pic.

El toarnă din nou. Beau amândoi. De această dată, Em abia dacă mai simte gustul sărat.

— Ţi-e foame, iubito?

— Să ştii că-mi este, spune ea. Puţin.

— Atunci, domnul bucătar-şef Rodney va servi imediat cina. Vezi să laşi loc şi pentru desert.

Îi face cu ochiul, iar ea nu se poate abţine şi râde. Năzdrăvan bătrân!

Combinaţia de broccoli cu morcovi este fierbinte. Cartofii (făcuţi piure, mai uşor de mâncat cu dinţi bătrâni) sunt ţinuţi la cald. Roddy topeşte nişte unt într-o tigaie (foloseşte mereu prea mult, dar oricum nu mai sunt tineri şi niciunul dintre ei n-o să moară din cauza asta), după care toarnă dintr-o farfurie ceapa mărunţită şi o căleşte. Mirosul este divin, iar acum i s-a făcut şi mai foame. În timp ce amestecă ceapa, ca s-o înmoaie şi apoi s-o caramelizeze puţin, Roddy începe să cânte un cântec de demult, din tinereţea lor – „Pretty Little Angel Eyes”[37].

Em îşi aminteşte de petrecerile la care mergea în vremea liceului, unde toţi băieţii purtau sacouri şi fetele erau îmbrăcate cu rochiţe. Îşi aminteşte cum dansa *shake* pe melodiile lui Dee Dee Sharp[38], cum tropăia când trupa Dovells cânta „Bristol Stomp”, cum se zbânţuia în stil „watusi” pe muzica trupei Cannibal & the Headhunters. Deşi numele pe care şi-l luaseră băieţii ăia ar putea fi considerat *foarte* incorect politic în zilele de azi, îşi spune ea.

Roddy ia farfuriile şi pune mâncarea în ele: legume, cartofi şi, *la piece de resistance,* friptura abia scoasă din cuptor şi rumenită atât cât trebuie. Îi arată lui Em cum luceşte în sucul propriu, acoperită vag de câteva ierburi aromatice (pe care doar Roddy ştie cum să le combine), iar Em îl aplaudă.

El taie bucata de ficat în felii, pe care le decorează cu ceapa prăjită, şi aduce farfuriile la masă. Lui Em i se face brusc o foame de lup. Încep amândoi să mănânce şi nu vorbesc prea mult la început. Dar, după ce îşi umplu burțile şi nu se mai grăbesc, se apucă să vorbească – aşa cum fac adesea – despre zilele de altădată şi despre prietenii lor de atunci care fie au murit, fie şi-au văzut de viață pe alte meleaguri. Cu fiecare an care trece, lista aceasta devine şi mai lungă.

— Mai vrei? o întreabă el.

Au mâncat o bucată destul de mare din ficatul la cuptor, dar a mai rămas destul.

— Nu cred că mai pot, răspunde ea. Zău, Rodney, chiar te-ai depăşit, de data asta.

— Să-ți mai pun puțin vin, zice el şi îi toarnă în pahar. Vom savura desertul mai târziu. Serialul ăla care-ți place ție începe la nouă.

— A, da. *Haimted Case Files,* spune ea.

— Ala. Cât de tare te doare spatele, draga mea?

— Nu prea tare, dar, dacă nu te superi, cred că am să te las pe tine să strângi aici şi să speli vasele. Aş vrea să citesc şi restul lucrărilor.

— Nu mă supăr deloc. Tot bucătarul trebuie să facă şi curățenie la locul de muncă, aşa zicea bunicuța mea. Ai dat peste ceva demn de luat în seamă?

Emily strâmbă din nas.

— Am găsit vreo doi sau trei prozatori care nu scriu chiar cu picioarele, dar asta o spun doar de formă, pentru că nici ei nu mi se par talentați.

— Se simte din *tonul* tău, râde Roddy.

Emily îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi pleacă de la masă în scaunul cu rotile.

2

Mai târziu – după ce temporizatoarele de pe Ridge Road au stins toate luminițele de Crăciun – Em se uită captivată la episodul din această seară al serialului *Haimted Case Files,* episod în care detectivul cu puteri paranormale verifică un conac din New England, în care s-ar fi raportat prezența unor fantome. Conacul acela pare o versiune mult

mai veche şi dărăpănată a propriei case. Emily se simte puţin mai bine. Ştie că este prea devreme pentru ca ficatul şi vinul să-şi fi făcut efectul... sau poate că nu? Parcă a mai lăsat-o spatele, iar durerile ascuțite din piciorul stâng nu mai sunt nici ele atât de intense.

În bucătărie s-a auzit zgomotul blenderului, dar acum s-a oprit. După un minut, în cameră intră Roddy cu o tavă pe care sunt două cupe cu sorbet rece. S-a schimbat – şi-a pus pijamaua şi papucii, şi halatul din velur bleu pe care i l-a dăruit ea anul trecut, de Crăciun.

— Poftim! spune el, întinzându-i una dintre cupe și o linguriță cu coadă lungă. Ți-am promis desert, iată desertul!

Se aşază pe fotoliul de lângă ea, întregind astfel imaginea unui cuplu considerat deseori la facultate a fi un exemplu – ba nu, un model demn de urmat – al iubirii capabile să dăinuie peste ani.

Em ridică paharul.

— Îți mulțumesc, scumpul meu.

— Mă bucur că îți place. Ce se mai întâmplă în film?

— Caută fantome.

— Trebuie să verifice unde-i temperatura *mai scăzută.*

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Omul de ştiinţă din tine nu se dezminte niciodată.

— Ai dreptate.

Se uită amândoi la serialul de la televizor şi îşi mănâncă desertul, care este de fapt un amestec făcut din sorbet de zmeură şi creierul mărunțit al lui Peter Steinman.

3

Mai sunt unsprezece zile până la Crăciun şi Emily Harris se întoarce de la cutia poştală din faţa casei cu numărul 93 de pe Ridge Road. Merge încet, dar se ţine bine pe picioare. Urcă treptele terasei apăsându-se cu pumnul în partea stângă a zonei lombare, însă o face mai degrabă din obişnuinţă, decât de nevoie. Evident că vor reveni crizele de sciatică – ştie lucrul acesta dintr-o îndelungată şi amară experienţă, dar acum n-o mai doare aproape deloc. Ajunge în prag şi se uită cu un aer aprobator la funda roşie montată pe cutia poştală.

— O să pun mai târziu ghirlanda, spune Roddy.

Emily tresare şi se uită în jur.

— Ce faci, stai la pândă după fete?

El surâde și îi arată că e în șosete.

— Un ucigaș silențios, ăsta sunt eu. Ce-ți mai face mijlocul, iubirea mea?

— Face destul de bine. Chiar foarte bine. Și artrita ta cum mai e?

Roddy întinde mâna și îndoaie degetele.

— Bravo ție, amice! îl felicită ea, încercând să imite vorbirea tărăgănată a australienilor, și chiar îi iese cât de cât.

La scurt timp după ce au ieșit amândoi la pensie, au făcut un voiaj până în îndepărtatul Oz[39], unde au închiriat o rulotă și au străbătut continentul de la Sidney și până la Perth. Da, *aia* călătorie vrednică de ținut minte!

— A fost bun, zice Roddy. Nu-i așa?

Emily nu trebuie să-l întrebe despre ce vorbește.

— Da, a fost.

Deși niciunul dintre ei nu știe cât vor dura efectele. A fost cel mai tânăr dintre toți, încă la pubertate. Sunt multe lucruri pe care nu le știu, deocamdată, dar Roddy spune că învață de fiecare dată câte ceva. De asemenea – de parcă ar mai fi nevoie să sublinieze asta –, pe primul loc se află supraviețuirea.

Em îl aprobă. Nu se vor mai duce niciodată până în Australia, probabil nici măcar la New York nu vor mai ajunge – cu toate că obișnuiau să meargă acolo o dată la doi ani să vadă spectacolele de pe Broadway. Însă viața merită trăită chiar și acum, chiar și așa, mai ales când nu-ți vine să mori de durere la fiecare pas.

— Ceva interesant în gazetă, dragule?

O ia cu brațul de după umerii ei foarte slabi.

— N-a mai apărut nimic după primul articol, cu toate că și acela a fost cam ca un anunț al unei dispariții oarecare. Și acolo au scris că era un copil care ori a fugit de-acasă, ori a fost răpit de cineva care a profitat de ocazie. Ce zici despre petrecerea de Crăciun, iubire? O ținem sau o anulăm?

Em se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. Nu o mai doare nimic.

— O ținem.

23 IULIE 2021

1

Holly traversează Red Bank Avenue spre răposatul – atelier auto, se urcă la volanul Priusului şi trânteşte portiera. Maşina a stat în soare şi înăuntru e mai cald decât într-o saună; dar, cu toate că îi ţâşneşte aproape instantaneu transpiraţia pe frunte şi pe ceafă, Holly nu porneşte motorul ca să poată da drumul la aerul condiționat. Pur şi simplu stă acolo şi se uită cu ochi goi prin parbriz, încercând să înțeleagă veştile abia aflate. *Aş spune că moşteniţi puţin peste șase milioane de dolari,* a anunțat-o Emerson. Plus alte trei după moartea unchiului Henry.

Face eforturi ca să se imagineze milionară, dar nu-i iese. Nici pe departe. Nu-l vede în fața ochilor decât pe unchiul Pennybags, avatarul cu mustață şi joben din jocul de Monopoly. Încearcă să se gândească la ce ar putea face cu toată această avere picată din cer. Să-şi cumpere haine? Are destule. O maşină nouă? Priusul ei este foarte bun, plus că-i încă în garanție. Nu trebuie nici să contribuie la taxele de studii ale lui Jérôme, pentru că au fost deja plătite. Dar ar putea să o ajute pe Barbara cu taxele astea. Să călătorească?

A visat uneori să plece într-o croazieră... Dar acum? Cu Covidul ăsta care-şi face de cap prin toată lumea...?

— Oooofff, nici vorbă! murmură ea.

Îi vine ideea să-şi ia un alt apartament, numai că-i place foarte mult ăsta pe care îl are acum. Exact ca ursuleţii din povestea cu Bucle-Aurii, acolo se simte ea acasă. Să investească şi mai mult în agenție? De ce ar face-o? Abia anul trecut a primit o ofertă de 250.000 de dolari din partea agenției Midwest Investigative Services, ca să se asocieze cu ei. I-a refuzat, bineînțeles cu acordul lui Peter. Sigur, o atrăgea oarecum gândul să se mute din Blocul Frederick, cu ascensorul lui cu probleme şi cu portarul ăla indolent, însă locația este foarte bună (chiar în centru), iar chiria nu este deloc prea mare.

Nu că acum asta ar mai fi o problemă, îşi zice ea şi scoate un hohot straniu şi înăbuşit de râs.

La un moment dat, îşi dă seama că se coace în maşină, aşa că porneşte motorul. Deschide geamurile până când începe să se simtă aerul condiționat şi se uită la lista pe care şi-a notat numele persoanelor cu care vrea să discute. Treaba asta o ajută să-şi adune

gândurile și să se concentreze asupra cazului, pentru că acesta este cel mai important lucru acum. Banii sunt deocamdată doar în faza de iluzie și cu niciun chip nu vrea să se gândească acum la implicațiile și mai bulversante ale bombei detonate de David Emerson. (își amintește și azi cum a sunat-o mama ei plângând în hohote după ce un individ pe nume Daniel Elailey le-ar fi furat – chipurile – toți banii și ar fi fugit în vreo insulă din Caraibe – St. Croix St Thomas sau insula La-Dracu-n-Praznic.) Evident că se va gândi mai târziu la tot ce-a aflat de la avocat, va trebui s-o facă și oricum nu se va putea abține. Dar, în momentul de față, trebuie să dea de urma unei femei dispărute.

Însă o parte din ea nu se dă bătută și tot îi insinuează că ar evita să se gândească la acel adevăr dureros. Restul ei respinge ideea. Nu evită, ci *descoperă.* Cel puțin, asta încearcă să facă.

— *Cherchez la femme,* murmură Holly și își scoate telefonul.

Se gândește să-i dea un telefon lui Marvin Brown, cel care a dus bicicleta lui Bonnie la Biblioteca Reynolds, dar îi vine imediat o idee mai bună. În loc să-l sune pe Brown, îl sună pe George Rafferty, agentul imobiliar. Îi spune că a fost angajată de mama lui Bonnie Dahl ca să încerce să-i găsească fiica, după care îl roagă să-i povestească cum au găsit el și domnul Brown bicicleta fetei.

— O, Dumnezeule mare, sper că n-a pățit nimic! exclamă Rafferty. Și nu a luat deloc legătura cu mama sau tatăl ei?

— Și eu sper că n-a pățit nimic, spune Holly, fără să-i răspundă la întrebare. Cine a văzut primul bicicleta? Dumneavoastră sau domnul Brown?

— Eu. Întotdeauna ajung mai devreme la proprietățile de care mă ocup, ca să pot să le reevaluez. Mie, personal, mi se pare că ar cam trebui demolat atelierul ăla care a aparținut firmei „Reparații la Bill – auto și motoare mici”. Dar încă îi funcționează platformele mobile, iar poziția...

— Da, domnule, poziția este foarte bună, îl minte Holly.

Nici vorbă să creadă așa ceva. Din 2010, când s-a deschis prelungirea autostrăzii, s-a redus în mod considerabil traficul pe Red Bank Avenue.

— Ați citit biletul lipit pe șaua de la bicicletă?

— Normal că da. „M-am săturat”, așa scria. Dacă aș fi fost în locul părinților fetei, un mesaj ca ăsta m-ar fi speriat de moarte. Putea să

însemne că a fugit de-acasă, dar putea să mai însemne și ceva mult mai îngrozitor. M-am sfătuit cu domnul Brown în privința bicicletei, ce să facem cu ea, că doar nu puteam s-o lăsăm acolo. Și, după ce am încuiat atelierul, domnul a urcat-o în furgonetă și a dus-o la biblioteca aia.

— Știa unde s-o ducă pentru că ați observat autocolantul de pe coșuleț.

— Corect. Era chiar o bicicletă drăguță. Nu mai țin minte marca, dar era drăguță. Cu mai multe viteze. Mare minune că n-a furat-o nimeni. Să știți că zona aia din parc e mereu plină de puști. La zona care se cheamă Hățișul mă refer.

— Da, domnule, știu despre ce vorbiți.

— Și prăvălia aia unde se vinde înghețată? Aia de mai în jos? Și acolo-i plin de golănași din ăștia. Tot timpul. Joacă înăuntru tot felul de jocuri video și se dau cu placa afară. Sunteți de multă vreme detectiv particular?

Holly scrâșnește mereu din dinți când aude sintagma asta – „detectiv particular". Pentru că este mult mai mult decât *atât.*

— De destulă vreme, domnule. Ca să văd dacă am înțeles bine, vă mai întreb o dată: Dumneavoastră ați văzut primul bicicleta?

— Da, da, eu.

— Cam cu cât timp înainte să sosească și domnul Brown?

— Cu vreo cincisprezece minute, sau pe-acolo. Am obiceiul să ajung mai devreme la proprietățile pe care le am de arătat clienților, ca să verific dacă nu cumva au fost vandalizate și să văd dacă există ceva probleme netrecute în anunțul de vânzare. V-am mai spus asta?

— Da, domnule, mi-ați mai spus.

— Deci, credeți că o s-o găsiți? Aveți vreo pistă? Sunteți pe urmele ei?

Holly îl lămurește că este încă prea devreme ca să aibă vreo certitudine.

Iar Rafferty începe să-i spună că, dacă va dori vreodată să-și cumpere o proprietate, acum este momentul cel mai potrivit și el are un portofoliu larg de bunuri imobiliare, potrivite atât pentru sedii de firme, cât și pentru locuințe.

Holly îi întrerupe discursul, spunându-i că o sună altcineva și că trebuie neapărat să răspundă. De fapt, trebuie neapărat să dea *ea* un alt telefon – la Biblioteca Reynolds.

Mama m-a mințit. M-a mințit și unchiul Henry.
Alungă gândul și formează numărul.

2

— Biblioteca Reynolds. Édith Brookings la telefon.

— Bună ziua! Numele meu este Holly Gibney. Aș dori să vorbesc cu Lakeisha Stone, dacă se poate.

— Îmi pare rău, dar Lakeisha a plecat să-și petreacă weekendul cu niște prieteni. S-au dus în nord, în Upsala Village, ca să facă drumeții și să înoate. De ce n-am și eu norocul ăsta?

Édith Brookings râde.

— Poate vă pot ajuta *eu* cu ceva? Sau aș putea să preiau mesajul.

Întâmplarea face ca Holly să cunoască Upsala Village, un cătun izolat, cămin al unei comunități de amish. Se află la doar la vreo treizeci de kilometri distanță de casa mamei sale. Casă unde va trebui să se ducă mâine. Și atunci o s-o găsească pe Lakeisha și o să stea de vorbă cu ea. Chiar mâine după-amiază, presupunând că nu va dura prea mult să inventarieze tot ce se află acolo. Dacă nu, atunci duminică. Dar poate *va afla* câte ceva chiar acum de la duduia Brookings.

— Sunt detectiv particular, domnișoară Brookings. M-a angajat Pénélope Dahl – Penny – să îi caut fiica.

— Ah! Serios?

Tonul îi este acum mai puțin formal și chiar mai tineresc.

— Sper din tot sufletul să o găsiți. Suntem foarte îngrijorate din cauza lui Bon!

— Aș putea să trec pe la bibliotecă și să discut puțin cu dumneavoastră? Nu va dura mult. Poate în pauza de prânz...

— O, dar veniți oricând! Chiar acum, dacă doriți. Nu suntem deloc ocupate. Au fost anulate cam toate cursurile de vară din cauza... știți și dumneavoastră... din cauza Coronavirusului.

— Excelent! spune Holly. Mulțumesc.

Când intră pe Red Bank Avenue, mai aruncă o privire la bolovanul uriaş de pe care poţi vedea şi strada, şi ecranul cinematografului în aer liber, aflat la doi sau trei kilometri depărtare. Se întreabă dacă nu trecuse cumva pe acolo şi Pete Steinman, zis şi împuţitul Steinman. Nu s-ar mira deloc să afle că aşa a fost.

3

La Biblioteca Reynolds, Holly le găseşte pe Édith Brookings („Vă rog să-mi ziceţi Edie") şi pe Margaret Brenner, o altă tânără despre care i-a pomenit Penny şi care lucrează tot pe post de asistent bibliotecar. Edie lucrează la recepţie, dar spune că se pot duce liniştite în sala de lectură, pentru că de acolo poate să vadă până în faţă, în caz că apare vreo persoană care are întrebări sau vrea să predea o carte.

— Dacă Matt Conroy ar fi la lucru, n-aş îndrăzni să fac aşa ceva, spune Edie. Dar e plecat în concediu.

— Nebunul de Matt, o aprobă Margaret, schimonosindu-şi bucăţica de faţă vizibilă deasupra măştii.

Şi amândouă tinerele chicotesc înfundat.

— Nu c-ar fi nebun pe bune, zice Edie, dar e o pacoste pe capul nostru. Vă rog doar să nu-i spuneţi ce-am zis dacă o să vorbiţi şi cu el când se întoarce la serviciu.

— *Vă rugăăăm!* se smiorcăie în glumă Margaret.

Cele două fete se pun iarăşi pe chicotit. *Mda, când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă,* îşi zice Holly. Dar şoricuţele astea n-au deloc intenţii rele; sunt doar două tinere drăgălaşe, cărora li se întâmplă ceva interesant într-o zi de lucru, foarte plictisitoare până în acest moment. Din păcate, nu ştiu prea multe lucruri folositoare despre Bonnie Rae, cu excepţia faptului că s-a despărţit de iubitul ei, Tom Higgins.

— Keisha ştie mult mai multe, spune Margaret. Erau *nedespărţite.*

Evident că Holly are intenţia să vorbească cu Lakeisha. Cere numărul ei de telefon, iar Edie i-l dă.

— A menţionat vreodată Bonnie ceva despre intenţia de a pleca din oraş? le întreabă Holly. Poate doar să facă vreo aluzie la un astfel de plan... să zică ceva de genul „ce bine ar fi dacă..."?

Cele două fete se uită una la alta. Margaret ridică din umeri și clatină din cap.

— Nu, nici mie nu mi-a zis nimic, răspunde Edie. Dar trebuie să înțelegeți că Bonnie nu este o persoană prea comunicativă. Este cumsecade, dar nu-și deschide sufletul în fața oricui.

— Și-l deschide în fața Keishei, spune Margaret.

— Da, doar în fața ei.

— Vreau să vă arăt ceva.

Holly scoate cercelul din buzunar, îl pune în palmă și îl arată celor două tinere. Nu mai este nevoie să le întrebe nimic, pentru că le vede pe amândouă cum cască ochii la el.

— E al lui Bonnie! exclamă Edie, atingându-l cu vârful degetului.

Holly nu se supără; de îndată ce a văzut cercelul, a știut că nu-i suficient de mare ca să poată preleva vreo amprentă de pe el, nici măcar amprentele lui Bonnie Rae.

— Unde l-ați găsit?

— În niște tufe din apropierea locului unde i-a fost găsită bicicleta. Dar nu înseamnă nimic. Este cu clips și putea foarte bine să-i fi căzut fără ca ea să observe.

— Neapărat să vorbiți cu Lakeisha, spune Margaret. Luni se întoarce.

— Așa voi face, o asigură Holly, deși nu crede că va trebui să aștepte până luni.

4

Parcarea bibliotecii este complet goală, așa că Holly n-a fost nevoită să-și caute un loc la umbră unde să-și lase mașina. Însă, în interiorul ei, tot cald este. Pornește aerul condiționat și o sună pe mama lui Bonnie. Penny nici măcar nu se obosește să o salute, ci se repede s-o întrebe dacă a aflat ceva. Tonul pe care vorbește femeia este deopotrivă nerăbdător și speriat. Holly își amintește de Volvoul ei acoperit cu fotografiile lui Bonnie Rae și chiar și-ar dori să aibă vești mai bune.

— O să-ți trimit poza unui cercel pe care l-am găsit în apropiere de locul unde a fost descoperită bicicleta fiicei tale. Am vorbit cu două colege de-ale ei, de la Reynolds, și amândouă mi-au confirmat că este al ei. Dar vreau să fiu sigură.

— Sigur, trimite-mi poza! Te rog!

— Imediat. Dar acum vreau să te întreb dacă ştii ceva despre cârdul de credit al lui Bonnie.

— Da, ştiu. Cam la o săptămână după ce a dispărut, m-am dus la ea acasă şi am găsit ultimele două facturi ale plăților făcute cu cârdul Visa. Doamna de la poliție mi-a sugerat să le caut. De fapt, nu are decât un card Visa. Mi-am închipuit că o să aflu ceva din alea două facturi... habar n-am ce... dar nu mi-a sărit nimic în ochi. O pereche de pantofi, două de jeanşi – cumpărate de pe Amazon; ceva alimente, nişte porții de mâncare de la Doordash, o pizza de la Domino's...

— Dar telefonul? Şi pentru el, tot cu Visa plăteşte?

— Da. E abonată la Verizon, la fel ca mine.

Cârdul acela o interesează cel mai mult şi mai mult pe Holly.

— Vă rog să-mi dați numărul cârdului ei. Şi data la care expiră. Şi numărul telefonului mobil.

Penny îi promite că i le va trimite imediat. Holly fotografiază cercelul şi îi trimite poza. După doar două minute, o sună Penny, plângând în hohote.

Holly se străduieşte s-o liniştească. În cele din urmă, Penny reuşeşte să se controleze cât de cât, dar Holly îşi dă seama că femeia a apucat-o deja pe calea deznădejdii. O cale pe care ea însăşi a mers destul de mult. Este posibil ca Bonnie Rae să mai fie în viață, dar şansele ca asta să se întâmple sunt din ce în ce mai puține.

Holly stă în maşină, cu mâinile în poală, cu bretonul zbârlit de aerul rece ieşit prin orificiul de ventilare din partea volanului. Trebuie să se gândească, dar primul lucru care-i vine în minte seamănă cu un început de banc: *O proaspătă milionară intră într-un bar şi...*

Şi ce? E un banc prost, fără nicio poantă. Care i se şi potriveşte întrucâtva. Alungă gândul acesta şi se concentrează asupra cazului. De ce să-şi fi lăsat Bonnie bicicleta pe una dintre cele mai pustii străduțe care dau în Red Bank Avenue? Răspuns: nu şi-ar fi lăsat-o acolo. De ce să fi lăsat biletul, dar să-şi fi luat casca? Răspuns: nu ar fi făcut asta.

— Lasă pistolul, ia cannoli, repetă ea în şoaptă o replică din filmul ei preferat cu gangsteri[40].

A răpit-o cineva? A sărit dintr-un tufiş şi a înşfăcat-o? Dacă da, atunci...

Îl sună pe Marvin Brown, se prezintă, îi spune cu ce se ocupă și îi explică de cine a fost angajată, apoi îl întreabă despre bicicletă – părea avariată în vreun fel? Brown îi răspunde că arăta bine și că n-avea nici măcar o zgârietură. Îi mulțumește, închide telefonul și cade din nou pe gânduri.

Nu a sărit nimeni de nicăieri ca s-o dărâme pe Bonnie de pe bicicletă. Betonul din fața fostului atelier de reparații auto este crăpat rău de tot, are multe denivelări și probabil că nu va mai putea fi peticit. Marvin Brown va trebui să repaveze locul dacă are cu adevărat intenția să-și deschidă o afacere acolo. Dacă bicicleta s-ar fi răsturnat pe suprafața aia accidentată, aproape sigur că s-ar fi avariat cumva. Evident că va trebui să facă anumite verificări ca să se convingă de asta, dar, deocamdată, îl crede pe cuvânt pe Brown. În fond, tipul lucrează în domeniul vehiculelor și, dacă te gândești bine, bicicleta tot un vehicul este, corect?

Fiica unei femei mincinoase intră într-un bar. Ba nu – fiica unei femei mincinoase și hoațe *intră într-un bar. Lasă pistolul, dar ia cannoli.*

— *Termină!* murmură Holly. Bicicleta arăta bine – la asta trebuie să te concentrezi acum. Dar de ce arăta bine bicicleta?

I se pare că răspunsul este la fel de limpede ca ochii albaștri pe care-i vede în oglinda retrovizoare. Pentru că Bonnie s-a oprit dinadins aici. S-a oprit și s-a dat jos de pe bicicletă. De ce să se oprească dacă intenționa să se îndrepte spre centru, către vreuna dintre stațiile alea de autobuz către nicăieri? Pentru că a văzut o persoană cunoscută? Pentru că a văzut pe cineva care avea nevoie de ajutor? Sau care se prefăcea că ar fi avut nevoie de ajutor?

Încă îl aude pe Bill Hodges vorbindu-i, la fel se întâmplă și acum. *N-ai să ajungi nicăieri dacă ai să tot continui cu presupunerile, Holly.*

Are dreptate, așa că se oprește... dar nu de tot. Starea perfectă în care a fost găsită bicicleta sugerează că Bonnie Rae s-a oprit de bunăvoie. Rămâne să afle dacă tânăra chiar a vrut să o abandoneze acolo sau dacă s-a oprit din alt motiv.

Și revine la problema care o frământă: de ce să-și ia casca dacă și-a abandonat bicicleta?

Aude notificarea telefonului. A primit un mesaj. Informațiile cerute despre cârdul Visa și despre mobilul lui Bonnie. Holly nu mai are astâmpăr. Se dă jos din mașină, îl sună pe Pete Huntley și începe să se

plimbe în jurul parcării de la bibliotecă, încercând – pe cât posibil – să meargă pe la umbră. Soarele arde cumplit de tare – *aoleu,* ce mai arde!

Primele cuvinte pe care i le spune Peter sunt:

— Până la urmă, tot ai luat cazul ăla. Doamne, Holly, după ce mama ta abia a...

Începe să tușească.

— Pete? Pete? Te simți bine?

Pete se mai liniștește.

— Da, bine. Mă rog, nu chiar bine-bine, dar nici mai rău decât azi de dimineață. Mama ta abia a murit, Holly!

Da, și mi-a lăsat o avere, își zice Holly. *Un proaspăt milionar intră într-un bar și... și, după aia, se întâmplă ceva amuzant.*

— Îmi face bine să lucrez. Și mâine mă duc până la Meadowbrook Estates. Se pare că am moștenit o casă pe care nu mi-o doresc.

— Casa mamei tale, da? Bravo ție! Au crescut prețurile la imobiliare. Presupunând că vrei să scapi de ea.

— Vreau. Ești dispus s-o cumperi?

— Nu-ți face iluzii deșarte, Gibney.

— De unde știi că am acceptat cazul?

— Am primit un telefon de la un tânăr înalt, brunet și frumos.

La Jérôme se referă Pete.

— M-a rugat să caut o adresă în locul lui, că îi era prea lene.

Pe Holly o cam irită comentariul acesta.

— Avem o aplicație specială pentru treaba asta și, din moment ce tot o plătim, cred că ar fi bine s-o și folosim din când în când. Plus că și *tu* ar trebui să faci ceva, Pete. Nu doar să tușești și să hârâi.

Ultima tură făcută prin parcare a adus-o înapoi la Prius. Se gândește la pachetul de țigări din torpedou, se gândește la tuse și hârâieli din gât și merge mai departe.

— Ce adresă voia?

— A unei tipe pe care o cheamă Vera Steinman. Locuiește într-una din casele alea standard de lângă cimitirul Cedar Rest. *Tu* ce vrei de la mine?

— Am informațiile despre cârdul Visa și abonamentul telefonic Verizon pe care le deține Bonnie Dahl. Vreau să știu dacă a fost vreo activitate recentă în cazul vreunuia dintre ele.

— Pot să mă interesez. Am o sursă, dar să ştii că nu-i tocmai legal. De fapt...

Pete se întrerupe. Apoi se aude un sunet ca de claxon – semn că Pete îşi suflă nasul.

— ... nu-i deloc legal. Ceea ce înseamnă că o să ne coste şi ar fi riscant să specificăm chestia asta pe lista de cheltuieli pe care o vom prezenta doamnei Dahl.

— Nu cred că va fi nevoie să-ți foloseşti sursa aia, spune Holly. Sunt sigură că va verifica Izzy, dacă o rogi frumos.

Altă pauză, în care nu se aude decât hârâitul respirației lui Pete. Iar lui Holly nu-i place deloc ce aude.

— Zici tu c-o s-o facă?

— În fond, ea mi-a trimis cazul ăsta şi, sincer, nu m-a mirat aproape deloc. Ai aflat cum e acum în poliție?

— Un haos. Adică...

— Ştiu ce vrei să spui.

— Sincer, Gibney, când văd ce fac şi cum o duc polițiştii acum, mă bucur al dracu de tare că am plecat de-acolo.

— Să-i mai spui lui Izzy că o s-o ținem la curent şi o vom anunța atunci când vom afla ceva concret.

— Pe bune? O s-o anunțăm?

— Nu m-am decis încă, îi răspunde Holly pe un ton afectat.

— Şi ce legătură e între Vera Steinman asta şi fetița noastră?

— Probabil niciuna.

Ar putea să-i spună lui Pete că, la douăzeci şi patru de ani, Bonnie Rae numai fetiță nu este, dar la ce bun? Pete este de modă veche. Odată chiar l-a auzit plângându-se lui Jérôme din cauză că se renunțase la proba cu costumele de baie din concursul Miss America, plus că sinonimele lui preferate pentru „sâni” sunt ori *bidoane,* ori țâțoance.

— Trebuie să închid acum, Pete.

— Ai grijă, Holly! Dacă ai să iei şi tu virusul ăsta, la cât te fâțâi acum pe-afară, să ştii că o să stăm şi mai mult cu agenția închisă.

— Am înțeles, Pete. O suni pe Izzy?

— O sun. Baftă, Hols! Zău că-mi pare foarte rău de moartea mamei tale.

Holly se îndreaptă agale spre Prius. Se gândeşte. Dar dacă pe Bonnie o pândea cineva care-i cunoştea obiceiurile zilnice? Oare iubitul

i le ştia? Poate. Aproape sigur. Ca să nu mai vorbim de bicicletă. Revine la ea iar şi iar – la bicicleta lăsată la vedere, parcă rugându-se să fie furată. Dacă aşa s-ar fi întâmplat, oare ar mai fi sâcâit-o atât de mult casca dispărută?

— Nu, murmură ea. Nu m-ar mai sâcâi deloc.

Se urcă în maşină, porneşte din nou motorul şi... zâmbeşte. Tocmai i-a venit o idee pentru poanta din bancul ei.

4-19 DECEMBRIE 2020

1

În data de 4 decembrie, domnul Hubert Crumley, rector al Bell College, anunță că vor fi întrerupte cursurile şi vacanța de iarnă va începe mult mai devreme, din cauza răspândirii imposibil de controlat a Covidului prin campus. În data de 7 – când sunt comemorați toți cei care au pierit în atacul de la Pearl Harbor[41] – hotărăşte că semestrul doi se va face doar online.

Roddy Harris este de-a dreptul oripilat la auzul acestei veşti.

— Voi, oamenii de litere, n-aveți nicio treabă, îi spune el lui Emily. Literatura se scrie într-un mediu izolat încă din timpuri străvechi, dar noi unde să mai facem cercetări ştiințifice, aşa cum ne îndeamnă marele doctor Fauci? Că ne trebuie laboratoare pentru ele, nu le putem face acasă. Cum rămâne cu laboratoarele de biologie? Cu laboratoarele de chimie şi de fizică? Cum rămâne cu *ele?* Ştiința doar în laboratoare se face!

— O să treacă şi asta, scumpule, spune Em.

— Da, dar când? Şi ce facem până atunci? Neapărat trebuie să vorbesc cu Hamish.

Hamish Anders este şeful Catedrei de biologie, însă Em nu prea crede că protestele lui Roddy – pentru că, da, exact astea sunt: proteste, şi vehemente pe deasupra – vor avea vreun efect. Şi ea, şi Roddy încă iau parte la activitățile desfăşurate de catedrele lor, deşi au un statut mai degrabă onorific. Emily înțelege situația şi chiar o bucură sarcina de a citi lucrările celor care doresc să fie admişi la atelierul de creație literară, mai cu seamă acum, când nu-i mai stă în cale Jorge Castro.

Munca aceasta îi ocupă timpul, îi pune mintea la lucru, plus că se mai întâmplă – rar, dar se întâmplă totuşi – să descopere şi câte o nestemată în tot noroiul ăla. Dar altceva o supără pe ea acum.

— N-o să mai facem nicio petrecere de Crăciun anul ăsta, spune Em. Şi am făcut an de an, încă din 1992 – de aproape trei decenii. Mare păcat!

Roddy nici măcar nu s-a gândit la asta.

— Păi... teoretic, încă nu-i o carantină oficială, iubita mea. Deci este *posibil* să avem musafiri...

O vede cum îşi dă ochii peste cap.

— Măcar câţiva?

— Nu prea cred. Şi, chiar dacă, prin absurd, ar veni... cum să mănânce aperitivele şi să bea şampanie cu măştile peste gură?

Îi mai vine şi altă idee.

— Şi ce te faci cu cei de la *Beliringeri* îţi dai seama cât se vor amuza toţi cretinii ăia antisistem, care se dau mari reporteri de teren!

Beliringer este ziarul facultăţii.

Emily ridică mâinile şi îi arată cum ar fi titlul articolului de pe prima pagină.

— „Doi profi boşorogi se ţin de chefuri în timp ce America arde cu febră!" Ei, cum ţi se pare?

Pe Roddy îl umflă râsul. Râde şi Emily. Iarna este crâncenă, mai cu seamă pentru încheieturile şi oasele bătrâne, iar amândoi suferă de durerile cu care s-au obişnuit deja. Însă, în rest, o duc destul de bine. Evident că vor reveni durerile alea cumplite, insuportabile – cei doi ştiu asta din experienţă. Dar, până când o fi să fie, se simt puţintel mai bine datorită lui Peter Steinman.

Desigur că este important să aibă un plan bine conceput şi au făcut deja o listă cu persoanele care ar putea să vină la petrecerea lor. Lui Roddy îi place să spună că Dumnezeu nu ne-ar fi dat creier dacă nu ar fi vrut să-l folosim. Nu că ar crede vreunul dintre ei în Dumnezeu sau în viaţa fericită care te aşteaptă în rai, ceea ce reprezintă un motiv excelent pentru a încerca să şi-o prelungească pe aceasta cât de mult posibil.

— De parcă situaţia n-ar fi îndeajuns de rea, acum nici petrecere de Crăciun nu mai facem! exclamă Roddy. Afurisită *boală*

Emily îl îmbrăţişează.

2

A trecut o săptămână. Emily se duce în garaj, unde Roddy aplică autocolantele emise de statul lor în 2021 pe plăcuțele de înmatriculare ale automobilului combi, marca Subaru. Alături este parcată dubița, cu plăcuțe de înmatriculare colorate în albastru și alb, din statul învecinat. Roddy îi mai pornește motorul din când în când ea să nu-i moară bateria, însă dubița este folosită doar la ocazii speciale. Plăcuțele de Wisconsin cu simbolul de dizabilitate locomotorie nu sunt furate, pentru că, de obicei, dispariția plăcuțelor de înmatriculare este adusă la cunoștința poliției.

Roddy le-a fabricat singur în atelierul de la subsol și este absolut convins că nu există nicio deosebire între ele și cele originale.

— Ce cauți afară din casă fără palton? o întreabă Roddy.

— Mi-a venit o idee și ardeam de nerăbdare să ți-o împărtășesc, zice Em. Cred că-i bună, dar te las pe tine să hotărăști.

El o ascultă și îi mărturisește că nu este doar o idee bună, ci una excelentă. Genială, chiar. O strânge în brațe – poate puțin cam prea tare.

— Ușurel, voinicule! spune Em. Vezi să nu-mi trezești sciatica.

3

Până la urmă, petrecerea anuală de Crăciun a soților Harris se ține. Are loc în sâmbăta de dinaintea Crăciunului. De mulți ani n-au mai avut atât de mulți musafiri și absolut nimeni nu trebuie să poarte mască. Unii dintre oaspeți sosesc din alte state (unul chiar din Bangladesh), dar majoritatea locuiesc în apropiere. Vine și rectorul Crumley, vine și scriitorul angajat anul acesta la facultate, Henry Stratton. (Emily n-ar mărturisi niciodată cu voce tare, dar crede că este foarte bine ca postul acesta să mai fie ocupat câteodată și de bărbați albi și hetero.)

Bineînțeles că este o petrecere desfășurată prin aplicația Zoom, dar cu o notă aparte; iar exact acest detaliu l-a făcut pe Roddy să considere ideea lui Em nu doar excelentă, ci de-a dreptul genială. Evident că nu pot servi nici mâncare și nici băuturi oaspeților din

Maine sau Colorado sau Bangladesh, dar indiscutabil că o pot face pentru cei din oraș – mai cu seamă pentru cei care locuiesc pe strada

lor cu case în stil victorian, care se întinde de la colegiu și până la parc.

Folosesc website-urile catedrelor de Literatură engleză și de Științe naturale ca să posteze un anunț prin care spun că au nevoie pentru o singură seară de persoane care să-i ajute la treburi, explicând ce anume presupun acestea. Cu toate că suma oferită este mică (soții Harris au o situație financiară bunicică, însă nu sunt bogați), primesc o mulțime de răspunsuri. Este ceva nou, de asta se înghesuie lumea, crede Emily. O mulțime de angajați din campus – ba chiar și câțiva asistenți de la facultate! – sunt de acord să joace rolurile lui Moș Crăciun și ale spiridușilor lui. În seara petrecerii se răspândesc prin zonă, cu bărbi de Moș la guri, cu căciuli de Moș pe cap. Ba unii își pun chiar și ghete negre și ochelari rotunzi așa cum are Moșul. Spiridușii lui sunt exact opusul colindătorilor și fiecare are câte o tavă cu aperitive, cu care se duc acasă la oaspeții din oraș ca să-i servească. Iar în loc de șampanie, câte un bax cu câte șase beri Iron City.

Petrecerea are un succes răsunător.

La insistențele lui Emily, un spiriduș al Moșului bate și la ușa casei de la numărul 93, Ridge Road, locuință a soților Harris. Roddy îi deschide. Este o fată. Roddy o invită înăuntru. Spiridușa asta este foarte drăgălașă, are o claie mare de păr blond, iar ochii căprui îi sclipesc veseli deasupra bărbii albe. Pantalonii roșii îi scot în evidență picioarele lungi, admirate pe furiș de Roddy (dar nu într-atât de „pe furiș" încât să nu observe și Em). Aceasta o conduce pe spiridușă în living, unde ambii soți Harris și-au deschis laptopurile – ar fi bine să transmitem totul prin Zoom, scumpa mea. Em ia tava cu aperitive. Roddy ia baxul cu bere.

Pe ecranele de la laptopuri se văd (și se aud) Henry Stratton cu iubita lui, care (cu toate că sunt puțintel cam amețiți) încearcă să cânte „Santa Claus Is Corning to Town" de acasă de la ei (fosta locuință – tot în stil victorian, desigur – a lui Jorge Castro și a „prietenului" său).

— N-am mai văzut un spiriduș așa de drăguț ca tine, spune Roddy.

— Ferește-te de el, e mare bandit! spune Emily.

Spiridușa râde și o asigură că-i va urma sfatul.

Emily o conduce înapoi la ușă.

— Mai trebuie să te duci undeva?

— La două case, spune spiridușa, arătând spre bicicleta de la capătul aleii.

De coşul din spate este legată cu cablu elastic o cutie frigorifică, în care probabil că se află încă două tăvi cu gustări (înfăşurate în folie alimentară, desigur) şi două baxuri cu bere.

— Mă bucur mult de tot că încă-i destul de cald şi pot să merg cu bicicleta. Doamnă profesoară, aţi avut o idee super!

— Îţi mulţumesc, draga mea. Eşti foarte amabilă.

Spiriduşa îi aruncă o privire sfioasă.

— Ştiţi... am făcut cu dumneavoastră cursul de Literatură americană veche, chiar în anul de dinainte să ieşiţi la pensie. Extraordinar curs!

— Mă bucur foarte mult că ţi-a plăcut.

— Iar anul ăsta m-am hotărât, în cele din urmă, să mă înscriu la atelier. Atelierul de creaţie, la el mă refer. Probabil că o să daţi şi peste lucrarea mea, dacă le citiţi pe toate pentru domnul Stratton...

— Le citesc, dar, dacă tu ţi-ai depus candidatura pentru semestrul care începe în toamna anului viitor, cred că nu se va mai ocupa domnul Stratton de atelier, ci vom angaja pe altcineva.

Şi adaugă în şoaptă, de parcă i-ar împărtăşi un secret de stat:

— L-am rugat pe Jim Shepard[42], deşi mă îndoiesc că va accepta.

— Ar fi nemaipomenit, dar probabil că eu n-am să mă calific. Nu scriu prea bine.

Em se preface că şi-ar astupa urechile.

— Nu mă interesează absolut deloc ce spun scriitorii despre scrierile lor. Contează doar ce spune scrierea despre scriitorul ei.

— Aha! Mi se pare foarte corect. Ei, ar fi cazul să pornesc la drum. Petrecere frumoasă!

— Suntem convinşi că aşa va fi, spune Em. Cum te numeşti, draga mea?

— Bonnie, răspunde spiriduşa. Bonnie Dahl.

— Mergi peste tot cu bicicleta?

— Da. Doar când e urât afară n-o iau. Am şi maşină, dar mai mult îmi place bicicleta.

— Înseamnă că îţi place şi să faci gimnastică. Locuieşti în apropiere?

— Am un apartament mic într-un bloc de lângă lac. Lucrez la Biblioteca Reynolds şi mai fac şi alte treburi – ocazional, ca acum – ori de câte ori pot.

— Dacă, în viitorul apropiat, ai să mai vrei să-ți cauți o slujbă ocazională, pe durată de doar câteva zile, s-ar putea să am ceva pentru tine, îi spune Emily, întrebându-se dacă reacția tinerei va conține din nou cuvintele *extraordinar* sau *super.*

— Pe bune? Ar fi extraordinar!

— Ştii să foloseşti calculatorul? Mă gândesc că trebuie să ştii, din moment ce lucrezi la bibliotecă. Eu nici nu pot să-l deschid pe al meu dacă nu mă ajută Roddy.

Şi Emily spune minciuna asta gogonată pe un ton extrem de sincer şi cu un surâs convingător pe buze.

— Nu ştiu să repar calculatoarele, dar ştiu să le folosesc!

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon, ca să-l am în caz de nevoie?

Bonnie i-l dă bucuroasă. Em l-ar putea introduce cât ai clipi din ochi în agenda de la iPhone-ul ei, dar acum se preface că ar fi total incompetentă în acest domeniu, aşa că îl notează repede pe un şervețel din hârtie pe care este desenat un Moş Crăciun care dansează şi, după cum arată, evident beat mangă, alături de cuvintele *SĂRBĂTORI FERICITE!*

— Crăciun fericit, Bonnie! Poate ne mai vedem.

— Super! Crăciun fericit!

Pleacă pe alee. Emily închide uşa şi se uită la Roddy.

— Frumuşele picioare! spune el.

— Iar îți faci iluzii degeaba, perversule! zice ea.

Şi izbucnesc amândoi în râs.

— Şi nu-i doar o spiriduşă drăgălaşă, ci una care îşi doreşte să ajungă scriitoare, mai spune Robby.

Em pufneşte cu dispreț.

— Extraordinar! *Suuuper!* Nu prea cred că ar fi în stare să scrie din capul ei o singură propoziție, nici dacă ar amenința-o cineva cu pistolul. Dar pe noi nu mintea ei ne-ar interesa, nu?

— Elaide, nu vorbi *aşa* exclamă Roddy şi iar încep amândoi să râdă.

Şi-au făcut deja o listă cu posibile victime pentru toamna următoare, iar această spiriduşă a lui Moş Crăciun ar fi un plus.

— Doar să nu fie şi ea vegană, zice el. Nu ne mai trebuie *aşa ceva.*

Emily îl sărută pe obraz. Adoră umorul sec al lui Roddy.

23 IULIE 2021

Vera Steinman locuieşte pe Strada Platanilor, unde evident că nu creşte niciun platan. Unde, de fapt, nu creşte niciun pom... Sunt o mulțime pe domeniul foarte întins şi foarte îngrijit din capătul străzii, dar ei se află dincolo de porțile şi de zidurile din piatră ale cimitirului Cedar Rest. În cartierul acesta cu străzi fără pic de vegetație, dar care poartă nume de copaci, nu există decât căsuțe standard, căsuțe identice, aproape lipite unele de altele, care acum se coc în soarele după-amiezii.

Jérôme opreşte maşina lângă trotuar. Pe aleea crăpată este parcat un Chevrolet vechi de cel puțin zece ani, poate chiar de cincisprezece. Pragurile sunt ruginite şi anvelopele sunt complet tocite. Pe autocolantul decolorat de pe bara din spate scrie ce-ar FACE SCOOBY ACUM? Jérôme a sunat înainte să vină aici şi a început să explice cum a dat peste numele lui Peter Steinman în timp ce se ocupa de un alt caz, dar doamna nu l-a mai lăsat să continue.

— Sigur că da, vino oricând, dacă vrei să discutăm despre Peter.

Vocea femeii era plăcută, aproape melodioasă. Jérôme şi-a zis că o asemenea voce ar avea o secretară cu salariu mare de la vreun cabinet de avocatură de top sau de la vreo mare companie de investiții din centru. Însă acum îşi spune că această căsuță care se înalță pe peluza uscată nu are cum să între în niciun top.

Îşi pune masca şi sună la uşă. Aude paşi. Uşa se deschide. Femeia din prag se potriveşte perfect cu vocea aceea stilată de la telefon: bluză vernil, fustă verde-închis, dres (în ciuda caniculei), păr castaniu-roşcat pieptănat pe spate. Singurul lucru care nu se potriveşte cu imaginea rafinată este izul de gin al respirației. De fapt, e mai mult decât un iz, iar doamna are în mână un pahar pe jumătate plin.

— Eşti domnul Robinson, îl anunță ea, de parcă Jérôme ar fi uitat cum îl cheamă.

La lumina puternică a soarelui, tânărul îşi dă seama că frumusețea ei de femeie între două vârste se poate datora în mare parte puterii magice a fardurilor.

— Intră! Și poți să-ți scoți masca, dacă te-ai vaccinat. Eu am avut Covid și m-am făcut bine. Sunt plină de anticorpi acum.

— Mulțumesc.

Jérôme intră în casă, își scoate masca și o pune în buzunarul de la spate al pantalonilor. Nu poate să sufere cârpa aia care-l împiedică să respire ca lumea. Livingul este curat, dar întunecos și simplu. Cu mobilă puțină, doar strictul necesar. Un singur tablou pe perete, cu un peisaj absolut banal. De undeva, se aude cum horcăie un aparat de aer condiționat.

— Stau cu obloanele lăsate pentru că aparatul ăla e pe ducă și nu-mi permit să-mi iau altul, îi explică femeia. Dorești ceva de băut, domnule Robinson? Niște gin cu apă tonică, așa cum beau eu?

— Poate doar niște apă tonică. Sau un pahar cu apă plată.

Femeia se duce la bucătărie. Jérôme se așază pe un scaun pliant – dar o face cu foarte mare grijă, ca nu cumva să se rupă sub cele nouăzeci de kilograme ale lui. Scaunul protestează printr-un scârțâit prelung, dar rezistă. Jérôme aude zornăit de cuburi de gheață. Vera Steinman se întoarce cu un pahar cu apă tonică și cu propriul pahar pe care și l-a umplut la loc. Când o va suna pe Holly mai pe seară, îi va mărturisi că, în ciuda celor auzite de la puștiul ăla cu skateboardul, abia pe la finalul discuției și-a dat seama că femeia era mangă în toiul zilei. Iar finalul discuției a venit destul de brusc.

Vera Steinman se așază pe celălalt scaun din living – un scaun scund, cu fundul pătrățos –, își pune paharul pe măsuța de cafea, pe care se află câteva suporturi și mai multe reviste, își netezește fusta și și-o aranjează frumos peste genunchi, după care spune:

— Cu ce te pot ajuta, domnule Robinson? Pentru că îmi pari prea tânăr ca să cauți copii dispăruți.

— O femeie dispărută caut eu, de fapt, zice el.

Apoi îi expune pe scurt situația cu Bonnie Dahl — unde i-a fost găsită bicicleta, cum el și cu Holly („șefa mea") s-au dus până la Diary Whip ca să discute cu băieții care se dau acolo cu skateboardurile și cum numele lui Peter a apărut în acel context.

— Nu cred că dispariția lui Peter are vreo legătură cu a lui Bonnie Dahl, dar aș vrea să mă conving de asta. Și sunt curios.

Se gândește mai bine și folosește un alt cuvânt:

— Îngrijorat. Aveți vreo veste de la fiul dumneavoastră, doamnă Steinman?

— Niciuna, răspunde ea și soarbe (cam mult) din pahar. Poate ar fi bine să-mi cumpăr o placă de spiritism.

— Deci credeți că...

Însă Jérôme nu se simte în stare să-și ducă fraza până la capăt.

— Că a murit? Da, asta cred. Pe timpul zilei, încă mă agăț de o fărâmă de speranță, dar noaptea... când nu pot să dorm...

Și ia o altă dușcă mare din paharul cu gin.

— ... când nici măcar mai multe sticle din astea nu mă *ajută* să dorm... atunci, da, știu că a murit.

Pe obraz i se prelinge o singură lacrimă, săpând un șanț prin stratul de fard și lăsând să se întrezărească tenul foarte palid de dedesubt. Se șterge la ochi cu dosul palmei și mai bea niște gin.

— Scuză-mă, te rog.

Se ridică și se duce în bucătărie. Merge perfect drept. Jérôme aude clinchet de sticlă care se ciocnește de buza paharului. Femeia se întoarce și se așază la loc, având din nou grijă să-și aranjeze fusta ca să nu și-o șifoneze. Abia acum își dă Jérôme seama: *Pentru mine s-a îmbrăcat așa de elegant. A renunțat la pijama și la capot și s-a îmbrăcat frumos pentru mine.* Normal că nu are de unde să știe că așa a fost, dar uite că știe.

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, Vera Steinman vorbește încontinuu, întrerupându-se doar cât să mai soarbă din pahar sau să se ducă la bucătărie ca să și-l umple din nou. Nu se îndepărtează absolut deloc de la subiect. Nu se clatină absolut deloc și nici nu merge împleticit atunci când se duce sau se întoarce de la bucătărie.

Din cauza faptului că Peter a dispărut înainte de Covid și a actualului haos din poliția orașului, cazul lui a beneficiat de toată atenția. Însă concluzia a fost exact aceeași. David Porter – adică detectivul care s-a ocupat de cazul lui Peter – credea (sau pretindea că ar crede) că Peter a fugit de acasă.

O parte din raționamentul detectivului Porter se baza pe discuția avută cu Katya Graves, una dintre cele două îndrumătoare pe probleme de orientare școlară și sănătate de la Școala Primară Breck. Cam cu un an înaintea dispariției sale, Peter începuse să ia note din ce în ce mai mici, întârzia deseori la ore, câteodată nu venea deloc, plus că

avuseseră loc câteva episoade de indisciplină, iar în urma unuia dintre acestea chiar a fost eliminat de la cursuri pe o perioadă de câteva zile şi i s-a scăzut şi nota de la purtare.

Graves a discutat cu băiatul după încheierea perioadei de eliminare de două zile şi nu s-a lăsat învinsă de bâiguielile lui şi nici de faptul că evita cu îndârjire să o privească în ochi. Iar în cele din urmă a reuşit să-l facă să se deschidă în faţa ei. Mama lui bea mult prea mult. Nu-l deranja că prietenii îi ziceau „împuţitul", dar îl apucau toate nebunelile atunci când făceau mişto de mama lui. Soţul o părăsise când el avea şapte ani. Mama lui şi-a pierdut slujba când el avea zece ani. Nu suporta bancurile alea şi nici pe ea nu o suporta câteodată. I-a spus doamnei Graves că i-a trecut deseori prin cap să facă autostopul până în Florida şi să se ducă să stea la unchiul lui, care avea o casă în Orlando, în apropiere de Disney World.

— Nu a ajuns niciodată acolo, spune Vera, dar domnul detectiv Porter a crezut în continuare că a fugit de acasă. Cred că ştii de ce a crezut asta.

Evident că Jérôme ştie.

— Pentru că nu i-au descoperit cadavrul.

— Aşa este, îi confirmă femeia. Nici până în ziua de azi nu i l-au găsit. Şi nu există nicio suferinţă mai cumplită decât speranţa. Scuză-mă, te rog.

Se duce la bucătărie. Clinchet de sticlă pe buza paharului. Se întoarce. Merge foarte drept. Foşnet de fustă, fâsâit de dresuri din nailon. Se aşază. Spate ţeapăn, umeri traşi înapoi. Poziţie fără cusur. Vorbeşte foarte coerent. Îi spune lui Jérôme că fotografia lui Peter se află printre mii de altele de pe site-ul Centrului pentru Copiii Dispăruţi şi Exploataţi. Şi pe site-ul FBI cu Persoane Răpite şi Dispărute. Şi pe site-ul organizaţiei Reţeaua Globală a Copiilor Dispăruţi". Şi pe site-ul Fundaţiei Polly Klass. Polly Klass fiind o fetiţă de doisprezece ani, care a fost răpită de la o petrecere în pijamale şi care a fost ucisă ulterior. Câteva luni bune după ce Vera a anunţat dispariţia lui Peter, fotografia băiatului a apărut în fiecare dimineaţă pe ecranele tuturor sălilor de şedinţe ale tuturor secţiilor de poliţie din oraş.

— Evident că şi pe mine m-au interogat, spune Vera.

Izul de gin s-a transformat acum în damf, într-un damf foarte puternic. Iar Jérôme nu crede că-i iese doar din gură, ci din toţi porii.

— În fond, părinții își omoară mereu copiii, nu? Mai des o fac tații vitregi și chiar tații biologici, dar se mai întâmplă să participe și mamele la treaba asta, nu? Uite ce a făcut Diane Downs[43]. Ai văzut filmul ăla despre ea? Rolul ei era jucat de Farah Fawcett[44]. Miau făcut testul poligraf și presupun că l-am trecut, că n-au mai vrut nimic de la mine.

Ridică din umeri.

— Le-am spus adevărul-adevărat, atâta tot. Că nu l-am omorât eu. Că a plecat într-o seară să se dea cu placa și nu s-a mai întors.

Îi povestește lui Jérôme și despre întâlnirea cu Katya Graves după ce aceasta discutase cu Peter.

— Mi-a zis să trec pe la ea când pot, chestie care mi s-a părut destul de amuzantă, pentru că n-aveam niciun serviciu la momentul ăla, deci puteam să mă duc oricând. Ultimul meu loc de muncă l-am pierdut din cauză că am condus după ce am băut. Când nu aveam de lucru, Peter și cu mine ne descurcam din economii și cecurile lunare pe care le primesc de la fostul soț – pensia alimentară a copilului și cea de sprijin pentru mine. Sam nu poate să mă sufere, dar a fost înțelegător în privința plăților. Încă este. Știe că Peter a dispărut, dar tot trimite cecurile pentru el. Cred că din superstiție. Îl iubește pe Peter. Pe mine mă detesta. M-a și întrebat odată de ce beau atât de mult, nu cumva din cauza lui? I-am zis să nu se umfle în pene. Nu din cauza lui beau; și nici din cauza vreunei traume din copilărie. De fapt, nu există niciun motiv. E o întrebare tâmpită asta, că de ce beau. Beau, deci exist. Scuză-mă.

Se întoarce în living – fără să se împleticească absolut deloc și netezindu-și fusta peste genunchii lipiți unul de celălalt când se așază – și îi spune lui Jérôme că a aflat de la doamna Graves că prietenii lui Peter își băteau joc de el pentru că avea o mămică bețivă, care și-a pierdut slujba și a fost nevoită să-și petreacă o noapte la zdup.

— Mi-a fost foarte greu să aud așa ceva, continuă ea. Mi-am dat seama cât de mult am decăzut. Abia atunci mi-am dat seama. Nu știam cât de mult poate să decadă un om. Acum știu. Doamna Graves mi-a dat o listă cu locuri unde se întrunesc Alcoolicii Anonimi și am început să mă duc. Mi-am găsit de lucru la Imobiliare Fenimore. Și asta-i una dintre cele mai mari firme din oraș. Șeful de acolo este un fost alcoolic și angajează oameni care au pornit pe drumul abstinenței sau încearcă s-o facă. În acel ultim an viața a fost mai îngăduitoare cu mine, domnule Robinson. Peter a început să ia note mai mari. Nu ne-am mai certat.

Se întrerupe şi apoi se corectează:

— Nu ne-am mai certat *atât de mult.* Că n-ai cum să nu te cerţi *deloc* cu copilul tău.

— Nu trebuie să-mi spuneţi tocmai mie asta, zice Jérôme. Şi eu am fost copil.

Femeia râde tare, dar fără pic de voioşie. Şi hohotele acestea de râs ale ei îl fac pe Jérôme să priceapă că tipa nu metabolizează prin cine ştie ce vrăjitorie tot alcoolul ăla şi că, da, dragi prieteni şi invitaţi, este cât se poate de trotilată. Criţă. Mangă. Dar nu pare deloc aşa. De ce oare? Jérôme presupune că datorită practicii îndelungate.

— De-aia este aiurea să se creadă că Peter a fugit de-acasă din cauză că eu beau. Am căpătat o medalie pentru abstinenţa pe un an doar cu trei săptămâni înainte de dispariţia lui. Normal că n-o să mai capăt acum şi alta. M-am reapucat de băut la vreo şase săptămâni după ce nu s-a mai întors acasă. În alea şase săptămâni am tocit realmente covorul cu genunchii la cât m-am rugat la toţi dumnezeii care există să mi-l aducă acasă pe Peter, viu şi nevătămat.

Şi scoate alt hohot de râs puternic şi amar.

— Mai bine mă rugam să răsară soarele din vest, că poate aşa aveam o şansă. Şi, când am înţeles în sfârşit că nu se va mai întoarce niciodată, mi-am reînnodat prietenia cu băutura.

Jérôme pur şi simplu nu ştie ce să zică.

— Este trecut pe lista persoanelor dispărute pentru că aşa e mai simplu pentru poliţie. Scapă de răspundere. Dar eu cred că şi detectivul Porter ştie că a murit, aşa cum ştiu şi eu. Din fericire pentru mine, chiar că *există* o putere divină.

Şi ridică paharul.

— În ce seară a dispărut Peter, doamnă Steinman?

Femeia nu stă deloc pe gânduri. Jérôme crede că data cu pricina i s-a întipărit în memorie.

— 27 noiembrie 2018. Nu au trecut chiar o mie de zile de atunci, dar nici mult nu mai e.

— Unul dintre puştii care se dau cu placa în faţă la Dairy Whip mi-a spus că aţi sunat-o pe mama lui.

Vera Steinman dă din cap.

— Da. Am sunat-o pe Mary Edison, mama lui Tommy. Asta a fost pe la nouă seara, la o jumătate de oră după ce ar fi trebuit să ajungă acasă.

Aveam numerele de telefon ale câtorva dintre părinții prietenilor lui. Te rog să mă crezi că am fost o mamă bună în tot acel an, domnule Robinson. O mamă conștiincioasă. Am încercat să mă revanșez pentru toți anii în care n-am fost prea bună. În seara aia, mi-am zis că poate Peter voia să doarmă la Tommy, dar a uitat să mă anunțe. Și mi s-a părut logic... mă rog, cât de cât... pentru că începea orele mai târziu a doua zi. Nu știu ce ședință aveau profesorii despre măsurile care trebuiau luate în cazul vreunui incident de violență de orice fel. Așa mi-a spus Peter. *Foarte bine* îmi amintesc asta. Și când doamna Edison mi-a zis la telefon că Peter nu e la ei, am mai stat încă o oră, așteptându-l să ajungă ori acolo, ori acasă. Și sperând că totul este în regulă. M-am pus în genunchi și m-am rugat la Șeful cel Mare să-l trimită pe copilul meu la mine indiferent cu ce scuză prostească... dar să-l trimită... chiar și dacă i-ar fi puțit răsuflarea a bere, tot să mi-l trimită... doar ca să văd că-i în siguranță, lângă mine, pricepi ce vreau să spun?

Își șterge altă lacrimă cu dosul palmei. Lui Jérôme nu-i pare rău că a venit să discute cu ea, dar îi este greu. Are impresia că până și mirosul durerii i-l simte, iar durerea ei miroase a gin.

— Când s-a făcut ora zece, am sunat la poliție.

— Fiul dumneavoastră avea telefon, doamnă Steinman?

— Sigur că da. Am încercat să-l sun înainte să-i telefonez lui Mary Edison. Era în camera lui. Îl lăsase acasă. Nu-l lua niciodată cu el când se ducea să se dea cu placa. Îi era frică nu cumva să cadă și să-l strice. Pentru că i-am spus eu că n-o să pot să-i iau altul dacă-l strică pe ăsta.

Acum Jérôme își aduce aminte ce l-a rugat Holly să întrebe.

— Dar skateboardul? Știți ce s-a întâmplat cu el?

— Placa? E în camera lui.

Se ridică, se clatină puțin, își recapătă echilibrul.

— Vrei să-i vezi camera? O păstrez neatinsă. Parcă aș fi una din mamele alea nebune din filmele horror.

— Nu cred că sunteți nebună, spune Jérôme.

Vera o ia înainte pe coridorul scurt. Într-o parte este spălătoria. Ușa este deschisă și se văd mormane de rufe aruncate alandala în fața mașinii de spălat. Jérôme își zice că aceea este adevărata Vera, o femeie tulburată și cu mințile rătăcite și adesea pe jumătate beată. Poate chiar complet beată.

Vera îl vede că se uită la hainele de pe jos şi închide repede uşa de la spălătorie.

Pe ușa de la camera lui Pete este lipit un autocolant mare pe care scrie SEDIUL LUI PETE STEINMAN. Dedesubt este un velociraptor din *Jurassic Park,* din al cărui bot imens și plin de colți iese o bulă în care scrie: Nu intra, dacă nu vrei să te mănânc de viu.

Vera deschide ușa și îi face semn cu mâna întinsă, exact ca o asistentă tinerică de la cine știe ce concurs televizat.

Jérôme intră. Patul de o singură persoană este făcut foarte frumos – atât de întinsă și neșifonată este cuvertura, că ai putea să arunci o monedă pe ea și moneda ți-ar sări înapoi în mână. Pe peretele din spatele patului este un poster cu Rihanna într-o poziție destul de seducătoare; însă puștiul dispăruse la o vârstă când interesul față de sex nu apucase încă să-i eclipseze apetitul pentru lumea poveștilor... mai cu seamă, își spune Jérôme, când puștiul respectiv fusese poreclit „împuțitul" de către colegii lui de școală. De o parte și de cealaltă a ferestrei (care dă spre casa aproape identică de alături) sunt lipite postere ale filmelor *John Wick* și *Captain America.* Pe măsuța de toaletă este telefonul în încărcător și nava Șoimul Mileniului din *Războiul stelelor*, construită din piese Lego.

— Eu l-am ajutat s-o facă, zice Vera. Ne-am distrat pe cinste.

Abia acum sesizează Jérôme o foarte vagă împleticeală în felul în care pronunță cuvintele: nu a spus *distrat pe cinste,* ci *distrat pe șinsste.* Și parcă se simte ușurat. Rezistența acestei femei la alcool i se pare... nici nu vrea să se gândească la cum i se pare. Placa albastră, marca Alameda, este proptită de perete în colțul din stânga măsuței de toaletă. Se observă folosința îndelungată, pentru că are suprafața zgâriată. Alături, pe podea, este casca de protecție.

Jérôme arată spre ea.

— Îmi permiteți să...?

— Te rog!

Te roog!

Jérôme ia placa, își trece palma peste suprafața din fibră de sticlă și o simte că-i ușor denivelată. Apoi o întoarce pe partea cealaltă. Una dintre roți pare puțin strâmbă. Și acolo sunt scrise cu markerul numele, adresa și numărul de telefon ale proprietarului – literele și cifrele sunt destul de estompate, dar încă perfect lizibile.

— Unde era? întreabă Jérôme, dându-și imediat seama că știe răspunsul: pe asfaltul crăpat din fața atelierului auto, unde a fost găsită

şi bicicleta lui Bonnie Rae.

Numai că se înşală.

— În parc. Deerfield. Când i-au căutat... cadavrul, a găsit-o un poliţist în nişte tufe de lângă Red Bank Avenue. Cred că ăla-i locul în care l-a răpit cine l-a răpit ca să-i facă cine ştie ce şi după aia să-l omoare. Sau poate că a dat cineva cu maşina peste el, că era ceaţă în seara aia, şi i-a luat cadavrul de acolo. Ca să-l îngroape undeva. Cineva ca mine... un beţiv ca mine. Sper doar... mă rog la Dumnezeu să nu fi suferit deloc. Scuză-mă.

Se duce la bucătărie. Tot cu spatele perfect drept, dar acum se clatină destul de serios pe picioare. Jérôme se mai uită puţin la skateboard, după care îl pune la loc, în colţul lui. Nu mai este atât de convins că n-ar exista nicio legătură între dispariţia puştiului Steinman şi cea a tinerei Dahl. Sigur, poate că-i doar o simplă coincidenţă faptul că s-au aflat aproximativ în acelaşi loc, poate tot o coincidenţă este şi că li s-au găsit placa şi bicicleta. Dar nu mai poate nega acum asemănările dintre cele două cazuri.

Se întoarce în living. Vera Steinman iese din bucătărie cu paharul plin.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru...

Doar atât apucă Jérôme să spună înainte ca Verei să i se înmoaie genunchii. Îi cade paharul din mână şi se rostogoleşte pe covor, vărsând tot lichidul din el – lichid care miroase acum a gin simplu. În liceu, Jérôme a făcut atletism şi a jucat fotbal şi nu şi-a pierdut încă reflexele. O prinde pe femeie de subsuori înainte să se prăbuşească de tot şi să dea cu capul de duşumea şi să-şi spargă şi nasul şi câţiva dinţi. Se lasă moale în braţele lui. I s-a desfăcut părul şi îi atârnă peste obraji. Scoate un fel de mârâit – poate vrea să-şi cheme fiul, poate nu. Apoi o apucă convulsiile şi se zvârcoleşte ca un şobolan în colţii unui câine.

6 IANUARIE 2021

1

— De ajuns! îi spune Em lui Roddy. Inchide-l!

— Dar, draga mea, asta este *istoria* reală! exclamă Roddy. Nu eşti de acord, Bonnie?

Bonnie Rae a încremenit în pragul biroului micuț de la parter al lui Em, cu ochii holbați la ecranul televizorului şi uitând complet de felicitările de la Crăciun, pe care le ține în mâini. Nu-şi poate lua ochii de la mulțimile care încearcă să ia cu asalt Capitoliul şi sparg ferestrele şi escaladează zidurile. Unii dintre protestatari flutură steaguri confederate. Alții au drapelele Gadsden[45], galbene şi cu şarpele cu clopoței în centru, sub care scrie NU MĂ CĂLCA ÎN PICIOARE. Dar mult mai mulți sunt cei care agită bannerele albastre ale lui Trump, mari cât cearşafurile de pat.

— Nu-mi pasă ce zici tu că ar fi. Mie mi se pare îngrozitor, închide-l!

Şi, da, *este* îngrozitor ce se petrece acolo, Emily nu minte. Dar este şi extrem de palpitant. Lui Emily, Trump i se pare un mare bădăran, dar i se pare şi că ar fi un mare magician. A făcut el nişte vrăji pe care ea nu le poate pricepe (dar îi invidiază puterea aceasta din tot sufletul ei), a zis *abracadabra* de câteva ori şi a reuşit să-i transforme în adevăraţi revoluționari pe dolofanii şi indiferenţii din clasa de mijloc din America. Evident că indivizii aceştia o dezgustă din punct de vedere intelectual. Dar mai există şi o altă latură a ei, una pe care şi-o dezvăluie doar în paginile jurnalului intim, iar încercările ultimilor nouă ani au schimbat-o la o vârstă când aşa ceva ar trebui să fie aproape imposibil. Fireşte că n-ar recunoaşte-o, dar o fascinează tot acest sacrilegiu politic. Aceeaşi latură ascunsă a ei speră ca hoardele de oameni să între cu forța în toate sălile şi birourile din Capitoliu, să-i târască afară pe reprezentanții aleşi ai ambelor partide şi să-i spânzure. Să-i dea de mâncare la ciori. Că la ce altceva sunt buni?

— Inchide-l, Rodney! Du-te sus şi uită-te la televizorul de acolo, dacă ții neapărat.

— Cum zici tu, scumpa mea.

Roddy întinde mâna după telecomanda aflată pe măsuța de alături, dar îi alunecă dintre degete şi cade chiar atunci când un reporter spune:

— La ce credeți că asistăm acum? La o revoltă sau la o insurecție? În acest moment, este greu să ne dăm seama.

Cu gesturi stângace şi țepene, ia de pe jos telecomanda, dar o ține între muchiile palmelor, nu cu degetele. Se strâmbă un pic de durere, dar reuşeşte să apese butonul care închide televizorul, întrerupând

speculațiile reporterului. Pune telecomanda înapoi pe măsuță și se uită la Bonnie.

— Tu ce părere ai, drăguță? E revoltă sau e insurecție? Să fie cumva varianta din secolul douăzeci și unu a bătăliei de la Fort Sumter[46]?

Tânăra clatină din cap.

— Nu știu ce e. Dar sunt convinsă că, dacă oamenii de culoare ar face așa ceva, poliția i-ar împușca pe loc.

— Da' de unde! exclamă Emily. Nici vorbă!

Roddy se ridică de pe canapea.

— Vrei să mai faci niște vrăji cu mâinile mele, așa cum doar tu știi? Că nu le place deloc frigul.

— În câteva minute. Vreau să-i arăt lui Bonnie cu ce doresc să mă ajute.

— Bine.

Rodney iese din încăpere și, nu peste prea mult timp, îl aud amândouă urcând scara fără să se oprească nici măcar o dată. N-are deloc artrită nici la genunchi și nici la șolduri. Nu încă.

— V-am făcut un fișier pe laptop, care se cheamă CRĂCIUN ȘI ANUL NOU, zice Bonnie. În el sunt toate numele și adresele persoanelor care v-au trimis felicitări dumneavoastră și domnului profesor Harris. Sunt foarte multe.

— Bravo! zice Emily. Uite ce ne-ar trebui acum... un fel de scrisorică, un text de răspuns pentru toți... nu știu cum i se spune acum...

Ba știe foarte bine cum i se spune și deja are lista completă în telefon. Ar putea s-o trimită în calculator cât ai clipi din ochi. Însă Bonnie nu trebuie să știe că se pricepe la treburi din astea. Bonnie trebuie să creadă despre ea că este o profă bătrână obișnuită: cu capul în nori, nu poate ține pasul cu vremurile și, în general, neajutorată atunci când este vorba despre orice altceva din afara domeniului ei. Și inofensivă, desigur. O profă ramolită, care nu și-ar dori în vecii vecilor ca insurgenții să-i spânzure de felinare pe aleșii Statelor Unite. Și nici pe persoanele de culoare (neam de *neamul* ei nu le-ar zice altfel decât „negrotei") și nici pe poponari. Care sunt din ce în ce mai mulți.

— Păi, dacă ați avea o companie, începe Bonnie s-o sfătuiască pe un ton foarte serios, cred că i s-ar spune „scrisoare tipizată". Eu i-aș zice *model.* Vă pot arăta cum să personalizați fiecare răspuns, ca să puteți

include nu numai mulțumirile de rigoare – în caz că ați primit și un dar de la respectiva persoană – și urările pentru Noul An, ci și detalii specifice, detalii individuale referitoare la familiile lor, promovări, distincții și orice altceva.

— Minunat! exclamă Em. Ești un geniu!

Și își spune: *De parcă n-ar ști orice adolescent să facă treaba asta, atunci când nu este ocupat să se joace pe calculator sau nu postează pe Whatsapp poze cu penisul lui ca să i-l vadă și iubita.*

— Deloc, zice Bonnie. Este o chestie elementară.

Dar se îmbujorează de plăcere.

— Vă scriu eu la calculator modelul de răspuns dacă mi-l dictați.

— Excelentă idee! Dar lasă-mă puțin să mă gândesc cum anume să-l formulez. În timpul ăsta mă duc să văd cum pot să-l ajut pe Roddy.

— Îl dor rău mâinile de la artrită, nu?

— Ei, câteodată da, alteori îl mai lasă, răspunde Em.

Și îi zâmbește.

2

Roddy stă întins pe patul lor, cu mâinile noduroase pe piept. Lui Emily nu-i place să-l vadă în poziția asta; pentru că așa va sta în coșciug. Însă morții nu surâd cum îi surâde el acum. A rămas un *mare* seducător chiar și la vârsta asta. Emily închide ușa, se duce la măsuța de toaletă și scoate un borcan fără etichetă dintr-un sertar.

— Mă gândesc că ar trebui s-o tăiem de pe listă, îi spune Roddy când ea se așază pe marginea patului.

— Cunosc eu pe cineva care a fost toată viața fascinat de fetele cu sâni fermi și talie subțire, zice Em, desfăcând capacul borcanului. Ca să nu mai pomenesc de picioarele alea lungi.

În borcan este o substanță gălbuie, de consistența gelatinei. Răposatul Peter Steinman n-a avut prea multă grăsime, dar ei au adunat-o atât câtă a fost.

— Desigur că-i frumușică, spune Roddy pe un ton cam iritat, dar nu despre asta e vorba. Noi n-am folosit niciodată pe cineva cu care am avut o legătură mai strânsă. E prea riscant.

— Eu am fost colegă de catedră cu Jorge Castro, îi amintește ea. Și m-a *interogat* poliția.

Face ochii mari.

— Ca să nu mai spun că tu ai jucat bowling în echipa aia, „Generația de Aur”...

— Nu mai merge așa în zilele astea, spune el, ridicând mâinile. Iar poliția i-a interogat pe toți de la Catedra de engleză în legătură cu dispariția lui Castro. Că asta era procedura. Acum nu mai este același lucru. Fata asta vine la noi *acasă.*

Bineînțeles că așa este. Emily a sunat-o pe Bonnie pe 26 decembrie și i-a propus să o angajeze cu jumătate de normă, ca să-i instaleze anumite aplicații pe calculator, cu ajutorul cărora să-i fie mai ușor să corespondeze cu diferite persoane și ca să-i facă un tabel cu numele celor care au depus cereri de înscriere în atelierul de creație literară.

Acum Emily bagă un deget în substanța aceea gălbuie care, nu cu prea multă vreme în urmă, căptușea abdomenul lui Peter Steinman.

— Întinde-le, iubitule!

Roddy își întinde mâinile cu degetele ușor deformate și cu încheieturile umflate destul de mult.

— Ușurel, ușurel!

— O să te doară un pic, dar după aia ai să te simți foarte bine, spune ea.

Începe să-i ungă degetele cu grăsimea din borcan, insistând asupra încheieturilor. Roddy se strâmbă de câteva ori din cauza durerii, icnește și trage aer în piept scoțând un sâsâit ca de șarpe.

— Îndoaie-le! îi cere Em.

Strânge încet pumnul.

— E ceva mai bine.

— Bineînțeles că-i mai bine.

— Mai unge-mă puțin, te rog.

— Nu ne-a mai rămas prea multă, dragul meu.

— Puțin de tot!

Emily mai ia un strop pe vârful degetului, lăsând pe fundul borcanului o dâră curată și transparentă. Pune unsoarea în palma stângă a lui Roddy, care începe să-și frece cu ea degetele pe care acum și le poate îndoi aproape fără durere.

— Este angajată pe perioadă limitată, spune Emily, și a înțeles asta. Se va întoarce să lucreze la bibliotecă cu normă întreagă imediat ce se

va încheia vacanța asta prelungită de Crăciun și va începe semestrul de primăvară. De asemenea, o voi încuraja să continue cu scrisul.

— Scrie bine?

— Încă n-am citit nimic, dar, judecând după subiectul ales, aș zice că nu.

— Iar subiectul este?

Em se apleacă și îi șoptește la ureche:

— Vampiri îndrăgostiți.

Pe Roddy îl pufnește râsul, deci i-a trecut durerea.

— Însă, pe parcursul discuției pe care am avut-o, am aflat foarte multe lucruri despre ea, numai lucruri bune pentru noi. S-a despărțit definitiv de iubitul ei și, cu toate că a fost ideea ei, încă suferă din cauza asta. Se tot întreabă dacă nu cumva are ea vreo problemă, vreun defect care o face incapabilă de o relație stabilă.

Roddy zâmbește cu dispreț.

— Mie mi-a spus... da, stă de vorbă și cu mine, nu te mai mira... mi-a spus că băiatul ăla, Tom, era prototipul ratatului. Mai bine că a scăpat de el, eu așa zic.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dar acum discutăm despre ce simte ea și despre ce înseamnă pentru noi asta. De asemenea, eu aș descrie relația pe care o are cu mama ei ca fiind una destul de încordată. Deloc ceva neobișnuit, pentru că tinerele se ceartă mereu cu mamele lor, dar și aspectul acesta este în favoarea noastră. Știi ce mi-a spus? „Maică-mea e o scârbă obsedată de control, dar tot o iubesc." Ca să nu mai zic... masează-ți în continuare degetele, dragul meu... că bibliotecarului-șef de la Reynolds, un tip pe nume Conroy, i s-au aprins călcâiele după Bonnie a noastră. Și ea spune că individul are năravul s-o pipăie lasciv ori de câte ori prinde ocazia.

Roddy chicotește.

— De multă vreme n-ai mai folosit cuvântul ăsta.

— Dacă așteptăm până în octombrie sau noiembrie, cum facem de obicei, înseamnă încă nouă sau zece luni după ce fata nu va mai lucra pentru noi – după ce nu va mai fi angajata noastră *sezonieră, cu jumătate de normă.* Iar dacă vom fi interogați, și presupun că vom fi, vom spune adevărul-adevărat.

Iar acum, Emily se apucă să numere pe degete tot ce știu ei despre Bonnie – și are degetele la fel de subțiri și delicate ca pe vremea când

purta fuste midi şi şosete cu volănaş.

— Suferea din cauză că se despărţise de iubit. Simţea nevoia să scape de sub autoritatea mamei. Şi, cireaşa de pe tort, era hărţuită sexual la locul de muncă. Vezi cât de bune sunt toate lucrurile astea pentru noi? Vezi că îi pot justifica decizia de a lăsa totul baltă şi a pleca din oraş?

— Mda, cred că da, spune Roddy. Când foloseşti argumentele astea, da.

— Şi noi îi cunoaştem programul zilnic. Ştim că merge la bibliotecă mereu pe acelaşi drum.

Se opreşte puţin, apoi continuă pe un ton mai scăzut.

— Ştiu că-ţi place să te uiţi la sânii ei. Nu mă supăr.

— Tata obişnuia să spună că omul la regim tot mai are voie să citească lista de bucate. Deci, da, m-am uitat. Studenţii mei – doar băieţii – ar zice că are „nişte balcoane foarte mişto”.

— Lasă puţin la o parte consideraţiile astea de natură estetică şi gândeşte-te că doar sânii ăia conţin aproape patru procente din tot ţesutul adipos, spune Emily, arătându-i borcanul aproape gol. Asta ar însemna multă unsoare pentru artrita ta, puişor. Ca să nu mai zic de sciatica mea.

Înşurubează capacul la loc.

— Am reuşit să te conving?

El îşi flexează repede degetele de câteva ori. Pare să nu mai simtă nicio durere.

— Să zicem că mi-ai dat o temă de gândire.

— Bravo! Acum dă-mi şi tu un pupic, pentru că trebuie să mă duc la parter şi să mă prefac din nou că aş fi ignorantă în domeniul computerelor. Plus că tu vrei să te uiţi la revolta aia de la televizor.

23 IULIE 2021

1

La şase şi un sfert, Jérôme o sună pe Holly de lângă casa doamnei Steinman şi îi povesteşte prin ce a trecut. Îi spune că a trebuit să o ducă el însuşi la spital pe Vera, pentru că toate ambulanţele de la Kiner Memorial, plus cele de la serviciul de urgenţe se ocupau doar de

cazurile de Covid. A cărat-o în brațe până la mașină, a îndesat-o pe scaunul din dreapta, i-a pus centura și a zbughit-o spre spital cât de repede a putut.

— Am deschis și geamul, că m-am gândit că o s-o mai trezească un pic aerul proaspăt. Habar n-am dacă a funcționat, că era încă destul de beată când am ajuns acolo... zic că era „beată” ca să nu zic altfel... însă m-a ajutat să-mi aerisesc Mustangul. De două ori a vomitat pe drumul până acolo, dar într-o parte și pe jos. O să spăl locul ăla. Nasol e cu mirosul pe care nu știu cum o să-l mai scot din mochetă.

Îi mai spune lui Holly și că Vera a vomitat tot de două ori și când avea convulsii.

— Am întors-o pe o parte înainte să dea la rațe pentru a doua oară. Și bine am făcut, că așa i s-au curățat căile respiratorii, dar să știi că nu respira deloc la început. Și m-am speriat de m-am... aia pe mine... știi ce vreau să zic. I-am făcut respirație gură la gură. Poate că reîncepea să respire de una singură, dar mi-a fost teamă că nu.

— Probabil că i-ai salvat viața.

Jérôme începe să râdă. Lui Holly i se pare cam șubred și neconvingător râsul lui.

— Nu știu dacă am salvat-o, dar știu că mi-am clătit gura de vreo cinci ori de atunci încoace și tot mai simt gustul ăla de vomă amestecată cu gin. Și, uite, încă o chestie: când am ajuns la ea acasă, mi-a zis că pot să-mi dau masca jos, pentru că ea avusese Covid și era plină de anticorpi. Sper din tot sufletul să nu mă fi mințit. Cred că nici măcar o doză dublă de Pfizer n-ar face față unui asemenea sărut pătimaș.

— Dar de ce te afli încă acolo? N-o țin la spital peste noapte?

— Vorbești la mișto? Nu există niciun pat liber. Pe nicăieri. Am văzut pe coridor un tip rănit rău de tot într-un accident de mașină. Plin de sânge. Nici el nu avea pat.

Și mama a murit în același fel într-un spital, își spune Holly. *Iar ea avea o groază de bani.*

— Măcar au ajutat-o *cumva?.*

— I-au făcut spălături stomacale și, atunci când a reușit să spună cum o cheamă, m-au pus s-o duc acasă. Fără niciun fel de recomandări sau rețete... fără nimic. Doar „mersi că ați trecut pe la noi”. Complet aiurea. E o nebunie ce se întâmplă. Parcă nu mai funcționează nimic. Pricepi ce vreau să zic?

Holly îi răspunde că pricepe. Foarte bine, chiar.

— Am dus-o în casă – a mers pe picioarele ei – și, după aia, în dormitor. Mi-a zis că se poate dezbrăca și singură și eu am crezut-o; dar, când m-am uitat înăuntru, sforăia pe pat, complet îmbrăcată. Mi-a umplut mașina de vomă, dar nu și-a murdărit absolut deloc hainele. Haine foarte drăguțe și elegante, de altfel. Cred că s-a îmbrăcat așa special pentru mine.

— Și eu cred. În fond, voiai să discutați despre fiul ei.

— Asistenta de la spital mi-a spus că au găsit și niște pastile pe jumătate digerate în chestia aia pe care au scos-o din ea. Nu știu dacă a încercat să se sinucidă, dar nici nu exclud varianta asta.

— I-ai salvat viața, repetă Holly.

Dar fără să mai spună acum și *probabil că.*

— De data asta. Dar data viitoare?

Holly nu știe ce să răspundă.

— Dacă ai fi văzut-o, Holly... înainte să... înainte de criza aia... era perfect coerentă, tot ce spunea avea sens. Cu toate că se îndopa cu gin de parcă ar fi aflat ea că va fi interzis de săptămâna viitoare. Aș fi putut să plec bine-mersi de acolo, spunându-mi că n-are nimic. Poate doar o oarece mahmureală mâine. Ei, cum de e posibil așa ceva?

— S-a obișnuit în timp cu alcoolul. Poate că toleranța ei este mai mare decât în mod normal. Spui că skateboardul lui Peter era în camera lui?

— Da. L-au căutat prin tot parcul... pe el, sau cadavrul lui... și unul dintre polițiști i-a găsit placa în tufe. N-am apucat s-o mai întreb și asta, dar sunt în stare să fac pariu cu tine pe orice vrei că exact în „Hățiș" au găsit-o. Adică în apropiere de locul unde a fost găsită bicicleta lui Bonnie Dahl. Cred că există o legătură între astea două cazuri, Holly. Pe bune că așa cred.

Când a sunat Jérôme, Holly tocmai voia să-și pregătească niște sendvișuri cu carne de vită amestecată cu smântână de la Stouffer's – felul ei preferat de mâncare. Acum pune produsul congelat într-un vas cu apă care clocotește. Pe cutie, scrie că poți să ți-l faci și la microunde, ceea ce ar fi mai rapid, dar Holly nu procedează niciodată așa. Mama ei zicea mereu că orice fel de cuptor cu microunde distruge complet mâncarea și că nu trebuie folosit niciodată, iar Holly nu a uitat și face chiar și acum tot ce îi spunea ea, pentru că Charlotte a sădit multe

asemenea idei fistichii în mintea singurului ei copil. *Portocalele sunt ca aurul pentru stomacul tău dacă le mănânci dimineața, dar îți cad greu ca plumbul dacă le mănânci seara. Dacă dormi pe partea stângă ai să-ți extenuezi inima. Doar târfele poartă jupoane.*

— Holly? Ai auzit ce-am zis? Cred că există o legătură între cazurile astea

— Am auzit. Trebuie să mă gândesc. A avut și puștiul o cască pentru când se dădea cu placa? Ar fi trebuit să-i întreb pe băieții ăia, dar nici nu mi-a trecut prin minte.

— Nu ți-a trecut prin minte, pentru că *nu purtau* așa ceva, spune Jérôme. Nici Peter Steinman nu purta dacă se ducea să se întâlnească cu amicii lui în seara aia. L-ar fi înjurat și i-ar fi zis că-i „fetiță".

— Serios?

— Sută-n mie. Nu a purtat casca și nu și-a luat nici telefonul. Casca era la el în cameră, lângă placă. Cred că n-a purtat-o *niciodată.* Era ca scoasă din cutie. Fără nicio zgârietură.

Holly amestecă prin carnea de vită din oală.

— Și unchiul din Florida?

Nu mai așteaptă răspunsul lui Jérôme și zice:

— Desigur că doamna Steinman l-a sunat.

— Și ea, și detectivul care s-a ocupat de caz – Porter îl cheamă. S-a străduit, Holly. S-a străduit să-și crească bine copilul, s-a străduit să o apuce și ea pe drumul cel bun. Un an de zile n-a mai băut. Și-a luat un alt serviciu. Este o tragedie fără margini, asta este. Tu crezi că ar trebui să mai rămân cu doamna Steinman? Că, în living, miroase destul de nasol și canapeaua nu mi se pare prea comodă. Dar o să stau cu ea dacă așa zici tu.

— Nu. Du-te acasă. Dar, înainte să pleci, cred că ar fi bine să vezi cum respiră și să te uiți în dulăpiorul cu medicamente. Dacă găsești somnifere sau analgezice sau antidepresive, ca Zoloft sau Prozac, ia-le pe toate și aruncă-le în closet. Bine ar fi să-i arunci acolo și băutura. Evident că asta-i doar o soluție provizorie. Că își poate lua oricând alte rețete și alcool se vinde peste tot. Știi asta, da?

Jérôme oftează.

— Da. Știu. Hols, dacă ai fi *văzut-o* cum era înainte de criza aia... mi s-a părut absolut în regulă. Sigur, era foarte abătută – perfect normal. Sigur, bea prea mult... dar m-am gândit că...

Şi nu-şi mai duce fraza până la capăt.

— Ai făcut tot ce ai putut. Şi-a pierdut unicul copil şi, în caz că nu se întâmplă vreo minune, nu-l va mai recăpăta niciodată. Ori va reuşi să facă faţă situaţiei – să se ducă din nou la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi, să se lase de băut şi să-şi vadă de viaţă. Ori nu. E o mare tâmpenie proverbul ăla chinezesc care zice că devii răspunzător pentru viaţa cuiva dacă i-o salvezi. Ştiu că ţi-e greu, dar ăsta este adevărul.

Se întrerupe puţin şi se uită la apa în clocote fără să o vadă.

— Cel puţin, aşa cum îl văd eu.

— Un singur lucru ar putea s-o ajute, spune Jérôme.

— Care?

— Să se împace cu situaţia şi să înţeleagă că s-a terminat.

Împăcarea cu situaţia este o aberaţie, o poveste de adormit copiii, îşi spune Holly... dar nu cu glas tare. Jérôme este tânăr. Şi încă are iluzii. De ce să i le spulbere ea?

2

Holly îşi mănâncă sendvişul cu carne de vită la măsuţa din bucătărie. I se pare cina perfectă, pentru că nu are nimic de strâns şi nici vase de spălat. Îi este milă de Jérôme, înţelege prin ce trece. Şi o compătimeşte pe mama lui Peter Steinman. Jérôme a avut dreptate când a spus că femeia aceea trece printr-o tragedie fără margini. Însă lui Holly nu-i prea vine să pună semnul egalităţii între cazul Dahl şi cazul Steinman. Ştie perfect ce-i în mintea lui Jérôme – el se gândeşte că este vorba despre un criminal în serie, ca Ted Bundy, John Wayne Gacy sau Ucigaşul Zodiac, însă majoritatea asasinilor în serie nu au pic de imaginaţie, nu sunt capabili să treacă peste nişte traume psihologice nerezolvate. Continuă să-şi aleagă acelaşi tip de victime până în momentul în care sunt prinşi. Aşa-zisul Fiu al lui Sam a omorât mai multe femei cu păr negru şi ondulat, poate tocmai din cauză că nu a putut să o ucidă pe Betty Broder, femeia care i-a dat naştere şi l-a abandonat imediat după aceea.

Ori poate lui Berkowitz pur şi simplu îi plăcea să vadă cum le explodează capetele, comentează acel Bill Hodges care trăieşte în capul ei.

— Câââh! exclamă Holly.

Însă Bonnie Rae şi Peter Steinman sunt prea diferiţi unul de celălalt ca să fi căzut victime aceleiaşi persoane. Este convinsă de asta. Mă rog, aproape convinsă; este dispusă să admită că există coincidenţe stranii între aceste două cazuri: zonele apropiate şi mijloacele de transport abandonate – bicicleta şi skateboardul.

Îşi aminteşte că trebuie s-o întrebe pe Penny despre hainele fiicei ei. Dacă lipseşte vreuna? Dacă o fi ascuns pe undeva o valiză cu îmbrăcăminte, poate la prietena ei, Lakeisha? Holly îşi scoate agenda şi îşi notează asta, nu cumva să uite. O să o sune mai pe seară pe tânăra de la bibliotecă şi va încerca să stabilească o întrevedere cu ea în după-amiaza următoare, însă va păstra întrebările importante pentru întâlnirea faţă în faţă.

Îşi clăteşte farfuria şi o pune în maşina de spălat vase – cea mai mică dintre cele produse de compania Magic Chef, perfectă pentru o doamnă singură, fără niciun bărbat în viaţa ei. Se aşază din nou la masă şi îşi aprinde o ţigară. După părerea ei, nimic nu încheie mai bine o cinădecât o ţigară. Plus că fumatul ajută şi la raţionamentul deductiv.

Nu că aş avea ceva de dedus, îşi spune ea. *Poate abia după ce o să mai fac nişte săpături. Deocamdată, nu pot decât să merg pe supoziţii.*

— Ceea ce-i cam riscant, îşi anunţă ea bucătăria goală.

Sunet cristalin de clopoţei – înseamnă că sună telefonul ei personal (cel de serviciu are sunetul de xilofon, caracteristic celularelor de la compania Apple) Se aşteaptă să fie Jérôme, care a uitat să-i mai povestească ceva despre întâlnirea cu Vera Steinman; însă este Pete Huntley.

— Ai avut dreptate apropo de Izzy. A fost foarte încântată să-mi dea toate informaţiile despre cârdul şi telefonul tinerei Dahl. Cârdul Visa nu a fost folosit. Şi nici telefonul. Iz s-a interesat dacă nu cumva s-a petrecut vreo schimbare în ultimele zece zile. Niciuna. Ultima cumpărătură făcută cu cârdul a fost pe 27 iunie, când şi-a luat o pereche de jeanşi de pe Amazon. Isabelle zice că, dacă încerci să o suni pe telefonul ăla, nici nu mai poţi să laşi vreun mesaj, că robotul îţi zice că mesageria vocală e plină. Şi nu se poate afla unde este acum.

— Înseamnă că cineva a scos cartela SIM – ori Bonnie, ori altă persoană.

— Probabil, pentru că nu este vorba despre neplată. Abonamentul telefonului a fost plătit pe 6 iulie, la cinci zile după dispariţia fetei. *Toate*

facturile ei au fost plătite pe 6. În mod normal, se plătesc în prima zi de luni a lunii, dar, în lunea aia, nu s-a lucrat, că era 4 Iulie, aşa că...

— Prin Norbank i s-au plătit facturile?

— Da. De unde ştii?

— Pentru că acolo lucrează mama ei. Sau lucra, înainte de închiderea unor sucursale. Zice că se vor redeschide curând şi se aşteaptă să fie angajată din nou. Ce sumă este în contul lui Bonnie Dahl?

— Isabelle nu ştie, deci habar n-am. E nevoie de o hotărâre judecătorească pentru informațiile astea şi Iz nu crede că ar avea vreun sens toată bătaia de cap pe care o presupune o asemenea chestie. Şi nici eu nu cred. Că nu asta-i important. Ştii şi tu că nu.

Da, Holly ştie. Financiar vorbind, Bonnie Rae Dahl nu mai există. Urâtă expresie, în circumstanțele date.

— Parcă vorbeşti mai bine, Pete. Nu mai tuşeşti atât de mult.

— *Mă simt* mai bine, da' Covidul ăsta-i al naibii de agresiv şi de perfid. Dacă n-aş fi făcut dozele alea de vaccin, probabil acum eram în spital. Sau...

Nu mai continuă, evident amintindu-şi de mama partenerei sale de afaceri, care nu făcuse niciun fel de vaccin.

— Culcă-te devreme! Şi ai grijă să te hidratezi bine!

— Am să fac aşa cum zici, doamnă asistentă.

Holly închide telefonul şi îşi aprinde altă țigară. Se duce la fereastră şi se uită afară. Mai sunt ore bune până să se întunece, dar soarele a apucat-o deja înspre apus, umplând-o de regrete şi de tristețe – aşa cum se întâmplă mereu. *Am mai îmbătrânit cu o zi, sunt cu încă o zi mai aproape de mormânt,* obişnuia să spună mama ei. Mama ei care acum *a ajuns* în mormânt.

— M-a furat, şopteşte Holly. Mi-a furat contul fiduciar pe care l-am primit de la Janey. Nu pe tot, dar aproape. Propria mea mamă.

Îşi spune că acesta este trecutul. Îşi spune că Bonnie Rae Dahl poate este încă în viață.

Dar...

Niciun fel de activitate cu cârdul Visa. Niciun telefon dat. Holly crede că doar un agent secret cu experiență – unul dintre personajele din romanele lui John le Carré [47], un om absolut banal în aparență – s-ar putea face nevăzut fără să lase nicio urmă, ar putea renunța la toate legăturile cu lumea modernă la fel de uşor cum şarpele îşi leapădă

pielea. Dar o fată de douăzeci şi patru de ani care lucrează la biblioteca unei facultăți? Nu. Nu că ar fi imposibil, dar nu.

Bonnie Rae Dahl a murit. Holly e sigură de asta.

3

Holly împărtăşeşte credința complet eronată (şi lipsită de vreun temei ştiințific) că mişcarea fizică ar putea să compenseze toate stricăciunile pe care şi le provoacă organismului de când s-a reapucat de fumat; aşa că, după ce termină de vorbit cu Pete, pleacă să se plimbe pe jos în lumina târzie a zilei. După aproximativ trei kilometri, ajunge la capătul de sud al Parcului Deerfield. Terenul de joacă este plin de copii care se dau în leagăne şi pe tobogane şi stau agățați de bare cu capul în jos. Se uită lung, prea lung, la ei, dar fără să-şi dea seama ce face. În secolul acesta, când există o vigilență atât de mare în privința gesturilor şi a atitudinilor cu conotații sexuale, n-ar avea cum să scape uşor de aici dacă ar observa-o cineva. Însă Holly stă în loc, cu ochii la copii, dar fără să-i vadă; stă în loc, dar fără să se gândească în mod conştient la cazul cel nou; stă în loc, dar gândindu-se în mod subconştient numai la el. O roade senzația că scapă ceva din vedere, dar refuză să-şi scotocească mintea. Indiferent despre ce ar fi vorba, până la urmă, tot se va lămuri.

Se întoarce acasă şi o sună pe Lakeisha Stone. Femeia care îi răspunde are un ton exuberant şi euforic (poate datorită vieții pe care o duce, poate din cauza unor anumite substanțe consumate). Holly aude muzică – parcă un cântec al lui Otis Redding[48] – şi râsete. Plus nişte răcnete din când în când. *Probabil că tot de la substanțele alea li se trage,* îşi spune ea.

— Bună, bună, indiferent cine-ai fi! exclamă Lakeisha. Dacă vrei să-mi oferi vreo asigurare la maşină sau să mă înveți cum pot să-mi îmbunătățesc ratingul de credit...

— Niciuna, nici alta.

Holly se prezintă, îi explică tinerei de ce a sunat şi o întreabă dacă s-ar putea întâlni cu ea în după-amiaza următoare, mai spre seară. Spune că se va afla în apropiere de Upsala Village, cu nişte probleme de familie. Este posibil?

O Lakeisha mai temperată îi zice acum că sigur că da, că acceptă să stea de vorbă cu ea. Stă cu nişte prieteni în campingul de pe Route 27,

ăla cu nume indian – poate Holly îl ştie. Holly îi spune că nu-l ştie, dar nu-i spune că, în perioada actuală, cuvântul – „indian” este considerat, în cel mai bun caz, peiorativ şi rasist, în cel mai rău.

— N-ați aflat nimic despre Bonnie? Nimic-nimic?

— Absolut nimic, spune Holly.

— Atunci, zău că nu ştiu cum vă pot fi eu de folos, doamnă Gibney.

— Îmi poți fi de folos chiar acum, răspunzându-mi la o singură întrebare. Crezi că a fugit de acasă, că a fugit din oraş?

— Doamne, fereşte, nici vorbă!

Tinerei îi cam tremură vocea. Când reîncepe să vorbească, nu mai există nici urmă din exuberanța de mai devreme.

— Eu cred că a murit. Cred că un nenorocit bolnav la cap a violat-o şi a omorât-o.

4

Şi în această seară, înainte de culcare, Holly se aşază în genunchi şi se roagă, având mare grijă să-şi menționeze toți prietenii şi să spună cât de rău îi pare că s-a reapucat de fumat şi că speră că Dumnezeu o va ajuta să renunțe curând la obiceiul ăsta rău (curând, dar nu chiar acum). Îi mai spune lui Dumnezeu că nu vrea să se gândească la mama ei în noaptea asta – nu vrea deloc să se gândească la ce a făcut Charlotte şi la motivul pentru care a făcut ce a făcut. Încheie rugându-l pe Dumnezeu să o ajute cât de mult posibil cu cazul tinerei dispărute, după care spune că speră din tot sufletul ca Bonnie Rae să fie încă în viață.

Se culcă şi stă cu ochii deschişi în întuneric, întrebându-se care era chestia aia care nu-i dădea pace când a fost în parc. Pe măsură ce o cuprinde somnul, îşi aduce aminte despre ce era vorba: oare au mai dispărut şi alte persoane în apropiere de Parcul Deerfield?

Îşi spune că merită să afle. Şi adoarme.

8 FEBRUARIE 2021

Ianuarie a fost o lună extrem de rece, dar februarie vine cu temperaturi nefiresc de ridicate, de parcă ar vrea să se revanşeze pentru cele trei săptămâni de viscole şi de ger. În această după-amiază

de luni, când mercurul termometrelor a urcat până pe la treisprezece grade, Roddy Harris se hotărăşte să îşi curețe Subaruul de crustele formate pe caroserie de sarea împrăştiată pe străzi. Dacă nu se ocupă mai repede de treaba asta, îi vor rugini curând şi şasiul, şi pragurile laterale. Em îi sugerează că ar fi mai bine să ducă maşina la spălătoria Drive & Shine de pe Autostrada Aeroportului, dar Roddy răspunde că preferă să stea puțin la aer, atâta vreme cât nu-i prea frig. Ea îl întreabă dacă nu îl deranjează artrita. El spune că nu, spune că se simte bine.

— *Acum* nu te deranjează, zice Em, dar sunt convinsă că o să te vaiți diseară şi o să fii nevoit să te mulțumeşti doar cu gelul Bengay, pentru că n-a mai rămas aproape nimic din unsoarea aia bună. Şi trebuie să păstrăm atâta câtă mai e pentru situații de urgență.

Adică dacă îmi înțepeneşte mie spatele sau ție, ceafa, la asta se referă Emily.

— O să-mi pun mănuşile, o asigură el.

Em oftează. Roddy este un scump, este lumina ochilor ei, dar este şi îngrozitor de încăpățânat şi n-ai cum să-l faci să se răzgândească atunci când îşi pune ceva în cap.

El intră în garaj prin uşa din spate, ia furtunul şi îl racordează la robinetul din zidul casei. Apoi se întoarce să scoată maşina. În peretele garajului sunt trei butoane. Unul deschide uşa pentru locul din stânga, unde este parcată dubița pe care o folosesc foarte rar. Unul deschide uşa din dreapta, unde se află automobilul Subaru. Iar al treilea buton le deschide pe amândouă. Roddy are prostul obicei de a-l apăsa mereu pe ăsta. *Pentru că-i în mijloc, nu sus şi nici jos* – asta îşi spune el mereu când se ridică simultan ambele uşi, în loc să se deschidă doar aceea care-i trebuie lui.

Urcă la volan şi dă cu spatele până la locul unde îl aşteaptă furtunul cu capul de pulverizare deja înşurubat. Abia aşteaptă să se apuce de treabă. Îi place foarte mult cum jetul cu presiune spală cocoloaşele de sare lipite de caroserie. Ia furtunul în mână şi încremeneşte. La capătul aleii a apărut o persoană care se uită la el. O fată drăguță, într-un paltonaş roşu, cu căciulă şi fular tricotate şi tot roşii. Roşie este şi masca pe care o poartă, roşii sunt şi galoşii – de fapt, pe aceştia i-a primit în dar de Crăciun, pentru că a mărturisit de mai multe ori cât de mult îi plac cei purtați de prietena ei, Holly. Strânge la piept o mapă subțire.

— Domnul profesor Harris? îl întreabă ea.

— Da, eu sunt, răspunde Roddy. O secundă, domnişoară.

Deschide portiera de la Subaru. Telecomanda de la garaj este ataşată de parasolar. Bine măcar că asta are două butoane, nu trei. Apasă unul dintre ele şi uşa din stânga se închide, ascunzând dubita. Se îndoieşte că fata a observat-o, pentru că se uită doar la el, dar paza bună trece primejdia rea.

Zâmbeşte şi se apropie cu mâna întinsă. De când cu Covidul, fata aceasta preferă salutul cu atingerea coatelor, dar domnul poartă mănuşi de lucru, ea poartă mănuşi cu un singur deget (deşi nu sunt necesare într-o zi atât de caldă, cum nu este necesar nici fularul, dar ei i se pare că întregul ansamblu este foarte elegant, plus că roşul este în vogă), deci nu-i nicio problemă.

— Cu ce te pot ajuta în ziua asta frumoasă şi caldă?

Barbara Robinson surâde.

— De fapt, speram să pot vorbi cu soția dumneavoastră. Aş vrea s-o întreb ceva.

Dacă este să se ia după mapa pe care o strânge fata la piept cu un aer atât de ocrotitor, Roddy bănuieşte că este vorba despre ceva în legătură cu atelierul de creație. I-ar putea spune că i se pare cam prea tânără ca să poată intra în acest program – majoritatea scriitorilor aspiranți care participă la atelier au peste douăzeci de ani, ba chiar peste treizeci. I-ar mai putea spune şi că, foarte probabil, la toamnă *nu va fi* niciun atelier de creație. Jim Shepard a refuzat să se ocupe de el şi foarte puțini scriitori profesionişti şi-au manifestat un vag interes față de programul acesta al facultății. Scriitoraşul care se ocupă în prezent de el, Henry Stratton, a refuzat reînnoirea contractului. I-a spus lui Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză, că i se pare complet absurdă ideea cu „învățământul la distanță" în cazul unui program intensiv de creație literară. În conformitate cu spusele lui Emily, care a aflat chiar din gura lui Rosalyn, Stratton a zis că ar fi ca şi când ai face amor cu cineva, cu mănuşile de box în mâini.

Dar să-i dea Em veştile astea proaste micuței şi drăguței Scufițe-Roşii; el nu-i decât un umil prof de biologie (pe deasupra, şi ieşit la pensie).

— Sunt sigur că se va bucura să stea de vorbă cu dumneata, domnişoară...

— Barbara mă numesc. Barbara Robinson.

— Îmi pare bine de cunoștință, Barbara! Du-te și sună la ușă. Este ea cam bătrâioară soțioara mea, dar încă are auzul foarte fin.

Barbara zâmbește.

— Vă mulțumesc.

Pornește spre casă, dar se oprește și se întoarce să-i mai spună ceva. Și acel ceva este:

— Ar trebui să vă spălați și dubița, domnule Harris. Și tata a avut una la fel când eram eu mică și i-a căzut toba de eșapament când era pe autostradă. Zicea că a corodat-o sarea de pe drumuri.

Deci a văzut-o, își spune Roddy. *Chiar că trebuie să fiu mai atent.*

— Mulțumesc pentru sfat.

Oare o să-și mai aducă aminte? Oare a văzut ceva ce nu trebuia să vadă? Roddy nu crede asta. Ce crede Roddy este că, pe micuța și drăguța Scufiță-Roșie – pe numele ei adevărat, Barbara Robinson – nu o interesează decât acele nestemate literare (nestemate neșlefuite încă) pe care le are în mapă. Nu o interesează decât să devină următoarea Toni Morrison sau următoarea Alice Walker[49]. Însă clar că va trebui să fie mult mai prudent pe viitor. Și totul, *doar din cauza afurisitului de buton care nu e la locul lui,* își zice el. *Tâmpit ăla care a conceput sistemul. Că eu încă nu mi-am pierdut ținerea de minte.*

Dă drumul la apă și îndreaptă furtunul spre latura mașinii. Sarea începe să se spele, lăsând vederii vopseaua verde și frumoasă de dedesubt. Abia aștepta să se ocupe de mașină... dar acum... parcă nu mai are cine știe ce chef. L-a deprimat fătuca aia drăgălașă și îmbrăcată în roșu.

Barbara îi face cu mâna, merge pe alee, ajunge la casă și sună la ușă. Se deschide ușa. În prag stă Emily, care nu pare nici măcar cu o zi mai bătrână de șaptezeci de ani. Poartă o rochie din mătase verde, iar părul îi este proaspăt coafat. A fost dimineață la coaforul Hair Today, care ar fi trebuit să fie închis din cauza pandemiei, dar proprietara – Helen – face excepții pentru clientele vechi, care-i lasă bacșișuri mari și îi fac daruri de Crăciun.

— Da? Ce dorești?

— Să vorbesc cu dumneavoastră, dacă se poate. Despre...

Barbara încearcă să-și înghită nodul din gât.

— Despre creație literară.

Em aruncă o privire la mapă, după care schițează un surâs trist.

— Dacă este vorba despre atelierul de creație literară, să știi că nu se mai primesc înscrieri. Mă tem că nu se știe deocamdată dacă o să se mai țină. Din cauza acestui virus.

— Nu, nu despre asta e vorba.

Emily se uită lung la fata care i-a sunat la ușă: e drăguță, robustă, pare sănătoasă și – desigur – este foarte tânără. Se uită peste umărul ei și îl vede pe Roddy care se face că spală aleea, dar nu le scapă din ochi. *Să vezi ce ghețuș o să se facă acolo dacă o să scadă temperatura la noapte*, îi zice ea în gând. *Nu te-ai gândit bine.* După care se uită din nou la tânăra îmbrăcată în roșu.

— Cum te numești, draga mea?

— Barbara Robinson.

— Ei, Barbara, ce-ar fi să poftești înăuntru și să-mi spui despre ce este vorba.

Îi face loc. Barbara intră în casă. Em închide ușa. Robby continuă să spele mașinuța verde și cochetă.

24 IULIE 2021

1

Holly ajunge la Meadowbrook Estates cu patruzeci și cinci de minute mai devreme față de ora convenită cu domnul avocat Emerson. *Holly o să ajungă mult mai devreme și la propria ei înmormântare,* obișnuia să zică unchiul Henry. Probabil că la aceea va ajunge la fix – că n-o să aibă de ales –, dar, la înmormântarea mamei sale, transmisă online, a intrat pe Zoom cu cincisprezece minute înainte să înceapă, ceea ce îi cam dă dreptate unchiului Henry.

Nu se duce direct la casa moștenită, ci se oprește la colțul de pe Hancock Street, cu ochii la camioneta parcată pe aleea mamei sale. Este vopsită toată în roșu-aprins, cu excepția numelui companiei care este scris pe o latură cu litere galbene: CURĂȚENIE P.M. Deoarece deține o agenție de detectivi particulari și pentru că ea însăși se ocupă de rezolvarea cazurilor, adică este un fel de șefă a „copoilor” (nu folosește cuvinte argotice de genul *curcan, presor* sau *sticlete,* pentru că i se par urâte), Holly a mai văzut astfel de camionete. P.M înseamnă „Post-Mortem”.

În cazul de față, angajații companiei nu vor trebui decât să dea cu aspiratorul și să șteargă cu dezinfectant toate suprafețele (nu cumva să uite de întrerupătoare, de mânerele pentru tras apa la toalete; și nici de balamalele ușilor să nu uite). În situațiile cu morți violente și după ce criminaliștii și-au făcut treaba, vine echipa de la P.M. Ca să curețe sângele și voma, să scoată din casă mobila deteriorată și, evident, să sterilizeze locul. Sterilizarea este deosebit de importantă mai ales atunci când este vorba de laboratoare de metamfetamină. Este posibil ca Holly să se mai fi întâlnit cu unul sau doi dintre membrii echipei de aici, dar nu vrea să stea de vorbă cu ei. Așa că deschide geamul mașinii, își aprinde o țigară și așteaptă.

La unsprezece fără douăzeci, doi angajați ai companiei de curățenie ies din casă, cu trusele mari atârnate de umeri. Au mănuși, haine de protecție și măști. Măști N95, nu din cele contra gazelor, așa cum trebuie să poarte uneori în cazul morților violente. Pentru că stăpâna acestei case a murit din cauze aparent naturale, plus că era internată în spital; deci aici este vorba doar de o curățare și o dezinfectare a spațiului, ca să nu mai rămână nici urmă de Covid, iar treaba asta e gata în doi timpi și trei mișcări. Tipii se uită unul la altul și dau din cap. Unul dintre ei lipește pe ușa din față un plic roșu, așa cum este și camioneta lor. Se urcă în cabină și pleacă. Instinctiv, Holly lasă capul în jos atunci când trec pe lângă ea.

Pune chiștocul țigării în scrumiera de drum (scrumieră spălată de dimineață, dar în care zac deja trei soldați căzuți la datorie), pornește motorul și se îndreaptă spre casa cu numărul 42, de pe Lily Court, casă cumpărată de mama ei în urmă cu șase ani. Ia plicul de pe ușă și îl deschide. Pe foile dinăuntru (doar două; mult mai multe ar fi fost doar în cazul unui asasinat sau al unei sinucideri) sunt descrise în amănunt toate lucrările făcute. Pe capătul de jos al ultimei foi scrie OBIECTE EVACUATE: 0. Holly crede ce scrie acolo, probabil că și David Emerson crede și ăsta-i motivul pentru care i-a angajat. P.M. Funcționează de mulți ani, este o companie sigură, cu o reputație impecabilă în acest domeniu de activitate deloc plăcută, dar absolut necesară... și, în fond, ce să fure de la mama ei? Zecile de bibelouri de porțelan, printre care Bucătărașul-mascotă de la fabrica de biscuiți Pillsbury și un Pinocchio cu priviri obscene, care o speria de moarte pe Holly în copilărie?

A dus o viață foarte modestă pentru o milionară, își spune Holly. Iar gândul acesta îi trezește niște sentimente care nu fac parte din spectrul ei emoțional. Să fie ranchiună? Da, și asta, dar mai mult furie și dezamăgire.

Își zice: *Fiica unei mincinoase intră într-un bar și își comandă un Mai Tai.*

Normal că un Mai Tai. În foarte rarele ocazii când își comandă ceva de băut, își alege numai și numai acest cocktail, pentru că o poartă cu gândul la palmieri, la ape turcoaz și la plaje cu nisip alb. În unele nopți (nu mereu, doar câteodată), înainte de a adormi, își imaginează un salvamar cu pielea de culoarea bronzului, îmbrăcat cu un șort foarte strâmt, care stă în turnulețul lui de pază de lângă ocean. O vede, îi zâmbește și urmează... ce trebuie să urmeze.

Holly are propria ei cheie, dar nu are și dorința de a intra în casă, ca să-l vadă din nou pe acel Pinocchio din porțelan, cu tichia tiroleză și cu zâmbetul lui nerușinat care pare a-i spune: Știu totul despre fantezia ta cu salvamarul, Holly. Știu cum îți înfigi unghiile în spatele lui atunci când...

— Când am orgasm... Ei, și ce? Ce contează? murmură ea, așezându-se pe o treaptă ca să-l aștepte pe avocat.

O aude pe mama ei răspunzându-i, cu aceeași mâhnire în glas ca de fiecare dată când fiica ei mediocră și ștearsă și fără pic de farmec îi înșală așteptările: *Of, Holly!*

A venit momentul să deschidă ușa – dar nu ușa de la casă, ci ușa din mintea ei. Să se gândească la ce s-a întâmplat și *de ce* s-a întâmplat. Dar presupune că deja știe. În fond, este detectiv, nu?

2

A murit Elizabeth Wharton, mama Oliviei Trelawney și a lui Janelle „Janey” Patterson. Holly l-a cunoscut pe Bill Hodges la funeraliile bătrânei doamne. A însoțit-o acolo pe Janey și a fost foarte amabil. S-a purtat cu Holly – hai, să aud o exclamație de uimire! – așa cum te porți cu o persoană normală. Dar ea *nu* era o persoană normală atunci, nu este nici acum, dar este mult mai normală decât înainte. Datorită lui Bill.

Jeney a murit imediat după acea ceremonie funerară. Brady Hartsfield a aruncat în aer maşina în care se afla. Iar Holly – o femeie singuratică, de patruzeci şi ceva de ani, fără niciun prieten şi care locuia împreună cu mama ei – a ajutat la capturarea lui Brady... cu toate că, aşa cum avea să se dovedească mai târziu, Brady nu-şi încheiase încă socotelile cu ei. Nici cu Bill, nici cu Holly, nici cu Jérôme şi Barbara Robinson.

Bill a convins-o că poate fi independentă, că poate fi pe picioarele ei. Nu i-a spus-o în față. Nici nu a fost nevoie să o facă. Se subînțelegea din felul în care se purta cu ea. I-a dat o mulțime de sarcini, presupunând pur şi simplu că le va duce la îndeplinire. Evident că lui Charlotte nu i-a plăcut asta. Nici pe *el* nu l-a plăcut. Însă Holly abia dacă a observat. În atâția ani, mustrările şi dezaprobările mamei sale se transformaseră într-un zgomot de fond. Atunci când lucra împreună cu Bill, se simțea vie şi deşteaptă şi utilă. Lumea ei prindea iarăşi culoare. După Brady, au avut alt caz de rezolvat, alt ticălos de prins. Pe acesta îl chema Morris Bellamy[50], care căuta o comoară îngropată şi era gata să facă absolut orice ca să pună mâna pe ea.

Şi apoi...

— S-a îmbolnăvit Bill, murmură Holly, aprinzându-şi o altă țigară. Cancer pancreatic.

Chiar şi acum, când au trecut deja cinci ani de atunci, tot o mai doare când îşi aduce aminte.

A urmat citirea unui alt testament, ocazie cu care Holly a aflat că Bill îi lăsase ei agenția de detectivi particulari. „Ce-am găsit al meu să fie”. Nu avea prea mulți clienți. Abia fusese înființată. Se chinuia să rămână în picioare.

La fel mă chinuiam şi eu, îşi spune Holly. *Pentru că nu voiam să cad şi să-l dezamăgesc pe Bill.*

Cam în perioada aceea – nu mai ține minte cu exactitate, dar nu trecuse prea mult timp de când îl pierduse pe Bill – a primit un telefon de la Charlotte, care plângea în hohote şi care i-a spus că nemernicul de Daniel Hailey îşi luase tălpăşița din oraş şi fugise în Caraibe cu toate milioanele pe care Janey i le lăsase ei şi lui Henry. Şi cu o foarte mare parte din contul fiduciar al lui Holly, pe care ea acceptase să îl pună la bătaie în urma insistențelor mamei sale.

A urmat un consiliu de familie, la care Charlotte a tot înşirat lucruri de genul *N-am absolut nicio scuză. N-am să mi-o iert niciodată.* Iar Henry îi tot repeta că este în regulă, că nu sunt chiar săraci lipiţi pământului, că mai au din ce să trăiască. La fel şi Holly, zicea el, deşi poate ar trebui să se gândească să renunțe la apartament şi să se întoarcă pe Lily Court ca să locuiască o vreme cu mămica ei. Cu alte cuvinte, să se instaleze în camera de oaspeți, pe care mama ei o amenajase în aşa fel încât să semene cu camera ei din trecut. *Ca într-un muzeu al copilăriei,* îşi zice Holly acum.

Oare chiar spusese unchiul Henry atunci, referindu-se la bani, *cum au venit, aşa s-au şi dus':* Holly stă pe treapta casei şi fumează şi se gândeşte, dar nu-şi mai aminteşte prea bine. Parcă da. Şi ar fi fost foarte *firesc* să folosească expresia asta pentru că banii nu se duseseră nicăieri în realitate. Nici ai lui, nici ai lui Charlotte, nici ai lui Holly.

Desigur că va trebui să-ți închizi afacerea, spusese Charlotte. *Asta* îşi aminteşte foarte bine. O, da, foarte bine. Pentru că, în fond, nu ăsta fusese tot scopul minciunii lor? Să o împiedice pe fiica ei – of, atât de fragilă, atât de neajutorată – să meargă înainte cu planul ei absurd de a conduce o agenție de detectivi particulari, idee pe care i-o vârâse în cap tocmai omul ăla din cauza căruia fusese cât pe ce să-şi piardă viața.

— Şi să mă readucă sub papucul ei, şopteşte Holly acum şi îşi striveşte cu atâta forță țigara, că sar scântei de jar care îi ard dosul palmei.

3

Tocmai se gândeşte să-şi aprindă alta, când apar Elaine (din casa vecină) şi Danielle (din casa de vizavi), care vin să-i prezinte condoleanțe. Amândouă au participat la ceremonia funerară desfăşurată online. Niciuna nu poartă mască şi schimbă o privirea amuzată (genul ăla de privire care pare a spune *zău aşa, Holly)* atunci când ea şi-o ridică urgent pe a ei peste nas şi gură. Elaine o întreabă dacă are de gând să scoată casa la vânzare. Holly răspunde că probabil că da. Danielle o întreabă dacă se gândeşte cumva să vândă bunurile din casă, de care nu mai are nevoie. Holly răspunde că probabil că nu. Deja a început să o doară capul.

Fix atunci apare Emerson într-un Chevrolet standard. În spatele lui oprește o Honda Civic, în care se află două femei. Și Emerson a venit mai devreme, dar doar cu vreo cinci minute, slavă Domnului. Danielle şi Elaine pleacă spre casa lui Danielle, discutând între ele, bârfind şi făcând schimb de lighioane din alea care se poate sau nu să le populeze aparatul respirator.

Femeile care coboară din Honda sunt cam de vârsta lui Holly. Emerson este un picuț mai în vârstă, cu părul alb, frumos pieptănat pe spate și cu doar câțiva zulufi în dreptul urechilor. Este înalt și foarte palid, cu cearcăne negre sub ochi, ceea ce-i dă de înțeles lui Holly că suferă ori de insomnie, ori are carență de fier. Are în mână o servietă foarte avocățească. Holly se simte uşurată să-i vadă că poartă toți măşti de protecție din alea serioase – N95 –, nu nişte bucățele de pânză subțire care nu-ți sunt de niciun folos; şi se bucură când el nu-i întinde mâna, ci face gestul de salut cu cotul. Îi răspunde în acelaşi fel. Femeile o salută ridicând fiecare câte o mână.

— Mă bucur să te văd în sfârşit, Holly. Pot să-ți zic aşa?

— Da, sigur că da.

— Eu sunt David. Aceasta este Rhoda Landry, iar cealaltă doamnă drăguță este Andrea Stark. Sunt angajatele mele. Rhoda este notar. Ai intrat în casă?

— Nu. Te-am aşteptat.

N-am vrut să fiu singură cu Pinocchio şi cu Bucătăraşul de la Pillsbury, continuă ea în gând. O glumă, desigur – dar cu un sâmbure de adevăr, ca mai toate glumele.

— Foarte frumos din partea ta, spune el, deşi Flolly nu pricepe deloc de ce ar fi aşa. Vrei să faci tu onorurile casei?

Holly scoate cheia – cheia primită de la mama ei, care i-a spus, pe un ton foarte solemn: *Să o păzeşti ca pe ochii din cap, să nu o pierzi cum ai pierdut cartea aia de la bibliotecă atunci când ai mers cu autobuzul.* Cartea cu pricina, *Ziua în care nu moare niciun porc*[51], a fost găsită chiar a doua zi de angajații biroului de obiecte pierdute de la compania de autobuze, însă Charlotte a continuat să-i amintească de întâmplarea aia şi după trei ani. Şi după aceea. Şi când Flolly avea şaisprezece, optsprezece, douăzeci şi unu, *cincizeci şi ceva* de ani, Charlotte a continuat să-i repete fără să se plictisească: *mai ții minte când ai pierdut*

în autobuz cartea aia de la bibliotecă? Şi imediat urma hohotul ăla de râs plin de dezamăgire care părea a-i spune: *Of, Holly!*

Imediat ce deschide uşa, o izbeşte mirosul de potpuriu. Şovăie o clipă, pentru că nimic nu-ţi redeşteaptă mai repede amintirile – fie ele rele sau bune – ca anumite miresme. Strânge din dinţi, îşi îndreaptă umerii şi intră.

— Ce căsuţă drăguţă! exclamă Rhoda Landry. Îmi place la nebunie stilul Cape Cod.

— Foarte confortabilă, adaugă Andrea Stark.

Holly habar nu are ce caută şi tipa asta aici.

— Aş vrea să te uiţi peste nişte acte şi trebuie să-mi şi semnezi câteva, spune Emerson. Cel mai important este confirmarea faptului că ai luat cunoştinţă de moştenire. O copie va ajunge la IRS[52] şi una la Instanţa Succesorală a comitatului. Vrei să intrăm în bucătărie? Acolo discutam probleme de afaceri cu Charlotte.

Şi se duc la bucătărie. Emerson deja a început să deschidă cataramele de la servietă; cele două însoţitoare ale lui se uită în jur şi inventariază totul cu privirile curioase pe care le au femeile când intră într-o casă străină. Se uită şi Holly şi o aude pe mama sa de pretutindeni, din toate colţurile. Iar cuvintele cu care începe sunt mereu aceleaşi: *De câte ori ţi-am spus.*

La chiuvetă: *De câte ori ţi-am spus să nu mai pui paharul de suc în maşina de spălat vase dacă nu l-ai clătit mai întâi?*

La frigider: *De câte ori ţi-am spus să închizi bine uşa?*

La bufet: *De câte ori ţi-am spus să nu pui înăuntru mai mult de trei farfurii deodată ca să nu se ciobească?*

La aragaz: *De câte ori ţi-am spus să verifici de două ori dacă ai închis gazele înainte să ieşi din bucătărie?*

Se aşază toţi în jurul mesei. Emerson îi întinde unul câte unul actele pe care trebuie să le semneze. Confirmarea faptului că a fost informată de existenţa moştenirii. Confirmarea faptului că a primit o copie a testamentului lui Charlotte Anne Gibney (pe care Emerson i-o dă acum). Confirmarea faptului că a fost informată de activele mamei sale, printre care se află şi un portofoliu de acţiuni extrem de valoros, cele mai bune fiind acţiunile la companiile Tesla şi Apple. Holly semnează un contract prin care îl împuterniceşte pe David Emerson să o reprezinte la şedinţa Instanţei Succesorale. Rhoda Landry legalizează fiecare

document cu parafa ei notarială, mare și veche. Iar Andrea Stark semnează în calitate de martor (aha, deci ăsta-i motivul pentru care a venit și ea).

După ce se termină acest ritual al semnăturilor, cele două femei îi prezintă lui Holly sincere și abia șoptite condoleanțe pentru pierderea mamei sale, după care pleacă. Emerson îi spune lui Holly că i-ar plăcea nespus de mult să o invite la masă, dar, din păcate, îl așteaptă un client. Holly îi răspunde că este în regulă. Nu vrea să ia masa cu Emerson; nu vrea decât să-l vadă cum iese pe ușă. A început s-o doară și mai tare capul și își dorește să fumeze o țigară. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, *moare* după o țigară.

— Ai avut ceva timp la dispoziție, da? Tot te mai gândești să vinzi casa?

— Da.

Și nu doar se gândește, ci vrea cu tot dinadinsul.

— Mobilată sau nu? La asta te-ai gândit?

— Mobilată.

— Totuși...

Și scoate din servietă un tenculeț de etichete roșii. Pe fiecare dintre ele scrie DE PĂSTRAT.

— Uită-te bine în jur și, dacă vezi ceva ce vrei să-ți oprești, pune eticheta asta. Trebuie doar să-i desprinzi folia de pe spate și se lipește. Uite, vezi?

— Da.

— Mă gândesc la bibelourile mamei tale din antreu, poate vrei să le păstrezi ca amintire...

Dar îi vede expresia.

— Sau poate nu, dar sigur trebuie să mai fie și alte lucruri. Precis mai sunt. Am mai avut multe astfel de cazuri și știu că se întâmplă des ca moștenitorii să renunțe la diverse obiecte, iar apoi să regrete că au făcut-o.

Da, așa crezi tu, îi zice Holly în gând. *Ești convins de asta, pentru că așa ești și tu – un om cu mania de a aduna cât mai multe bunuri materiale, iar oamenii de felul tău nu vor reuși să-i înțeleagă niciodată pe cei care renunță la ele și preferă un stil de viață minimalist. Facem parte din caste diferite, care pur și simplu nu reușesc să pice de acord. Cam cum sunt vacciniștii și antivacciniștii. Trumpiștii și antitrumpiștii.*

— Am înțeles.

Avocatul zâmbeşte, probabil crezând că a reuşit s-o convingă.

— Încă ceva şi terminăm.

Scoate din servietă un dosar subțire. Cu fotografii. Le întinde în fața ei, pe masă, exact ca un polițist care arată martorului poze cu diferiți infractori. Holly le priveşte uimită. Nu, nu la poze cu infractori se uită ea acum, ci la unele cu bijuterii aranjate frumos pe materiale închise la culoare. Cercei, inele, coliere, brățări, broşe, un şirag dublu de perle.

— Înainte să se interneze în spital, mama ta a insistat să le iau eu şi să le pun la loc sigur, spune

Emerson. Mi s-a părut puțin cam incorect, dar asta a fost dorința ei. Acum îți aparțin ție... mă rog, îți vor aparține după ce se va stabili autenticitatea testamentului lui Charlotte.

Acum îi întinde o coală de hârtie.

— Asta-i lista cu toate bijuteriile.

Holly se uită la documentul respectiv. Este semnat de Charlotte, cosemnat de Emerson şi de Andrea Stark – probabil că pe fişa postului ei scrie „Martor de profesie". Holly se mai uită la fotografii şi pune degetul pe două dintre ele.

— Asta-i verigheta mamei mele şi ăsta-i inelul de logodnă, pe care nici nu-l prea purta. Dar nu mai recunosc nimic altceva.

— Înseamnă că i-a plăcut să le colecționeze, spune Emerson.

Are un ton stânjenit, dar foarte puțin. Moartea are obiceiul să dezvăluie tot felul de secrete. Evident că ştie asta. Doar este versat în asemenea treburi.

— Dar...

Holly se uită lung la el. Credea – spera – că este pregătită pentru această întâlnire, că este pregătită chiar să dea o ultimă raită prin casa mamei sale şi să între în camera de oaspeți, devenită muzeul copilăriei sale. Dar să afle *aşa ceva?* Nu, nici vorbă.

— Sunt autentice sau false?

— Va trebui să le duci tu la un bijutier ca să le stabilească valoarea, îi zice Emerson.

Ezită puțin, după care adaugă ceva care încalcă un pic normele etice ale profesiunii sale:

— Dar Andrea este convinsă că nu sunt false.

Holly nu mai spune nimic. Se gândeşte că informaţia aceasta depăşeşte orice fel de minciună. Poate depăşeşte chiar şi capacitatea ei de a-şi ierta mama.

— Voi ţine bijuteriile acestea în seiful de la birou până la citirea testamentului, dar asta trebuie să rămână la tine. Eu am o copie.

Se referă la listă. Pe ea sunt trecute vreo treizeci, treizeci şi ceva de articole; şi, dacă pietrele sunt adevărate, înseamnă că valoarea totală ar fi... Isuse, ar fi foarte mare! O sută de mii de dolari? Două sute de mii? *Cinci?*

Bill Hodges a învăţat-o cum să-şi educe mintea să desluşească anumite fapte şi să nu se sperie atunci când acestea duc la concluzii neaşteptate. Fapt: Se pare că Charlotte avea bijuterii foarte valoroase. Alt fapt: Holly nu şi-a văzut niciodată mama purtând vreunul dintre giuvaierele respective; nici măcar nu ştia de existenţa lor. Concluzie: La un moment dat, după ce a primit moştenirea lăsată de Janey şi, probabil după ce a pretins că a pierdut toţi banii, Charlotte a căpătat obsesia colecţionării de bijuterii, aidoma unui pitic urâcios dintr-o poveste fantastică, un pitic zgârcit şi rău, cu un adevărat tezaur ascuns în peştera lui.

Îl conduce pe Emerson la uşă. Acesta aruncă o privire la bibelourile din porţelan şi zâmbeşte.

— Soţia mea e înnebunită după aşa ceva, spune el. Cred că are toate bibelourile din lume cu spiriduşi şi cu zâne din alea mici care stau pe ciuperci.

— Alege câteva să i le duci din partea mea, îl îndeamnă Holly.

Ia-le pe toate.

Emerson pare înfricoşat.

— Vai, nu se poate! Nu. Mulţumesc, dar nu pot.

— Măcar pe ăsta ia-l, îi zâmbeşte Holly, îndesându-i-l în mână pe nesuferitul ăla de Pinocchio. Sunt sigură că onorariul îţi este acoperit printr-o clauză a testamentului...

— Bineînţeles...

— Dar ăsta este din partea mea. Ca să-ţi mulţumesc pentru amabilitate şi înţelegere.

— Dacă insişti...

— Insist, spune Holly.

Să scape de afurisitul ăla mic, cu nas lung și privire parșivă ar fi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de când a intrat în casa de pe Lily Court.

Holly închide ușa, se uită pe fereastră, îl vede pe Emerson îndreptându-se spre Chevrolet și își spune: *Minciuni. Atât de multe minciuni.*

Se întoarce în bucătărie și strânge toate copiile documentelor. Mișcându-se ca într-un vis – o proaspătă milionară intră într-un bar și etc. Etc. – se duce la al doilea sertar din stânga chiuvetei, care încă este plin de pungi de plastic, folie de aluminiu, folie alimentară, cleme de la pungile de pâine (mama ei nu le arunca niciodată pe astea) și alte șnururi din plastic sau elastic. Scotocește printre ele până când găsește o clemă mare din plastic și prinde cu ea toate hârtiile. Apoi ia o cană pe care scrie NICĂIERI NU-I CA ACASĂ și se întoarce la masă. Mama nu i-a permis niciodată să fumeze în casă; Holly se ascundea în baia ei și fuma acolo, cu geamul larg deschis. Acum își aprinde o țigară. Are sentimente amestecate – și un rest de remușcări din trecut, și o oarecare satisfacție perversă.

Pe vremuri, a mai stat la o masă foarte asemănătoare cu aceasta, în casa părinților ei de pe Bond Street, din Cincinnati, ca să completeze cereri de înscriere la facultate: una la UCLA, alta la NYU, alta la Duke. Într-unul dintre aceste locuri visa ea să studieze și considera că merită până și ultimul penny din taxa de înscriere. Pentru că erau foarte departe de Liceul Walnut Hills, erau locuri unde nu i se spusese niciodată Bâlbeta. Locuri foarte departe și de mama ei, și de tatăl ei, și de unchiul Henry.

Evident că nu a fost acceptată la niciuna dintre universitățile acestea. Avea medii mediocre, iar notele luate la bacalaureat[53] au fost îngrozitor de mici – poate și din cauză că, în ziua examenului, a avut o migrenă de-a dreptul înfiorătoare, plus niște crampe menstruale absolut crâncene. Probabil și durerea de cap, și cea de burtă îi fuseseră provocate de stres. A fost acceptată doar la universitatea de stat, adică așa cum se aștepta toată lumea. Să fii acceptat acolo era ca și cum ți se confirma că ești cel mai neîndemânatic jucător de pe terenul de baseball. Dar nici măcar universitatea de stat nu s-a oferit să-i acorde vreo bursă.

Sper să-ți dai seama că tatăl tău și cu mine nu ne permitem în niciun caz să te ținem la facultate, iar dacă faci un împrumut pentru studii, o să ajungi să-l achiți complet abia după ce treci de patruzeci de ani, i-a spus Charlotte. Poate că era adevărat în vremurile acelea. Și, *chiar dacă pici la examene și te dau afară de la facultate, tot o să fii obligată să plătești creditul ăla.* Dându-i de înțeles, *desigur,* că va pica la examene; și că facultatea ar exercita o presiune mult prea mare asupra unei copile atât de fragile. Oare nu o găsise mai demult Charlotte pe Holly ghemuită în cada de la baie, pentru că nu voia să se ducă la școală? Și uite ce s-a întâmplat după ce a dat examenul de bacalaureat! A venit acasă, a făcut o criză de plâns și a stat trează jumătate de noapte ca să vomite!

În consecință, Holly a ajuns să lucreze la o firmă de imobiliare – Mitchell Fine Homes and Estates, se chema – și făcea cursuri la seral. Mai ales cursuri de informatică, deși a intrat pe furiș și la câteva de literatură engleză. Totul a mers destul de bine – sigur, se simțea nefericită deseori, însă ajunsese să se împace cu starea aceasta, așa cum te împaci cu ideea că ai un semn din naștere vizibil și dizgrațios sau un picior mai strâmb – până când Frank Mitchell Jr., fiul proprietarului, a început să-i facă probleme.

— Probleme, pe naiba! explică acum Holly bucătăriei goale. Mă hărțuia! Ca să mă dunga-dunga!

I-a povestit mamei sale o parte dintre necazurile pe care le avea la serviciu, iar Charlotte a sfătuit-o să nu le bage în seamă. I-a spus că așa sunt bărbații, gândesc cu puțulicile toată viața și nu ai cum să-i schimbi. Bineînțeles că nu-i deloc plăcut să trăiești alături de ei, dar asta-i viața; trebuie s-o iei așa cum este, și cu bune, și cu rele; strânge din dinți și vezi-ți de treaba ta; și așa mai departe.

Dar tata nu-i așa, a spus Holly atunci, iar mama ei a făcut un gest nepăsător din mână – adică *normal că nu e* și *n-ar îndrăzni* și *numai să încerce și vede el.* Cam multe lucruri de exprimat printr-un simplu gest al mâinii, dar uite că Charlotte reușise.

Ce nu i-a mărturisit Holly este că aproape îi cedase, aproape îi oferise ce voia libidinosului ăluia cu ochi bulbucați și mutră de pește și cu aere de stăpân pentru că era fiu de mare mahăr. *Nu te place nimeni,* i-a zis Mitchell Jr. *Ești prea distantă și nu faci treabă bună. Te-ar zbura imediat de-aici dacă n-aș fi eu. Deci ce zici de o mică recompensă, ei? Eu zic c-o să-ți placă după ce vezi cum e.*

Au intrat în biroul lui şi juniorul a început s-o descheie la bluză. Primul nasture... al doilea... al treilea... şi atunci ea i-a tras un pumn în nas, cu toată puterea i l-a tras şi i-a zburat ochelarii şi i-a spart buza. El a zbierat şi a făcut-o „curvă proastă" şi a amenințat-o c-o să pună să fie arestată pentru ultraj. Cu un curaj pe care nici nu bănuia că-l are şi vorbind pe un ton rece şi apăsat care n-avea niciun fel de legătură cu tonul ei obişnuit (atât de blând şi de stins, că mulți îi cereau să repete ce tocmai spusese), i-a zis că, dacă avea tupeul să facă asta, atunci ea va declara polițiştilor că încercase să o violeze. Şi expresia de pe chipul lui – o grimasă involuntară – i-a dat de înțeles că poliția i-ar da *ei* crezare, pentru că Frank Jr. Mai avusese probleme şi înainte. Probleme de acest fel. În orice caz, totul s-a terminat atunci. Pentru el s-a terminat. Dar nu şi pentru Holly, care a venit într-o zi mai devreme la serviciu, i-a devastat biroul, după care s-a ascuns în locul ei de lucru şi şi-a culcat capul pe birou. S-ar fi ascuns sub el, dacă ar fi avut loc.

O lună într-un „centru de tratament", urmată de trei ani de psihoterapie (uite că, pentru *asta,* părinții au găsit bani). Şedințele acestea de psihoterapie au încetat odată cu moartea tatălui ei, dar Holly a continuat să ia diverse medicamente, care o ajutau să funcționeze cât de cât, cu toate că vedea lumea ca printr-o folie din celofan.

Strânge din dinți şi vezi-ți de treaba ta – aşa scria în Evanghelia după Charlotte Gibney.

4

Holly îşi stinge țigara la chiuvetă, clăteşte cana, o pune în scurgătorul de vase şi urcă la etaj. Prima uşă pe dreapta este cea care dă în camera de oaspeți. Deşi nu tocmai. În primul rând, tapetul de pe pereți nu este acelaşi; dar este la fel de sinistră ca aceea în care a stat la Cincinnati, pe vremea adolescenței. Poate că Charlotte şi-a imaginat că fiica ei, instabilă atât din punct de vedere mintal, cât şi emoțional, va ajunge la un moment dat să priceapă şi singură că nu era menită să trăiască printre oameni care nu-i înțelegeau problemele. Holly intră, repetându-şi: *Este o sală de muzeu. Ar trebui să fie şi un afiş pe care să scrie SALĂ CU EXPONATELE UNEI NEFERICITE COPILE. TRISTIS PUELLA.*

Holly n-are nicio îndoială că mama ei a iubit-o foarte mult. Însă a iubi pe cineva nu înseamnă şi a-l susține necondiționat. Se mai întâmplă

ca dragostea prea mare să te lase fără niciun fel de sprijin.

Deasupra patului este un poster cu Madonna. Pe un perete e Prince, pe altul e Ralph Macchio în rolul din *Karate Kid.* Dacă s-ar uita la rafturile de sub micuța ei combină muzicală (pe care scrie *Ludio Ludius*), i-ar vedea acolo pe Bruce Springsteen, Van Halen, Wham!, Tina Turner și, desigur, Deep Purple. Toți, pe casete. Pe pat, este întinsă cuvertura ecosez pe care nu poate s-o sufere. Odată ca niciodată, a fost o fată care a trăit printre toate lucrurile astea și care se uita pe fereastră la Bond Street și își asculta muzica preferată și își scria poeziile la mașina de scris portabilă, de culoare albastră, marca Olivetti. După mașina asta de scris a avut un PC Commodore, cu un ecran mititel.

Lasă ochii în jos și vede că ține în mână teancul de etichete roșii cu DE PĂSTRAT. Nici nu știe când le-a luat de pe masă.

— Mă bucur c-am venit, spune ea. Ce bine e acasă!

Se duce la coșul de gunoi acoperit cu un simbol din *Războiul stelelor (Bella Siderea* scrie pe poza aia micuță – i se pare ciudat că își aduce aminte cuvintele învățate la orele de latină) și aruncă etichetele. Apoi se așază pe pat, cu mâinile strânse între genunchi. O înconjoară prea multe amintiri. Întrebarea este una simplă: să le înfrunte sau să le dea uitării?

Să le înfrunte, desigur. Dar nu pentru că s-a schimbat și acum este alt om, un om mai bun, un om curajos, care s-a confruntat cu orori inimaginabile pentru alții. Să le înfrunte, pentru că nu are de ales.

5

După căderea nervoasă, după așa-zisul „centru de tratament”, Holly a răspuns unui anunț publicat de o mică editură, care voia să angajeze o persoană care să se ocupe de indexurile unei serii de trei cărți – fiecare groasă cam cât un opritor de ușă – despre istoria locală, scrise de un profesor de la Universitatea Xavier. A avut emoții extrem de mari la începutul interviului de angajare (mai corect spus, era speriată de moarte), dar editorul, Jim Haggerty, părea să n-aibă deloc habar despre cum stă treaba cu indexurile, așa că Holly a putut să-i explice cum le-ar concepe ea. Și a făcut asta fără să se bâlbâie câtuși de puțin și fără să se încurce în propriile cuvinte, așa cum i se întâmpla foarte des la liceu. I-a spus că, mai întâi și mai întâi, ar alcătui liste cu ce anume trebuie să

între în indexurile respective, după care ar crea un fişier pe computer, apoi ar pune cuvintele în ordine alfabetică şi pe categorii. După aceea, fişierul ar trebui să ajungă la autor, care să-l verifice, să facă adnotările care i se par necesare şi să i-l înapoieze pentru ultimele modificări.

— Din păcate, nu avem încă un computer, a spus atunci Haggerty, doar câteva maşini de scris electrice de la IBM. Dar cred că va trebui să ne luăm unul – că... nu-i aşa?... computerele reprezintă viitorul.

— Am eu unul, i-a zis Holly.

S-a îndreptat în scaun şi l-a privit drept în ochi. Atât de entuziasmată era de şansa care i se oferise, încât a uitat că se afla la un interviu de angajare, l-a uitat pe Frank*J.,* a uitat că făcuse patru ani de liceu purtând porecla Bâlbeta.

— Şi l-ai folosi ca să faci indexuri? a întrebat-o uluit Haggerty.

— Da. Hai să luăm, de exemplu, cuvântul *Brie.* Reprezintă o categorie, dar se poate referi la lac, la comitat sau la tribul de indigeni Erie. Sigur că, în ultimul caz, va trebui să existe o trimitere la documentul „Cat Nation” şi la irochezi[54]. Ba chiar mai multe! Ar trebui să revăd întregul material ca să-mi fac o idee, dar înțelegeți cum merge treaba, da? Sau, stați, să luăm un cuvânt şi mai interesant... Plymouth, da...

Atunci a oprit-o Haggerty şi i-a spus că o angajează de probă. Şi-a dat seama din prima că are de-a face cu o expertă în domeniul indexurilor, îşi spune Holly acum, stând pe marginea patului.

Prima ei slujbă, un fel de combinație între studiu şi munca propriu-zisă – dacă se poate spune aşa –, a dus la altele asemănătoare. S-a mutat din casa de pe Bond Street. Şi-a cumpărat prima maşină. Şi-a luat un soft mai bun pentru computer şi a mai făcut câteva cursuri de informatică. Îşi lua medicamentele. Când lucra, se simțea bine, îi mergea mintea şi era conectată la realitate. Când nu lucra, avea din nou senzația că trăia într-o pungă din celofan. A ieşit la câteva întâlniri, dar aceste episoade au fost penibile şi i-au lăsat un gust amar. Sărutul obligatoriu de noapte bună o făcea mult prea des să-şi amintească de Frank Jr.

Când nu a mai găsit de lucru în domeniul indexurilor (dăduse faliment editura care scotea cărți de istorie mari cât opritoarele de uşi), Holly s-a ocupat de transcrierea pe computer a fişelor medicale de la mai multe spitale locale. Pe lângă asta, făcea fişiere cu reclamațiile

depuse la tribunalul din Cincinnati. Trebuia să se ducă şi acasă, în vizitele obligatorii – tot mai dese după moartea tatălui său. Asculta răbdătoare văicărelile mamei, care se plângea de tot şi de toate, de la bani şi până la vecini şi până la afurisiţii de democraţi care strică totul în ţară. Uneori, în timpul acestor vizite, Holly îşi amintea o replică din *Naşul:* „Tocmai când credeam că am scăpat, m-au târât înapoi.” De Crăciun, stătea pe canapea alături de mama ei şi de unchiul Henry şi se uitau toţi la filmul *0 viaţă minunată*[55], aşa cum cere tradiţia. Şi tot pentru că o cerea tradiţia, Holly purta căciula de Moş Crăciun.

6

A venit vremea să plece de aici.

Holly se ridică, porneşte spre uşă, aude vocea autoritară a mamei sale (*Lasă camera aşa cum ai găsit-o – de câte ori să-ţi spun?)* şi se întoarce să netezească cuvertura ecosez. Pentru cine o face? Pentru o femeie moartă? Este una dintre situaţiile acelea în care nu ştii dacă să râzi sau să plângi, aşa că Holly râde.

Încă o aud. O s-o aud toată viaţa?

Fireşte că răspunsul este DA. Nici măcar în ziua de azi nu linge de pe tel spuma de albuşuri bătute cu zahăr *(poţi să faci tetanos),* se spală întotdeauna pe mâini după ce atinge bancnotele *(nici nu-ţi poţi imagina câţi microbi colcăie pe o singură bancnotă de un dolar),* nu mănâncă portocale seara şi nu se aşază pe colac în toaletele publice decât dacă trebuie neapărat – dar o face tremurând de spaimă.

Niciodată să nu vorbeşti cu necunoscuţii, altă povaţă înţeleaptă a lui Charlotte Gibney. De care Holly a ascultat până când i-a cunoscut pe Bill Hodges şi pe Jérôme Robinson, când i s-a schimbat întreaga viaţă.

Vrea să coboare la parter, dar îşi aduce aminte de sfatul pe care i l-a dat lui Jérôme în legătură cu Vera Steinman. Traversează holul şi intră în camera mamei sale. Nu vrea să ia nimic de aici – nici fotografiile înrămate de pe perete, nici grămada de parfumuri de pe măsuţa de toaletă, nici vreuna dintre rochiile sau perechile de pantofi din şifonier –, dar trebuie să scape de *anumite* lucruri. Pe care le va găsi în sertarul noptierei.

În drum spre pat, se opreşte în faţa peretelui cu fotografiile expuse ca nişte tablouri într-o galerie de artă. Nu există printre ele niciuna cu

defunctul, dar deloc regretatul soț al lui Charlotte și este doar una singură cu unchiul Henry. Toate celelalte sunt poze mamă-fiică. Două sunt cele care-i atrag atenția lui Holly. Într-una, are în jur de patru ani și este îmbrăcată cu o jachețică. În cealaltă, are nouă sau zece și poartă modelul de fustă care era ultimul răcnet al modei în vremea aceea: înfășurată în jurul trupului și prinsă într-o parte cu un ac de siguranță mare și auriu și cam prea bătător la ochi. Mai devreme, în camera ei, nu reușise să-și aducă aminte de ce detesta atât de tare cuvertura; dar acum, când se uită la pozele astea, înțelege. Amândouă sunt făcute din țesături ecosez – și jachețica, și fustița. Avea bluze ecosez și (parcă) un pulover. Lui Charlotte îi plăceau la nebunie țesăturile ecosez; o îmbrăca pe Holly și exclama: „Scoțianca mea mititică!”

În ambele fotografii – în majoritatea tuturor fotografiilor –, Charlotte o ține cu brațul de după umeri. Un astfel de gest, un fel de îmbrățișare laterală, poate fi interpretat drept ocrotitor sau iubitor. Dar, văzându-l repetat în toate pozele alea, în care fetița mititică a lui Charlotte este înfățișată la diferite vârste, cuprinse între doi și șaisprezece ani, Holly crede că este posibil să exprime și altceva: o atitudine de proprietar.

Se duce la noptieră și trage primul sertar de sus. Vrea să arunce mai ales calmantele și toate analgezicele luate pe rețetă, dar va scoate totul de acolo, chiar și multivitaminele pentru femei peste șaizeci de ani. Nici vorbă să le arunce la closet și să tragă apa după ele, dar știe că există o farmacie Walgreens pe drumul spre autostradă și este convinsă că vor accepta să o scape de ele.

Astăzi și-a pus o pereche de pantaloni cu buzunare multe și mari; și foarte bine a făcut, pentru că nu va mai fi nevoie să coboare ca să ia un sac de gunoi din sertarul de la bucătărie. Începe să-și îndese în buzunare toate flacoanele de acolo, fără măcar să se uite la etichete... și încremenește. Sub toată farmacia aia a mamei sale, se află un teanc de carnețele pe care le ține foarte bine minte. Primul are un inorog pe copertă. Holly le scoate pe toate și începe să răsfoiască la întâmplare unul dintre ele. Sunt caietele cu poeziile ei. Niște aiureli înfiorătoare și insipide, dar venite din adâncul inimii.

Stau la umbra frunzelor și mă uit la norii care aleargă pe cer.
Mă gândesc la iubitul meu plecat de lângă mine.
Multe zile vor mai trece până când ne vom revedea.

Închid ochii şi oftez.

Holly este singură în toată casa, dar asta n-o împiedică să se ruşineze. Simte că i-au luat foc obrajii. A scris chestia asta cu foarte mulți ani în urmă. Este o *juvenilia*[56] dintr-o perioadă juvenilă a unei femei fără pic de talent. Însă mama ei nu numai că a păstrat toate carneţelele astea, dar le-a ţinut aproape de ea – poate chiar, înainte să stângă lumina, citea poeziile alea oribile, care numai „poezii" nu se pot numi. Dar de ce să fi făcut asta?

— Pentru că mă iubea, şopteşte Holly şi acum dă frâu liber lacrimilor. Pentru că îi era dor de mine.

Măcar de-ar fi fost doar asta. Dacă n-ar fi fost şi minciuna aia cu toate văicărelile şi lamentările despre ce-i făcuse nenorocitul ăla de Daniel Hailey. Chiar aici fusese Holly – în bucătăria acestei case de pe Lily Court – şi stătuse la masă cu mama şi cu unchiul ei, care i-au explicat cum fuseseră traşi pe sfoară. Tot aici şi-au exprimat vehement regretele pentru nepriceperea şi naivitatea lor. Şi i-au arătat nişte *documente cu antet* şi nişte *rapoarte financiare.* Probabil că Charlotte îi spusese lui Henry de ce anume ar avea nevoie ca s-o convingă pe Holly, iar Henry făcuse rost de toate hârtiile alea. Fusese de acord cu Charlotte şi îi acceptase planul, aşa cum făcea întotdeauna.

Holly îşi spune acum că, dacă ar fi participat şi Bill la consiliul acela de familie, şi-ar fi dat seama de minciună aproape din primul moment. *(Nu minciună, ci escrocherie,* se corectează ea în gând. *Să nu ne mai ferim atâta şi să-i zicem pe nume.)* însă Bill nu fusese acolo. Sigur, şi Holly ar fi trebuit să-şi dea seama, numai că nu avea experienţa lui şi, în ciuda faptului că amândoi vorbeau despre nişte sume absolut ameţitoare – *milioane –,* chiar nu-i păsase prea mult. Se gândea numai şi numai la noua ei profesie de detectiv. Era obsedată de ea. Plus că era şi distrusă de durere.

Dacă aş fi cercetat mai în amănunt ce făceau rudele mele, în loc să caut câini pierduţi şi oameni ieşiţi pe cauţiune care uită să se mai prezinte la proces, poate că altfel ar fi stat lucrurile.

Şi aşa mai departe – putea să găsească o mulţime de scuze.

Însă ce să facă ea acum cu toate caietele astea, cu aceste vestigii jenante ale tinereţii ei? Să le ţină sau să le dea foc? O să ia decizia după ce fie va rezolva cazul lui Bonnie Rae Dahl, fie se va dovedi că n-a fost, de fapt, niciun caz, aşa cum se întâmplă uneori. Dar, deocamdată...

Holly pune carnețelele la loc și închide bine sertarul. Înainte să iasă din cameră, se mai uită o dată la fotografiile de pe perete. Doar ea și mama ei, nici urmă de tată. În cele mai multe, mama o ține de după umeri. Să fie un gest de dragoste, de ocrotire, sau gestul polițistului care arestează un infractor? Poate toate trei.

7

La jumătatea scării, pe care o coboară puțin mai greu pentru că are buzunarele umflate cu flacoane pline cu medicamente, lui Holly îi vine o idee. Urcă repede înapoi în camera ei și smulge cuvertura ecosez de pe pat. O face ghemotoc și o ia la parter.

În living, este un șemineu decorativ, în care se află un buștean care nu are cum să ardă pentru că nu este un buștean adevărat. Șemineul ăsta ar trebui să funcționeze pe gaz, numai că nu a mai fost aprins de mulți ani. Holly întinde în el cuvertura, după care se duce în bucătărie ca să ia de sub chiuvetă un sac de gunoi. Îl desface pe drumul înapoi. Bagă în el toate bibelourile și duce sacul în living.

Banii nu au dispărut nicăieri. Măcar atât lucru bun a făcut mama ei. Până și contul ei fiduciar – partea din el pe care Holly a acceptat s-o pună la bătaie pentru „oportunitățile de investiții" – este la locul lui. Este aproape convinsă că mama ei a cumpărat toate bijuteriile alea din partea ei de moștenire. Însă asta nu schimbă în niciun fel faptul că intenția mamei sale a fost eșecul agenției „Ce-am găsit al meu să fie". Nu schimbă cu nimic faptul că mama ei își dorea ca agenția să moară încă din fașă. Și atunci, Charlotte ar fi putut să-i spună: *Of Holly! Vino să stai cu mine! Stai aici o vreme. Stai toată viața ta.*

I-a lăsat oare vreo scrisoare? Vreo explicație? Vreun bilet în care să se disculpe? Nu. Chiar dacă i-ar fi dat așa ceva lui Emerson, precis că avocatul i-ar fi spus și i-ar fi predat respectivul document. Și o doare asta, dar poate că cel mai mult și mai mult o doare că mama ei nu a simțit nevoia să se justifice. Pentru că era absolut convinsă că făcuse bine ce făcuse. La fel cum fusese convinsă că făcuse bine atunci când refuzase vaccinul anticovid.

Holly începe să arunce bibelourile în șemineu, cu forță și cu ură. Unele nu se sparg, dar altele se fac țăndări. Se sparg toate care se izbesc de bușteanul care nu-i din lemn adevărat.

Numai că, pe Holly, chestia asta nu o bucură chiar atât de mult pe cât își imaginase. S-a simțit mai bine atunci când a fumat în bucătărie, loc unde fumatul fusese întotdeauna interzis. În cele din urmă, răstoarnă toate bibelourile pe cuvertură, adună cioburile sărite pe jos, le pune și pe ele acolo și strânge cuvertura. Aude din ea zăngănit de cioburi și măcar *asta* îi oferă o oarecare satisfacție amară. Ia bocceaua și o scoate afară, lângă casă, și o aruncă într-una dintre pubelele de acolo.

— Gata! spune ea, ștergându-și mâinile. *Gata!*

Intră înapoi în casă, dar nu mai are de gând să treacă iarăși prin toate încăperile. A văzut ce era de văzut și a făcut ce era de făcut. Nu consideră că este chit cu mama ei, nu vor fi niciodată; dar, aruncând bibelourile și cuvertura, măcar este mai aproape cu un pas de clipa când se va smulge de sub brațul acela autoritar care o strânge de umeri. Din casa de la numărul 42, de pe Lily Court, nu-și mai dorește acum decât actele de pe masa din bucătărie. Se duce să le ia și adulmecă aerul de acolo. Miroase a fum de țigară – nu prea tare, dar miroase.

Bravo!

Ajunge cu amintirile, ajunge cu trecutul. Acesta este prezentul, iar ea are un caz de rezolvat, o fată de găsit.

— O proaspătă milionară se urcă în mașină și se duce la Upsala Village, spune Holly.

Și râde.

8 FEBRUARIE 2021

1

Emily se uită cu admirație la ținuta Barbarei: palton roșu, căciulă roșie, fular roșu. Și exclamă:

— Ce drăguță ești! Parcă ai fi un cadou de Crăciun!

Barbara își zice: *Ciudat! O femeie își poate permite să vorbească așa, dar nu și un bărbat.* Soțul doamnei profesoare Harris, de pildă. Sigur, a admirat-o îndelung, dar nu te poți alătura comunității *#Metoo* doar pentru asta. Ar însemna să-i acuzi pe toți bărbații care se uită la tine. Ca să nu mai spunem că domnul este în vârstă. Este inofensiv.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, doamnă profesoară. Nu vă rețin decât foarte puțin. Speram să mă puteți ajuta.

— O să vedem dacă pot. Sigur, în caz că nu este vorba despre programul de creație literară. Te rog, poftește în bucătărie, domnișoară Robinson. Tocmai îmi făceam un ceai. Dorești și tu o cană? Este făcut dintr-un amestec de plante inventat de mine.

Barbara bea numai cafea și bea multă, foarte multă, mai cu seamă atunci când lucrează la Proiectul Strict Secret – cum îi zice fratele ei, Jérôme. Însă vrea să între în grațiile acestei doamne în vârstă (dar cu privire foarte ageră), așa că răspunde că da, sigur că da.

Traversează un living frumos mobilat și intră într-o bucătărie cu toate dotările necesare. Aragazul este marca Wolf – Barbara își dorește să aibă și ei unul ca ăsta acasă, unde va mai locui încă puțin, înainte să plece la facultate. A fost acceptată la Princeton. Pe ochiul din față al aragazului pufăie un ceainic.

Cât timp Barbara își dă jos fularul și se descheie la palton (chiar că este prea cald astăzi pentru fular și palton, dar la fel de *adevărat* este și că îi stă minunat în ținuta asta – o tânără foarte elegantă). Emily ia cu lingurița niște plante mărunțite dintr-un recipient din ceramică și îl pune în două strecurători micuțe. Barbara o privește fascinată, pentru că ea n-a băut niciodată altceva decât ceai la pliculeț.

Emily umple cănile și spune:

— Trebuie lăsat să se infuzeze un pic. În jur de un minut. Este tare.

Își sprijină de blat fundul firav și își încrucișează brațele sub pieptul aproape plat.

— Spune-mi, cu te pot ajuta?

— Știți... e vorba despre doamna Olivia Kingsbury. Știu că uneori discută cu poeții tineri și le dă sfaturi... cel puțin, așa făcea înainte...

— Poate o face și acum, spune Emily, deși mă cam îndoiesc. Este foarte bătrână. Ai zice că *eu* sunt bătrână – nu, draga mea, nu trebuie să te jenezi, la vârsta mea nu mai pot să neg adevărul. Dar sunt o tânără copilă în comparație cu Livvie. Mi se pare că mai are doar câțiva ani și împlinește o sută. Și este atât de slabă, că o răstoarnă chiar și cea mai slabă adiere de vânt... ce să mai zic de rafalele mai puternice...

Acum Em ia strecurătorile și pune o cană cu ceai în fața Barbarei.

— Elaide, gustă-l! Dar scoate-ți paltonul înainte, zău așa. Și ia loc pe scaun.

Barbara lasă mapa pe masă, își dă jos paltonul și îl pune pe spătarul scaunului. Soarbe din ceai. E scârbos rău de tot la gust și are o nuanță

roşiatică, amintindu-i de culoarea sângelui.

— Cum ți se pare? o întreabă Em, cu ochii strălucindu-i de bucurie că poate împărtăşi cu ea binefacerile acelui ceai.

Apoi îşi trage şi ea un scaun şi se aşază vizavi de Barbara.

— Foarte bun.

— Da. Aşa este.

Emily nu soarbe, ci bea cu lăcomie din cană, deşi ceaiul este încă foarte fierbinte. Barbara îşi spune că doamna aceasta precis are gâtul tăbăcit. *Poate aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Îți amorțeşte gâtul. Probabil că şi gustul ți-lpierzi.*

— Să înțeleg că eşti o ucenică a muzelor Caliope şi Erato[57].

— Mai puțin a lui Erato, spune Barbara, după care îşi ia inima în dinți şi mai soarbe o dată din ceai. Deobicei, nu scriu poezii.

Emily râde încântată.

— Deci eşti o fată cu educație clasică! Ceva extrem de rar în vremurile astea, dar incredibil de încântător!

— Nu-i cine ştie ce, spune Barbara, rugându-se în gând să nu fie obligată să bea tot ceaiul din cana aia care pare fără fund. Pur şi simplu, îmi place să citesc. Chestia e că îmi place foarte mult ce scrie Olivia Kingsbury. Opera ei m-a făcut să-mi doresc să scriu poezie. *Absolut convinsă... De la cap la coadă şi de la coadă la cap... Stres cardiac... De atâtea ori i-am citit cărțile, că le-am făcut ferfeniță.*

Şi nu este o metaforă. Volumul *Stres Cardiac* chiar s-a desfăcut din copertele ieftine făcute de editură şi toate paginile s-au împrăştiat pe jos. A trebuit să cumpere unul nou pe care să-l returneze la biblioteca facultății.

— Scrie foarte frumos. A câştigat o mulțime de premii în tinerețe şi a fost nominalizată la Premiul Național pentru Literatură nu prea demult. Parcă prin 2017.

Em ştie prea bine că în 2017 a fost şi îşi aduce aminte cât de mult s-a bucurat atunci că a câştigat Frank Bidart. Niciodată nu i-a plăcut cum scrie Olivia.

— Să ştii că stă la câteva case de noi şi... ia te uită cine mai intră în scenă!

Despre soțul ei, celălalt profesor Harris, este vorba.

— Mă duc să bag benzină în caleaşca noastră curată. Vrei să-ți aduc ceva, iubire?

— Ştii că doar pe tine te vreau, berbecuțul meu, îi răspunde ea.

Domnul profesor râde, îi trimite o sărutare din vârful degetelor şi pleacă. Barbarei nu-i place ceaiul (de fapt, i-e scârbă de el), dar i se pare tare drăguț să vadă doi bătrâni care încă se iubesc atât de mult încât fac bancuri din astea adolescentine. Se întoarce cu fața la Emily.

— Nu îndrăznesc să mă duc şi să-i bat la uşă. Abia dacă am avut curaj să vă deranjez pe dumneavoastră – chiar am vrut să mă întorc din drum.

— Mă bucur că n-ai făcut-o. Înfrumusețezi căsuța noastră modestă. Bea-ți ceaiul, domnişoară Robinson. Îmi dai voie să-ți spun pe numele mic?

— Da, desigur.

Barbara mai soarbe puțin ceai. Observă că Emily deja a dat gata jumătate de cană.

— Doamnă profesoară, problema este...

— Emily, te rog. Eu îți spun „Barbara" şi tu îmi spui „Emily".

Barbara nu crede că ar fi în stare să-i spună pe numele mic acestei doamne în vârstă, cu privire ageră. Buzele doamnei profesor Elarris zâmbesc şi în ochi i s-a aprins o scânteie. Însă tânăra nu-i prea sigură că scânteia aia ar avea vreo legătură cu buna dispoziție. Mai degrabă cu un fel de *evaluare.*

— Am fost la Catedra de engleză de la Bell şi am stat de vorbă cu doamna profesoară Burkhart – ştiți... şefa catedrei...

— Da, o cunosc destul de bine pe Roz, spune Emily pe un ton sec. Ne ştim de vreo douăzeci de ani, poate chiar mai bine.

Barbara simte că îi iau foc obrajii.

— Sigur că da, bineînțeles. M-am dus la doamna profesoară sperând că mă poate recomanda doamnei Olivia Kingsbury şi dânsa mi-a spus că ar trebui să vă rog pe dumneavoastră, pentru că sunteți prietenă cu doamna Kingsbury.

Poate Livvie crede că suntem prietene, îşi spune Emily, *dar asta ar fi o exagerare. Ar fi chiar o denaturare a adevărului.* Însă dă din cap, aprobând spusele şefei de catedră.

— Am avut mulți ani birouri alăturate şi ne-am înțeles bine. Am exemplare cu dedicație ale tuturor cărților ei, iar ea le are pe ale mele, tot cu dedicație pe prima pagină.

Emily mai ia o înghițitură de ceai şi apoi râde.

— *Ambele* mele cărți, ca să spun tot adevărul. A fost mult mai prolifică decât mine, deşi parcă n-a mai publicat nimic în ultimul timp. Deci zici că ai nevoie de o recomandare? Mi se pare că vrei puțin mai mult. Vrei să-ți fie mentor, ceea ce este perfect de înțeles, din moment ce o *admiri* atât de tare, însă mă tem că s-ar putea să ai parte de o dezamăgire. Liwie încă are mintea ageră – cel puțin, aşa mi se pare mie –, dar este foarte slăbită. Abia dacă se mai poate ține pe picioare.

Evident că asta nu explică de ce Olivia nu a luat parte la petrecerea lor de Crăciun, pentru că o putea face din fața calculatorului – că are calculator.

Însă Liwie (sau femeia angajată să aibă grijă de ea) nu a refuzat nici berea şi nici gustările aduse la uşă de spiriduş. Deci ambele se simțeau destul de bine ca să poată bea şi mânca. Tare urât din partea lui Liwie! Cum ar zice Roddy: *Mi-am notat-o în carnețel. Cu pixul negru, nu cu ăla albastru.*

— Nu vreau să-mi fie mentor, spune Barbara.

Reuşeşte să mai soarbă o dată din cană fără să se strâmbe prea tare, apoi atinge mapa de pe masă, de parcă ar dori să se asigure că nu a pierdut-o.

— *Tot* ce vreau eu este să citească poeziile mele... doar câteva. Poate doar două, chiar şi una singură. Vreau să ştiu...

Iar acum, Barbara se îngrozeşte, pentru că îşi dă seama că i s-au umplut ochii de lacrimi.

— *Trebuie* să ştiu dacă sunt bune de ceva sau dacă-mi pierd timpul aiurea.

Emily nu schițează niciun gest, ci doar se uită lung la Barbara. La tânăra care, acum, că a spus ce a avut de spus, nu mai este în stare să o privească drept în ochi, ci se uită în zeama aia grețoasă din cană. I-a mai rămas atât de multă! în cele din urmă, Emily spune:

— Dă-mi una.

— Una...?

Barbara nu pricepe deloc la ce se referă bătrâna doamnă.

— Una dintre poeziile tale.

Tonul lui Emily a devenit iritat, aşa cum se întâmpla adesea pe vremea când lucra cu studenții şi dădea peste câte un prostănac. Şi erau mulți din ăştia, iar ea nu avea deloc răbdare cu ei. Întinde mâna cu vene proeminente şi albastre.

— Dă-mi una care-ți place mai mult, dar să fie scurtă. De o pagină sau chiar mai puțin.

Barbara își deschide mapa cu mâini tremurânde din cauza emoțiilor. A adus cu ea douăsprezece poezii și toate sunt scurte. Imaginându-și că doamna Kingsbury *chiar* ar accepta să se uite peste ele (că speranța moare ultima, nu? – așa și-a zis ea), în niciun caz nu i-ar da o poezie ca „Ragtime, Rag Time”[58], care are aproape optsprezece pagini.

Barbara ar dori să spună ceva de complezență, de genul *chiar vreți?,* dar e de ajuns o singură privire la doamna profesoară Harris – mai ales la ochii ei strălucitori – ca să-și pună frână. Nu era o rugăminte, ci un ordin. Așa că Barbara răsfoiește printre poezii – și îndoaie câteva foi, pentru că mâinile încă nu i s-au oprit din tremurat – după care alege „Schimbarea chipurilor”. Poezia aceasta este inspirată din experiența avută în urmă cu un an, din cauza căreia încă are coșmaruri.

— Acum am să te rog să mă scuzi un pic, spune doamna profesoară. Nu citesc nimic în prezența altora. Este nepoliticos și nu mă pot concentra cum trebuie. Mă întorc în cinci minute.

Vrea să iasă din bucătărie, cu poezia Barbarei în mână, dar se oprește la ușă și face un semn spre recipientul de lângă ceainic.

— Vezi că ai acolo niște fursecuri. Servește-te!

Când Barbara aude o ușă închizându-se în capătul opus al livingului, se duce la chiuvetă și aruncă aproape tot ceaiul. O singură gură își mai păstrează. Apoi scoate capacul de la cutia cu fursecuri, vede că înăuntru sunt doar pricomigdale și ia una. Emoțiile i s-au pus ca un nod în stomac, așa că nu-i este foame; însă nu este politicos să refuze. Cel puțin, așa speră ea. Toată această întrevedere i se pare foarte ciudată. Senzația că ceva nu se învârte rotund o are încă de dinainte să între în casă, de atunci când *domnul* profesor Elarris s-a repezit să închidă ușa stângă a garajului, de parcă nu ar fi vrut ca ea să vadă dubița dinăuntru.

Cât despre *doamna* profesoară Elarris... Barbara nici nu se aștepta să o invite în casă. Își imagina că îi va explica problema, o va ruga să vorbească (desigur, dacă avea amabilitatea s-o facă) cu Olivia Kingsbury, după care va pleca de-acolo. Și uite că acum stă singură în bucătăria soților Elarris, mănâncă o pricomigdală de care n-are niciun chef și își păstrează ultima gură de ceai ca să o bea atunci când va fi

văzută. Bineînțeles că va mulțumi foarte frumos pentru acest ceai „deosebit de delicios”, exact așa cum a învățat-o mama ei.

Trec zece minute (nu cinci) până se întoarce Emily. Şi nu o ține deloc pe jar pe Barbara; îi zice încă înainte să se aşeze pe scaun:

— Foarte bună! Extraordinară, aş spune eu.

Barbara rămâne fără cuvinte.

— Ai pus foarte multă teamă şi ură în doar nouăsprezece versuri. Te-ai inspirat din experiențele tale ca femeie de culoare ca să scrii poezia asta?

— Păi... eu...

Poezia respectivă nu are absolut nicio legătură cu culoarea pielii ei. Are legătură cu un monstru care-şi zicea Chet Ondowsky. Arăta ca un om, însă nu era. Şi ar fi ucis-o, dacă nu i-ar fi sărit în ajutor Holly şi Jérôme.

— Scuze, îmi retrag întrebarea, spune repede Emily. Poezia trebuie să ne transmită ceva, nu poetul, iar poezia ta vorbeşte foarte clar. Pur şi simplu m-ai surprins. Ținând cont de vârsta ta, mă aşteptam la ceva un pic mai imatur.

— Vai de mine! exclamă Barbara, exact așa cum ar fi făcut și mama ei. Vă mulțumesc!

Emily ocoleşte masa şi pune foaia cu poezia pe mapa Barbarei. Stă foarte aproape de ea şi tânăra îi simte mirosul – care aduce vag a scorțişoară şi ei nu-i prea place. Dacă este un parfum, atunci bine ar face să încerce şi o altă marcă. Numai că Barbara nu crede că-i parfum. Barbara crede că așa miroase *ea.*

— Nu-mi mulțumi deocamdată. Uite, versul ăsta nu merge.

Şi i-l arată pe al patrulea.

— Nu-i doar prost scris, este şi lipsit de originalitate. Se vede că nu te-ai *străduit* deloc. Şi nu poți să-l elimini, pentru că poezia este şi aşa prea scurtă. Prin urmare, trebuie să-l refaci, să-l înlocuieşti cu unul mai bun. Ştiu că eşti capabilă, mi-au demonstrat-o celelalte versuri.

— Bine, zice Barbara. Am să mă gândesc cum să-l schimb.

— Așa să faci. Neapărat. Iar la ultimul, ce-ai zice dacă ai înlocui cuvântul *așa* – din *Așa tivesc păsările cerul la asfințit* – cu *astfel?* Parcă sună mai bine.

Ia lingurița de lângă cutia cu ceai şi începe să dea din ea în sus şi în jos, de parcă ar fi vrut să-i înjunghie poezia.

— Poeziile lungi au darul de a stârni sentimente profunde, dar o poezie scurtă trebuie doar să-ți *străpungă* sufletul și să-l mai *străpungă* o dată și și-a atins scopul! Gândește-te la Pound, Williams, Walcott[59]! De acord?

— Da, răspunde Barbara.

Probabil că ar fi fost de acord cu absolut orice în momentele astea – atât de *ciudat* e totul –, dar acum nu se preface. Nu știe cine este Walcott, dar o să-l caute (sau o s-o caute) pe internet.

— Bine.

Emily lasă lingurița din mână și se așază pe scaun.

— Voi vorbi cu Livvie și îi voi spune că ai talent. Posibil să accepte să te primească, deoarece talentele – mai cu seamă tinerele talente – îi stârnesc interesul. Dacă va refuza, o va face doar din cauză că este mult prea suferindă acum ca să se mai poată ocupa de vreun discipol. Poți să-mi dai numărul tău de telefon și adresa de e-mail? I le voi transmite și i-aș trimite și o copie după poezia asta, dacă nu te superi. Fă acum schimbarea aceea mică de la ultimul vers – taie cuvântul și scrie-l deasupra pe celălalt. Nu-ți bate acum capul cu versul acela prost. Îi voi face o fotografie cu telefonul. În regulă?

— Da, sigur.

Barbara taie *așa* și scrie *astfel.*

— Dacă nu te caută într-o săptămână sau două, o să te caut eu... Bineînțeles, dacă te interesează să-ți... dau eu niște sfaturi.

Nu folosește cuvântul *mentor,* dar Barbara este convinsă că asta ar fi vrut să spună atunci când a făcut pauza. Și nu i-a citit decât o singură poezie!

— Super! Vă mulțumesc foarte mult!

— Vrei să mai iei o pricomigdală ca s-o ronțăi pe drum? Cu ce ai venit până aici?

— Pe jos, răspunde Barbara. Merg mult pe jos. Îmi place să fac mișcare, mai ales în zile frumoase ca asta, plus că am timp să mă gândesc. Mă mai duc câteodată cu mașina la școală – anul trecut mi-am luat carnetul de conducere, dar nu foarte des. Dacă întârzii undeva, prefer să mă duc cu bicicleta.

— În cazul ăsta, insist să iei două.

Emily îi aduce cutia cu pricomigdale. Barbara soarbe ultima înghițitură din cană chiar atunci când Emily se întoarce cu fața din nou

la ea.

— Vă mulțumesc, doamnă profe... Emily. Foarte bun ceai.

— Mă bucur că ți-a plăcut, spune Emily, cu același surâs neconvingător.

Barbarei i se pare că desluşeşte în el o vagă nuanță de viclenie.

— Eu îți mulțumesc pentru că mi-ai permis să-ți citesc poezia.

Barbara pleacă fără să se mai încheie la paltonul roşu, fără să-şi mai înfăşoare fularul roşu în jurul gâtului, fără să-şi mai aranjeze pe cap căciulița tricotată din lână roşie, fără să-şi scoată masca din buzunar.

Drăguță, își zice Emily. *O negruță drăguță.*

Deşi cuvântul acesta (şi multe altele) îi vine absolut spontan în minte, dacă l-ar rosti cu voce tare în aceste vremuri de un puritanism exacerbat, precis că s-ar alege cu reputația pătată pentru tot restul zilelor ei. Însă își înțelege reacția şi îşi găseşte scuze, la fel cum şi-a găsit şi pentru anumite gânduri urâte față de (acum defuncta) Ellen Craslow. Emily Dingman Elarris s-a născut şi şi-a trăit primii ani ai vieții într-o epocă în care singurele persoane de culoare pe care le vedeai în filmele de la cinematograf sau de la televizor erau cele care interpretau roluri de servitori; epocă în care anumite dulciuri şi poezioare pe care le îngânai când săreai coarda conțineau cuvântul care începe cu litera *n;* epocă în care propria mamă era mândra posesoare a primei ediții dintr-un roman de Agatha Christie, cu un titlu atât de rasist, încât, mai târziu, a fost schimbat cu *Zece indieni mici* şi, mai încolo, a fost rebotezat şi i s-a spus Şi din zece n-a mai rămas niciunul.

N-am nicio vină. Aşa am fost crescută.

Fata asta chiar că este talentată. Necuviincios de talentată pentru vârsta ei. Fără a mai pune la socoteală că este şi negruță.

2

Roddy se întoarce acasă de la treburile lui, iar Emily îl întreabă:

— Vrei să vezi ceva distractiv?

— Distracția este viața mea, scumpo, spune el.

— Aiurea, tu trăieşti doar pentru ştiință şi nutriție. Dar cred că asta *chiar* o să te amuze. Vino cu mine!

Intră amândoi în biroul mic al lui Emily. Aici s-a dus ea ca să citească poezia Barbarei, însă nu doar asta a făcut. Acum se apropie de

monitorul camerelor de supraveghere, tastează parola şi alege imaginile înregistrate de cea ascunsă în spatele unui panou de deasupra frigiderului. Bucătăria se vede de sus şi într-un plan uşor înclinat. Emily dă înainte până în momentul în care ea iese din încăpere cu poezia în mână. Apoi apasă butonul de redare.

— Aşteaptă până aude că închid uşa de la birou. Uită-te!

Barbara se ridică de la masă, priveşte în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni, după care varsă ceaiul în chiuvetă. Ia o pricomigdală din cutie şi se aşază din nou pe scaunul ei. Roddy râde.

— Ai dreptate. E *tare* nostim!

— Dar deloc surprinzător. Eu mi-am pus în strecurătoare ceai proaspăt din partea de sus a cutiei. Ceaiul de la fund e acolo de nu mai ştiu câţi ani. De şapte? De zece? Din el i-am dat fetei şi cred că a fost îngrozitor de tare. S-o fi văzut când a luat prima înghiţitură! Ela-ha-ha, a fost superb! Stai puţin! O să-ţi placă şi asta.

Dă iarăşi înainte. În imaginile care se succed cu viteză, ea şi cu fata discută despre poezie, după care Emily se duce să ia cutia cu pricomigdale. Fata ia cana cu ceai... şi o ţine în dreptul gurii.

— Uite! exclamă Emily. Vezi ce-a făcut?

— Te-a aşteptat să te întorci din nou cu faţa la ea ca s-o vezi că îşi termină ceaiul din cana pe care tu trebuia s-o crezi plină. Isteaţă fată!

— Şireată fată! spune Emily cu admiraţie.

— Dar de ce i-ai dat ceaiul ăla vechi? Că nu pricep.

Ea îi aruncă privirea aceea a ei care spune *nu pot să suport prostănacii,* numai că acum îi este îndulcită de foarte multă dragoste.

— Din curiozitate, dragul meu, din simplă curiozitate. Mă interesează natura omenească, la fel cum pe tine te interesează modul în care experimentele de biologie se pot aplica în nutriţie, ca să ajute la prelungirea vieţii. Este o fată descurcăreaţă şi isteaţă şi drăguţă. Plus că...

Şi acum atinge uşor fruntea brăzdată de riduri a lui Roddy.

— Are un creier bun. Un creier *talentat.*

— Doar nu te gândeşti s-o trecem pe listă?

— Înainte să mă gândesc serios la aşa ceva, trebuie să aflu mult mai multe despre ea. Şi mă bazez pe ajutorul amicului meu, spune ea, mângâindu-şi computerul. Poate că nu o vom trece pe listă. Deşi... la nevoie...

Şi nu îşi mai duce gândul până la capăt.

24 IULIE 2021

1

Din cauza afurisitei de pandemii, sunt pline ambele parcări ale campingului Kanonsionni, atât cea pentru automobile, cât şi cea pentru rulote. Şi campingul pare ticsit de oameni. Holly mai merge încă patru sute de metri pe Old Route 17 şi parchează pe marginea şoselei. O sună pe Lakeisha Stone, care îi spune că o aşteaptă lângă prăvălia din camping, unde e umbră. Holly îi zice că a oprit mai încolo şi că ajunge imediat, în cinci sau zece minute.

— Îmi pare rău că n-aţi găsit niciun loc unde să parcaţi, îşi cere scuze Lakeisha. Am senzaţia că aproape jumătate din maşinile din parcare sunt ale noastre. Am venit în număr foarte mare anul ăsta. Cei mai mulţi lucrăm la facultate sau am studiat acolo.

— Nicio problemă, spune Holly. Îmi face bine mişcarea în aer liber.

Perfect adevărat. I se pare că, indiferent ce ar face, tot nu-i în stare să scape de mirosul ăla de potpuriu care i-a rămas în nas... sau poate în minte, şi de acolo nu poate să-l scoată. Speră din tot sufletul ca aerul proaspăt să-l elimine. Şi poate va reuşi să elimine şi toate sentimentele alea urâte pe care nu vrea să le recunoască.

Se tot gândeşte la primele luni de după moartea lui Bill. În pofida obiecţiilor vehemente ale mamei sale (obiecţii pe care şi le exprima numai prin urlete), Holly a băgat în agenţia de detectivi „Ce-am găsit... tot ce mai rămăsese din contul ei fiduciar. Mai ţine minte şi acum că se ruga la Dumnezeu să-i trimită clienţi. Mai ţine minte şi acum că socotea suma totală a facturilor mai repede decât un jucător versat de blackjack, apoi plătea ce trebuia neapărat să fie plătit şi amâna plăţile care puteau fi amânate, chiar şi atunci când facturile aveau pe ele ştampila roşie cu NOTIFICARE FINALĂ DE PLATĂ. Iar în tot acest timp, mama ei cumpăra bijuterii!

Abia acum își dă seama Holly că merge atât de repede, încât mai are puțin și se poate spune că aleargă. Se forțează să se oprească. Vede în față firma de la intrarea în camping, pe care este desenat un șef de trib amerindian, pe cap cu un coif înalt din pene roșii, albe și albastre, oferind celui care-i calcă pragul ceva care pare că ar fi o pipă a păcii. Holly se întreabă dacă oamenii ăia care au pus firma asta aici înțeleg cât de absurdă și de rasistă este. Precis că nu. Probabil că ei cred că un desen cu bătrânul Șef-de-Trib „Hai să pufăim din... pipa asta a păcii" reprezintă o modalitate de a-i cinsti pe amerindienii care au trăit odinioară pe malurile lacului Upsala și care acum sunt închiși în rezervații aflate la mulți kilometri distanță de locurile unde ei, pe vremuri, au vânat și au pescu...

— Încetează! se dojenește singură.

Holly se oprește, închide ochii și murmură o rugăciune. Este cea folosită îndeobște de alcoolicii care vor să se lase de băut, dar are efect și într-o mulțime de alte cazuri și îi ajută pe foarte mulți. O ajută și pe ea.

— Doamne, dă-mi puterea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba.

Mama ei a murit. Au trecut și zilele când nu își putea achita datoriile. „Ce-am găsit al meu să fie" este o afacere solvabilă. Prezentul se rezumă doar la a afla ce s-a întâmplat cu Bonnie Rae Dahl.

Holly deschide ochii și pornește din nou. Aproape a ajuns.

2

Pentru că a lucrat o vreme la indexurile cărților de istorie, Holly știe că denumirea campingului – Kanonsionni – înseamnă „casă lungă", în limba vechilor irochezi; și chiar există așa ceva în centrul terenului. Jumătate din construcția aceea a fost transformată într-un magazin, iar cealaltă jumătate pare a fi destinată adunărilor. Partea aceasta este acum plină de fete și de băieți care cântă „The Night They Drove Old Dixie Down"[60], în timp ce dirijorul lor (dacă asta este tipul) îi acompaniază la o chitară electrică. Sigur, niciunul nu are vocea lui Joan Baez, dar cântă frumos și îți dau o stare de bine. În altă zonă a campingului, se desfășoară o partidă de softball. În alt loc, câțiva bărbați se joacă aruncând potcoave într-un țăruș; un zăngănit tulbură liniștea

după-amiezii fierbinți și unul dintre bărbați strigă: *Am reușit să-t ating!* Mulți înoată sau doar se bălăcesc în lac. Alții intră și ies din magazin, mâncând tot felul de crănțănele și bând sucuri. Majoritatea poartă tricouri cu Marele Şef-de-trib – „Hai să pufăim din pipa păcii". Se văd şi câțiva care poartă mască. Poartă şi Holly, normal că poartă, dar se simte cuprinsă de fericire la vederea tuturor acestor oameni exuberanți, cu chipurile descoperite. Chiar dacă nu s-a terminat cu Covidul, uite că America își revine. Partea cu Covidul o îngrijorează, partea cu revenirea la viață a Americii o umple de speranță.

Ocoleşte casa cea lungă și ajunge în zona mai umbroasă. Acolo o aşteaptă Lakeisha Stone, aşezată pe banca de lângă o masă de picnic, a cărei suprafață din lemn este acoperită cu scrijelituri – inițiale şi tot felul de declarații de dragoste. Tânăra poartă o bluză vernil, subțire şi largă peste costumul de baie verde-închis. Lui Holly i se pare că este cam de aceeaşi vârstă cu Bonnie (poate cu un an mai mare sau mai mică) și arată absolut senzațional – tânără, plină de viață și sexy. Holly presupune că la fel arăta și Bonnie. Și-ar dori să creadă că încă arată aşa.

— Bună! zice ea. Tu eşti Lakeisha, da? Eu sunt Holly Gibney.

— Vă rog, spuneți-mi Keisha, răspunde tânăra. V-am luat un suc Snapple. Varianta cu zahăr. Sper că nu vă deranjează.

— Splendid! spune Holly. Te-ai gândit bine.

Ia sticla, desface capacul și se așază lângă Keisha.

— Te superi dacă sunt indiscretă și te întreb dacă te-ai vaccinat?

— Doză dublă. Cu Pfizer.

— Eu, cu Moderna, zice Holly.

Mai nou, aşa se salută oamenii în vremurile astea. Holly își scoate masca şi rămâne câteva momente cu ea în mână.

— Mă simt aiurea să o port în aer liber, dar am avut de curând un deces în familie. Din cauza Covidului.

— Vai, îmi pare rău! O rudă apropiată?

— Mama, răspunde Holly, continuând în gând: *Care a cumpărat bijuterii pe care nu le-a purtat niciodată.*

— Îngrozitor! Era vaccinată?

— Nu credea în vaccin.

— Of, tare nasol! Cum faceți față?

— Ştii cum se zice în serialele alea de la televizor – „e mai complicat”, spune Holly vârându-şi masca în buzunar. Încerc să mă concentrez doar asupra muncii, iar cazul la care lucrez acum este dispariția lui Bonnie Dahl. Deci trebuie să o găsesc, sau să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Nu o să te rețin prea mult, sunt convinsă că abia aştepți să te întorci la prietenii tăi.

— Nicio problemă. S-au dus să înoate sau să joace softball. Eu am două mâini stângi şi nimeni nu mă vrea în echipă şi deja am stat prea mult în apă pe ziua de azi. Nu trebuie să vă grăbiți.

Pe terenul de softball, izbucnesc urale. Keisha se uită în direcția aceea. Cineva îi face cu mâna. Ea îi răspunde și se întoarce cu fața la Holly.

— Suntem mai mulți care ne strângem de trei ani aici şi abia aşteptam să vin şi anul ăsta. Dar a dispărut Bonnie şi...

Ridică din umeri cu tristețe.

— ... și parcă nu mai am chef de nimic.

— Chiar crezi că este moartă?

Keisha oftează și se uită spre apă. Când întoarce capul, Holly vede că ochii căprui ai tinerei – superbi ochi – sunt plini de lacrimi.

— Ce altă explicaţie ar fi? Parcă a dispărut brusc de pe fața pământului. I-am sunat pe toți oamenii pe care-i ştiu, pe toți prietenii noştri. Fireşte că pe mine m-a sunat mama ei. N-am aflat nimic. Absolut nimic. Este cea mai bună prietenă a mea și a plecat așa... fără *niciun cuvânt*?

— Poliția o consideră persoană dispărută.

Desigur că nu la fel crede Izzy Jaynes. Şi nici Pete

Huntley.

— Normal, zice Keisha şi ia o gură din sticla ei cu suc. Ați auzit despre Maleek Dutton, da?

Holly dă din cap.

— Âsta-i un exemplu perfect al modului în care acționează apărătorii ordinii la noi în oraş. Puştiul ăla a fost omorât din cauză că avea un stop defect la maşină. Şi era afro-american. Te-ai aştepta să dea dovadă de mai mult interes în cazul unei fete albe, dar nici vorbă.

Acesta este un teren minat pe care Holly nu vrea să între.

— Îmi dai voie să înregistrez discuția noastră?

Să nu zici niciodată că-i interogatoriu, a sfătuit-o Bill Hodges. *Doar polițiștii interoghează. Noi stăm de vorbă.*

— Sigur că da, deși nu prea am ce să vă spun. Dispariția ei este un lucru foarte grav. Asta-i tot ce știu.

Holly crede că tânăra știe mai multe și, chiar dacă nu se așteaptă la cine știe ce revelație, ea continuă să spere, pentru că așa îi stă în fire. Și pentru că este curioasă. Pune telefonul pe masa zgâriată și deschide aplicația de înregistrare.

— Sunt angajată de mama lui Bonnie și aș dori să aflu cum se înțelegeau cele două.

Keisha deschide gura să-i răspundă. O închide repede la loc.

— Stai liniștită, Penny nu va afla absolut nimic din ce-mi spui. Îți dau cuvântul meu. Vreau doar să pun cap la cap niște informații.

— În regulă.

Acum, Keisha se uită din nou la luciul apei, se încruntă, oftează și se întoarce spre Holly.

— Nu se înțelegeau prea bine, mai ales din cauză că Penny voia să o controleze întotdeauna, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Holly înțelege, chiar prea bine.

— Nimic din ce făcea Bonnie nu era pe placul mamei sale. Chiar îmi povestea că nu suporta să o ducă cu mașina, pentru că Penny o bătea mereu la cap spunându-i că nu-i bine pe unde a luat-o, că știe ea un drum mai scurt sau mai puțin aglomerat. Îi zicea mereu: „Depășește, hai, depășește, trebuie să treci pe banda stângă.” Vă dați seama?

— Da.

— Și Bonnie mai zicea că Penny avea obiceiul să dea din picior, de parcă ar fi avut acolo o pedală invizibilă de frână, sau se crispa și începea să țipe dacă avea impresia că Bon se apropia prea mult de mașina din față. Tare enervantă femeie! Odată, Bonnie și-a făcut o șuviță roșie... foarte mișto îi stătea... dar asta a fost părerea *mea...* pentru că maică-sa i-a zis că arată ca o curvă. Și că, dacă-și va face vreodată un tatuaj... că vorbea despre asta...

Keisha își dă ochii peste cap. Holly începe să râdă. Nu se poate abține.

— Și se certau tot timpul în legătură cu slujba ei de la bibliotecă. Pentru că Penny voia ca fata ei să lucreze la aceeași bancă unde lucra *ea.* Zicea că acolo ar avea salariu mai mare și mai multe beneficii și că, în

afară de ședințele la care ar fi trebuit să participe, nu era nevoie să poarte mască. Dar lui Bonnie îi plăcea la bibliotecă și, cum v-am mai spus, avem o gașcă tare mișto acolo. Suntem prietene bune. Cu excepția lui Matt Conroy – că nici nu face parte din gașcă și nici nu-i prieten cu noi. Este bibliotecar-șef și-i un tip cam afurisit și antipatic.

— Libidinos? întreabă Holly, amintindu-și ce-i spusese una dintre celelalte colege ale ei de la bibliotecă. Îi place să pipăie fetele?

— Cam da, dar anul ăsta se poartă un pic mai frumos, poate din cauza întâmplării cu asistentul ăla de la Catedra de sociologie. Probabil nu ați auzit de ea, că șefii ăia mari s-au ferit să facă tam-tam pe chestia asta, dar noi aflăm totul acolo, la bibliotecă. Este bârfa momentului. Tipul ăla a pipăit-o pe fund pe o absolventă și l-a văzut cineva și a fost dat afară. Cam de atunci s-a mai cumințit Matt.

Se întrerupe, se gândește puțin și adaugă:

— Cu toate că tot profită de orice ocazie ca să ni se uite pe sub fuste. Nu că ar fi ceva neobișnuit, dar o face fără nicio jenă, porcu naibii!

— Crezi că ar putea să aibă vreo legătură cu dispariția lui Bonnie?

Pe Keisha o pufnește râsul.

— Doamne, ferește, nici vorbă! Individul ăsta e slab ca un țâr, așa ar zice mama. Probabil că Bonnie e cu vreo cinșpe kile mai grea decât el. Dacă ar fi îndrăznit s-o pipăie pe *ea* pe fund, i-ar fi tras un cot în burtă de i-ar fi ieșit mațele pe gură sau l-ar fi făcut una cu peretele.

— A făcut judo sau vreo altă artă marțială?

— Nu, nimic de genul ăsta; dar a făcut niște cursuri de autoapărare. Le-am făcut împreună. Cursurile astea i-au dat iar apă la moară maică-sii. Că le face degeaba, că sunt bani aruncați pe fereastră. Nimic din ce făcea

Bon nu era bine după gustul mamei ei. Iar atunci când doamna Dahl încerca s-o convingă să se angajeze la bancă, se lăsa cu țipete și urlete.

— Să înțeleg că nu puteau să se sufere?

Keisha se gândește un pic.

— Sigur, se poate spune și așa. Însă, pe de altă parte, se iubeau foarte mult. Are sens ce zic?

Holly se gândește la caietele ei vechi cu poezii din noptiera mamei sale și răspunde că da, are.

— Spune-mi, Keisha, tu crezi că Bonnie ar fi plecat din oraş doar ca să scape de mama ei? Să scape de toate pisălogelile și văicărelile alea neîncetate, de toate certurile?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi o doamnă de la poliție, spune Keisha. La telefon, că nu a venit la mine. M-a întrebat două sau trei chestii și după aia mi-a zis „mersi frumos, domnişoară Stone, ne-ai fost de un real ajutor". Tipic pentru polițiștii ăştia. Şi acum, ca să vă răspund dumneavoastră: în niciun caz. Să ştiți că n-am vrut să vă fac să credeți că Bon şi cu doamna Dahl se certau în permanență. Sigur, aveau neînțelegerile lor și mai țipau una la alta, dar niciodată nu se agresau și întotdeauna se împăcau. Cel puțin, aşa ştiu eu. Parcă fiecare era pietricica din pantoful celeilalte – aşa văd eu situația.

Holly este impresionată de metafora aceasta și se întreabă dacă nu cumva asta a reprezentat și Charlotte pentru ea: pietricica din pantof. Însă îşi aduce aminte de Daniel Hailey – escrocul fictiv – şi îşi spune că a fost mult mai mult.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteți atentă la mine? zâmbeşte Keisha.

— Scuză-mă, mă gândeam la altceva. Ai idee dacă avea nişte bani puşi deoparte? Te întreb pentru că nu s-a depistat nicio activitate pe cârdul ei.

— Bonnie? Nu. Depunea la bancă tot ce nu cheltuia și mi se pare că a făcut și niște investiții. Îi plăcea Bursa, dar nu mergea niciodată la risc.

— Avea haine la tine acasă? Haine care acum nu mai sunt acolo?

Keisha se uită la ea pe sub sprâncene.

— La ce anume vă referiți, de fapt?

În mod normal, Holly este o persoană extrem de timidă, numai că timiditatea îi dispare ca prin farmec atunci când are de rezolvat un caz.

— O să fiu sinceră cu tine. Te întreb dacă nu cumva o acoperi. Ești prietena ei cea mai bună şi îmi dau seama că îi eşti foarte devotată și că ții foarte mult la ea. Şi cred că ai minți dacă ea ți-ar cere asta.

— Mă jigniți, doamnă, spune Keisha.

De când a început nebunia cu Covidul, Holly s-a ferit să atingă alți oameni. Însă acum pune mâna pe brațul tinerei fără să se gândească deloc la implicațiile gestului ei.

— În meseria mea, trebuie să pun câteodată şi nişte întrebări incomode. Am înțeles că relația dintre Penny şi Bonnie este departe de

a fi perfectă, dar femeia aceasta mă plătește ca să-i găsesc fiica. Aproape și-a pierdut mințile din cauza grijilor pe care și le face.

— Am înțeles, în regulă. Nu, Bonnie nu și-a ținut nimic la mine acasă. Nu, nu a avut nicio rezervă secretă de bani. Nu, Matt Conroy nu s-a dat la ea. Când Bonnie n-a mai apărut la serviciu, și el a întrebat pe toată lumea de ea – a vorbit cu cei de la personalul colegiului, cu agenții de pază din campus, cu câțiva clienți obișnuiți ai bibliotecii. Și-a făcut treaba, trebuie s-o recunosc. Cât despre biletul ăla despre care se spune că l-ar fi lăsat? Făcătură, o făcătură ordinară. Și să-și abandoneze bicicleta? O iubea la nebunie. A strâns bani ca să și-o ia. Părerea mea este că a urmărit-o cineva, a pus mâna pe ea, a violat-o și a omorât-o Draga mea Bonnie

Acum lacrimile îi curg șiroaie pe obraji și lasă capul în jos.

— Care-i treaba cu iubitul ei? Tom Higgins. Tu ce știi despre el?

Keisha ridică ochii și scoate un hohot urât de râs.

— *Fostul* iubit. Un pămpălău. Un ratat. Un drogat. Măcar în privința lui, mama lui Bonnie a avut dreptate. În niciun caz nu ar fi fost în stare să o răpească. Și nici acum nu pricep ce naiba a văzut Bon la el.

Apoi repetă cuvintele lui Penny:

— Probabil că era grozav la pat, că altă explicație eu nu am.

Pe Holly o obsedează ideea că *a urmărit-o cineva.* Pare din ce în ce mai plauzibil, iar asta ar însemna că nu a fost o crimă comisă sub impulsul momentului, ci una premeditată. Ergo, Holly trebuie să se uite din nou la imaginile înregistrate de camera de supraveghere de la Jet Mart și trebuie să fie extrem de atentă la toate detaliile. Însă o va face abia mâine, când va avea vederea și mintea odihnite. Ziua de azi a fost lungă și grea.

— Sunteți de mult timp detectiv particular?

— De câțiva ani, răspunde Holly.

— E o muncă interesantă?

— Da, eu așa cred. Sigur că sunt și perioade mai anoste.

— E periculoasă?

Holly își amintește de o anumită grotă din Texas[61] Și de un monstru cu față de om care s-a prăbușit în puțul unui lift, cu un urlet din ce în ce mai stins.

— Nu prea des.

— Vă întreb toate astea pentru că mi se pare extrem de interesant că dumneavoastră sunteți femeie și v-ați ales profesia asta. Cum ați ajuns să fiți detectiv particular? Ați lucrat în poliție? Că nu păreți absolut deloc genul de polițistă.

Alt zăngănit dinspre locul unde se aruncă cu potcoave de cai, urmat de strigăte de bucurie. Acum, tinerii din sală cântă „La noapte”, din *Poveste din cartierul de vest.* Glasurile lor tinere se înalță spre cerul senin.

— N-am fost niciodată polițistă, răspunde Holly. Cât despre felul în care m-am apucat de treaba asta... este o poveste la fel de complicată.

— Sper să reușiți să dezlegați cazul ăsta. O iubesc pe Bonnie ca pe o soră și sper să aflați ce s-a întâmplat cu ea. Pe de altă parte, sunt și supărată. Bonnie are o mamă cu dare de mână, care are o slujbă bună și comodă la o bancă. Și își permite să vă plătească. Știu că nu-i bine să fiu supărată, știu asta, dar așa mă simt.

Holly i-ar putea spune Keishei că Penny Dahl nu este tocmai o persoană bogată și că a fost trimisă în șomaj tehnic din cauza Covidului și, chiar dacă poate mai primește lunar niște bani de la Norbank, în niciun caz banii ăia nu reprezintă leafa ei întreagă. Ar putea să-i spună toate lucrurile astea, dar nu o face. În schimb, face ce știe ea să facă mai bine: stă cu ochii ațintiți la chipul tinerei. Iar ochii ei îi cer: *Spune-mi mai multe.* Iar Keisha se supune și, din cauza mâhnirii sau a supărării, sau a ambelor, o ia valul și nu mai e atentă la dicție și nici nu-și mai alege cuvintele potrivite pentru o discuție „cu o doamnă albă”. Însă nu prea mult, doar un pic.

— Câți bani credeți că are mama lu’ Maleek Dutton? Lucrează la spălătoria din centru, la Adams Laundry. Bărba-su a părăsit-o. Are două fete gemene care o să între la gimnaziu și le trebuie țoale. Și rechizite. Băiatu ăl mai mare lucrează la un service auto, la Midas Muffler, și o ajută și el cum poate. Și dup’aia îl pierde pe Maleek. L-au împușcat în cap și i-au împrăștiat creierii peste punguța în care avea un amărât de sendviș pe care să-l mănânce la prânz. Ați uzit vorba aia despre cum jurații de la proces ar pune sub acuzare până și un sendviș cu șuncă, dacă i-ar ruga frumos procurorul? Da’ pe polițaiu’ ăla de l-a împușcat pe Maleek de ce nu l-au acuzat de nimic? Probabil că nu era sendviș cu șuncă, doar cu unt de arahide și magiun.

Nu, nu l-au acuzat, dar individul şi-a *pierdut* slujba. Holly nu-i spune nici asta, pentru că nu ar mulțumi-o deloc pe Lakeisha Stone. Nici pe Holly nu o mulțumeşte. Şi, spre meritul ei, nici Isabelle Jaynes n-a fost satisfăcută de acest rezultat. Ce face acum fostul polițist? Probabil s-a angajat la o firmă de pază sau poate a prins un post la vreun penitenciar de stat şi păzeşte celulele, în loc să domicilieze în una dintre ele.

Keisha strânge pumnul şi loveşte uşor cu el în masa zgâriată.

— Nici măcar un proces civil n-a avut loc. Că n-au fost bani. *Black News Channel* a început să strângă donații, da' nici vorbă să le ajungă pentru un avocat bun. Vechea poveste.

— Prea veche, murmură Holly.

Keisha scutură din cap, de parcă ar vrea să-şi limpezească gândurile.

— Cât despre Bonnie, să vă ajute Domnul s-o găsiți. Vă doresc tot binele din lume. Din toată inima mea. Găsiți-l pe ăla care a... aveți armă la dumneavoastră, doamnă Holly?

— Câteodată am. Când ştiu că voi avea nevoie.

Este pistolul lui Bill.

— Dar nu şi astăzi.

— Dacă dați peste nenorocitu' ăla, vă rog eu să-l împuşcați. Chiar în boaşe să-l împuşcați, scuzați vorba ruşinoasă. Dar cum rămâne cu Maleek? Că *lui* n-o să-i facă nimeni dreptate. Şi nici lui Ellen Craslow n-o să-i facă nimeni. De ce şi-ar bate cineva capul? Că-s doar nişte amărâți de negri.

Gândurile lui Holly se întorc în urmă, la momentul când se afla în parcarea de la Dairy Whip şi stătea de vorbă cu puştii de acolo. Şeful grupului, Tommy Edison, era roşcat şi avea pielea albă ca laptele, dar ce i-a spus el atunci şi ce tocmai i-a spus acum Keisha parcă ar fi un cântec interpretat în canon.

Vreți să ştiți a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu Impuțitu. Şi-a ieşit din minți de grijă şi polițaii nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Îşi aduce aminte cum a stat odată cu Bill Hodges pe treptele din fața căsuței lui. Şi Bill i-a spus atunci: *Uneori se mai întâmplă ca universul să-ți arunce o sfoară de care să te agâți. Dacă da, atunci cațără-te pe ea. Vezi ce-i sus.*

— Spune-mi, Keisha, cine este Ellen Craslow?

3

Imediat ce se urcă în maşină, Holly îşi aprinde o ţigară. Trage din ea (ştiţi cum se zice, primul fum e cel mai bun), suflă pe geamul deschis şi îşi scoate telefonul din buzunar. Deschide aplicaţia cu înregistrarea discuţiei cu Keisha şi dă înainte până aproape de capăt, când a apărut numele lui Ellen Craslow. O ascultă de două ori. Poate că Jérôme a avut dreptate, poate că este vorba despre un criminal în serie. Normal că n-o să tragă concluzii pripite, dar nici nu poate să nege că *există* un fel de tipar. Nu-i vorba despre gen, vârstă sau culoare a pielii. Este vorba despre locul unde s-au întâmplat toate. Parcul Deerfield, Bell College, poate ambele.

Ellen Craslow era angajată ca femeie de serviciu. Făcea curăţenie şi în clădirea unde se află Catedra de biologie şi în cantina şi în restaurantul de la subsol. Clopotniţa se află în centrul complexului universitar – Memorial Union –, loc unde se adună studenţii atunci când nu au cursuri. Keisha şi colegele ei de la bibliotecă tot acolo se duc în pauze şi, uneori, la sfârşitul programului ca să bea câte o bere. Şi este perfect logic să se ducă acolo, pentru că Biblioteca Reynolds se află alături, iar drumul este foarte scurt, mai ales în zilele de iarnă cu viscol şi cu vânturi turbate care vin dinspre lac.

Keisha a zis că Ellen era deşteaptă, frumoasă, probabil lesbiană – chiar dacă nu avea nicio parteneră la momentul respectiv. Şi a mai zis Keisha că a întrebat-o odată pe Ellen dacă nu ar vrea să se înscrie la facultate şi Ellen i-a răspuns că n-o interesează.

— Mi-a spus că viaţa îi oferă toate cursurile de care ar avea nevoie, zice Keisha din înregistrarea de pe telefonul lui Flolly. Ţin foarte bine minte. Mi-a spus-o pe un ton de glumă, dar parcă totuşi nu de glumă, înţelegeţi ce vreau să zic?

Flolly a răspuns că înţelege foarte bine.

— Şi mi-a mai spus că e fericită să locuiască în rulota ei micuță din parcul de la marginea oraşului, din Lowtown. Mi-a spus că îi convine să stea acolo şi că îi place slujba pe care o are. Mi-a spus că are tot ce şi-ar putea dori o fată de la țară, venită aici tocmai din comitatul Bibb, Georgia.

Keisha s-a obişnuit să o vadă pe Ellen măturând în Clopotniță sau dând cu mopul în holul amfiteatrului Davison, sau cățărată pe o scară ca să schimbe nişte becuri, sau punând hârtie în dispenserul de la toaleta pentru femei, sau spălând cu peria graffitiurile de pe pereți. Dacă era singură – i-a spus Keisha lui Holly –, se oprea întotdeauna să stea de vorbă cu Ellen, iar dacă erau toate – adică gaşca de la bibliotecă – şi dacă ea nu era prea ocupată, o includeau mereu în conversațiile lor. Nu că Ellen rămânea prea mult cu ele, dar se bucura să mai schimbe o vorbă sau să bea câteva guri de cafea – şi îşi bea cafeaua numai în picioare, într-o poziție relaxată. Keisha şi-a adus aminte că discutau în contradictoriu despre piesa *Cu uşile închise*[62], pusă în scenă în amfiteatrul Davison de clubul de teatru al colegiului. Şi atunci Ellen a spus, cu un foarte exagerat accent georgian; „Aha, ne *pricepem* al naibii de bine la tot rahatul ăla existențialist. Că aşa-i viața noastră, fetele mele.”

— Câți ani avea? îşi aude Holly vocea din înregistrare.

— În jur de... treizeci? Douăzeci şi opt? Mai mare decât noi, dar nu cu mult mai mare. Se integra foarte bine în grup.

Şi, într-o bună zi, n-a mai văzut-o pe nicăieri. După o săptămână, Keisha s-a gândit că poate Ellen şi-a luat concediu.

— Dar nu m-am gândit prea mult la asta.

Tonul fetei pare stânjenit.

— Eram obişnuită să mă întâlnesc şi să mai povestesc cu ea, dar nu mi s-a părut un capăt de țară când n-am mai văzut-o. Sper că înțelegeți ce vreau să zic.

— Erați doar simple cunoştințe, nu prietene.

— Da.

Acum tonul tinerei este uşurat.

Cam după o lună, Keisha l-a întrebat pe Freddy Warren, administratorul, dacă nu cumva a mutat-o de tot pe Ellen în clădirea Facultății de Biologie. Warren i-a răspuns că nu, că pur şi simplu Ellen n-a mai venit într-o zi la serviciu. Şi n-a mai venit nici în ziua următoare.

N-a mai venit deloc. În pauza de prânz, Keisha şi cu Edie Brookings au trecut pe la biroul de personal al campusului ca să afle dacă cineva de acolo ştia unde plecase Ellen. Nu ştia nimeni. Doamna cu care au stat de vorbă le-a rugat să-i ceară o adresă de corespondenţă, în caz că va lua legătura cu vreuna dintre ele. Pentru că Ellen nu-şi ridicase ultimul salariu.

— Şi ai mai făcut ceva? Te-ai interesat unde locuia?

Urmează o pauză lungă, foarte lungă. După care

Keisha spune foarte încet:

— Nu. Probabil m-am gândit că nu mai avea chef să mai stea încă o iarnă pe malul lacului. Sau că s-a întors acasă, în Georgia.

— Şi când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreo trei ani. Ba nu, mai puţin. Era toamnă, cred că în preajma Zilei Recunoştinţei, pentru că ultima dată când am văzut-o – sau una dintre ultimele dăţi, că nu mai ştiu –, mesele de la cantina din Clopotniţă erau împodobite cu curcani din hârtie.

Urmează altă pauză lungă. Apoi:

— Când spun că nu a căutat-o nimeni, probabil că mă refer şi la mine. Nu-i aşa?

Înregistrarea mai durează puţin – Flolly i-a arătat Keishei poza cu cercelul, iar tânăra i-a confirmat şi ea că i-a aparţinut lui Bonnie –, dar nu mai urmează nimic important, aşa că Holly opreşte înregistrarea. Şi-a fumat ţigara până la filtru. O stinge în scrumiera portabilă şi imediat se gândeşte să-şi aprindă alta.

Keisha nu a făcut nicio legătură între Ellen Craslow şi Bonnie Dahl, poate din cauză că dispariţiile lor s-au petrecut la câţiva ani distanţă. A făcut doar legătura între Ellen şi Maleek Dutton, pentru că amândoi erau Negri[63]. Şi se simţea stânjenită, de parcă povestind despre femeia care a dispărut brusc a făcut-o să-şi dea seama că nici ea nu se deosebea prea mult de restul oamenilor cărora nu le pasă prea mult de un tânăr Negru tras pe dreapta de poliţie şi împuşcat în cap.

Însă era totuşi o mare diferenţă între tânărul împuşcat în maşină şi cunoştinţa de la colegiu care a dispărut fără urmă. Holly i-ar fi putut spune şi lucrul ăsta Keishei, însă fusese mult prea împovărată de propriile gânduri – gânduri întunecate – ca să mai facă şi altceva în afară de a-i mulţumi că a acceptat să stea de vorbă şi de a o asigura că

va lua legătura cu ea în eventualitatea în care va avea şi alte întrebări sau dacă va rezolva cazul.

Probabil că există o explicaţie perfect logică pentru dispariţia lui Ellen Craslow. Persoanele care se ocupă de curăţenie sunt la mare căutare în zilele astea şi poate că Ellen îşi găsise de lucru într-o zonă mai caldă, aşa cum bănuia Keisha – în Phoenix sau L.A., sau San Diego. Ori poate că i se făcuse brusc dor de mama ei şi de mâncarea de acasă. Numai că Ellen nu şi-a luat ultimul salariu, iar Peter Steinman a dispărut cam în aceeaşi perioadă. Ellen locuia în Lowtown *(la periferie)*, însă lucra în campus, adică la vreo trei kilometri de Dairy Whip. Ba chiar mai puţin, dacă o luai prin parc.

Şi bicicleta lui Bonnie Rae Dahl a fost găsită în faţa unui fost atelier auto, situat aproximativ între facultate şi Whip.

Holly porneşte maşina, întoarce cu foarte mare grijă, după care trece pe lângă campingul unde se distrează tinerii aflaţi în vacanţă sub privirea îngăduitoare a Marelui Șef-de-trib „Hai să pufăim din pipa păcii".

4

Este lung drumul înapoi acasă, la apartamentul ei din oraş – prea lung după ziua de care a avut parte Holly. Casa de la numărul 42, Lily Court, este mai aproape, însă ea nu are niciun chef să-şi petreacă noaptea în locuinţa răposatei sale mame, cu mirosul ăla de potpuriu în nas. Îşi ia o cameră la motelul Days Inn de lângă autostradă şi se duce până la Kountry Kitchen, de unde îşi cumpără o friptură de pui. Evident că nu are schimburi la ea, aşa că, după ce mănâncă în cameră, iese până la supermarketul Dollar General din apropiere şi îşi cumpără lenjerie nouă. Plus un tricou, mărime XL, cu un zâmbilici uriaş imprimat pe partea din faţă. În tricoul ăsta o să doarmă.

După ce se întoarce în camera de motel – deloc fiţoasă, dar curată şi confortabilă, iar aparatul de aer condiţionat nu face prea mult zgomot –, o sună pe Barbara Robinson, deoarece are impresia că l-a bătut suficient la cap pe fratele ei în weekendul ăsta. Iar Barbara este aproape la fel de bună ca Holly însăşi la verificarea informaţiilor pe internet (Holly ar declara oricând că Jérôme este mai bun decât oricare dintre ele). Pe lângă asta, chiar vrea să ştie ce mai face tânăra. N-a văzut-o prea

mult în vara asta, chiar dacă Barbara *a participat* la funeraliile online ale lui Charlotte.

— Bună, Hol! zice Barbara. Care-i treaba? Cum te mai simți acum, după toată povestea cu mama ta?

Întrebare foarte adecvată în situația dată, dar lui Holly i se pare că Barbara este un pic cu mintea dusă pe alte coclauri. Exact la fel vorbeşte şi dacă încerci să discuți ceva cu ea în timp ce îşi citeşte unul dintre romanele alea fantastice ale ei, infernal de lungi.

— Sunt bine. Tu ce faci?

— Bine, bine.

— Ce zici? Ce părere ai despre chinurile lui Jérôme?

— Despre ce? Ce a făcut?

Dar fără pic de interes în tonul Barbarei.

— A trebuit să ducă o femeie la spital. Îi punea câteva întrebări pentru cazul meu şi ea a leşinat din cauza unei supradoze de alcool şi, probabil, de pastile. Nu ți-a povestit?

— Nu l-am văzut.

Clar că nu-i atentă.

— Iar eu acum caut o femeie dispărută şi am descoperit încă una despre care nu se mai ştie nimic. Numele celei de-a doua femei este Ellen Craslow. Voiam să ştiu dacă nu te deranjează să sapi puțin şi să vezi ce poți afla despre ea. Aş face eu, dar conexiunea la internet de la motelul ăsta unde stau eu e de tot rahatul. A căzut deja de două ori.

O pauză lungă. Apoi:

— Sunt cam ocupată, Hols. Nu poate să te ajute Pete?

Holly este extrem de surprinsă. Acestei fete îi plăcea la nebunie să se joace de-a Nancy Drew[64], dar probabil că nu şi în seara aceasta. Sau poate niciodată de acum încolo – dacă stai să te gândeşti la toate grozăviile pe care le-a avut de înfruntat anul trecut.

— Din cauza lui Ondowsky? La el te gândeşti? Să ştii că nu seamănă absolut deloc.

Barbara începe să râdă, iar Holly se simte uşurată.

— Nu, Hol, am trecut de chestia aia. Mă rog... parțial. Chestia e că sunt foarte ocupată. Presată de timp. Cu pistolul la tâmplă, dacă vrei să ştii adevărul.

— Este vorba despre proiectul ăla la care lucrezi? Mi-a spus Jérôme de el.

— Da, despre el e vorba, răspunde Barbara, şi o să-ți povestesc tot foarte curând. Poate chiar săptămâna viitoare. O să vă spun tot şi ție, şi lui Jérôme, şi părinților mei, şi prietenilor. Pe cuvântul meu. Dar nu acum. Mi-e frică să nu cobesc.

— Ajunge. Am înțeles. O să vorbesc cu Pete. Măcar aşa o să-i dau şi altceva de făcut, că prea îşi ia temperatura la fiecare sfert de oră.

Barbara chicoteşte.

— Pe bune?

— Nu m-ar mira deloc.

— Şi tu chiar eşti bine acum, după... ştii tu...

— Da, spune Holly pe un ton categoric. Sunt foarte bine. Acum te las să-ți vezi de treburile alea secrete ale tale. Nu vreau să vorbesc ca mama ta, dar sper să aibă oarece legătură cu pregătirea pentru facultate, că nu a mai rămas mult timp până atunci.

— S-ar putea să aibă, zice Barbara uşor amuzată. Ascultă, Holls, dacă treaba cu tipa asta e chiar foarte importantă, aş putea să...

— Nu, nu, probabil n-o să ducă nicăieri.

— Nu te superi pe mine, nu?

— Niciodată, Barb. Niciodată nu pot să mă supăr pe tine.

Închide telefonul şi se întreabă în ce anume constă proiectul acela special şi secret al Barbarei. Holly bănuieşte că are legătură cu scrisul, pentru că are de unde moşteni talentul ăsta. Jim Robinson, tatăl lui Jérôme şi al Barbarei, a lucrat zece ani ca reporter la ziarul *Plain Dealer* din Cleveland; Jérôme scrie acum o carte despre stră-străbunicul lor, care a dus o viață foarte aventuroasă, aşa că, de ce să nu scrie şi ea ceva?

— Dacă pe tine te face fericită, murmură Holly. Şi dacă te ajută să nu mai ai coşmaruri cu Chet Ondowsky...

Se trânteşte pe pat – ce moale e! – şi îl sună pe Pete.

— Dacă te simți suficient de bine, să ştii că aş cam avea nevoie de ajutorul tău.

Pete îi răspunde cu o voce mai clară şi mai puţin răguşită.

— Şi în foc aş sări pentru tine, Holly.

Evident că-i o hiperbolă şi evident că ea ştie asta, dar tot îi dă o stare de bine.

5

Înainte să închidă, Pete îi aminteşte că este weekend şi că este posibil să nu afle ce vrea ea până luni, mai probabil până luni după-amiază. După părerea lui Holly, care lucrează nonstop, weekendurile nu sunt decât nişte impedimente, pe care nu poate să le sufere. A ratat câteva apeluri de la Penny şi trei mesaje. Mesajele vocale au cam acelaşi conţinut – *Unde eşti? Ce se întâmplă?* O va suna şi o va pune la curent, dar trebuie neapărat să fumeze o ţigară înainte de asta.

Iese, îşi goleşte scrumiera portabilă într-un tomberon de lângă recepţia motelului, după care stă şi fumează lângă aparatul care face cuburi de gheaţă. În vremea adolescenţei ei – că de atunci are obiceiul ăsta nesănătos –, se putea fuma absolut oriunde, chiar şi în avion. Holly crede că interdicţiile de acum sunt extrem de bune. Te obligă să te gândeşti că ceea ce faci te ucide încetul cu încetul.

O sună pe Penny şi îi dă raportul despre modul în care avansează investigaţia. Nu o minte, însă nu-i spune totul. Îi relatează discuţia cu Keisha Stone, dar omite intenţionat partea cu Ellen Craslow; şi, cu toate că îi spune lui Penny că a stat de vorbă cu puştii de la Dairy Whip, nu menţionează despre dispariţia lui Peter „împuţitul” Steinman. O va face, desigur, dacă va afla că există o legătură între Craslow şi Steinman, însă nu înainte. Penny este şi aşa destul de disperată, fără să-i mai vâre ea în cap şi ideea că ar putea să fie vorba despre un criminal în serie.

Holly se întoarce în cameră, se dezbracă, îşi pune tricoul cu zâmbiliciul (îi ajunge până la genunchi), se trânteşte pe pat şi dă drumul la televizor. Reuşeşte să găsească un film muzical vechi pe canalul TEM, se uită puţin la el, apoi închide aparatul. Se duce la baie, se spală foarte bine pe mâini, iar pe dinţi se spală cu degetul, bombănind în gând şi certându-se că a uitat să-şi cumpere şi o periuţă de dinţi atunci când s-a dus să-şi ia lenjeria de corp şi tricoul.

— Taci şi rabdă! murmură ea.

Oare va dormi la noapte, după o zi atât de plină, sau se va gândi din nou la mama ei când va sta culcată pe pat, ascultând huruitul mașinilor pe autostradă – sunet care o face întotdeauna să se simtă cumplit de singură? Oricât de ciudat ar părea, crede totuși că va reuși să adoarmă. Holly se cunoaște destul de bine ca să-și dea seama că nu va reuși niciodată să-și ierte complet mama și că minciunile lui Charlotte – *o proaspătă milionară intră într-un bar, întrebându-se cum de a fost în stare mama ei* să facă tot ce a făcut – o vor mai măcina încă multă vreme de acum încolo (mai ales povestea cu bijuteriile ascunse), dar există om pe lume care să-și fi încheiat complet toate socotelile cu alt om? Cu unul dintre părinții lui? Holly nu crede asta. Crede că povestea cu încheiatul socotelilor este un mit, dar măcar a avut astăzi parte de puțină răzbunare, când a fumat în bucătărie și a spart bibelourile alea afurisite.

Se lasă în genunchi, închide ochii și începe să se roage așa cum face mereu, mai întâi informându-l pe Dumnezeu că ea este Holly... de parcă Dumnezeu n-ar ști asta. Îi mulțumește că a ajutat-o să ajungă cu bine unde a trebuit să ajungă, îi mulțumește că are grijă de prietenii ei. Îl roagă să aibă grijă și de Penny Dahl. Și de Bonnie, și de Pete, și de Ellen, dacă mai sunt în via...

Îi vine brusc o idee și cască ochii.

Poate nu-i vorba despre aceeași zonă, sau nu *doar* despre zonă.

Se așază pe marginea patului, aprinde veioza și o sună pe Lakeisha Stone. Este sâmbătă seara și se așteaptă să-i răspundă mesageria vocală. Poate s-au dus toți să danseze în casa cea lungă sau – mai probabil – Keisha și prietenii ei au ieșit la un bar din apropiere. Se bucură foarte tare când tânăra îi răspunde.

— Bună! Holly sunt. Mai am o întrebare.

— Puneți-mi câte întrebări vreți, îi zice Keisha. Sunt în spălătoria campingului și mă holbez la un uscător plin cu prosoape care se rotește și se rotește și se tot rotește.

De ce spală rufele sâmbătă seara o fată așa drăguță ca tine? Altă întrebare pe care Holly nu i-o pune. În schimb, o întreabă:

— Știi cumva dacă Ellen Craslow avea mașină?

Se așteaptă să-i răspundă că nu știe sau nu mai ține minte, dar Keisha o surprinde.

— Nu, nu avea. Mi-aduc aminte că mi-a zis odată că a avut permis de conducere emis în statul Georgia, dar i-a expirat și că nu voia să aibă

probleme dacă o oprea poliția în trafic. S-o oprească pentru că-i Neagră, adică. Așa cum a pățit Maleek Dutton. Voia să-și facă alt permis aici, dar a tot amânat. Zicea că-i mereu îngrozitor de aglomerat la biroul de permise. Așa că lua autobuzul. Vă ajută ce v-am spus?

— S-ar putea, răspunde Holly. Mulțumesc. Te las acum să te distrezi în continuare cu prosoapele...

— Ah, încă ceva! exclamă Keisha.

— Ce anume?

— Câteodată, dacă era frumos afară, renunța la autobuz și se ducea la sucursala Norbank din apropiere.

Holly se încruntă.

— Nu înțeleg ce...

— Acolo se închiriază biciclete, o lămurește Keisha. În fața băncii. Îți alegi una și plătești cu cardul.

6

Holly își termină rugăciunea, dar acum a spus-o mai mult mecanic. Pentru că se gândește la caz. Dacă o s-o țină ceva trează la noapte, atunci asta o să fie, nu Milioanele lui Charlotte. Cu ochii minții, vede Parcul

Deerfield, cu Ridge Road pe o latură și Red Bank Avenue pe cealaltă. Se gândește la Clopotniță, la fostul atelier auto și la Dairy Whip. Își repetă: *zona, zona, zona.* Și își spune că niciunul dintre cei dispăruți nu a avut mașină.

Mă rog, Bonnie avea, dar nu mergea cu ea la serviciu. Mergea cu bicicleta. Și Ellen mergea cu bicicleta atunci când nu voia să ia autobuzul. Iar Pete Steinman avea un skateboard.

Stând culcată în întuneric, cu mâinile strânse pe burtă, Holly se întreabă ce înseamnă aceste două asemănări. S-a mai gândit la ele și înainte, însă doar cu titlu de ipoteză. Acum începe să i se pară totul din ce în ce mai plauzibil. Și oare doar aceste asemănări există? Doar cele despre care știe ea? Sau sunt mai multe?

12 FEBRUARIE 2021

1

Barbara stă în fața numărului 70 de pe Ridge Road. Este una dintre cele mai mici case dintre cele construite în stil victorian, de pe străduța în pantă lină. Temperatura a scăzut sub zero din ziua în care l-a văzut pe domnul profesor Harris spălând ceea ce el numea (cu destulă emfază) „caleaşca” lui, aşa că, astăzi, îmbrăcămintea ei roşie de iarnă – palton, fular, căciulă – reprezintă și o necesitate, nu numai o ținută elegantă și modernă. Din nou strânge la piept mapa cu poezii și este îngrozitor de speriată.

Femeia care locuieşte în casa aceasta este idolul ei; după părerea Barbarei, este cea mai mare poetă americană a ultimilor şaizeci de ani. *L-a cunoscut* pe T.S. Eliot. A corespondat cu Ezra Pound când acesta era internat în spitalul de boli psihice St Elizabeths. În timp ce Barbara Robinson este doar o fată care nu a publicat niciodată nimic în afară de câteva articole insipide (și, evident, deloc originale) în gazeta școlii.

Ce caută aici? De unde atâta neobrăzare?

Lui Emily Harris i s-a părut chiar bună poezia pe care a citit-o – *Ai pus foarte multă teamă și ură în doar nouăsprezece versuri,* așa îi spusese. Ba chiar i-a sugerat câteva rectificări, care ei i s-au părut juste, numai că nu Emily Harris scrisese *Invers* sau *Stres cardiac.* Emily Harris nu scrisese decât două cărți de critică literară, publicate de editura colegiului. Barbara ştie asta, pentru că a căutat pe internet.

În această dimineață, după ce începuse să își spună că totul a fost în zadar, că nu trebuia să-şi facă atâtea iluzii, a primit un e-mail chiar de la Olivia Kingsbury.

Ți-am citit poezia. Dacă îți permite programul, te aștept să mă vizitezi în *această după-amiază, la ora 2 p.m. Dacă nu poți, te rog să îmi dai de știre la această adresă de e-mail. Îmi pare rău că te anunț în ultimut moment.* Și era semnat simplu: *Olivia.*

Barbara își repetă că a fost invitată aici și că asta trebuie să însemne *ceva.* Dar dacă o să se facă de râs? Dacă n-o să fie în stare nici măcar să deschidă gura și o să stea să se holbeze ca o idioată? Slavă Domnului că nu le-a spus părinților și nici lui Jérôme unde se duce în după-amiaza asta. Slavă Domnului că n-a spus *nimă...*

Se deschide uşa casei de la numărul 70, Ridge Road, şi în pragul ei apare o doamnă incredibil de bătrână, care se sprijină în două bastoane şi este înfăşurată într-o haină de blană care îi ajunge până la glezne.

— Ai încremenit acolo, domnişoară? Haide, intră, intră! Nu suport frigul.

Având brusc sentimentul că şi-a ieşit din trup – şi că stă într-o parte şi îşi *analizează* toate reacţiile –, Barbara se apropie şi urcă treptele terasei. Olivia Kingsbury îi întinde o mână firavă, aproape transparentă.

— Cu milă, domnişoară, cu milă. Să nu mă strângi.

Barbara atinge cu sfială degetele poetei, spunându-şi ceva deopotrivă absurd de arogant şi extrem de evident: *Ating celebritatea.*

Intră amândouă şi traversează un coridor scurt, cu lambriuri din lemn. În acest timp, Olivia îşi mângâie haina enormă din blană.

— *Faux, faux*[65]*.*

— Foo? repetă Barbara, dându-şi seama că este ridicolă.

— Blană *faux,* spune Olivia. Cadou de la nepotul meu. Ajută-mă s-o dau jos, te rog.

Barbara ia haina de pe umerii bătrânei poete, o împătureşte frumos şi şi-o pune pe braţ. O ţine strâns, nu cumva să-i alunece şi să cadă pe jos.

Livingul este mic, mobilat cu scaune simple, cu spătare drepte, şi cu o canapea aşezată în faţa unui televizor care are cel mai mare ecran din câte a văzut vreodată Barbara. Parcă nu se aştepta să dea peste un televizor în casa unei poete.

— Pune-o pe scaun, te rog, spune Olivia. Şi paltonul tău, tot acolo să-l pui. O să le ia Marie, fata care mă mai ajută prin casă. Eu o mai strig şi „Vineri”, ca în romanul lui Defoe. Şi uite ce coincidenţă: astăzi este vineri. Ia loc pe canapea, te rog. Eu stau pe scaun, pentru că îmi este mai uşor să mă ridic. Deci tu eşti Barbara. Îmi pare bine să te cunosc. Eşti vaccinată?

— Da. Cu Johnson & Johnson.

— Bravo! Eu, cu Moderna. Haide, ia loc, ia loc!

Cu aceeaşi senzaţie stranie că se priveşte din exterior, Barbara îşi dă jos paltonul, fularul şi căciula şi le pune pe scaunul înghiţit aproape complet de blana aceea inimaginabil de mare. Nu pricepe deloc cum o femeie atât de micuţă o poate purta fără să se prăbuşească sub greutatea ei.

— Vă mulţumesc din tot sufletul că îmi acordaţi puţin din timpul dumneavoastră, doamnă Kingsbury. Sunt o mare admiratoare a operei

dumneavoastră și...

Olivia ridică o mână.

— Fără declarații din acestea, te rog. Nu trebuie să te porți ca o fană înfocată, Barbara. În această încăpere, noi două suntem egale.

Imposibil, își zice Barbara, surâzând ușor. O asemenea idee i se pare de-a dreptul absurdă.

— Ba da, spune Olivia, de parcă i-ar fi citit gândul. *Ba da.* În această încăpere, putem avea o discuție productivă, sau nu. Dar, dacă începem să vorbim, trebuie neapărat să o facem de pe poziții egale. Așa că ai să mi te adresezi cu „Olivia”. S-ar putea să-ți fie mai greu la început, dar te vei obișnui. Și poți să-ți scoți masca. Chiar dacă aș lua boala asta cumplită, în ciuda tuturor vaccinurile făcute, și aș muri, aș muri împăcată știind că am avut o viață foarte lungă și frumoasă.

Barbara se supune. Pe măsuța de lângă scaunul Oliviei este un buton. Ea îl apasă și se aude o sonerie care răsună în toată casa.

— Vom bea acum niște ceai și ne vom cunoaște mai bine.

Barbara simte că i se înmoaie picioarele doar la gândul că va fi obligată să bea iarăși ceai.

Apare o tânără îmbrăcată cu pantaloni cafenii și bluză de un alb orbitor. Aduce o tavă din argint pe care se află ceainicul, ceștile și o farfurie cu biscuiți Oreo.

— Marie Duchamp, ți-o prezint pe Barbara Robinson.

— Încântată de cunoștință, Barbara! spune Marie.

După care se adresează bătrânei poete:

— Încă nouăsprezece minute, Livvie. Apoi trebuie să dormi puțin.

Olivia scoate limba la ea. Marie îi întoarce complimentul. Atât de uluită este Barbara, că nu-și poate reține hohotele de râs. Iar când cele două femei încep să râdă împreună cu ea, îi dispare ca prin farmec aproape toată senzația aceea de imaterialitate. Și își spune că s-ar putea să iasă bine. Ba chiar va bea și puțin ceai. Bine măcar că sunt niște cești mici, nu cum erau stacanele alea fără fund de la soții Harris.

Marie le lasă singure și atunci Olivia îi spune:

— E șefa mea, dar e o șefă bună. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi ajuns la casa de bătrâni. Nu mai am pe nimeni în afară de ea.

Barbara știe asta, pentru că a căutat pe internet rudele bătrânei poete. Olivia Kingsbury a avut doi copii, făcuți cu doi bărbați diferiți, și un nepot făcut de unul dintre copii. Iar ea a reușit să trăiască mai mult

decât toți. Nepotul care i-a dăruit haina aia uriașă de blană a murit în urmă cu doi ani. Dacă Olivia apucă vara viitoare înseamnă că va avea o sută de ani.

— Ceai de mentă, spune Olivia. Am voie cofeină doar dimineața, dar atâta tot. Mai fac aritmie din când în când. Vrei să fii amabilă să-l torni tu, Barbara? Doar un strop de frișcă – e adevărată, nu zeama aia juma-juma – și un strop și mai mic de zahăr.

— Ca să se ducă pe gât medicamentul[66], îndrăznește să glumească Barbara.

— Da, în cel mai plăcut mod.

Barbara toarnă ceaiul în ambele cești și, la îndemnul Oliviei, se servește cu doi biscuiți Oreo. Ceaiul este bun. Nu are gust puternic și nu este deloc tulbure ca acela pregătit de doamna profesoară Harris, pe care ea l-a aruncat la chiuvetă. Ba chiar i se pare destul de savuros. Se gândește cum să-l descrie mai bine și îi vine în minte cuvântul însuflețit.

Își beau amândouă ceaiul și își mănâncă biscuiții. Olivia molfăie doi, fără să-și dea seama că s-a umplut de firimituri pe partea din față a rochiei. Îi pune Barbarei tot felul de întrebări: despre familie, despre școală, dacă face vreun sport (Barbara face atletism și tenis), dacă are vreun iubit (acum nu are). Însă nu vorbește deloc despre scris, iar Barbara are impresia că nici nu o va face și că a fost invitată astăzi aici doar ca să învioreze monotonia unei alte după-amiezi în care bătrâna poetă nu are cu cine sta de vorbă, în afară de angajata sa. Sigur, Barbara se simte oarecum dezamăgită, însă nu atât de tare pe cât se aștepta. Olivia are mintea ageră, este spirituală la modul agreabil și trăiește în *prezent.* De exemplu, are televizorul ăla cu ecran imens. Și Barbara a fost realmente impresionată când a auzit-o folosind cuvântul *fană,* cu multă dezinvoltură – chestie la care în niciun caz nu s-ar fi așteptat din partea unei doamne atât de bătrâne.

Abia mai târziu, pe drumul spre casă și în ciuda emoțiilor care nu o părăsiseră încă, își va da seama că Olivia s-a tot învârtit în jurul motivului care a adus-o la ea, de parcă ar fi vrut să-l contureze mai bine și să-i deslușească dimensiunea. Încerca să aprecieze capacitatea intelectuală a Barbarei. O asculta cum vorbește. Într-o manieră blândă și plină de tact, tânăra a fost supusă unui tir de întrebări, ca la un interviu de angajare.

Marie se întoarce să strângă ceştile şi toate celelalte. Olivia şi Barbara îi mulțumesc frumos. După ce pleacă, Olivia o întreabă pe Barbara pe un ton curios şi oarecum conspirativ:

— Spune-mi de ce scrii poezie. De ce vrei s-o faci? De unde ideea asta?

Barbara își pleacă ochii, apoi îi ridică şi se uită drept la bătrâna poetă care stă pe scaun în fața ei. Bătrâna poetă al cărei chip este doar un craniu învelit în piele; bătrâna poetă care a uitat – sau căreia nu i-a păsat – de firimiturile de Oreo de pe corsajul rochiei; bătrâna poetă care este încălțată cu pantofi butucănoşi, de babă şi poartă ciorapi de compresie, de culoare roz. Însă această bătrână poetă are ochi extrem de strălucitori şi de inteligenți şi pare complet *ancorată în realitate.* Şi are o privire incredibil de pătrunzătoare. Incredibil de feroce. Aproape sălbatică.

— Pentru că nu înțeleg lumea în care trăiesc. Abia dacă pot să o *percep.* Şi mă enervează la culme câteodată. Mă scoate din minți. Zău că nu glumesc.

— În regulă. Dar ți se pare că lumea devine mai logică şi mai puțin bezmetică atunci când scrii?

Barbara îşi aminteşte cum s-a schimbat chipul lui Ondowsky în ascensor şi cum atunci s-a năruit tot ce credea ea că ştie despre viața reală. Se gândeşte la stelele de la marginea universului, stele pe care nu le vede nimeni, dar care ard. Ard. Şi începe să râdă.

— Nu! Mai *ilogică!* Mai *bezmetică!* Dar, atunci când scriu... se întâmplă ceva... nu ştiu... nu pot să explic...

— Ba eu cred că poți.

Poate. Puțin.

— Câteodată, când scriu un vers... sau mai multe... sau chiar o poezie întreagă... îmi spun: „Uite, mi-a ieşit." Şi mă simt bine. Este ca atunci când te mănâncă rău de tot pielea din mijlocul spatelui şi nu crezi că poți să ajungi până la locul ăla, dar poți, te răsuceşti şi te încordezi şi reuşeşti să te scarpini acolo şi, frate, senzația aia... senzația aia de *uşurare...*

Bătrâna poetă spune:

— Sigur, mare uşurare îți aduce dispariția mâncărimii, nu-i aşa?

— Da! exclamă Barbara, puțin cam prea tare. *Da!* Sau e ca atunci când ai o infecție, un abces şi trebuie... trebuie să...

— Trebuie să-l storci până iese tot puroiul, zice Olivia, făcând un semn cu degetul mare la fel ca un autostopist. Asta nu vă învață la liceu, nu? Bineînțeles că nu. Ideea că impulsul de a scrie nu este decât o modalitate de a scăpa de ce te otrăvește... sau un fel de purgație creativă... Nu. Nu vă predau așa ceva la școală. Nu au curajul ăsta. Este mult prea lumesc. Prea *vulgar.* Spune-mi un vers de-al tău care încă îți place. Care ți-a dat senzația că ai scăpat de mâncărimea de pe spate.

Barbara se gândește bine. I-au trecut emoțiile. A captivat-o complet această discuție.

— Îmi place unul din poezia pe care v-a trimis-o doamna profesoară Harris – *Așa tivesc păsările cerul la asfințit.* Știu că nu-i perfect, dar...

Olivia ridică o mână exact ca un agent de circulație.

— În poezia pe care am citit-o eu, scria *astfel,* nu *așa. As fel tivesc păsările cerul la asfințit.*

Barbara este uluită. Olivia a reprodus versul fără ezitare sau greșeală, cu toate că nu are poezia în față.

— Da. Doamna profesoară Harris mi-a sugerat să înlocuiesc *așa* cu *as fel.* Am ascultat-o.

— Pentru că ți s-a părut că varianta ei ar fi mai bună?

Barbara deschide gura să spună că, da, așa a crezut. Dar o închide repede la loc. I se pare o întrebare-capcană. Dar sigur că se înșală, pentru că doamna aceasta nu pune asemenea întrebări (deși Emily Harris poate ar face-o). Însă s-ar putea să o supună unui fel de test.

— Așa mi s-a părut atunci, dar...

— Dar acum nu mai ești chiar atât de sigură. Știi de ce?

Barbara se gândește, apoi clatină din cap. Dacă a fost un test, îi este clar că nu l-a luat.

— Să fie cumva din cauză că varianta originală conține cuvinte care dau *ritm* poeziei? Să fie cumva din cauză că *așa tivesc păsările* sună lin și frumos, iar *astfel tivesc* sună ca o coardă dezacordată de pian?

— Dar nu-i decât un singur cuvânt...

— Fiecare cuvânt contează într-o poezie, nu? Și chiar în cazul versurilor albe, *mai cu seamă* în cazul versurilor albe, trebuie neapărat să existe ritm. Varianta ta este poezie. Cea a lui Emily este o proză nu prea reușită. Spune-mi, Barbara, s-a oferit cumva să-ți dea o mână de ajutor la scris?

— Cred că da, într-un fel. Mi-a spus că, dacă nu luați legătura cu mine, ar fi de acord să-mi dea dânsa nişte sfaturi.

— Da. La asta mă gândeam şi eu. Aşa este Emily. O fire autoritară. Ar începe cu nişte simple sugestii şi, până să-ți dai seama ce se petrece, poeziile tale ar deveni poeziile *ei.* Colaborări, în cel mai fericit caz. Se pricepe bine la ce face acum, când verifică lucrările celor înscrişi la atelierul de creație, cu toate că a ieşit la pensie. Dar, ca profesor, sau ca mentor, Emily seamănă cu unul dintre instructorii ăia auto care dau la o parte elevul şi se urcă ei la volan. Aşa îi este firea.

Barbara cade pe gânduri, îşi muşcă buzele, după care se hotărăşte să rişte o întrebare cam indiscretă.

— Nu vă este simpatică?

Acum a venit rândul bătrânei poete să cadă pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunde:

— Avem o relație colegială.

Asta nu-i un răspuns, îşi zice Barbara. *Sau poate că este.*

— În urmă cu mulți, mulți ani, când predam cursuri de poezie la Bell, aveam birouri alăturate în clădirea unde se află Catedra de engleză. Câteodată mai lăsa uşa deschisă şi o auzeam cum discută cu studenții. Nu ridica deloc tonul, dar aveam deseori impresia că îi... intimida mult prea tare, îi critica mult prea mult. Majoritatea adulților nu s-ar lăsa impresionați de o asemenea atitudine dictatorială, dar, cu studenții, lucrurile stau exact invers... mai ales cu aceia dornici să între în grațiile cuiva. Ție ți-a plăcut Emily Harris?

— Mi s-a părut în regulă. A avut amabilitatea să stea de vorbă cu o fată care a dat năvală peste ea fără să se anunțe dinainte.

Însă Barbara se gândeşte la ceaiul acela, la gustul lui oribil.

— Aha! Şi pe soțul ei l-ai cunoscut? Cealaltă jumătate a căsniciei lor ca din poveşti?

— În treacăt. Îşi spăla maşina. N-am stat de vorbă.

— Omul ăla e nebun, spune Olivia.

Dar nu pare supărată şi nici nu pare că ar glumi. Este doar o afirmație seacă, la fel ca *este înnorat azi.*

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt; dar, înainte să iasă la pensie, toți colegii şi studenții de la Biologie îi ziceau „Revoltatul Roddy, Nutriționistul cel Nebun”, înainte să iasă la pensie – deşi poate şi acum mai are acces în laborator, nu ştiu – a ținut vreme de câțiva ani un

seminar de câte opt săptămâni care se chema „Carnea – esențială pentru viață”. Denumirea asta mă făcea să mă gândesc mereu la personajul Renfield, din

Dracula. Ai citit romanul? Nu? Renfield este cel mai bun personaj. Este închis într-o casă de nebuni, mănâncă muște şi repetă la nesfârşit „sângele este viața!”. Ce puii mei m-a apucat? Ia uite cum bat câmpii!

Auzind cum s-a exprimat bătrâna poetă, Barbara rămâne cu gura căscată.

— Ei, nu fi atât de şocată, Barbara! Nu poți să scrii bine dacă nu ştii să vorbeşti urât şi dacă nu eşti în stare să scormoneşti în mocirlă. Ba chiar să ridici în slăvi mocirla aia uneori. Tot ce-ți spun eu acum – şi nu o fac nici din invidie şi nici din egoism – este că ai face foarte bine dacă i-ai evita pe profesorii Harris. Mai ales pe ea.

Se uită drept în ochii Barbarei.

— Te rog să-mi spui dacă mi-ai pus deja eticheta de babă pizmaşă, care nu are altceva mai bun de făcut decât să-şi bârfească o fostă colegă.

Barbara răspunde:

— Tot ce ştiu eu este că face un ceai *oribil.*

Olivia zâmbeşte.

— Atunci, ce zici dacă n-am mai vorbi despre asta? În mapa aia sunt poeziile tale?

— Câteva dintre ele. Cele mai scurte.

— Citeşte-mi-le!

— Sunteți sigură?

Barbara este speriată. Barbara este în al nouălea cer.

— Fireşte că sunt.

Îi tremură rău de tot mâinile când deschide mapa, însă Olivia nu observă; s-a aşezat mai comod pe scaun şi şi-a închis ochii ăia pătrunzători. Barbara îi citeşte mai întâi poezia „Vedere dublă” Apoi îi citeşte poezia „Mijloc de decembrie”. După care îi citeşte „Iarba în după-amiaza târzie”:

Se termină furtuna. Se întoarce soarele.
Iar vântul spune – Când voi sufla eu,
să poruncești milioanelor de umbre să murmure
„Eternitate, eternitate”.
Așa să fie.

Termină de citit, iar bătrâna poetă deschide ochii și o strigă pe Marie. Are o voce surprinzător de puternică. Pe Barbara o cuprinde panica, imaginându-şi că nu s-a ridicat la înălțimea aşteptărilor și că va fi condusă afară de către femeia cu pantaloni cafenii.

— Da, bine, Livvie, te mai las încă douăzeci de minute, spune Marie.

Olivia nu o bagă în seamă. Se uită la Barbara.

— La tine la şcoală se pretinde prezența fizică la ore sau le faceți online acum?

— Deocamdată, online, răspunde Barbara.

Speră că n-o va buşi plânsul înainte să iasă din casă. Şi tocmai când credea că totul merge atât de bine...

— Când poți să vii? Mi-ar conveni să fie dimineața. Că atunci am mintea mai limpede... mă rog, cât de limpede mai pot s-o am la vârsta asta. Ce zici? Poți? Marie, adu-mi agenda!

Marie iese din cameră, iar Barbara reuşeşte să-şi recapete vocea.

— Nu am ore decât de la unsprezece în sus.

— Dacă eşti o persoană matinală, mi se pare absolut perfect.

Numai persoană matinală nu este Barbara, dar își promite că se va schimba.

— Poți să vii la opt şi să stai până la nouă? Sau nouă şi jumătate?

Marie s-a întors deja cu agenda și acum spune:

— Până la nouă. E prea mult până la nouă și jumătate, Livvie.

Olivia nu mai scoate limba la ea, dar se strâmbă exact ca o fetiță obligată să-şi mănânce porția de broccoli.

— Bine. De la opt la nouă. Lunea, marțea și vinerea. Zilele de miercuri mi le rezerv pentru blestemații ăia de doctori, iar joia vine nesimțita aia de duduiță cu care fac terapie fizică. N-am pomenit *scorpie* mai afurisită.

— Pot, răspunde Barbara. Sigur că pot.

— Lasă-mi poeziile cu care ai venit. Să aduci mai multe. Dacă ai cărți de-ale mele și vrei să ți le semnez, adu-le și pe ele data viitoare, ca să scăpăm de o grijă. Hai să te conduc!

Îşi ia bastoanele și începe anevoiosul proces al ridicării de pe scaun. Parcă te uiți la o macara de jucărie asamblată cu încetinitorul. Marie vrea s-o ajute. Bătrâna poetă îi face semn să nu se bage și e cât pe ce să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să vă... începe să spună Barbara.

— Ba da, o contrazice Olivia, gâfâind de mama focului. Ba trebuie! Vino cu mine! Aruncă-mi blana aia pe umeri!

— *Faux, faux,* se pomenește Barbara că spune.

Clar, a luat-o gura pe dinainte. La fel se întâmplă și atunci când scrie: o ia mintea pe dinainte – deseori, cele mai bune versuri le creează spontan, fără să se gândească. Acum Olivia nu se mulțumește doar să chicotească și izbucnește în hohote de râs. Se îndreaptă încet amândouă spre holul scurt. Bătrâna poetă aproape nici nu se mai vede din haina uriașă de blană. Marie le urmărește cu atenție. *Probabil se pregătește să o adune de pe jos în caz că o să cadă, așa cum aduni cioburile unei vaze vechi din porțelan, își spune Barbara.*

Ajung la ușă și bătrâna poetă o apucă de încheietură cu una dintre mâinile ei firave, aproape transparente. Se apropie să-i spună ceva în șoaptă – și, da, îi cam miroase respirația.

— Te-a întrebat Emily dacă poeziile tale sunt inspirate din „Experiența Neagră", că așa îi place ei să-i zică?

— Păi... a spus ceva în sensul ăsta.

— Dar poezia pe care am primit-o eu și cele pe care mi le-ai citit acum nu au nicio legătură cu faptul că tu ești Neagră, nu?

— Nu.

O strânge și mai tare. De unde atâta putere în mâna aceea plăpândă?

— Acum am să te întreb ceva, domnișoară, și nu care cumva să mă minți. Nici să nu îndrăznești. Dă-mi cuvântul tău!

— Pe cuvântul meu!

Bătrâna poetă se apropie și mai mult și se uită drept în ochii tineri ai Barbarei. Îi șoptește:

— Înțelegi că ai talent?

Uluită la culme, Barbara se întreabă: *Cum să-și dea seama de asta, după doar trei sau patru poezii?*

Dar îi răspunde:

— Da, înțeleg.

2

Pornește spre casă. Este complet buimăcită și nu se gândește decât la ultimele cuvinte ale Oliviei: „Talentul este ceva foarte fragil. Să nud

încredințezi niciodată pe al tău acelor oameni care ar putea să-l spargă.” Nu i-a spus la care oameni făcea aluzie, însă nici nu este nevoie. Barbara și-a atins scopul și nu crede că va mai bate vreodată la ușa familiei Harris.

25 IULIE 2021

1

Holly intră în agenție şi vede că nu mai este nimic înăuntru. Nu au dispărut doar biroul şi scaunele, ci şi computerul, televizorul şi mocheta. Mama ei stă la fereastră şi priveşte afară, exact așa cum face Holly atunci când – iar asta este expresia lui Charlotte – îşi pune mintea *la contribuție.* Charlotte se întoarce cu fața la ea. Are ochii înfundați în orbite, iar chipul îi este galben-murdar spre pământiu. Arată la fel ca ultima oară când a vorbit Holly cu ea, atunci când era internată în spital, cu foarte puțină vreme înainte de a intra în comă.

— Acum poți să vii acasă, îi spune Charlotte.

2

Holly deschide ochii şi, în primul moment, nu-şi dă seama unde se află. Ştie doar că se simte nespus de uşurată că nu este vorba de agenția pustie. Se uită în jur şi, imediat, lumea – lumea cea reală – îşi recapătă conturul. Este o cameră de la primul etaj al motelului Days Inn, situat la jumătatea drumului spre oraş. Mama ei este moartă. Iar primul gând care-i vine în minte este acesta: *Sunt în siguranță. 0000*

Se duce la baie ca să-şi facă nevoile, după care rămâne pe toaletă încă puțin, cu fața îngropată în mâini. Ce om îngrozitor trebuie să fie pentru că pune semnul egal între propria-i siguranță şi moartea mamei sale. Da, Charlotte a mințit, şi a mințit mult. Dar asta nu o face să se simtă mai bine.

Holly face duş şi se îmbracă cu lenjeria curată. În tot acest timp, mama ei cea moartă îi spune că orice articol nou de îmbrăcăminte trebuie spălat înainte de purtare. *Of, Holly – de câte ori ți-am spus că nu ai de unde să ştii cine a pus mâna pe lucrul ăla?*

Cineva i-a strecurat pe sub uşă două bucăţi de hârtie. Una reprezintă factura pentru cazarea din noaptea trecută. Cealaltă este un anunţ: SERVIM MICUL-DEJUN LA BUFETUL MOTELULUI.

Acolo scrie că, dacă persoana din camera respectivă este vaccinată, atunci îi este permis să savureze preparatele de la micul-dejun „la ospitalierul nostru bufet". Dacă nu, clientul nostru este rugat să își ia tava şi să mănânce în cameră.

Holly nu se prea dă în vânt după asemenea mic-dejunuri, dar îi este foarte foame; şi, pentru că s-a vaccinat, mănâncă în sala de mese, unde nu se mai află decât un bărbat supraponderal care se holbează încontinuu în ecranul telefonului, foarte concentrat şi foarte posomorât. Holly nu se atinge de omletă (la orice motel din lume, ouăle servite la micul-dejun sunt ori aproape crude, ori arse) şi își ia o singură clătită de consistenţa cauciucului, un castronaş din carton cu cereale şi o cană cu o cafea mizerabilă. Ia croasantul dulce împachetat în folie din celofan şi îl mănâncă lângă aparatul care face cuburi de gheaţă, imediat după ce-şi fumează prima ţigară pe ziua asta. În faţa băncii de vizavi este un panou pe care sunt afişate ora şi temperatura – nici măcar nu a trecut de şapte dimineaţa şi sunt deja douăzeci şi patru de grade. Mama ei este moartă şi o să fie caniculă.

Holly se întoarce în cameră, încearcă să priceapă cum funcționează cafetiera – da, a băut o cană, dar nu îi ajunge, mai cu seamă după coșmarul de azi-noapte – și își deschide ipadul. Găsește imaginile de la Jet Mart şi se uită la ele. Păcat că obiectivul camerei de supraveghere este în halul ăla de murdar. De ce nu s-a gândit nimeni să-l curețe? Se duce în baie, închide uşa, stinge lumina, se aşază pe capacul closetului şi se uită din nou la înregistrare, ţinând ipadul la aproape opt centimetri distanţă de ochi.

Iese din baie, îşi toarnă nişte cafea – nu la fel de proastă ca aia de la micul-dejun al motelului, dar nici prea bună – şi o bea stând în picioare. Se întoarce în baie, închide uşa, stinge lumina şi urmăreşte înregistrarea pentru a treia oară.

Seara de 1 iulie, ora 8:04 – adică acum trei săptămâni şi un pic. Uite-o pe Bonnie, care pedalează pe Red Bank Avenue, venind din direcţia colegiului de pe colină. Îşi scoate casca. Îşi scutură părul. Pune casca pe şaua bicicletei, bicicletă care va fi găsită mai încolo pe drum, într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine. Bonnie intră în magazin...

Acum Holly dă puțin înapoi înregistrarea. Casca, părul și... *stop-cadru.* Holly observă o sclipire aurie chiar înainte ca părul lui Bonnie să revină la loc. Mărește imaginea cu vârfurile degetelor și nu mai are nicio îndoială: este un cercel triunghiular, la fel ca acela pe care l-a găsit în tufe.

— E moartă, biata fată! șoptește Holly. Doamne, Dumnezeule, e moartă!

Pornește din nou înregistrarea. Bonnie își ia sucul din vitrina frigorifică, inspectează rafturile cu chipsuri și dulciuri, vrea să-și ia o ruladă de ciocolată de la Ho Ho, se răzgândește, se duce la casă. Vânzătorul face o glumă și râd amândoi. Holly își spune: *Se cunosc, înseamnă că e clientă veche.* Trebuie neapărat să discute cu vânzătorul acela. Chiar astăzi, dacă se poate.

Bonnie își bagă în rucsac sticla cu suc. Îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin. Își pune casca. Se urcă pe bicicletă. Începe să pedaleze, întoarce capul și îi mai face o dată cu mâna vânzătorului. Vânzătorul îi face și el cu mâna. Și gata. În partea de jos a ecranului este trecută ora 8:09.

Holly se ridică, întinde mâna să aprindă lumina, nu o aprinde, se așază repede la loc pe capacul toaletei. Dă din nou drumul la înregistrare, dar acum nu se mai uită nici la Bonnie și nici la vânzător. Îi pare rău că nu montaseră puțin mai jos camera de supraveghere, dar știe că scopul acesteia era să surprindă hoții, nu să monitorizeze traficul de pe Red Bank Avenue. Bine măcar că nu se vede panta ascendentă a drumului, ci doar mașinile care trec în direcția fostului atelier auto, unde a fost găsită bicicleta. Holly nu le poate desluși decât jumătatea de jos, pentru că restul le este acoperit de firma magazinului.

Cel care a răpit-o pe Bonnie – că acum Holly nu mai are nici urmă de îndoială că despre o *răpire* a fost vorba – ar fi putut să o aștepte deja în zona atelierului auto. Dar la fel de posibil este să o fi urmărit până la magazin, după care a luat-o înainte ca să ajungă la jumătatea drumului, în locul unde ea avea obiceiul să se oprească.

Dacă așa a făcut înseamnă că voia să staționeze cât mai puțin timp în vreme ce o aștepta, își spune Holly. *Nu risca atât de mult să fie observat și să dea naștere la suspiciuni.*

Este o zi de lucru. Este ora opt seara. Prelungirea autostrăzii a preluat cea mai mare parte a traficului.

Din cauza asta, își spune Holly, *au dat faliment atât de multe afaceri de pe porțiunea asta din Red Bank, inclusiv benzinăria, magazinul de solduri și atelierul auto.*

Numără doar cincisprezece automobile care trec pe lângă magazin, plus două autocamionete și o dubită. Holly dă înapoi înregistrarea și o pornește iarăși – însă acum o oprește când trece dubita. Bonnie a încremenit în fața rafturilor cu chipsuri și dulciuri. Vânzătorul a încremenit în timp ce pune pachetele cu țigări în vitrina din spatele tejghelei.

Și din nou Holly apropie ecranul telefonului de ochi și dă cu vârfurile degetelor pe el ca să lărgească imaginea. Al naibii obiectiv murdar! A naibii firmă de deasupra intrării în magazin! Nu poate să distingă decât mâna stângă a șoferului pe volan – și este o mână albă. De parcă descoperirea asta ar ajuta la ceva! Nu ajută la nimic! Micșorează imaginea până la dimensiunea normală. Dubița este ori alb-murdar, ori albastru-deschis. Pe latura din dreapta este o dungă, care continuă până în spate. O dungă albastru-închis. Holly se întreabă dacă Pete sau Jérôme i-ar putea spune ce marcă este dubița asta. Nu prea crede. Dar, dacă ai de gând să răpești o tânără, atunci fix de o dubiță ca asta ai nevoie. Offf, măcar de i-ar putea vedea plăcuța de înmatriculare!

Holly le trimite înregistrarea lui Pete și Jérôme, întrebându-i dacă pot identifica marca sau măcar să îi spună ce cred ei că ar putea să fie. În dimineața asta, funcționează mai bine conexiunea la internet; prin urmare, înainte să elibereze camera, Holly intră pe site-ul poliției locale, pe care sunt trecute numele persoanelor dispărute și tastează anul 2018. În orașul acesta de pe malul lacului locuiesc aproape patru sute de mii de oameni, așa că nu se miră deloc atunci când pe listă apar peste o sută de nume. Printre acestea se află și numele lui Peter Steinman. Însă nu și al lui Ellen Craslow, poate din cauză că nu i-a anunțat nimeni dispariția; Keisha a presupus că a renunțat la slujba de la colegiu și că s-a întors în Georgia. Lângă cinci nume de dispăruți sunt notate datele la care au fost găsiți, alături de cuvântul DECEDAT.

3

Pe drumul înapoi spre oraş, pe Holly o macină gândul la lenjeria luată de la supermarketul Dollar General – nouă, dar nespălată – şi îşi dă seama că mama ei nu este deloc moartă şi că nu va muri până nu-şi va da duhul şi ea însăşi, adică ea, Holly. Iese de pe autostradă pe la Ridgeland, opreşte la un semafor şi îşi verifică notiţele de pe iPad, după care se îndreaptă spre Eastland Avenue, care nu este prea departe de Bell. I se pare extrem de interesant faptul că dispariţia lui Bonnie o aduce iar şi iar în zona campusului.

În partea dreaptă sunt înşiruite casele alea făloase, construite în stil victorian, care coboară spre parc. Pe partea aceasta sunt mai multe case, majoritatea cu trei etaje, unde studenţii îşi închiriază camere pe perioada studiilor. Unele dintre ele sunt bine întreţinute, dar cele mai multe sunt în paragină, cu zugrăveala scorojită şi curţile neîngrijite. În unele din acele curţi poţi să vezi cutii de bere goale; iar într-una este chiar şi un balon în formă de om, înalt de vreo şase metri, care se ploconeşte şi se leagănă şi flutură din braţele roşii. Holly presupune că a fost şterpelit de la o reprezentanţă auto.

Trece printr-o zonă comercială întinsă pe doar două străduţe, probabil destinată mai ales studenţilor: trei librării, vreo două tutungerii unde se vând diverse accesorii pentru fumatul anumitor droguri (una dintre ele chiar se numeşte „Grateful Dead”[67]), o mulţime de birturi cu pizza, burgeri şi taco şi cel puţin şapte baruri. Este o zi caniculară de duminică, dar nu s-a făcut încă ora prânzului, aşa că majoritatea localurilor sunt închise, iar pe străduţe se văd foarte puţini pietoni. După prăvălii, cârciumi şi băruleţe, sunt şi mai multe case. Pe peluza clădirii de la numărul 2395, Eastland Avenue, nu este niciun balon uriaş în formă de om; dar sunt cel puţin douăzeci de flamingi din lemn înfipţi în iarba pârjolită de soare. Unul poartă o beretă, legată cu o bucată de panglică; altul are capul acoperit aproape complet cu o pălărie de cowboy; al treilea este proptit într-o poziţie nenaturală şi afectată, ca şi cum ar vrea să-i întâmpine pe eventualii musafiri.

Umor studenţesc, îşi zice Holly şi opreşte maşina în faţă.

Este o casă cu doar două niveluri, dar cu o suprafaţă mare, prea mare, de parcă tipul care a construit-o ar fi fost cuprins de cine ştie ce frenezie creatoare şi nu se mai putea opri. Pe alee sunt cinci maşini, înghesuite una în alta, bară la bară, portieră la portieră. A şasea n-a mai

avut loc decât pe iarba care lui Holly îi pare prea vlăguită, prea cu un picior în groapă ca să mai poată protesta în vreun fel.

Un tânăr stă pe treapta din beton de la intrare, cu capul în jos şi fumând ceva ce este ori o ţigară normală, ori una cu marijuana. Când Holly se dă jos din maşină, tânărul ridică privirea – ochi albaştri, barbă neagră, păr lung. Apoi lasă din nou capul în jos. Holly îşi croieşte drum printre flamingii, pe care probabil un tânăr – sau mai mulţi tineri – i-a considerat culmea satirei Iuvenale[68].

— Bună! Numele meu este Holly Gibney şi mă întrebam dacă...

— Dacă eşti vreo mormonă sau vreo adventistă, pleacă de-aici!

— Nu sunt. Nu cumva tu eşti Tom Higgins?

Tânărul se uită la ea. Ochii lui albaştri sunt brăzdaţi cu vinişoare roşii.

— Nu. Nu sunt. Pleacă de-aici. Am cea mai nasoală mahmureală din câte există.

Face un semn leşinat spre casa din spate.

— Dorm toţi. Mangă ne-am făcut aseară.

— Febra de sâmbătă seara urmată de mahmureala de duminică dimineaţa[69], glumeşte Holly, cu o îndrăzneală care nu-i prea stă în fire.

Tânărul bărbos râde, după care tresare puţin – probabil din cauza durerii cumplite de cap.

— Că bine zici, cosaşule![70]

— N-ai vrea să bei o cafea? Am văzut o cafenea Starbucks la capătul străzii.

— Ar fi bună, dar nu mă simt în stare să merg până acolo.

— Te duc eu cu maşina.

— Şi tot matale îmi cumperi cafeaua, Dolly?

— Holly mă cheamă. Şi, da, ţi-o cumpăr eu.

4

În mod normal, Holly ar fi fost cam speriată să se afle în maşină alături de un străin masiv, bărbos şi mahmur, dar tânărul acesta – pe nume Randy Holsten – i se pare la fel de periculos ca Pee-wee Herman[71], cel puţin în starea în care se află acum. El deschide geamul Priusului lui Holly şi scoate capul în adierea fierbinte, exact aşa cum face un câine flocos, disperat să adulmece toate mirosurile de afară.

Holly se bucură. Dacă tânărului îi vine să vomite, nu o va face în mașina ei. Iar gândul ăsta îi amintește de pățania lui Jérôme când a dus-o pe Vera Steinman la spital.

În cafenea nu e prea multă lume. Câțiva clienți par și ei destul de mahmuri, deși nu chiar în halul în care este tânărul domn Holsten. Holly îi ia o cafea dublă – neagră și fără zahăr –, iar ei își ia un espresso. Se așază pe scaunele de afară, la umbra (deloc satisfăcătoare) copertinei de acolo. Holly își lasă masca până sub bărbie. Cafeaua este tare, este foarte bună și o scapă de gustul ăla blestemat al fierturii băute de dimineață la motel. Când tânărul domn Holsten începe să dea semne că și-a mai revenit cât de cât, ea îl întreabă dacă și Tom Higgins își doarme somnul beției în Casa cu Flamingii.

— Ne, ne, ne. S-a dus în paradisul banilor pierduți. Așa știu eu. Billy și cu Hinata s-au dus la L.A., da Tom nu a mers cu ei. Chestie care nu mă miră deloc.

Holly nu pricepe.

— Paraclisul banilor pierduți?

— Așa zicem noi la Las Vegas, surioară. E argou, te-ai prins? Âla-i orașul pentru cei de teapa lu' musiu Higgins.

— Și când a plecat acolo?

— În iunie. Parcă pe la jumatea lunii. Și fără să-și achite partea din chirie. Crede-mă când îți zic, treaba asta nu ne-a mirat deloc.

Holly își amintește de caracterizarea scurtă și aspră făcută de Keisha lui Tom Higgins: *Un pămpălău. Un ratat. Un drogat.*

— Sigur la jumătatea lui iunie? Și ceilalți doi au plecat odată cu el?

— Mda. A fost imediat după nouășpe[72] când am fost la cheful ăla super din cartier. Au plecat toți trei cu Mustangu' lu Billy. Tom cel Mare și Tare e genul ăla care te pupă în fund până când nu mai are nevoie de tine. Eu zic că le-a venit mintea la cap și au scăpat de el. Că tot a venit vorba despre pupincuriști, îmi mai iei o cafeluță, doamnă dragă?

— Ți-o plătesc eu, dar te duci tu să ți-o iei. Și ia-mi și mie încă una.

— Tot un espresso?

— Da, te rog frumos.

Când tânărul se întoarce cu cafelele, Holly îl întreabă:

— Mi se pare mie sau nu-l prea plăceai pe Tom?

— Mi-a plăcut la început. Are un farmec al lui – vreau să zic că fata cu care ieșea nu era *deloc* de nasu' lui. Numai că farmecul ăsta dispare

cât ai bate din palme. Cum dispare și poleiala de pe un inel ieftin.

— Ce metaforă frumoasă! Ți-e mai bine, nu?

— Un pic, murmură Holsten, clătinând ușor... foarte ușor din cap. Mă jur că n-am să mai beau atâta!

Până sâmbăta viitoare, îl completează Holly în gând.

— Da' care-i chestia? Ce treabă ai cu Tom?

Holly îi spune întreaga poveste, dar fără să pomenească de Peter Steiman sau Ellen Craslow. Randy Holsten este fascinat – mai că-i soarbe cuvintele. Holly se uită foarte atentă la el, pentru că vrea să vadă cât de repede îi va trece roșeața din ochi. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât mai mult o uimește cât de rezistenți pot fi tinerii.

— Mda, Bonnie. Parcă așa o chema. A dispărut, da?

— Da. O cunoști?

— Am văzut-o o dată. La un chef. Poate și de vreo două ori înainte. Cred că cheful ăla a fost de Revelion. Belea! Craci până-n gât!

Și Holsten dă din mână, ca și cum l-ar fi ars.

— A adus-o Tom, dar ne-a fost clar că stilul nostru de distracție nu era pe *placul* ei, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Nu i-au plăcut flamingii?

— Pe ăștia i-am pus mai încoace. Eu n-am mai văzut-o pe tipă de la paranghelia aia. I-a dat papucii lui Tom, știi asta? Am vorbit nițel cu ea atunci. Tâmpenii din alea, pe care le dai din gură la băute – da' am eu impresia că atunci s-au despărțit. Ori poate erau pe cale. Eu eram în bucătărie. Acolo ne-am conversat. Poate că mândra a venit acolo ca să scape de nebunia din cameră. Sau poate ca să scape de Tom. Că el era în living și probabil că se gândea de unde să-și mai facă rost de niște prafuri.

— Și ce ți-a zis?

— Nu mai știu. Eram cam pilit la ora aia. Da' să nu-ți închipui că i-a făcut el ceva. Că Tom nu-i genul belicos. Mai degrabă e genul „dă și mie cincizeci de parai până vinerea viitoare".

— Ești sigur că nu s-a mai întors aici din iunie? îl întreabă Holly, repetând ce i-a spus și Keishei. Vreau doar să pun cap la cap niște informații.

— Eu nu l-am văzut. Nu cred că a mai venit. Cum ziceam, Vegasul parcă-i făcut fix pentru unii ca el.

— Ai numărul lui de telefon?

Tânărul i-l dă şi Holly şi-l notează, cu toate că este pe punctul de a-l scoate pe Tom Higgins de pe lista ei cu posibili suspecți. Nu că s-ar fi aflat printre primii. Nu că ea ar fi avut vreo listă.

— Dacă-l suni, să ştii că o să-ți răspundă robotul ăla care repetă numărul şi-ți zice să laşi un mesaj.

— Deci îşi monitorizează apelurile.

— Aşa fac ăştia ca Tom. Cred că datorează o gălăgie de bani. Nu doar restanța la chirie.

— Ce sumă?

— Păi, partea lui pe două luni. Iunie şi iulie. Cinci sute de dolari.

Holly scoate din poşetă o carte de vizită şi i-o întinde.

— Te rog să mă suni dacă îți mai aduci aminte de ceva, poate ceva ce a spus Bonnie când ați stat de vorbă la petrecere.

— Frate, nu ştiu ce să zic. Eram cam împuşcat în aripă. Nu mai ştiu decât că arăta al naibii de bine. Cum am mai spus: era mult prea mişto pentru Tom.

— Am înțeles, dar ia cartea de vizită pentru orice eventualitate.

— Bine.

Tânărul vâră cartonaşul în buzunarul de la spate al jeanşilor. Holly presupune că acolo va şi rămâne până şi-i va spăla şi cartea ei de vizită se va face fărâme. Randy Holsten îi zâmbeşte. Şi are un zâmbet fermecător.

— Cred că Tom începuse s-o enerveze. Prin urmare, tipa i-a dat papucii.

Holly îl duce cu maşina înapoi la casa mare unde locuia. Holsten nu mai ține capul scos pe geam, semn că şi-a mai revenit. Îi mulțumeşte pentru cafea, iar ea îl roagă din nou să o sune dacă-şi mai aduce aminte de ceva – însă o face mecanic, pentru că îşi dă seama că nu prea sunt şanse ca aşa ceva să se întâmple. Este sigură că a scos tot ce se putea scoate de la el – adică doar un număr de telefon, care probabil nu-i va fi de niciun folos.

Cu toate acestea, când ajunge în zona comercială de pe Eastland Avenue, opreşte într-un loc liber de parcare – sunt foarte multe aici – şi sună la numărul lui Tom Higgins. Las Vegasul este cu două ore în urmă, dar asta nu înseamnă că ar fi *prea* devreme acolo. După un singur țârâit, aude vocea de robot, cu privire la care a avertizat-o Holsten. Holly se prezintă, spune că Bonnie Dahl a dispărut şi îl roagă să o sune (i se

adresează cu „domnule Higgins”). După care se duce acasă, face duş şi îşi aruncă în maşina de spălat lenjeria cumpărată de la Dollar General.

5

Cât timp maşina îşi face treaba, Holly intră pe Twitter şi caută numele Craslow. Nu se aşteaptă la o listă lungă, pentru că nu-i un nume prea obişnuit – cel puţin, ea nu l-a mai auzit niciodată. Şi primeşte doar vreo douăsprezece rezultate. Două dintre fotografiile de profil sunt ale unor persoane Negre – un bărbat şi o femeie. Două sunt ale unor persoane albe, ambele femei. În celelalte opt sunt ori nişte siluete albe, ori nişte avataruri personalizate.

În profesia ei de acum, Holly trebuie să între zilnic şi pe Facebook, şi pe Instagram, şi pe Twitter. Dar nu, nu Bill a învăţat-o asta, pentru că Bill era de modă veche. Ar putea să-şi folosească una dintre identităţile ei false de pe reţelele de socializare şi să trimită un mesaj pe Twitter celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow. Mesaj foarte simplu şi clar – ceva de genul: *Caut informaţii despre Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Vă rog răspundeţi dacă o cunoaşteţi.* Chiar dacă nu are cont pe Twitter acea Ellen Craslow despre care speră ea să afle ceva, este posibil ca una dintre cele douăsprezece persoane să fie rudă cu ea şi să îi transmită mesajul. Floare la ureche, nicio problemă, a mai făcut-o atunci când căuta persoane dispărute (în general, oameni eliberaţi pe cauţiune) şi căţei pierduţi. Nu are absolut niciun motiv să nu o facă şi acum, însă ezită şi se încruntă privind cu atenţie la lista de nume de pe monitor.

De ce stă la îndoială?

Habar n-are, pentru că, teoretic, n-ar fi niciun motiv care s-o împiedice. Dar, dacă îi spune ei instinctul că nu trebuie s-o facă, atunci nu o face şi gata. Se hotărăşte să se gândească mai bine care ar trebui să fie următoarea mişcare. Şi o poate face în timp ce se duce până la Jet Mart, unde vrea să stea de vorbă cu vânzătorul care a fost de serviciu în seara dispariţiei lui Bonnie.

Tocmai când porneşte maşina, îi sună telefonul. Îşi spune că o caută ori Penny – care vrea neapărat să fie pusă la curent cu investigația –, ori Tom Higgins – care o sună din Las Vegas, presupunând că se află în realitate acolo. Însă este Jérôme, care vorbeşte pe un ton extrem de surescitat.

— Tu crezi că a răpit-o cineva și a băgat-o în dubița aia, da, Holly?

— Cred că este posibil. Ce ai aflat?

— Am intrat pe mai multe site-uri cu mărci de maşini şi cred că s-ar putea să fie o Toyota Sienna. Eu aşa *zic.* Obiectivul de la camera aia de supraveghere era al naibii de murdar şi...

— Înțeleg ce vrei să spui.

— ... şi nu vedeai decât partea de jos. Dar clar că nu-i un Chevy Express. Crede-mă, că ştiu ce vorbesc. Ar putea să fie un Ford, dar, dacă aş fi la un concurs gen „Ştii şi câştigi", aş jura că era o dubă Sienna.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Nu că i-ar fi de cine ştie ce ajutor.

— Numai că era o chestie aiurea la duba aia.

— Da? Ce anume?

— Nu ştiu. M-am uitat la înregistrare de mai mult de zece ori şi tot nu-mi dau seama ce era.

— Dunga? Aia albastră de jos?

— Nu, nu aia, că multe dube au dungi din astea. Altceva.

— Neapărat să-mi zici în caz că te lămureşti.

— Nasol că nu vedem plăcuța de înmatriculare.

— Da, aşa este, spune Holly.

— Holly?

— Da, te aud.

Acum se îndreaptă spre ascensor.

— Eu tot cred că-i un criminal în serie. Pe bune că aşa cred.

6

Telefonul sună din nou tocmai când vrea să plece. Pe ecran scrie NUMĂR NECUNOSCUT. Opreşte maşina şi răspunde. Este convinsă că domnul Număr Necunoscut este Tom cel Mare şi Tare.

— Alo? La telefon Holly Gibney. Cu cine vorbesc?

— Tom Higgins.

Din fundal, se aud păcăneli şi piuieli electronice şi clinchete de clopoței. Zgomote de cazinou. Aşa dispare orice îndoială referitoare la locul unde se află Tom Higgins – evident că este în Las Vegas.

— Explică-mi cum adică a dispărut Bonnie. Ce-ai vrut să zici?

— Aşteaptă o secundă, cât parchez.

Holly opreşte într-un loc liber. Nu vorbeşte niciodată la telefon în timp ce conduce, decât dacă nu are încotro; şi crede că toți cei care fac altfel sunt nişte idioți. Şi nu-i doar ilegal, dar este şi foarte periculos.

— Unde s-a dus?

Lui Holly îi trece prin cap să-l întrebe ce anume nu înțelege din cuvântul *dispărut.* Nu o face, evident că nu o face. În schimb, îi spune că mama lui Bonnie a angajat-o şi îi relatează ce a aflat până acum. Adică nu prea multe. Urmează o tăcere lungă. Nu îl întreabă dacă mai e la telefon, pentru că se aude larma de păcăneli şi piuieli şi clopoței.

În cele din urmă, Higgins spune:

— Îhî.

Asta-i tot ce ai de zis, măi, băiete?

— Ştii cumva unde s-ar fi putut duce, domnule Higgins?

— Nu. I-am dat papucii iarna trecută. Pen' că îmi cerea – da fără s-o zică pe bune, ştii şi tu cum fac femeile – să avem o relație stabilă, pe termen lung. Şi eu deja îmi făceam planuri să vin la Vegas.

Eu am auzit că ea ți-a dat papucii, îl contrazice Holly în gând.

— Ți se pare posibil să fi plecat fără să spună nimănui?

— Păi, din ce mi-ai zis, am înțeles că a spus la toată lumea, răspunde Tom. A lăsat biletul ăla, nu?

— Da, sigur, însă chiar să lase totul baltă şi să plece aşa, din senin? Să-şi abandoneze bicicleta pe stradă? Atât de impulsivă era?

— Câteodată...

Răspunsul acesta prudent îi dă de înțeles lui Holly că tipul spune ce crede că ar dori ea să audă.

— Şi fără să-şi ia nicio haină? Fără să-şi folosească niciun card bancar şi nici telefonul în ultimele trei săptămâni?

— Şi ce? Probabil s-o fi săturat de mă-sa. Nu putea s-o sufere.

Keisha nu era de această părere. Conform spuselor ei, se certau foarte des, dar se iubeau foarte mult. În fond, Penny şi-a lipit pe maşină fotografii cu fiica sa.

— Probabil n-a anunțat pe nimeni ce are de gând, pentru că maică-sa ar fi trimis după ea poliția călare. Sau pe cineva ca tine. Că voia s-o țină legată de ea și să-i distrugă viața.

Holly se hotărăşte să schimbe subiectul.

— Îți place în Las Vegas, domnule Higgins?

— Da, e super.

Prudența din tonul lui este înlocuită de entuziasm.

— Cel mai tare oraş dintre toate.

— Mi se pare că eşti într-un cazinou.

— Da. Binion's. Deocamdată, servesc la mese, dar o să avansez repede. Şi bacşişurile sunt fabuloase. Apropo de asta, să ştii că mi se termină pauza. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, doamnă Gibney. Ți-aş ura baftă, ți-aş ura s-o găseşti pe Bonnie, dar lucrezi pentru Scârba-Scârbelor, aşa că nu pot. Scuze.

— Încă ceva, te rog.

— Da' repede. Că boul ăla de şef îmi face semne disperate.

— Am stat de vorbă cu Randy Holsten. Datorezi cinci sute de dolari la chirie. Aşteaptă să îți achiți partea.

Tom râde:

— Poate să aştepte mult şi bine.

— Eu nu am să aştept, domnule, spune Holly. Ştiu unde lucrezi. Îi pot solicita avocatului meu să sune la conducerea cazinoului și să ceară să ți se rețină din leafă suma respectivă.

Habar n-are dacă poate face aşa ceva, dar îi place la nebunie cum sună. Întotdeauna, cele mai bune idei îi vin în timp ce vorbeşte la telefon. Şi tot atunci este şi foarte categorică.

De această dată nu mai sesizează niciun strop de entuziasm sau de prudență în vocea tânărului. Acum Tom Higgins pare extrem de ofensat.

— De ce ai face aşa ceva? Că doar nu lucrezi pentru Randy!

— Pentru că, îi răspunde Holly, pe tonul afectat pe care-l folosea cu Jérôme mai demult, nu mi se pare deloc că ai fi un om bun. Din foarte multe motive.

Câteva secunde de tăcere, în care se aud doar păcănelile şi piuielile. Apoi:

— Să mă pupi undeva, viperă ce eşti!

— La revedere, domnule Higgins! O zi frumoasă îți doresc!

7

Holly traversează oraşul ca să ajungă la magazinul Jet Mart de pe Red Bank Avenue. Are un sentiment ciudat de mulțumire, de uşurare. *O viperă intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai.*

Starea aceasta bună nu-i este umbrită nici măcar de vestea că vânzătorul cu care vrea să discute nu este de serviciu. Ar fi trebuit oricum să se aştepte la asta; dacă tipul cu pricina o cunoaşte pe Bonnie înseamnă că lucrează de destul de multă vreme acolo şi, prin urmare, nu-i deloc surprinzător că este liber duminica. Aşa că acum discută cu vânzătorul de astăzi – un tânăr cu albeață la un ochi, sărmanul de el.

— Ala e Emilio, îi spune tânărul. Emilio Herrera. Lucrează mâine, de la trei după-masă până la unşpe. Că la unşpe se închide dugheana.

— Mulțumesc frumos.

Holly se gândeşte dacă n-ar fi bine să meargă în campus şi să pună nişte întrebări despre Ellen Craslow persoanelor pe care le-ar întâlni în sălile din Clopotniță sau în cele din clădirea unde se află Catedra de biologie. Dar ce rost ar avea? Nu-i doar duminică şi nu-i doar miezul verii, ci este o duminică în miezul verii şi în plină pandemie de *Covid.* Probabil că Bell College doarme somnul morții, la fel ca Abraham Lincoln. Mai bine să se ducă acasă, să se relaxeze şi să se gândească. Să încerce să înțeleagă de ce a ezitat atunci când ar fi trebuit să ia legătura cu persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Să îşi dea seama dacă dubița din imaginile de pe camera de supraveghere ar avea vreo importanță. Pentru că, uneori, un trabuc nu-i decât o țigară, iar o dubiță nu-i decât o dubiță. Să accepte şi ipoteza că este posibil să fi dat peste un criminal în serie.

Îi sună telefonul. Pe ecran scrie „Pete Huntley”. Nu răspunde. Ajunge în garajul blocului ei, îşi aprinde o țigară şi îl sună înapoi.

— Habar n-am ce marcă de dubă este, zice el, dar are ceva ciudat.

— Numai că nu-ți dai seama ce anume.

— Da. De unde ştii?

— Pentru că la fel a spus şi Jérôme. De ce nu discuți cu el? Poate că, împreună, o să descoperiți despre ce e vorba.

8

Holly nu poate să doarmă. Stă culcată pe spate, cu mâinile strânse pe piept, cu ochii deschişi în întuneric. Se gândeşte la bicicleta lui Bonnie, care mai că se ruga să fie furată de cineva. Se gândeşte la Peter Steinman, căruia amicii îi ziceau „împuțitul”. Şi skateboardul a fost abandonat, dar cineva i l-a înapoiat mamei sale. Oare mama lui Bonnie a primit bicicleta fiicei ei? Normal că da. Se gândeşte la Keisha, care i-a spus că Bonnie şi Penny nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult. Şi se gândeşte la Ellen Craslow. *Acest* gând o împiedică să adoarmă.

Se dă jos din pat, se duce la birou, deschide calculatorul, intră pe Twitter. Folosindu-şi una dintre identitățile false – Laurenbacallfan, identitatea ei preferată –, trimite mesaje tuturor celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow, întrebând dacă nu cumva ştiu ceva despre o anume Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Ataşează întrebarea la ultimele postări ale persoanelor respective. Sigur, s-a zis cu confidențialitatea. Şi ce dacă? Oricum, niciunul dintre cei doisprezece n-are mai mult de zece urmăritori. Termină şi se întoarce în pat. Dar tot nu reuşeşte să adoarmă, pentru că acum o frământă gândul că a greşit, că nu trebuia să trimită mesajul ăla. Dar de ce? Greşit ar fi fost să nu-l trimită. Nu-i aşa?

Ba aşa e.

Adoarme într-un final. Şi îşi visează mama.

15 FEBRUARIE 2021-27 MARTIE 2021

1

Barbara şi Olivia Kingsbury încep să se vadă de trei ori pe săptămână. Ceaiul le este servit întotdeauna de Marie Duchamp, care pare să aibă o rezervă interminabilă de cămăşi albe şi de pantaloni cafenii. Le aduce mereu şi biscuiți. Câteodată cu ghimbir, câteodată cu unt, câteodată cu ciocolată; dar, de obicei, biscuiți Oreo. Pentru că Oliviei Kingsbury îi plac la nebunie biscuiții Oreo. La ora nouă, în fiecare dimineață, Marie apare în pragul uşii de la living şi le spune că trebuie să încheie. Barbara îşi pune geanta pe umeri şi pleacă la şcoală. Urmează cursurile online, dar are voie să o facă de la bibliotecă, unde

sunt mai puţine lucruri care să-i distragă atenţia şi se poate concentra mai bine.

Pe la jumătatea lui martie, deja o sărută pe Olivia pe obraz înainte de plecare.

Părinţii Barbarei ştiu că lucrează la un proiect şi presupun că lucrează la şcoală. Jérôme presupune că o face în alt loc, dar nu vrea să-şi bage nasul în treburile ei. De câteva ori, Barbara simte nevoia să le dezvăluie totul despre întâlnirile ei cu bătrâna poetă Olivia Kingsbury. Însă o împiedică proiectul (foarte) special la care lucrează *Jérôme,* cartea pe care o scrie despre stră-străbunicul lor, carte ce va fi publicată. Nu vrea ca fratele ei mai mare să-şi imagineze că ea îl imită sau că încearcă să se scalde în lumina succesului său. Plus că ea scrie *poezie.* Adică ceva ce ei i se pare cam neserios şi cam fru-fru în comparaţie cu lucrarea lui – atât de serioasă şi de bine documentată – despre gangsterii Negri din Chicago în perioada Marii Crize Economice[73]. Ca să nu mai spună că-i treaba ei *personală.* Secretă, aşa cum secret este şi jurnalul pe care l-a ţinut în adolescenţă şi pe care l-a recitit la şaptesprezece ani (mă rog, l-a citit până i s-a pus pata) şi apoi l-a ars într-o zi când a fost singură acasă.

La fiecare întâlnire cu bătrâna poetă – la fiecare *seminar* –, vine cu câte o poezie nouă. Aşa vrea Olivia. Insistă, chiar. Dacă Barbara îi spune că nu i se par bune unele dintre poeziile noi, sau că nu le-a *terminat* încă, bătrâna poetă face un semn nepăsător din mână. Şi zice că nu contează. Şi mai zice că lucrul cel mai important este să fie în permanenţă deschisă faţă de lumea din jur şi cuvintele vor veni de la sine.

— Dacă nu o faci, continuă ea, ai să te închizi în tine. Şi ai să te usuci.

Citesc alte poezii cu glas tare... de fapt, Barbara face asta. Olivia este cea care alege poeziile, dar se scuză spunând că trebuie să-şi cruţe puţinul care i-a mai rămas din vocea de altădată. Citesc din Dickey, Roethke, Plath, Moore, Bishop, Karr, Eliot – ba chiar şi din Ogden Nash[74]. Într-o zi, o roagă pe Barbara să citească poezia „Congo”, scrisă de Vachel Lindsay[75]

După ce termină de citit, bătrâna poetă o întreabă pe tânăra ei discipolă dacă i s-a părut că poezia respectivă ar avea o oarece tentă rasistă.

— Sigur că da, râde Barbara. Şi nu doar o tentă. Toată poezia e înfiorător de rasistă. Păi, cum? „Buci grase şi negre într-o cramă”? Cred că glumiţi, nu?

— Deci, nu-ţi place.

— Ba *mor* după ea.

Şi râde din nou în hohote – acum şi de surprindere.

— De ce?

— Din cauza ritmului. Parcă tropăie în cadenţă! Tiribumba-bumba-*buum!* E ca un cântec care nu-ţi mai iese din minte. Care te obsedează, te necăjeşte, pe care-l auzi neîncetat. Şi de care nu poţi să scapi.

— Şi tu crezi că poezia trece dincolo de rasă?

— Da, cred!

— Trece şi dincolo de rasism?

Barbara cade pe gânduri. Mereu trebuie să se gândească bine la ce spune în această cameră unde primeşte ceai şi biscuiţi. Însă ce face ea acum o stimulează, aproape o înflăcărează. Parcă niciodată nu s-a simţit mai vie decât acum, în prezenţa acestei doamne bătrâne şi foarte zbârcite, dar cu ochi pătrunzători şi aprigi.

— Nu.

— Aha!

— Dar, dacă ar fi să scriu eu o poezie la fel ca asta despre Maleek Dutton, cu siguranţă că aş face-o. Numai că „bumba-bum” ar simboliza zgomotul împuşcăturilor. Maleek e puştiul ăla care...

— Ştiu cine e, spune Olivia, făcând un gest spre televizorul uriaş. Şi de ce nu încerci să o scrii?

— Pentru că nu mă simt pregătită, răspunde Barbara.

2

Olivia citeşte poeziile scrise de Barbara şi o roagă pe Marie să le copieze. La următoarea vizită a Barbarei – nu chiar la fiecare, ci din când în când –, îi spune ce schimbare ar trebui făcută sau care anume cuvânt ar trebui înlocuit. Foloseşte mereu aceleaşi două expresii: fie „nu erai prezentă atunci când ai scris asta”, fie „ai fost cititorul, nu scriitorul”. Odată, îi zice Barbarei că are voie să fie cuprinsă de admiraţie faţă de ceea ce scrie doar o singură dată: în timpul procesului

de creație. „Iar după aceea, draga mea Barbara, trebuie să fii neîndurătoare cu tine însăți.”

Când nu vorbesc despre poezii și poeți, Olivia o îndeamnă pe Barbara să-i spună mai multe lucruri despre viața ei. Iar tânăra îi povestește că face parte dintr-o familie situată în zona de vârf a clasei mijlocii și că uneori se simte stânjenită din cauză că are atât de multe avantaje, iar alteori îi este rușine și se înfurie când oamenii se prefac că nu o văd. Și nu-i vorba că doar își imaginează că asta se întâmplă din cauza culorii pielii ei, ci știe că așa este. La fel cum știe că, atunci când intră în vreun magazin, toți cei care lucrează acolo stau cu ochii pe ea ca nu cumva să șterpelească ceva. Îi place muzica rap și cea hip-hop, dar expresia *negruța mea* o face să se simtă foarte prost. Știe că n-ar trebui, ba chiar îi place trupa lui YG[76], dar așa se simte. E de părere că pe albi ar trebui să-i facă să se simtă prost aceste cuvinte, nu pe ea. Dar asta-i situația și n-are ce-i face.

— Spune asta. Exprimă ce simți.

— Nu știu cum.

— Caută o soluție. Caută imaginile potrivite. Nu în idei, ci în lucruri – dar în lucrurile simple și adevărate. Le vei descoperi când îți vei pune de acord ochii cu inima și cu mintea.

Barbara Robinson este tânără, abia a împlinit vârsta de la care are drept de vot; însă a avut deja parte de niște întâmplări de-a dreptul îngrozitoare. A traversat o scurtă perioadă când se gândea să se sinucidă. Iar povestea de la Crăciunul trecut, din ascensor, cu Chet Ondowsky, a fost mai rea decât toate; i-a schilodit concepția asupra realității. Și-ar dori să-i împărtășească Oliviei toate astea, chiar dacă știe că sunt prea absurde ca să poată fi crezute de cineva; însă, ori de câte ori vrea să abordeze subiectul – având sentimentul că se aruncă în fața unui camion care circulă cu viteză, că asta-i metafora care îi vine în minte atunci –, bătrâna poetă ridică mâna exact ca un agent de circulație și clatină din cap. Îi permite să vorbească despre Holly, dar când Barbara încearcă să-i spună cum Holly a salvat-o atunci când Sala Mingo urma să fie aruncată în aer în timpul unui concert rock, mâna bătrânei poete se ridică din nou. *Oprește-te!*

— Nu facem psihiatrie, îi zice Olivia. Nu facem psihoterapie. *Poezie* facem noi aici, draga mea. Talentul exista în tine încă de dinainte să ți se întâmple toate grozăviile astea. Este înnăscut, la fel ca în cazul fratelui

tău. Numai că talentul de unul singur este ca un cal nărăvaş, neîncălecat vreodată. Străbate în goana mare fiecare experienţă care ţi-a marcat existenţa şi de care nu te-ai eliberat încă – fiecare *traumă* peste care nu ai putut încă să treci, dacă vrei.

Fiecare conflict. Fiecare mister. Fiecare loc ascuns şi întunecat al firii tale, care nu ţi se pare doar urâcios, ci de-a dreptul vrednic de ură.

Ridică mâna şi strânge pumnul. Barbara îşi dă seama că trebuie s-o doară cam tare gestul ăsta, dar uite-o că îl face, ba chiar îşi împlântă unghiile în pielea fărâmicioasă a palmei.

— Păstrează-l, continuă bătrâna poetă. Păstrează-l cât de mult poţi. Este lucrul tău cel mai de preţ. După ce îl vei epuiza, va trebui să te bizui doar pe amintirea extazului pe care l-ai simţit atunci. Dar, cât timp îl mai ai, ţine-l bine. Şi foloseşte-l.

Însă nu îi spune dacă poeziile aduse de Barbara i se par bune sau proaste. Nu i-o spune chiar *atunci.*

3

De obicei, Barbara vorbeşte cel mai mult. Însă uneori Olivia inversează rolurile şi se lasă pradă propriilor amintiri, cu un fel de veselie combinată cu tristeţe. Îi povesteşte Barbarei despre cum erau cenaclurile literare în anii ’50 şi ’60, perioadă pe care ea o numeşte „lumea dispărută”. Îi povesteşte despre scriitorii pe care i-a întâlnit, despre scriitorii pe care i-a cunoscut bine, despre scriitorii pe care i-a iubit, despre scriitorii (printre care se află cel puţin un romancier câştigător al Premiului Pulitzer) cu care s-a culcat. Vorbeşte despre suferinţa provocată de moartea unicului ei nepot şi mărturiseşte că acesta este singurul lucru despre care nu se simte în stare să scrie.

„Parcă aş avea o piatră în gât”, zice ea. Mai vorbeşte şi despre îndelungata ei carieră în învăţământ, în cea mai mare parte desfăşurată „pe deal” – adică la Bell.

Într-o zi din martie, când Olivia vorbeşte despre perioada de şase săptămâni în care poeta Sharon Olds i-a fost colegă – şi despre cât de minunat a fost atunci, Barbara o întreabă ceva în legătură cu atelierul de poezie.

— Nu era un atelier de proză şi poezie? Ca în Iowa?

— Exact ca în Iowa, îi dă dreptate Olivia, strâmbând din gură şi înmulţindu-şi incredibil de mult ridurile din jur, de parcă ar fi gustat ceva scârbos.

— Nu erau destui candidaţi şi, din cauza asta, s-a desfiinţat?

— Ba erau mulţi candidaţi. Desigur, nu la fel de mulţi ca pentru atelierul de proză şi ieşea mereu în pierdere. Dar se compensa cu profitul scos de cel de proză.

Acum i se adâncesc şi mai tare ridurile din jurul gurii.

— Emily Harris a propus să fie desfiinţat. A spus că, în felul acesta, nu numai că am atrage mai mulţi scriitori importanţi care să se ocupe de el, dar am şi contribui în mod considerabil la creşterea bugetului care revine Catedrei de engleză. Evident că au fost obiecţii, dar propunerea lui Emily a avut câştig de cauză. Şi am impresia că deja ieşise la pensie la vremea respectivă.

— Mare păcat!

— Aşa este. M-am împotrivit şi am adus argumente în favoarea atelierului de poezie de la Bell, am spus că este important, că ajută la descoperirea tinerelor talente în acest domeniu, iar Jorge – tare mult mi-a *plăcut* omul ăla – a zis că este responsabilitatea noastră să-l păstrăm. „Să continuăm tradiţia”, a spus el. Şi vorbele lui au făcut-o pe Emily să zâmbească. Avea ea un zâmbet anume pentru ocazii de felul acesta. Foarte subţire, fără să-i dezvelească dinţii, dar tăios ca o lamă de cuţit. Şi ea i-a zis: „Dragul meu Jorge, responsabilitatea noastră nu se rezumă doar la câţiva tineri cu pretenţii de poeţi.” Nu că i-ar fi fost drag Jorge, nu, nici vorbă. Nu putea să-l sufere şi îmi închipui cât de încântată s-a simţit atunci când a dispărut. Probabil că a deranjat-o şi prezenţa lui la şedinţa aceea.

Olivia face o pauză, după care adaugă:

— De fapt, Jorge a venit acolo la invitaţia mea.

— Cine era Jorge? Un profesor?

— Jorge Castro era scriitorul care s-a ocupat de atelierul de creaţie în anul universitar 2010—2011 şi o parte din 2012. Până când a dispărut, aşa cum am spus.

— Cel care a scris romanul *Oraşul uitată* îl avem pe lista de lecturi pentru vacanţa de vară.

Dar nu are intenţia să-l citească, pentru că va termina liceul în iunie.

— Da. Bun roman. Sunt bune toate cele trei romane pe care le-a scris, dar probabil acesta este cel mai bun. Jorge era un susținător înflăcărat al virtuților poeziei, însă nu a avut drept de vot atunci. Pentru că nu făcea parte din corpul profesoral.

— Şi cum adică „a dispărut”?

— Este o poveste ciudată şi tristă şi destul de greu de înțeles. Plus că nu are nicio legătură cu ce trebuie să discutăm noi... nici nu ştiu dacă Jorge a scris vreodată şi poezie... dar, dacă vrei să ştii, am să ți-o spun.

— Vă rog.

Chiar atunci apare Marie, care le spune că trebuie să pună punct întâlnirii din ziua aceasta. Bătrâna poetă face gestul ei obişnuit cu mâna ridicată.

— Te rog eu, mai lasă-ne încă cinci minute.

Şi apoi îi spune Barbarei povestea straniei dispariții a lui Jorge Castro, petrecută în luna octombrie a anului 2012.

4

În ultima sâmbătă a lunii martie, Barbara stă ghemuită pe canapeaua din living şi citeşte *Oraşul uitat,* romanul scris de Jorge Castro. Îi sună telefonul. Răspunde. Este Olivia Kingsbury, care îi spune:

— Cred că-ți datorez scuze, Barbara. Posibil să fi făcut o greşeală destul de gravă. Tu vei hotărî asta. Poți să vii acum până la mine?

26 IULIE 2021

1

Holly se trezeşte în zorii zilei. Mănâncă fulgi de ovăz cu fructe, după care îşi deschide computerul şi intră pe Twitter. A primit un singur răspuns la întrebarea ei. Elmer Craslow (fan al echipei de fotbal Eagles, fan al lui Trump şi originar din Nyack, New York) spune că n-a auzit în viața lui de Ellen Craslow, din comitatul Bibb, Georgia. Holly nu este

prea dezamăgită. Mai are încă unsprezece şanse să afle ceva. Numai în baseball ieşi de pe teren dacă ai ratat de trei ori.

În timp ce îşi pune adidaşii ca să iasă la plimbarea de dimineață – pentru că atunci îi vin cele mai bune idei –, îi sună telefonul. Este Jérôme, care pare foarte entuziasmat. Cu un glas puțin cam înăbuşit de masca pe care o poartă, o anunță că se află într-un Uber și că se duce la aeroport. Pleacă la New York.

Holly se sperie:

— Cu *avionul?.*

— Păi, cam asta-i metoda cea mai obişnuită de a parcurge mai mult de o mie șase sute de kilometri, spune el şi începe să râdă. Linişteşte-te, Hollyberry, am la mine certificatul de vaccinare şi o să port masca tot timpul zborului. Cred că ți-ai dat seama că şi acum o port.

— De ce te duci la New York?

Dar bineînțeles că ştie răspunsul.

— Pentru cartea ta!

— M-a sunat editorul aseară. Mi-a zis că ar putea să-mi trimită contractul, dar poate mai bine mă duc eu acolo şi îl semnez chiar astăzi, iar el o să-mi dea un cec pentru o sută de mii de dolari! Spune că nu aşa se procedează în mod obişnuit, dar a primit undă verde să facă o excepție cu mine. Ei, tu ce părere ai de nebunia asta?

— Că-i şi o nebunie, şi o minune, atâta timp cât nu te îmbolnăveşti.

— Statisticile spun că New Yorkul e mai sigur decât oraşul nostru, Hols. N-o să ajung acolo până la masa de prânz – şi asta-i nasol, pentru că prânzul cu editorul e un fel de tradiție în lumea cărților –, dar mi-a zis că o să mergem diseară la un burger şi o bere. O să fie şi agenta mea acolo – nu ne-am întâlnit până acum decât pe Zoom. Editorul mi-a spus că, pe vremurile bune, ne-ar fi dus la Four Seasons, numai că, acum, doar la barul Blarney Stone poate să ne ducă. Pe mine nu mă deranjează deloc chestia asta.

De atâta emoție, Jérôme a început să bată câmpii, dar pe Holly nu o deranjează. Însă o deranjează (foarte tare) gândul că tânărul va călători într-un avion, unde aerul este recirculat şi absolut oricine poate avea Covid. Dar se şi bucură să-l ştie atât de fericit. *Un drum neplanificat la New York în plină vară a Covidului,* își spune ea. *Ce bine-i să fii tânăr, iar astăzi, ce bine e să fii Jérôme!*

— Distrează-te, dar, orice faci, ai grijă să nu pierzi cecul.

— De el o să se ocupe agenta, îi răspunde tânărul. Uau, super! Aproape am ajuns la terminal, Hollyberry.

— Călătorie plăcută și, când te duci la barul ăla, vezi să te așezi...

— Da, mami. Mai am să-ți spun ceva. Am scos la imprimantă o hartă cu Parcul Deerfield și împrejurimile lui. Am făcut semne cu roșu pe locurile unde au fost văzuți ultima oară Bonnie și Peter Steinman. Nu avem nicio astfel de informație despre Ellen Craslow, dar știm că lucra în campus, așa că am însemnat clădirile de acolo. Ți-o dă Barbara dacă o vrei. Am lăsat-o pe birou.

— Știu toate locurile alea, răspunde Elolly, cu oarece asprime în ton.

Și imediat își aduce aminte cum zicea unchiul Elenry: *Nu m-am născut ieri.*

— Da, dar ți se face pielea de găină când le vezi pe hartă atât de aproape unele de altele. Ar trebui să afli dacă mai sunt și altele. Gata, am ajuns. Trebuie să cobor.

— Când te întorci?

— Elabar n-am. Poate stau vreo două-trei zile, poate mă întorc chiar mâine.

— Dacă-ți trece prin cap să vezi vreun spectacol pe Broadway, să știi că sunt închise toate...

— Tre să fug acum, Elollyberry.

Și închide.

— Nu pot să sufăr când îmi zici așa, bombăne Elolly.

Dar zâmbește. Pentru că nu-i adevărat, iar Jérôme știe asta.

2

În timpul plimbării de dimineață, aude din nou soneria telefonului.

— Cine-i tăticul tău care te iubește? vrea să știe Pete Huntley.

— În niciun caz tu, Pete. Dar pari foarte binedispus. Și deloc bolnav.

— Am renăscut din cenușa Covidului și sunt un om nou, spune el.

Dar strică totul printr-un acces de tuse.

— În fine, aproximativ renăscut și aproximativ nou. Ți-am găsit gagica, Holly.

Holly se oprește brusc din mers.

— Ai găsit-o pe Ellen Craslow?

— Nu, nu pe ea în persoană, dar i-am găsit ultima adresă cunoscută. Şi poza, pe care ți-o trimit acum. Am sunat la biroul de personal de la Bell imediat ce au deschis. Spune, nu-i așa că ești mândră de mine?

— Foarte mândră. Care-i adresa?

— Bulevardul MLK – 11114. E în Lowtown, dar aproape de capăt.

— Mulțumesc, Pete.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, asta-i fișa postului meu.

Şi o întreabă acum pe un ton serios:

— Tu chiar crezi că-i o legătură între ei, nu? între Dahl și Craslow și puștiul ăla după care s-a dus Jérôme?

— Cred că *s-ar putea* să fie.

— N-o să vorbești cu Isabelle despre asta, nu?

— Încă nu.

— Bravo! Vezi mai întâi dacă așa este sau nu, Hol. O să te ajut și eu cum pot de aici. Că încă sunt în carantină, ce să fac...

— Bine.

— O să fiu Mycroft Holmes, fratele mai mare, iar tu o să fii Sherlock, da? Cum te mai simți acum, după povestea cu mama ta?

— Un pic mai bine, spune Holly și închide.

Nici cinci secunde nu trec și aude clinchetul unui mesaj de la Pete. Aşteaptă să ajungă înapoi acasă, ca să se poată uita la fotografia primită de pe iPad, pentru că vrea un ecran mai mare, ca să o vadă mai bine. Pete i-a trimis poza lui Ellen Craslow de pe legitimația de la Bell, legitimație încă valabilă – va expira abia în octombrie. În fotografie este chipul unei femei de culoare, cu păr negru. Nu zâmbește, dar nici nu se încruntă, ci doar se uită în obiectiv cu o expresie indiferentă. E drăguță. Lui Holly i se pare că ar avea între douăzeci și opt și maximum treizeci și doi. Cam așa i-a spus și Keisha. Sub numele de pe legitimație scrie: BELl'cOLLEGE ARTS & SCIENCES'-PERSONAL DE SERVICIU.

— Unde ești, Ellen? murmură Holly.

Deși, de fapt, vrea să o întrebe: *Cine te-a răpit?*

3

După o jumătate de oră, merge încet pe bulevardul Martin Luther King, cu Priusul ei. A lăsat în urmă toate magazinele, bisericile, barurile, dughenele şi birturile. Pete i-a spus că adresa este aproape de capătul cartierului Lowtown. La fel de aproape este şi de capătul oraşului; peste câteva sute de metri, bulevardul MLK va deveni Route 27. În faţă se văd deja câmpuri cu vaci scoase la păscut, plus vreo două silozuri. Chiar dacă GPS-ul susţine că merge pe drumul cel bun, Holly începe să-şi spună că poate Pete i-a dat o adresă greşită. Dar imediat ajunge la parcul de rulote Elm Grove. Este înconjurat de un gard din uluci. Rulotele sunt bine întreţinute. Sunt vopsite în culori pastel şi fiecare are în faţă câte un petic de iarbă. Cu multe răzoare de flori. Printre rulote, şerpuieşte o cărăruie asfaltată. GPS-ul o anunţă că a ajuns la destinaţie.

La capătul acestei alei, sunt o mulţime de cutii poştale, cu numere de la 11104 la 11126. Holly intră încet cu Priusul în parcul de rulote şi pune brusc frână când doi copii în chiloţi de baie – un copil alb şi unul Negru – îi taie calea alergând după o minge de plajă. Nici măcar o privire nu au aruncat în direcţia maşinii. Holly îşi ia piciorul de pe pedala de frână, vrea să pornească, dar apasă din nou pedala când vede un căţel gălbui care zburdă în urma băieţilor. În faţa unei rulote de culoarea cerului senin, cu o poză a lui Barack Obama lipită pe uşa dublă, o femeie cu pălărie de soare a ieşit în ziua aceasta din ce în ce mai toridă ca să îşi ude florile.

În mijlocul parcului cu rulote, se află o clădire verde pe a cărei uşă scrie BIROU ADMINISTRAŢIE. Alături, este o altă clădire, tot verde, pe a cărei uşă scrie SPÂLĂTORIE. Acolo se duce acum o femeie cu batic pe cap şi în mână cu un coş din plastic cu rufe. Holly opreşte maşina, îşi pune masca şi intră în clădirea cu biroul. Aici este un ghişeu cu o plăcuţă pe care scrie: STELLA LACEY – ADMINISTRATOR. În spatele lui, o doamnă corpolentă joacă Solitaire la computer. O vede pe Holly şi îi zice:

— Dacă vrei un loc liber, să ştii că n-ai nimerit bine. N-avem niciunul. Scuze.

— Mulţumesc, dar nu asta caut. Numele meu este Holly Gibney, sunt detectiv particular şi încerc să găsesc o femeie.

Când aude cuvintele *detectiv particular,* Stella Lacey își pierde tot interesul pentru jocul de pe calculator și holbează ochii la Holly.

— Serios? Pe cine? Ce-a făcut?

— Din câte știu eu, nu a făcut nimic. O recunoașteți?

Și îi arată poza din telefon. Stella Lacey îi ia telefonul din mână și îl ține aproape de ochi.

— Sigur. Asta-i Ellen Caslow!

— Craslow, o corectează Holly. Aș dori să știu dacă vă amintiți cu exactitate data la care a plecat de aici.

— Da ce-ți pasă?

— Aș vrea să știu unde a plecat. Știți că lucra la colegiu, da? La Bell?

— Știu colegiul ăsta, zice Stella Lacey, pe un ton puțintel cam ofensat – subînțelesul fiind *ce, crezi că-s bătută-n capi* Mi se pare că era femeie de serviciu.

— Îngrijitoare, da. Doamnă Lacey, nu doresc decât să mă asigur că nu a pățit nimic.

Dispare dintr-odată tot aerul ăla ofensat – dacă asta a fost, sau doar i s-a părut lui Holly – al doamnei corpolente.

— Bine, am priceput. Știi în care rulotă stătea?

— Adresa pe care o am eu este 11114.

— Aha, da, e una dintre alea din spatele spălătoriei, lângă piscina gonflabilă pentru ăia mici. Stai nițel să verific.

Și gata cu jocul de Solitaire. În locul lui, pe ecran apare un tabel. Stella Lacey caută în el, se uită cu atenție, își pune ochelarii și începe din nou să caute.

— Uite. Ellen Craslow. Închiria rulota pe câte șase luni. Ultima plată e pentru perioada iulie-decembrie 2018. Asta-i tot.

Se întoarce cu fața la Holly și își șterge ochelarii.

— Acum îmi aduc aminte. Phil – ăsta-i bărbatul meu – n-a vrut să închirieze rulota aia până la sfârșitul lui ianuarie 2019, pentru că tipa era o chiriașă bună. Nu țipa, nu se certa, nu dădea muzica tare, nu venea poliția la ea la două dimineața. Chiriași din ăștia ne plac nouă și *doar* lor le închiriem pe termen lung.

— Sunt convinsă.

— Să știi, doamnă Gibney, că sunt oameni care stau aici de multă vreme. Păi, uite, domnul și doamna Cullen locuiesc la noi de vreo douăzeci de ani. Ne plac bătrânii, zău că ne plac – adică și lui Phil, și

mie. Ellen n-avea decât vreo douăzeci şi ceva de ani, dar ne-a zis că-i o fire liniştită, aşa că ne-am încercat norocul cu ea. Şi n-am făcut rău.

Clatină din cap şi continuă:

— Dar uite că am pierdut banii pe o lună, cât timp a stat goală rulota aia. Eu cred că lui Phil îi cam plăcea de ea, nu că ar fi avut vreo şansă nici măcar dacă ar fi fost un tinerel de treizeci de ani, nu un babalâc de şaizeci. După părerea mea, tipa joacă pentru echipa ailaltă, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Mă prind.

Plus că aceeaşi părere o avea şi Keisha.

— Şi chiar a dispărut? Adică nu doar de aici?

Holly dă din cap.

— Nu mai ştie nimeni nimic de ea, de la Ziua Recunoștinței din 2018.

— Şi abia acum o caută cineva? Da’ de ce mă mir? Că doar aşa se întâmplă când e vorba de oamenii Negri.

— Problema este că nu a dat-o nimeni dispărută, spune Holly. Poate nici nu este. Poate s-a întors acasă, în Georgia, că de acolo era. Eu încerc să dau de urma unor rude de-ale ei, dar sunt abia la început.

— Păi, ce să zic? Baftă multă! Apropo, să ştii că nu-i nevoie să stai cu masca aia. Corona nu-i decât o minciună gogonată.

— Știți cumva ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Ellen?

— Acum, că mă gândesc mai bine, chiar că nu ştiu. Normal că rulotele noastre sunt mobilate, dar probabil că a avut şi ea nişte lucruşoare personale, nu?

— Cam aşa ar fi trebuit.

— Păi, săptămâna asta, Phil e la Akron[77]. La o expoziție de rulote. Da’ să ştii, doamnă Gibby, că mi-ar fi zis dacă Ellen şi-ar fi lăsat mai multe lucruri aici. Numai că se mai întâmplă câteodată şi câte cineva se apucă să le fure... Sau se întâmplă să le găsim noi şi atunci le ducem la biserica baptistă sau le donăm unei organizații de caritate. Sigur, dacă nu sunt deteriorate.

— Cât timp a stat aici Ellen Craslow?

Stella Lacey îşi pune din nou ochelarii şi caută alt tabel în calculator.

— A venit la noi în martie 2016. Asta înseamnă doi ani jumate, nu? Păi, da, cred că a avut şi lucruri personale. Vrei să-l sun pe Phil? Deşi

sunt sigură că mi-ar fi zis.

— Vă rog, spune Holly. Credeți că sunt nişte vecini care să-şi aducă aminte de ea? Nişte chiriaşi de-ai dumneavoastră care să stea lângă rulota 11114?

Stella Lacey cade pe gânduri.

— Ar fi madam McGuire, de la 11110. Nu-i chiar lângă ea, ci dincolo de piscina aia gonflabilă. Mi se pare că Ellen şi Imani McGuire se aveau foarte bine. Își spălau rufele împreună, chestii de genul ăsta. Şi muierile dau mereu din gură la spălătorie. Probabil că-i acasă acum. Bărba-su încă lucrează cu juma de normă la serviciul de ridicări auto, da Imani a ieşit la pensie – să nu mă întrebi de unde, că nu ştiu. Ştiu doar că lucra undeva în oraş. Acum nu face altceva decât să tricoteze şi să se uite la televizor. N-am mai văzut pe nimeni care să tricoteze atât de repede ca bătrânica asta. Şi se duce la târgurile meşteşugăreşti sau în alte locuri ca astea şi vinde ce face. Mda, s-ar putea să ştie unde a plecat Ellen.

Nu și dacă Ellen a fost răpită în apropiere de Parcul Deerfield, își zice Holly. *E mult prea departe.* Dar va sta de vorbă cu Imani McGuire. Holly îl admiră foarte mult pe Harry Bosch, detectivul din romanele lui Michael Connelly, și ține mereu cont de regula lui numărul unu: „Mișcă-ți fundul și apucă-te să bați la toate ușile."

— O să vorbesc cu Phil, să văd dacă el știe ce s-a întâmplat cu lucrurile ei. Sunt destul de sigură că rulota era goală când am închiriat-o iarăşi, în februarie 2019 – evident, în afară de dotările obișnuite. Ai putea să te duci să vorbești cu soții Jones, ăștia locuiesc acum acolo, numai că sunt amândoi la muncă. Şi nici nu cred că ar ști ceva. De unde să știe? Că doar Ellen era plecată de ceva vreme când s-au mutat ei.

Clatină cu tristețe din cap.

— Zici că de doi ani nu mai ştie nimeni nimic de ea? Mare păcat! Să te-ntorci, doamnă Gibsy. Uite, acu pun mâna pe telefon şi-l sun pe Phil.

— Mulțumesc.

— Şi sfatul meu e să arunci masca aia. Corona nu-i decât o scuză ca să se vândă mai multe perne magice la teleshopping.

4

Imani McGuire este o femeie înaltă și slabă; părul ei foarte creț este atât de alb, încât creştetul îi seamănă cu puful de păpădie. Locuieşte

într-o rulotă dublă, vopsită într-un galben-aprins. Pe podeaua din zona de living, este întins un covor din pânză, absolut superb, cu cercuri concentrice verzi şi cafenii. Pereţii – făcuţi – dintr-un material care ar trebui să arate ca lemnul, dar nici vorbă de aşa ceva – sunt acoperiţi cu fotografii ale soţilor McGuire în diferite etape ale vieţii lor. La loc de cinste este pusă poza de la nuntă. Mirele este îmbrăcat în uniforma albă a marinei. Mireasa – aici având părul la fel de creţ, însă foarte negru, nu alb – seamănă izbitor de mult cu Angela Davis[78] Imani este dispusă să vorbească, dar, înainte de asta, are o întrebare:

— Eşti vaccinată?

— Sunt.

— Doză dublă?

— Da. Moderna.

— Poţi să-ţi scoţi masca. Eu mi-am făcut a doua doză în aprilie.

Holly şi-o scoate şi şi-o pune în buzunar. Pe covor, sunt aşezate două fotolii de la La-Z-Boy[79], cu faţa la un televizor al cărui ecran nu este cu mult mai mare decât cel al ipadului Pro al lui Holly. Peste braţul vătuit al unui fotoliu este pus un pulover pe jumătate terminat, de aceeaşi culoare ca vopseaua de pe exteriorul rulotei. Sub el, este un coş plin cu gheme de lână galbenă.

Imani îşi ia andrelele şi jumătatea de pulover şi şi le pune pe genunchi. La televizor, Drew Carey, gazda emisiunii-concurs *Preţul corect,* răcneşte cât îl ţin bojocii, ridicând în slăvi calităţile premiilor puse în joc. Imani ia telecomanda şi închide televizorul.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

— Nu trebuie să-ţi pară, îmi place să am cu cine să stau de vorbă, spune Imani, plus că deja au învârtit de roată. Aia-i cea mai bună parte. După ea, vine runda cu prezentarea produselor pentru licitaţie şi neam de neamul meu n-o să priceapă vreodată de ce un boşorog gras, care trăieşte din ajutor social, şi-ar dori să aibă două motociclete şi un echipament de camping. Pe pariu că ăştia care câştigă îşi vând după aia premiile. Eu precis aşa aş face.

Deja dă din andrele într-un ritm ameţitor, iar puloverul creşte şi tot creşte chiar sub ochii lui Elolly.

— O să fie foarte elegant.

— Al naibii de bine e să tricotezi într-o zi când ar trebui să fie douăzeci şi ceva de grade; dar o să vină şi vremea aia rece... sau aşa era

înainte, că acum au dat atât de tare peste cap toată clima, că, de la an la an, nici nu mai ştii când e vară şi când e iarnă. Însă, dacă o să ningă la un moment dat şi dacă o să îngheţe lacul, sper să-mi cumpere cineva puloverul ăsta la târgul organizat de biserică. Mai am şi alte flanele puse deoparte pentru atunci; plus mai multe fulare şi perechi de mănuşi. Iau bănişori frumoşi pe lucrurile astea, mai mulţi decât face Yardley, bărbatu-meu. Dar tot zic că-i bine că se ocupă de ridicările alea de maşini, că aşa nu-mi mai stă pe cap toată ziulica... ce-i drept, nici eu nu mai stau pe capul lui. Şi uite aşa împăcăm şi capra, şi varza. Ascultă la mine ce-ţi zic eu, fetiţo, cincizeci şi doi de ani alături de un singur om înseamnă un timp al naibii de lung. Şi nu-i deloc doar lapte şi miere. Haide, spune acum, ce pot să fac pentru tine?

Holly îi povesteşte de unde o cunoaşte Keisha pe Ellen Craslow şi cum Ellen a dispărut pur şi simplu într-o zi.

— Le-am întrebat de ea pe celelalte persoane de pe Twitter care poartă acelaşi nume, dar numai una mi-a răspuns, un bărbat. Şi nu mi-a fost de niciun folos.

— Dacă mă gândesc la ce ştiu eu despre ea, cred că nici ceilalţi n-o să-ţi fie. Dacă a plecat, în niciun caz nu s-a întors în Traverse, Georgia. Âla-i ultimul loc din lume unde s-ar duce. Ellen e o scumpă, doamnă Gibney...

— Spuneţi-mi Holly, vă rog.

Imani dă din cap.

— O scumpete de fată, isteaţă foc şi *puternică.* O să-şi găsească ea calea cea bună.

— Spuneţi că nu s-ar întoarce în locurile natale, unde presupun că mai are nişte rude. De ce să nu se ducă acolo?

— Da, sigur că neamurile ei acolo sunt, numai că nu mai vor să ştie nimic de ea şi nici ea de ele. N-ai să găseşti nimic pe Facebook despre asta.

— Ce s-a întâmplat?

Mult timp – sau poate aşa i se pare lui Holly –, în rulotă nu se mai aude decât ţăcănitul andrelelor lui Imani, care se uită încruntată la puloverul cel galben ca un canar. Apoi ridică privirea.

— Mai întâi să-mi zici dacă şi un detectiv particular e obligat să respecte principiul confidenţialităţii? Ca un avocat, sau un preot, sau un doctor?

Holly își dă seama că este un test, nu o simplă întrebare. Şi i se pare că Imani ştie asta. Nu că ar conta. Sinceritatea este cea mai bună politică – aşa se spune şi chiar aşa şi este.

— Am anumite drepturi, dar nu la fel de multe ca avocații sau preoții. În anumite situații, sunt obligată să vorbesc despre câte un caz cu poliția sau cu procuratura. Însă nu se aplică şi acum.

Holly o priveşte în ochi pe bătrână şi o asigură:

— Nimeni nu va afla ce-mi spuneți, doamnă McGuire.

— Poți să-mi zici Immi.

— Bine, surâde Holly.

Are un zâmbet frumos. Jérôme o ceartă pentru că nu și-l folosește destul de des.

— O să te cred pe cuvânt, Holly. Și fac asta pentru că mi-a păsat de fata aia. Și mi-a părut tare rău că avea atâtea necazuri. Vreau doar să ştii că nu-mi place să bârfesc şi nici nu-i vorbesc pe oameni pe la spate.

— Am înțeles, zice Holly. Îmi dai voie să-mi deschid telefonul și să înregistrez ce spui?

— Nu, nu-ți dau voie.

Și andrelele fac în continuare *clic-clic-clic.*

— Nu cred că ți-aş zice toate astea dacă ai fi bărbat. Nici măcar lui Yard – ăsta-i omul meu, ți-am zis, da? – nu i-am spus. Dar noi două suntem femei şi înțelegem mai multe decât bărbații, nu-i aşa?

— Aşa este.

— În regulă. Ellen – i s-a spus întotdeauna aşa, niciodată n-a fost alintată cu „Ellie" – a căzut în dizgrația familiei încă de când avea doişpe sau treişpe ani, când a renunțat să mai mănânce carne sau orice produse din carne procesată. De când a devenit vegetariană. Stai, că n-am zis bine. De când a devenit *vegană.* Familia ei era una din alea foarte intransigente, care făcea parte din Biserica Nereformată a doctrinei Eu Ştiu Mai Bine Ce Trebuie Să Faci. Şi, atunci când a refuzat să mai mănânce carne, i-au împuiat capul cu citate din Biblie. Ba chiar au dus-o şi la preot ca s-o povățuiască.

Și Imani folosește un ton batjocoritor când rostește cuvântul *povățuiască.*

— Și eu am ținut cu dinții de Biblie și m-am conformat întocmai învățăturilor ei și știu foarte bine că poți găsi în Scriptură câte ceva care să îți dea dreptate, iar neamurile lui Ellen au găsit o grămadă. Scrie în

Biblie, în Capitolul 14 din Epistola către Romani că „slab este acela care mănâncă doar verdețuri". Scrie și în Deuteronom că Domnul i-a făgăduit omului că se va hrăni cu carne. În epistolele către corinteni – „Mâncaţi tot ce se vinde în piața de carne". Serios? Probabil că familia ei e cu totul de acord cu piața aia din Wuhan de unde a venit peste noi nenorocita asta de boală. Şi, după aia, când Ellen avea paişpe ani, au prins-o cu o altă fată.

— Aoleu! exclamă Holly.

— Chiar așa: „Aoleu!". A fugit de-acasă, dar au prins-o și au adus-o înapoi. Rudele ei. Ştii de ce?

— Pentru că ea era crucea pe care trebuiau s-o poarte, spune Holly, amintindu-şi de nenumăratele împrejurări când propria-i mamă îi spusese ceva asemănător, începând întotdeauna cu un suspin și cu un *Of, Holly.*

— Deci ştii cum e.

— Ştiu, răspunde Holly.

Ceva din tonul ei deschide uşa către restul poveştii, pe care Imani poate că nu i-ar fi spus-o.

— A fost violată când avea optsprezece ani. Nemernicii purtau măşti din alea de schi, dar unul era bâlbâit şi ea l-a recunoscut. Mergeau la aceeaşi biserică. Cânta în corul de acolo. Ellen spunea că avea voce frumoasă şi nu se bâlbâia deloc atunci când cânta. Scuză-mă puțin.

Se întrerupe și își șterge ochiul stâng cu dosul mâinii. După care andrelele își reiau cursa. Pe Holly aproape o hipnotizează felul în care se răsfrânge lumina soarelui pe luciul lor.

— Ştii despre ce vorbeau întruna ticăloşii ăia? Despre carne! Că o să-i dea să mănânce carne şi nu-i aşa că-i place, nu-i aşa că-i bună? Nu-i aşa că n-avea cum să capete ceva atât de bun de la vreo *fată*? Mi-a povestit că unul dintre ei a încercat să-şi vâre daravela în gura ei şi i-a zis să nu se ruşineze, să guste nişte cărniță, iar ea i-a spus că o să rămână fără sculă dacă face aşa ceva. Şi atunci băiatul ăla a pocnit-o zdravăn în cap şi biata Ellen a fost aproape leşinată cât timp a durat toată afacerea. Ia spune, ce crezi tu că a ieşit din toată tărăşenia asta?

Holly nu crede, Holly ştie.

— A rămas însărcinată.

— Sigur că da. S-a dus la o clinică de planificare familială şi şi-a rezolvat problema. Când au aflat ai ei – nu se ştie cum au aflat, că ea nu

le-a spus –, au anunțat-o că nu mai face parte din familie. Au *excomunicat*-o. Taică-su i-a zis că-i o criminală, că nu se deosebeşte absolut deloc de Cain din Geneză şi a izgonit-o de acasă, spunându-i să se ducă acolo unde s-a dus şi Cain, la răsărit de Eden. Numai că orăşelul Traverse din statul Georgia nu reprezenta Edenul pentru Ellen, ba chiar dimpotrivă. Şi nici nu s-a dus spre răsărit. S-a dus în nord. A muncit din greu vreo zece ani în diferite locuri şi, până la urmă, a ajuns aici şi s-a angajat femeie de serviciu la facultate.

Holly tace şi se uită la mişcările andrelelor. Își spune că, în comparație cu Ellen Craslow, ea nu a dus-o chiar atât de rău. Mike Sturdevant i-a pus porecla Bâlbeta, dar nu a violat-o.

— Îți dai seama că nu mi-a povestit toate astea într-o singură zi. Azi îmi zicea ceva, mâine sau poimâine, altceva. Numai ultima parte, aia cu violul şi avortul. Pe aia mi-a spus-o toată, nu pe bucăți. Şi fără să ridice deloc ochii la mine – numai în jos se uita. I-a tremurat vocea o dată sau de două ori, dar nu a plâns. Eram singure în spălătorie – ai văzut unde e, da? Lângă administrație. După ce a terminat, i-am ridicat uşor bărbia cu degetul şi i-am zis: „Uită-te la mine, fata mea" – şi ea s-a uitat. Şi eu i-am spus: „Dumnezeu ne cere câteodată să plătim în avans în viața asta, iar tu ai plătit un preț foarte mare. De acum înainte, ai să duci o viață bună. O viață binecuvântată." *Atunci* a început să plângă. Uite, ia un şervețel.

Holly nici nu şi-a dat seama că a început şi ea să plângă. Acum îşi şterge ochii.

— Sper din tot sufletul să fi avut dreptate în privința asta, continuă Imani. Sper să-i fie bine acolo unde este acum. Dar nu ştiu ce să cred. Nu-i stătea în fire să plece aşa, pe nepusă masă—

Clatină cu amărăciune din cap.

— Pur şi simplu nu ştiu. A venit o femeie să-i ia lucrurile – haine, laptop, un televizor micuț, bibelourile în formă de păsărele şi alte nimicuri din astea... – şi femeia aia a zis că Ellen s-a întors în Georgia, numai că mie nu mi-a venit s-o cred. Sigur, putea să fi plecat în *sud,* dar asta nu însemna neapărat că s-a întors *acasă,* pentru că sunt mult mai multe localități în Georgia, nu doar rahatul ăla de orăşel în care s-a născut – scuză-mă pentru vorba păcătoasă. Parcă femeia aia a zis ceva şi despre Atlanta.

— Despre ce femeie vorbiți? o întreabă Holly, cu toate instinctele în alertă.

— Nu mai țin minte cum o chema – parcă Dickens sau Dixon, sau așa ceva – dar mi s-a părut cumsecade, în banca ei.

Se uită atentă la Holly și o neliniștește expresia de pe chipul ei.

— De ce să nu mi se pară așa? Când am văzut-o că tot intră și iese din rulotă, m-am dus până acolo să o întreb ce caută și mi s-a părut destul de amabilă. Mi-a spus că o știe pe Ellen de la Bell și că avea cheile. Am recunoscut lăbuța de iepure pe care o ținea Ellen atârnată de breloc – zicea că-i poartă noroc.

— Și această femeie avea o dubiță? Cu o dungă albastră pe partea de jos a laturii?

Holly este sigură că răspunsul va fi afirmativ, însă are parte de o mare dezamăgire.

— Nu, o mașină combi mai mică. Nu știu ce marcă, dar precis că știe Yard, că de mașini sechestrate se ocupă. Și a fost și el de față atunci. A ieșit în pragul ușii când m-am dus eu până la rulota lui Ellen, că voia să fie sigur că n-o să am vreo problemă cu necunoscuta aia. Am greșit cu ceva?

— Nu, spune Holly și nu o minte.

Imani nu avea de unde să știe. De fapt, nici măcar Holly nu-i deocamdată convinsă că mult prea ghinionista Ellen Craslow a dat de vreun alt necaz.

— Când a venit femeia aceasta?

— Păi... stai să mă gândesc puțin, că a trecut mult timp de atunci. Mi se pare că a fost după Ziua Recunoștinței, dar înainte de Crăciun. Știu precis că tocmai ce căzuse prima ninsoare serioasă. Dar probabil că asta nu ți-e de niciun ajutor.

— Și cum arăta?

— Bătrână, răspunde Imani. Poate cu vreo zece ani mai bătrână decât mine, și eu am trecut de șaptezeci. Și albă.

— Ați recunoaște-o dacă ați mai vedea-o?

— Poate, spune Imani, dar tonul ei dă de înțeles că nu-i deloc sigură.

Holly îi oferă o carte de vizită cu logoul agenției „Ce-am găsit al meu să fie” și o roagă să-l pună pe soțul ei să o sune dacă își amintește ce marcă era automobilul acela combi.

— Mi-a fost milă de ea, mai spune Imani, și am ajutat-o să care laptopul și niște haine. Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-

a zis că n-o doare nimic, dar eu știu cum arată omul care suferă de sciatică.

27 MARTIE 2021
1

Când Barbara ajunge la vila victoriană de pe Ridge Road a bătrânei poete, are obrajii roșii și gâfâie tare, pentru că a parcurs cu bicicleta cât a putut ea de repede drumul de trei kilometri până aici. Intră și o vede pe Marie Duchamp așezată pe canapea lângă Olivia. Marie pare îngrijorată. Olivia pare abătută. Probabil că Barbara pare descumpănită pentru că așa se și simte. Nu poate să-și imagineze de ce anume ar crede Olivia că trebuie să-i ceară scuze.

Prima care vorbește este Marie:

— Eu am încurajat-o, eu am dus plicul la Fedex. Așa că, dacă vrei să dai vina pe cineva, pe mine trebuie să te superi.

— Prostii! intervine Olivia. Eu am greșit. Pur și simplu n-am știut... îmi imaginam că o să te bucuri... dar, oricum aș lua-o, tot n-am avut niciun drept să fac ce-am făcut fără să-ți cer voie. A fost un gest realmente inadmisibil.

— Nu înțeleg, spune Barbara, descheindu-se la haină. Ce anume ați făcut?

Cele două femei – una sănătoasă și în floarea vârstei, cealaltă stafidită (deși frumoasă pe vremuri) și ajunsă în pragul vârstei de o sută de ani – se uită una la alta, după care se uită amândouă la Barbara.

— Premiul Penley.

Și, din nou, buzele Oliviei tremură și se strâmbă și se zbârcesc, amintindu-i și acum tinerei de poșetele de pe vremuri, în formă de punguțe cu șireturi.

— Habar n-am ce-i ăsta, murmură ea, acum total derutată.

— Numele întreg este Premiul Penley pentru Tinerii Poeți. Este sponsorizat de editurile din New York, cunoscute sub numele de „Grupul celor Cinci”[80]. Nu mă mir că n-ai auzit de el, pentru că pe tine nu te-a învățat nimeni cum să scrii și nimeni nu te-a sfătuit să citești revistele literare. Și, în fond, de ce s-o faci? Că doar poezia nu-ți aduce bani și nici nu există cerere prea mare pentru asemenea creații. Dar

majoritatea studenților de la Secția de literatură au auzit de premiul ăsta, la fel cum au auzit și despre Premiul „Voci Tinere” sau de Premiul „Tinerii Lei”[81] Te poți înscrie pentru Penley în fiecare an, pe 1 martie. Se primesc mii de lucrări și li se răspunde foarte repede. Probabil din cauză că marea majoritate sunt scrieri din alea siropoase.

Abia acum înțelege Barbara despre ce este vorba.

— Ce-ați făcut? Le-ați trimis poezii de-ale mele?

Din nou Marie și Olivia se uită una la alta. Sigur,

Barbara este foarte tânără, dar știe deja să recunoască o privire vinovată.

— Câte?

— Șapte, răspunde Olivia. Dintre cele scurte. În regulament, se stipulează că nu ai voie să trimiți decât maximum două mii de cuvinte. Iar eu am fost atât de impresionată de felul în care scrii... de furia din versurile tale... de spaima din ele... că...

Și parcă nu mai știe cum să continue.

Maria o ia de mână și repetă:

— Eu am încurajat-o.

Barbara își dă seama că ambele femei se așteaptă să o vadă foarte supărată. Dar nu este. Poate doar puțin șocată. Și-a ascuns poeziile nu pentru că i-ar fi rușine sau că s-ar teme că lumea ar râde de ea (mă rog... de fapt se teme un pic de asta), ci le-a ținut doar pentru ea pentru că se gândește că, dacă le-ar arăta și altcuiva, nu doar Oliviei, nu ar mai simți această presiune de a continua să scrie. Și mai este ceva – mai bine zis, „cineva”. Jérôme. Ea scrie poezii (pe cele mai multe le-a scris în jurnalul personal) încă de la vârsta de doisprezece ani, cu mult timp înainte ca el să se apuce de scris.

Însă s-a schimbat ceva în ultimii doi sau trei ani. A avut sentimentul că a făcut un fel de salt înainte (un salt mare și de neînțeles, un salt straniu), dar nu pe calea talentului, ci pe calea ambiției. Și își aduce aminte de un film documentar despre Bob Dylan. Acolo apărea un alt folkist din Greenwich Village al anilor ’60, care zicea: „Bob nu era decât un alt chitarist care încerca să cânte la fel ca Woody Guthrie[82]. Și, peste noapte, a devenit marele Bob Dylan.”

Exact așa a pățit și ea. Poate de la episodul cu Brady Hartsfield i se trage, dar nu crede că doar despre asta ar fi vorba. Crede sincer că i s-a activat la un moment dat un fel de circuit din creier, aflat în stare latentă

până la momentul respectiv. În tot acest timp, cele două femei se uită speriate la ea – ca două eleve de gimnaziu prinse fumând în toaleta școlii. I se pare absurd și nu poate să priceapă de ce.

— Olivia. Marie. Două colege de clasă și-au făcut selfie-uri în pielea goală – presupun ca să le trimită iubiților lor –, dar pozele alea au ajuns pe internet. Chestia *asta* e rușinoasă. Dar ce ați făcut voi? Nu prea. V-au scris și v-au anunțat că am fost respinsă? Despre asta-i vorba? Pot să văd și eu scrisoarea?

Din nou cele două se uită una la alta. Și Olivia spune:

— Comisia Penley întocmește o listă lungă cu finaliști. Cifrele diferă de la an la an, dar lista este întotdeauna *foarte* lungă. Câteodată sunt șaizeci de nume pe ea, alteori optzeci, iar anul acesta sunt nouăzeci și cinci. Mi se pare ridicol să fie atât de multe, dar... apare și numele tău acolo. Scrisoarea este la Marie.

Pe măsuța de lângă Marie se află o singură foaie de hârtie. Femeia i-o dă Barbarei. Este o hârtie elegantă, mai groasă și puțin mai grea decât hârtia normală. În partea de sus are un timbru sec cu un condei și o călimară. Destinatară este Barbara Robinson, prin bunăvoința lui Marie Duchamp, Ridge Road nr. 70.

— Mă mir că nu te-ai supărat, spune Olivia. Dar firește că mă bucur. A fost un abuz din partea mea. Câteodată chiar am impresia că am ajuns să gândesc cu fundul.

Acum intervine Marie:

— Dar eu am...

— Ai încurajat-o, am înțeles, murmură Barbara. Poate *a fost* un abuz, dar să nu uitați că eu am dat buzna aici cu poeziile mele. Și ce-am făcut eu a fost un abuz.

Nu chiar așa s-au desfășurat lucrurile, dar ea oricum nu prea mai este atentă la ce spune, pentru că se uită la scrisoare.

Acolo scrie că membrii Comitetului pentru decernarea Premiului Penley au plăcerea să o anunțe pe dra Barbara Robinson, Ridge Road nr. 70, că a fost pusă pe lista lungă a Premiului Penley și, dacă dorește să meargă mai departe, să aibă amabilitatea de a trimite mai multe poezii, dar care să nu depășească cinci mii de cuvinte *în total*, până la data de 15 aprilie. Totodată, este rugată să nu trimită „poeme epice”. Mai există un paragraf (puțin cam prea elogios) despre foștii câștigători ai premiului. Barbara recunoaște trei dintre numele înșirate acolo. Ba nu,

patru. A citit câteva poezii scrise de acele persoane. Scrisoarea se încheie cu felicitări „pentru excelentele dumneavoastră realizări”.

Pune scrisoarea pe măsuță.

— În ce constă premiul?

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari, răspunde Olivia. Adică mai mult decât câştigă într-o viață întreagă mulți poeți buni de pe urma scrierilor lor. Însă nu ăsta-i cel mai important lucru. Se va publica o colecție cu poeziile scrise de câştigător şi nu se va publica la vreo editură de care n-a auzit nimeni, ci la una din cele cinci edituri mari care sponsorizează concursul. Iar anul acesta este rândul editurii Random House. Cartea publicată atrage întotdeauna atenția opiniei publice. Câştigătorul de anul trecut a apărut la televizor, în emisiunea lui Oprah Winfrey.

— Aş avea vreo şansă să...

Dar Barbara nu mai continuă. I se pare o nebunie doar să-şi imagineze că ar fi posibil aşa ceva.

— Foarte puțin probabil, răspunde Olivia. Dar, dacă ajungi pe lista scurtă, vei fi luată în considerație.

Sunt şanse ca poeziile tale să fie publicate de o editură mică. Singura întrebare este dacă vrei sau nu să mergi mai departe. Ştiu că ai suficiente poezii pe care le poți trimite acum şi, dacă vei scrie în continuare la flel de bine, sunt sigură că vei avea destule pentru o carte.

Bineînțeles că vrea să meargă mai departe, mai cu seamă acum, când nişte oameni complet necunoscuți i-au citit câteva poezii şi le-au considerat suficient de bune; întrebarea este cum să procedeze în continuare.

— Să ştiți că v-aş fi dat voie să mă înscrieți în concurs. Dacă m-ați fi întrebat înainte, normal că v-aş fi dat voie. Orice fată are voie să viseze, că parcă aşa zice în cântecul ăla.

Obrajii Oliviei capătă o culoare vag trandafirie. Barbara n-ar fi crezut că mai există suficient sânge prin vasele mult prea bătrânei poete ca să i se mai poată urca în obraji, dar uite că s-a înşelat.

— Am făcut o mare greşeală, repetă ea. Am rugat-o pe Marie să mă lase să scriu pe plic numele ei, pentru că al meu ar fi fost recunoscut şi nu voiam să se creadă că-ți pun vreo pilă sau ceva... Mi-am imaginat că o să te alegi doar cu câteva vorbe frumoase de încurajare. Doar la atâta speram.

Vorbele de încurajare mi le-ai fi arătat, îi răspunde Barbara – însă doar în gând. *Şi după aia ai fi ajuns în aceeaşi situație jenantă, pentru că ai trimis altora poeziile mele fără să-mi ceri voie... numai că atunci nu ai fi avut scrisoarea asta extraordinară cu care să te mândreşti.*

Zâmbeşte.

— Nu v-ați gândit prea bine, nu?

— Nu, spune Marie. Am vrut doar să... pentru că poeziile tale...

— Să înțeleg că le-ai citit şi tu?

Bujorii din obrajii lui Marie sunt mult mai aprinşi decât cei ai Oliviei.

— Pe toate. Sunt superbe.

— Deşi mai ai încă foarte mult de lucru, se grăbeşte să adauge Olivia.

Barbara reciteşte scrisoarea, acum cu mai multă atenție. Surprinderea de mai devreme este înlocuită de o altă emoție. Nu-şi dă seama din primul moment ce anume este. Apoi o recunoaşte: aşa te simți când eşti fericit la culme.

— Ar trebui să le trimitem celelalte poezii, spune ea acum. Să țintim la premiul cel mare, dacă tot am ajuns până aici. O să mă ajutați să le aleg, da, Olivia?

Bătrâna poetă zâmbeşte uşurată. Barbara nu ştie de unde le-a venit celor două ideea că ea ar fi vreo divă. Dar i se pare destul de mişto că aşa cred.

— Mi-ar face foarte multă plăcere, îi răspunde Olivia. Mi se pare că piesa principală este poezia „Schimbarea chipurilor", pentru că îți stârneşte spaimă şi te face să te simți dezrădăcinat. Mai multe poezii de-ale tale au acelaşi laitmotiv, acea punere la îndoială a identității şi a realității. Poeziile astea mi se par mie că ar avea cel mai puternic mesaj.

— Dar, deocamdată, ăsta este secretul nostru. Doar al nostru. Din cauza fratelui meu. El ar trebui să fie scriitorul din familia noastră şi sunt destul de sigură că i se va publica lucrarea despre stră-străbunicul nostru. V-am povestit despre ea, da?

— Da, îi răspunde Olivia.

— Şi, dacă i se publică şi dacă ia bani frumoşi pe ea – că aşa zice agenta literară pe care şi-a găsit-o –, abia atunci o să pot să le spun şi eu despre asta. Sigur, doar cu condiția să ajung pe lista scurtă. Dacă nu, nu trebuie să afle ce-am făcut. Bine?

— Dar chiar ar fi invidios? o întreabă Marie. Că tu scrii *poezie* şi el nu?

— Sigur că nu, răspunde Barbara, fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri. Jérôme n-are pic de invidie în el. Nici nu ştie ce-i aia. S-ar bucura pentru mine. Numai că a muncit din greu la cartea asta şi nu cred că el îşi găseşte cuvintele la fel de uşor cum mi le găsesc eu câteodată şi nu vreau să-i umbresc momentul de glorie. Îl iubesc prea mult ca să-i fac aşa ceva.

Ia scrisoarea şi i-o întinde lui Marie.

— Asta rămâne la voi. Dar mă bucur că aţi făcut ce aţi făcut.

— Ai un suflet nobil, spune Olivia. Poeţii sunt generoşi doar atunci când scriu, prea puţin în viaţa de zi cu zi. Auzi, Marie? Ce zici dacă am bea o cutie de bere toate trei? Să sărbătorim faptul că am rămas prietene?

— Excelentă idee! spune Marie, ridicându-se de pe scaun. Însă ăsta e un alt secret pe care să-l păstrăm.

Şi face un semn din cap spre Olivia.

— Faţă de doctorul ei.

Şi pleacă la bucătărie. Barbara spune:

— Dumneavoastră aveţi un suflet nobil, Olivia. Mă bucur nespus că îmi sunteţi prietenă şi îndrumătoare.

— Îţi mulţumesc. Precis am făcut şi ceva bun în viaţa asta, dacă pronia cerească mi-a adus acum cea mai talentată discipolă.

Este rândul Barbarei să se îmbujoreze, dar de fericire, nu de ruşine.

— Spune-mi, ce citeşti acum? o întreabă Olivia. Că a început şcoala.

— Mi-aţi sugerat să citesc poeţii generaţiei *Beat*[83], aşa că asta citesc. Am găsit la librăria facultăţii o antologie cu poeziile lor. Ginsberg, Snyder, Corso, Ed Dorn... mor după Ed Dorn... Lawrence Ferlinghetti... mai trăieşte încă?

— A murit cam acum o lună. Era mai bătrân decât mine. Dacă eşti de acord, aş vrea să citeşti şi nişte proză. Ar putea să te ajute. Să începi cu James Dickey. Ştiu că i-ai citit poeziile, dar a scris şi un roman, care-i celebru, *Eliberarea*[84]...

— Am văzut filmul. E cu nişte tipi care merg în canoe pe un râu.

— Da, dar nu-l citi pe acela. Citeşte *Către marea albă.* Este o carte mai puţin cunoscută, dar mie mi se pare mai bună. Mai potrivită pentru

obiectivele tale. Şi vreau să mai citeşti cel puțin un roman scris de Cormac Mecarthy, *Căluții mei, căluți frumoși* sau *Suttree.* Ai să le citeşti?

— Da.

Deşi îi cam pare rău să renunțe la poeții generației *Beat,* la versurile lor pline de inocență şi de cinism.

— De fapt, chiar m-am apucat de citit şi proză. Cartea despre care mi-ați vorbit, *Oraşul uitat,* de Jorge Castro. Îmi place.

Marie se întoarce cu o tavă pe care se află trei pahare şi o cutie mare cu bere.

— Îmi închipui că Jorge a plecat totuşi în America de Sud, zice Olivia. Tot vorbea despre cum o să se întoarcă el la origini într-o bună zi, ceea ce-i o absurditate fără margini, că originile lui sunt aici, nu acolo. Sigur, vorbea spaniola ca un nativ, numai că s-a născut şi a crescut în Arizona, în Peoria. Mi se pare că-i era rușine din cauza asta. Ți-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc şi înapoi. Chiar şi pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare. Probabil că se gândea deja să plece. Că eu nu l-am mai văzut de atunci, însă țin minte seara aia pentru că scriam o poezie care s-a dovedit a fi bună.

Oftează cu tristețe şi continuă:

— Freddy Martin – aşa îl cheamă pe partenerul lui – a fost absolut distrus. A plecat la scurt timp după aceea. Probabil să-l caute pe Jorge, eu aşa cred. Pentru că Jorge era iubirea vieții lui. Şi s-a întors cu inima zdrobită de durere şi nu şi-a mai revenit. A mai stat aici încă vreo şase luni, după care a plecat din nou. Mare dreptate avea Vrăjitoarea cea Rea din Vest[85] când zicea: „Ce lume, ce lume!"

— Ajunge cu atâta tristețe, intervine Marie, care toarnă berea în pahare. Hai să bem pentru momentele fericite şi pentru marile noastre speranțe!

— Doar pentru momentele fericite să bem, spune Olivia. Să nu amestecăm şi viitorul. Singura persoană mai nefericită decât scriitorul care nu-şi vede împlinite speranțele este tocmai acela ale cărui visuri devin realitate.

Barbara începe să râdă.

— O să vă cred pe cuvânt.

Ciocnesc paharele şi beau.

26 IULIE 2021

1

La trei și un sfert, Holly intră cu Priusul în parcarea minusculă de la Jet Mart și vede că este de serviciu vânzătorul cu care vrea să vorbească. Bravo! Mai stă puțin în mașină, doar cât să găsească ceva pe iPad, după care coboară. Sub copertină și în stânga ușii de la intrarea în magazin, este pus un avizier, care te întâmpină cu BINE AI VENIT ÎN CARTIERUL UNDE EXISTĂ UN JET MART! Este plin cu anunțuri: apartamente de închiriat, automobile și mașini de spălat și console de jocuri de vânzare, o poză cu un câine pierdut *(L-A VĂZUT CINEVA? ÎL IUBIM NESPUS DE MULT PE REXY AL NOSTRU!)* și cu două pisici care au fugit de acasă. Și încă o fotografie – aceasta, cu o fată dispărută: Bonnie Rae Dahl. Evident că Holly știe cine a pus poza asta pe panou și aude din nou cuvintele Keishei Stone: *Nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult.*

Intră. Magazinul este gol, nu sunt decât ea și vânzătorul înăuntru – pe vânzător îl cheamă Emilio Herrera. Pare cam de vârsta lui Pete, poate un picuț mai tânăr. Spune că o ajută cu dragă inimă. Are o față rotundă și un zâmbet angelic, absolut fermecător. Da,

Bonnie era o clientă veche. Foarte simpatică. Și lui tare rău i-a părut când a auzit că a dispărut. Și să dea Dumnezeu să ia legătura cât mai curând cu mămicuța și cu prietenii ei.

— Venea cam în toate serile pe la opt, spune Herrera. Câteodată mai devreme, câteodată nițel mai târziu. Și mereu zâmbea și mereu avea câte o vorbă bună pentru mine, chiar dacă doar *ce mai faci* sau *ce zici de meciul ăla tare de baschet* sau *ce mai face soția.* Știți dumneavoastră câți oameni fac asta?

— Îmi dau seama că nu sunt prea mulți, spune Holly.

Ea însăși nu este în stare să flecărească așa cu oameni pe care nu-i cunoaște; se rezumă de obicei doar la *vă rog* și *mulțumesc* și *o zi bună vă doresc.* Charlotte obișnuia să spună că *Holly nu-i deloc sociabilă, e sălbatică* – și, în momentele acelea, strâmba din buze cu dezgust, de parcă ar fi vrut să se scuze: Așa e firea ei, n-am *ce-iface.*

— Aveți dreptate, nu prea mulți, zice Herrera. Dar nu și fata asta. Întotdeauna foarte prietenoasă, întotdeauna găsea o vorbă bună de

spus. Își lua sucul ăla dietetic și, câteodată, își mai lua și câte-un dulce din raftul ăla de colo. Îi plăceau prăjiturelele alea, Ho Ho și Ring Ding. Da', de cele mai multe ori, nici nu se uita la ele. Păi, normal, că tinerele țin la siluetă, după cum probabil că știți și dumneavoastră.

— Vi s-a părut ceva puțin mai ieșit din comun în seara aceea, domnule Herrera? Indiferent ce. Poate era cineva afară care se uita la ea? Poate dintr-un loc unde să nu fie surprins de camera de supraveghere?

— Eu n-am văzut, răspunde Herrera, după ce se gândește puțin, ca să-i facă plăcere lui Holly. Și cred că aș fi văzut dacă ar fi fost cineva afară. Magazinele de cartier ca al nostru, mai ales cele de pe străduțele mai dosnice, așa cum e și Red Bank Avenue, sunt printre primele ținte ale hoților. Deși încă n-am pățit așa ceva. A avut Dumnezeu grijă de noi.

Și își face repede o cruce.

— Dar stau cu ochii în patru. La cine vine, la cine pleacă, la cine pierde vremea aiurea prin jur. Și n-am văzut pe nimeni în seara aia când spuneți că a fost aici fata pe care o căutați. Sau nu-mi aduc aminte să fi văzut. Fata și-a luat sucul, și l-a băgat în rucsac, și-a pus casca și a plecat.

Holly își deschide ipadul și îi arată ce a descărcat înainte să între în magazin. O poză cu o Toyota Sienna din 2020.

— Vă amintiți să fi observat vreo dubiță ca asta? În seara aceea sau în oricare altă seară? Ar fi trebuit să aibă și o dungă albastră pe o latură, în partea de jos.

Herrera se uită cu atenție la fotografie, după care îi înapoiază ipadul.

— Am văzut multe dubițe ca asta, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreuna și în seara aia. Știți că a trecut aproape o lună de atunci, da?

— Da, am înțeles. Să vă arăt și altceva. Poate acum vă veți aminti.

Îi pune imaginile înregistrate de camera de supraveghere în seara de 1 iulie și apasă butonul „stop" atunci când se vede dubița în fundal. Herrera se uită bine și exclamă:

— Aoleu, ar trebui să curăț obiectivul de la camera aia!

Adică vrei să încui grajdul după ce ți s-a furat calul, comentează ironic Holly – însă doar în gând, în niciun caz nu ar spune așa ceva cu voce tare.

— Sigur nu vă amintiți să fi văzut o dubiță ca asta, poate chiar în alte seri?

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu-mi aduc aminte. Dubele de genul ăsta sunt destul de frecvente.

Exact la răspunsul ăsta se aștepta și Holly.

— Vă mulțumesc, domnule Herrera.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Dar băiatul ăsta? L-ați mai văzut? îl recunoașteți?

1-l arată pe Peter Steinman. Este o fotografie cu formația în care cânta el la școală, fotografie pe care a găsit-o online (în zilele astea, găsești tot ce vrei și ce nu vrei pe internet). Holly a mărit poza ca să se vadă mai bine chipul lui Peter, care stă în spate, cu două cinele în mâini. Plus că fotografia aceasta este mult mai clară decât imaginile înregistrate de camera de supraveghere.

— Se dădea cu skateboardul pe aici.

Herrera se uită puțin la poză, dar ridică repede ochii când în magazin intră o femeie de vârstă mijlocie. O salută spunându-i pe nume. Îl salută la fel și ea. Apoi vânzătorul îi dă lui Holly ipadul.

— Mi se pare vag cunoscut, dar atâta tot. Tot timpul trec pe aici puștii ăștia cu plăcile. Își iau bomboane sau chipsuri și după aia se urcă pe skateboardurile lor și coboară panta până la Whip. Știți unde-i Dairy Whip?

— Știu, răspunde Holly. Și băiatul acesta a dispărut. Din noiembrie 2018.

— Eiii, doar nu credeți că avem în cartierul nostru vreun ticălos care răpeşte şi omoară oameni? Unul ca John Wayne Gacy? Nu se poate aşa ceva!

— Probabil că nu. Probabil că nu există nicio legătură între băiatul ăsta şi Bonnie Dahl.

Cu toate că îi vine din ce în ce mai greu să creadă asta.

— Mai sunt cumva şi alți clienți obişnuiți de-ai dumneavoastră care au încetat brusc să mai vină pe aici?

Clienta – numele ei este Cora – ar dori să-şi plătească produsele cumpărate: şase cutii cu bere Iron City şi o franzelă feliată de la Wonder Bread.

— Nu, răspunde Herrera.

Dar nu se mai uită la Holly, pentru că ea nu cumpără nimic. Iar Cora cumpără.

Holly pricepe aluzia, însă, înainte de plecare, îi dă lui Emilio Herrera una dintre cărțile ei de vizită.

— Aveți aici numărul meu de telefon. Şi vă rog să mă sunați dacă vă mai amintiți ceva, un detaliu oricât de mic, care m-ar putea ajuta să dau de urma lui Bonnie. Bine?

— Sigur, spune Herrera şi bagă în buzunar cartonaşul. Scuze că te-am lăsat să aştepți, Cora. Ce zici de povestea asta cu Covidul?

Înainte să iasă din magazin, Holly îşi cumpără o doză de Fanta. Nu că ar avea poftă să bea aşa ceva, dar i se pare un gest de politețe.

2

Imediat ce ajunge acasă, Holly intră pe Twitter. Vede că a primit încă un răspuns, acesta venind din partea lui Franklin Craslow (creştin, mândru de calitatea sa de membru al NRA[86], mândru de deviza lui: „Sudul va renaşte”[87]). Mesajul este scurt. *Ellen şi-a omorât copilul şi va arde în iad pentru asta. Lasă-ne în pace!*

Lasă-NE, adică se referă la tot clanul Craslow din comitatul Bibb.

O sună pe Penny Dahl. Nu că şi-ar dori neapărat să vorbească cu ea, dar a venit vremea să îi spună ce crede acum, să-i spună că este foarte posibil ca Bonnie să fi fost răpită. Poate de cineva care conducea o dubită şi care o aştepta lângă atelierul „Reparații la Bill – auto şi motoare mici”. Poate acel cineva era un cunoscut. Holly încearcă să

accentueze cât de mult posibil cuvântul *poate* din propoziția *poate acel cineva era un cunoscut.*

Se aşteaptă s-o audă pe femeie plângând în hohote, dar nici vorbă de aşa ceva. Cel puțin, deocamdată. În fond, exact de asta s-a temut Penny Dahl. Acum o întreabă pe Holly dacă există vreo şansă ca Bonnie să mai fie în viață.

— Întotdeauna există o şansă, răspunde Holly.

— Un jeg de om a răpit-o.

Pe Holly o surprinde termenul dur, însă doar la început. Se aştepta la lacrimi, dar are parte de furie. Reacția lui Penny o face să se gândească la o ursoaică rămasă fără unul dintre pui.

— Găseşte-l! Găseşte-l pe jegul ăla care mi-a luat fata! Nu contează cât costă. Fac eu rost de bani. Ai înțeles?

Holly crede că lacrimile vor curge mai târziu, atunci când Penny va fi avut timp să înțeleagă toate consecințele pe care le presupune vestea pe care i-a dat-o acum. Pentru că una este să ții închisă în tine cea mai mare spaimă pe care o poate avea o mamă pe lumea asta, și cu totul altceva este să o auzi pusă în cuvinte.

— O să-mi dau toată silința.

Aşa răspunde mereu.

— Găseşte-l! repetă Penny şi închide brusc telefonul fără să mai spună niciun alt cuvânt.

Holly se duce la fereastră şi îşi aprinde o țigară, încearcă să îşi dea seama ce anume ar trebui să facă în continuare şi ajunge la concluzia (o concluzie care nu-i face deloc plăcere) că nu mai are ce. Ştie că au dispărut trei persoane şi simte cumva că există o legătură între disparițiile lor, dar, în ciuda anumitor similitudini, nu are nici cea mai mică dovadă în acest sens. A ajuns într-un punct mort. Şi îşi doreşte ca universul să-i arunce acum un pai de care să se agațe.

3

În seara aceleiaşi zile, o sună Jérôme din New York. Este nebun de fericire – în fond, de ce nu ar fi? „Prânzul" cu editorul a decurs foarte bine şi i s-a înmânat cecul. Agenta va depune banii în contul lui (mai puțin cele cincisprezece procente care îi revin ei prin contract), dar

chestia este că l-a ținut în mână și că a pipăit toate cifrele alea scrise în relief pe el.

— Sunt bogat, Hollyberry! Putred de *bogat*

Nu ești singurul, îi răspunde ea în gând. Și apoi, cu glas tare:

— Nu cumva ești și beat?

— Nu!

Vai, ce tare l-a jignit!

— N-am băut decât două beri!

— Bravo! Ești băiat cuminte. Deși cred că, măcar cu ocazia asta, ai avea dreptul să te îmbeți.

Se întrerupe, se gândește mai bine și îi atrage atenția:

— Atâta timp cât nu ți se face rău și nu te apuci să vomiți pe 5th Avenue.

— Barul Blarney Stone e pe 8th, Hols. Lângă Madison Square Garden.

Holly, care nu a fost niciodată la New York și nici nu vrea să ajungă acolo vreodată, spune că i se pare o informație interesantă.

Apoi, repetând fără să știe aproape aceleași cuvinte rostite de sora lui (într-o cu totul altă discuție), Jérôme îi zice că nu banii ăia mulți îl dau pe spate:

— O să-mi publice cartea! Pricepi? O simplă lucrare pentru facultate pe care am transformat-o într-o carte și uite că acum o să fie publicată!

— Extraordinar, Jérôme! Mă bucur nespus de mult pentru tine.

Își dorește ca prietenul ei – care pe vremuri i-a salvat viața și a salvat-o și pe a lui Bill când au fost surprinși de un viscol infernal[88] – să rămână pentru totdeauna la fel de fericit ca acum. Dar știe că nu așa se întâmplă în viața reală. Și poate că este mai bine, altminteri, fericirea nu ar mai avea nicio valoare.

— Cum merge cazul? Ai mai avansat? Ai mai aflat ceva?

Holly îl pune la curent. Cele mai multe lucruri au legătură cu Ellen Craslow, dar nu uită să îl anunțe că Tom Higgins nu mai este suspect. După ce o ascultă până la sfârșit, Jérôme zice:

— O sută de parai aș da doar ca să aflu cine e femeia aia în vârstă. Cea care a luat lucrurile din rulota lui Ellen Craslow. Tu nu?

— Ba da, zâmbește Holly.

Își spune că Jérôme și-ar permite să ofere și o mie, nu doar o sută, acum, că a dat un așa noroc peste el. De fapt, și ea și-ar permite. Pentru că ea este o *dives puella* – o fată bogată, exact ca aceea din cântecul trupei Hali & Oates[89], care-i plăcea ei atât de mult pe vremuri.

— Mie mi se pare extrem de interesant că în parcul ăla de rulote locuiesc numai Negri. Nu zic că mă miră, pentru că se află în capătul dinspre vest al Lowtownului. Numai că femeia aia în vârstă era albă.

— Ce urmează să faci?

— Habar n-am, recunoaște Holly. Dar tu?

— Păi, eu o să mai rămân puțin în New York. Cel puțin până joi. Editorul meu... măi, ce mult îmi place să spun asta! – vrea să mai discutăm despre niște chestii, despre niște modificări pe care să le fac în manuscris. Plus că mai vrea să stabilim cât mai repede cum dorim să arate supracoperta. Și mai zice că șeful de la departamentul de PR vrea să vorbească cu mine despre un posibil turneu de promovare a cărții. Un *turneu* îți vine să crezi?

— Îmi vine, îi răspunde Holly. Și mă bucur nespus de mult pentru tine.

— Vrei să-ți zic ceva? Despre Barb?

— Normal că vreau.

— Sunt aproape convins că și ea scrie. Și mi se pare că o face foarte bine. Așa cred eu. Cât de tare ar fi să ajungem scriitori amândoi?

— Știi că au mai fost și alte cazuri din astea, da? Deloc multe, dar au fost. Uite, surorile Bronte, spune Holly. Erau trei: Charlotte, Emily și Anne. Și toate trei au fost scriitoare. Mi-a plăcut la nebunie *Jane Eyre.*

Adevărul este că, lui Holly, pe vremea nefericitei sale adolescențe, cel mai mult și mai mult i-a plăcut *La răscruce de vânturi.*

— Nu știi ce ar putea să scrie?

— Aș zice că poezii. Așa cred eu. Că doar poezii citește încă din clasa a X-a. Auzi, Holly, acum aș vrea să ies să mă plimb. Am impresia că o să mă îndrăgostesc de orașul ăsta. În primul rând pentru că mi se pare că-i pasă, că s-a prins care-i treaba – au înființat centre de vaccinare aproape la fiecare colț de stradă.

— Bine, dar ai grijă să nu te jefuiască cineva. Ține-ți portofelul în buzunarul din față, nu în ăla de la spate. Și sună-ți părinții.

— I-am sunat.

— Și pe Barbara? Cu ea ai vorbit?

— O să vorbesc. Dacă nu cumva e prea ocupată cu proiectul ăla secret şi catadicseşte să-mi răspundă. Te iubesc, Holly.

Nu este prima oară când îi spune că o iubeşte, dar ei îi vine să plângă de fiecare dată când îl aude.

— Şi eu te iubesc, Jérôme. Bucură-te de restul acestei zile extrem de importante pentru tine.

Şi închide. Îşi aprinde o ţigară şi se duce la fereastră.

Îşi pune mintea la contribuţie.

Degeaba.

4

Pe la nouă fără un sfert, Roddy Harris se întoarce acasă de la sala de bowling „Dă cu bila". Se duce acolo în zilele de luni. El şi cu Emily se îngrijesc foarte bine (adesea folosind nişte metode care ar fi condamnate cu asprime de această societate bătută în cap), dar, pe măsură ce se apropie de nouăzeci de ani, şoldurile – atât de zdravene pe vremuri – au început să i se şubrezească. Şi au trecut deja patru ani de când a aruncat pentru ultima oară bila pe pista din lemn dur. Dar încă se duce la sala de bowling, pentru că îi place să facă galerie echipei sale. Generaţia de Aur joacă în liga celor trecuţi de 65 de ani. Au murit mulţi dintre foştii lui coechipieri şi au mai rămas doar câţiva, printre care şi Hugh Clippard, care a fost profesor de sociologie. Hugh are acum în jur de optzeci de ani, a făcut o groază de bani din investiţii la Bursă şi încă poate să arunce cu efect bila aia. Păcat că o aruncă mereu pe pista de alături.

Emily aude uşa de la intrare închizându-se şi iese din birou. Roddy o sărută pe obraz şi o întreabă ce face.

— Deloc bine. Cred că avem o mică problemă, dragul meu. Ştii că urmăresc postările şi mesajele de pe Twitter ale unor persoane.

— Ale Verei Steinman, spune el. Şi, evident, ale doamnei Dahl.

— Din când în când mai verific şi ce au scris cei care se numesc Craslow. Nu scriu prea multe şi nu se discută niciodată despre Ellen. Nu întreabă nimeni de ea. Mai bine zis, nu a întrebat nimeni. Până ieri.

— Ellen Craslow, clatină supărat din cap Roddy. Nesimţita aia! Nesimţita aia...

Nu găseşte imediat cuvântul care-i trebuie. Apoi:

— Nesimțita aia încăpățânată!

— Ai dreptate, chiar așa era. Și cineva care își zice Laurenbacallfan cere informații despre ea pe Twitter.

— După aproape trei *amP.* De ce tocmai acum?

— Sunt convinsă că această Laurenbacallfan conduce o agenție de detectivi particulari. Numele ei real este Holly Gibney, agenția se cheamă „Ce-am găsit al meu să fie” și Pénélope Dahl a angajat-o să-i găsească fiica.

Roddy se uită foarte atent acum la ea. Este cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât Emily, însă ea îi este egală ca inteligență, poate îl și întrece în anumite privințe. Este... și din nou îi scapă cuvântul, dar reușește să-l prindă, așa cum face întotdeauna. *Aproape* întotdeauna.

Emily este *vicleană.*

— Cum ai aflat asta?

— Doamna Dahl este foarte guralivă pe rețelele sociale.

— Gureșa Penny, murmură el. Am făcut o greșeală cu fata aia, cu Bonnie. O greșeală mai mare decât cu afurisitul ăla de mexican, și știu că ne putem găsi tot felul de scuze pentru treaba cu el, pentru că...

— Pentru că a fost primul. Știu. Haide în bucătărie! A mai rămas jumătate de sticlă cu vin roșu de la cină.

— Știi că vinul îmi dă aciditate dacă îl beau înainte de culcare.

Dar se ia după Emily.

— Doar un strop.

Scoate sticla din frigider și toarnă în pahare – un strop pentru el, mai mulți pentru ea. Se așază față în față.

— Probabil că Bonnie *a fost* o greșeală, recunoaște ea. Însă canicula mi-a provocat criza aia urâtă de sciatică... iar migrenele...

— Știu, spune Robby, întinzându-se peste masă și strângând-o ușor de mână. Blestematele alea de migrene care o necăjesc pe iubita mea.

— Și tu aveai probleme. Am observat cum te chinuiai să-ți găsești cuvintele. Și bietele tale mâini, cum mai tremurau... trebuia s-o facem.

— Acum îmi este bine. Nu-mi mai tremură mâinile. Și mi-a trecut și orice fel... orice fel de *năclăială a minții...* am capul limpede acum.

Este doar o jumătate de adevăr. Da, nu-i mai tremură mâinile (mă rog, se mai întâmplă să-i tremure câteodată, dar foarte-foarte puțin și

doar atunci când este extrem de obosit), însă și acum îi scapă anumite cuvinte.

Toți oamenii au câte un lapsus din când în când, obișnuiește el să-și spună în acele momente. *Tu însuți ai făcut cercetări pe tema asta. Este vorba doar despre un circuit prea încărcat, despre o afazie trecătoare, ceva foarte asemănător cu o crampă musculară care te doare ca naiba și după aia îți trece. E absolut ridicolă ideea că ar putea să fie un început de alzheimer.*

— În orice caz, ce-am făcut e bun făcut. Dacă vor exista repercusiuni, ne vom ocupa de ele la momentul respectiv. Vestea bună este că eu nu cred că va trebui s-o facem. Sigur, tipa asta – Gibney – a avut niște succese remarcabile... nu te uita așa la mine, firește că am căutat-o pe internet... dar pe vremea aceea lucra cu un partener, fost polițist, iar el a murit acum câțiva ani. De atunci, caută câini pierduți, pușcăriași ieșiți pe cauțiune și colaborează cu câteva firme de asigurări, pentru care investighează situațiile în care s-au produs anumite accidente. Dar nu cu firme importante, cu unele *mici.*

Roddy soarbe din vin.

— Mi se pare totuși că e destul de isteață dacă a aflat de dispariția lui Ellen Craslow.

Emily oftează.

— Ai dreptate. Dar două dispariții, la aproape trei ani distanță una de cealaltă, nu constituie un tipar. Cu toate astea, după cum zici și tu mereu – omul înțelept își face iarna car și vara sanie.

Oare chiar așa *zice* el mereu? Parcă da, parcă așa zicea pe vremuri. Și mai avea o vorbă: *Niciun obstacol nu trebuie să te oprească din drum* – așa obișnuia să spună tatăl lui, care avea Packardul ăla superb, albastru precum cerul senin de vară...

— Roddy!

Tonul tăios al lui Emily îl readuce brusc în prezent.

— Ai început să delirezi!

— Da?

— Ia dă-mi paharul!

Pune mâna pe păhărelul din fața lui și varsă stropul de vin în chiuvetă. Apoi scoate din congelator un alt pahar – și acesta foarte mic, folosit îndeobște pentru servirea înghețatei –, în care este o substanță tulbure și cenușie.

Pune deasupra nişte frişcă dintr-un tub şi îi dă paharul lui Robby, împreună cu o linguriță cu coadă lungă.

— Mănâncă.

— Nu vrei şi tu? o întreabă el... dar deja îi lasă gura apă.

— Nu. Mănâncă tu tot. Ai nevoie.

Emily se aşază pe scaunul de vizavi, iar el începe să mănânce lacom amestecul de creier tocat cu îngheţată de vanilie. Emily îl urmăreşte cu atenție. Asta o să-l ajute să-şi revină. *Trebuie* să-l ajute să-şi revină. Pentru că ea îl iubeşte. Şi pentru că are nevoie de el.

— Ascultă-mă bine, scumpul meu. Femeia asta o s-o caute pe Bonnie, n-o s-o găsească, o să-şi încaseze onorariul şi cu asta, basta! Dacă *ni s-ar părea* că reprezintă o problemă pentru noi – şansă de una la o sută ca aşa ceva să se întâmple, dacă nu chiar de una la o mie –, avantajul nostru este că nu-i căsătorită şi nu pare a fi în vreo relaţie. Eu aşa am înțeles din ce am citit despre ea. Mama i-a murit la începutul acestei luni. Singura rudă care-i mai trăieşte este unchiul ei, care stă într-un cămin de bătrâni şi are şi alzheimer. Are un partener de afaceri, dar deocamdată este *hors de combat*[90], din cauza Covidului.

Roddy mănâncă şi mai repede şi îşi şterge picăturile de salivă care îi curg de-a lungul unui rid de lângă gură. I se pare că deja vede mai clar şi că înțelege mult mai clar ce spune Emily.

— Şi ai găsit toate informaţiile astea doar pe Twitter?

Emily zâmbeşte.

— Acolo şi în alte câteva locuri. Ştiu eu nişte şmecherii. E la fel ca în serialul ăla la care ne uităm noi, *Manifest*[91]. Ştii că toate personajele spun întruna că „totul se leagă". Sigur că-i un serial prost, numai că *asta* nu-i deloc o prostie. Ce vreau eu să-ţi zic, iubire, este un lucru foarte simplu. Vorbim despre o femeie care nu are pe nimeni în viaţa ei. O femeie care ar trebui să fie în permanență deprimată, iar acum şi foarte îndurerată din cauză că şi-a pierdut mama. Tu crezi că ar pune cineva la îndoială gestul unei asemenea femei dacă ea s-ar sinucide aruncându-se în lac şi lăsând pe computer câteva rânduri prin care îşi explică fapta?

— S-ar putea s-o facă partenerul ei de afaceri.

— Sau tocmai el ar fi acela care ar înţelege-o cel mai bine. Nu spun că se va ajunge până acolo, dar...

— Trebuie să ne facem iarna car şi vara sanie.

— Exact!

Aproape a terminat tot amestecul de îngheţată cu creier tocat şi evident că a fost mai mult decât suficient pentru el.

— Dă-mi-l mie!

Emily mănâncă tot ce a mai rămas în pahar.

5

Când sună telefonul, Barbara Robinson este în camera ei, în pijama, şi citeşte la lumina caldă a veiozei de pe noptieră. Cartea pe care o citeşte se numeşte *Catalepsie* şi este scrisă de Jorge Castro. Nu îi place la fel de mult ca *Orașul uitat,* iar titlul pare a fi dinadins unul respingător – un fel de declaraţie a scriitorului că ar fi „literat" – totuşi, este destul de bună. Ca să nu mai spună că nici titlul pe care şi-ar dori să-l aibă cartea sa de poezii – *Schimbarea chipurilor* – nu-i chiar *Poeme pentru toți, fie ei tineri sau bătrâni.*

Este Jérôme, care o sună din New York. Aici este ora unsprezece şi un sfert, adică trebuie să fie deja mâine acolo unde este el.

— Bună, frate! E foarte târziu şi tu nu dormi şi nici nu eşti la vreun chef, că n-aud nimic. Poate ai ajuns la o petrecere de muţi.

— Nu. Sunt la hotel, în camera mea. Sunt prea agitat ca să dorm. Te-am trezit?

— Nu, îi răspunde Barbara, ridicându-se în capul oaselor şi punându-şi încă o pernă la spate. Mai citeam puţin.

— Vreo poezie de-aia siropoasă, scrisă de Sylvia Plath sau de Anne Sexton?

Clar că face mişto de ea.

— Un roman. Tipul care l-a scris a şi lucrat o vreme aici, pe deal.

Pe deal însemnând la Bell.

— Tu ce faci?

Jérôme îi spune tot ce le-a spus deja şi părinţilor lor şi lui Holly. I se bulucesc cuvintele la gură de atâta exuberanţă. Barbara se bucură pentru el şi i-o mărturiseşte. Se minunează când aude de suta de mii de dolari şi scoate un strigăt de bucurie când aude de posibilul turneu de promovare.

— Ia-mă şi pe mine! O să fiu asistenta ta, servitoarea ta, căţeluşa ta, orice vrei tu să fiu!

— Nu insista, că s-ar putea să accept. Care mai e viața ta, Barbella?

Îi vine să-i spună totul, dar se reține. Asta este ziua de glorie a lui Jérôme.

— Barb? Mai eşti la telefon?

— Da. Nimic deosebit, tot alea.

— Nu te cred. Pui tu ceva la cale. Care-i marele secret? Haide, nu mai umbla cu gogoşi!

— O să-ți spun curând, îi promite ea. Pe bune. Acum zi-mi ce face Holly. Că n-am prea avut timp s-o ascult zilele trecute când m-a sunat. Şi îmi pare rău.

Dar nu prea rău. Că are și un eseu de scris, unul important. Însă nu a lucrat prea mult la el. Prea mult? Nici măcar nu l-a început.

Jérôme îi povesteşte tot ce a mai aflat Holly, terminând cu informaţiile despre Ellen Craslow. Barbara zice câte un *aha* şi câte un *uau* şi câte un îhî exact acolo unde se cuvine să le zică – însă adevărul este că îl ascultă pe Jérôme doar cu o jumătate de ureche. Gândurile i-au zburat iarăşi la afurisitul ăla de eseu, pe care trebuie să-l trimită până la sfârşitul lunii. Şi i s-a făcut somn. Şi nici nu vrea să facă vreo legătură între disparițiile despre care îi vorbeşte Jérôme şi cea despre care i-a spus Olivia Kingsley, cu toate că romanul lui Jorge Castro este acum deschis, pe cuvertura ei.

Jérôme o aude cum cască şi îi spune:

— Te las acum. Dar să ştii că mă bucur să vorbesc cu tine atunci când eşti atentă la ce-ți zic.

— Sunt întotdeauna atentă la ce-mi zici, fratele meu drag.

— Nu încerca să mă abureşti, că nu ține, râde el şi închide.

Barbara pune pe noptieră cartea lui Jorge Castro, neştiind că acesta face parte dintr-un cenaclu foarte restrâns şi extrem de ghinionist. După care stinge veioza.

6

În aceeaşi noapte, Holly visează că se află în fosta ei cameră.

După tapetul de pe perete, îşi dă seama că este camera din casa de pe Bond Street, Cincinnati. Dar aduce şi cu sala de muzeu pe care şi-a imaginat-o ea. Pretutindeni sunt plăcuțe care identifică obiectele

devenite exponate. LUDIO LUDIUS – lângă combina muzicală, BELLA SIDEREA – lângă coşul de gunoi, CUBILE TRISTIS PUELLA – pe pat.

Deoarece mintea omului are deosebitul talent de a face tot felul de conexiuni, care mai de care mai neaşteptate, Holly se trezeşte din somn gândindu-se la tatăl ei. Nu o face deseori. De ce ar face-o? A murit foarte, foarte demult şi, nici măcar atunci când se afla acasă, nu era altceva decât o fantomă. Şi rareori se întâmpla să fie acolo, pentru că Howard Gibney era reprezentant comercial al firmei Ray Garton Farm Machinery, Inc., așa că era mai tot timpul pe drum, ca să vândă combine, secerători şi tractoare, toate vopsite într-un roşu-aprins, de parcă compania Ray Garton ar fi vrut să se asigure că nimeni nu confunda utilajele ei agricole cu cele de la John Deere, firma rivală. Iar atunci când era acasă, Charlotte avea grijă nu cumva să uite cine a avut grijă de căminul lor în tot timpul cât el a lipsit – şi expresia pe care o folosea întotdeauna era: *Eu n-am lăsat focul să se stângă.*

O fi fost tatăl lui Holly un expert al vânzărilor în Midwest, dar, acasă, în familia lui, era un mototol, la fel ca Mr. Milquetoast din benzile desenate de pe vremuri.

Holly se dă jos din pat şi se duce la birou. Hârtiile care să-i ateste realizările din această nouă viață – una pe care şi-a construit-o singură – se află ori la agenția „Ce-am găsit...” din Blocul Frederick, de pe Fourth Street, ori acasă, unde se întâmplă să mai lucreze. Dar ține alte documente şi în sertarul de jos al biroului. Nu sunt multe, iar majoritatea îi readuc aminte întâmplări care o fac să simtă deopotrivă şi nostalgie, şi multe păreri de rău.

Aici se află placheta câştigată când a luat premiul al doilea la un concurs de vorbit în public, la care au participat elevi de la mai multe şcoli primare. (Asta s-a întâmplat în copilărie şi încă avea destulă încredere în sine ca să poată vorbi cu îndrăzneală în fața unor grupuri mari de oameni.) A recitat o poezie a lui Robert Frost[92], „Zidul de reparat”. Iar Charlotte, după ce a felicitat-o, i-a spus că ar fi putut să câştige premiul întâi dacă nu s-ar fi poticnit la câteva cuvinte pe la mijlocul poeziei.

Mai este acolo şi o fotografie cu ea şi tatăl ei când colindau de Halloween. Ea are şase ani şi poartă un costum de fantomă, confecționat de el. El este îmbrăcat la patru ace. Holly îşi aduce acum vag aminte că mama ei, care o ducea la colindat cu forța (uneori chiar

târând-o din ușă în ușă), a avut gripă în acel an. În poza din mâna ei, Howard Gibney zâmbește. Lui Holly i se pare că și ea zâmbește, deși este greu să-ți dai seama, pentru că are cearșaful ăla pus pe cap.

— Da, zâmbeam, șoptește Holly. Pentru că tata nu mă obliga să merg unde nu voiam, nu mă târa după el ca să se poată întoarce cât mai repede acasă ca să se uite la televizor.

Și nici n-o pisa la cap nu cumva să uite să zică frumos „mulțumesc" la fiecare casă, pentru că știa că așa va face. Și așa făcea. Întotdeauna.

Dar nu placheta asta o caută Holly acum, nici fotografia și nici florile presate sau necrologul tatălui ei – decupat cu grijă din ziar și păstrat ca amintire. Caută cartea poștală. Au fost mai multe înainte – cel puțin vreo zece-douăsprezece – și presupune că toate celelalte s-au pierdut. După ce a aflat de minciuna mamei sale în privința moștenirii, i-a venit o idee mai puțin plăcută. Și anume că mama ei i-a furat toate aceste amintiri despre un om pe care Holly abia dacă și-l mai aduce aminte. Era un bărbat sub papucul nevestei (atunci când se afla acasă – adică deloc prea des), dar care era în stare să se poarte frumos și să își facă fetița să râdă în acele foarte rare momente când erau doar ei doi.

În liceu, tatăl ei a studiat limba latină și a câștigat și el un premiu – premiul întâi, nu al doilea – pentru un eseu de două pagini scris în acea limbă moartă. Titlul era „Quid Est Veritas – Ce este adevărul?" În ciuda protestelor îndârjite, aproape stridente ale lui Charlotte, Holly a făcut și ea doi ani de latină la liceu, pentru că atât dura cursul în perioada aceea. Nu a strălucit cum strălucise tatăl ei în anii de dinainte de a se apuca de vândut utilaje agricole, dar a avut o medie destul de mare și mai ține minte suficient din ce a învățat atunci ca să știe că *tristis puella* înseamnă „copilă tristă", iar *bella sidera* înseamnă „războiul stelelor".

Ce își spune ea acum – ce îi este foarte limpede acum – este că a vrut să studieze latina ca să poată comunica într-un fel cu tatăl ei. Și el i-a răspuns, nu? I-a trimis toate vederile acelea din orașe ca Omaha și Tusla și Rapid City.

Chiar dacă este în pijama, Holly se lasă în genunchi în fața sertarului de jos și începe să scotocească printre puținele vestigii rămase din trecutul ei de *tristis puella,* zicându-și că a dispărut și ultima vedere, dar nu pentru că i-ar fi furat-o mama ei (care deja îl ștersese cu totul pe Howard Gibney din propria-i viață), ci pentru că ea a pierdut-o din neatenție, probabil atunci când s-a mutat aici.

Dar uite că o găsește – înțepenită în spatele sertarului. Pe partea din față este o fotografie cu Parcul Național Gateway Arch, din St Louis. Mesajul de pe spate, cu siguranță scris cu un pix cu logoul companiei Ray Garton Farm Machinery, este în limba latină. Pe toate ilustratele pe care i le trimitea îi scria numai în latină. Şi era sarcina – şi plăcerea – ei să le traducă. Acum îl citeşte pe acesta.

Cară Holly! Deliciam meam amo. Lude cum matre tua. Mox domi ero. Pater tuus.

Era marea lui realizare, ceva ce-l făcea să se simtă mai mândru decât atunci când reușea să vândă un tractor nou pe o sută şaptezeci de mii de dolari. Ba chiar îi spusese odată că era singurul vânzător de utilaje agricole din Statele Unite care să cunoască limba latină. Din păcate, atunci l-a auzit şi Charlotte, care a început să râdă de el. „Doar tu ești în stare să te lauzi că vorbeşti o limbă moartă", i-a zis ea.

Howard a zâmbit şi nu i-a răspuns.

Holly ia vederea, se urcă înapoi în pat şi o reciteşte la lumina veiozei. Își aduce aminte cum a descifrat mesajul cu dicționarul latin-englez alături. Şi acum murmură traducerea: „Dragă Holly! O iubesc pe fetița mea. Să te distrezi cu mama ta. Mă întorc curând acasă. Tatăl tău."

Fără să-şi dea seama ce face, Holly sărută ilustrata. Ştampila poştei este prea estompată ca să mai poată citi data, dar crede că a fost trimisă nu cu mult timp înainte ca tatăl ei să facă un infarct şi să moară într-o cameră de motel de la marginea oraşului Davenport, Iowa. Își aminteşte şi acum cât s-a *văicărit* Charlotte din cauză că trebuia să plătească prea mult pentru transportul cadavrului cu trenul până acasă.

Holly lasă ilustrata pe noptieră, promițându-și că o va pune înapoi în sertar mâine-dimineață. *Exponate,* își repetă ea. *Exponate de muzeu.*

O întristează gândul că are atât de puține amintiri de la tatăl ei şi este pe bună dreptate supărată când își dă seama că umbra mamei l-a acoperit aproape complet. Oare Charlotte chiar i-*a furat* celelalte ilustrate la fel cum i-a furat şi moştenirea? Doar asta i-a scăpat, poate pentru că o variantă mai tânără şi mult mai timidă a lui Holly a folosit-o drept semn de carte sau a pus-o în ghiozdanul (din stofă ecosez, desigur) de care nu se despărțea deloc pe vremea aia? Nu va şti niciodată. Oare tatăl ei călătorea atât de mult pentru că nu voia să stea cu soția lui? Nu va afla niciodată nici răspunsul la întrebarea asta. Dar

ce ştie – şi ştie sigur – este că era mereu bucuros să se întoarcă acasă, la *car a Holly.*

Şi mai ştie că, împreună, au dat puțină viață unei limbi moarte. Era taina lor.

Holly stinge veioza. Adoarme.

O visează pe Charlotte în camera ei din copilărie.

— Ține minte a cui eşti, spune Charlotte.

Iese şi zăvorăşte uşa.

19 MAI 2021
1

Barbara intră grăbită în spitalul Kiner Memorial; singurul motiv pentru care nu aleargă este că a aflat de la Marie că nu-i nicio urgență, ci un simplu control medical de rutină. Se duce la recepție şi întreabă la ce etaj este secția de oncologie. Doamna de acolo o îndrumă spre ascensoarele din aripa vestică. Barbara iese din lift într-un hol atrăgător, cu tablouri atrăgătoare pe pereți (apusuri de soare, pajişti verzi, insule tropicale) şi cu muzică atrăgătoare care se aude în surdină din difuzoarele de lângă tavan. Aici sunt destul de mulți oameni care aşteaptă să primească veşti bune şi temându-se că aceste aşteptări le vor fi înşelate. Toți poartă măşti. Marie citeşte o ediție broşată a unui roman de John Sandford. I-a ținut şi ei un loc lângă ea.

— De ce nu mi-ai *spus*?

Aceasta este prima întrebare pe care i-o pune Barbara.

— Pentru că ți-ai fi făcut griji degeaba când nu ar fi trebuit să-ți faci, răspunde Marie.

Este foarte calmă. Ca de obicei, poartă pantaloni cafenii şi cămaşă albă; este fardată discret, dar cu multă măiestrie; nu are niciun fir de păr nelalocul lui.

— Doar pentru poeziile tale a vrut Olivia să-ți faci griji!

— Pentru *ea* îmi fac griji!

În zadar încearcă Barbara să nu ridice tonul, că tot se uită câțiva oameni la ea.

— Olivia are cancer, spune Marie. Ea îi zice, deloc surprinzător, „cancer-de-cur”. Îl are de foarte mult timp. Domnul doctor Brown, oncologul ei, spune că este un tip de cancer cu care mori, nu *de care* mori. La vârsta ei, boala nu face decât să înainteze foarte încet. Numai că a înaintat cam repede în ultimii doi ani.

— Adică tumora e malignă? șoptește Barbara.

— O, da! spune Marie, la fel de calmă. Însă nu a făcut încă metastaze și s-ar putea nici să nu facă. Înainte, Olivia venea la control de două ori pe an, ca să afle dacă a mai crescut sau nu. Anul ăsta a venit deja de trei ori. Nu știu de câte ori va mai veni la anul, presupunând că-l mai apucă. Ea însăși obișnuiește să spună că i-a expirat perioada de garanție de foarte mult timp. Te-am chemat astăzi aici pentru că vrea să-ți spună ceva. Ai chiulit? Mai aveai ore?

Barbara se face că nici nu aude întrebarea. Este în ultimul an de liceu, are numai note maxime și crede că are dreptul să-și ia o zi liberă atunci când are ea chef.

— Care-i problema?

— O să-ți spună ea.

— Are legătură cu Premiul Penley?

Marie nu-i răspunde, își ia romanul și se apucă din nou de citit. Barbara nu și-a adus nicio carte. Așa că își scoate telefonul, intră pe Instagram, se uită la câteva postări banale, își verifică e-mailurile, după care îl pune la loc. După zece minute, o vede pe Olivia ieșind pe ușile batante, în spatele cărora se află un aparat despre care Barbara nu vrea să afle absolut nimic. Olivia se sprijină în ambele bastoane. Poșeta mică îi atârnă de umărul aproape descărnat. Un infirmier o conduce, sprijinind-o de braț.

Ajunge lângă Barbara și Marie, îi mulțumește pentru ajutor infirmierului, după care se prăbușește pe un scaun, oftând de ușurare și strâmbându-se din cauza efortului.

— Și uite cum am supraviețuit din nou josniciei de a fi fost vârâtă într-o mașinărie care face un zgomot de-ți sparge timpanele, ca să mi se examineze găoaza, le anunță ea.

Și continuă:

— Oricum e rău că bătrânețea te obligă să renunți la multe, dar e şi mai rău când te obligă să suporți tot felul de ofense, care mai de care mai scârbavnice.

Apoi se adresează doar Barbarei:

— Presupun că ți-a spus Marie despre cancerul meu şi despre motivul pentru care nu am vrut să-ți zicem până acum.

— Da, dar aş fi vrut să-mi fi spus mai devreme, răspunde Barbara.

Olivia îi lasă Barbarei impresia că ar fi obosită (moartă de oboseală – aşa i se pare), dar tot e curioasă.

— De ce?

Barbara nu ştie ce să-i răspundă. Bătrâna poetă o să împlinească o sută de ani la toamnă, iar undeva, în spatele acelor uşi, s-ar putea afla nişte copilaşi fără păr pe cap din cauza tratamentelor, copilaşi care nu vor mai apuca vârsta de zece ani. Şi atunci? Chiar, de ce?

— Tu ai zbierat vreodată, Barbara? Ştii să zbieri?

Deasupra măştii imprimate cu simbolul păcii în roşu, alb şi albastru, ochii Oliviei sunt la fel de pătrunzători.

— Poftim?!

— Ai zbierat tu vreodată? Ai scos vreodată un zbieret din ăla în care să-ți pui toată forța din tine, un zbieret în urma căruia să nu mai fii în stare să vorbeşti?

Barbara se gândeşte la tot trecutul ei cu Brady Hartsfield, Morris Bellamy şi Chet Ondowsky. Mai ales cu Ondowsky.

— Da.

— Ei bine, aici nu trebuie să zbieri. Aici nu ai voie să zbieri, dar poate o s-o faci mai târziu. Aici trebuie să păstrezi liniştea. Sigur, aş fi putut să aştept până ne întorceam acasă şi abia atunci să o rog pe Marie să te sune. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai puțin îmi pot controla impulsurile. Plus că nu ştiam cât va dura RMN-ul. Aşa că am rugat-o pe Marie să te cheme aici.

Îşi dă jos poşeta de pe umăr şi se căzneşte să o deschidă. Scoate din ea un plic pe care este un logo cu un condei şi o călimară. Barbara îl recunoaşte imediat. După ce a primit telefonul de la Marie, nu ar fi crezut că inima poate să-i bată mai repede, dar uite că se poate.

— Mi-am permis să-l deschid, ca să-ți dau eu veştile proaste, dar cu mai multă blândețe. Fireşte, dacă veştile erau proaste. Numai că nu

sunt. Pe lista scurtă pentru finala Premiului Penley sunt cincisprezece poeți sub vârsta de treizeci de ani. Tu ești unul dintre ei.

Barbara își vede mâna cum se întinde și ia plicul. Își vede mâna deschizându-l și scoțând hârtia groasă și împăturită dinăuntru. Vede același logo în partea de sus a scrisorii care începe cu *Comitetul pentru acordarea Premiului Penley are plăcerea de a vă anunța că...*

Și i se umplu ochii de lacrimi. Și nu mai vede nimic.

2

Se întorc cu mașina lui Marie la casa de pe Ridge Road. Barbara stă pe bancheta din spate. De la aparatul de radio, pus pe postul Sirius XM, se aud doar melodii din anii ’40. Olivia fredonează la câteva dintre ele. Barbara își spune că, pe vremea când acele cântece erau hituri, Olivia purta mocasini și avea tunsoare stil paj. Pe tot parcursul drumului, Barbara citește și recitește scrisoarea, încercând să se convingă că nu se înșală.

Când ajung acasă, Barbara și Marie o ajută pe Olivia să coboare din mașină și apoi să urce treptele până la ușă – proces foarte anevoios, însoțit de câteva pârțuri cam sonore.

— Mi-a dat motorul niște rateuri, se scuză Olivia, pe un ton deloc rușinat. Se curăță eșapamentul.

Ajung în hol și închid ușa. Acum, Olivia, sprijinindu-se în ambele bastoane, se uită la Barbara și îi spune.

— Zbiară acum, dacă simți nevoia. Aș face-o eu, dar nu mă mai țin plămânii.

Deci... Barbara încă se află în cursa pentru Premiul Penley și încă are șanse ca poeziile ei să fie publicate de editura Random House. Își spune acum că ar fi nemaipomenit și că ar folosi banii ca să-și plătească taxele de la facultate. Însă nu asta o interesează cel mai mult acum. Olivia a asigurat-o că poeziile ei oricum vor fi citite, chiar dacă nu va câștiga premiul ăsta. Sigur, nu de foarte mulți, dar precis de aceia care simt la fel ca ea.

Trage aer în piept și zbiară. Dar nu de groază, ci de bucurie.

— Bravo! îi zâmbește Olivia. Mai poți încă o dată?

Poate. Marie o ia de după umeri și zbiară amândouă de fericire.

— Excelent! spune Olivia. Ca să știi, te anunț că am lucrat și cu alți doi tineri care au intrat pe lista lungă de la Penley. Dar tu, tu, Barbara Robinson, ești prima care ai ajuns pe lista scurtă și ești de departe cea mai tânără. Dar să nu ne ambalăm acum, vă rog. Mai avem multe hopuri de trecut și sunt hopuri mari. Nu uita că, pe lângă tine, mai sunt pe lista aia încă paisprezece tineri și tinere cu foarte mare talent, la fel de dedicați ca tine.

— Acum trebuie să te odihnești, Olivia, spune Marie.

— O să mă odihnesc. Dar avem ceva de vorbit înainte de asta.

27 IULIE 2021

1

La ora unsprezece fără un sfert dimineața, universul îi aruncă lui Holly un pai.

Este la birou, unde completează o factură pentru o companie de asigurări. Ori de câte ori se întâmplă să vadă la televizor cine știe ce reclamă nostimă pentru câte o firmă de felul ăsta – rățoiul din reclama companiei Aflac; doamna Fio, de la corporația Progressive; Doug și al său emu de la Liberty –, Holly amuțește sonorul. Reclamele sunt foarte amuzante. Dar nu și companiile pe care le promovează. Le ajuți să scape de cei care vor să le escrocheze, le ajuți să rămână cu un sfert de milion în teșcherea, dar tot trebuie să le atragi atenția de două, de trei, câteodată chiar de patru ori, că trebuie să-ți plătească onorariul. Când completează asemenea facturi, își amintește adesea de un vers dintr-un vechi cântec folk: „Tu scoate-mă din belea și eu o să-ți zic doar mulțam."

Telefonul sună tocmai când termină ultimul rând de completat al afurisitului de formular lung de trei pagini.

— Agenția „Ce-am găsit al meu să fie". Holly Gibney la telefon, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, doamnă Gibney! Sunt Emilio Herrera. De la Jet Mart? Am vorbit ieri.

— Da, așa este.

Holly uită cu totul de factură și își îndreaptă brusc umerii.

— M-ați întrebat dacă s-a mai întâmplat ca vreun alt client să nu mai fi apărut pe la magazin.

— Şi v-aţi adus aminte de cineva, domnule Herrera?

— Păi, cred că da. Aseară, înainte să mă culc, voiam să mă uit la televizor până îşi făcea efectul melatonina şi am tot schimbat canalele şi am dat pe AMC peste *Marele Lebowski*[93]*.* Nu cred c-aţi văzut filmul ăsta.

— Ba l-am văzut, spune Holly.

De trei ori chiar.

— În orice caz, treaba e că m-a făcut să-mi aduc aminte de tipul ăla de la sala de bowling. Trecea mereu pe la magazin. Îşi lua tot felul de snackuri şi sucuri şi, din când în când, nişte foiţă de ţigări, din aia de la Rizla. Simpatic puşti – habar n-am câţi ani avea, dar mie mi se părea foarte tânăr, că eu mai am niţel şi fac şaizeci de ani. Dar vă zic eu că poza lui ar trebui pusă în dicţionar, lângă cuvântul *drogat.*

— Cum se numea?

— Nu mai ţin minte. Cory, parcă? Sau Cameron? Au trecut cinci ani de atunci, poate chiar mai mulţi.

— Şi cum arăta?

— Slăbuţ. Cu păr blond şi lung. Şi-l ţinea prins la spate, probabil din cauză că mergea cu motoreta. Nu o motocicletă din aia serioasă şi nici scuter. Era un fel de bicicletă cu motor. Astea din ziua de azi sunt electrice, dar a lui mergea pe benzină.

— Le ştiu.

— Şi făcea al naibii de mult *zgomot.* Nu ştiu dacă avea motorul ceva sau dacă aşa trebuie să facă motoretele astea, dar făcea un zgomot... *pârr-pârr-pâââârrr,* cam aşa ceva. Şi era toată acoperită cu autocolante, cu trăsnăi de genul SA DÂM CU NUCLEARA ÎN POPONARI şi FAC TOT CE-MI ZIC VOCILE DIN CAPUL MEU. Şi abţibilduri cu trupa Grateful Dead. Era fan înfocat al lor, se vedea de la o poştă. Venea pe la magazin cam în fiecare seară, de luni până vineri, dar numai când era vreme mai caldă, din aprilie până în octombrie. Câteodată venea şi în noiembrie. Şi vorbeam despre filme. Îşi lua mereu aceleaşi lucruri. Două sau trei batoane de ciocolată şi o cutie de P-Co. Din când în când, şi nişte foiţe pentru ţigări.

— Ce este P-Co?

— Cola fabricată în Peru – Perucola. Seamănă cu aia de la Jolt. O mai ţineţi minte?

Evident că da. O bună perioadă din anii ’80, Holly n-a băut nimic altceva decât Jolt – atât de mult îi plăcea.

— Deviza lor era „zahăr cât încape și de două ori mai multă cofeină”.

— Da, așa ziceau ăia de la Jolt. Ei bine, ăia de la P-Co puneau tot zahăr cât încape, dar de nouă ori mai multă cofeină. Cred că tipul se ducea la Bolovanul cu Filme să se uite la filmele de la Magic City – zicea că se vede foarte bine tot ecranul de acolo, de sus...

— Am fost și eu acolo și așa este.

Holly s-a entuziasmat deja. Întoarce pe dos ultima foaie a formularului care-i dă dureri de cap și notează: *Cory sau Cameron, motoretă cu autocolante caraghioase.*

— Mai zicea că se duce acolo doar în timpul săptămânii, că în weekenduri sunt prea mulți puști care fac tot felul de aiureli, se pipăie, se hârjonesc, chestii de-astea. Simpatic tânăr și la locul lui, dar îi plăceau drogurile. V-am zis asta?

— Mi-ați zis, dar nu face nimic. Spuneți mai departe.

Acum își notează *Bolovanul cu Filme* și *RED BANK AVENUE!*

— Așa că eu l-am întrebat la ce se duce acolo ca să vadă filme, când nu aude nimic; și el mi-a zis – tare mult mi-a plăcut asta –, deci mi-a zis: „Nu contează, că știu dialogurile pe de rost.” Și cred că nu mințea, că acolo se dau doar filme vechi. Chiar și *eu* știu dialogurile de la unele dintre ele.

— Serios?

Bineînțeles. Holly însăși știe pe de rost părți lungi din cel puțin șaizeci de filme. Poate chiar o sută.

— Da. De pildă: „O să ai nevoie de o barcă mai mare.”[94] Sau: „Tu ocupă-te de viață sau o să se ocupe moartea de tine.”[95]

— „Tu nu poți să faci față adevărului”[96], spune Holly, incapabilă să se abțină.

— Da, asta-i o replică celebră. Să vă mai zic ceva, doamnă Gibney. În meseria mea, clientul are întotdeauna dreptate. Doar dacă nu-i vreun minor care vrea să-și ia țigări sau bere. Însă asta nu mă împiedică să am și eu părerile personale, nu?

— Sigur că nu.

— Și părerea mea despre tânărul ăla e că se droga. Cu mai multe. Cred că se ducea acolo sus, fuma niște iarbă sau ce avea ca să se simtă bine, după care vâra în el o cutie de P-Co, ca să se simtă și mai bine. Nu mă mir deloc că nu se mai face marca aia de vreo doi sau trei ani. Am

încercat și eu odată să beau o doză și m-a luat cu *tremurici.* Oricum, treaba e că tipul ăsta era client obișnuit la noi. Mereu punctual. Ieșea din tură, venea până aici cu motoreta aia de-ți spărgea timpanele, își cumpăra ciocolățelele și cola, câteodată și foiță de țigări, schimba câteva vorbe cu noi și pleca.

— Când anume a încetat să mai vină?

— Nu știu precis. Lucrez de prea mult timp la magazinul ăsta. Clienții vin și pleacă. Dar știu că a fost cam în campania lui Trump pentru alegerile prezidențiale. Țin minte asta pentru că făceam mișto de el. Dar uite că, până la urmă, el a făcut mișto de noi.

Se întrerupe – probabil ca să se gândească mai bine la ce a spus.

— Dar, dacă l-ați votat, să știți că am glumit.

Ai glumit pe naiba, îi zice Holly în gând.

— Am votat-o pe Hillary Clinton. Parcă spuneați că lucra la o sală de bowling.

— Așa am spus. La sala „Dă cu bila”. Purta un tricou cu logoul ei.

2

Mai vorbesc puțin, însă Herrera nu-și mai amintește nimic important. Totuși, lui Holly nu i-ar fi greu să afle numele tipului de la sala de bowling. Dar are grijă să nu se înflăcăreze prea tare, pentru că s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu cazul ei. Cu toate acestea... același magazin, aceeași stradă, nicio mașină, cam aceeași oră la care a dispărut și Bonnie Rae. Plus Bolovanul cu Filme, locul unde s-a dus Holly însăși, după ce a găsit cercelul lui Bonnie.

Deschide ipadul și vede că sala de bowling „Dă cu bila” se deschide la ora 11. Precis că angajații de acolo știu numele tânărului. Se îndreaptă către ușă, dar îi vine altă idee. Imani McGuire nu i-a permis să înregistreze discuția lor, dar Holly a rezumat ideile principale pe telefonul ei, imediat după aceea. Deschide acum fișierul cu înregistrarea, dar, chiar atunci când vrea să apese tasta de redare, își amintește numele soțului lui Imani.

Caută numărul de telefon al companiei municipale care se ocupă cu ridicarea mașinilor, sună și întreabă dacă poate vorbi cu domnul Yardley McGuire.

— La telefon.

— Numele meu este Holly Gibney, domnule McGuire. Am vorbit cu soția dumneavoastră ieri...

— Despre Ellen, zice el. Mi-a spus Immi că i-a plăcut să discute cu dumneavoastră. Nu cumva ați găsit-o deja pe Ellen, nu?

— Nu, dar este posibil să fi dat de altă persoană care a dispărut cu câțiva ani înainte. Poate nu există nicio legătură, dar poate că există. Persoana despre care am aflat avea o motoretă acoperită cu autocolante. Pe unul dintre ele scria „să dăm cu nucleara în poponari". Altul se pare că era un simbol al trupei Grateful...

— Da, sigur, știu motoreta aia, spune Yard McGuire. A stat la noi cel puțin un an, dacă nu și mai mult. Până la urmă a luat-o Jerry Hoit, un coleg, ca să i-o dea băiatului lui mijlociu, care-i făcea capul țambal că voia neapărat să aibă și el una. Dar mai întâi a pus-o la punct, pentru că...

— Pentru că făcea foarte mult zgomot. *Pârr-pârr-pââââtrrrr.*

Yard începe să râdă.

— Da, cam așa ceva.

— Unde ați găsit-o? Vi s-a părut că fusese abandonată?

— Habar n-am. S-ar putea să știe Jerry. Auziți, doamnă Gibney, să știți de la mine că Jer n-a furat-o, da? Nu mai avea plăcuță de înmatriculare și, chiar dacă ar fi avut, nimeni nu s-a gândit s-o verifice. Că era o amărâtă de rablă.

Holly primește numărul de telefon al lui Jerry Hoit, îi mulțumește domnului McGuire și îl roagă să o salute pe Imani din partea ei. După care îl sună imediat pe Hoit. După trei apeluri, îi intră mesageria vocală, ea lasă un mesaj și îl roagă să o sune. Apoi începe să se plimbe prin birou, trecându-și degetele prin păr de atâtea ori, că îl face să arate exact ca o căpiță de fân după o vijelie. Chiar și fără să știe numele tânărului care lucra la sala de bowling, este acum nouăzeci la sută convinsă că el este o altă victimă a individului căruia i-a dat deja numele de „Prădătorul de pe Red Bank". Imposibil ca prădătorul acesta să fie o doamnă albă și bătrână și cu sciatică. Dar dacă doamna albă și bătrână și cu sciatică îl acoperea pe adevăratul vinovat? Dacă îi ștergea urmele? Dacă era vorba despre propriul ei fiu? Dumnezeu e martor că s-au mai întâmplat astfel de lucruri. Chiar de curând, Holly a citit o nuvelă despre o crimă comisă cu scopul de a spăla rușinea unei familii, în care o femeie în vârstă și-a ținut de picioare nora pentru ca fiul

dezonorat să o poată decapita. Familia care ucide împreună rămâne împreună[97] – cum zice titlul unui film.

Îi trece prin cap să-l sune pe Pete. Se gândeşte chiar s-o sune şi pe Isabelle Jaynes, la secţia de poliţie. Dar ştie că n-o s-o facă. Pentru că vrea să rezolve singură cazul ăsta.

3

Parcarea sălii de bowling „Dă cu bila" este mare, dar sunt foarte puţine maşini acolo. Holly opreşte şi, tocmai când vrea să deschidă portiera şi să coboare, îi sună telefonul. Este Jerry Hoit.

— Sigur, mi-aduc aminte de biela aia cu motor. Când am văzut că a trecut un an – ba nu, mai bine de şaişpe luni – şi n-a venit nimeni după ea, am luat-o eu şi i-am dat-o lui fiu-miu. O revendică cineva?

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam doar să...

— Bine, pentru că Greg al meu a stricat-o când a sărit într-o groapă cu nisip de lângă casă. Ca să nu mai zic că tembelul şi-a rupt şi mâna. Nu mai am linişte cu nevastă-mea de atunci încoace.

— Aş vrea doar să aflu unde a fost găsită. Ştiţi cumva?

— Da, ştiu, spune Hoit. Că scria pe foaia de lucru. În Parcul Deerfield. În zona aia cu multe bălării de-i zice „Hăţişul".

— Chiar lângă Red Bank Avenue, spune Holly.

Dar mai mult vorbeşte cu sine decât cu Jerry Hoit.

— Acolo. A găsit-o un îngrijitor al parcului.

4

Pe uşile sălii de bowling sunt două anunţuri. Pe unul scrie DESCHIS. Pe celălalt scrie N-AI MASCĂ?

NICIO PROBLEMĂ! Holly îşi pune masca şi intră. Holul este decorat cu zeci de fotografii de grup, cu copii. Deasupra lor scrie COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENŢINĂ SĂNĂTOŞI! Holly ştie alte activităţi mult mai sănătoase – înotul, atletismul, voleiul –, dar îşi zice că nici bowlingul n-are cum să strice.

Înăuntru sunt douăzeci de piste, dintre care doar trei sunt folosite acum. Zgomotul puținelor bile rostogolite pe ele este puternic. Dar și mai puternic este cel făcut de popicele dărâmate – seamănă cumva cu zgomotul dintr-o scenă de film, în care un personaj secundar taie firul roșu al unui dispozitiv exploziv, în loc să-l taie pe cel albastru.

La bar este un tânăr deșirat și cu păr lung, îmbrăcat cu un tricou cu dungi portocalii, pe care scrie „Dă cu bila”. Tocmai ce-l servește pe unul dintre jucători cu o bere. Preț de o fracțiune de secundă, Holly nu știe ce să creadă, pentru că are impresia că l-a găsit pe Cory-sau-Cameron – teafăr, nevătămat și dispărut. Dar tânărul se întoarce cu fața și ea îi observă ecusonul de pe tricou – îl cheamă DARREN.

— Doriți o pereche de pantofi de bowling? Ce măsură?

— Nu, mulțumesc. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

Tânărul holbează ochii la ea.

— Fugi *de-aict!*

Holly consideră că exclamația lui este una de respect și de surprindere, nu o invitație să plece. Prin urmare, continuă:

— Aș dori să aflu câteva informații despre cineva care a lucrat aici în urmă cu niște ani. Un tânăr. Probabil că numele lui era...

— N-am cum să vă ajut. Eu am venit aici abia în iunie. Să fac niște bănuți pe perioada verii. Cu Althea Haverty trebuie să vorbiți. A ei e sala. O găsiți în birou.

Și îi indică direcția.

În timp ce Holly merge într-acolo, se aude o altă explozie a popicelor dărâmate, urmată de un chiot de bucurie scos de o femeie. Bate la ușă. Cineva dinăuntru zbiară:

— Ce e?

Holly consideră că i s-a spus să între și deschide ușa. Ar fi deschis-o chiar dacă persoana dinăuntru ar fi zbierat *cară-te!* Pentru că are un caz de rezolvat și, în asemenea situații, îi dispare toată timiditatea care o caracterizează.

Althea Haverty este o femeie masivă.

Stă în spatele unui birou încărcat cu hârtii și dosare și are o atitudine aproape budistă. Într-o mână, ține mai multe documente. În față, are un laptop deschis. Expresia ursuză de pe chipul ei o convinge pe Holly că documentele acelea sunt niște facturi.

— Care-i problema? Iar s-a stricat scula care pune la loc popicele pe pista unșpe? I-am zis lui Darren s-o închidă până vine Brock să repare drăcia aia. Pe legea mea, puștiul ăsta are muci în cap!

— N-am venit ca să joc bowling.

Acum, că a clarificat lucrurile, Holly se prezintă și îi explică femeii ce anume dorește de la ea. Althea o ascultă și pune hârtiile pe birou.

— Despre Cary Dressler e vorba. Cel mai bun angajat pe care l-am avut aici de când fiu-meu s-a mutat în California. Știa să se poarte cu clienții și se pricepea cum să-i oprească din băut pe unii, fără să-i supere. Și la planificare? Un adevărat as, nu altceva! Da, se droga, dar nu se droghează toți tinerii acum? Și asta nu l-a împiedicat niciodată să-și facă foarte bine treaba. N-a întârziat niciodată, nu m-a sunat niciodată să-mi spună că nu se simte bine și nu vine la lucru. Până când, într-o bună zi, n-a mai apărut la sală. Și n-am știut nimic de el. Pe el îl cauți dumneata, da?

— Da.

Pe Bonnie Dahl ar trebui s-o caute Holly, pentru că mama acesteia a angajat-o. Dar acum îi caută pe toți. Pe toți cei care au dispărut.

— Clar că nu ai lui te plătesc, știu asta și fără să fiu detectiv.

Althea își duce acum mâinile la ceafă și se întinde, scoțându-și în afară pieptul realmente colosal, care acoperă jumătate din suprafața biroului.

— De ce credeți asta?

— Pentru că a venit la noi dintr-un amărât de orășel din Minnesota. Zicea că tac-su vitreg îl bătea mereu. Și că maică-sa se făcea că nu vede. Până la urmă, s-a săturat să mai îndure viața de acolo și și-a luat picioarele la spinare. Mi-a povestit toate astea pe un ton cât se poate de normal. Fără sentimentalisme, fără „of' și fără „vai". Avea o atitudine pozitivă, bravo lui! Băiatului ăstuia nu-i păsa decât de filme și de slujba de aici. Probabil că și de droguri, dar mie numi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Plus că nu folosea decât iarbă – așa știu eu. Dumneata crezi că a pățit ceva? Ceva rău?

— Cred că este posibil. Mă puteți ajuta să-mi dau seama cu exactitate când anume a dispărut? Am discutat cu vânzătorul de la un Jet Mart pe unde trecea Cary în drum spre casă... probabil stătea undeva cu chirie... dar vânzătorul n-a știut să-mi spună decât că nu l-a mai văzut din perioada primei campanii electorale a lui Trump.

— Dracu să-i ia pe nemernicii ăia de democrați care i-au furat al doilea mandat! Scuze de vorba urâtă. Ia stai puțin, stai puțin!

Deschide sertarul de sus al biroului și se apucă să cotrobăie prin el.

— Nici nu vreau să mă gândesc că ar fi putut să pățească ceva. Parcă afacerea nu mai merge atât de bine fără el.

Și cotrobăie și tot cotrobăie și mai cotrobăie puțin.

— Adică nu era destul că păcătosul ăsta de Covid mi-a omorât o groază de jucători – ar fi absurd să numi omoare și afacerea –, dar, de când nu mai e Cary aici, chiar de înainte să apară Covidul, e o harababură teribilă și planificările cu echipele și partidele s-au dat cu totul peste cap. Pentru că el se pricepea atât de bine să... da, cred că l-am găsit.

Bagă în laptop un stick USB, își pune ochelarii, caută și caută, clatină din cap, mai caută puțin. Holly are nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu se ducă lângă ea și să descopere singură ce anume vrea să găsească femeia.

Althea se uită cu atenție la ecran. Imaginea se reflectă în lentilele ochelarilor și așa reușește să o vadă și Holly. Parcă este un tabel. Althea spune:

— Am găsit. Cary a început să lucreze la mine în 2012. Încă nu era major, deci nu putea să servească băuturi alcoolice, dar eu tot l-am angajat. Și bine am făcut. Ultima leafă și-a încasat-o pe 4 septembrie 2015. Adică acum aproape șase ani? Cum mai zboară timpul, nu-i așa? După aia nu l-am mai văzut.

Își smulge ochelarii de la ochi și se uită la Holly.

— A trebuit să-l înlocuiască bărbatu-meu, Alfie. Asta, înainte să facă infarctul.

— Aveți cumva o fotografie a lui Cary?

— Hai cu mine la Bowlaroo.

Acest Bowlaroo este, de fapt, un bar micuț în care o femeie care abia se mișcă și care poartă mască (chestie care o bucură pe Holly) servește doi jucători de bowling cu burgeri și cu bere. Pe pereții acoperiți cu faianță sunt alte fotografii înrămate. Câteva, cu niște bărbați surâzători, care își arată foile cu scorul obținut. Deasupra lor scrie CLUBUL CELOR 300! în celelalte poze sunt alți jucători de bowling în tricourile echipelor lor.

— Uită-te la locul ăsta! se lamentează Althea, gesticulând în direcția separeurilor goale, a meselor neocupate și a scaunelor stinghere de la bar. Afacerea asta era prosperă pe vremuri, doamnă Holly. Dacă mai merge așa, o să dau *faliment.* Din cauza unei minciuni ordinare, din cauza unei gripe fabricate! Dacă n-ar fi furat alegerile ticăloșii ăia de democrați... gata, am ajuns. Asta-i poza cu Cary.

S-a oprit în fața unei fotografii în care sunt șapte bărbați mai în vârstă – patru au părul alb, trei n-au păr deloc – și un tânăr cu păr blond, legat la spate. Tânărul și unul dintre bărbații în vârstă țin ridicat un trofeu deasupra capetelor. Dedesubt scrie: GENERAȚIA DE AUR – CAMPIOANĂ DE IARNĂ 2014-2015.

— Pot să fac o poză? întreabă Holly, deja ridicându-și telefonul.

— Sigur că da.

Și Holly o face.

— Mai apare și în altele. Uită-te la asta!

În fotografia pe care i-o indică Althea, Cary stă lângă șase femei surâzătoare, dintre care două lasă impresia că îl mănâncă din priviri pe tânărul domn Dressler. Pe tricourile lor scrie că sunt Vrăjitoarele Sexy, campioane în Divizia Doamnelor – 2014.

— Voiau să-și zică Scorpiile Sexy, dar Alfie al meu a pus piciorul în prag și nu le-a permis. Uitați-l aici pe el, cu una dintre echipele din Liga Băutorilor de Bere. Trofeul câștigat a fost o ladă cu bere Bud.

Holly continuă să facă poze cu telefonul.

— Cary intra în orice echipă care nu avea suficienți jucători – nu conta dacă erau bărbați sau femei. Dar cu condiția să fie în timpul turei lui. Lucra de la unșpe dimineața – că la ora aia deschidem – până la șapte seara. Era îndrăgit de toată lumea și știa foarte bine să joace – avea o medie de 200 de popice doborâte pe partidă – dar se retrăgea când venea titularul. Se acomoda excelent în orice echipă, dar cel mai mult îi plăcea să joace cu tipii ăștia, pentru că la ei o făcea cel mai des.

I-a arătat din nou fotografia cu Generația de Aur.

— Pentru că partidele lor aveau loc după-amiaza. Chiar și înainte de afurisitul ăsta de Covid, aia era o perioadă cam moartă la noi. Moșii își permiteau să joace la ora aia pentru că erau la pensie, dar eu cred sincer că și Cary avea o legătură cu asta. Poate chiar una foarte strânsă.

— De ce?

— Pentru că, după ce Cary n-a mai venit să lucreze aici, moşii au început să joace seara, în serile de luni mai bine zis. Am avut un loc liber acolo şi l-au vrut ei.

— Este posibil ca acest tânăr – Cary – să fi discutat cu vreunul dintre domnii aceştia despre planurile lui de viitor? Să spună cuiva că şi-ar dori să renunţe la slujba asta şi, poate, să plece din oraş?

— Cred că da. E posibil orice.

— Şi dânşii încă mai vin la sală? Domnii ăştia din fotografie?

— Unii da, dar vreo doi, sau poate trei, nu mai vin.

Althea pune degetul pe poză, indicându-i lui Holly un bătrân cu păr alb, care ţine în mână o bilă marmorată, de culoare roşie, care pare făcută de comandă.

— Roddy Harris mai vine câteodată, dar nu mai poate să joace. Doar stă şi se uită. Zice că l-au lăsat şoldurile şi că are artrită la mâini. Asta de aici a murit... Asta parcă a făcut un accident cerebral... Dar ăsta încă joacă.

Şi i-l arată pe bărbatul care ţine trofeul împreună cu Cary.

— De fapt, ăsta-i chiar căpitanul echipei. A fost şi pe vremea lui Cary, este şi acum. Hugh Clippard îl cheamă. Am adresa lui, dacă vreţi să vorbiţi şi cu el. Am adresele tuturor jucătorilor, în caz că se întâmplă să câştige ceva. Sau dacă au vreo reclamaţie.

— Primiţi des reclamaţii?

— Domniţă, habar n-ai dumneata câte. Competiţia se încinge rău de tot, mai ales în campionatele de iarnă. Mi-aduc aminte că o partidă dintre Vrăjitoare şi Invadatorii Pistelor s-a terminat cu o bătaie. Şi-au împărţit pumni şi s-au zgâriat şi s-au tras de păr şi s-a vărsat bere peste tot. Ce mizerie! Şi totul a pornit de la unul care a călcat cu vârful piciorului peste linia de la care se aruncă bila. Cary a reuşit să-i despartă. Şi la asta se pricepea. Of, Doamne, cât de mult îmi lipseşte!

— *Chiar* aş dori adresa domnului Clippard. Şi numărul de telefon, dacă îl aveţi.

— Îl am.

Holly merge după Althea Haverty înapoi în birou. Holly nu crede nicio clipă că tânărul Cary Dressler le-ar fi putut destăinui moşilor din Generaţia de Aur că avea intenţia să plece din oraş, pentru că nu-şi închipuie că ar fi avut o asemenea intenţie. I-au fost schimbate orice intenţii sau planuri de viitor ar fi avut; poate chiar pentru totdeauna.

Dar, dacă o bătrână a luat toate obiectele personale ale lui Ellen din rulotă, este posibil ca unul dintre bătrânii de aici s-o cunoască. Poate chiar să fie rudă cu ea – rudă de sânge sau prin alianță. Pentru că Prădătorul de pe Red Bank Avenue nu-și alege victimele la întâmplare, sau nu doar la întâmplare. Prădătorul știa că Ellen nu mai avea pe nimeni. Știa și că nici Cary nu mai avea pe nimeni. Poate știa și că mama lui Peter Steinman era alcoolică. Și mai știa și că Bonnie tocmai ce se despărțise de iubitul ei și că nu mai ținea legătura cu tatăl ei, și că relația cu mama ei era una extrem de încordată. Cu alte cuvinte, Prădătorul avea informații. Prădătorul își alegea țintele.

Holly este acum mai puternică decât înainte – mai așezată, mai stabilă din punct de vedere emoțional, mai puțin predispusă la autoculpabilizare –, dar încă suferă din cauza lipsei de stimă de sine și din cauza nesiguranței. Acestea sunt defecte de caracter, dar culmea este că tocmai ele o ajută să fie un detectiv bun. Își dă foarte bine seama că ar putea să fie complet greșite toate presupunerile ei referitoare la acest caz, numai că instinctul o asigură că are dreptate. Nu vrea să știe dacă tânărul Cary i-a mărturisit vreunuia dintre moșnegii ăia ceva despre planurile lui de a pleca din oraș; dar vrea neapărat să afle dacă vreunul dintre membrii echipei Generația de Aur cunoștea sau chiar era însurat cu o doamnă cu sciatică. Puțin probabil, dar, așa cum îi zicea Muskie lui Dawg, ajutorul de șerif din serialul ăla vechi de desene animate: „Posibil, foarte posibil."

— Poftim! spune Althea și îi întinde lui Holly o foaie de hârtie.

Holly o împăturește și o vâră într-unul dintre buzunarele cu clapă de la pantaloni.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți despre Cary, doamnă Haverty?

Althea a luat din nou teancul de facturi. Acum le pune înapoi pe birou și oftează.

— Doar că mi-e dor de el. Sunt convinsă că și celor din Generația de Aur le este – acelora din echipă care au fost aici pe vremea lui. Și Vrăjitoarelor le e dor de el. Le e dor până și puștilor ălora care veneau în excursie cu clasa o dată pe lună. Mai ales fetelor. Da, se droga, dar eu mai cred că, pe oriunde o fi el acum, e convins că aiureala asta cu gripa este ceva real, la fel ca dumneata, doamnă Holly – nu, nu, nu, n-am de gând să mă cert cu dumneata pe chestia asta, că doar trăim amândouă în America și avem dreptul să credem ce vrem să credem... Spun doar că

era un angajat foarte bun şi ăştia sunt deja o specie pe cale de dispariție. Darren, de pildă. Nu face decât să piardă vremea pe-aici. Ar fi în stare să planifice un campionat de bowling? Nici cu pistolul la tâmplă!

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spune Holly și vrea să-şi atingă cotul de al femeii în semn de salut.

Althea pare amuzată.

— Domniță, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.

Mama mea a murit de gripa asta fabricată, cucoană credulă ce ești! se. Enervează Holly – însă doar în gând.

Dar îi zâmbeşte femeii şi îi spune cu glas tare:

— Nu mă supăr.

5

Holly traversează încet holul, ascultând zgomotele făcute de bilele rostogolite pe pistă şi de popicele dărâmate. Tocmai ce vrea să deschidă uşa de la intrare, pregătindu-se sufleteşte pentru valul de umiditate şi de căldură care o va izbi drept în față, când se oprește brusc și face ochii mari.

Dumnezeule! şi spune ea uimită. *Pe bune?*

19 MAI 2021

1

Marie şi Barbara beau cafea. Din cauza episoadelor de aritmie din ultimii câțiva ani, Olivia bea ceai fără cofeină şi rece. După ce se aşază toate comod în living, Olivia îi spune Barbarei ce paşi mai sunt de urmat în legătură cu Premiul Penley. Vorbeşte cu poticneli, mai multe decât de obicei. Pe Barbara o îngrijorează asta, dar bătrâna poetă nu se bâlbâie, nu bolboroseşte cuvintele, iar ce spune ea acum este la fel de clar şi la obiect ca întotdeauna.

— O lungesc la nesfârşit, de parcă ar fi unul dintre concursurile alea de la televizor, cum e *Dansez pentru tine,* nu un concurs de poezie de care nu-i pasă nimănui. Pe la mijlocul lui iunie, lista scurtă va fi redusă la una şi mai scurtă, cu doar zece nume. La jumătatea lui iulie,

vor anunța cei cinci finaliști. Apoi, spre marea ușurare a candidaților, câștigătorul va fi anunțat – ai crede că se va face cu surle și trâmbițe, dar te-ai înșela amarnic – cam după o lună și ceva.

— Adică în *august*?

— Așa cum ți-am zis, trag de timp. Bine măcar că nu ți se va mai cere să trimiți și alte poezii. Âsta-i un lucru bun pentru tine. Te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar mi se pare că ai cam rămas în pană de idei. Ultimele două poezii pe care mi le-ai arătat mi s-au părut puțin cam forțate – te rog, iartă-mă că-mi permit să-ți spun asta.

— Probabil că așa au și fost.

Barbara este convinsă că așa au fost. Are sentimentul că s-a opintit din greu să scrie versurile acelea, nu i-au mai venit de la sine, ca înainte.

— Îți este îngăduit să mai trimiți câteva – cei care au organizat concursul ar trebui să nu folosească termenul ăsta prea vag. Dar eu te sfătuiesc să nu o faci. În fond, le-ai trimis cele mai bune creații ale tale. Corect?

— Da.

— Trebuie să te culci, Olivia, intervine Marie. Ești epuizată. Ți se citește oboseala pe chip și ți se aude în voce.

Olivia i se pare în permanență epuizată Barbarei – dar nu și ochii, pentru că ochii bătrânei poete par a arunca flăcări întotdeauna. Însă tânăra crede că Marie știe mai bine și vede semnele. E și normal, doar a făcut școala de asistente și are grijă de Olivia de aproape opt ani.

Fără să se uite absolut deloc la infirmiera sa, Olivia ridică o mână. Nu mai are aproape deloc linii pe palmă. *Parcă ar fi palmă de bebeluș,* își zice Barbara.

— Dacă vei ajunge printre cei cinci Analiști, ți se va cere să-ți mărturisești în scris crezul poetic. Adică să scrii un eseu despre ce înseamnă poezia pentru tine. Ai văzut asta pe website-ul lor, da?

Da, Barbara a văzut, dar a trecut repede peste toate informațiile, pentru că nu s-a așteptat niciodată să ajungă atât de departe. Însă acum, când o aude pe bătrâna poetă pomenind de website-ul concursului, îi vine o idee care ar fi trebuit să-i vină mai demult.

— Acolo sunt trecuți toți cei cincisprezece finaliști?

— Nu știu, dar cred că da. Marie?

Marie și-a scos deja telefonul, iar site-ul Premiului Penley se află printre cele salvate acolo. Nu durează decât câteva secunde până

răspunde la întrebarea Barbarei.

— Da. Toți sunt aici.

— La naiba! bombăne Barbara.

— Te încăpățânezi și acum să ții secretul ăsta? o întreabă Marie. Pentru că oricum este o realizare extraordinar de mare că ai reușit să ajungi până aici, Barb.

— Păi, cam așa *voiam.* Măcar până își semnează Jérôme contractul. Dar acum cred că m-am dat de gol, nu?

Olivia scoate un sforăit zgomotos – așa râde ea.

— Fii serioasă, fata mea. Pe site-ul de la Premiul Penley nu-s de găsit știri demne de *New York Times* sau de CNN. Îmi închipui că singurii care intră pe el sunt doar finaliștii. Plus niște prieteni și niște rude. Poate și vreun profesor sau doi. Restul lumii habar n-are. Și nici nu-i pasă. Dacă îți imaginezi că literatura ar fi un oraș, atunci, cei care citesc și scriu poezie sunt rudele sărace ale celor din centru – rudele sărace care trăiesc în cocioabele de la mahala. Cred că secretul tău este în siguranță. Acum, îmi permiți să revin la eseul despre care vorbeam?

Se întinde ca să-și pună paharul cu ceai pe măsuță. Nu reușește să ajungă până acolo și aproape îi cade din mână. Îl prinde Marie, care stă mereu cu ochii în patru.

— Sigur, vă rog, spune Barbara. După aia, poate ar fi bine să vă întindeți puțin.

Marie îi mulțumește din priviri.

— O mărturisire a crezului poetic, asta va trebui să scrii. Dar nu mai lungă de cinci sute de cuvinte. Posibil să nu te mai afli în competiție atunci când se vor anunța Analiștii, deci nu va mai trebui să scrii de ce faci ce faci. Însă nu ți-ar strica să te gândești la asta. O să te gândești?

— Da.

Cu toate că, dacă va fi cazul și va avea șansa asta extraordinară, Barbara habar nu are ce va scrie. Atât de multe i-a spus Olivia despre arta poetică, atât de mult au vorbit ele două și atât de multe informații au intrat în mintea ei și atât de fericită este că a aflat că, da, este important ce face și că, da, este o treabă serioasă! Simplul *da* care i s-a spus a însemnat incredibil de mult. Dar care anume ar putea să fie cele mai importante lucruri pe care să le treacă într-un eseu de doar două sau trei pagini, când absolut totul i se pare important? Chiar esențial?

— O să mă ajutați să-l scriu, da?

— Nici vorbă! exclamă surprinsă Olivia. Tot ce spui despre creațiile tale trebuie să vină din sufletul și din capul tău. Ai înțeles?

— Păi...

— Niciun „păi”. Ce ai în suflet. Ce ai în minte. Am încheiat discuția asta. Spune-mi acum, mai citești și proză? Poate *Către marea albă?*

— Ajunge, Olivia! spune Marie. Te rog!

Și iarăși bătrâna poetă ridică mâna.

— Am citit-o. Acum m-am apucat de *Meridianul sângelui,* al lui Cormac Mecarthy.

— Vai de mine! asta-i o carte sinistră. O carte de groază. Dar vizionară.

— Citesc și *Catalepsie.* Cartea scrisă de profesorul Castro, care a predat aici.

Olivia chicotește puțin.

— Nu era profesor, dar era un foarte bun pedagog. Ți-am zis că era homosexual?

— Mi se pare că da.

Olivia se întinde după paharul cu ceai. Îl ia Marie și i-l pune în mână, privind-o cu tristețe. S-ar părea că a renunțat să o mai convingă pe Olivia că trebuie să se ducă la culcare. Bătrâna poetă s-a înflăcărat și vorbește din nou repede și clar.

— Se vedea de la o poștă că așa era. Acum zece ani, lumea era mult mai puțin tolerantă față de homosexualitate, dar majoritatea oamenilor de la Bell – printre care cel puțin vreo doi care abia acum și-au recunoscut propria orientare sexuală – l-au acceptat așa cum era și nu râdeau de pantofii lui albi, de cămășile galbene și înzorzonate și de beretele lui nostime. Ne plăcea sarcasmul lui, foarte asemănător cu al lui Oscar Wilde. Asta era armura pe care o purta ca să-și ascundă firea blândă și plăcută. Jorge era un om foarte bun. Însă a existat cel puțin o persoană care nu putea să-l sufere. Ba cred că-i era chiar silă de el. Dacă ea ar fi fost șefă de catedră în locul lui Rosalyn Burkhard, precis că ar fi găsit un pretext ca să-l dea afară cu șuturi în fund.

— Emily Harris?

Olivia schițează un zâmbet acru și strâmb, care nu o caracterizează.

— Chiar ea. Nu cred că-i plac absolut deloc oamenii care nu sunt albi, acesta fiind unul dintre motivele pentru care n-am vrut s-o las să se ocupe ea de tine, chiar dacă eu am o vârstă aproape matusalemică. Și

ştiu *precis* că nu-i înghite pe cei care sunt, după cum zice ea, „cu garda inversă”. Ajută-mă să mă scol de pe scaun, Marie. Vezi că s-ar putea să mă pârțâi din nou. Slavă Domnului că nu-mi prea put băşinile, la vârsta asta.

Maria o ajută să se ridice. Olivia are la îndemână şi cele două bastoane, dar Barbara nu crede că ar putea să meargă fără ajutorul lui Marie, după ce a stat atât de mult timp aşezată pe scaun.

— Gândeşte-te la eseul ăla, Barbara! Sper din suflet să fii unul dintre cei cinci norocoşi cărora li se va cere să-l scrie.

— O să-mi pun mintea la contribuție.

Aşa spune câteodată prietena ei, Holly.

La jumătatea drumului spre scară, Olivia se opreşte şi se întoarce cu fața la ea. Nu mai aruncă flăcări din priviri. Acum, ochii îi sunt uşor încețoşați, pentru că s-a întors în trecut, aşa cum face din ce în ce mai des în primăvara aceasta.

— Mi-aduc aminte de şedința de catedră în care s-a discutat viitorul atelierului de poezie, când Jorge a luat cuvântul şi a pledat – cu foarte multă elocință – în favoarea păstrării lui. Parcă a fost ieri, aşa de bine îmi amintesc totul. Parcă o şi văd pe Emily zâmbind şi dând din cap în timp ce el vorbea, ca şi cum ar fi vrut să spună „exact, bravo, bine punctat”. Numai că *ochii* ei nu zâmbeau. De atunci îşi pusese în minte să facă în aşa fel încât să iasă cum voia ea. Este o femeie extrem de hotărâtă. Mai ții minte petrecerea pe care a dat-o de Crăciunul trecut, Marie?

Marie îşi dă ochii peste cap.

— Aşa ceva nu se uită.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie Barbara.

— Olivia... începe Marie.

— Of, nu mă mai pisălogi atâta, femeie! Durează doar un minut şi e o poveste tare bună. Uite, draga mea, cum a fost: în fiecare an, soții Harris organizează o petrecere cu câteva zile înainte de Crăciun. Că aşa cere *tradiția,* zic ei. Dau petrecerile astea încă de pe vremea lu’ tata Noe. Anul trecut, colegiul s-a închis din cauza pandemiei de Covid şi ni se părea normal să nu se mai respecte nici această „impresionantă tradiție”. Crezi tu că Emily Harris a permis aşa ceva?

— Probabil că nu, răspunde Barbara.

— Ai ghicit. Soții Harris au organizat o petrecere ***Online***, la care eu și cu Marie am refuzat să luăm parte. Dar petrecerea de pe Zoom n-a fost îndeajuns pentru Emily a noastră. A angajat un grup de tineri, pe care i-a pus să se îmbrace în costume de Moș Crăciun și de spiriduși și i-a trimis să ducă coșuri cu bunătăți tuturor invitaților care se aflau în oraș. Am primit și noi un coș din ăla, cu toate că nu am vrut să intrăm pe Zoom cu toată lumea. Nu-i așa că am primit, Marie? Niște beri și niște fursecuri, cam așa ceva?

— Ba da, ni le-a adus o tânără blondă și drăguță. Acum, pentru numele lui Dumnezeu...

— Da, șefa, bine.

Cu ajutorul lui Marie, bătrâna poetă reușește să ajungă până la scară, unde se așază – în zgomot de pârțuri – pe scaunul electric care o va duce la etaj.

— La ședința aia despre atelierul de poezie, în cele câteva minute când se părea că Jorge va avea câștig de cauză... lui Emily nu i s-a șters zâmbetul de pe buze, dar se uita la el...

Și Olivia scoate un hohot de râs răgușit și fără strop de veselie în el.

— ... se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.

27 IULIE 2021

1

COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENȚINĂ SĂNĂTOȘI, scrie deasupra fotografiilor cu școlari care au jucat bowling în sala aceasta înainte ca pandemia să pună capăt unor asemenea activități. Holly se uită bine în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni. Darren – tânărul angajat acum în locul lui Cary Dressler – stă sprijinit într-o rână lângă dozatoarele de bere, cu ochii ațintiți la ecranul telefonului. Althea

Haverty este în birou. Lui Holly îi este teamă ca nu cumva să fie prea bine lipită de perete poza pe care vrea s-o ia, dar nu, nici vorbă. Poza e agățată într-un cuișor. Acum se teme ca nu cumva să nu fie nimic scris pe spatele ei, dar uite că sunt câteva cuvinte, scrise chiar foarte clar: *Elevele de pe 5th Street, mai 2015.*

Holly agață fotografia la loc, după care – pentru că așa e Holly – o îndreaptă cu multă atenție. În ea sunt douăsprezece fete în șorturi de culoare mov – echipamentul de educație fizică al școlii gimnaziale de pe 5th Street, pe care Holly îl cunoaște. Fetele sunt așezate pe trei rânduri, câte patru pe fiecare. Stau picior peste picior pe scaune, în fața uneia dintre piste. În rândul din mijloc, se distinge o foarte surâzătoare Barbara Robinson, cu claia aia de pieptănătură afro, cum purta la vremea respectivă. Holly nu crede că se înșală când își spune că Barbara trebuie să fi avut doisprezece ani și să fi fost în clasa a Vi-a când a fost făcută fotografia. Cary Dressler nu apare în poza asta, nu apare în nicio poză cu copiii care joacă bowling ca să se mențină sănătoși. Dar ar fi trebuit să fie acolo când veneau copiii, dacă începea lucrul la ora unsprezece, când se deschidea sala „Dă cu bila".

Holly iese și se duce la mașină. Abia dacă mai simte căldura și – culmea! – nici măcar nu tânjește după o țigară. Se urcă în Prius, dă drumul la aerul condiționat și caută în telefon fotografia cu Generația de Aur, cea în care Hugh Clippard – căpitanul echipei – și Cary țin ridicat trofeul. O trimite Barbarei, însoțită de întrebarea: îl mai ții minte pe tipul cel tânăr?

Acum, că a rezolvat problema, începe să-i sune în cap clopoțelul nicotinei. Își aprinde o țigară, își pune scrumiera portabilă alături și pornește la drum. A venit vremea să bată la niște uși. Începând cu cea a lui Hugh Clippard.

2

Sunt frumoase casele în stil victorian de pe elegantul Ridge Road, dar și mai frumoase sunt cele de pe Laurel Close, din inima cartierului Sugar Heights. Sigur, cu condiția ca „frumos" să nu însemne doar „scump" pentru cel care le admiră, ci *al naibii* de scump. Lui Holly nici că-i pasă. Din punctul ei de vedere, totul este super dacă îi funcționează

electrocasnicele din apartament şi dacă nu se prelinge apa în casă pe lângă ferestre atunci când plouă. Mare bătaie de cap ar fi să aibă angajat un grădinar (sau mai mulți), un grădinar exact ca acesta pe care-l vede acum în fața vilei în care locuieşte familia Clippard – o casă în stil Tudor, în față cu un gazon ca o catifea imensă şi verde. Holly opreşte lângă bordură. Grădinarul își vede mai departe de treaba lui – tunde iarba.

Holly își spune: *O proaspătă milionară opreşte maşina şi se uită la un bărbat care tunde iarba familiei Clippard.*

Își ia telefonul și formează numărul lui Hugh Clippard. Se aşteaptă să fie nevoită să-i lase un mesaj, dar bărbatul răspunde şi o ascultă în vreme ce-i explică pe scurt de ce o interesează persoana lui Cary Dressler.

— Ce tânăr excepțional! exclamă Clippard când ea termină de vorbit.

După cum avea să afle Holly, domnul Hugh Clippard este genul de persoană care mai mult exclamă în loc să vorbească pe un ton cât de cât normal.

— Vă spun cu tot dragul tot ce ştiu despre el. Hai, intrați prin spate! Sunt cu soția la piscină.

Holly intră cu maşina pe alee şi îl salută pe grădinar. Acesta îi face cu mâna și continuă să taie iarba. Sau s-o tundă. Nici în ruptul capului Holly nu înțelege ce mai are de tăiat la iarba aia. I se pare că peluza deja arată ca o masă de biliard abia ștearsă de praf şi lustruită. Își ia ipadul – pentru că are ecranul mai mare şi Clippard va vedea mai bine pozele pe care vrea să i le arate – şi ocoleşte casa. Se opreşte doar o secundă, cât să se uite pe o fereastră dincolo de care se vede o sufragerie cu o masă atât de mare, că ar încăpea la ea şi o echipă de fotbal (sau de bowling).

Hugh Clippard şi soția stau întinşi pe şezlonguri identice, sub o umbrelă mare şi albastră. Piscina, de aceeaşi nuanță cu umbrela, nu are dimensiuni de bazin olimpic, dar nici nu arată ca una pentru copii. Clippard e încălțat cu sandale şi poartă un şort roşu şi strâmt. Dă cu ochii de ea şi se ridică repede. Are abdomenul plat şi i se văd muşchii lucrați la sală. Părul alb şi lung este ud şi lipit de cap. În primul moment, Holly crede că are în jur de şaptezeci de ani. Când el se apropie ca să dea mâna cu ea, își dă seama că este mult mai în vârstă, dar într-o formă extraordinară – ăsta-i motivul pentru care încă poate să joace în echipa Generația de Aur.

El zâmbeşte când îi surprinde ezitarea de a-i atinge mâna, dezvelind două rânduri de dinți albi şi perfecți, care probabil că au costat o avere.

— Suntem amândoi vaccinați, doamnă Gibney; şi intenționăm să ne facem şi doza booster imediat ce va fi aprobată de CDC[98]. Să înțeleg că şi dumneavoastră sunteți vaccinată?

— Da, sunt, răspunde Holly.

Îi strânge mâna şi îşi dă jos masca.

— V-o prezint pe Midge, soția mea.

Femeia de pe şezlong este cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât Clippard, dar nu arată nici pe departe la fel de bine ca el. Sub costumul întreg de baie i se ghiceşte burtica nu prea mică. Acum îşi dă jos ochelarii de soare, gesticulează într-o doară din ei spre Holly, după care se întoarce la cartea pe care o citeşte şi al cărei titlu spune multe (poate chiar *prea multe)* despre conținut: *Arta subtilă a nepăsării*[99] Cu alte cuvinte, „Cum să faci să te doară fix în pix de tot şi de toate".

— Să mergem în bucătărie, o invită Clippard. *Murim de cald* aici. Ai nevoie de ceva, Midge?

Singurul răspuns al femeii este un alt gest indiferent din mână. Dar acum fără să-şi ridice ochii la soțul ei. Clar că o doare fix în pix.

Bucătăria – din spatele uşilor glisante din sticlă – arată aşa cum şi-a imaginat Holly. Frigiderul este Sub-Zero, adică ultimul răcnet al tehnologiei. Ceasul de pe peretele din spatele blatului de granit este marca Perigold. Clippard toarnă ceai de la gheață în două pahare şi o roagă pe Holly să-i explice cu lux de amănunte motivul pentru care a venit la el. Holly îi spune tot, pomenind despre Bonnie, despre legătura dintre cazuri (magazinul Jet Mart), dar punând accentul pe dispariția lui Cary.

— V-a destăinuit ceva despre planurile lui de viitor? V-a spus ce avea gând să facă? Vă pun aceste întrebări pentru că am aflat de la doamna Haverty că îi plăcea cel mai mult să joace în echipa dumneavoastră.

Holly nu se aşteaptă să-i fie de vreun folos răspunsul lui. Poate va afla ceva – nu trebuie să-ți pierzi niciodată speranța şi toate alea-alea –, dar s-a uitat bine la Midge Clippard şi şi-a dat seama că nu ea este bătrâna despre care i-a spus Imani McGuire că a – văzut-o luând lucrurile din rulota lui Ellen Craslow.

— Cary! exclamă Clippard, clătinând din cap. Era un băiat al naibii de bun. Credeți-mă pe cuvânt. Ca să nu mai zic că știa să dea cu bila!

Şi ridică un deget în nasul lui Holly, de parcă ar vrea să-i atragă atenția.

— Dar nu profita niciodată de priceperea asta. Se plia mereu pe felul în care jucau cei din echipele adverse.

— Cât de des se întâmpla să înlocuiască vreun jucător?

— Cam prea des! răspunde Clippard cu un chicotit la fel de sonor ca exclamația lui de dinainte. Că doar nu degeaba ni se zice Generația de Aur! Mereu aveam pe câte unul cu dureri de șale sau de genunchi, cu gâtul țeapăn sau cu vreun alt necaz din ăsta pe care ți-l aduce bătrânețea. Şi atunci îl chemam pe Cary şi îl întâmpinam cu aplauze dacă avea timp şi putea să joace cu noi. Că nu avea timp chiar de fiecare dată. Îl plăceam pe el şi el ne plăcea pe noi. Vreți să vă zic un secret?

— Îmi plac secretele.

Acesta este purul adevăr.

Hugh Clippard începe să vorbească mai încet, dar până și șoaptele lui sună ca niște exclamații.

— Unii dintre noi ne luam iarbă de la el! Nu avea întotdeauna marfă de calitate. „Bilă Mică" nici nu voia să se atingă de ea, dar cei mai mulți nu refuzam să tragem câteva fumuri dintr-o țigară sau o pipă cu marijuana. Știți că atunci treaba asta nu era legală.

— Cine este „Bilă Mică"?

— Roddy Harris. Îi ziceam așa pentru că juca cu o bilă de doar patru kile jumate. Majoritatea foloseam bilele alea de șase kile.

— Domnul Harris e alergic la marijuana?

— Nu, doar *nebuni* strigă Clippard şi izbucneşte în hohote de râs. Altminteri, un tip cumsecade şi jucător destul de bun, dar dus rău de tot cu pluta! îi mai ziceam și „Domnul-cu-carnea"! Pe lângă Roddy, tipul ăla care a inventat dieta Atkins[100] pare un vegetarian convins! Roddy pretinde că produsele din carne regenerează celulele creierului, în vreme ce anumite produse vegetale, printre care și canabisul, le distrug.

Clippard se întinde, iar muşchii abdomenului îi ies şi mai mult în relief. Dar Holly observă acum pielea lăsată și zbârcită de la subrațele lui. Într-adevăr, își spune ea, *nu există răzbunare mai cruntă decât cea a timpului.*

— Doamne, câte amintiri am din vremea aia! Nu mai sunt printre noi mulți dintre cei cu care jucam! Când am intrat în echipa Generația de Aur, eram profesor la Bell, locuiam într-un apartament din centru și mă mai ocupam și cu tranzacțiile la Bursă. Acum lucrez cu normă întreagă în domeniul investițiilor și, după cum puteți vedea, îmi merge foarte bine!

Și face un gest larg cu mâna în jur – spre bucătăria cu electrocasnicele foarte scumpe, spre piscina din curte, poate chiar și spre mai tânăra lui soție. Care nu mai este chiar atât de tânără încât să fie considerată „soție-trofeu", iar Holly este nevoită să-l admire pentru că nu și-a luat de nevastă o „păpușică Bărbie", cum obișnuiesc să facă bărbații în vârstă și cu mulți bani.

— Trump e un cretin și mă bucur că a pierdut, *realmente* încântat – așa sunt. Habar n-avea cu ce se mănâncă politica. Dar a fost bun pentru piețele de capital. Mai doriți niște ceai?

— Nu, mulțumesc. Mai am puțin. Este bun, foarte tonifiant.

— Și, ca să vă răspund la întrebare, doamnă Gibney, nu, nu-mi aduc aminte să-mi fi spus Cary ceva vreodată despre intenția lui de a pleca din oraș sau de a-și găsi altă slujbă. Sigur, se poate să fi uitat eu că mi-a spus, pentru că au trecut șapte... ba nu...

Chiar nouă ani de atunci, însă mie tânărul ăla mi s-a părut foarte mulțumit cu viața lui de atunci. Era nebun după filme și după motoreta lui gălăgioasă. Ziceți că a găsit-o cineva în Parcul Deerfield?

— Da.

— Nu se poate! Nu-mi vine să cred că ar fi putut să renunțe la ea! Era blazonul lui!

— Îmi permiteți să vă arăt o fotografie? Cu siguranță că ați mai văzut-o – este atârnată pe peretele din Bowlaroo.

Pune poza pe ecranul ipadului. Clippard se apleacă să o vadă mai bine.

— Da, campionatul de iarnă, spune el. Ce timpuri frumoase! N-am mai câștigat de atunci, doar anul trecut a fost cât pe ce s-o facem.

— Îi recunoașteți pe cei din fotografie? Și mai aveți cumva adresele lor? Și numerele de telefon?

— Un test de memorie! zbiară entuziasmat Clippard. Hai să văd dacă-l trec!

— Îmi dați voie să vă înregistrez răspunsurile pe telefon?

— Sigur că da! Deci ăsta-s eu. Şi ăsta-i Roddy Harris, zis şi „Bilă Mică” şi „Domnul-cu-carnea”. Locuieşte cu nevastă-sa pe strada aia cu case în stil victorian, Ridge Road. Şi Roddy era profesor, la Catedra de biologie, iar nevastă-sa – nu mai ştiu cum o cheamă – era la Catedra de engleză.

Atinge cu vârful degetului chipul bărbatului de alături de ei.

— Ben Richardson a murit de inimă, acum doi ani.

— Era căsătorit? Soția lui se mai află în oraș?

Clippard îi aruncă o privire mai ciudată.

— Ben era deja divorțat când a început să joace cu noi. Divorțat de *multă* vreme. Zău, doamnă Gibney, chiar credeți că vreunul dintre noi a avut ceva de-a face cu dispariția lui Cary?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, îl asigură Holly. Sper doar că unul dintre ei ar putea să-mi spună unde a plecat Cary.

— Aha, m-am prins! Să continuăm! Cheliosul ăsta lat în umeri este Avram Welch. Stă într-unul dintre blocurile alea de lângă lac. Nevasta i-a murit acum câțiva ani, ca să știți. El încă joacă.

Trece la următorul, alt bărbat cu chelie.

— Jim Hicks. Îl strigam „Sos Picant”. S-a mutat în Racine, împreună cu soția. Cum mă descurc până acum?

— Excelent! exclamă Holly.

Probabil că e molipsitor obiceiul ăsta.

Midge apare în pragul bucătăriei.

— Ce faceți, copilaşi? Vă distrați?

— Normal că da! răcneşte Clippard, care fie nu a sesizat nuanța subtilă de sarcasm din tonul soției sale, fie a preferat să n-o ia în seamă.

Doamna Clippard îşi toarnă nişte ceai rece în pahar, după care se ridică pe vârfuri ca să ia dintr-un dulap o sticlă cu o băutură alcoolică de culoare aurie. Holly observă că dulapul acela este ticsit cu sticle cu tărie. Doamna îşi toarnă destul de mult peste ceai, după care le arată sticla şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— De ce nu? strigă din nou Clippard. Lui Dumnezeu nu-i plac laşii!

Midge îi toarnă puțin peste ceai. Alcoolul se duce la fund.

— Şi dumneavoastră, doamnă Gibley? Un strop de whisky o să vă învioreze ceaiul.

— Vă mulțumesc, dar nu, zice Holly. Sunt cu maşina.

— Ce cetățean corect sunteți! spune Midge. Pa-pa, copilaşi!

Şi pleacă. Clippard se uită după ea cu o privire care ar putea să exprime un soi de aversiune modică. Sau nu. Apoi se întoarce spre Holly.

— Dumneavoastră jucați bowling, doamnă Gibney? o întreabă el, accentuându-i uşor numele de parcă ar vrea să-şi corecteze soția *în absentia.*

— Nu, nu joc, recunoaşte Holly.

— Să vă spun eu atunci cum se joacă. În mod normal, echipele sunt formate doar din câte patru membri şi aşa jucăm şi noi în finale. Dar, în timpul sezonului, jucăm şi cu câte cinci sau șase oameni în echipă, cu condiția ca tot atâția să fie şi în echipa adversă. Pentru că, în liga celor trecuți de 65 de ani, mereu se întâmplă să fie câte unul pe lista celor cu dizabilități. Câteodată, chiar doi sau trei. Adică...

— Ştiu ce înseamnă lista aceea, spune Holly, fără să-i atragă atenția că acum se numeşte „lista persoanelor inapte de joc".

Dintr-odată, nu-şi mai doreşte nimic altceva decât să plece de acolo. I se pare că Hugh Clippard a intrat într-o stare de oarecare frenezie. Nu crede că ar fi drogat, dar aşa se comportă. Muşchii ăia de pe abdomen... fesele mici şi ferme din şortul roşu... bronzul... şi pielea aia lăsată şi zbârcită de la subsuori...

— Aici cine este?

— Ernie Coggins. Locuieşte în cartierul Upriver, cu nevasta. Încă joacă împreună cu noi în serile de luni, însă doar dacă vine infirmiera să aibă grijă de ea. Biata femeie are hernie de disc lombară degenerativă. E țintuită în scaunul cu rotile. Dar Ernie e în formă. Se îngrijeşte bine.

Acum Holly înțelege ce anume o deranjează, pentru că este acelaşi lucru care îl deranjează şi pe Clippard. Majoritatea bărbaților din fotografie sunt acum din ce în ce mai şubrezi şi mai bolnavi – dar, în fond, este ceva normal, din moment ce media lor de vârstă este în jur de optzeci de ani. Normal ca instalația să se uzeze, dar uite că Hugh Clippard nu vrea să accepte aşa ceva. Este în stare de negare.

— În poza asta nu-i şi Desmond Clark – probabil că nu era la sală când a fost făcută. Şi Des a murit; şi nevastă-sa. Au căzut cu avionul în Florida. La Boca Raton. Era un avion ultrauşor, cu doar două locuri. Des îl pilota. Şi, de prost ce-a fost, a încercat să aterizeze pe ceață. N-a nimerit pista.

Nici urmă de vreo exclamație acum; Clippard vorbește aproape monoton. Ia o dușcă mare din ceaiul îndoit cu whisky și spune:

— Mă gândesc să mă las.

În primul moment, Holly crede că este vorba despre băutură. Dar își dă seama că se înșală.

— Să ieșiți din echipă?

— Da. Și ce mult îmi plăcea numele nostru pe vremuri – „Generația de Aur"! Dar, acum, numele ăsta mă scoate din sărite. Singurii din poza asta care încă jucăm suntem eu, Avram și Ernie Coggins. Mai trece pe acolo și „Bilă Mică", însă doar ca să se uite la noi. Nu mai e deloc ca înainte.

— Nimic nu mai este ca înainte, șoptește Holly.

— Nu? Nu, sigur că nu. Dar așa ar trebui să fie. Și ar putea să fie dacă oamenii ar avea mai multă grijă de ei înșiși.

Se uită lung la fotografie. Holly se uită lung la el și vede acum că până și pe mușchii lucrați la sală au început să se vadă zbârcituri.

— Cine este ultimul?

— Vie Anderson. „Vie cel Iscusit", așa îi ziceam noi. A făcut un accident vascular cerebral. E pe undeva la țară, într-un cămin pentru bătrâni.

— Nu cumva la Rolling Hills?

— Ba da, așa se cheamă.

Sigur, nu poate să fie decât o coincidență faptul că unul dintre bătrânii de la sala de bowling se află în același cămin ca unchiul Henry. Și Holly se simte ușurată, pentru că a avut o cu totul altă senzație atunci când a văzut în holul de la intrarea sălii „Dă cu bila" o poză în care apărea și Barbara Robinson... atunci i s-a părut... cumva... că ar fi fost mâna destinului.

— S-a mutat și soția lui în zona aia, ca să-l poată vizita mai des. Nu, serios, doamnă Gibney, chiar nu doriți un strop de întăritor din ăsta? N-o să știm decât noi doi.

— Chiar nu, spune Holly și oprește aplicația de înregistrare. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Clippard.

El tot la ecranul ipadului se uită. Pare aproape hipnotizat.

— Până acum nici nu mi-am dat seama cât de puțini am mai rămas.

Holly închide aplicația cu fotografii. Clippard ridică ochii la ea. Are o privire năucită, de parcă n-ar ști prea bine unde se află.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Cu foarte multă plăcere. Dacă o să dați de Cary, rugați-l să treacă pe la mine. Sau măcar dați-i adresa mea de e-mail. V-o scriu imediat.

— Și numerele de telefon ale celor care mai sunt în viață?

— Sigur că da.

Rupe o foaie dintr-un carnețel pe care scrie O NOTIȚĂ DIN BUCĂTĂRIA LUI MIDGE, ia un pix dintr-o cană plină cu asemenea unelte de scris, își deschide agenda din telefon și începe să noteze tot ce i-a cerut ea. Holly observă că îi tremură ușor mâna. Ia apoi hârtia, o împăturește și o bagă în buzunar. Metafora *crunta răzbunare a timpului îi revine în minte.* Holly n-are absolut nimic contra bătrânilor, ba dimpotrivă; însă îi dă o stare de neliniște felul în care Clippard a ales să se comporte la o vârstă atât de înaintată.

Pe scurt, abia așteaptă să plece naibii de aici.

3

În Sugar Heights nu există decât un singur complex comercial (dar, vai cât de luxos!). Holly oprește în parcare, deschide portiera, își aprinde o țigară și o fumează stând cu coatele pe genunchi și cu picioarele pe asfalt. În Prius a început să miroasă a țigări și nici măcar odorizantul de mașină nu poate alunga putoarea asta. Ce obicei prost, dar și cât de necesar!

Doar acum, își spune ea și își amintește din nou de ruga Sfântului Augustin, care îl implora pe Dumnezeu să-l ajute să nu mai păcătuiască... dar nu astăzi.

Holly își verifică mesajele din telefon, curioasă să vadă dacă i-a răspuns Barbara la întrebarea trimisă împreună cu fotografia lui Cary Dressler alături de jucătorii Generației de Aur. Nu, nu i-a răspuns. Holly se uită la ceas și vede că nu este decât două și un sfert. I-a mai rămas mult timp din zi și nu are deloc de gând să-l irosească. Deci ce urmează?

O să-și miște fundul și o să se apuce să bată la toate ușile, desigur.

În anul 2015, erau opt jucători în Generația de Aur, cu tot cu Desmond Clark – cel care nu apare în poză. Pe trei dintre ei nu mai este nevoie să-i caute. Ba patru, dacă-l pune la socoteală și pe Hugh Clippard. Pare capabil să-i pună la pământ și pe Bonnie, și pe puștiul cu placa de

skateboard, dar Holly nu este atât de sigură că ar fi putut s-o imobilizeze şi pe Ellen.

Însă, pentru moment, îl scoate din ecuaţie, la fel cum îi scoate şi pe cei doi care au murit, şi pe Jim Hicks (care s-a mutat în Racine, Wisconsin... cu toate că ar trebui să verifice dacă lucrurile stau chiar aşa).

Înseamnă că nu au mai rămas decât Roddy Harris, Avram Welch şi Ernie Coggins. Sigur, mai trăieşte şi Victor Anderson, însă Holly nu prea crede că victima unui atac cerebral ar fi în stare să iasă pe furiş din Căminul de Bătrâni Rolling Hills ca să răpească oameni.

Ştie prea bine că este puţin probabil ca *vreunul* dintre jucătorii echipei Generaţia de Aur să fie Prădătorul de pe Red Bank, dar este din ce în ce mai convinsă că toate acele presupuse răpiri – Dressler, Craslow, Steinman şi Bonnie Rae Dahl – au fost premeditate, nu comise la întâmplare. Prădătorul le cunoştea programul zilnic, iar programul zilnic al fiecăruia dintre ei ducea în (sau pe lângă) Parcul Deerfield.

Jucătorii de bowling îl ştiau pe Cary. N-ar trebui să pomenească de alte dispariţii până nu va avea senzaţia – Bill Hodges i-ar fi zis *presentiment* – că întrebările pe care le pune despre Cary alarmează pe cineva. Sau îl fac să devină defensiv. Poate chiar să aibă o expresie vinovată.

Ştie la ce schimbări comportamentale să fie atentă, că doar a absolvit „şcoala lui Bill”. Mai bine să-i ţină pe Ellen, Pete şi Bonnie drept atuuri.

Deocamdată, cel puţin.

Însă nu-i trece absolut deloc prin minte că Penny Dahl a şters-o din lista ei de contacte de pe Facebook, Instagram şi Twitter.

4

În vreme ce Holly fumează în parcarea de la luxosul mall din Sugar Heights, Barbara Robinson se uită în gol. Şi-a dezactivat toate notificările de pe computer şi telefon şi acum nu mai poate primi mesaje şi nu mai poate fi sunată decât de părinţii ei şi de Jérôme. Cerculeţele astea roşii de lângă mesaje sunt mult prea tentante ca să nu le bage în seamă. Eseul pentru Premiul Penley – condiţie absolut necesară pentru intrarea în finală – trebuie să fie gata până la sfârşitul

lunii și nu mai sunt decât patru zile până atunci. De fapt, doar trei; vrea să ducă încă de vineri plicul cu eseul la poştă şi să se asigure că i s-au pus toate ştampilele şi timbrele. Ar fi de-a dreptul culmea să fie eliminată tocmai acum, din cauza unui amănunt fără nicio legătură cu concursul. Așa că se apucă de lucru.

Poezia este importantă pentru mine deoarece

Oribil. Sună exact ca introducerea unei analize literare de gimnaziu. Şterge.

Poezia contează pentru mine pentru că

Şi mai rău. Şterge.

Motivul pentru care eu iubesc poezia este

Şterge, şterge, şterge!

Barbara închide computerul, stă o vreme privind în gol, apoi se ridică de la birou şi îşi scoate repede blugii. Îşi pune o pereche de pantaloni scurți şi un tricou fără mâneci, îşi prinde neglijent părul la spate şi iese să alerge.

Afară este prea cald pentru jogging – probabil peste treizeci şi cinci de grade –, însă nu ştie ce altceva ar putea să facă acum. Aleargă până la capătul străzii şi înapoi... şi este o stradă destul de lungă. Când ajunge din nou în fața casei unde va mai locui împreună cu părinții doar până când se va duce la facultate şi va începe o viață nouă, este transpirată şi abia îşi trage sufletul. Cu toate astea, mai face o dată turul străzii. Doamna Caltrop, care şi-a pus o pălărie imensă de soare şi a ieşit să-şi ude florile, se uită la ea ca la o nebună. Poate chiar este.

Când stătea în fața computerului, uitându-se la ecranul alb şi la pâlpâitul cursorului, care parcă îşi bătea joc de ea, s-a simțit îngrozitor de frustrată şi – de ce să n-o recunoască – speriată. Pentru că Olivia a refuzat să o ajute. Pentru că mintea ei era la fel de goală ca ecranul. Dar acum, după ce a alergat atât de mult prin arşiță şi transpirația i-a udat aproape complet tricoul şi i se prelinge pe lângă urechi aidoma unor lacrimi stranii, îşi dă seama ce se afla dincolo de spaimă şi de frustrare. Furia. Are senzația că o ia cineva la mişto. Că o pune să sară prin cercuri ca un câine de circ.

Ajunge acasă – deocamdată este singură, pentru că mama şi tata sunt la serviciu –, urcă scara câte două trepte o dată, dezbrăcându-se şi aruncându-şi hainele pe jos în drumul către baie, apoi intră în duş şi dă drumul doar la apa rece. Scoate un țipăt şi se strânge în brațe. Îşi ridică

fața încinsă în jetul rece și țipă din nou. Se simte bine când țipă – a învățat asta în urmă cu două luni, când a țipat împreună cu Marie Duchamp. Așa că mai țipă o dată.

Iese de la duș dârdâind de frig și cu toată pielea de găină. Dar se simte mai bine. Are mintea *mai limpede.* Se șterge bine, până îi lucește tot corpul. Apoi își adună hainele de pe jos și se duce în camera ei. Aruncă hainele pe pat, se duce în pielea goală la birou, întinde mâna ca să-și deschidă computerul, dar imediat își zice: *Nu. Nu-i bine.*

Ia unul dintre caietele de școală de pe raftul de lângă birou, îl deschide, trece de notițele despre Henric al VlI-lea și Războiul Rozelor și ajunge la o pagină goală. O rupe neglijent, observă că nu este dreaptă și se bucură. Își amintește ce i-a spus Olivia într-o dimineață. I-a zis că expresia ar veni de la un scriitor spaniol, care se numește Juan Ramon Jimenez[101], însă ea – Olivia – a auzit-o prima oară de la Jorge Castro. Și Jorge susținea că ar fi temelia tuturor scrierilor sale de până atunci și a tuturor celor pe care spera să le mai scrie pe viitor: *Dacă ți se dă o coală liniată, scrie de-a curmezișul.*

Exact așa face și Barbara acum: își scrie eseul de-a latul liniilor albastre ale foii de caiet dictando. Regulamentul concursului Penley impune ca lucrarea să *nu depășească 500 de cuvinte.* Eseul pe care-l are Barbara în minte este mult mai scurt. Și uite că, la urma urmei, Olivia tot o ajută prin ce i-a spus întruna dintre discuțiile lor din diminețile care i-au schimbat viața. Poate i-au schimbat-o chiar mai mult decât o va face vreodată facultatea. *Scriu poezie pentru că, fără ea, sunt ca un cal nărăvaș, neîncâlecat vreodată.*

Se oprește o clipă, apoi adaugă: *Și mi se pare o inepție* să mi se ceară să scriu un eseu despre poezie după ce v-am trimis atât de multe. Poeziile mele sunt eseul meu.

Împăturește de două ori foaia de hârtie zdrențuită la margini și o bagă în plicul pe care a lipit deja timbrele și a scris adresa. Se îmbracă în grabă, coboară scara în goana mare, iese, uită să închidă ușa. O ia la fugă în josul străzii. Degeaba a făcut dușul rece, că transpiră din nou. Dar nu-i pasă. Trebuie neapărat să facă asta înainte să se răzgândească. Și ar fi o greșeală să se răzgândească, pentru că este foarte corect ce a scris.

În colț, este o cutie poștală. Aruncă în ea plicul cu eseul, după care se apleacă, cu mâinile proptite pe genunchi și gâfâind.

Nu-mi pasă dacă pierd sau câştig. Nu-mi pasă. Numi pasă.

Sigur, poate că mai târziu va regreta ce a scris. Însă nu şi acum. Pentru că, acum, când stă îndoită de mijloc lângă cutia poştală, cu părul ud atârnându-i în ochi, ştie că acesta este adevărul.

Ştie că doar creaţia contează.

Nimic altceva. Nici premiile. Nici cărţile publicate. Nici banii şi nici faima.

Doar creaţia.

1 IULIE 2021

1

8:03 p.m.

Bonnie Rae Dahl merge cu bicicleta pe Red Bank Avenue şi ajunge la Jet Mart.

8:04 p.m.

Se dă jos de pe bicicletă, îşi scoate casca şi îşi scutură capul ca să-şi aranjeze părul. Îşi pune casca pe şaua de la bicicletă şi intră în magazin.

— Bună, Emilio! îl salută ea pe vânzător şi îi zâmbeşte.

— Bună! îi răspunde acesta, zâmbindu-i la rândul lui.

Bonnie trece pe lângă vitrina frigorifică de la intrare („Peştera cu Bere") şi ajunge la cea din spate unde sunt sucurile. Ia o sticlă de Pepsi fără zahăr. Se întoarce, se opreşte la raionul de dulciuri – Twinkie, Ho Ho, Yodel, Little Debbie. Îşi alege o ruladă de ciocolată de la Ho Ho. Se mai gândeşte puţin. Emilio pune pachetele de ţigări în vitrina din spatele tejghelei. O dubiţă trece pe lângă magazin şi coboară panta colinei.

8:05 p.m.

Dubiţa este condusă de Roddy Harris. În buzunarul sacoului sport, are seringa cu valium. Emily s-a aşezat deja în scaunul cu rotile şi este pregătită pentru ce va urma... iar în seara aceasta chiar că trebuie să le iasă planul. I-au revenit crizele de sciatică şi sunt mult mai dureroase decât înainte. Roddy opreşte pe asfaltul crăpat din faţa atelierului care se chema înainte „Reparaţii la Bill – auto şi motoare mici". Uşa laterală a dubiţei este orientată spre atelierul părăsit.

— Imediat apare şi spiriduşul lui Moş Crăciun, spune el.

— Grăbește-te odată! se răstește Emily la el. Nu vreau s-o pierdem. *Mor* de durere!

Își întoarce scaunul cu rotile până ajunge cu fața la ușă. Roddy apasă un buton și ușa se deschide. Rampa se lasă în jos. Emily coboară pe ea până pe asfalt. Roddy pornește luminile de avarie, apoi coboară și el. Nu-și pot permite s-o piardă pe Bonnie. Emily se simte foarte rău și nici Roddy nu este într-o formă prea bună. Îl dor șoldurile și i-au înțepenit articulațiile degetelor, însă cea mai gravă problemă a lui este mintea. Nu se mai poate concentra. Dar refuză să creadă că ar fi un început de alzheimer, deși până și lui îi este clar că a devenit din ce în ce mai confuz. Un extract proaspăt de creier o să-l repare. Iar restul o s-o repare pe Em. Mai ales ficatul spiridușei lui Moș Crăciun – acesta este Sfântul Graal, taina împărtășaniei. Însă nu trebuie să irosească nicio bucată de carne. Și asta nu-i doar deviza lui, este mantra lui.

8:06 p.m.

Bonnie a pus pachetul de Ho Ho înapoi pe raft, dar nu fără părere de rău. Se apropie de tejghea, cu portofelul în mână. Îl poartă în buzunarul de la spatele pantalonilor, așa cum fac bărbații.

— Nu vrei să-ți iei totuși rulada aia de ciocolată? o întreabă Emilio, în timp ce înregistrează sucul la casa de marcat. Arăți foarte bine, n-are ce să-ți strice.

— Piei, Satană! Corpul este templul meu.

— Dacă zici tu... zâmbește Emilio. La Jet Mart – la ăsta, cel puțin – clientul are întotdeauna dreptate.

Încep amândoi să râdă. Bonnie vâră restul în buzunar, își dă jos rucsacul de pe un umăr și bagă în el sticla cu suc. Vrea să-l bea în timp ce se va uita la un episod din *Ozark* pe Netflix. Trage la loc fermoarul și își pune rucsacul înapoi pe umăr.

— Noapte bună, Emilio!

Vânzătorul îi urează același lucru.

8:07 p.m.

Bonnie își pune casca, se urcă pe bicicletă și își aranjează una dintre curelele rucsacului. Nu prea departe de ea, la poalele colinei, vizavi de locul din parc cunoscut sub numele de Hățișul, Emily își conduce scaunul cu rotile până în spatele dubiței. Asfaltul este crăpat și denivelat. De fiecare dată când scaunul cu rotile se poticnește și se

clatină, ea simte o explozie de durere în zona lombară. Strânge din buze ca să nu strige, dar nu își poate înăbuși gemetele.

— Oprește-o!

Ordinul este în parte șoptit, în parte mârâit.

— Să nu dai greș, Roddy, te implor să nu dai greș!

Roddy n-are intenția să dea greș. Dacă Bonnie nu se va opri la semnul lui, o va dărâma de pe bicicletă atunci când va trece pe lângă el. Sigur, cu condiția să nu-l lase șoldurile tocmai atunci. Ce n-ar da să aibă iarăși cincizeci de ani. Ba chiar șaizeci!

Se întoarce să se uite la Em și vede ceva ce nu-i place. Încă este aprins ledul de la scaun și luminează asfaltul. Greu de crezut că i-ar fi murit bateria dacă încă îi mai funcționează becul ăla mic! Și fata se apropie de ei. Acum coboară în viteză panta.

— Stinge becul ăla! șoptește el. Stinge odată afurisita aia de lumină, Emily!

Ea o stinge – chiar în ultimul moment. Pentru că apare fata, spiridușa lor de Crăciun.

Roddy coboară de pe trotuar și începe să dea din mâini.

— Poți să ne ajuți, te rugăm? Avem nevoie de ajutor!

Bonnie trece ca o săgeată pe lângă el. Roddy nici nu are timp să-și mai pregătească mișcarea aia de karate cu care voia s-o răstoarne la pământ. Doar stă cu ochii după stopul roșu din spatele bicicletei și vede cum se pierde în depărtare. Mai vede și cum li s-a năruit tot planul. Dar uite că fata frânează, răsucește bicicleta și se întoarce. Roddy nu știe dacă au convins-o mișcările și strigătele lui disperate, luminile de avarie ale dubiței sau dorința ei de a fi o bună samariteană. Sau poate toate astea la un loc. Important este că se întoarce și că el poate să răsufle ușurat.

Bonnie pedalează încet la început, dând dovadă de prudență. Însă nu s-a întunecat complet, așa că reușește să-și dea seama cine încerca să o oprească.

— Domnule profesor Elarris? Ce s-a întâmplat? Ce-ați pățit?

— Em. Are o criză foarte gravă de sciatică și i s-a terminat bateria de la scaunul cu rotile. Ai putea să mă ajuți s-o urc în mașină? Rampa este în cealaltă parte. Vreau s-o duc acasă cât mai repede.

— Bonnie? se aude vocea vlăguită a lui Emily. Bonnie Dahl, tu ești?

— Eu. Dumnezeule, îmi pare atât de rău, Emily!

Bonnie se dă jos de pe bicicletă şi îi pune cricul ca s-o proptească în loc. Apoi aleargă la Emily şi se apleacă asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? De ce aţi oprit tocmai *aicP.*

Trece o maşină. Maşina încetineşte. Lui Roddy îi stă inima în loc. Maşina accelerează.

Emily nu și-a pregătit niciun răspuns pentru întrebarea lui Bonnie, aşa că geme din nou.

— Trebuie s-o împingem până în cealaltă parte, repetă Roddy. Poţi să mă ajuţi?

Face un gest de parcă ar vrea să pună mâna pe unul dintre mânerele din spate, dar Bonnie îl dă la o parte şi le apucă ea pe amândouă. Întoarce scaunul şi îl împinge spre dubiţă. Emily scânceşte la fiecare zguduitură. Roddy ocoleşte rampa, ajunge la portiera deschisă din dreptul volanului, se apleacă şi stinge luminile de avarie. Măcar din cauza lor să nu ne mai facem griji, îşi spune el.

— Să sun pe cineva? întreabă Bonnie. Am telefonul în...

— Urcă-mă în maşină, icneşte Emily. O să mă simt mai bine când ajung acasă şi iau un analgezic.

Bonnie aşază scaunul cu faţa la rampă şi inspiră profund. Ar vrea să-l tragă mai în spate ca să aibă loc să-şi ia avânt, dar asfaltul este mult prea denivelat aici. *Trebuie să împing foarte tare din prima,* îşi spune ea. *Pot s-o fac. Sunt destul de puternică.*

— Să te ajut? o întreabă Roddy, ducându-se în spatele ei şi nu alături, lângă mânerele scaunului.

Are deja mâna băgată în buzunar. Scoate fără probleme capacul seringii hipodermice; a făcut-o de multe ori înainte – atât în nenumăratele repetiţii, cât şi în cele patru ocazii reale. Datorită dubiţei, aşezate de-a curmezişul, nimeni de pe stradă nu poate vedea ce se petrece aici şi nu are absolut niciun motiv să creadă că nu va merge totul foarte bine. Încă puţin şi se termină.

— Nu, nu, mă descurc şi singură. Daţi-vă la o parte.

Bonnie se apleacă exact ca un alergător la start, apucă bine mânerele îmbrăcate în cauciuc şi împinge. Pe la jumătatea rampei, tocmai când îşi zice că nu va putea să ajungă până sus, reporneşte motorul scaunului. Şi se reaprinde şi ledul. În aceeaşi clipă simte în ceafă o înţepătură ca de viespe.

Scaunul cu Emily intră în dubiță. Roddy se așteaptă ca Bonnie să-și piardă cunoștința, la fel ca toți ceilalți dinaintea ei. Este foarte îndreptățit să se aștepte la asta, pentru că tocmai ce a injectat 15 miligrame de valium la mai puțin de cinci centimetri de creierul mic al spiridușei. Dar nici vorbă de așa ceva. Tânăra se îndreaptă de mijloc și se întoarce cu fața la el. Preț de o clipă, Roddy crede că doza a fost cumva diluată, că poate nici măcar nu a fost valium, ci doar apă. Însă îi vede ochii și își dă seama că nu este adevărat. Un mult mai tânăr și mult mai zdravăn Roddy Elarris – student la vremea respectivă – a lucrat două veri într-un abator din Texas. Iar acolo a început să-și dezvolte teoria despre calitățile aproape magice ale cărnii. Și atunci a aflat că se mai întâmpla câteodată să nu fie complet încărcată arma folosită ca să omoare vacile sau să fie ușor descentrată. În asemenea situații, vacile aveau exact privirea pe care o are acum Bonnie Dahl: împăienjenită, nesigură, uluită la culme.

— Ce... ce-ați făcut? Ce...

— De ce nu leșină odată? țipă Emily prin ușa deschisă.

— Nu mai striga, spune el. O s-o facă.

Însă Bonnie Dahl nici vorbă să-și piardă cunoștința. Acum se împleticește spre spatele dubiței. Ține brațele întinse ca să nu-și piardă echilibrul. Probabil că vrea să ajungă la stradă. Roddy încearcă s-o prindă. Ea îl îmbrâncește cu o forță surprinzător de mare pentru starea în care ar trebui să se afle. El se clatină, face câțiva pași înapoi, se împiedică de o protuberanță din asfalt și cade în fund. Șoldurile lui scot un urlet dureros de puternic. Îi clănțăne dinții, își mușcă limba. Simte gust de sânge. Oricât ar părea de surprinzător, chiar și în acest moment de cumpănă, tot mai poate să se bucure de gustul acelui sânge, cu toate că știe că este al lui și, prin urmare, ineficient. *Orice fel* de sânge fără carne este ineficient.

— Ne scapă! zbiară Emily.

Nespus de mult își iubește Roddy soția, însă în clipa asta o și urăște din toată ființa lui. Dacă ar fi fost niște oameni în cealaltă parte a Red Bank Avenue, în loc de tufișurile alea neîngrijite, precis că acum s-ar fi repezit deja spre ei să vadă de unde vine toată gălăgia asta.

Reușește să se ridice în picioare. Bonnie s-a îndepărtat deja de dubiță și de Red Bank Avenue. Acum se poticnește prin fața fostului atelier auto, ținându-se cu o mână de ușa lui ruginită ca să nu cadă.

Merge ca un om beat, dar merge. Reuşeşte să ajungă la capătul clădirii şi abia atunci el o prinde din urmă şi o apucă cu mâna de gât ca să o tragă înapoi. Bonnie încă încearcă să se lupte cu el şi dă din cap în toate direcțiile. Îi cade casca şi se izbeşte de umărul lui Roddy. I se desprinde şi un cercel şi se rostogoleşte pe jos. Dar Roddy are prea multă treabă ca să-l observe; e ocupat până peste cap, cum se zice. Energia ei este de-a dreptul remarcabilă. Iar el arde de nerăbdare să-i simtă gustul.

Gâfâie amarnic şi are senzația că inima i-a sărit din piept, i-a trecut prin gât şi îi bate în cap. Dar tot o târăşte înapoi la dubiță.

— Haide! o roagă el. Haide, micuță spiridușă, haide, haide, ha...

Bonnie încă are putere să se zbată. Bonnie îl loveşte cu cotul în obraz, chiar sub ochi. Roddy vede stele – şi nu doar verzi, ci de toate culorile. Este cât pe ce s-o scape, dar – slavă Domnului, slavă Domnului – chiar atunci fetei i se înmoaie picioarele şi leşină. Roddy o întreabă pe Emily:

— Poți să mă ajuți puțin?

Emily se ridică puțin din scaun, se strâmbă de durere, se prăbuşeşte la loc.

— Nu. Dacă îmi înțepeneşte spatele de tot, n-am să fac altceva decât să te încurc. Va trebui s-o aduci singur până aici. Îmi pare rău.

Mie îmi pare şi mai râu, îşi zice Roddy. Dar, ce să facă? Alternativa ar fi arestarea, articolele furioase în ziare, procesul, ştirile de ultimă oră şi, la final, închisoarea. O apucă pe Bonnie de subsuori şi o târăşte spre rampă încercând să ignore protestele şalelor lui nemulțumite şi amenințările şoldurilor care-i spun că nu vor să-l mai ajute. Îl încurcă şi rucsacul fetei. L-l dă jos de pe umeri. I se pare că ar cântări pe puțin zece kilograme. L-l întinde lui Emily, care reuşeşte să îl ia şi îl ține pe genunchi.

— Deschide-l, gâfâie Roddy. Vezi dacă are telefonul acolo. Trebuie să-l...

Nu mai continuă, pentru că îşi dă seama că trebuie să-şi cruțe forțele pentru treaba pe care o are de făcut. Plus că Emily ştie foarte bine ce urmează. Cel mai important lucru acum este să plece de aici cât mai repede; şi, cu puțin noroc, vor reuşi. *Chiar că merităm puțin noroc după ghinionul de adineauri,* îşi spune el. Şi nici nu-i trece prin cap că Bonnie a avut parte de un ghinion mult mai mare în seara asta.

Em deschide rucsacul tinerei, găseşte telefonul, scoate cartela SIM şi o distruge.

Roddy o târăşte pe Bonnie pe rampă până în dubită. Emily îşi dă scaunul înapoi ca să îi facă loc. A început să scotocească prin rucsac. Roddy şi-ar dori să facă o pauză cât să-şi tragă sufletul. Dar nu se poate. Stau deja de multă vreme în locul ăsta. De mult prea multă vreme. O împinge pe Bonnie cu piciorul ca să poată închide uşa. Probabil ar fi durut-o dacă ar fi fost conştientă, însă nu este.

— Biletul! Biletul!

Acesta se află în buzunarul scaunului din dreapta, pus într-o folie din plastic. Emily l-a scris, încercând să imite cât mai bine caligrafia lui Bonnie, după cele câteva însemnări făcute de tânără în scurta perioadă cât a lucrat pentru ei. Nu este o copie perfectă, dar nici nu trebuie, pentru că scrisul de mână al omului nu este mereu identic. Şi nu sunt decât câteva cuvinte: *M-am săturat.* Probabil că biletul nu va mai conta dacă va fura cineva bicicleta; deşi... dacă hoţul va fi prins... Roddy îl fixează pe şaua de la bicicletă, după care îl şterge bine cu mâneca de la sacou, în caz că amprentele i-ar fi rămas pe bucata de hârtie (pe internet părerile sunt împărţite în privinţa asta).

Nu mai are aer şi aproape horcăie când se aşază la volan. Apasă butonul care retrage rampa şi închide uşa. Are impresia că o să-i sară inima din piept, atât de tare îi bate. Dacă face un infarct tocmai acum, oare o să fie în stare Emily să conducă dubiţa înapoi, până la casa lor de la numărul 93, Ridge Road, şi să o bage în garaj? Şi chiar dacă o să poată, ce o să facă cu fata leşinată din spate?

Va trebui s-o omoare, îşi spune el. Şi, chiar în halul în care este acum – când îl doare fiecare centimetru din corp, când i-a luat-o inima la goană, când îi bubuie capul – tot îl apucă regretele când se gândeşte la toată carnea aia irosită.

8:18 p.m.

27 IULIE 2021

1

— Ia uitaţi-vă la ăştia! o îndeamnă Avram Welch.

Poartă bermude de culoare kaki (are şi Holly câteva perechi la fel) și îi arată genunchii. Pe fiecare se vede câte o cicatrice în formă de „S”.

— Înlocuire de rotulă la amândoi. Pe 31 august 2015. N-am cum să uit vreodată ziua aia. Cary încă era la sală pe la jumătatea lunii, când m-am dus eu ultima oară acolo – m-am dus doar ca să mă uit, că nici vorbă nu mai putea să fie de dat cu bila, atât de tare mă dureau genunchii. Şi nu l-am mai văzut când m-am dus după aia, după operație și recuperare. Vă este de folos ce v-am zis?

— Sigur că da, răspunde Holly, cu toate că nu-şi dă încă seama dacă o ajută la ceva. Și cam când v-ați dus din nou la sală?

— Țin minte și data asta. 17 noiembrie. La prima rundă din campionatul echipelor peste 65 de ani. Tot nu eram în stare să joc, dar m-am dus ca să-mi susțin echipa, Generația de Aur.

— Aveți o memorie excelentă.

Se află în livingul apartamentului lui Welch, situat la etajul al doilea al unui bloc din cartierul Sunrise

Bay, de lângă lac. Încăperea este înțesată cu sticle în care sunt machete de corăbii. Welch i-a mărturisit că îi place să le construiască, acesta este hobbyul lui de acum.

Însă la loc de cinste se află fotografia înrămată a unei femei surâzătoare, de patruzeci și ceva de ani. Este îmbrăcată cu o rochie frumoasă, din mătase, și poartă pe părul castaniu un şal din dantelă, ca și cum abia ce s-ar fi întors de la biserică.

Acum Welch tocmai această fotografie i-o arată.

— N-am cum să uit. A doua zi Mary a fost diagnosticată cu cancer pulmonar. A murit un an mai târziu. Și vreți să știți ceva? N-a fumat niciodată.

Ori de câte ori aude că un nefumător a murit de cancer pulmonar, Holly se simte cumva mai puțin vinovată în legătură cu prostul ei obicei. Probabil că reacția asta dovedeşte că are un caracter urât, îşi zice ea.

— Îmi pare foarte rău.

Welch este un bărbat scund, cu burtă mare şi picioare subțiri. Acum oftează şi îi spune:

— Nu la fel de rău cât îmi pare mie, doamnă Gibney, vă asigur de asta. A fost iubirea vieții mele. Sigur, am avut și neînțelegeri, cum se întâmplă în toate căsniciile, dar știți și dumneavoastră ce ne învață

Biblia: „Să n-apună soarele peste mânia voastră."[102] Și nu ne-am dus niciodată supărați la culcare.

— Althea mi-a spus că tuturor vă era drag Cary. Tuturor celor din echipa Generația de Aur.

— *Toată lumea* îl iubea pe Cary, nu doar noi. Parcă era un Tribble. Nu cred că știți ce înseamnă asta, dar...

— Ba știu. Îmi place foarte mult *Star Trek.*

— Aha, bine. Deci știți cât de simpatice erau animăluțele alea extraterestre cărora le ziceau „Tribble". *Imposibil* să nu-ți placă de Cary. Era ca un ucenic pe o navetă spațială, dar întotdeauna amabil și întotdeauna vesel. Probabil că or fi avut și drogurile o contribuție la felul ăsta al lui de-a fi. *Fuma*, dar nu țigări normale. Iarbă fuma.

— Mi se pare că și unii dintre colegii dumneavoastră de echipă obișnuiau să fumeze iarbă de la el, îndrăznește să-i amintească Holly.

Welch râde.

— Păi, cum să nu fumăm și noi? Mi-aduc aminte și acum de serile când ieșeam în spatele sălii și posteam câteva jointuri și ne tripam și râdeam ca tâmpiții. Toți, în afară de Roddy. Adică Bilă Mică. Nu-l deranja că noi ne drogăm, că doar nu era de la poliție; ba, de multe ori, chiar venea să stea cu noi. Numai că el nu fuma așa ceva. Nu credea că i-ar face bine. Așa... și fumam... și după aia intram înapoi în sală și... vreți să vă spun ce urma?

— Vreau.

— Marijuana aia ne făcea să fim *mult mai buni.* Mai ales pe Hughie-Marele Eunuc. Când se droga, nu mai trimitea bila pe de-alături, ci o expedia fix în popice. *Buuuum!* Dar nu și Roddy. Fără magia fumului ăluia, proful nostru rămânea același jucător mediocru dintotdeauna. Ei, să nu te umfle râsul pe chestia asta?

— Absolut!

Holly pleacă din Sunrise Bay cu o singură informație: și Avram Welch este un Tribble. Dacă s-ar dovedi că el este Prădătorul de pe Red Bank, atunci chiar că s-ar alege praful de toate convingerile ei, dobândite atât în plan intelectual, cât și intuitiv.

Acum urmează să se ducă la Rodney Harris, profesor la pensie, jucător mediocru de bowling, zis și Bilă Mică și Domnul-cu-carnea.

2

Când sună telefonul, Barbara citeşte o poezie a lui Randall Jarrell, intitulată „Moartea artileristului”[103], uluită la culme de groaza transmisă de cinci dintre versurile ei. Doar trei persoane o mai pot suna acum şi, din moment ce mama şi tatăl ei sunt acasă, la parter, răspunde fără să se mai uite la numele afişat pe ecran:

— Salut, J, ce mai zici?

— Zic că rămân la New York în weekend. Dar nu în oraş. Agenta mea m-a invitat în Montauk. Ce părere ai? Cât de tare e chestia asta?

— Nu ştiu ce să spun. Mie mi se pare că nu trebuie să amesteci sexul cu afacerile.

Jérôme râde. Parcă niciodată nu şi-a mai auzit fratele râzând atât de des ca în ultimele lor convorbiri telefonice şi se bucură nespus să-l ştie fericit.

— Stai liniştită, surioară! Mara e sărită bine de cincizeci de ani. Şi căsătorită. Şi cu copii şi nepoţi. Mulţi dintre ei o să fie acolo. Ţi-am mai spus asta, dar erai cu capul în nori. Măcar numele ei de familie îl mai ţii minte?

Barbara recunoaşte că nu, deşi este convinsă că Jérôme l-a menţionat de câteva ori.

— Roberts. Ce *naiba* ai?

Nu-i răspunde imediat, ci doar se uită la tavanul pe care strălucesc stele fosforescente. I le-a lipit Jérôme când ea avea nouă ani.

— Dacă îţi spun, îmi promiţi să nu te superi pe mine? Mama şi tata nu ştiu încă, dar cred că trebuie să le zic şi lor.

— Poţi să-mi zici orice, surioară, şi n-am să mă supăr. Mă supăr doar dacă mă anunţi că eşti însărcinată.

Tonul lui este glumeţ şi nu prea.

Acum este rândul Barbarei să râdă.

— Nu sunt însărcinată, dar se poate spune că aştept ceva... dar în niciun caz un copil.

Şi îi povesteşte tot, începând din ziua când a bătut la uşa lui Emily Harris pentru că îi era mult prea teamă să o abordeze de una singură pe Olivia Kingsbury. Îi spune cum se desfăşurau orele de pregătire cu bătrâna poetă şi cum Olivia a trimis poeziile ei comisiei de decernare a

Premiului Penley fără să o anunțe dinainte și că încă se află în competiție.

Termină de vorbit și se așteaptă la o reacție plină de invidie. Sau la niște cuvinte de laudă rostite pe un ton mai rece. Dar se înșală amarnic, iar acum îi este rușine că a gândit așa și că nu i-a spus totul de la bun început. Dar poate este mai bine că nu i-a spus încă de atunci, pentru că o umple de o bucurie fără margini reacția de acum a lui Jérôme – un amestec haotic de bolboroseli și întrebări și exclamații de fericire și felicitări care parcă nu se mai termină.

— Deci *asta* e! Cu asta te-ai ocupat! Dumnezeule mare, Barb! Ce păcat că nu-s acasă, că te-aș fi strâns în brațe de te-ar fi luat cu leșin!

— Nasol, mai bine că nu ești aici, spune ea, ștergându-se la ochi.

Atât de intensă este senzația de ușurare care a cuprins-o, că simte că ar putea să plutească până la steluțele luminoase din tavan. Și își tot repetă în gând cât de bun la suflet este fratele ei, cât de altruist. Oare a uitat asta, ori a avut mintea atât de plină de propriile probleme încât pur și simplu nu s-a mai gândit?

— Și eseul? O să-i dea pe spate?

— Da, răspunde Barbara.

Și își zice: *Poate chiar și mai rău. O să-l citească și o să-l arunce la gunoi.*

— Super! Super!

— Mai spune-mi o dată cum e treaba cu tipa aia al cărei fiu a dispărut. Acum o să fiu atentă. O să casc bine urechile. N-am făcut-o înainte.

Și Jérôme îi povestește tot, dar nu numai detaliile legate de Vera Steinman, ci recapitulează întregul caz. Încheie spunându-i că este posibil ca Holly să fi dat, absolut din întâmplare, peste un asasin în serie care acționează pe latura dinspre Parcul Deerfield a Red Bank Avenue. Sau în jurul campusului Bell. Sau în ambele locuri.

— Și m-am mai prins de o chestie, continuă el. Mă sâcâia al naibii de tare și abia de curând mi-am dat seama ce este. Era ca o imagine din aia cu pete de cerneală la care te tot holbezi ca să-ți dai seama cu cine ar putea să semene, știi despre ce vorbesc, da? Și brusc vezi că-i fața lui Isus sau a lui Dave Chapelle – tipul ăla care joacă în comedii.

— Despre ce vorbești?

Jérôme îi spune. Mai stau puțin de vorbă, după care Barbara zice că vrea să le spună și părinților despre Premiul Penley.

— Sigur, bravo! Dar, mai întâi, vreau să faci ceva pentru mine, îi zice el. Du-te la parter, în fostul birou al tatei, unde am lucrat eu la carte, și ia stickul ăla portocaliu de memorie. E chiar lângă tastatură. Bine?

— Sigur.

— Conectează-l și trimite-mi folderul care se cheamă PIX. P-I-X. Mara crede că editura va dori să pună și niște fotografii în carte, plus că le-ar putea folosi și la promovare.

— În turneul tău de promovare.

— Da, numai că, dacă nu se termină mai repede cu pacostea asta de Covid, turneul ăsta o să fie unul virtual, pe Zoom și pe Skype.

— Te ajut cu tot dragul, J.

— Acolo e și o poză cu Teatrul Biograph, cu afișul filmului *Manhattan Melodrama*[104] deasupra intrării. Acolo a fost împușcat și ucis John Dillinger[105] Mara crede că poza asta o să fie extraordinar de bună pentru copertă. Și încă ceva, Barbara...

— Ce?

— Mă bucur nespus de mult pentru tine, surioară. Te iubesc.

Barbara îi răspunde că și ea se bucură pentru el și că și ea îl iubește. Închide telefonul. Începe să plângă. Nu știe dacă a mai fost vreodată atât de fericită. Olivia i-a spus că, de cele mai multe ori, poeții fericiți scriu prost. Numai că, acum, Barbarei nu-i pasă absolut deloc.

2 IULIE 2021

1

Bonnie se trezește însetată și cu o durere moderată de cap, fără niciunul dintre simptomele de mahmureală simțite la trezire de Jorge Castro și de Cary Dressler. Lor, Roddy le injectase soluție de ketamină, dar a trecut la valium pentru Ellen și Pete. Dar nu din cauza stării lor fioros de proaste de a doua zi, pentru că nu avea nicio problemă cu asta, dar analizele postmortem pe care le-a făcut au arătat o deteriorare incipientă a structurii celulare din torace și din ganglionii limfatici, atât la Castro, cât și la Dressler. Slavă Domnului că ficatul nu le fusese încă afectat, deoarece acesta este centrul regenerării; dar tot îl îngrijora

problema cu ganglionii limfatici. Posibil ca leziunea celulară de acolo să ducă la contaminarea grăsimii, cu care el se unge pe mâinile bolnave de artrită, iar Emily pe fesa stângă şi pe piciorul stâng, ca să-şi aline durerile provocate de nervul sciatic.

Creierul recoltat are multe întrebuinţări, la fel şi alte organe precum inima şi rinichii. Însă ficatul are cea mai mare importanţă, pentru că doar consumul ficatului de om te ajută să-ţi păstrezi vitalitatea şi să-ţi prelungeşti viaţa. Dar asta, doar după ce ficatul victimei a fost complet stimulat, iar această stimulare nu o poate face decât ficatul de viţel. Sigur că ficatul de om ar putea să producă un efect şi mai mare, însă asta ar însemna să răpească de fiecare dată câte doi oameni – unul să-şi doneze ficatul, iar celălalt să îl mănânce înainte de a fi sacrificat. Şi soţii Harris au ajuns la concluzia că ar fi mult prea periculos. Este foarte bun şi ficatul de viţel, deoarece, la nivel celular, acesta se aseamănă cu ficatul omului. De fapt, ficatul de porc ar fi cel mai bun, pentru că aproape nici nu se poate deosebi ADN-ul, însă porcii sunt mai predispuşi la infecţiile provocate de prioni[106]. Riscul este neglijabil, dar nici Rodney şi nici Emily nu vor să moară din cauza prionilor care le sfredelesc valoroasele lor creiere.

Bonnie habar nu are de toate astea. Tot ce ştie ea acum este că-i e foarte sete şi că o doare capul. Şi mai ştie un lucru: este închisă undeva. Într-o cuşcă din capătul unui subsol. Îi vine greu să creadă că s-ar afla în beciul elegantei case în stil victorian care aparţine profesorilor Harris. Dar îi este şi mai greu să nu creadă asta. Subsolul este unul mare, cu tuburi de neon în tavan – care acum aruncă doar o lumină slabă şi galbenă. Pe podeaua de ciment din faţa cuştii nu este absolut nimic. Mai încolo se vede o scară şi, dincolo de ea, este un fel de atelier, plin cu mai multe unelte ale căror denumiri nu le cunoaşte, deşi i se pare destul de evident că sunt nişte scule electrice de tăiat şi şlefuit şi cam aşa ceva. Cel mai mare obiect de acolo, aflat în capătul atelierului, este o cutie metalică, din care iese un tub care intră apoi în peretele de lângă o uşă mică. Presupune că este o unitate de climatizare şi ventilaţie.

Bonnie se ridică în şezut şi începe să-şi maseze tâmplele, ca să-i mai treacă durerea de cap. Ceva cade pe covoraşul de yoga pe care a zăcut până acum. Este unul dintre cerceii ei. Pe celălalt nu-l mai are – probabil i-a căzut în timp ce se lupta cu profesorul Harris. Pentru că *a fost* o luptă. Îşi aminteşte ca prin ceaţă, dar tot mai ţine minte cum s-a

împleticit prin fața unei clădiri părăsite, încercând să rămână lucidă cât mai mult timp posibil, ca să poată scăpa de acolo, însă profesorul a prins-o şi a tras-o înapoi.

Se uită la micuțul triunghi auriu – normal că nu este făcut din aur adevărat, dar tot e destul de drăguț – şi îl ascunde sub salteluță. În primul rând, pentru că n-ai ce face cu un singur cercel decât dacă eşti ori pirat, ori un homo care vrea să arate cât mai bine când se duce la un bar frecventat de persoanele singure în căutare de parteneri. Iar în al doilea rând, îl ascunde pentru că cele trei colțuri sunt ascuțite. Şi s-ar putea să-i fie de folos la un moment dat.

Într-un colț al cuştii, este o toaletă portabilă şi ea ştie ce înseamnă asta, aşa cum au ştiut înaintea ei şi Jorge Castro, Cary Dressler şi Ellen Craslow (poate nu şi împuțitul Steinman). Înseamnă că cineva intenționează s-o țină închisă aici o vreme. Încă îi este greu să creadă că acel cineva este domnul profesor Rodney Harrys, biolog şi nutriționist, actualmente pensionar. Mai uşor îi este să creadă că Emily este complicea lui... sau, mai probabil, el este complicele ei. Pentru că Emily este masculul alfa în relația lor şi, în ciuda faptului că s-a străduit să aibă o atitudine colegială față de Bonnie, ba chiar prietenoasă, tânăra nu a avut niciodată încredere completă în ea. Nu a lucrat mult timp pentru cei doi foşti profesori, dar a încercat întotdeauna să facă totul cât mai bine, pentru că i se părea că Emily este o femeie pe care nu trebuie s-o superi.

Bonnie se uită cu atenție la gratiile cuştii – par făcute de un amator, dar sunt extrem de zdravene. Vede şi o tastatură mică – o vede mai bine doar dacă se lipeşte cu obrazul de gratii – dar este îmbrăcată într-o folie de plastic şi nu poate să o scoată sau măcar s-o mai desfacă puțin. Şi chiar dacă ar putea, de unde să ştie codul? Mai multe şanse ar avea să câştige la loto.

La fel ca foştii locuitori ai acestei cuşti, observă şi Bonnie obiectivul camerei de supraveghere îndreptat spre ea. Însă, spre deosebire de predecesorii ei, nu se apucă să țipe şi să înjure în direcția aceea. Este o tânără inteligentă şi ştie că va veni cineva la un moment dat. Cel mai probabil unul dintre cei doi soți Harris. Dar oare îşi vor cere scuze, vor încerca să-i explice că nu a fost decât o greşeală îngrozitoare? Asta nu-i deloc probabil.

Bonnie este foarte speriată.

Lângă partea din spate a cuştii, se află o cutie portocalie cu două sticle de apă Artesia. Jorge Castro şi Cary Dressler au primit Dasani, dar Emily a insistat să treacă la Artesia, pentru că brandul Dasani este deţinut de compania Coca-Cola, care (asta-i părerea ei) secătuieşte rezervele de apă ale lumii. În vreme ce Artesia este un brand deţinut de o companie locală, iar ei dau dovadă de corectitudine politică, în felul lor.

Bonnie deschide una dintre sticle, bea jumătate din apă, pune capacul la loc. Se duce la toaleta portabilă, îi saltă capacul şi îşi lasă pantalonii în jos. N-are cum să se ascundă de camera aia de supraveghere, aşa că nu poate decât să-şi aplece capul şi să-şi acopere faţa, la fel cum făcea în copilărie după cine ştie ce năzbâtie, când îşi spunea că, dacă nu-i vede ea pe *ceilalţi,* nici ceilalţi nu o pot vedea pe *ea.* Termină, mai bea puţină apă, se aşază pe salteluţă.

Acum, că şi-a potolit setea, se simte de-a dreptul odihnită – ceea ce este foarte ciudat în împrejurările date, dar adevărat. Nu merge până într-acolo încât să spună că ar fi şi revigorată, dar se simte odihnită, încearcă să priceapă de ce au răpit-o, dar nu-i iese deloc. Cel mai evident motiv ar fi sexul, numai că ei sunt *bătrâni.* Prea bătrâni? Poate că nu şi, dacă s-au decis să facă sex la vârsta asta, atunci neapărat trebuie să fie ceva pervers. Ceva care nu se va termina bine.

Sau să fie vorba despre un fel de experiment? Unul care să necesite un cobai uman? A auzit vorbindu-se prin campus că Rodney Harris e cam scrântit la cap – doar sunt arhicunoscute prelegerile lui furibunde despre cum carnea reprezintă însăşi esenţa nutriţiei. Dar chiar în halul ăsta de nebun să fie? Ca oamenii ăia de ştiinţă din filmele de groază? Dacă da, înseamnă că laboratorul lui este altundeva. Pentru că ea vede doar un fel de atelier improvizat, unde un bătrân pensionar şi-ar putea pierde vremea încercând să facă nişte rafturi pentru cărţi sau nişte căsuţe pentru păsărele.

Acum, Bonnie se gândeşte la cine şi-ar putea da seama că a dispărut. Evident că prima care-i vine în minte este mama ei, dar Penny nu-şi va imagina chiar imediat că s-a întâmplat ceva rău; pentru că tocmai acum trec printr-una dintre perioadele alea mai reci, când nu mai comunică atât de mult. Tom Higgins, fostul ei iubit? Nici pomeneală, că doar s-au despărţit deja de câteva luni, iar ea a auzit că a plecat din oraş. Poate Keisha, numai că acum abia dacă mai calcă cineva în

bibliotecă, din cauza vacanței de vară și a Covidului. Așa că și-ar putea închipui că Bonnie și-a luat niște zile libere. Și chiar ar avea de unde să-și ia.

Sau poate Keisha se va gândi că Bonnie s-a decis să lase baltă totul și să plece din oraș? Pentru că a vorbit de multe ori despre visul ei se a se duce în Vest – cât încă este în floarea tinereții? Poate la San Francisco sau la Carmel-by-the-Sea. Numai că ăsta nu a fost decât un vis cu ochii deschiși, iar Keisha precis știe asta.

Nu-i așa că știe?

Se deschide ușa din capătul scării. Bonnie se apropie de gratiile cuștii. Coboară Rodney Harris. Foarte încet, treaptă cu treaptă, de parcă i-ar fi teamă nu cumva să se spargă. În mod obișnuit, prima care coboară cu tava este Emily, însă, astăzi, durerea de sciatică este atât de crâncenă, încât s-a decis să stea în pat, cu perna electrică înfășurată în jurul șalelor. Din păcate, nu o va ajuta prea mult; este doar un leac băbesc, atâta tot. Oricum, mai rele sunt analgezicele, care îți distrug încontinuu sinapsele neuronale.

Roddy a decongelat și a fiert înăbușit aproape tot ce a mai rămas din Peter Steinman și i-a pregătit un fel de terci cu bucăți de inimă și plămân, presărat cu făină de oase. S-ar putea să o ajute, dar nu prea mult. Carnea de om congelată și apoi decongelată nu pare a avea cine știe ce efect. Acum, Emily are mare nevoie de ficat proaspăt și cel al puștiului Steinman s-a terminat de mult timp. Proviziile se termină întotdeauna, iar starea de bine obținută din consumul cărnii de la victimele lor nu mai durează la fel de mult ca înainte. Evident că nu i-a spus toate astea lui Emily, dar este sigur că știe. Draga lui soție nu-i deloc proastă, chiar dacă nu este om de știință.

Se oprește la o distanță prudentă de cușcă, se lasă într-un genunchi și pune tava pe podea. Când se ridică (strâmbându-se de durere, pentru că-l dor toate în dimineața asta), Bonnie observă că are o vânătaie pe obrazul drept. S-a întins în sus până la ochi și în jos până aproape de maxilar. Bonnie a fost mereu o fată calmă și, în general, viața a ferit-o de emoții prea puternice. Până acum, ar fi crezut că doar mama ei poate să o scoată din sărite, însă vânătaia aia o face să se simtă cuprinsă atât de furie, cât și de o bucurie primitivă.

Ți-am tras-o, nu? exclamă ea în gând. *Ți-am tras-o bine de tot.*

— De ce? îl întreabă ea acum.

Roddy nu-i răspunde. I-a spus Emily că aceasta este cea mai bună atitudine și are perfectă dreptate. Doar nu te apuci să vorbești cu vițeaua din țarc și în niciun caz nu ai de ce să te conversezi cu ea. De ce s-o faci? Vițeaua este un aliment și atâta tot.

— Ce rău v-am făcut eu vreodată, domnule profesor Elarris?

Niciunul, îi răspunde el în minte, în timp ce se întoarce să ia mătura cu coadă lungă de lângă scară.

Bonnie se uită la tava de pe jos. Acolo e un pahar din plastic, cu un plic maro în el – posibil vreun soi de mic-dejun instant. Alături, este o bucată de carne crudă.

— Ăla-i ficat?

Tot niciun răspuns.

Mătura este una mare, din cele folosite de oamenii de serviciu. Profesorul împinge cu ea tava în cușcă printr-o fantă din partea de jos.

— Îmi place ficatul, spune Bonnie, dar numai cu ceapă prăjită. Și îl mănânc gătit, nu crud.

Roddy nu spune nici acum nimic, doar se întoarce la scară și sprijină mătura de ea. Vrea să urce înapoi.

— Domnule profesor?

Se întoarce să se uite la ea, ridicând din ambele sprâncene.

— Nasoală vânătaie ai acolo, sub ochi.

Roddy își atinge obrazul și din nou se strâmbă de durere. Iar Bonnie se bucură.

— Știi ceva? îmi pare rău că nu ți-am zburat capul ăla dement de pe umeri.

Obrazul fără vânătaie se face roșu ca focul. Profesorul Harris pare că ar vrea să-i răspundă, dar se abține. Urcă scara, apoi se aude ușa închizându-se. Ba nu, nu se închide: se trântește. Și Bonnie se bucură.

Scoate plicul din paharul din plastic. Este cu praf Ka'Chava. A auzit de el, dar nu l-a gustat niciodată, înseamnă că acum a venit vremea să afle cum este. Pentru că, în ciuda celor întâmplate, îi este foame. Absurd, dar adevărat. Rupe plicul, toarnă conținutul în pahar și pune apă din cealaltă sticlă. Amestecă lichidul cu degetul, bombănindu-l pe prostul ăla bătr în care nu s-a gândit să-i dea o linguriță. Ia o gură și i se pare destul de bun.

Bonnie bea jumătate de pahar, apoi îl pune pe capacul închis al toaletei portabile. Se apropie de gratii. Nebun sau nu, proful ăla e

obsedat de curățenie. Pe podeaua din ciment nu se vede absolut nicio pată. Cheile universale sunt agățate în cuie și înșirate în ordine descrescătoare. La fel și șurubelnițele. Și fierăstraiele. Mai vede acolo și clești... și dălți... și role cu bandă adezivă... și...

Bonnie își duce repede mâna la gură. Fusese speriată înainte, dar acum este cu adevărat îngrozită. Abia acum înțelege deplin situația în care se află: a fost prinsă și închisă ca un șobolan în cușcă și, dacă nu se întâmplă o minune, nu va scăpa vie de aici.

Pentru că, pe panoul de lângă rolele cu bandă adezivă și atârnate aidoma unor trofee, sunt casca și rucsacul ei.

27 IULIE 2021

1

Holly merge cu mașina pe Ridge Road, ajunge la o zonă de parcare cu limită de timp, deschide geamul și își aprinde o țigară. Apoi sună acasă la familia Harris. Îi răspunde un bărbat. Holly îi spune cum se numește, cu ce se ocupă și îl întreabă dacă poate trece pe acolo ca să îi pună câteva întrebări.

— În ce *pivniță*?

— Poftim?

— V-am întrebat în ce privință, domnișoară...? Holly își repetă numele și spune că o interesează

Cary Dressler.

— Lucrez la un caz în care a apărut și numele domnului Dressler. Am trecut pe la sala de bowling unde a lucrat...

— La „Dă cu bila”, da, știu, o întrerupe bărbatul pe un ton iritat.

— Da. Încerc să-l găsesc. Este vorba de mai multe furturi de mașini. Sper să înțelegeți că nu pot intra în detalii, dar aș dori să discut cu el. Am văzut o fotografie cu echipa dumneavoastră de bowling, în care apărea și domnul Dressler. Așa m-am gândit că poate știți cumva încotro s-a dus. Am vorbit deja cu domnul Clippard și cu domnul Welch și, din moment ce mă aflu în apropiere, aș...

— Dressler fura mașini?

— Credeți-mă că nu pot intra în detalii, domnule Harris. *Sunteți* domnul Harris, da?

— Domnul *profesor* Harris. Puteți să veniți, dar să nu vă imaginați că o să stați mult. Nu l-am mai văzut pe tânărul Dressler de mulți ani și sunt foarte ocupat acum.

— Vă mulțu...

Dar Harris deja i-a închis.

2

Roddy lasă jos telefonul și se întoarce cu fața la Emily. Nu o mai supără atât de tare sciatica și nu mai are nevoie de scaunul cu rotile, dar încă se mai sprijină în baston și nu a avut putere să se pieptene. Lui Roddy îi trece prin minte un gând foarte urât: *Seamănă cu vrăjitoarele alea bătrâne din basme.*

— Vine, o anunță el. Dar nu despre tânăra Dahl vrea să ne întrebe. Dressler o interesează. Așa *zice.*

— Nu crezi că spune adevărul, nu?

— Nu neapărat, dar ar avea sens. Susține că investighează o serie de *faruri* de mașini.

Se întrerupe și se corectează.

— *Furturi,* furturi de mașini. Nu-i deloc exclus. Cred că detectivii particulari lucrează la mai multe cazuri în același timp. Altminteri, n-ar fi profitabil.

Oare ăsta-i cuvântul? Parcă da.

— Adică se ocupă de două cazuri separate, dar în fiecare fiind implicată câte o victimă de-a noastră? Ar fi o coincidență prea mare, nu crezi?

— Se mai întâmplă. Și de ce s-o fi dus cazul cu Bonnie Dahl pe *Gibson* tocmai la sala mea de bowling? Că spiridușa nu juca așa ceva.

— *Gibney* o cheamă. Holly Gibney. Poate ar fi mai bine să discut eu cu ea atunci când o să vină.

Roddy clatină din cap.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Dressler. Eu, da. Cu mine vrea să vorbească și o să mă descurc.

— Crezi? murmură ea, măsurându-l din priviri. Ai spus *pivniță* în loc de *privință.* Ai... nu știu cum să-ți zic, iubirea mea, dar...

— Am încurcat cuvintele. Uite, am zis-o eu pentru tine. Crezi că nu mi-am dat seama? Ba mi-am dat și o să țin seama de asta și te rog să mă

ierți.

O mângâie pe obraz.

Emily îl prinde de mână și îi zâmbește.

— O să stau pe scară și o să vă ascult.

— Știu că așa ai să faci. Te iubesc, brioșa mea.

— Și eu te iubesc, îi răspunde ea și își începe drumul anevoios spre scară. Ar fi urcat mult mai încet și ar fi gemut mai mult de durere, însă în ruptul capului nu vrea să i se instaleze scaunul electric pentru urcatul scărilor, așa cum are zgripțuroaica aia din capătul străzii. Lui Em nici nu-i vine să creadă că Olivia e încă vie. Trăiește și i-a furat și fata aia, care avea ceva calități.

Mai ales că e de culoare. O *negresă.*

Tare mult îi place lui Emily cuvântul ăsta.

3

Holly urcă treptele de la casa soților Harris și sună la ușă. Îi deschide un bărbat înalt și slab, în blugi largi, un tricou polo cu logoul Bell pe piept și cu mocasini în picioare. Ochii îi sunt strălucitori și inteligenți, dar au început să se afunde în orbite. Are părul alb, dar mult mai rar decât al lui Hugh Clippard; chiar i se observă pielea capului printre șuvițele îngrijit pieptănate. Iar pe un obraz, i se vede urma unei vânătăi mai vechi.

— Doamnă Gibney! o întâmpină el. Poftiți în living! Și vă puteți scoate masca. N-avem aici niciun fel de *Clover.* Presupunând că ar exista așa ceva, deși mie nu-mi prea vine să cred.

— Sunteți vaccinat?

Rodney Harris se încruntă la ea.

— Soția mea și cu mine respectăm toate recomandările de sănătate publică.

Pe Holly nu o mulțumește acest răspuns, prin urmare îi spune că se simte mai bine dacă rămâne cu masca. Îi pare rău că nu și-a pus una dintre perechile de mănuși de unică folosință, dar nu vrea să le scoată acum din buzunar. Își dă seama că Harris este pornit pe tema Covidului și nu vrea să-i dea apă la moară.

— Cum doriți.

O conduce pe Holly într-o încăpere mare, cu lambriuri din lemn şi cu aplice în pereţi. Draperiile trase împiedică soarele arzător al după-amiezii să între. Se aud şoaptele blânde ale aerului condiţionat. Şi se mai aude o muzică clasică în surdină.

— O să fiu o gazdă nepoliticoasă şi n-o să vă invit să luaţi loc, spune Harris. Scriu o replică foarte detaliată la un articol destul de stupid şi fără o prea mare bază ştiinţifică apărut în *Tije Quarterly Journal oj Nutrition* şi nu vreau să-mi pierd şirul argumentelor. În plus, soţia mea are o migrenă, aşa că vă rog să nu vorbiţi tare.

— Îmi pare rău că doamna nu se simte bine, zice Holly, care nu vorbeşte tare nici măcar atunci când este supărată.

— Şi am auzul foarte bun, să ştiţi.

Asta e adevărat, îşi spune Emily. Se află în camera de oaspeţi şi îi urmăreşte pe laptop. În spatele bibelourilor de pe poliţa căminului, este ascunsă o cameră de supraveghere de mărimea unei ceşti de ceai. Neliniştea ei cea mai mare este ca nu cumva Roddy să se trădeze în vreun fel. În cea mai mare parte a zilei, este la fel de ager la minte ca în tinereţe; însă, mai spre seară, începe să uite şi să pronunţe greşit cuvintele. Ştie că acestea sunt simptome comune în stadiul incipient de alzheimer sau de demenţă senilă, totuşi refuză să creadă că asta i se întâmplă bărbatului pe care încă îl iubeşte nespus de mult. Dar sămânţa îndoielii i-a încolţit în minte. Doamne fereşte să crească mai mult.

Holly îi spune profesorului Harris povestea cu furtul de maşini – pe care a mai şlefuit-o pe drumul până aici. Aidoma fetiţei din cartea lui Saki[107], poveştile inventate sunt specialitatea ei. Ar fi trebuit s-o folosească şi cu Clippard şi Welch, dar i-a venit prea târziu ideea. Cu siguranţă că o va folosi când va sta de vorbă cu Ernie Coggins, pentru că acesta o interesează cel mai mult: încă joacă bowling şi soţia lui este în viaţă. Probabil că doamna Coggins nu suferă de sciatică, dar nu se ştie, nu se ştie...

4

Barbara coboară la parter şi intră în fostul birou al tatălui lor. Acum, pe birou este computerul lui Jérôme, cu vrafuri de hârtii de ambele părţi. Probabil că teancul mai mare din dreapta este manuscrisul cărţii. Se aşază şi îl frunzăreşte până la ultima pagină: 359.

Jérôme a scris tot ce-i aici, se minunează ea și se gândește la volumul ei de poezii, care nu va avea decât o sută zece pagini (poate nici atâtea) cu foarte multe spații albe... sigur, cu condiția să i se publice. Olivia o asigură că așa va fi, dar Barbarei încă-i vine greu să creadă. Nu sunt poezii despre „experiența Neagră", ci despre învingerea spaimelor. *Deși câteodată nici nu-i prea mare diferență,* își spune ea cu un hohot mic de râs.

Stickul portocaliu de memorie este exact acolo unde i-a spus Jérôme că o să fie. Deschide computerul, introduce parola lui Jérôme (#shizzle#) și așteaptă să se încarce.

Conectează unitatea de memorie. În ea sunt ciorne ale cărții, numerotate cu 1, 2 și 3. Și niște corespondență. Și un fișier care se cheamă PIX. Barbara îl deschide și se uită la câteva dintre fotografiile cu celebrul lor stră-străbunic, întotdeauna pus la patru ace și întotdeauna cu melonul puțin înclinat spre dreapta. *Clar că voia să sugereze ceva,* își spune ea. Mai sunt acolo și poze dintr-un club de noapte numai pentru Negri, în care clienții – și aceștia foarte eleganți – dansează pe muzica de jazz interpretată de orchestra de acolo. Găsește fotografia cu Teatrul Biograph, apoi găsește o altă poză în care este chiar John Dillinger, întins pe o lespede la morgă. Câââh – cum ar zice Holly. Barbara închide fișierul PIX, îl atașează la e-mailul adresat fratelui ei și îl expediază.

În stânga computerului este un morman de însemnări. Pe cea de deasupra scrie *Tel Mara desp promov.* Cele de dedesubt par să fie pline cu informații despre Chicago, Indianapolis și Détroit în anii 1930, împreună cu multe notițe din alte cărți despre orașele respective în perioada Prohibiției și a Marii Crize. *Sper doar să nu exagerezi, J,* murmură Barbara.

Sub toate foile alea, este o hartă printată cu Parcul Deerfield și cu zonele din jur. Barbara se uită mai bine la ea. Nu are nicio legătură cu cartea lui Jérôme, ci cu cazul la care lucrează Holly acum. Pe hartă sunt trei puncte roșii, iar sub fiecare dintre ele sunt câteva cuvinte scrise de Jérôme.

Bonnie D, 1 iulie 2021 – pe latura dinspre est a parcului, vizavi de partea neîngrijită, cunoscută sub numele de Hățișul.

Punctul roșu pentru *Ellen C, noiembrie 2018* este pus pe Memorial Union al campusului Bell, unde se află Clopotnița. Barbara se duce câteodată acolo cu prietenele ei, ca să mănânce câte un burger, după ce

trec pe la Biblioteca Reynolds. Pentru că sunt doar eleve de liceu, nu se bucură de privilegiile studenților, dar sala de lectură este plăcută, iar cea cu calculatoare este nemaipomenită.

Ultimul punct roşu este pentru *Peter S, sf. Noiembrie 2018.* Barbara cunoaşte locul acela: este Dairy Whip, considerat déclassé de liceeni, dar preferat de puştani.

Aş fi putut să fiu eu în locul unuia dintre ei, îşi spune ea. *M-a salvat Dumnezeu.*

Şi-a terminat treaba aici. Închide computerul, se ridică de pe scaun şi vrea să plece. Dar se aşază la loc şi se mai uită o dată la harta scoasă la imprimantă. Pe birou este o cană mare de cafea, plină cu pixuri şi carioci. Ia o cariocă roşie, folosită probabil şi de Jérôme când a făcut semnele pe hartă. Şi face un alt punct – acesta pe Ridge Road, chiar vizavi de casa Oliviei Kingsbury. *Pentru că acolo Ta văzut ea când lucra la poezia despre care zice că ar fi fost ultima ei creație bună.*

Şi scrie dedesubt: *Jorge Castro, octombrie 2012.* Totuşi, în timp ce notează, i se pare aiurea ce face.

Poate Castro şi-a zis „La naiba cu cretinii ăştia de la Catedra de engleză!" şi a plecat pur şi simplu. Poate a mai zis şi „La naiba cu Emily Harris şi la naiba cu homofobia ei pe care nu-i în stare să şi-o ascundă!".

Însă acum, că l-a adăugat şi pe Castro pe hartă, Barbara observă ceva ce i se pare interesant şi alarmant deopotrivă. Punctele roşii parcă formează un cerc în jurul parcului. Sigur că Bonnie a dispărut puțin mai devreme decât ceilalți (chit că în ani diferiți) – adică vara, nu toamna. Însă n-a văzut Barbara undeva – poate în *Mindhunter,* serialul ăla de pe Netflix – că psihopații ucigaşi au tendința de a aştepta din ce în ce mai puțin între crimele lor? La fel ca dependenții de droguri, care se injectează din ce în ce mai des?

Ellen C. Şi Peter S. Nu corespund tiparului; au dispărut unul după celălalt. Poate din cauză că ucigaşul nu a primit ce-şi dorea de la primul dintre ei? Din cauză că prima lui victimă nu i-a potolit setea de sânge?

Te sperii singură, îşi zice Barbara. *Ai început să vezi peste tot doar monştri – monştri ca Chet Ondowsky.*

Şi totuşi, poate că ar face bine să-i dea lui Holly informația despre Jorge Castro. Pune mâna pe telefon şi chiar atunci acesta începe să sune. Este Marie Duchamp. Olivia a făcut fibrilație atrială şi a fost dusă la spitalul Kiner Memorial. Acum, situația este gravă. Barbara nu se mai

gândește s-o sune pe Holly, ci se repede să-i spună mamei că are nevoie de mașină. Tanya o întreabă de ce îi trebuie și Barbara îi răspunde că o prietenă de-ale ei a fost internată în spital și că o să-i explice mai târziu. Tot atunci îi va da și niște vești bune, dar și ele trebuie să mai aștepte.

— E vorba despre o bursă? Ai primit o bursă?

— Nu, e altceva.

— Bine, scumpa mea, zice Tanya. Fii atentă cum conduci!

Asta este mantra ei.

5

Holly îl întreabă pe Roddy Harris dacă știe cumva unde s-ar fi putut duce Cary Dressler. I-a spus ceva despre intenția lui de a pleca din oraș? I s-a părut uneori (acesta este un amănunt pe care l-a adăugat acum) că ar fi avut sume mari de bani?

— Nu am aflat decât că era dependent de droguri, îi dezvăluie ea. De obicei, hoții au năravul ăsta.

— Mie mi s-a părut un tip destul de simpatic, spune Harris.

Se uită în gol și se încruntă ușor. Este imaginea unui om care încearcă din răsputeri să-și aducă aminte ceva care ar putea să-i fie de folos.

— Nu l-am cunoscut prea bine, dar știu că se droga. Însă zicea că doar cu *cannabis sativa,* însă poate că mai lua și altele...?

Sprâncenele lui ridicate parcă o invită pe Holly să-i dezvăluie mai multe. Însă ea îi zâmbește și atât.

— Este un fapt cunoscut că acest stupefiant, numit *cannabis,* reprezintă poarta de intrare pentru substanțele mai puternice, continuă el, pe un ton superior.

— Nu întotdeauna, dar *dă dependență* și afectează dezvoltarea cognitivă. De asemenea, mai provoacă și anumite modificări ale hipotalamusului, adică tocmai al lobului temp*orar* al studiului și al memoriei. Este un lucru bine știut.

La etaj, Emily se cutremură. *Lobul temporal, dragul meu... vezi că te ia valul! Abține-te, te implor!*

Dar Gibney nu pare să-și dea seama, iar Roddy pare s-o fi auzit pe Em.

— Scuzați prelegerea, doamnă *Gibson.* Voi înceta acum să vă mai vorbesc despre pasiunea mea.

Holly schițează un zâmbet politicos. Bagă mâna în buzunar și își atinge mânușile, dorindu-și din nou să și le poată pune. Nu vrea ca profesorul Harris să creadă că ea ar fi și mai paranoică decât Howard Hughes[108], însă nu poate alunga spaima că tot ce atinge ar putea fi infectat cu Covid-19, mai ales cu Delta – noua lui variantă. Harris continuă să vorbească.

— Unii dintre colegii mei de echipă se mai duceau cu Dressler în spatele sălii ca să „tragă un cui”, cum spun ei. Erau și niște cucoane care mergeau cu ei.

— Vrăjitoarele Sexy?

Ridul dintre sprâncenele lui Harris se adâncește.

— Da, ele. Și altele. Ai fi zis că îl *plăceau.* Însă, așa cum parcă v-am mai spus, eu nu l-am cunoscut prea bine. Mi se părea un tânăr amabil și, uneori, lua locul câte unui războinic rănit în luptă – ca să zic așa –, dar am fost doar simple cunoștințe. N-am știut nimic despre situația lui financiară și mă tem că n-am nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să plece.

Gata, iubitule, termină! încearcă să-i transmită Emily. *Condu-o la ușă!*

Iar Roddy parcă o aude. O ia pe Holly de braț și îi spune:

— Mă tem acum că trebuie să mă întorc la treabă.

— Vă înțeleg perfect, zice Holly. Oricum, nu aveam prea mari speranțe să aflu ceva în plus.

Scoate o carte de vizită din geantă și i-o întinde, având mare grijă nu cumva să-i atingă degetele.

— Vă rog totuși să mă sunați dacă se întâmplă să vă mai amintiți ceva.

Ies amândoi, iar Emily afișează pe ecran imaginile camerei de supraveghere din holul casei. Acum, Roddy o întreabă pe Holly:

— Îmi puteți spune și mie ce intenționați să faceți în continuare?

Nu, Roddy! exclamă gândul lui Emily. *Nu face asta1 Calci pe teren minat.*

Dar femeia aceea – care îi pare mult prea inofensivă lui Emily ca să-și facă cine știe ce *griji* din cauza ei – îi spune lui Roddy că nu poate să discute detaliile cazului și îi oferă cotul în semn de salut. Cu un zâmbet

strâmb, care dă de înțeles că nu poate să sufere oamenii proști, Roddy îi atinge cotul cu al lui.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Harris.

— Nicio problemă, doamnă... cum spuneați că vă numiți?

— Gibney.

— Zi frumoasă în continuare, doamnă Gibney! Succes!

6

De cum aude ușa închizându-se în spatele ei, Holly bagă mâna adânc în buzunar după flaconul cu dezinfectant care se află sub mănușile din nitril pe care regretă că nu le-a purtat. A greșit când a uitat de mască atunci când a discutat cu puștii de la Dairy Whip, dar măcar atunci se aflau în aer liber; discuția cu Rodney Harris a avut loc într-o cameră, în care aerul condiționat ar fi putut să propage peste tot virusul care îi omorâse mama, ar fi putut să i-l vâre în nas și, de acolo, în plămânii deja otrăviți cu fum.

Ești absurdă și ipohondră, își spune ea, dar vocea din minte aparține mamei ei, care a murit tocmai din cauza blestematului ăstuia de virus.

În sfârșit, găsește flaconul mic cu dezinfectant și îl scoate din buzunar. Își toarnă destul de multișor în palmă și începe să-și frece bine mâinile, gândindu-se că mirosul puternic de alcool (care o îngrozea în copilărie, pentru că prevestea o injecție) reprezintă acum pentru ea mireasma liniștii sufletești și a unei stări de oarecare siguranță.

Emily o urmărește din spatele ferestrei de la etaj. Zâmbește. Din cauza durerii permanente de mijloc, nu o mai amuză prea multe acum. Dar scena cu șoricica aia băgăcioasă, care-și freacă mâinile ca o nebună? Ei, da, asta este de tot *râsul.*

3 IULIE 2021

1

Cel mai recent „oaspete” al soților Harris nu mănâncă ficatul crud și încearcă să-și raționalizeze apa rămasă. Însă, până la urmă, se termină ambele sticle. Bonnie își vâră degetul în paharul din plastic și ia

de pe fundul lui ultimele resturi de Ka'Chava, numai că îi face şi mai multă sete. Plus că îi e şi foame.

Încearcă să-şi aducă aminte ce a mâncat ultima oară. Parcă un sendviş cu ton şi ou, nu? Cumpărat de la bufetul din Clopotniță şi mâncat afară, pe bancă. Ar da orice să aibă acum sendvişul ăla şi, mai ales, sticla de Pepsi pe care şi-a luat-o de la Jet Mart. Ar da-o pe gât dintr-o singură suflare. Numai că aici nu există nicio sticlă de Pepsi şi niciun telefon. Aici nu mai sunt decât casca şi rucsacul ei (care pare gol), atârnate pe perete, lângă unelte.

Ficatul crud începe să i se pară tentant chiar şi după ce a stat la temperatura camerei Dumnezeu ştie câte ore. Aşa că ridică fanta din partea de jos a cuştii şi scoate tava afară, împingând-o bine de tot ca să nu mai poată ajunge la ea. *Piei, Satană!* îşi spune ea, înghițind în sec. Aude hârâitul uscat din gât şi se gândeşte că ficatul încă trebuie să fie plin de zeamă. Își imaginează cum i s-ar prelinge pe pereții gâtului, cum i l-ar răcori. Nu reuşeşte să-i zdruncine fantezia nici măcar gândul că sarea i-ar spori setea. Se întoarce la covoraşul de yoga şi se culcă pe el, dar rămâne cu ochii ațintiți la bucata de ficat de pe tavă. Ațipeşte după un timp, dar somnul îi este superficial şi bântuit de coşmaruri.

Rodney Harris se întoarce la un moment dat şi Bonnie se trezeşte. Bătrânul poartă o pijama dintr-un material imprimat cu maşini de pompieri, plus un halat şi papuci. Bonnie trage concluzia greşită că ar fi seară. Mai presupune şi că a trecut o zi de când au drogat-o şi au răpit-o. Cea mai lungă şi mai îngrozitoare zi din toată viața ei, pe de-o parte, pentru că nu înțelege ce mama naibii se întâmplă, dar, mai cu seamă, pentru că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, n-a băut decât două sticluțe de apă şi un pahar de Ka'Chava.

— Aş vrea să beau nişte apă, spune ea, încercând să nu vorbească prea răguşit. Vă rog frumos.

El ia mătura şi împinge tava înapoi în cuşcă.

— Mănâncă ficatul. Apoi o să-ți dau şi apă.

— Dar e crud şi a stat afară o zi întreagă! Şi o noapte... aşa cred. E a treia? Nu-i aşa că a treia?

Nu-i răspunde, dar scoate din buzunar o sticlă cu apă Artesia şi i-o arată. Bonnie n-ar vrea să-i ofere satisfacția de a o vedea cum îşi linge buzele, dar nu se poate stăpâni. După o zi întreagă la temperatura camerei, bucata aia de ficat îi dă senzația că se topeşte.

— Mănâncă-l! Pe tot! După aceea o să-ți dau apa.

Bonnie își dă seama că a avut dreptate, cel puțin parțial. Nu este vorba despre sex, dar este vorba despre un experiment bizar. A auzit vorbindu-se pe holurile colegiului despre ciudățeniile profesorului Harris și despre faptul că pare puțin cam sărit de pe fix atunci când vine vorba despre „echilibrul nutrițional perfect"; dar nu a dat atenție bârfelor, pentru că așa sunt studenții: mereu au câte ceva de criticat la un profesor sau la altul – ba că proful ăsta-i excentric, ba că proful ăla suferă de tulburare obsesiv-compulsivă, ba că altul se scobește în nas, după cum se poate observa într-un filmuleț amuzant de pe Tiktok. Acum îi pare rău că nu a ascultat mai bine tot ce se spunea. Pentru că profesorul Harris nu-i doar un pic sărit de pe fix, ci este nebun de-a binelea. Ultimul lucru pentru care ar trebui să-și facă griji este bucata aia de ficat *tartar.* Trebuie neapărat să scape de aici. Trebuie să evadeze. Iar asta înseamnă că trebuie să fie isteață și să nu se lase cuprinsă de panică. Pentru că este în joc chiar viața ei.

Acum reușește să se controleze și nu își mai linge buzele. Se așază într-un genunchi și împinge tava înapoi afară.

— Aduceți-mi o bucată proaspătă și am să mănânc. Dar *numai cu* apă. Ca să pot să înghit.

El pare ofensat.

— Te asigur că ficatul ăsta nu este... nu este...

Mișcă în gol din gură, chinuindu-se să găsească cuvântul.

— Nu este *septic.* De fapt, la fel ca multe alte bucăți de carne, ficatul de vițel consumat la temperatura camerei este *cel mai bun.* N-ai auzit niciodată de friptura din carne maturată?

— Dar a căpătat o culoare *cenușie*

— Ești recalcitrantă, domnișoară Dahl. Și nu ești în poziția de a emite pretenții.

Bonnie se apucă cu mâinile de cap de parcă ar încerca-o o durere cumplită. Și chiar o încearcă, din cauza foamei și a setei. Și a fricii.

— Încerc doar să ajung la un compromis. Presupun că aveți un motiv pentru care faceți asta...

— Bineînțeles că *am* strigă el acum.

— ... și sunt de acord să fac ce doriți, dar *nu voi mânca bucata asta.* Nu!

Harris se întoarce şi urcă scara cu paşi apăsaţi, oprindu-se o singură dată ca să se uite la ea.

Bonnie îşi înghite nodul din gât şi aude acelaşi sunet sec de mai devreme. *Parcă aş fi un greier, aşa îmi sună vocea,* îşi zice ea. *Un greier care moare de sete.*

2

Emily este în bucătărie. E trasă la faţă din cauza durerii şi îşi arată vârsta. De fapt, pare chiar mai bătrână decât în realitate. Roddy este şocat. Nu-i vine să creadă că au ajuns aici după tot ce au făcut ca să ţină senectutea la distanţă! Nu-i corect să dispară atât de repede efectele produse de mâncarea lor specială, încărcată cu nutrienţi extrem de eficienţi pentru prelungirea duratei de viaţă. Între Castro şi Dressler au trecut trei ani şi tot trei (cu aproximaţie), între Dressler şi puştiul Steinman. Acum o au pe Bonnie Dahl şi nu-i vorba că perioada a fost mai scurtă de trei ani, dar simptomele bătrâneţii (el le spune „simptome”) şi-au făcut simţită prezenţa de mai multe luni.

— Îl mănâncă?

— Nu. Spune că o să mănânce dacă-i dau o bucată proaspătă. Avem una în frigider, că am crezut că ar fi bine să avem una de rezervă la îndemână după tot ce s-a întâmplat cu fata aia, *Chaslum...*

— Craslow! Craslow o chema! îl corectează Em pe un ton iritat şi cicălitor, care nu o caracterizează absolut deloc... cel puţin atunci când sunt doar ei doi singuri şi pe ea nu o doare nimic. Dă-i-o pe aia! Nu mai suport durerea asta!

— Mai ai puţină răbdare, încearcă el să o liniştească. Vreau să fie şi mai însetată. Doar setea le supune mai bine pe vite.

Îşi aduce aminte de ceva şi se înveseleşte brusc.

— Ba chiar e posibil să mănânce bucata aia veche. A împins-o iarăşi afară din cuşcă, dar am văzut că a lăsat-o la îndemână de data asta.

În tot acest timp, Emily a stat în picioare, dar acum se aşază pe scaun, strâmbându-se şi gemând de durere. I se văd tendoanele încordate ale gâtului.

— Bine. Dacă aşa zici tu.

Ezită puţin, apoi îl întreabă:

— Dieta asta a noastră chiar e bună la ceva, Roddy? Nu ne-am imaginat totul? Nu-i doar un fiel de terapie psihosomatică? Una care ne ajută minţile, dar nu şi trupurile?

— E psihosomatică atunci când îţi dispar migrenele?

— Nu... adică nu cred că...

— Şi durerile de sciatică! Şi artrita... artrita ta şi a mea! Tu crezi că mie îmi place asta?

Ridică mâinile. Încheieturile degetelor sunt umflate şi nu le poate îndrepta decât foarte puţin şi cu mult efort.

— Tu crezi că îmi place să bâjbâi după cuvinte pe care le ştiu foarte bine? Sau să intru în birou şi să-mi dau seama că habar n-am *de ce* m-am dus acolo? Ai văzut rezultatele cu ochii tăi!

— Efectele durau mai mult înainte, şopteşte Emily. Asta-i tot ce spun. Dacă o să mănânce în seara asta ficatul... ori bucata de jos, ori cea din frigider... înseamnă că mâine...?

Roddy ştie că mai bine ar fi să aştepte patruzeci şi opt de ore, iar nouăzeci şi şase ar fi perioada ideală înainte de recoltare, dar Bonnie Dahl este tânără, iar stimularea ficatului ei ar trebui să se petreacă destul de repede, activând tot mai mult nutrienţii esenţiali din toate părţile corpului cu fiecare bătaie a inimii ei sănătoase. Au aflat toate astea de la puştiul Steinman.

Dar, mai important decât toate astea, este că nu suportă să-şi vadă soţia suferind.

— Mâine-seară, spune el. Cu condiţia să mănânce.

— Doar cu condiţia asta, îl aprobă Emily.

Se gândeşte la putoarea aia încăpăţânată. La putoarea aia încăpăţânată şi *vegană.*

După atât de mulţi ani petrecuţi împreună, Roddy îi poate citi gândurile.

— Nu seamănă deloc cu fata Neagră. A acceptat oarecum să mănânce dacă o să-i dau apă...

— Oarecum, oftează Em.

Dar Roddy parcă nu o aude. Se uită în gol într-un fel care o îngrijorează din ce în ce mai mult. Parcă s-a deconectat cumva de la realitatea înconjurătoare. În cele din urmă, spune:

— Dar trebuie să fiu foarte prudent. Nu a pus prea multe întrebări. De fapt, abia dacă a pus una sau două. La fiel cum a făcut *Chaslow.* Nu

m-a implorat să-i dau drumul, nu a țipat. Nici *Chaslow* n-a făcut asta. Nu trebuie să facem nicio greșeală.

— N-o să facem, spune Emily, apucându-l de mână. Mă bazez pe tine. Și *Craslow* o chema.

El îi zâmbește.

— Inimioară, nu vom sărbători anul ăsta ziua de 4 Iulie, dar, pe șase...

Și zâmbetul i se lățește.

— Pe șase, vom avea un adevărat ospăț.

3

În aceeași seară și după ce a ajutat-o pe Emily să ajungă la etaj, Roddy coboară din nou la subsol. Acum Emily este în pat și va sta acolo trează și suferind durerile alea îngrozitoare în cea mai mare parte a nopții, izbutind să adoarmă doar o oră sau două. Cel mult. În cel mai bun caz. Încearcă să se convingă singur că toate întrebările ei despre mâncarea sfântă nu au fost provocate de rațiune, ci de chinurile prin care trece. Însă tot îl deranjează.

A pus deja pe o farfurie bucata de ficat rămasă în frigider, pentru că a văzut pe înregistrările camerei de supraveghere că Bonnie Dahl s-a încăpățânat să nu se atingă de prima. Și-ar dori să aibă mai mult timp la dispoziție – și ca să permită stimularea nutrienților ei, și pentru că nu-i deloc bine să cedezi în fața pretențiilor unei persoane pe care o ții în captivitate. Numai că Emily nu mai poate aștepta prea mult. Foarte curând, o să înceapă să-l bată la cap ca să o ducă la un doctor care să-i prescrie analgezice, iar asta ar fi moarte curată.

Pune jos farfuria și îi cere fetei să împingă afară paharul din plastic. Dahl o face fără să-l întrebe de ce. Mda, seamănă cam prea mult pentru gustul lui cu femeia *Chesley.* I se pare foarte circumspectă și asta nu-i place. Și nu are încredere în ea.

Scoate sticla de apă din buzunarul halatului și toarnă puțin – foarte puțin – în pahar. Apoi ia mătura și începe să-l împingă în cușcă. Trebuie să aibă mare grijă nu cumva să-l răstoarne. În niciun caz nu vrea ca totul să se transforme într-o scenă de comedie bufă. Fata ridică fanta și întinde mâna.

— Dă-mi-l mie, domnule profesor!

El este cât pe ce s-o facă – ce altă dovadă mai clară că nu gândește limpede? Dar își revine și scoate un chicotit înfundat.

— Nu prea cred.

Când paharul ajunge suficient de aproape, fata îl înșfacă și bea toată apa din el. Din doar două înghițituri.

— Mănâncă ficatul și îți voi da și restul. Dacă refuzi, n-o să mă mai vezi până mâine-seară.

Deșartă amenințare, dar Dahl nu știe asta.

— Îmi promiți că-mi dai toată sticla?

— Îți dau cuvântul meu. Cu condiția să nu vomiți. Și, chiar dacă vomiți în toaleta aia portabilă după ce plec eu, să știi că o să te vadă Emily. Și atunci, o să avem probleme.

— Eu am deja probleme, domnule profesor. Nu crezi?

Fata asta îl neliniștește din ce în ce mai tare. Îl și sperie un pic. Absurd, sigur că da, însă așa este. În loc să-i răspundă, ia mătura și împinge ficatul în cușcă. Dahl nu mai ezită. Îl ia, își înfige dinții în carnea crudă și rupe o bucățică. Începe să o mestece.

Roddy Harris se uită fascinat la stropii mici de sânge de pe buza ei inferioară. Pe 5 iulie, va da buzele astea prin făină integrală și le va prăji într-o tigăiță, poate cu ceva ceapă și niște ciuperci. Buzele sunt o sursă excelentă de colagen, iar buzele acestei fete vor face minuni cu genunchii și coatele lui, ba chiar și cu falca aia care a început să-i trosnească. Până la urmă și oricât de tare îl neliniștește acum, fata asta tot le va folosi la ceva. Pentru că le va dona o parte din tinerețea ei.

O vede că mai mușcă o dată, mestecă, înghite.

— Nu-i prea rău, spune. Are un gust mai puternic decât ficatul sote. Mai intens, parcă. Îți place să te uiți la mine cum mănânc, nenorocitule?

Roddy nu spune nimic, dar răspunsul ar fi afirmativ.

— N-ai să-mi dai drumul de-aici, nu-i așa? N-are niciun sens să-ți promit că nu voi spune nimănui nimic și că am buzele pecetluite și tot restul, nu?

Roddy s-a pregătit pentru întrebarea asta. Cască ochii, de parcă ar fi extrem de surprins de cuvintele ei.

— Dar bineînțeles că ai să pleci de aici. Acesta este un proiect de cercetare finanțat de guvern. Vom face anumite teste și evident că *va trebui* să semnezi un acord de confidențialitate; dar, după aceea...

Este întrerupt de hohotele ei de râs, deopotrivă amuzate și isterice.

— Nu mai spune? Crezi că s-a întâlnit hoțul cu prostul? Vezi doar să nu uiți să-mi dai apa când termin de mâncat porcăria asta.

Bine că măcar acum îi tremură vocea și i s-au udat ochii de lacrimi. Roddy se simte ușurat.

— Să te ții de cuvânt!

27 IULIE 2021
1

Holly se întoarce în parcarea cu limită de timp și fumează o țigară cu portiera deschisă și cu picioarele pe asfalt. Își dă seama că este complet anormală, din moment ce își ia absolut toate măsurile de precauție împotriva Covidului după care își umple plămânii cu porcăria asta cancerigenă.

Trebuie să mă las de fumat, își zice ea. *Neapărat trebuie să mă las. Dar nu astăzi.*

Probabil că pista cu echipa Generația de Aur nu va duce nicăieri. Nu-și mai amintește acum de ce a crezut că va afla ceva. Oare din cauză că și Cary Dressler se ducea în mod regulat la același Jet Mart la care se ducea Bonnie? Da, și Dressler a dispărut și și-a abandonat motoreta, însă este posibil să fie doar niște simple coincidențe. În niciun caz nu i se pare că Roddy Harris ar putea fi considerat un candidat verosimil pentru rolul Prădătorului de pe Red Bank Avenue (presupunând că ar exista o asemenea persoană). Și nu știe dacă, pe lângă migrene, soția lui Harris mai suferă și de sciatică – poate ar reuși să afle, dar nu i se pare o prioritate. Însă este limpede că domnul Harris are și el anumite probleme. *Pivniță* în loc de *privință, Clover* în loc de *Covid, lob temporar* în loc de *temporal,* plus că îi uita mereu numele. Și a mai fost ceva: de vreo două ori s-a întrerupt în mijlocul propoziției și s-a încruntat și s-a uitat în gol. Sigur, asta nu înseamnă neapărat că se află în stadiul incipient al bolii Alzheimer, dar are vârsta potrivită pentru așa ceva. Și...

— Tot așa a început și unchiul Henry, murmură ea.

Însă, de vreme ce s-a apucat să-i ia la întrebări pe cei din echipa Generația de Aur, ar face bine să-și ducă treaba până la capăt. Stinge țigara în scrumiera portabilă și pornește către autostradă. Ernie

Coggins locuieşte în Upriver, adică la doar câteva zeci de kilometri distanţă. Va ajunge repede. Însă are o problemă: s-a gândit la unchiul Henry şi acum nu şi-l mai poate scoate din minte. Când l-a vizitat ultima oară? Parcă în primăvara asta, nu-i aşa? Aşa e. Mama a bătut-o la cap să se ducă – a făcut-o să se simtă *vinovată* că nu se ducea mai des pe la el. Iar asta s-a întâmplat în aprilie, înainte ca Charlotte să se îmbolnăvească.

Holly ajunge la ieşirea de pe autostradă care duce în Upriver, încetineşte, apoi se răzgândeşte şi continuă să meargă spre nord, spre Covington, unde se află atât casa mamei sale, cât şi Căminul pentru Bătrâni Rolling Hills, unde îşi duce acum viaţa unchiul Henry (dacă se mai poate numi „viaţă” starea în care se află el). Tot acolo se află un alt membru al echipei Generaţia de Aur, aşa că poate împuşca doi iepuri dintr-un singur foc. Foarte posibil ca nici Victor Anderson să nu fie mai *compos mentis*[109] decât unchiul ei; Hugh Clippard i-a spus că Anderson a suferit un accident vascular cerebral şi, dacă l-au internat aici pe termen lung, probabil că nu mai există nicio speranţă că îşi va reveni. Holly l-ar putea tăia liniştită de pe listă şi ar putea să discute cu Ernie Coggins abia mâine, când va fi odihnită.

În plus, condusul pe autostradă îi aduce o stare de linişte şi atunci se poate întâmpla să-i vină tot felul de idei.

Însă, deocamdată, i se pare că umblă după potcoave de cai morţi.

Ecranul telefonului i se luminează de trei ori în timpul drumului de patru ore până la motelul Days Inn, unde a stat şi cu trei zile în urmă. Dar ea nu răspunde, chiar dacă are Bluetooth în maşină. Un apel este de la Jérôme. Altul, de la Pete Huntley. Al treilea este de la Penny Dahl, care precis vrea să o întrebe ce a mai aflat. Şi merită să ştie.

2

La momentul sosirii în Covington, stomacul îi protestează de zor. Opreşte la Burger King şi, când îi vine rândul, dă comanda fără pic de ezitare. La fiecare dintre francizele de fast-food are produse preferate.

La Burger King, îşi comandă întotdeauna o porţie de Big Lish, o prăjitură cu ciocolată şi caramel şi o Cola. Se duce să plătească, bagă mâna în buzunarul stâng după una dintre mănuşile de acolo, dar nu găseşte decât flaconaşul cu dezinfectant. Ia repede un şerveţel de pe

tejghea şi îl foloseşte ca să întindă banii şi să primească restul. Pata de la ghişeu se uită cu milă la ea. Holly îşi găseşte acum mânuşa în buzunarul din dreapta şi şi-o pune chiar înainte de a ajunge la al doilea ghişeu de unde îşi ia mâncarea.

Habar n-are unde a dispărut mânuşa din buzunarul stâng şi nici n-o interesează. Barbara Robinson i-a dăruit o cutie plină, pe care o ține în portbagaj.

Îşi ia o cameră la motel şi o umflă râsul când îşi dă seama că nici acum n-are haine de schimb la ea. Sigur, s-ar putea duce iarăşi la Dollar General, dar nu mai vrea. Îşi spune că n-o să se prăbuşească Bursa dacă ea o să poarte aceeaşi pereche de chiloți două zile la rând. Şi n-are niciun rost să se ducă în seara asta la căminul de bătrâni, pentru că programul de vizită se încheie la şapte seara.

Mănâncă în tihnă, savurându-şi sendvişul cu peşte, savurându-şi şi mai mult prăjitura cu caramel. Îşi zice că nu există nimic mai bun decât caloriile goale[110], mai ales în momentele alea când nu ştii ce să mai înțelegi şi habar n-ai ce ar trebui să faci în continuare.

Ei, nici aşa. Ştii foarte bine ce trebuie să faci, se contrazice ea şi o sună pe Penny Dahl, care o întreabă dacă a mai aflat ceva nou.

— Chiar nu ştiu, răspunde Holly.

Unchiul Henry ar fi adăugat „Dumnezeu mi-e martor".

— Nu există aşa ceva. Ori ai aflat, ori n-ai aflat!

Holly nu vrea să-i spună lui Penny că ar fi posibil ca fiica ei să fi fost cea mai recentă victimă a unui criminal în serie. Deşi s-ar putea să ajungă şi la asta, iar Holly este ferm convinsă că *aşa va fi.* Dar nu are niciun rost să o rănească şi mai tare pe femeia aceasta care deja suferă prea mult.

— Am să-ți dau un raport complet, dar mai am nevoie de încă douăzeci şi patru de ore. De acord?

— Nu, *nu sunt deloc de acord!* Am dreptul să ştiu orice ai aflat. Că de-aia *teplătesc*

Holly spune:

— Să reformulez, Penny. Crezi că vei fi în stare *să faci față* situației?

— Ar trebui să te concediez, mârâie Penny.

— Este dreptul tău, zice Holly, dar tot de douăzeci şi patru de ore aş avea nevoie şi pentru întocmirea unui raport final asupra cazului. Pentru că urmăresc mai multe piste.

— Piste care ne vor da răspunsul pe care îl căutăm?

— Nu sunt sigură.

Ar dori să spună ceva care să-i dea speranță lui Penny, dar nu poate.

Tăcere. Apoi Penny zice:

— Am să aştept până mâine-seară la ora nouă. Dacă nu ai să-mi spui nimic până atunci, *am să te concediez.*

— Mi se pare corect. Problema este că încă nu mi-am...

Sistematizat toate informațiile – asta vrea Holly să spună. Dar nu mai apucă, pentru că Penny închide telefonul.

3

Acum, Holly îl sună pe Jérôme. El n-o lasă să spună nimic şi o întreabă dacă a vorbit cu Barbara.

— Nu. De ce?

— Are nişte veşti nemaipomenite, dar o las pe ea să ți le dea. Nu-ți spun decât atât: şi ea scrie, iar acum este în cursa pentru un premiu literar, care ar putea să-i aducă o gălăgie de bani. Douăj 'cinci de miişoare.

— Faci mişto de mine?

— Chiar deloc. Şi să nu le zici părinților noştri. Nu ştiu dacă ea a apucat să-i anunțe. Dar nu de asta te-am sunat. Mi-am dat seama ce mă deranja la dubița aia. Ştii care, da? Aia din imaginile camerei de la magazin?

— Ce anume?

— Are caroseria prea înaltă. Nu ca la un *monster truck,* dar e cu cel puțin jumătate de metru mai înaltă decât ar trebui să fie. Am căutat pe net şi singurele dube de genul ăsta sunt cele construite special pentru persoanele cu dizabilități locomotorii. Au şasiul mai înalt ca să se poată pune rampa pentru scaunul cu rotile.

4

Holly iese să fumeze lângă aparatul care face cuburi de gheață şi îl sună pe Pete. Acesta a ajuns la aceeaşi concluzie ca Jérôme în privința

dubiței, numai că el îi zice „camionetă de schilozi". Holly se strâmbă când îl aude, îi mulțumește pentru informație și îl întreabă cum se mai simte. El îi răspunde că este la fel ca tipul din cântecul ăla al trupei Chicago – din zi în zi tot mai puternic. Holly crede că Pete încearcă să se convingă singur de asta.

Își stinge țigara și se așază pe trepte ca să se gândească la caz. Mâine-seară îi poate spune lui Penny ceva aproximativ concret: pare din ce în ce mai probabil ca Penny să fi fost răpită de cineva care se prefăcea a fi o persoană cu dizabilități locomotorii. Poate toți ceilalți au fost răpiți de aceeași persoană. Poate că persoana aceea nici nu se prefăcea? Holly își amintește acum cuvintele lui Imani: *Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-a zis că n-o doare nimic, dar eu știu cum arată omul care suferă de sciatică.*

Acum îi pare rău că nu a văzut-o pe Emily Harris. Ar trebui să se intereseze la facultate, poate află ceva despre starea ei de sănătate. Și, mâine, neapărat o să se uite foarte bine la soția lui Ernie Coggins.

Se întoarce în cameră, se întinde pe pat și îi dă telefon Barbarei. Îi răspunde mesageria vocală. Holly îi transmite că o roagă să o sune până la zece și jumătate, pentru că după ora aia își va închide telefonul, își va spune rugăciunea și se va culca. Apoi îl sună pe Jérôme.

— Nu pot să dau de Barbara și mor de curiozitate. Povestește-mi tu.

— Holly, ea trebuie să-ți spună...

— Te rog frumos? Te rog mult de tot?

— Bine, dar numai dacă îmi promiți că o să te prefaci foarte surprinsă când o să vorbești cu Barb.

— Promit.

Așa că Jérôme îi povestește lui Holly că sora lui scrie poezii pe ascuns de multă vreme și că a făcut cunoștință cu Olivia Kingsbury.

— Olivia Kingsbury?! exclamă Holly ridicându-se brusc în capul oaselor. Ei, nu mă-nnebuni!

— Să înțeleg că o cunoști, da?

— Nu personal, dar este una dintre cele mai mari poete din America! Sincer, mă mir că Barbara a îndrăznit să o abordeze, dar bravo ei!

— Barbara a fost mereu o fată curajoasă.

— În adolescență, când îmi imaginam că aş avea şi eu talent la treaba asta, am citit toate poeziile doamnei Kingsbury! Nu știam că mai trăieşte!

— Cică ar avea aproape o sută de ani, așa zice Barb. În orice caz, chestia este că doamna asta a citit ce a scris Barb şi a fost de acord să o îndrume. Nu știu cât timp a durat asta, dar rezultatul a fost că a înscris-o pe Barbara în concursul pentru premiul ăsta, Penworth... sau cum se cheamă...

— Premiul *Penley,* spune Holly.

Este teribil de impresionată și încântată de prietena ei, care a reușit să ajungă atât de departe fără să spună absolut nimic nimănui.

— Da, da, cam așa ceva. Şi stai liniştită, Hollyberry, nu te deranja să mă întrebi ce-am mai făcut *eu* în ultimul timp. Ce gânduri am cu suta de mii de dolari. Ca să nu mai zic de weekendul pe opulență pe care o să-l petrec în Montauk. Sigur că nu te interesează nimic despre petrecerea aia unde s-ar putea să vină şi Spielberg sau despre alte chestii din astea insignifiante.

Normal că Holly vrea să știe totul, în cele mai mici amănunte, așa că mai vorbesc încă o jumătate de oră. Jérôme îi povesteşte despre prânzul întârziat de la Blarney Stone, despre cecul cu avansul, despre discuțiile referitoare la lansarea cărții și planurile de promovare, plus despre posibilitatea unui interviu acordat publicației *The American Historical Review,* perspectivă care îl entuziasmează şi îl îngrozeşte în egală măsură.

După ce epuizează „Minunatele aventuri ale lui Jérôme la New York" (așa le zice chiar el), o roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat despre persoanele dispărute. Holly îi spune tot şi încheie mărturisindu-i că are impresia că pista cu echipa de bowling nu va duce nicăieri. Jérôme nu este de acord.

— Mie mi se pare o pistă foarte valabilă, Hol. Acolo a lucrat Dressler. Şi cineva l-a *luat în vizor.* Cred că la fel s-a întâmplat cu toţi ceilalți. Ba nu, nu cred, sunt sigur.

— Poate, spune Holly, dar îmi vine greu să-mi imaginez că un moşneag pasionat de bowling ar fi putut să facă asta. Mâine mă duc să vorbesc... să încerc să vorbesc cu unul care a suferit un accident vascular cerebral. Părerea mea este că unul dintre ei încearcă să

acopere o rudă sau un prieten mai tânăr. Să-l acopere sau să-l delege să facă toate astea în locul lui.

Adevărul este că încă speră să aibă dreptate. Are la dispoziție mai puțin de o zi până când va trebui să-i dea raportul clientei sale și vrea neapărat să aibă ceva concret să-i spună lui Penny. Însă nu ăsta-i lucrul cel mai important. Vrea neapărat să aibă ceva concret pentru ea însăși.

5

În timp ce Holly vorbește cu Jérôme, Barbara Robinson stă împreună cu Marie Duchamp în sala de așteptare a spitalului Kiner Memorial. Așteaptă să afle dacă medicii au reușit să-i restabilească Oliviei ritmul cardiac. De asemenea, așteaptă să afle (deși niciuna dintre ele nu recunoaște) dacă bătrâna poetă este încă în viață.

Barbara sună acasă și îi răspunde tatăl ei. Îi zice lui Jim că este la spital, în așteptarea unor vești despre o prietenă în vârstă. O prietenă foarte în vârstă, care se numește Olivia Kingsbury. Asta este o veste proastă, dar are și vești bune. Îi spune să-l sune pe Jérôme și el îi va explica despre ce este vorba, pentru că, acum, ea și asistenta Oliviei îl așteaptă pe doctorul care le va spune cum se simte bătrâna doamnă.

— Tu ești bine, scumpo? o întreabă Jim.

Răspunsul este nu, dar ea îi zice că da. Tata o întreabă când vine acasă. Ea spune că nu știe, repetă că totul este în regulă, își ia la revedere și închide. Ca să-i treacă timpul mai repede, se apucă să-și verifice mesajele vocale. Îl găsește pe cel de la Holly, dar nu vrea să vorbească acum cu prietena ei. Nici cu tata nu ar fi vrut să vorbească. Încearcă să-și canalizeze toată energia spre Olivia, ca s-o țină în viață. Normal că asta-i o tâmpenie, dar... poți să știi? Evident că Hamlet avea dreptate, pentru că există mai multe lucruri în cer și pe pământ decât își imaginează majoritatea oamenilor. Barbara însăși a fost martoră la unele dintre ele.

A primit și un SMS de la Holly, la care răspunde cu doar patru cuvinte. Tocmai atunci apare doctorul Oliviei. Expresia de pe chipul lui le dă de înțeles Barbarei și lui Marie că veștile sunt proaste.

6

În timp ce Barbara citeşte SMS-ul lui Holly şi îi trimite răspunsul foarte scurt, Emily Harris stă la fereastra dormitorului şi se uită la Ridge Road. Când intră Roddy, ea se întoarce, traversează camera (agale, dar mult mai sigură pe picioare și șchiopătând foarte puțin) și îl îmbrățişează.

— Cineva pare să se simtă mai bine, spune Roddy.

Ea zâmbeşte.

— Din ce în ce mai bine, dragul meu. Din ce în ce mai bine. Deloc simpatică detectiva, nu? Cu masca aia și cu sclifoselile și întrebările ei indiscrete?

— Nu, deloc simpatică.

— Însă trebuie să fim atenți la ea. Înclin să-ți dau dreptate când spui că este posibil să se ocupe de două cazuri separate, pentru doi clienți diferiți. Unul interesat de dispariția lui Dressler și celălalt interesat de Dahl. Dar parcă tot îmi vine greu să cred asta. Dacă a venit la noi și ca să afle ceva despre Bonnie Dahl, dar fără să ne-o spună, înseamnă că bănuiește ceva.

Se apropie amândoi de fereastră şi se uită afară, la strada peste care s-a lăsat seara. Rodney Harris își spune că, dacă se va afla ce au făcut – ce încă *fac* –, vor fi stigmatizați. Li se va pune eticheta de nebuni și vor fi duși la balamuc. Iar atunci i-ar fi distrusă reputația academică, clădită cu trudă de-a lungul atâtor decenii.

Emily, care este de departe jumătatea mai practică din relația lor, încă se gândește la Bonnie Dahl. O mai deranjează ceva, dar preferă să nu se gândească la asta.

— Ce ar putea să descopere Gibney? Nu prea multe. Poate chiar nimic. Bonnie Dahl m-a ajutat cu nişte lucrări de secretariat după Crăciun, însă o perioadă foarte scurtă. Şi am plătit-o cu bani lichizi. Tocmai acesta a fost pretextul pentru care am rugat-o să nu spună nimănui nimic. I-am atras atenția că era un venit nedeclarat.

— A venit la noi și înainte de Crăciun, zice Roddy. Era costumată în... în... ai văzut-o și tu.

— Costumată în spiriduş, da. Ne-a ajutat la petrecere. Dar atunci au venit cel puțin alți doisprezece spiriduşi şi pe toți i-am plătit cu bani lichizi şi le-am interzis să posteze ceva despre asta pe rețelele sociale.

Roddy pufneşte cu dispreț.

— Mai bine ai interzice vântului să bată. Poate el o să te asculte.

Em îi dă dreptate, deoarece tinerii postează absolut orice, inclusiv fotografii cu părțile lor intime. Dar știe că Bonnie Dahl nu a postat absolut nimic despre faptul că a fost angajată pe post de spiriduş al lui Moş Crăciun. Nici pe Facebook, nici pe Instagram, nici pe Twitter. Emily a verificat peste tot. Şi mai este ceva.

— I-am promis că o voi angaja curând pe post de secretară şi nu voia să piardă slujba asta.

— Dar poate i-a spus mamei ei.

Acum este rândul lui Emily să pufnească.

— În niciun caz. Zicea că mama e o femeie autoritară, care se amestecă mereu în treburile ei. Iar iubitul, fostul iubit, plecase din oraş şi nu mai ținea legătura cu el. Detectiva nu ştie nimic despre relația – *scurta* relație – pe care am avut-o noi cu fata asta. Cel puțin, astăzi nu părea să știe. Ai văzut ce teamă îi era îi era să te atingă? Ce fricoasă!

Emily începe să râdă, dar imediat se strâmbă de durere și duce mâinile la șale.

— Ce-ar fi să te mai ung cu puțină cremă proaspătă acolo unde te doare, iubirea mea? o întreabă Rodney.

Ea îi zâmbeşte cu recunoştință.

— Ar fi minunat. Şi, Roddy? Mai ai Numărul Doi?

— Da.

— Ține-l la tine. Pentru orice eventualitate. Să nu uiți!

Pentru că uită atât de multe în ultimul timp.

— O să-l țin și n-o să uit. Tu mai ai Numărul Unu?

— Da, răspunde Emily şi îl sărută. Acum ajută-mă să-mi scot cămaşa de noapte.

7

Bill Hodges i-a spus odată lui Holly că fiecare caz este ca un ou.

Asta s-a întâmplat nu cu mult înainte de moartea lui, când suferea de dureri înfiorătoare şi făcea un tratament medicamentos agresiv. De felul lui, Bill era un om rațional şi practic – mai presus de orice altceva,

un polițist foarte bun. Dar atunci când era sub influența morfinei, avea tendința să vorbească în metafore. Holly stătea lângă el și îl asculta cu mare atenție. Voia să afle cât mai multe de la el. Voia să afle absolut tot.

— Majoritatea cazurilor sunt la fiel de fragile ca ouăle crude. De ce? Pentru că majoritatea criminalilor sunt tâmpiți. Când vor să facă un rău, până și cei mai deștepți oameni se transformă în tâmpiți. Altminteri, n-ar face răul ăla. Deci trebuie să te porți cu fiecare caz așa cum te porți cu un ou crud. Îl spargi, îl bați, îl pui într-o tigaie cu niște unt. După care îți pregătești o omletă.

Holly este în camera de la motelul Days Inn și se așază în genunchi lângă pat ca să își spună rugăciunea, în momentul acesta, începe să se spargă coaja oului și să iasă la iveală conținutul.

4 IULIE 2021

1

Rodney Harris este bucătarul din familie, ceea ce este un avantaj, pentru că Emily are încă dureri mari de sciatică. Când el a rugat-o să-și evalueze durerea pe o scară de la unu la zece, ea i-a spus că acum s-a oprit la doisprezece. Și se vede cât de tare suferă: are ochii înfundați în orbite, pielea pergamentoasă întinsă prea tare peste pomeți a căpătat un luciu sinistru. El îi spune să încerce să mai reziste puțin, pentru că actuala lor victimă și-a mâncat toată bucata de ficat cu o seară în urmă și nu a vomitat-o. O asigură că alinarea va veni curând.

În seara aceasta, maestrul bucătar Harris pregătește faimoasele lui cotlete de miel, cu unt aromat cu usturoi. Garnitura o va face din fasole verde cu bucățele de bacon. Mirosul este îmbietor, iar el este convins că îl simte și fata din subsol, pentru că a lăsat ușa deschisă și a pus un ventilator pe blatul bucătăriei care să sufle în direcția aceea aroma cărnii prăjite în tigaie. Se duce la frigider, de unde scoate sticla de Pepsi fără zahăr – ultima cumpărătură făcută de Bonnie în viața ei pe acest pământ. Este rece și bună. Coboară încet scara cu ea într-o mână, cu cealaltă ținându-se bine de balustradă. Nu-l dor șoldurile chiar atât de tare cât e durerea lui Emily provocată de sciatică, dar tot îl dor. Plus că parcă nici simțul echilibrului nu mai este ca pe vremuri. Crede că asta

ar fi din cauza unei uşoare atrofii a urechii medii. Care îi va trece curând.

Bonnie Dahl stă lângă gratiile cuştii. Părul ei blond este încâlcit şi nu mai are strălucirea dinainte. Este trasă la faţă şi foarte palidă.

— Unde ai fost? croncăne fata, de parcă *ea* ar fi stăpâna şi *el* servitorul. Am stat aici toată ziua!

Roddy este de părere că vorbele ei sunt absurde – unde altundeva să fi stat toată ziua? Dar îi zâmbeşte cu blândeţe.

— Am fost ocupat. Am avut de scris un răspuns la un articol stupid.

Întotdeauna scrie răspunsuri la articole stupide şi întotdeauna are impresia că strigă în pustiu. Însă ce poţi să faci? Trebuie să insişti în continuare. Oricum, nu crede că pe Bonnie Dahl o interesează prea mult acum problemele *lui.* Ceea ce este de înţeles. Dumnezeu ştie când a mâncat ea ultima oară înainte de ficatul ăla. Acum îi este şi foame, şi îngrozitor de sete. I-ar putea spune că toate aceste necazuri se vor sfârşi curând, dar probabil că nu ar reuşi s-o consoleze astfel.

— Cina este aproape gata. Nu-ţi mai dau ficat, dar...

— E miel, spune ea. Se simte până aici mirosul şi îmi vine să mă urc pe pereţi. Cred că exact asta *vrei.* Dacă tot ţi-ai pus în cap să mă omori, de ce n-o faci acum, în loc să mă torturezi atât?

— Vai, dar n-am nici cea mai mică intenţie să te torturez.

Perfect adevărat. Nu-i pasă deloc dacă fata se simte bine sau nu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre o *vacă de carne* vorbim aici!

— Uite ce ţi-am adus. O să-ţi astâmpere setea, o să-ţi cureţe gura şi apoi o să-ţi aduc ceva mult mai gustos decât ficatul crud.

Fix pe naiba o să-i aducă. Bonnie Dahl trebuie să moară cu stomacul gol şi cu ficatul detoxifiat. Pune pe podea sticla cu Pepsi şi o împinge uşurel cu mătura până la fanta de la baza cuştii. Fata se apleacă, o înhaţă şi se uită la ea cu un fiel de lăcomie amestecată cu neîncredere.

— Are capacul original, aşa cum ai cumpărat-o, o asigură Roddy. N-am umblat la el. Verifică-l. Ţi-aş fi adus ceva cu zahăr – ca să-ţi dea mai multă energie –, numai că nu ţinem în casă băuturi din astea.

Bonnie rupe sigiliul şi desface capacul. Începe să bea cu sete şi cu poftă. Nu observă punctul de adeziv care acoperă găurica foarte mică pe unde a intrat acul de la seringa hipodermică. Şi se opreşte din băut abia după ce a înghiţit jumătate din lichidul din sticlă. Se uită la el.

— Are un gust ciudat.

— Bea tot. După aceea, o să-ți aduc niște cotlete de miel și niște fasole ver...

Fata aruncă sticla printre gratii. Îl ratează la milimetru. Chiar și pe jumătate plină, sticla i-ar fi făcut lui Roddy o vânătaie la fel de urâtă ca aceea pe care i-a făcut-o Bonnie când s-a zbătut în mâinile lui.

— Ce-a fost înăuntru? Ce mi-ai dat?

El nu-i răspunde. Fata nu a mâncat decât bucata de ficat de ieri și astăzi n-a băut nimic toată ziua. Cu toate că nu i-a injectat-o, soluția de valium (o doză mare) își face imediat efectul. I se înmoaie genunchii doar după trei minute – trei minute în care a turuit niște obscenități nemaiauzite până acum de Roddy. Se apucă de gratii cu toată puterea care i-a mai rămas. I se văd mușchii încordându-se pe sub haine.

— De ce?

Atât mai reușește Bonnie Dahl să îngaime.

— *De ce?*

— Pentru că îmi iubesc soția, spune Roddy.

Și adaugă imediat:

— Și, evident, pentru că mă iubesc și pe mine. Mă iubesc și vreau neapărat să mă simt bine. Vise plăcute, Bonnie!

Fata se lasă moale pe podeaua cuștii. Așa i se pare lui. Dar ar face bine să se poarte cu multă prudență: pentru că este tânără, iar el este bătrân.

O să mai aștepte puțin.

2

Emily este în dormitorul lor de la etaj, ghemuită pe pat cu un picior – acela cu nervul sciatic inflamat – strâns la piept. Pe celălalt îl ține întins. Este singura poziție în care mai poate să stea fără să o doară atât de tare.

— S-a terminat, spune Roddy.

— Ești convins? Trebuie să fii convins!

El scoate din buzunar seringa hipodermică.

— Vreau să-i mai injectez o doză. Paza bună trece primejdia rea.

— Dar să n-o strici! strigă Emily, întinzând mâna spre el. Nu care cumva să strici carnea. Să nu-i distrugi *ficatul.* De ficatul ei am nevoie,

Roddy! Am nevoie de el!

— Știu, spun el. Rezistă încă un pic, iubirea mea. Nu mai durează mult.

3

Când coboară la subsol, Roddy aude nişte sforăieli vlăguite. Par a nu fi scoase de cineva care se preface că doarme. Dar tot trebuie să dea dovadă de prudență. Vâră coada măturii prin fantă şi o împunge pe tânără. Nicio reacție. O mai împunge o dată, mai tare. Tot nimic. Se apleacă. Într-o mână are seringa, iar pe cealaltă şi-o bagă prin fantă. O prinde pe fată de degete şi îi trage brațul afară. Ea îl apucă de încheietură... dar fără forță. Apoi i se înmoaie degetele.

Nu trebuie să risc deloc cu ea, îşi spune el şi vâră acul în încheietura fetei. Îi injectează jumătate din conținutul seringii. Apoi aşteaptă.

După cinci minute, introduce codul care deschide uşa cuştii, imaginându-şi că fata ar trebui să fie cumva rudă cu Femeia Fantastică dacă ar mai reuşi să se lupte cu el după doza aia dublă de sedativ. Păcat că Emily nu mai poate să stea lângă el cu pistolul în mână. Însă draga de ea nu mai este acum capabilă să coboare până la subsol. Ce bine ar fi fost să aibă un lift! însă nu şi-au pus niciodată problema asta. Cum ar fi putut să explice cuşca din capăt muncitorilor care-l instalau? Sau dulgherului?

Însă nu-i nicio problemă. Bonnie Dahl nu este rudă cu Femeia Fantastică; şi acum e dusă de pe lumea asta. Roddy o apucă de brațe şi se căzneşte s-o târască până la uşița din spatele raftului cu unelte. În camera alăturată, un sac din plastic cu o capacitate de o sută optzeci de litri atârnă flasc de capătul tubului ejector de la tocătorul de lemne. În centrul încăperii, este o masă de operații. Sunt şi alte unelte aici, dar sunt instrumente chirurgicale şi ustensile de laborator.

Ultima parte a acestei operațiuni – operațiunea de dinaintea operației, cum obişnuieşte să zică Roddy – este cea mai dificilă: trebuie să o pună pe masă pe tânăra fără cunoştință. Cum-necum, reuşeşte să ridice cele aproape şaizeci şi cinci de kilograme. Îi pârâie spatele, îi răcnesc şoldurile. Preț de o clipă – înspăimântătoare, demoralizantă clipă – crede că o s-o scape. Dar se gândeşte la Em, care zace în patul lor, cu un picior strâns la piept, cu chipul desfigurat de durerile

insuportabile. Şi atunci face un ultim efort şi izbuteşte s-o rostogolească pe masă pe Bonnie Dahl, care aproape cade pe partea cealaltă. Îşi bate universul joc de el sau ce? O apucă repede de păr cu o mână, de coapsă, cu cealaltă şi o trage înapoi. Tânăra scoate un geamăt înăbuşit şi gutural şi parcă spune *mami.* Roddy se gândeşte la toți care şi-au strigat mamele atunci când le-a venit sorocul, chiar dacă mama respectivului nu era una prea bună. Puştiul Steinman a strigat-o pe a lui. Dar puştiul Steinman a fost sacrificat doar pentru că ei nu au ştiut dinainte cât de exagerat de devotată era Ellen Craslow dietei ei vegane şi absolut ridicole.

Gâfâind tare şi sperând că nu va face un stop cardiac, Roddy stă puțin ca să-şi tragă sufletul. *Ar fi trebuit să ne punem un scripete aici,* îşi zice el. Sigur că aşa ar fi trebuit să facă, dar nici meseriaşilor care l-ar fi instalat nu ar fi putut să le explice prezența cuştii mari de dincolo, aşa cum n-ar fi reuşit să o explice nici acelora care le-ar fi instalat liftul. Când i se mai domolesc bătăile inimii, o leagă pe Bonnie de mâini şi de glezne. Apoi scoate recipientele în care îi va pune organele, ia un bisturiu şi începe să-i taie hainele.

27 IULIE 2021

1

Holly îşi spune rugăciunea şi a ajuns în punctul când îi mărturiseşte lui Dumnezeu cât de dor îi este de Bill Hodges. Chiar atunci, universul îi mai aruncă un pai.

Începe să-i sune telefonul. Se uită pe ecran, vede un număr necunoscut şi vrea să respingă apelul, spunându-şi că este cine ştie ce tip din India care vrea să-i propună să-şi prelungească garanția auto sau are cine ştie ce ofertă pentru un tratament infailibil împotriva Covidului. Numai că ea este ocupată – *lucrează* la un caz. Totuşi răspunde, pregătindu-se să închidă imediat ce va începe reclama pentru produsul propus.

— Alo? Holly? Holly Gibney?

— Da, eu sunt. Cine este la telefon?

— Randy?

Tonul este interogativ, de parcă n-ar mai şti cum îl cheamă.

— Randy Holsten? M-ai întrebat ce mai ştiu de Tom? Şi de Bonnie, iubita lui?

— Da, aşa este.

— Mi-ai zis să te sun dacă-mi mai aduc aminte de ceva. Mai ştii?

Holly nu crede că Randy este chiar beat-beat, dar are impresia că a luat ceva la bord.

— Mai ştiu. Şi ţi-ai adus?

— Ce să-mi aduc?

Răbdare, îşi spune ea.

— Ţi-ai adus aminte de ceva, Randy?

— Da, da probabil că nu înseamnă nimic. Eram la cheful ăla, da? De Revelion. Şi eram cam pilit...

— Mi-ai spus toate astea.

— Şi m-am dus la bucătărie, că acolo se ţinea berea, şi tipa aia – Bonnie – a venit şi ea şi am stat niţel la taclale. Nu cred că şi ea era beată, da clar că nici prea trează nu era, că prea mergea din perete-n perete, dacă te prinzi ce vreau să zic. Cel mai mult am vorbit eu. Că aşa fac mereu când sunt cam trotilat. Şi ea a ascultat. Cred că a venit la bucătărie ca să scape de Tom. Şi pe-asta ţi-am zis-o?

— Da.

— Da' a zis o chestie de care mi-am adus aminte. Nu atunci, când am vorbit noi la Starbucks, ci după aia. N-am vrut să te sun, da mi-am zis că poate se merită.

— Despre ce e vorba?

— Am întrebat-o ce-a făcut în vacanţa de Crăciun şi ea mi-a zis că s-a costumat în spiriduş. Şi eu zic atunci: „Ceee?" Şi ea zice: „Am fost spiriduşa Moşului". Nu-i aşa că nu înseamnă nimic?

Holly îşi aminteşte o replică din *Imperiul contraatacă.*

— Absolut orice înseamnă ceva, aşa să ştii.

Pe Randy îl apucă râsul.

— Yoda! Extraordinar! Eşti tare, Holly! Auzi, dacă o să vrei vreodată să ieşi la un burger şi o bere...

Holly îi mulţumeşte pentru invitaţie şi îi spune că se va gândi la asta. Apoi pune punct discuţiei încercând să nu îl supere că nu se întinde la vorbă. Îşi termină rugăciunea pe pilot automat.

O spiriduşă. I-a spus că s-a costumat într-o spiriduşă a lui Moş Crăciun. Probabil că nu-i ceva important. Dar, după cum ar spune Yoda,

tot este ceva interesant.

Poate știe Penny despre ce vorbea Bonnie. Însă Holly nu vrea să mai stea de vorbă cu doamna Dahl până nu va fi obligată să o facă. Ce vrea ea acum, că i-a trecut tot somnul, este o țigară. Se îmbracă și coboară la aparatul de făcut cuburi de gheață. Îi vine o idee pe drumul până acolo. După ce își aprinde țigara, caută în agenda telefonului numărul Lakeishei Stone și o sună.

— Dacă iar mă pui să donez la biserică...

— Nu te pun să faci nimic, Keisha. Holly Gibney la telefon. Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles, dacă răspunsul meu v-ar ajuta s-o găsiți pe Bonnie. N-ați găsit-o, nu?

Holly, care este din ce în ce mai sigură că Bonnie nu mai este în viață, îi răspunde:

— Încă nu. Uite ce vreau să te întreb: ți-a spus vreodată că s-a costumat... știu că o să ți se pară aiurea, dar asta este... într-un spiriduș al lui Moș Crăciun?

Keisha începe să râdă.

— Dar nu-i deloc aiurea. Chiar *a fost.* În fine, s-a îmbrăcat fix ca Moșul și și-a pus și barbă albă și căciulă roșie. Nu cred că spiridușii lui se îmbracă așa. Dar *a avut* cizmulițe din alea de spiriduș, drăguțe și verzi și cu vârful ascuțit și curbat. Cică i-ar fi găsit la un magazin de second-hand. Dar de ce mă întrebați?

— A lucrat la mall? Pe perioada sărbătorilor de iarnă?

— Nu, s-a costumat așa pentru o petrecere de Crăciun. Din cauza Covidului, petrecerea s-a ținut pe Zoom, dar spiridușii – nu știu câți au mai fost în afară de Bonnie, poate încă vreo zece sau doisprezece – s-au dus acasă la invitați cu gustări și baxuri cu bere. Poate și cu niște șampanie, nu știu. Era o chestie mai stilată, cu niște persoane de la Bell.

Holly simte că o ia cu fierbințeală pe șira spinării. Nici acum nu a aflat nimic cert, dar rareori i s-a mai întâmplat să aibă un presentiment atât de puternic.

— Știi cumva cine a organizat petrecerea aceea?

— Niște profesori în vârstă, la pensie acum. El a predat biologia, iar ea, literatura engleză. Soții Harris.

Holly își mai aprinde o țigară și începe să se plimbe prin parcarea motelului Days Inn. Nici nu mai stinge prima țigară în scrumiera portabilă, atât de dusă pe gânduri este. O aruncă pur și simplu pe jos și o strivește sub talpă, apoi continuă să meargă, încruntată și cu capul aplecat. Nu mai reușește să țină pasul cu toate supozițiile care i se bulucesc în minte și trebuie să-și repete mereu că nu sunt decât niște *simple* supoziții, atâta tot. Bill compara cazurile cu ouăle. Mai vorbea și despre „sindromul Fordului albastru"[111]. Adică, de îndată ce îți cumperi un Ford albastru, începi să vezi pretutindeni doar Forduri albastre.

Simple supoziții, își spune ea iar și iar, în timp ce își mai aprinde o țigară. *Nu fapte, ci simple supoziții.* Sigur că da.

Și totuși...

Cary Dressler a lucrat la sala de bowling „Dă cu bila"; Roddy Harris – zis și Bilă Mică – juca bowling la sala „Dă cu bila". Plus că, uneori, Cary juca în echipă cu Roddy. Bonnie Dahl a lucrat pentru soții Harris în perioada Crăciunului, cu toate că – pune-ți frână, fato! – a fost angajată pentru o singură seară. Cât despre Ellen Craslow...

O sună din nou pe Keisha.

— Tot eu sunt. Scuze, poate te pregăteai de culcare.

Keisha râde.

— Nici vorbă de așa ceva. Mie îmi place să citesc noaptea, când e liniște în casă. Care-i treaba?

— Știi cumva dacă Bonnie a mai avut și vreo altă legătură cu soții Harris? După povestea aia de la Crăciun?

— Da, chiar a avut. A mai lucrat puțin pentru doamna profesoară pe la începutul anului. A scris scrisori de mulțumire în numele ei și i-a organizat lista de contacte din agenda electronică. Rahaturi de genul ăsta. A învățat-o și niște chestii la calculator, deși avea impresia că doamna profesoară se pricepe la asta mult mai bine decât susține.

Acum, Keisha șovăie puțin.

— Zicea că poate îi cam căzuse cu tronc bătrânei doamne, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Dar de ce mă întrebați asta?

— Încerc să stabilesc cu cine a intrat în contact și ce anume a făcut de la sfârșitul lui 2020 și până în ziua dispariției, răspunde Holly.

Adevărat, dar nu prea.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? Nu despre Bonnie, ci despre cealaltă femeie despre care mi-ai povestit – Ellen Craslow?

— Sigur că da.

— Ziceai că stăteați de vorbă cu ea pe holurile Clopotniței. Dar parcă ziceai că lucra și în clădirea Catedrei de biologie?

— Ba da. E chiar lângă Memorial Union. Are vreo importanță?

— Probabil că nu.

Dar poate are. Posibil ca Rodney Harris să-şi fi păstrat biroul din clădirea aceea. Profesorii de facultate nu ies niciodată cu adevărat la pensie, nu-i aşa? Şi chiar dacă nu mai are acum niciun birou al lui acolo, poate a avut unul la momentul dispariției lui Ellen.

3

Holly a rămas fără țigări, dar este un supermarket chiar lângă motel. Porneşte într-acolo pe alee şi chiar atunci i se luminează din nou ecranul telefonului. O caută Tanya Robinson. Holly îi răspunde şi se aşază pe o bancă din fața magazinului. S-a depus roua şi i se udă pantalonii. În mod normal, treaba asta ar necăji-o foarte tare, pentru că nu are altă pereche la ea. Dar acum, abia dacă observă.

— Am vrut să-ți povestesc despre Barbara, spune Tanya.

Holly se sperie.

— A pățit ceva?

— Nu, totul e foarte bine. Ți-a dat ea vestea cea mare? M-am gândit că n-a apucat s-o facă, pentru că a avut prea multe treburi astăzi. De asta te-am sunat.

Holly ezită puțin, dar, dacă Tanya ştie deja, probabil că nu ar fi o greşeală să spună că a aflat şi ea.

— Nu mi-a dat-o ea, ci Jérôme. Extraordinară veste! Premiul Penley e mare lucru în lumea poeziei.

Tanya începe să râdă.

— Uite cum ne-am făcut cu *doi* scriitori în familie! Nici nu-mi vine să cred. Străbunicul meu nici nu ştia să citească. Cât despre străbunicul lui Jim... ştii şi tu cine era.

Sigur că Holly ştie. Alton Robinson, faimosul gangster din Chicago, despre care este vorba în cartea lui Jérôme, carte care va fi publicată curând.

— Barbara s-a tot dus acasă la o poetă din oraş, Olivia Kingsbury...

— Ştiu cine este.

Nu se apucă să-i explice Tanyei că Olivia Kingsbury este mult mai mult decât o „poetă din oraş”.

— Mi-a zis Jérôme că a pregătit-o pe Barbara.

— De câteva luni bune, dar eu abia astăzi am aflat. Probabil că se temea să nu zică lumea că încearcă să-şi imite fratele şi din cauza asta n-a spus nimic. Absurd, absolut absurd! Dar asta-i Barbara noastră! în orice caz, au devenit foarte apropiate, iar astăzi, doamna Kingsbury a trebuit să fie internată în spital. A făcut fibrilație atrială. Ştii ce-i aia?

— Da. Mare păcat, dar aşa se mai întâmplă la vârsta asta. Olivia Kingsbury are aproape o sută de ani.

— Au reuşit s-o stabilizeze, dar sărmana bătrână are şi cancer – de ani de zile ştie de el, aşa spune Barbara. Numai că acum i s-a extins la plămâni şi la creier. Mi-a mai zis ceva, dar plângea foarte tare şi n-am prea înțeles.

— Îmi pare teribil de rău!

— M-a rugat să-i sun toți prietenii. Se întoarce acum acasă la doamna Kingsbury, împreună cu asistenta ei, care-i la fel de distrusă ca Bărbie a noastră.

O să rămână acolo la noapte şi mi se pare că mâine o s-o aducă şi pe bătrână de la spital. Pentru că le-a spus că nu vrea să moară acolo şi sunt perfect de acord cu ea.

— Mi se pare o atitudine foarte matură din partea Barbarei, zice Holly.

— Este o fată tare bună. O fată loială, pe care te poți baza oricând.

A început şi Tanya să plângă.

— Vrea să rămână acolo tot restul săptămânii şi în weekend, deşi se poate să nu dureze atât de mult. Mi-a spus că doamna Kingsbury le-a pus să-i promită că nu o s-o ducă din nou la spital dacă reîncep fibrilațiile.

— Înțeleg.

Holly se gândeşte la mama ei care a murit în spital. Singură.

— Transmite-i Barbarei toată dragostea mea! Şi spune-i că o felicit din inimă pentru că a ajuns în finala pentru Premiul Penley.

— O să-i spun, Holly, dar nu cred că acum o mai interesează asta. M-am oferit să vin şi eu să le ajut cumva, dar Barbara mi-a zis că nu este nevoie. Cred că vor amândouă, ea şi cu Marie – aşa o cheamă pe asistentă –, să stea singure cu doamna Kingsbury. Am impresia că nu mai are pe nimeni. A trăit mult mai mult decât toate rudele ei.

4

Din convorbirea cu Tanya, Holly înțelege că nu ar mai trebui să încerce să ia legătura cu Barbara cât timp va sta la căpătâiul prietenei şi îndrumătoarei sale pe căile misterioase ale poeziei, în ultimele clipe ale vieții acesteia. Însă, după ce îşi cumpără două pachete de țigări şi se întoarce în cameră,

Holly tot o sună pe Barbara. Intră imediat mesageria vocală. Îi spune că a pus-o Tanya la curent cu tot ce se întâmplă şi că neapărat să o sune în caz că ar avea nevoie de ceva. Şi că îi pare nespus de rău că veştile proaste au venit atât de repede după cele bune.

— Te iubesc, încheie Holly mesajul.

Se dezbracă, se spală pe dinți cu degetul şi cu puțin săpun (*câââh!)* şi se duce la culcare. Stă întinsă pe spate şi cu ochii deschişi în întuneric.

Mintea ei nu vrea să se deconecteze de la realitate şi se teme să nu aibă parte de o noapte albă. Îşi aduce aminte că are nişte pastiluțe de melatonină pe fundul genții şi înghite una cu o gură de apă. Apoi se uită dacă a primit vreun SMS.

Şi a primit. Unul singur. De la Barbara. Doar patru cuvinte. Holly stă în fund pe pat şi le citeşte iar şi iar şi iar. Din nou o ia cu fiori calzi pe şira spinării. Pentru că mesajul pe care i l-a trimis Barbarei, împreună cu poza lui Cary Dressler alături de echipa Generația de Aur, a fost: îl mai ții minte pe tipul ăsta?

Iar răspunsul Barbarei este: *Pe care dintre ei?*

5 IULIE 2021

1

— Cred că ai să poți să mă ajuți în seara asta, spune Roddy după ce intră în dormitor.

Emily schițează un zâmbet îndurerat. Buzele subțiri îi dezvelesc dinții. Hamburgerul pe care i l-a adus mai devreme – suculent şi mai în sânge, aşa cum îi place ei – este şi acum pe noptieră. Nu a muşcat decât o singură dată din el.

— Cred că n-o să fiu în stare nici măcar să mă dau jos din pat, cu atât mai puțin să te ajut. Trebuie să te descurci singur. Durerea asta este... dincolo de orice închipuire.

Roddy ține în mâini o tavă, peste care a pus un şervet. Îl dă la o parte şi îi arată o cupă plină cu o substanță albă, asemănătoare cu untura şi brăzdată cu filamente roşii. Alături de ea este o lingură.

— Am păstrat-o pentru tine.

Minciună. Adevărul este că a uitat de ea. A descoperit-o în congelator înainte de prânz, când căuta una dintre gustările de la Stouffer, care îi plac atât de mult. A încălzit budinca de osânză la foc foarte mic, în cuptorul aragazului. Nu l-a folosit pe celălalt pentru că microundele ucid majoritatea nutrienților – este un fapt demonstrat şi cunoscut de toată lumea. Nu-i deloc de mirare că foarte mulți americani au o stare de sănătate extrem de proastă; cuptoarele cu microunde ar trebui interzise prin lege.

Se aprinde lăcomia în ochii lui Emily – ochi duşi în fundul capului. Întinde mâna.

— Dă-mi-o! Ieri ar fi trebuit să mi-o dai, om nemilos ce eşti!

— Ieri n-am avut nevoie de ajutorul tău. Azi am. Jumătate pentru înăuntru şi jumătate pentru exterior, Em. Ştii ce trebuie să faci. Juma-juma.

Îi dă cupa şi lingura. Peter Steinman nu a fost un copil prea grăsuț, dar, după ce au topit ce s-a putut topi din el, le-a oferit o adevărată comoară comestibilă. Soția lui Roddy începe să mănânce cu poftă – *să înfulece* de-a dreptul. Pe bărbie i se prelinge o dâră de grăsime amestecată cu fibre subțiri de tendon bogat în colagen. Cu multă îndemânare, probabil câştigată în timp, Roddy ia grăsimea aia de acolo şi i-o bagă înapoi în gură. Emily îi suge degetul – gest care, odată ca niciodată, i-ar fi transformat fideluța din pantaloni într-o şină de cale ferată. Însă asta a fost pe vremuri şi nu mai poate face nimic ca să

revină la starea de atunci. Nu că atât Viagra cât şi toate celelalte medicamente împotriva disfuncției erectile fac rău creierului, dar şi accelerează cu mult deteriorarea cromozomilor. Pierzi câte șase luni de viață la fiecare raport sexual realizat cu ajutorul unei pastile de Viagra. Este un fapt demonstrat, în ciuda negărilor vehemente ale companiilor farmaceutice.

Îi ia cupa din față înainte să o termine. Cât pe ce s-o scape din mână – şi ce mare tragedie ar fi fost! Dar reuşeşte să o prindă.

— Intoarce-te! Pe burtă. O să-ți ridic eu cămaşa de noapte.

— Pot s-o fac şi singură.

Chiar poate. Îşi dezgoleşte coapsele zbârcite și fesele sfrijite. El începe să întindă resturile de grăsime şi colagen pe partea stângă a fundului şi pe partea interioară a coapsei, unde ajunge durerea provocată de nervul ăla enervant. Emily scoate un geamăt înăbuşit.

— Mai bine?

— Cred că... da, e mai bine. Dumnezeule, chiar e mai bine!

Roddy adună tot ce a mai rămas în cupă şi continuă să o ungă şi să o maseze. Foarte curând, grăsimea este absorbită de pielea ei, reuşind să potolească nervul furibund şi să-l adoarmă.

Nu, nu doarme, îşi spune el, *doar moțăie un pic. Adevărata alinare i-o va aduce ficatul fetei. Şi supele nutritive, şi tocănițele, şi fileurile, şi antricoatele.*

I-a intrat nişte grăsime sub unghii. Îşi vâră pe rând degetele în gură, o linge şi o înghite. Apoi trage la loc cămaşa de noapte a lui Emily.

— Odihneşte-te acum. Încearcă să dormi. Pregăteşte-te pentru diseară.

Îi sărută tâmpla transpirată.

2

În aceeaşi noapte, cu doar câteva minute înainte de ora unsprezece, Bonnie Dahl se trezeşte şi îşi dă seama că este complet goală, întinsă pe o masă, într-o încăpere puternic luminată. Are gleznele şi încheieturile mâinilor prinse cu cleme. Rodney şi Emily Harris se uită la ea. Amândoi poartă şorţuri lungi, cauciucate, şi mănuşi lungi, până la cot.

— Cucu-bau! spune Roddy. Te văd!

Bonnie încă este ameţită. Ar vrea să creadă că totul nu este decât un vis, cel mai îngrozitor coşmar pe care l-a avut vreodată. Dar ştie că nu este aşa. Încearcă să-şi ridice capul. Şi-l simte greu ca o lespede de mormânt. Dar reuşeşte. Vede că au făcut nişte semne pe ea cu markerul. Un fel de hartă ciudată.

— Vreţi să mă violaţi?

Are gura uscată. Vocea îngroșată și răgușită.

— Nu, drăguță, spune Emily.

Părul îi atârnă în lațe încâlcite pe fața palidă și descărnată ca a doamnei cu coasa. Îi sclipesc ochii. Buzele zbârcite i s-au strâns într-un rictus de durere.

— Vrem să te mâncăm.

Bonnie începe să urle.

28 IULIE 2021

1

În neagra oră de dinainte de ivirea zorilor, Emily Harris stă la fereastra dormitorului şi se uită la strada pustie, luminată de lună. Rodney doarme cu gura deschisă şi sforăie tare. Pe Emily o cam enervează zgomotul pe care-l face, dar îşi invidiază soțul că reuşeşte să se odihnească. Ea s-a trezit la trei şi un sfert şi ştie că nu va mai dormi deloc în noaptea asta. Pentru că acum a înțeles ce anume o frământa.

Ar fi trebuit să-şi dea seama chiar din clipa când a sunat Gibney, cu povestea aia inventată despre cum Dressler ar fi fost suspectat de furturi de maşini. O minciună atât de evidentă! Şi atunci, de ce nu şi-a dat seama? La început, s-a întrebat dacă nu cumva îşi pierde şi ea mințile, aşa, ca Rodney. (Şi, da, la acest ceas de noapte, îşi poate permite să admită că acesta este adevărul.) Dar ştie că nu este cazul în ceea ce o priveşte pe ea. Este la fel de ascuțită la minte cum a fost întreaga viață. Numai că unele lucruri sunt atât de mari, atât de *evidente,* că le ignori pur şi simplu. Sunt ca o mobilă urâtă şi masivă, cu care te-ai obişnuit deja şi pe care acum o ocoleşti instinctiv. Până când se întâmplă să te loveşti de ea şi să-ți spargi capul.

Sau până se întâmplă să ai un vis în care să-ți apară o anumită putoare vegană și încăpățânată.

Şi am ştiut, îşi spune acum Emily. *Precis am ştiut. I-am zis că ar fi o coincidență prea mare să existe două cazuri diferite în care să fie implicate două dintre persoanele pe care le-am răpit noi. Dar Roddy nu și-a făcut probleme. Mi-a spus că se întâmplă și asemenea coincidențe și eu am fost de acord.*

Am fost de acord! *Dumnezeule, ce prostie!*

Nici măcar nu și-a adus aminte – cel puțin, nu atunci – că, folosindu-se de identitatea „Laurenbacallfan", Gibney a chestionat toate persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Emily poate accepta ca legătura dintre Dahl şi Dressler să fie o coincidență. Dar şi Dahl, și Dressler, și Craslow?

Nu, nici vorbă.

Pleacă de lângă fereastră şi se duce încet la baie, ținându-şi o mână apăsată pe șale. Se ridică pe vârfuri (cât de tare doare!), întinde mâna până deasupra dulăpiorului cu medicamente şi ia de acolo un flacon maroniu, prăfuit şi fără etichetă. În el mai sunt două pastile verzi. Sunt ultimul ei colac de salvare, în caz de nevoie. Emily încă speră că nu va fi cazul să le ia. Se întoarce în dormitor și se uită la soțul ei, care sforăie în continuare. Şi îşi spune: *Arată îngrozitor de bătrân.*

Se întinde pe pat şi ascunde flaconul maroniu sub pernă. De dimineață, îi va spune ce știe acum și ar fi trebuit să fi ştiut mai devreme. Deocamdată, îl va lăsa să doarmă pe moșulețul ei drag.

Stă pe spate, cu ochii larg deschişi în beznă.

2

Melatonina și-a făcut efectul. Holly se trezeşte şi constată că se simte ca nouă. Face duş şi se îmbracă, după care îşi verifică telefonul. L-a închis aseară, iar acum vede că are un apel din partea lui Pete Huntley – la unu şi un sfert dimineața! – și un mesaj vocal. Dar mesajul nu e de la Pete, deşi este trimis de la numărul lui. Este de la fiica lui.

„Bună, Holly, sunt Shauna. Tata e în spital. A recidivat boala. Al naibii să fie Covidul ăsta, că tot nu se lasă!"

Zicea că se simte din zi în zi tot mai puternic, își amintește Holly. *Ca tipul din cântecul trupei Chicago.*

„A vrut să ducă gunoiul la ghenă. A leşinat pe hol. L-a găsit o vecină, doamna Lothrop, şi a sunat la Urgențe. Am stat toată noaptea lângă el. N-a făcut niciun infarct şi nici nu e conectat la aparate ca să respire. Slavă Domnului! Pare că se simte mai bine în dimineața asta, dar mi-e teamă să nu fie şi el unul dintre ăia care rămân cu sechele grave. O să-i facă nişte analize şi apoi îl externează. Că au nevoie de paturi. Porcăria asta o să ne termine pe toți. Ai mare grijă de ti..."

Aici se termină mesajul.

Lui Holly îi vine să dea cu telefonul de toți pereții.

Aşa cum ar spune şi Shauna Huntley, ăsta-i un început al naibii de prost pentru o zi al naibii de proastă. Își aduce aminte de Althea Haverty, de la sala de bowling.

Şi despre cum susținea ea sus şi tare că toată treaba asta cu Covidul nu-i decât o minciună.

Şi cum s-a uitat la ea cu milă amestecată cu dispreț atunci când i-a întins cotul în semn de salut. Şi zicându-i: *Domniță, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.*

Holly nu-i doreşte să ajungă pe un pat de spital cu masca de oxigen pe mutra aia umflată şi cretină, care neagă din răsputeri existența Covidului, dar...

Dar, de fapt, exact asta îi doreşte.

3

Holly se duce cu maşina la Burger King pentru micul-dejun. A ținut minte să-şi ia o pereche nouă de mănuşi cu care să plătească la un ghişeu şi să-şi ridice comanda la celălalt. Mănâncă în cameră, pleacă de la motel şi porneşte spre Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Dar tot ajunge înainte de începerea programului de vizite, aşa că îşi parchează Priusul, deschide portiera şi fumează o țigară. Îi scrie un mesaj Barbarei, în care o întreabă ce anume a vrut să spună prin *pe care dintre ei.* Nu primeşte niciun răspuns. De fapt, nici nu se aştepta să primească, pentru că nu are nevoie. Probabil că Barb i-a recunoscut şi pe Rodney Harris, şi pe Cary Dressler. Holly moare de curiozitate să afle în ce împrejurări a făcut cunoştință cu profesorul Harris. Iar simplul gând că Barbara s-a aflat la un moment dat față în față cu Harris o îngrijorează foarte tare.

Îl caută pe profesorul Harris pe Google și primește tot felul de informații, printre care și mai multe fotografii ale acestuia din tinerețe, când avea părul complet negru și doar câteva riduri. O caută și pe profesoara Emily Harris și obține alt torent de rezultate, confirmând spusele Keishei. Bonnie a cunoscut-o pe Emily Harris. De fapt, chiar *a lucrat* pentru Emily Harris.

Rodney l-a cunoscut pe Cary Dressler. N-a fumat marijuana cu el, dar au jucat împreună atunci când Cary înlocuia pe câte cineva din echipa Generația de Aur.

Posibil ca Rodney s-o fi cunoscut și pe Ellen Craslow. Poate chiar a schimbat câteva cuvinte cu ea; în fond, lucrau în aceeași clădire, iar Keisha Stone spune că femeia aceea stătea de vorbă cu toată lumea.

Îi scrie un alt SMS Barbarei, având acum grijă să se exprime mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? Îl cunoști? Știu că ești ocupată, dar râspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Se uită la ceas și vede că s-a făcut ora nouă. A început programul de vizită. Nu se așteaptă să afle ceva nou de la Victor Anderson (presupunând că va afla ceva) și știe foarte bine că nici unchiul Henry nu va avea nimic să-i spună. Dar tot a venit până aici, așa că de ce să nu facă ce și-a propus. Va termina până la zece, după care îl va suna pe Pete să afle cum se mai simte și va porni înapoi spre oraș. Se va opri ca să vorbească și cu Ernie Coggins? Poate că da, deși nu prea crede.

Toate indiciile conduc la soții Harris.

4

Holly se duce la recepție, spune cine este și pe cine dorește să viziteze. Recepționera – doamna Norman – se uită pe computer și dă un telefon. Apoi o anunță pe Holly că domnul Henry Sirois este acum la baie, unde va fi spălat și tuns. Victor Anderson este pe verandă și, cu toate că pare lucid, este extrem de greu să înțelegi ce vrea să spună. Ar fi foarte bine dacă doamna Gibney ar putea să mai aștepte puțin, ca să apară și soția domnului – că pe la ora asta vine să-l vadă, iar dânsa înțelege perfect ce spune domnul Anderson.

— Doamna Evelyn este o adevărată comoară, spune recepționera.

Holly este de acord să o aștepte pe soția lui Anderson, pentru că tocmai ce i-a venit o idee. Probabil una proastă, dar e singura pe care o

are. Partenerul ei este în spital, Jérôme este la New York, iar Barbara stă la căpătâiul prietenei sale muribunde. Şi chiar dacă nu ar fi ocupată, Holly tot nu i-ar cere ajutorul. Mai cu seamă după toate cele întâmplate cu Chet Ondowsky.

Îşi deschide ipadul şi se uită la fotografiile cu casa de la numărul 93, Ridge Road – atât pe site-ul de imobiliare Zillow (unde valoarea estimată este de un milion şapte sute de mii de dolari), cât şi pe Google Street View. A văzut casa, dar acum vrea să se uite la garaj. Mare dezamăgire! Aleea coboară şi nu se vede decât acoperişul. Măreşte poza, dar degeaba. Păcat.

În hol intră o femeie suplă – pantaloni albi, tenişi albi, păr alb tuns foarte scurt, după ultima modă – şi se apropie de doamna Norman. Vorbesc puțin, după care doamna Norman i-o arată pe Holly. Aceasta se ridică de pe scaun, se prezintă, ridică puțin cotul în semn de salut. Doamna Anderson – Evelyn – i-l atinge cu al ei şi o întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Aş vrea să-i pun câteva întrebări soțului dumneavoastră. Sunt foarte puține, sper să nu-l obosesc. Investighez dispariția unei persoane care a lucrat la sala „Dă cu bila". Cary Dressler se numeşte persoana aceasta. Înțeleg că domnul Anderson a jucat câteodată împreună cu el. Iar doamna Norman mi-a spus că ați putea să... să...

— Să vă traduc ce spune soțul meu? zâmbeşte doamna Anderson. Sigur că da. Nu l-am cunoscut pe domnul Dressler, dar am auzit multe despre el. Vie zicea că este un jucător excepțional de bowling şi un tip foarte simpatic.

Şi adaugă în şoaptă:

— Cred că se duceau câteodată în spate ca să fumeze iarbă.

— Așa am auzit şi eu, zice Holly.

— Credeți că...

I se taie respirația. Dar încă se observă că mai zâmbeşte în spatele măştii.

— *... Că l-a omorât cineva:?*

Holly, care exact asta crede, spune că încearcă să afle unde a plecat.

— Păi, veniți cu mine! o invită Evelyn Anderson pe un ton vesel. Mă cam îndoiesc că v-ar putea spune ceva de folos, dar are mintea la fel de limpede ca înainte şi sunt convinsă că i-ar face bine să vadă şi pe altcineva în afară de mine.

5

Pe verandă sunt câțiva bătrâni care iau micul-dejun. Unii mănâncă singuri, alții sunt ajutați de infirmiere.

La televizorul cu ecran foarte mare se dă un episod din vechiul serial *Mayberry R.F.D.,* iar râsetele înregistrate pe bandă sunt cam singurele sunete din încăperea aceea mare și luminoasă. Victor Anderson stă într-un scaun cu rotile, întors cu spatele la televizor, ca să se poată uita la peluză, unde un bărbat tunde iarba. Holly își spune că Anderson pare a fi construit din doi oameni: de la umeri și până la mijloc arată ca un docher – umerii lați și trunchiul zdravăn. Însă are picioarele foarte slabe, este desculț și i se văd petele roșiatice ale eczemei. Anderson are o mască N95, dar acum o poartă în jurul gâtului, nu la gură.

Evelyn îi spune:

— Bună dimineața, drăgălașule! Ți-a fost dor de mine?

Bărbatul se uită în jur, iar acum Holly vede că jumătate din fața lui este sluțită de o grimasă oribilă, care îi dezvelește dantura din partea stângă. Încearcă să zâmbească cu jumătatea dreaptă a feței. Și spune:

— Bu... oaso.

Evelyn îi ciufulește părul cărunt și îl sărută pe obraz.

— Ți-am adus un musafir. Doamna aceasta se numește Holly Gibney. Vrea să-ți pună câteva întrebări despre cariera ta de mare jucător de bowling. Bine?

Face un gest din cap, ceea ce probabil înseamnă că este de acord, și scoate câteva sunete pe un ton interogativ.

— Vrea să știe despre ce este vorba.

— Mă interesează Cary Dressler, aproape că strigă Holly. Îl mai țineți minte?

Anderson mai zice ceva și face un gest din mâna dreaptă, cu degete noduroase. Cea stângă zace pe brațul scaunului, cu palma în sus.

— Spune că vă aude, nu-i surd.

Holly se face roşie la faţă – din cauza măştii, nu se vede cât de tare.

— Scuze.

— Nu face nimic. I-aş pune masca la gură, dar atunci nici eu nu l-aş mai înțelege. Să ştiţi că a fost vaccinat. Toţi cei de aici au fost vaccinaţi.

Acum coboară tonul:

— Două asistente şi unul dintre terapeuţi au refuzat şi au fost concediaţi.

Holly se bate uşor pe partea superioară a braţului.

— Şi eu m-am vaccinat.

— Ţi-l aminteşti pe domnul Dressler, Vie, aşa-i? Ziceai că e un tip de treabă, un *mensch*[112].

— *Mehh,* aprobă Anderson, zâmbind din nou doar cu jumătate de faţă.

Holly crede că a fost o vreme, dar nu prea de demult, când probabil arăta exact ca Lee J. Cobb, în rolul din *Pe chei,* sau în cel din *12 oameni furioşi*[113]*.* Chipeş şi puternic.

— Scuzaţi-mă o clipă, le spune Evelyn şi se îndepărtează.

La televizor, mătuşa Bea tocmai a zis ceva amuzant şi iarăşi izbucnesc hohotele acelea înregistrate.

Holly îşi trage un scaun şi se aşază lângă bătrân.

— Deci, vid mai amintiţi pe Cary, domnule Anderson?

— Dî.

— Şi vid amintiţi şi pe Rodney Harris, da?

— Oddy! Il-ic! Iur!

Tocmai acum se întoarce Evelyn, cu o sticluţă cu loţiune Cetaphil.

— Zice că sigur. Dar nu ştiu ce înseamnă „il-ic”.

— Ştiu eu, spune Holly. Înseamnă „Bilă Mică”, da?

Anderson zvâcneşte iar din cap, în semn de aprobare.

— Il-ic, dî!

Soţia lui îl sărută din nou, de această dată pe tâmplă. Apoi se aşază în genunchi şi începe să-l frece cu Cetaphil pe picioarele acoperite cu cruste. Atitudinea şi gesturile ei, atât de experimentate, atât de fireşti, o emoţionează pe Holly, căreia mai că-i vine să plângă.

— Acum, răspunde la ce te întreabă doamna Gibney, Vie, şi după aia o să stăm şi noi puţin de vorbă. Ai vrea nişte iaurt?

— Iuur!

— Tot ce mă interesează pe mine, domnule Anderson, este să știu dacă relația dintre profesorul Harris și Cary era una strânsă. Presupun că nu prea, nu?

Anderson își mișcă partea încă vie a feței, de parcă ar vrea să și-o trezească pe cealaltă. După care începe să vorbească. Holly reușește să priceapă doar câteva cuvinte disparate, dar Evelyn înțelege tot.

— Spune că Roddy și Cary erau amici foarte buni.

— Aa-amăă! o aprobă Anderson (Holly deduce că ar fi zis „la cataramă") și continuă să vorbească.

Evelyn îl ascultă cu atenție, continuând și ea să-l frece pe picioare cu loțiunea. Zâmbește de vreo două ori și o dată râde cu poftă – hohotele ei i se par lui Holly mult mai naturale decât înregistrarea aia de la televizor.

— Profesorul nu ieșea cu ei să fumeze iarbă, dar îi mai făcea cinste cu bere lui Cary după câte o partidă. Vie spune că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, despre viața lui, pentru că...

— Nu o făcuse nimeni niciodată, spune Holly.

Asta știe deja. Se întoarce spre Vie și îi zice:

— Să vedem dacă am înțeles și apoi o să vă las să vă savurați iaurtul. Spuneți că erau prieteni buni?

Capul lui Andesron zvâcnește din nou:

— Dâî.

— Și beau împreună bere la barul de la sala de bowling? Parcă Bowlaroo se cheamă?

— Igă cof.

— Lângă coafor, traduce Evelyn și închide flaconul. Mai vreți să aflați și altceva, doamnă Gibney? Obosește foarte repede în ultima vreme.

— Spuneți-mi Holly.

O femeie care se așază în genunchi ca să-și ungă soțul pe picioare îi poate spune pe numele mic.

— Vă rog. Și nu, asta a fost tot.

— Dar de ce vă interesează profesorul Harris? o întreabă Evelyn.

Și strâmbă puțin din nas. Aproape nici nu se vede, dar Holly are un simț al observației extrem de dezvoltat.

— L-ați cunoscut?

— Nu prea bine, dar, la sfârşitul fiecărui campionat, obişnuiam să ne întâlnim acasă la câte unul dintre jucători. Să sărbătorim – dacă aveam ce –, să mâncăm, să bem puțin. Adevărul e că n-am avut prea multe ocazii să sărbătorim.

Anderson scoate un gâjâit aspru, semn că râde. Şi iar zvâcneşte din cap.

— Când ne-a venit nouă rândul să-i invităm pe toți la un grătar... voiam să-l facem în curtea din spate... profesorul m-a dat literalmente la o parte și a preluat el controlul. A zis... chiar a *zis...* că eu nu făceam bine burgerii. Că făceam o mare greşeală... că îi frigeam atât de tare, că scoteam toți nutrienții din ei... sau nu ştiu ce alte chestii. M-am purtat politicos, l-am lăsat pe el să facă mâncarea, dar mi s-a părut că a fost extrem de mitocan. Ca să nu mai spun că...

— *Ud!* intervine Anderson, cu un zâmbet deopotrivă dezgustător şi fermecător. *Pemă-ud!*

— Ai dreptate, îi spune Evelyn. Burgerii făcuți de el au fost pe jumătate cruzi. Eu n-am putut să-l mănânc pe al meu. Deci, *de ce* vă interesează profesorul Harris atât de mult? Mi s-a părut că investigați dispariția lui Cary.

Holly îşi pune masca de om nedumerit.

— Așa și este, dar mă gândesc că, dacă am să vorbesc cu mai mulți membri din echipa de bowling, am să găsesc o pistă pe care s-o urmez. Am discutat deja cu domnii Welch și Clippard.

— Uuie! exclamă Anderson. Agu Uuie-Ele Uc!

— Dragul de Hughie-Marele Eunuc, traduce Evelyn pe un ton absent.

— Da, am înțeles asta. Domnule Anderson, știți cumva dacă profesorul Higgins avea o dubiță?

În timp ce încearcă să-şi aducă aminte, Anderson frământă iarăşi din partea stângă a feței, de parcă ar mesteca atunci ceva. Apoi spune:

— Ba-u.

— N-am înțeles, scumpule, îi zice Evelyn.

Dar a înțeles Holly.

— Spune că avea un Subaru.

6

Holly se întoarce la recepție și o anunță pe doamna Norman că va reveni într-un minut să-și viziteze unchiul, însă a uitat ceva în mașină. Asta e o minciună. Vrea neapărat să fumeze o țigară. Și vrea neapărat să se gândească puțin.

Fumează în poziția obișnuită – cu portiera deschisă, capul în jos, picioarele pe asfalt, îndopându-se cu nicotină și pregătindu-se de întâlnirea cu unchiul Henry, care a scăpat până acum de Covid și continuă să existe în această lume care lui precis i se pare străină și derutantă. Sau poate nu chiar atât de derutantă ca înainte. Pentru că, deși mai are momente de luciditate, acestea sunt din ce în ce mai rare. Creierul lui, pe vremuri adevărat expert în a reține nume și numere și adrese – fără să mai punem la socoteală că l-a ajutat și să ascundă o sumă mare de bani de nepoata sa –, a ajuns acum un fel de căruță rablagită, cu o singură roată.

Holly se bucură că s-a hotărât să vină la Vie Anderson. Pe de-o parte, pentru că i s-a umplut inima de bucurie văzând dragostea care încă poate exista într-o căsnicie atât de îndelungată; dar, mai ales, pentru că a aflat niște lucruri absolut fascinante despre Rodney Harris. Are un Subaru, nu o dubiță pentru persoane cu dizabilități locomotorii –, deloc de mirare, din moment ce domnul profesor nu are o asemenea dizabilitate. Dar lui Holly i se pare că omul acesta ar putea să acopere fărădelegile Prădătorului de pe Red Bank. Sau să fie chiar complicele lui.

Profesorul Harris i-a spus că el și Cary Dressler erau simple cunoștințe. Vie Anderson i-a spus că uneori cei doi beau bere împreună în barul de lângă sala de bowling – de unde reiese că hameiul și malțul nu pângăreau ideea de nutriție a lui Harris la fel cum o făcea marijuana. Anderson a mai spus și că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, pentru că „nu o mai făcuse nimeni niciodată”.

Să fi fost doar un profesor bătrân și foarte cumsecade care să fi încercat să-l facă să se deschidă pe un tânăr singuratic? Posibil. Dar, dacă așa au stat lucrurile, de ce a mințit-o Harris? Lui Holly îi trece prin minte că poate bătrânul profesor nutrea anumite dorințe imorale față de Dressler – așa cum crede Keisha că și soția lui ar fi avut oarece gânduri desfrânate în privința lui Bonnie. Însă alungă gândul acesta. I se pare mult mai probabil ca Harris să fi încercat să afle cât mai multe informații despre tânăr. Nu, Harris nu omoară oameni, nu la vârsta pe

care o are; iar ideea că l-ar ajuta soția este de-a dreptul ridicolă. Deci, dacă Holly nu se înșală, înseamnă că *precis* cei doi acoperă pe cineva. Neapărat va verifica dacă au copii, însă acum trebuie să strângă din dinți și să se ducă la leguma aceea care încă arată ca unchiul ei.

Dă să iasă din mașină, dar îi mai vine o idee. Lui Holly nu-i place Facebookul și intră pe el foarte rar folosindu-și propriul nume, doar ca să nu i se șteargă contul; în schimb, intră deseori pe contul făcut cu numele Laurenbacallfan. O face și acum și se uită la pagina lui Penny Dahl. Ar fi trebuit să o facă mai din timp și nu se miră prea tare să-și vadă numele acolo. Este descrisă ca „renumita detectivă locală Holly Gibney”. Nu poate să sufere termenul *detectiv,* pentru că ea este *investigator.* Și ar fi trebuit să-i dea prin minte să o roage pe Penny să nu-i menționeze numele în postările ei, dar uite că nu i-a dat.

Se întreabă dacă profesorul Harris știe că ea investighează și dispariția lui Bonnie Dahl. Dacă nu cumva a fost cu un pas înaintea ei.

— Dacă a fost, tocmai ce l-am prins din urmă, murmură Holly și intră înapoi în căminul de bătrâni ca să-și viziteze unchiul.

7

O proaspătă milionară intră într-un apartament dintr-un cămin de bătrâni, îşi zice Holly după ce bate simbolic la uşa deja întredeschisă. În Căminul Rolling Hills există câteva camere single, dar majoritatea sunt duble, pentru ca asistentele, infirmierii şi medicii de gardă să nu fie obligaţi să meargă prea mult de la un locatar la altul. (Plus că, aşa, pot găzdui mai mulţi bătrâni, prin urmare profitul este mai mare.) De asemenea, aici sunt şi patru apartamente de câte două camere, iar unchiul Henry locuieşte într-unul dintre acestea. Dacă Holly s-ar fi întrebat vreodată (deşi nu-şi aminteşte s-o fi făcut) cum de îşi permite Henry Sirois, contabil la pensie, o asemenea locuinţă scumpă, probabil şi-ar fi răspuns că unchiul ei a fost un om econom, care a strâns bani tocmai pentru că s-a gândit că ar fi posibil să ajungă la bătrâneţe într-un asemenea loc.

Dar acum ştie adevărul.

Henry stă pe canapeaua din living. Este îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi prea largi pentru trupul lui numai piele şi os, dar atât de dolofan pe vremuri. Este proaspăt tuns şi obrajii bărbieriţi de dimineaţă îi lucesc frumos. O rază de soare i se răsfrânge pe bărbia udă de salivă. Pe măsuţa de alături se află un pahar cu un pai – cine ştie ce băutură proteică o fi în el. Holly s-a întâlnit pe coridor cu un infirmier, care a întrebat-o dacă ar dori ea să-l ajute să bea sucul ăla, iar Holly i-a răspuns că sigur că da. Televizorul este deschis pe un canal unde se difuzează o emisiune-concurs prezentată de Allen Ludden[114], plecat de multă vreme în lumea celor drepţi.

Când priveşte în jur, la puţinele, dar foarte frumoasele piese de mobilier – în dormitor vede un pat foarte mare, cu apărătoare laterale, ca la spital –, pe Holly o apucă o furie mocnită şi disperată, aşa cum nu a mai simţit niciodată. În adolescenţă, ea a trecut prin stări de depresie profundă pe care încă le are câteodată şi este în stare să se înfurie şi să se revolte. Dar îşi pierde ea vreodată speranţa? Nu, nici vorbă. Nu-i stă în fire. Mai bine spus, nu-i stă în fire *în mod obişnuit.* Însă astăzi, în camera aceasta, este vorba despre o cu totul altă situaţie.

În Biblie se spune că Esau şi-a vândut viitorul pentru nişte *mâncare de linte,* îşi aminteşte ea. *Dar eu nu mi l-am vândut pe al meu. Mi l-au*

furat... sau au încercat să mi-l fure. Din cauza asta sunt atât de supărată. Iar acum nu mai am cum să ajung la făptași și nu le mai pot reproșa asta, cu toate că acum stau în fața unuia dintre ei. Probabil că ăsta-i motivul pentru care mă simt atât de neputincioasă.

— Cum te simți, unchiule Henry? îl întreabă ea, trăgându-și un scaun mai aproape de el.

La televizor, concurenții încearcă să ghicească verbul *a înjosi,* dar fără prea mult succes. Păcat că Holly nu are cum să-i ajute.

Henry întoarce capul și se uită la ea. Holly aude cum îi trosnește gâtul ca un lemn uscat.

— Bună, Janey! spune el și se uită din nou la televizor.

— Sunt Holly, nu Janey.

— Lasă cățelușa să între în casă. O aud că latră.

— Bea puțin din asta!

Holly ridică paharul cu suc proteic – este un pahar din plastic și are capac, ca să nu se spargă sau să se verse dacă se răstoarnă pe jos. Fără să-și ia ochii de la ecranul televizorului, Henry prinde paiul între buzele zbârcite și începe să bea. Holly s-a documentat despre afecțiunea Alzheimer și știe că aceasta nu șterge absolut tot din mintea bolnavului. Există mulți bărbați și femei care nu-și mai aduc aminte cum îi cheamă, dar care încă știu cum să meargă cu bicicleta. Mulți bărbați și femei care nu mai știu cum să ajungă acasă, dar care își amintesc multe dintre cântecele din spectacolele văzute pe Broadway. Mulți bărbați și femei care au învățat cum să bea cu paiul în copilărie învață din nou să o facă și la vârsta senectuții. Mai rămân în mintea bolnavului și anumite informații.

— Unchiule Henry, mai știi cine a fost al cincilea președinte al Statelor Unite?

— James Monroe, răspunde Henry fără strop de șovăială și fără să-și ia ochii de la televizor.

— Și cine este acum?

— Nixon. Nixulică.

Chicotește. I se prelinge pe bărbie sucul cu proteine. Holly îl șterge repede, ca să nu-i păteze cămașa.

— De ce ați făcut-o, unchiule Henry?

Însă nu este întrebarea corectă și, de fapt, este o întrebare retorică, pentru că nu se așteaptă să primească vreun răspuns.

— Stai să reformulez. De ce i-ai permis *ei* să o facă?

— De ce nu tace odată câinele ăla?

Holly nu poate face câinele să tacă – dacă a existat vreodată un câine în viața unchiului ei, asta a fost cu mult timp în urmă –, dar poate să amuțească televizorul. Şi apasă butonul din telecomandă.

— N-a vrut să reuşesc în viață, nu? N-a vrut să plec de lângă ea și să am propria viață.

Unchiul Henry cască gura la ea.

— Janey?

— Şi tu ai *lăsat-o*

Henry ridică mâna și se șterge la gură.

— *Pe cine* am lăsat? *Ce* să facă? De ce țipi, Janey?

— *Pe mama mea!* zbiară Holly.

Uneori îl poți face să înțeleagă ce spui dacă strigi la el, iar acum exact asta își doreşte Holly. Exact de asta are nevoie: să țipe la el.

— *Blestemata aia de Charlotte Gibney!*

— Charlie?

Ce sens are? Niciunul. *O proaspătă milionară intră într-un bar și își dă seama că nu are niciun sens.* Holly se șterge la ochi cu mâneca bluzei.

Se deschide uşa şi apare chiar infirmierul care a rugat-o să-l ajute pe Henry să-şi bea sucul cu proteine. Acum se uită cu reproş la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, totul este în regulă, răspunde Holly. Am ridicat puțin vocea ca să mă audă. Știți că este cam surd.

Infirmierul închide uşa. Unchiul Henry se uită lung la Holly. Nu, nu se uită lung la ea. *Se holbează la ea cu gura căscată.* Pare extrem de derutat.

Este un moşneag fără minte, care stă într-un apartament de două camere, unde va bea sucuri proteice şi se va uita la emisiuni foarte vechi până la sfârşitul vieții lui. Şi ea va veni să-l viziteze deoarece asta este datoria ei, iar el îi va spune „Janey" – pentru că Janey era nepoata lui preferată – până la sfârşitul vieţii lui.

— Nici măcar un bilet nu mi-a lăsat, spune Holly.

Însă acum nu mai vorbeşte cu unchiul Henry, care este pierdut în lumea lui.

— Nici măcar n-a simțit nevoia să se explice, darămite să-și ceară scuze. Aşa era ea. Aşa a fost ea întotdeauna.

— James Monroe, spune unchiul Henry, a fost preşedinte din 1817 până în 1825. A murit în 1831. Pe 4Iulie. Unde-i afurisita aia de zeamă? E tare scârboasă, da am gâtlejul mai uscat decât un bălegar la soare.

Holly ridică paharul şi unchiul Henry trage cu sete din pai până când termină sucul. Holly pune paharul înapoi pe masă. Paiul a rămas între buzele unchiului, care arată acum ca un clovn de la bâlci. L-l trage din gură şi îi spune că trebuie să plece. Îi este ruşine de răbufnirea aia fără noimă. Ia telecomanda, ca să redea sonorul emisiunii de la televizor, dar el o opreşte, punându-şi mâna noduroasă și acoperită cu pete maronii peste mâna ei.

— Holly! spune el.

— Da! exclamă ea, surprinsă.

Îl priveşte drept în ochi. Ochi foarte limpezi în momentul acesta. În fine, cât de limpezi mai pot ei fi acum.

— Lui Charlie nu i se putea împotrivi nimeni. Totul trebuia să iasă mereu aşa cum voia ea.

Nu şi cu mine, îşi zice Holly. *Eu am scăpat. Am scăpat ca prin urechile acului şi numai datorită lui Bill, dar am scăpat.*

— Te-ai luminat la minte doar ca să-mi spui *astevt* Niciun răspuns. Din nou privirea aceea goală.

Holly îl sărută pe obraz şi îi spune din nou că trebuie să plece.

— Cheamă pe cineva, Janey, zice unchiul Henry. Indiferent cine. Spune-i că am nevoie de ajutor. Mi se pare că am făcut pe mine.

8

Barbara stă în livingul Oliviei şi răspunde la mesajul primit de la Holly. Aude că o strigă Marie din capul scării.

— Cred că ar fi bine să urci, draga mea. Vrea să ne vadă pe amândouă. Cred că... cred că i s-a împlinit sorocul.

Barbara trimite SMS-ul neterminat şi dă fuga la etaj. Olivia Kingsbury – absolventă a Bryn Mawr College; poetă a cărei operă se întinde pe aproape opt decenii; nominalizată o dată la Premiul Naţional pentru Literatură şi, se pare, de două ori la Premiul Nobel; a cărei fotografie a apărut pe prima pagină a ziarului *New York Times,* pe când se afla în fruntea unui marş pentru pace (şi ţinea deasupra capului un banner pe care scria SUA AFARĂ DIN VIETNAM!); de foarte mulţi ani

profesoară la Bell; îndrumătoare în ale poeziei pentru Barbara Robinson – chiar se află în ultimele clipe ale vieții.

Marie stă de o parte a patului, Barbara, de cealaltă. Amândouă o țin de câte o mână pe bătrâna poetă, care nu le mai poate spune nimic. Se uită la Marie. Se uită la Barbara.

Zâmbește. Moare. Un univers întreg de cuvinte se stinge odată cu ea.

9

Pe drumul înapoi spre oraş, Holly oprește la o benzinărie Wawa ca să-şi umple rezervorul. După aceea, merge cu Priusul până în capătul parcării, unde fumează o țigară în obişnuita ei poziție „nu vreau să-mi poluez maşina" – portieră deschisă, coate sprijinite pe genunchi, picioare pe asfalt. Își verifică telefonul şi vede că a primit un SMS de la Barbara. La întrebarea anterioară a tinerei: *Pe care dintre ei?* Holly i-a scris: *Ce vrei să spui?* Şi a continuat, de data asta – exprimându-se mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? Îl cunoşti? Ştiu că eşti ocupată, dar răspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Iar răspunsul este acesta: *Am fost la Emily Harris pentru o recomandare, că nu am avut curaj să mă duc de capul meu la Olivia. Prof. Harris îşi spăla maşina. Ne-am salutat şi atâta tot. Vezi că l-am pus şi pe Jorge Castro pe harta lui J. Probabil nu-i atât de impor...*

Aici se încheie mesajul. Holly își imaginează că Barbara l-a expediat din greşeală fără să-l termine, după care s-a luat cu alte treburi. Şi ea a pățit la fel, chiar de mai multe ori. Își amintește că Jérôme i-a spus că a marcat disparițiile pe o hartă printată de pe Google. În regulă, dar cine este Jorge Castro?

O sună pe Barbara ca s-o întrebe. De pe măsuța din livingul Oliviei Kingsbury, iPhone-ul fetei zbârnâie o singură dată, după care amuțește. Holly începe să-i scrie un mesaj, apoi se răzgândește. Își încuie maşina şi intră în aşa-zisul restaurant de la Wawa (în realitate, doar un snack-bar mai fițos), unde există Wifi. Își cumpără un hamburger, deja ofilit în folia din plastic, plus o cola, apoi se aşază la o masă cu ipadul în mână.

Tastează numele „Jorge Castro” şi Google îi oferă o avalanşă de rezultate, printre care şi unele despre un jucător de baseball şi despre un tip care a făcut milioane din vânzarea de piese auto. Holly crede că acel Jorge Castro pe care îl caută ea ar trebui să fie romancierul, din toate rezultatele obținute. Şi, da, acesta are legătură cu colegiul de pe culmea dealului. În Wikipedia, există şi un articol din *Beliringer,* ziarul respectivei instituții de învățământ. Accesează linkul acela, în timp ce muşcă din burger, fără să-i simtă gustul – nu că ar avea ce mare gust să simtă. Wifi-ul de aici este cam lent, dar până la urmă se deschide pagina cu articolul. Titlul este scris cu litere foarte mari și îngroșate, de unde Holly presupune că a fost publicat pe prima pagină a ediției de pe 29 octombrie 2012.

BRUSCA
DISPARIȚIE A
UNUI
CELEBRU
ROMANCIER
de
Kirk
Eliway

Jorge Castra, scriitor laureat şi autor al mai multor romane, printre care *Catalepsie* şi *Oraşul uitat*, a renunțat pe neaşteptate la funcția de profesor asociat din cadrul renumitului atelier de creație literară de la Bell College. Începuse de doar două luni al patrulea semestru de când lucra la Bell şi era iubit de toți studenții.

„Nu ştiu ce o să mă fac fără el”, ne-a declarat Brittany Angleton, care a încheiat de curând un contract cu editura Crofter’s Press pentru publicarea primului său roman fantasy (cu vârcolaci). Şi a adăugat că Jorge Castra îi promisese să-i citească şi să-i redacteze prima variantă a cărții. Jeremy Brock ne-a spus: „A fost cel mai bun profesor de creație literară pe care l-am avut eu vreodată.” Şi alți studenți ne-au împărtăşit multe lucruri despre bunătatea şi simțul umorului care îl caracterizau pe Jorge Castro. Un membru al programului – care a dorit să-şi păstreze anonimatul – a fost de acord cu toate aceste păreri, dar a adăugat: „Dacă lucrarea ta era chiar proastă, ți-o desființa fără nicio remuşcare.”

Fred Martin, care locuia împreună cu Castro, ne-a declarat că, în ultima vreme, avuseseră câteva discuții despre viitorul lor împreună, dar a completat spunând: „Nu au fost certuri. Nu le-aş numi astfel. L-am iubit şi l-am respectat prea mult pe Jorge – şi el pe mine – ca să ajungem vreodată la certuri adevărate. Au fost doar nişte simple discuții despre viitor, un schimb de păreri absolut sincer. Eu voiam să plec din oraş la sfârşitul sesiunii din toamnă. Jorge voia să mai rămână până la sfârşitul anului universitar; am impresia că se gândea chiar să se angajeze permanent la Bell."

Chiar dacă domnul Martin nu doreşte s-o recunoască, discuțiile dintre ei par mai degrabă certuri decât conversații politicoase. O sursă din cadrul poliției ne-a spus că Jorge Castro a lăsat un bilet în care a scris: „Mi-a ajuns." Când l-am întrebat pe domnul Martin ce părere are despre acest bilet, el ne-a răspuns: „Ridicol! Dacă aşa simțea, de ce ar mai fi vrut să rămână aici? Şi unde a plecat? Nu mi-a dat nicio veste. Eu eram cel care voia să plece. Eu mă săturasem de toată homofobia asta provincială şi retrogradă."

În semestrul de primăvară, Castro s-a implicat în demersul de menținere a atelierului de poezie, demers soldat cu un eşec. Un membru al Catedrei de engleză, care doreşte să-şi păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Jorge a fost foarte elocvent, dar a acceptat cu eleganță decizia finală. Dacă ar fi rămas şi s-ar fi angajat la catedra noastră, cred că ar fi readus în dezbatere această chestiune. Zicea că o are de partea lui pe celebra poetă (şi fostă profesoară la facultatea noastră), Olivia Kingsbury, şi aceasta ar fi de acord să vorbească în cadrul şedinței de catedră, în caz că subiectul ar fi fost din nou discutat."

Întrebat când anume a plecat Jorge Castro, domnul Martin a recunoscut că nu ştie, deoarece el deja se mutase de acasă.

Articolul continuă şi conține o fotografie a lui Jorge Castro discutând cu studenții din atelierul de creație, plus una care pare a fi supracoperta uneia dintre cărțile sale. Lui Holly i se pare destul de drăguț tipul. Nu la fel de chipeş ca Antonio Banderas (preferatul ei), dar cam în acelaşi gen.

Nu crede că articolul pe care tocmai l-a citit ar fi publicat în vreun cotidian dintr-un oraş mare, cu toată situația jalnică în care se află acum presa scrisă; are vagi conotații de natură sexuală, făcând-o să se gândească la tabloidul *Inside View*[115] sau la rubricile de scandal din

New York Post. Însă conţine multe informaţii. O, da, foarte multe. Şi iar simte fiori calzi pe şira spinării. I se pare normal ca Barbara să-l adauge şi pe Castro pe harta lui Jérôme.

Probabil că Olivia Kingsbury i-a povestit despre el. Şi totul se potriveşte. Chiar şi biletele lăsate seamănă între ele. Al lui Castro: „Mi-a ajuns. „. Al lui Bonnie Dahl: „M-am săturat. „Dacă n-ar fi trecut nouă ani între cele două dispariții...

Da, și dacă poliția n-ar duce lipsă de personal din cauza Covidului; şi dacă poliţiştii rămaşi nu s-ar teme ca nu cumva unul dintre protestele actuale organizate de Black Lives Matter să escaladeze și să se ajungă la violențe; dacă s-ar fi găsit măcar *un cadavru,* sau altceva în afară de o motoretă, o bicicletă şi un skateboard...

— Şi dacă porcii ar zbura, ne-ar ploua cu răhăței, mormăie Holly.

Jorge Castro, în 2012, Cary Dressler, în 2015, Elen Craslow şi Peter Steinman, în 2018, Bonnie Dahl, în 2021. Cu excepția lui Ellen şi a lui Peter, toți au dispărut la aproximativ câte trei ani distanță. Poate unul dintre cei doi chiar a plecat din oraş (sau „a fugit de acasă" – aşa ar fi mai corect de spus în cazul lui Peter). Dar n-ar fi posibil să nu fi fost ceva în regulă cu unul dintre ei? N-ar fi posibil ca unul dintre ei să nu fi avut ce-şi dorea Prădătorul de la el? Dar *ce anume* îşi dorea? Criminalii în serie motivați de impulsuri sexuale ucid fie doar bărbați (vezi cazurile

Gacy, Dahmer), fie doar femei (Bundy, Rader și mulți alții). Victimele Prădătorului de pe Red Bank aparţin ambelor sexe... şi printre ele se află şi un băiețel.

De ce?

Holly presupune că există cineva care i-ar putea oferi răspunsul: profesorul Rodney Harris, zis şi Bilă Mică şi Domnul-cu-carnea. A doua poreclă o duce din nou cu gândul la Jeffrey Dahmer[116], dar, nu... comparația asta este mult prea ridicolă.

Holly aruncă la gunoi burgerul aproape întreg, își ia sucul și pleacă.

10

Ideea îi aparţine Barbarei, iar Marie este imediat de acord. Sigur, cu condiția să o poată convinge şi pe Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză.

Acum stau amândouă în curtea din spatele casei, beau suc şi aşteaptă să apară maşina de la firma de Pompe Funebre Crossman, care să ridice rămăşiţele pământeşti ale bătrânei poete. Toate pregătirile au fost deja făcute, deoarece Olivia i-a lăsat lui Marie indicaţii clare după ultimul episod de fibrilaţii atriale pe care le-a avut. A specificat până şi cântecele pe care îşi dorea să le asculte pe ultimul ei drum (la început, „If I Ever Leave This World Alive" al trupei Flogging Molly; şi „Spirit in the Sky", al lui Norman Greenbaum – la sfârşit). N-a specificat însă că şi-ar fi dorit să ia cuvântul cineva din partea colegiului. Iar exact asta a propus Barbara.

Rosalyn Burkhart izbucneşte în hohote de plâns când aude că Olivia s-a stins. Telefonul lui Marie este pus pe speaker, aşa că aud amândouă reacţia ei şi amândouă încep să plângă la rândul lor. Când se mai liniştesc, Barbara îi împărtăşeşte ideea ei doamnei profesor Burkhard, iar şefa Catedrei de engleză se – declară imediat de acord.

— Sigur că da, însă doar cu condiţia să ne vedem afară, în aer liber, spune ea. Şi am putea chiar să le spunem participanţilor că nu sunt obligaţi să poarte mască dacă stau la câte doi metri distanţă unul de celălalt. Vom citi câteva dintre poeziile ei, despre asta este vorba, da?

— Da, răspunde Marie. Are o mulţime de exemplare din cărţile ei. O să le aduc şi le vom dărui participanţilor.

— Acum, că-i vară, soarele apune cam pe la nouă fără un sfert, zice Rosalyn. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva pe la... opt?

Barbara şi Marie se uită una la cealaltă şi spun „da" în acelaşi timp.

— O să încep să dau telefoane, promite Rosalyn. Doamnă Duchamp, sunteţi amabilă şi să anunţaţi şi dumneavoastră câteva persoane?

— Sigur că da. Posibil să sunăm amândouă la aceiaşi oameni, dar nu cred că se vor supăra.

Acum intervine Barbara:

— Eu am să mă duc la firma de pompe funebre împreună cu Olivia. Vreau să stau puţin în capela de acolo şi să mă gândesc.

Acum îi vine o altă idee.

— Poate să fac rost şi de nişte lumânări? Să le aprindem când îi vom citi poeziile?

— Minunată idee! exclamă Rosalyn. Tu eşti tânăra şi talentata poetă despre care vorbea Olivia? Da, tu eşti.

— Cred că da, murmură Barbara, dar acum nu mă pot gândi decât la ea. Am iubit-o atât de mult!

— Toți am iubit-o, spune Rosalyn, cu un surâs amar. Probabil cu excepţia lui Emily Harris. Vino când ai să poți, Barbara. Biroul meu este în Terrell Hali. Presupun că sunteți amândouă vaccinate, da?

Barbara merge în urma maşinii mortuare. Intră în capelă, se aşază în strană şi se gândeşte la Olivia. Îşi aduce aminte de versul *aşa tivesc păsările cerul la asfințit* şi începe din nou să plângă. Îl întreabă pe domnul Greer, directorul firmei de pompe funebre, dacă îi poate da câteva lumânări. Primeşte două cutii, îi spune că vor face o chetă la comemorarea Oliviei ca să le plătească. Domnul Greer îi zice că nu costă nimic. Se urcă în maşină şi se duce la campusul Bell, în biroul lui Rosalyn, unde este şi Marie. Mai vin şi alții. Se duc afară, unde s-au strâns mai multe persoane, care plâng şi care râd şi care deapănă amintiri. Vorbesc despre poeziile preferate. Se mai dau nişte telefoane şi apar şi alți oameni. Apar şi câteva sticle cu vin. Se țin toasturi în amintirea bătrânei poete. Barbara este cuprinsă de un sentiment aproape de nedescris de alinare, sentiment pe care rareori îl simți în viață, doar atunci când te afli printre oameni care gândesc la fel ca tine; şi îşi doreşte din tot sufletul să ajungă şi ea unul dintre cei care cred cu tărie că romanele şi povestirile şi poeziile sunt la fel de importante ca banii şi acțiunile la Bursă. Dar îşi zice imediat: *Nu mai trebuie să ajung la fel ca ei, deja sunt aşa. Mtdțumesc Dommdui că te-a adus în viața mea, Olivia.*

Se lasă seara. Telefonul Barbarei stă şi acum uitat pe măsuța din livingul Oliviei Kingsbury.

11

La ora trei, în aceeaşi după-amiază, Holly este la birou şi se uită la fotografia înrămată a lui Bill Hodges. Cât de rău îi pare că nu este alături de ea! Pentru că acum, când nu are pe nimeni s-o ajute – doar dacă nu vrea s-o sune pe Izzy Jaynes şi în niciun caz *NU* vrea să facă asta –, Holly este pe cont propriu.

Se duce la fereastră şi se uită în jos, la Frederick Street. Ştie că o ajută să gândească cu voce tare şi exact asta face şi acum.

— Nu mă mir că poliția nu și-a dat seama ce se întâmplă. Tipul ăsta este extrem de inteligent şi aşa a reuşit să scape atâta timp.

Şi de ce, mă rog, n-ar fi?

— Şi de ce, mă rog, n-ar fi? Dacă am dreptate, beneficiază de ajutorul unui extrem de inteligent profesor de biologie, care îi dă toate informațiile necesare la început și, la sfârşit, plantează tot felul de dovezi contrafăcute – cel puțin, așa a făcut în unele cazuri – care să-i conducă pe eventualii anchetatori pe piste false. Probabil că îl ajută şi soția – de asemenea, o persoană extrem de inteligentă. Nu există cadavre, probabil că le-au distrus cumva; iar victimele nu au absolut nimic în comun. N-am nici cea mai vagă idee care ar putea fi motivul care stă la baza acțiunilor Prădătorului și nu ştiu nici de ce complicii lui sunt tocmai soții Harris. Dar simplul fapt că...

Se întrerupe, se încruntă, își alege cu grijă cuvintele *(uneori, a gândi este echivalent cu a înțelege,* obişnuia să spună Bill). Apoi continuă să vorbească cu fereastra. Să vorbească cu sine însăși.

— Simplul fapt că victimele sunt atât de diferite scoate în evidență *metoda.* Pentru că, în fiecare caz... mai puțin în cel cu puștiul Steinman, pe care îl consider din ce în ce mai mult o victimă a împrejurărilor... în fiecare caz apar în plan secund și soții Harris. Rodney a jucat bowling cu Dressler. Craslow a lucrat în clădirea unde precis că este sau a fost biroul lui Rodney. Bonnie a fost unul dintre spiriduşii lor de Crăciun. Iar acum a apărut și Jorge Castro. Emily Harris i-a fost colegă la Catedra de engleză de la Bell. Cred că soții Harris sunt vârâți până peste cap în afacerea asta. Folosesc oare o dubiță pentru persoanele cu dizabilități locomotorii? Oare unul dintre ei se preface că este infirm?

Din păcate, nu are cum să dovedească nimic, absolut nimic. Dar crede că *poate* totuși să facă ceva. Ceva asemănător cu prezentarea unui şir de şase fotografii în fața unui potențial martor, care să îl identifice pe făptaş.

Deschide ipadul, găsește ce vrea, apoi caută numărul de telefon al lui Imani McGuire şi o sună. După ce se prezintă şi spune din nou cu ce se ocupă, Holly o întreabă dacă are internet pe telefon.

— Bineînțeles că am, răspunde amuzată Immi. Nu are toată lumea?

— Bine, vă rog să intrați pe site-ul Bell College. Credeți că puteți?

— Stai puțin... tre' să te pun pe difuzor... gata, am intrat.

— Selectați *ANUL*. Îl găsiți în meniu.

— Aha. Ce an caut? Că sunt de la 1965 încoace.

Holly a ales deja unul și se și uită la el pe tabletă.

— 2010.

— În regulă, spune Immi, mai curioasă acum decât la început. Şi după aia ce fac?

— Intrați pe Catedra de engleză. Ar trebui să vedeți niște fotografii, bărbați și femei deopotrivă.

— Da, bine, am intrat.

Holly își mușcă buzele. Acu-i acu'.

— O vedeți acolo pe femeia care a golit rulota în care a locuit Ellen?

Imani n-o ține în suspans.

— Ei, drăcia dracului! Ea e! Mai tânără, dar sunt aproape sigură că ea e.

Un avocat al apărării i-ar distruge mărturia la tribunal tocmai din cauza cuvântului *aproape*; numai că ele nu se află acum la niciun tribunal.

— Scrie aici că o cheamă Emily Harris.

— Așa este, spune Holly, apucându-se să facă câțiva pași de dans în spatele ferestrei care dă spre Frederick Street. Vă mulțumesc!

— Ce naiba căuta o profesoară universitară în rulota lui Ellen?

— Bună întrebare!

12

Holly scrie un raport preliminar, în care expune tot ce a aflat până acum – în mare parte, prin propriile investigații, dar şi datorită universului care s-a îndurat de ea şi i-a aruncat câteva paie. Ar vrea să creadă (dar nu-i complet convinsă de asta) că providența este în stare să discearnă între bine şi rău. Ar vrea să creadă că există o divinitate oarbă, dar puternică, reprezentată prin statuia Zeiței Justiției, care ține balanța într-o mână şi sabia în cealaltă. Că există o forță care îi susține pe oamenii aflați de partea celor slabi şi inocenți şi îi ajută să lupte împotriva răului. Poate că este prea târziu pentru Bonnie şi ceilalți, dar tot ar fi un câştig dacă n-ar mai exista pe viitor şi alte victime.

Lui Holly îi place să creadă despre ea că ar fi un om bun. Sigur, lăsând la o parte treaba cu fumatul.

Redactarea merge încet, pentru că raportul ei este plin de supoziții, așa că se face aproape seară când îl termină. Se gândește cui să îl trimită. În niciun caz lui Penny; ei trebuie neapărat să-i spună tot atunci când vor sta față în față, nu s-o oblige să citească un e-mail cu multe vești proaste – îngrozitoare, de fapt – și împopoțonat cu expresii de genul: *Detectiva Gibney a constatat că...* și în conformitate cu spusele vânzătorului Herrera, de la Jet Mart. În mod normal, ar trimite o copie partenerului său, însă Pete este internat în spital și nu vrea să-l deranjeze cu problemele acestui caz... caz pe care el a sfătuit-o din capul locului să nu îl accepte.

Aiurea. Toate astea sunt doar niște pretexte. Niște vrăjeli.

Pentru că *nu vrea* să trimită raportul nici lui Pete, nici altcuiva. Cel puțin, nu încă. Holly a parcurs un drum foarte lung ca să ajungă până aici: nu mai este introvertita sălbatică pe care a cunoscut-o Bill Hodges cu mulți ani în urmă în fața unei firme de pompe funebre. Însă persoana aceea încă trăiește înlăuntrul ei și nu va dispărea niciodată. Acelei femei care a fost ea pe vremuri îi este groază la gândul că s-ar putea înșela, deși, chiar și acum, tot mai crede că se înșală în aceeași măsură în care crede că are dreptate. Dar oricum este un progres enorm de la femeia aceea care credea că se înșală întotdeauna; însă nesiguranța nu a dispărut. La șaizeci de ani, la șaptezeci – ba chiar și la optzeci, dacă o să apuce vârsta asta, deși este cam discutabil, dacă va fuma în același ritm – încă se va da jos din pat de trei sau patru ori pe săptămână ca să verifice dacă a închis focul la aragaz și a încuiat ușa de la intrare, cu toate că știe prea bine că le-a făcut pe toate. Bill spunea că un caz este aidoma unui ou, dar și ea este la fel. Este un ou cu coaja extrem de subțire. Încă îi este teamă că oamenii ar putea să-și bată joc de ea. Încă îi este teamă ca nu cumva să fie strigată Bâlbeta. Aceasta este povara pe care o poartă și o va purta cu ea întreaga viață.

Trebuie neapărat să văd dacă este acolo dubița. Abia atunci *o să fiu sigură.*

Da. Existența dubiței plus faptul că Immi McGuire a identificat-o pe Emily Harris ca fiind femeia care a luat din rulotă obiectele personale ale lui Ellen Craslow ar convinge-o. Și diseară la nouă ar putea să-i spună absolut tot mamei lui Bonnie.

Îi va da de ales: ori îi permite să continue investigația, ori se vor duce amândouă la poliție și vor discuta cu Isabelle Jaynes. Holly va

recomanda a doua variantă, deoarece Izzy îi poate aduce la interogatoriu pe soții Harris. În articolele de pe Wikipedia, scrie că nu ar avea copii, dar nu trebuie să crezi tot ce citești pe Wiki. Holly crede – ba nu, Holly este *convinsă* – că soții Harris acoperă pe *cineva.*

Nici măcar nu mai încearcă să se amăgească spunându-și că Rodney și Emily Harris ar fi inofensivi pentru că au peste optzeci de ani; aproape orice om sau animal, indiferent cât de bătrân ar fi, opune rezistență când este încolțit. Însă Rodney Harris nu mai joacă bowling pentru că nu-l mai țin șoldurile; iar Imani spune că soția lui are sciatică. Holly crede că le va face față. Cu condiția să fie foarte atentă. Bineînțeles că o vor reclama la poliție dacă ar prinde-o dând târcoale garajului... dar, dacă acolo se află dubița cu pricina – o posibilă comoară de probe ADN – oare chiar ar face una ca asta?

Holly își dă seama acum că stă de patruzeci și cinci de minute în fața raportului preliminar, analizându-și iar și iar opțiunile ca un șoricel pe o roată de alergare. Bill i-ar spune că a venit momentul să se decidă: ori ia taurul de coarne, ori se lasă păgubașă. Dacă va păți ceva, dacă va dispărea și ea – puțin probabil, dar nu imposibil – va afla Pete despre asta. Sau Jérôme, când se va întoarce din marea aventură a vieții lui.

Deschide seiful din perete și scoate de acolo revolverul Smith & Wesson, de calibrul .38, model Victory. A fost al lui Bill, care l-a moștenit de la tatăl său. Acum îi aparține lui Holly. Când Bill încă lucra în poliție, arma lui de serviciu era un Glock automat, dar a preferat întotdeauna acest S&W. Pentru că, spunea el, un revolver nu se blochează niciodată. În seif este și o cutie cu cartușe. Holly încarcă arma, având grijă să lase goală camera de sub cuiul percutor, așa cum a învățat-o Bill, după care îl închide și îl blochează. Pune revolverul în geanta de umăr.

În seif mai este și altceva de la Bill, un obiect pe care a învățat singură cum să-l folosească (cu puțin ajutor din partea lui Pete). Scoate o casetă plată, îmbrăcată în piele de aligator, de douăzeci și trei de centimetri pe șapte, cu suprafața netedă.

O pune și pe aceasta în geantă, lângă revolver, cele câteva produse cosmetice, tubul cu strugurel de buze, pachetele cu batiste din hârtie, lanterna mică, sprayul cu piper, bricheta Bic și un pachet neînceput de țigări.

O întreabă pe asistenta virtuală Siri la ce oră apune soarele, iar Siri – la fel de amabilă și informată ca întotdeauna, știe chiar și bancuri – îi

răspunde că la ora 8:48 p.m. Nu poate să aştepte până atunci, dacă vrea să facă o poză clară cu dubita pe care speră să o găsească acolo, dar înserarea i se pare o perioadă numai bună pentru treaba ilegală de care trebuie să se ocupe. Probabil că soții Harris vor fi în living la ora aceea, uitându-se fie la un film, fie la Jocurile Olimpice de la Tokyo. Lui Holly nu-i place deloc să aştepte, dar, pentru că acum nu are încotro, se hotărăşte să se ducă acasă şi să-şi ocupe cu ceva timpul rămas.

Se pregăteşte să plece şi atunci îşi aduce aminte de o reclamă de la televizor. Câțiva adolescenți fug de un individ care seamănă cu Leatherface[117]**.** Unul dintre băieți le propune celorlalți să se ascundă în pod. Altul vine cu ideea să se ascundă în pivniță. Al treilea (o fată) zice: „Ce-ar fi să ne urcăm în maşina aia cu motorul pornit?" şi le-o arată. Ai patrulea (prietenul ei) exclamă: „Eşti nebună? Hai să ne ascundem după drujbele alea." Şi aşa fac. Crainicul comentează: „Numai decizii proaste se iau în filmele de groază." Dar Holly nu este acum într-un film de groază şi îşi spune că decizia ei nu este proastă. Are la ea sprayul şi are şi arma lui Bill, în caz de nevoie.

În adâncul sufletului, ştie că nu-i chiar adevărat... dar mai ştie şi că trebuie neapărat să se *convingă.*

13

Odată ajunsă acasă, Holly îşi face ceva de mâncare şi nu poate să mănânce. Îl sună pe Jérôme, care îi răspunde imediat şi exclamă pe un ton exaltat:

— Ia ghici unde sunt acum!

— Cocoțat pe Empire State Building.

— Nu.

— În Times Square.

— Nu.

— Pe feribotul care te duce la Staten Island?

Jérôme scoate sunetul bâzâit care se aude la emisiunile-concurs atunci când cineva dă un răspuns greşit.

— Mă dau bătută, Jérôme.

— În Central Park! E superb! Aş putea să mă plimb prin el toată ziua şi tot aş vedea ceva nou la fiecare pas. Are chiar şi o zonă

neîngrijită, la fel cum e Hățișul din Parcul Deerfield, numai că asta de aici se cheamă „Promenada”!

— Ai grijă să nu-ți fure cineva banii și actele.

— Stai liniștită, probabil o să mă fure când mă întorc acasă, spune el râzând.

— Pari foarte vesel.

— Păi, așa și sunt. E o zi extraordinar de bună. Mă bucur pentru mine, mă bucur pentru Barbara, iar mama și tata se bucură pentru noi amândoi.

— Evident că se bucură, zice Holly.

N-are de gând să îl anunțe despre moartea prietenei și îndrumătoarei Barbarei; nu-i treaba ei să-i dea vestea asta și, în fond, de ce să-l întristeze?

— Și eu mă bucur pentru tine, Jérôme. Te rog doar să nu te apuci să-mi zici Hollyberry, că ai să strici tot momentul ăsta frumos.

— Nici nu mă gândesc. Cum mai merge treaba cu cazul?

Acum Holly își dă brusc seama de ceva: *Asta-i șansa mea să mă urc în mașina cu motorul pornit în loc să mă ascund în spatele drujbelor.* Însă partea aceea a minții ei, acea parte care insistă să verifice dacă a închis focul la aragaz, acea parte care va ține întotdeauna minte că a uitat în autobuz cartea *Ziua în care nu moare niciun porc,* partea aceea îi șoptește la ureche: *Nu acum, nu încă.*

— Posibil ca Barbara să fi descoperit altă dispariție, îi spune ea.

Îi povestește tot ce știe despre Jorge Castro. Apoi încep să vorbească despre cartea lui Jérôme și despre așteptările lui. După un timp, Holly încheie conversația, pentru ca tânărul ei prieten să-și poată continua plimbarea prin locurile vrăjite din Central Park. Și își dă seama că nu i-a spus nimic despre bogăția care a picat pe capul ei. De fapt, nu a spus nimănui despre ea. Este cam la fel ca ideea cu dubița. În ambele situații, există mult prea multe semne de întrebare. Deocamdată, cel puțin.

14

Barbara și Marie au adus exemplare din toate cele douăsprezece cărți de poezii publicate de Olivia, printre care și câteva volume foarte

groase cu *Opere complete,* dar află acum că nu era nevoie. Majoritatea celor veniți la ceremonie, la umbra emblematicei Clopotnițe, și le-au adus pe ale lor. Multe dintre cărți sunt vechi, răsfoite foarte des și au pagini cu colțurile îndoite. Una dintre ele este legată cu elastice. Unii participanți au adus fotografii cu Olivia în diferite perioade ale vieții (cea mai frecventă fiind aceea în care apare alături de Humphrey Bogart, în fața Fântânii Trevi din Roma). Mulți aduc flori. Unul poartă un tricou – evident făcut special pentru această ocazie – pe care scrie doar atât: OK TRĂIEȘTE.

Apare și rulota de la fast-foodul lui Frankie, iar angajații împart repede sucuri și sendvișuri imense. Barbara nu știe dacă asta a fost ideea lui Rosalyn sau dacă Frankie a venit de capul lui. Foarte posibil ca Frankie să fie un mare fan al Oliviei. N-ar fi surprinsă să afle că așa este. În seara asta, chiar nimic n-ar mai putea să o surprindă. Niciodată nu s-a mai simțit în același timp atât de tristă și de fericită și de mândră.

Până la șase și jumătate se strâng în curte peste o sută de oameni. Și tot mai vin. Nimeni nu are răbdare să aprindă lumânarea abia la apus; un tânăr tuns cu creastă de indian Mohawk se urcă pe un scăunel și începe să citească la megafon poezia „Mânzul în sălbăticie". Oamenii se duc lângă el ca să îl asculte. Iar în tot acest timp participanții mănâncă hotdogi, beau suc, mănâncă inele de ceapă și cartofi prăjiți, beau bere și vin.

Marie o ia de după umeri pe Barbara.

— Nu-i minunat? Nu crezi că i-ar fi plăcut la nebunie?

Barbara își amintește de ziua când a cunoscut-o pe bătrâna poetă, când Olivia și-a mângâiat haina enormă de blană și a spus: *Faux, faux, blană faux.* Începe să plângă și o strânge pe Marie în brațe.

— I-ar fi plăcut atât de mult!

Puștiului cu tunsoarea Mohawk îi ia locul o fată cu un șarpe tatuat pe braț. Pune megafonul la gură și începe să citească „Și cât de înaltă eram în tinerețe".

Barbara o ascultă. A băut un strop de vin, dar parcă niciodată n-a mai avut mintea atât de limpede ca acum. *Nu mai trebuie să bei,* își spune ea. *Nu care cumva să uiți. Trebuie să ții minte toată viața ta că nu-i bine să bei.* Fata cu tatuajul termină și cedează locul de pe scăunel unui tip slab și cu ochelari, care pare a fi un proaspăt absolvent de facultate. Abia acum își amintește Barbara că și-a uitat telefonul acasă la Olivia. În

mod normal, nici la baie nu se duce fără el. Dar uite că în seara asta nu-i trebuie. Îi trebuie doar un hotdog cu mult muştar. Şi multe poezii. Vrea să simtă că dă pe din afară de atâta poezie.

15

Pe când Barbara şi Marie împart exemplare din cărțile Oliviei puținelor persoane care nu le au deja, Roddy Flarris se plimbă prin Parcul Deerfield, aşa cum face de obicei în ultimele ceasuri ale după-amiezii sau în primele ale serii. Plimbarea îi mai alină durerea din şoldurile care acum îl necăjesc mult mai tare decât ar fi normal, mai ales după atâtea săptămâni în care s-a înfruptat din mâncarea proaspătă oferită de spiriduşa Crăciunului. Însă mai are un motiv pentru care face asta. Nu ar vrea să recunoască, însă îi este din ce în ce mai greu să înțeleagă ce se petrece în jurul lui. Îi este din ce în ce mai greu să nu piardă firul acțiunii, cum se zice. Iar mersul pe jos îl ajută. Îi ventilează creierul.

În ultima săptămână, Roddy a mâncat la desert vreo şase sorbeturi făcute din îngheţată, afine şi creier de spiriduşă, însă tot nu şi-a recăpătat agerimea minţii. Iar asta îl consternează şi îl înfurie. Toate cercetările lui dovedesc că o dietă bogată în ţesut cerebral are efecte pozitive şi imediate asupra consumatorului. Când cimpanzeii masculi răpesc şi omoară puii lăsaţi nepăziţi de mame, creierul este primul pe care îl mănâncă. Poate nu cunosc motivul pentru care instinctul îi împinge să facă asta, dar cercetătorii îl ştiu foarte bine; creierul primatelor conţine acizi graşi, esenţiali pentru dezvoltarea şi sănătatea neurologică. Acizii graşi (iar creierul omului este format din grăsimi în proporţie de 60%) nu sunt produşi de organism, prin urmare, dacă se distrug – aşa cum i se întâmplă lui – trebuie neapărat să fie înlocuiţi. Este simplu ca „bună ziua” şi tratamentul lui a funcţionat în ultimii nouă ani. În termeni rudimentari, pe care niciodată nu ar îndrăzni să-i folosească într-un articol ştiinţific sau într-o prelegere, consumul de ţesut cerebral sănătos, mai ales dacă acesta provine de la o persoană tânără, vindecă boala Alzheimer.

Aşa crede el... dar dacă se înşală?

Nu, nu, *nu!*

Refuză să-şi închipuie că s-a strecurat vreo greşeală în cercetările lui întinse pe durata atât de multor ani. Dar dacă el elimină grăsimile vechi din creier mai repede decât le poate asimila pe cele noi? Dacă îşi elimină creierul la propriu? Evident că-i o idee absurdă, însă nu-şi mai poate aminti codul poştal al adresei lui. I se pare că poartă mărimea 44 la pantofi, dar nu este sigur; poate poartă 42. Va trebui să se uită pe talpă ca să se convingă. Alaltăieri chiar s-a chinuit să-şi aducă aminte care-i al doilea prenume al lui!

De cele mai multe ori, a fost în stare să ascundă această eroziune. Desigur că Emily a observat-o, dar nici măcar ea nu îşi dă seama de amploarea ei. Slavă Domnului că nu mai ține cursuri universitare şi slavă Domnului că o are pe Emily care să-i corecteze şi să-i stilizeze scrisorile pe care le trimite diferitelor reviste ştiințifice la care este abonat.

Mare parte a timpului este la fel de ager şi la subiect ca înainte. Uneori îşi imaginează că este într-un avion care zboară la altitudine joasă peste un peisaj pe care-l vede foarte clar. Dar apoi avionul intră în nori şi totul în jur se face cenuşiu. Ce faci într-o asemenea situație? Te ții bine de brațele scaunului şi aştepți să se termine turbulențele. Când ți se pune vreo întrebare, zâmbeşti şi iei o expresie inteligentă în loc să răspunzi. După aceea, avionul iese din nori, peisajul este din nou foarte clar, iar toate răspunsurile îți sunt la îndemână!

Plimbările prin parc îi aduc alinare pentru că nu mai trebuie să-şi facă griji despre ce spune sau ce întreabă – i s-a întâmplat (şi nu o singură dată) să întrebe care este numele unei persoane pe care o cunoaşte de peste treizeci de ani. În parc nu mai trebuie să fie permanent în stare de alertă. Poate înceta să se străduiască atât de tare. Câteodată face plimbări foarte lungi, ronțăind din chifteluțele făcute din carne de om pe care le ține în buzunar, savurând gustul ca de porc şi crusta prăjită (bine că măcar dinții i-au rămas întregi şi este foarte mândru de asta).

O potecă duce la alta, apoi la a treia şi la a patra. Uneori se aşază pe câte o bancă şi se uită la păsările ale căror denumiri nu şi le mai aminteşte... dar, când este singur, nici nu mai *trebuie* să şi le amintească. Pentru că, la urma urmei, pasărea tot pasăre este, indiferent cum i-ai spune. Shakespeare a avut dreptate în privința asta[118] Câteodată închiriază una dintre bărcuțele acelea viu colorate şi traversează cu ea

lacul Deerfield, bucurându-se de apa limpede şi de liniştea sufletească pe care i-o aduce gândul că acum nu-i mai pasă dacă este în nori sau a ieşit din ei.

Fireşte că s-a întâmplat odată să nu-şi mai aducă aminte drumul înapoi şi nici numărul casei sale. Dar şi-a *amintit* numele străzii, a rugat un îngrijitor din parc să aibă amabilitatea de a-i spune cum să ajungă pe Ridge Road, iar omul l-a îndrumat într-acolo, de parcă ar fi fost ceva absolut normal. Probabil chiar era. Deerfield este un parc mare, iar oamenii se rătăcesc tot timpul prin el.

Emily se confruntă cu propriile suferințe. N-o mai deranjează chiar atât de rău sciatica, de când a avut parte de toată bogăția de țesut adipos furnizat de spiriduşa Crăciunului, însă durerile nu i-au trecut chiar de tot. A fost o perioadă – după Castro, după Dressler – când dansa tangou prin living, cu brațele înlănțuite în jurul unui partener invizibil. Ba au făcut şi sex, mai ales după Castro. Însă nu mai fac. N-au mai făcut sex de... trei ani? De patru? în *ce an* a fost Castro?

Nu trebuie să o mai doară, nu trebuie s-o mai doară deloc. Carnea de om conține mai mulți macro şi micronutrienți decât oricare alt tip de carne. Doar cea a mamiferelor din subordinul suinelor se mai apropie cât de cât de ea – carnea mistreților, a porcilor domestici. Muşchiul şi măduva de om vindecă artrita şi sciatica; medicul spaniol Arnaldus de Villanova[119] a descoperit acest fapt încă din secolul al XlII-lea. Papa Inocențiu al VlII-lea a mâncat pudră de creier provenit de la băieței şi le-a băut sângele. În Anglia Evului Mediu, carnea deținuților spânzurați era considerată o delicatesă.

Dar Em se stinge. O cunoaşte la fel de bine cum îl cunoaşte şi ea pe el. Şi îi este clar că aşa se întâmplă.

Poate că există telepatie, pentru că abia ce s-a gândit la ea şi aude sunetul telefonului. Este melodia ei preferată: „Copacabana".

Adună-ți mințile! se îndeamnă el. *Concentrează-te şi fii deştept! Fii prezent!*

— Bună, iubire, ce faci?

— Am o veste bună şi una proastă, îi răspunde Emily. Pe care vrei s-o afli mai întâi?

— Normal că pe aia bună. Ştii că-mi place să mănânc desert înainte de legume.

— Vestea bună este că în sfârşit a dat în primire baba aia afurisită care mi-a furat protejata.

Lui Rodney i s-au reconectat circuitele, aşa că nu are nevoie decât de o singură secundă ca să reacţioneze.

— Despre Olivia Kingsbury vorbeşti?

— De nimeni alta, zice Emily, cu un hohot acru de râs. Îţi dai seama cât de tare trebuie să-i fie carnea? Ca pemmicanul[120] ăla mâncat de indieni!

— Bineînţeles că te exprimi metaforic, spune Roddy.

Măcar de data asta a reuşit să gândească mai repede decât ea şi să-şi dea seama că vorbesc la telefoanele mobile, care pot fi interceptate.

— Da, da, bineînţeles, zice Emily. Ideea e că scârba aia a murit. Tu unde eşti, iubitule? În parc?

— Da.

Rodney se aşază pe o bancă. Aude râsete şi strigăte de copii de la locul de joacă situat la ceva distanţă de el. Nu i se pare că ar fi prea mulţi; oricum, mai e puţin şi se face seară.

— Când ajungi acasă?

— Păi... repede. Parcă ziceai ceva şi de o veste proastă, nu?

— Din păcate. O mai ţii minte pe femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler?

— Da.

Însă îşi aminteşte foarte puţin şi ca printr-o ceaţă groasă.

— Cred că a intrat la bănuieli şi se gândeşte că noi am fost cumva implicaţi în... ştii tu despre ce vorbesc.

— Sigur că ştiu.

Habar nu are la ce anume se referă. Pentru că avionul intră în alţi nori grei şi cenuşii.

— Mi se pare ceva destul de serios şi cred că ar trebui să stăm de vorbă despre asta. Vino acasă înainte să se întunece, da? O să fac nişte sendvişuri de spiriduşi. Şi cu foarte mult muştar, aşa cum îţi place ţie.

— Grozav!

Da, i se pare grozav, însă doar din punct de vedere ştiinţific; până nu demult, ar fi salivat de poftă la gândul unui sendviş cu felioare subţiri de carne de om (atât de fragedă!).

— O să mă mai plimb puţin, nu mult. Ca să-mi fac poftă de mâncare.

— Bine, scumpule. Numai să nu uiţi.

Roddy îşi pune telefonul înapoi în buzunar şi priveşte în jur. Unde se află? Dar dă cu ochii de statuia lui Thomas Edison cu becul în mână şi îşi dă seama că a ajuns în apropierea lacului. Bravo! întotdeauna i-a plăcut să se uite la apa lui.

Femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler.

Da, acum îşi aminteşte. O şoricică atât de speriată de bombe, că nici nu şi-a dat masca jos. Şi a vrut să-l salute prin atingerea coatelor. De ce naiba să le fie teamă de una ca ea?

Datorită dopurilor de urechi, căptuşite cu grăsime de om – pe care le poartă mai ales seara – auzul îi este la fel de bun ca dantura, iar acum aude (sigur, destul de vag) pe cineva care zbiară printr-un megafon undeva departe, probabil în campusul universitar. Nu ştie ce se poate petrece acolo, din moment ce este vacanţă de vară şi colegiul este închis, ca să nu mai spună că, oricum, aşa ar fi fost din cauza panicii ridicole provocate de Noua Gripă (că aşa îi zice Emily – uite, asta mai ţine minte). Dar poate are legătură cu puştiul ăla Negru ucis când s-a împotrivit arestării. Nu contează ce este, oricum nu are nicio legătură cu el.

Aşa că domnul Roddy Harris, doctor în biologie şi renumit nutriţionist, zis şi Domnul-cu-carnea, îşi continuă nepăsător drumul.

16

Unchiul Henry obişnuia să spună că Holly ajunge prea devreme la orice întâlnire şi mare dreptate avea. Acum, abia dacă are răbdare să se uite la jumătate din programul de ştiri de la postul ABC, unde David Muir vorbeşte despre Covid şi apoi iar despre Covid, după care mai spune ceva tot despre Covid. Nu mai suportă aşteptarea. Pleacă de acasă, se urcă în maşină şi traversează oraşul în lumina blândă, dar încă puternică a apusului, care-i bate în parbriz şi o face să-şi mijească ochii, deşi şi-a coborât parasolarul. Când trece prin campus, aude ceva din curtea interioară – nu desluşeşte cuvintele, dar îi este clar că vorbeşte cineva la un microfon sau printr-un megafon. Presupune că este vorba despre un miting Black Lives Matter.

Merge pe strada şerpuită dintre vilele victoriene şi parc. Respectă limita de viteză de 40 km/h şi are grijă să nu încetinească şi mai mult când trece prin fața casei unde locuiesc soții Harris. Dar reuşeşte să se uite bine la ea. I se pare că n-ar fi nimeni acolo, însă asta nu înseamnă nimic. *Poate* iau masa în oraş, însă, având în vedere situația actuală – Covid, iar Covid, şi deasupra alt Covid –, Holly se cam îndoieşte că aşa ar sta lucrurile. Probabil se uită la televizor sau mănâncă ceva, poate şi una, şi alta. Din cauza aleii în pantă, nu îşi dă seama dacă garajul este unul dublu sau nu, dar reuşeşte să-i vadă acoperişul care i se pare destul de mare.

Se uită bine şi la casa de alături, care are în față un anunț cu DE VÂNZARE şi a cărei peluză va muri curând de sete. *Ar trebui să se ocupe de ea agentul imobiliar, s-o ude, să nu se usuce de tot,* îşi spune Holly şi se întreabă dacă nu cumva agentul respectiv este chiar George Rafferty. Pe anunț nu este trecut niciun nume. Şi oricum pe ea nu o interesează nici agentul şi nici peluza. O interesează gardul viu care se întinde pe toată latura proprietății nelocuite, până dincolo de garajul familiei Harris.

Holly coboară panta şi opreşte lângă trotuar, puțin mai sus de terenul de joacă. Acolo este o parcare (chiar aceea din care a fost răpit Jorge Castro) şi sunt multe locuri libere, dar vrea să fumeze cât timp aşteaptă şi nu-şi doreşte să o vadă copiii cum se lasă pradă acestui obicei nesănătos. Deschide portiera şi, cu picioarele pe asfalt, îşi aprinde țigara.

Şapte şi douăzeci. Îşi ia telefonul din buzunar, se gândeşte dacă n-ar fi bine s-o sune pe Isabelle Jaynes, vâră telefonul la loc. Trebuie mai întâi să vadă dacă dubița este în garajul soților Harris. Dacă nu o găseşte acolo, îi va spune lui Penny că nu o sfătuieşte să se adreseze poliției – pentru că nu au nicio dovadă clară, ci doar câteva probe indirecte, uşor de respins ca neîntemeiate de cei doi Harris (sau de avocatul lor), care ar putea pretinde că sunt doar nişte simple coincidențe. Dar, dacă există cea mai mică şansă ca Bonnie să mai fie în viață, cu siguranță că Penny va apela la ajutorul poliției. Iar asta le va da de ştire soților Harris că au fost descoperiți, iar ei vor avertiza persoana pe care o protejează. Şi atunci, este foarte probabil ca respectiva persoană, *prădătorul,* să dispară.

Dubița. Va fi totul bine dacă dubița e acolo.

Locul de joacă este aproape gol acum. Majoritatea copiilor au plecat la casele lor. Trei adolescenți, doi băieți și o fată, se prostesc la carusel – băieții îl împing cu putere și fata se dă în el, cu brațele ridicate deasupra capului și cu părul fluturând. Holly presupune că vor veni curând și alți tineri. Pentru că sunt multe pușlamale – și băieți, și fete – pe care nu le interesează acțiunea organizată la colegiul de pe culmea dealului.

Se uită din nou la ceas. 7:30. Nu trebuie să mai aștepte prea mult dacă vrea să facă o poză clară cu dubița – sigur, presupunând că există vreo dubiță pe care s-o fotografieze. Dar încă este prea multă lumină. Se decide să aștepte până la opt fără un sfert. Să se mai lungească puțin umbrele. Însă îi este greu. Nu știe să aștepte. Răbdarea n-a fost niciodată punctul ei forte. Precis că, dacă va fi foarte prudentă, ar putea...

Ba nu. Așteaptă. Asta e vocea lui Bill.

Mai apar câțiva adolescenți pe lângă cei de la carusel și o pornesc toți la plimbare prin parc. Probabil se duc spre zona care se cheamă Hățișul. Sau spre Bolovanul cu Filme. Holly își aprinde altă țigară și o fumează cu portiera deschisă și cu picioarele pe asfalt. Fumează încet, cât de încet poate. Zadarnic. O termină la opt fără douăzeci. Își spune că nu mai poate aștepta. Stinge țigara în scrumiera ei portabilă (plină vârf cu chiștoace – zău așa, chiar trebuie să se lase... sau măcar să le mai reducă) și o pune între scaunele din față. Scoate o șapcă cu logoul echipei de baseball Columbus Clippers și și-o îndeasă pe cap. Încuie mașina și pornește pe trotuar către casa goală, învecinată cu locuința soților Harris.

17

Mintea i se mai limpezește puțin – deși starea aceasta nu va dura prea mult –, iar Roddy se întreabă îngândurat: *Dar dacă femeia aia care a speriat-o pe Em a aflat de dispariția fetei Negre?* Nu-și mai amintește cum o chema pe fata cea Neagră – poate Evelyn –, dar știe că era vegană și obraznică. A pomenit oare Emily ceva despre Twitter? A zis că cineva punea întrebări pe Twitter despre fata Neagră?

Pleacă de lângă lac și merge încet pe o potecă largă și pietruită care ajunge lângă locul de joacă. Se așază pe o bancă pentru că vrea să-și

odihnească puțin șoldurile înainte de a urca panta până acasă, dar și pentru că nu vrea să treacă printre adolescenții care se joacă pe un carusel destinat doar copiilor mici.

Pe partea cealaltă a străzii, cam la vreo treizeci și cinci de metri distanță de locul de joacă, (nu-i prea departe ca să vadă bine ce vede?) o femeie stă într-o mașină cu portiera deschisă. Femeia fumează o țigară. Cu toate că i se pare vag cunoscută, nu-i nimic vag în țiuitul sirenei de alarmă care i s-a declanșat în cap. Ceva nu-i în regulă cu femeia aia. Nu-i deloc în regulă.

Încă poate să-și limpezească mintea atunci când este neapărată nevoie și acum se forțează să o facă. Femeia stă cu coatele sprijinite pe genunchi, cu capul lăsat în jos, ridicând doar mâna din când în când ea să mai tragă un fum din porcăria aia cancerigenă. Când termină, o stinge în ceva – poate o cutiuță de tablă în care au fost bomboane de tuse – și se ridică. Roddy crede că a știut de dinainte cine este, pentru că este îmbrăcată cu aceiași pantaloni cu buzunare multe și mari pe care-i purta când a venit la ei acasă (sau o pereche identică. Îi vede chipul și nu mai are nicio îndoială. Este șoricica aia care se interesa de Cary Dressler, aia care saluta cu cotul. Femeia care investighează și dispariția lui Bonnie Dahl, deși nu i-a mărturisit asta.

A intrat la bănuieli, a spus Emily.

Mi se pare ceva destul de serios, a spus Emily.

Roddy își zice acum că soția lui are dreptate.

Își scoate telefonul din buzunar și sună acasă. Vizavi de el, femeia își pune o șapcă, își trage cozorocul pe ochi, ca să nu o deranjeze ultimele raze ale soarelui (ori ca să-și ascundă cât mai mult fața). Încuie mașina. Farurile sclipesc o dată. Se îndepărtează. Roddy stă cu telefonul în mână și îl ascultă cum sună o dată... de două ori... de trei ori.

— Haide! șoptește el. Haide, *răspunde*

Aude vocea lui Emily.

— Dacă mă suni ca să mă anunți că *acum* ți s-a făcut foame...

— Nu mi s-a făcut nicio foame.

Șoricica indiscretă care salută cu cotul urcă strada.

— Vine femeia aia. *Molly Givens* sau cum naiba o cheamă. Și nu cred că vine ca să ne mai întrebe ceva, pentru că și-a lăsat mașina la capătul străzii. Cred că vrea să-și vâre nas...

Dar Emily nu-l mai aude.

Roddy își pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din față și îl pipăie pe cel din dreapta, sperând că are acolo ce-i trebuie. De obicei îl are la el atunci când merge singur la plimbare, pentru că, prin parc, mai sunt și oameni răi. Da, e acolo. Se ridică de pe bancă și traversează. Femeia merge repede (cam prea repede pentru o fumătoare), iar pe el nu-l mai țin șoldurile. O urmărește de la distanță, sperând să nu se uite în urmă și să-l vadă. Dacă nu o face, totul va fi bine. Poate.

Oare cât de multe știe? se întreabă el. *A aflat și de fata aia vegană – Evelyn sau Eleanor sau cum o chema?*

Dacă a aflat de dispariția ei, așa cum a aflat și de a lui Cary și a lui Bonnie înseamnă... înseamnă...

— Înseamnă că o să strice totul, își șoptește el.

18

Emily se grăbește să ajungă în biroul de la parterul casei. Bineînțeles că o doare mijlocul când merge prea repede, dar asta n-o oprește acum și se mulțumește doar să scoată niște scâncete stinse și să-și apese degetele de la ambele mâini în regiunea lombară, de parcă i-ar fi teamă să nu i se dezintegreze. I-au dispărut cele mai intense dureri imediat după ce au mâncat ficatul lui Bonnie Dahl – Roddy a fost cavaler și i-a oferit ei partea cea mai mare, iar ea a hăpăit-o de îndată, chiar dacă era pe jumătate crudă –, dar durerile nu i-au trecut complet, așa cum s-a întâmplat și după Castro, și după Dressler. Este de-a dreptul îngrozită când se gândește că durerea s-ar putea întoarce cu și mai multă intensitate, însă acum trebuie să se ocupe de scârba aia indiscretă, pe care o cheamă Holly Gibney, nu *Molly Givens*, cum a zis Roddy.

Oare cât de multe știe?

În fond, nici nu-i pasă. Știe deja prea multe, din moment ce pune întrebări și despre Ellen Craslow. Chiar dacă Roddy nu și-a mai amintit cu exactitate numele ei, are mare dreptate într-o privință: nu-ți lași mașina la patru sute de metri mai încolo, dacă tot ce vrei este să bați la ușa omului și să-i mai pui câteva întrebări. Îți lași mașina la mama dracului doar dacă intenția ta este să-ți vâri nasul în treburile altora.

Și-au pus un sistem de alarmă de ultimă generație, care acoperă întregul perimetru al casei și al terenului din jur. Alertează poliția doar

dacă nu este închis în timp de șaizeci de minute după ce s-a declanșat prima dată. Nu hoții au fost grija lor cea mai importantă când l-au instalat, deși nu au declarat asta niciodată. Acum Emily pornește alarma, o reglează pe comanda CASA, apoi pornește toate cele zece camere de supraveghere, puse chiar de Roddy într-o perioadă mult mai fericită, când te puteai bizui pe el să facă asemenea treburi. Camerele acoperă bucătăria, livingul, subsolul (evident!), partea din față a casei, părțile laterale, partea din spate și garajul.

Emily se așază pe scaun și se uită la monitor. Își spune că au ajuns prea departe ca să mai poată da înapoi acum.

19

Holly se apropie de casa goală de la numărul 91, Ridge Road. Se uită repede în față și la capătul străzii. Nu vede pe nimeni și, fără pic de ezitare (pentru că cel care ezită de obicei pierde cursa), schimbă brusc direcția și intră pe iarba uscată, după care înaintează pe latura stângă a casei, care o ascunde de eventualii privitori de la numărul 93.

Ajunge în spate și traversează o curticică pavată până la gardul viu care o separă de curtea soților Harris. Merge repede, fără nicio oprire. Este în pericol, așa că o variantă mult mai calmă și mai rațională a ei preia hățurile. Aceeași variantă care a aruncat toate bibelourile alea detestabile în căminul din casa mamei sale. Se îndreaptă tiptil spre gardul viu. Observă câteva locuri unde vegetația este mai săracă din cauza verii caniculare și fără ploi și a lipsei de îngrijire din ultima vreme, de când casa a fost eliberată de foștii proprietari. Cel mai bun loc se află vizavi de ceea ce ea crede că ar fi bucătăria soților Harris. Însă Holly nu pe acela îl alege. După cum era de așteptat, cel mai prost se află vizavi de garaj, iar ea tocmai pe acesta vrea să-l folosească. Bine măcar că și-a pus pantalonii și o bluză cu mâneci lungi.

Se apleacă și se uită la garaj prin gardul viu. Îl vede dintr-o parte, dar *tot* nu-și poate da seama dacă este un garaj pentru o singură mașină sau pentru două. Însă observă ceva interesant. Nu are decât un singur geam. Un geam complet opac. Poate că are un oblon, dar Holly crede că a fost vopsită sticla pe dinăuntru.

— De ce să faci *așa ceva*? murmură ea, cu toate că răspunsul este evident: cineva din casă are ceva de ascuns.

Holly se întoarce cu spatele, își strânge geanta la piept și trece prin gardul viu. Nu se lasă cu vătămări – doar câteva zgârieturi mici pe ceafă. Se uită în jur. Sub streașină garajului sunt două pubele din plastic pentru gunoiul menajer și un container pentru deșeurile reciclabile. În dreapta este aleea care duce la stradă. De unde se află ea acum, Holly nu vede decât acoperișul unei mașini care trece pe acolo.

Se apropie de geamul garajului și, da, nu s-a înșelat: a fost acoperit cu vopsea neagră și mată. Ocolește construcția și dă cu ochii de ce spera să găsească acolo: ușa din spate. Se așteaptă să fie încuiată și chiar așa este. Scoate din geantă caseta îmbrăcată în piele de aligator și o deschide. În ea, aliniate ca instrumentele chirurgicale într-o sală de operații, se află șperaclele lui Bill Hodges. Se uită cu atenție la broască. Este Yale, așa că scoate din trusă instrumentul potrivit și îl introduce în partea de sus a cilindrului, dar foarte, foarte ușor, ca să nu miște niciun bolț de blocare. Vâră dedesubt al doilea șperaclu. Îl rotește spre dreapta până când se conectează. Abia acum poate să decupleze bolțul de sus cu primul șperaclu... îl aude cum se retrage și acum al doilea bolț... și...

O mai fi și al treilea? Dacă da, nu este cuplat. Broasca este veche, așa că se poate să nu mai existe și un al treilea. Mușcându-și aproape până la sânge buza de jos, rotește foarte încet primul șperaclu și împinge. Aude un pocnet mic și se teme ca nu cumva să fi scăpat un bolț și să fie nevoită s-o ia de la început. Dar ușa se întredeschide puțin.

Holly răsuflă ușurată (nici nu și-a dat seama că și-a ținut respirația în tot acest timp) și pune șperaclele înapoi în trusă. Pune trusa înapoi în geanta care acum îi atârnă în jurul gâtului. Se ridică și își scoate telefonul din buzunar.

Fii aici, dubițo! se roagă ea. *Te rog, fii aici!*

20

Emily nu poate să-l mai aștepte pe Roddy; foarte posibil ca mintea lui instabilă să-l fi dus într-o cu totul altă direcție. Deschide ușa dinspre curte a bucătăriei și se așază pe ultima dintre cele trei trepte. După care se întinde pe ea. O doare rău spatele de la muchia din beton, dar nu trebuie să se gândească acum la asta. Își ridică un picior într-o parte și își duce un braț la spate, sperând că lasă impresia unei poziții ciudate și

incomode. Şi chiar că-i este al naibii de incomod să stea aşa. Oare arată ca o bătrână care tocmai ce a căzut rău de tot? O bătrână care are mare nevoie de ajutor?

Bine ar fi să o păcălesc, își spune ea. *Tare bine ar fi.*

21

Dubița este acolo, iar Holly nici măcar nu trebuie să verifice dacă a fost dotată cu vreo rampă, pentru că, pe plăcuța de înmatriculare din spate, alături de prescurtarea statului Wisconsin, se află și desenul scaunului cu rotile – simbol recunoscut oficial pentru vehiculele care transportă persoane cu dizabilități locomotorii. Nu mai este prea puternică lumina care pătrunde prin uşa din spate, dar încă-i destul de bună.

Holly face trei fotografii cu telefonul. Crede că doar dovada cu plăcuța asta este suficientă pentru demararea unei anchete a poliției.

Ştie că a venit momentul să plece de aici. De fapt, momentul ăla a venit şi *a trecut* deja. Numai că vrea să afle mai multe. Se uită repede spre uşă – nu-i nimeni acolo – şi se apropie de spatele dubiței. Şi geamurile ei au fost vopsite în negru, dar îşi lipeşte fruntea de unul, cu mâinile pavăză la ochi. Aşa poate să vadă ce este înăuntru.

Și înăuntru este un scaun cu rotile.

Deci aşa reuşesc, jubilează ea. *Aşa reuşesc să-şi oprească victima. Şi după ce o opresc, tipul ăla cu care lucrează – adevăratul criminal din toată povestea asta – iese din dubită şi face restul.*

Chiar că nu mai trebuie să-şi mai forțeze norocul. Mai face trei poze cu scaunul cu rotile, iese din garaj şi închide uşa. Se întoarce spre gardul viu, ca să plece pe acelaşi drum pe care a venit. Şi chiar atunci aude țipetele stinse:

— Ajutor! E cineva aici? Am căzut şi mă doare!

Numai că strigătele acestea de ajutor nu o conving pe Holly. Nu, nici pe departe. În primul rând, pentru că prea le-a auzit la momentul potrivit; dar mai ales pentru că propria ei mamă obişnuia să joace aceeaşi scenetă cu *vai, cât de tare mă doare*, ori de câte ori voia ca Holly să rămână lângă ea... sau, dacă o vedea că se încăpățânează să plece, măcar să se simtă atât de vinovată că a lăsat-o singură şi suferindă,

încât să se întoarcă foarte repede acasă. Şi stratagema asta a ei a funcționat multă vreme. *Iar atunci când n-a mai funcționat,* îşi spune Holly acum, *l-a convins pe unchiul Henry să se alieze cu ea şi să mă fraierească amândoi.*

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor!

Primul impuls al lui Holly este să iasă prin gardul viu şi s-o lase pe femeia aceea – Emily Harris, că n-are cine altcineva să fie – să-şi joace mai departe rolul de bătrână neajutorată într-un teatru gol. Însă se răzgândeşte. Se duce până la colțul garajului şi se uită spre locul de unde vin văicărelile. Femeia zace pe trepte, cu un picior îndoit într-un unghi ciudat şi cu o mână dusă la spate. Capotul i s-a ridicat peste genunchi. Este slabă şi palidă şi plăpândă şi chiar lasă impresia că ar avea dureri mari. *O să fim exact ca Bette Davis şi Joan Crawford* în Ce s-a întâmplat cu Baby Jane[121] *iar dacă o să iasă şi soțul ei din casă, o să fie şi mai bine.*

— Dumnezeule mare! exclamă ea, apropiindu-se de femeia căzută. Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat, răspunde femeia.

Mda, vocea îi tremură exact aşa cum cere rolul, dar Holly crede că suspinul care urmează este mult prea teatral.

— Ajută-mă, te rog. Poți să-mi îndrepți piciorul? Nu cred că l-am rupt, dar...

— Poate ați avea nevoie de un scaun cu rotile, spune Holly pe un ton plin de compasiune. Aveți unul în dubiță, nu-i aşa?

O scânteie de ură se aprinde în ochii doamnei Harris. Apoi scoate un geamăt prelung. Holly îşi dă seama că geamătul nu este complet prefăcut. Da, femeia aceasta are dureri, însă nu-i mai puțin adevărat că este şi disperată.

Holly se apleacă spre ea. Ține mâna în geantă, doar cât să atingă țeava scurtă a revolverului lui Bill.

— Câți oameni ați răpit, doamnă profesoară Harris? De patru am aflat eu şi cred că mai este unul, un scriitor. Şi *pentru* cine i-ați răpit? Asta vreau eu să

Emily îşi scoate mâna pe care o ținea la spate. În ea ține un pistol cu electroşocuri Vipertek VTS-989, cunoscut în familia Harris drept Numărul Unu. Este extrem de puternic, dar Holly nu-i dă timp să-l folosească. Chiar din clipa când a văzut-o pe Emily Harris trântită pe

trepte într-o poziție atât de artificială și afectată, și-a dat seama că ține mâna aia la spate cu un scop anume. Scoate din geantă revolverul lui Bill și, cu o mișcare fulgerătoare, o lovește peste încheietură cu el. Numărul Unu se rostogolește cu zgomot pe dalele curții. Emily n-a mai apucat să-l folosească.

— *Au!* zbiară ea.

Iar zbieretul acesta este în totalitate autentic.

— *Mi-ai rupt mâna, cretino!*

— Pistoalele cu electroșocuri sunt ilegale în statul nostru, spune Holly, aplecându-se să-l ridice de pe jos, dar cred că nu în privința asta ar trebui să-ți faci griji acum, când...

Observă că femeia se uită în altă parte și vrea să se întoarcă. Însă este prea târziu. Electrozii pistoalelor Vipertek pot pătrunde prin trei straturi de haine, chiar dacă primul dintre ele ar fi un palton de iarnă, iar Holly poartă acum doar o bluză din bumbac. Așa că electrozii de la Numărul Doi trec fără probleme prin ea și prin breteaua de la sutien. Holly se înalță pe vârfurile picioarelor, ridică mâinile deasupra capului ca un fotbalist fericit că a dat un gol, după care se prăbușește pe dale.

— Slavă Domnului că m-a salvat cavaleria, oftează Emily. Ajută-mă să mă ridic! Scârba asta ordinară mi-a rupt mâna.

Roddy o ajută. Emily aruncă o privire la Holly și o apucă râsul. De fapt, scoate un chicotit slab, dar tot se cheamă că râde.

— Adevărul e că m-a făcut să uit o clipă de durerea de spate. Aș vrea să-mi pui o cataplasmă și să-mi dai o infuzie din aia specială de-a ta. E moartă? Te rog, spune-mi că nu. Trebuie neapărat să aflăm cât de multe știe și dacă a spus cuiva.

Roddy se apleacă și își lipește degetele de gâtul lui Holly.

— Pulsul e foarte slab. O să-și revină într-o oră sau două.

— Ba n-o să-și revină deloc, spune Emily, pentru că ai să-i faci o injecție. Dar nu cu valium. Cu ketamină.

Își duce mâna teafără la spate și se întinde.

— Zău că mi se pare că mi-e mai bine. Poate ar fi fost bine să încerc mai demult terapia cu trepte din ciment. Mai întâi o să aflăm ce vrem să știm, după aia o s-o ucidem.

— S-ar putea ca ăsta să fie sfârșitul, murmură Roddy.

Îi tremură buzele și i s-au umezit ochii.

— Slavă Domnului că avem pastilele...

Da. Le au. Emily le-a adus la parter. Pentru orice eventualitate.

— Poate da sau poate nu. Nu-ți pierde speranța, iubire, nu-ți pierde speranța. În orice caz, un lucru e cert: scârba asta n-o să ne mai deranjeze niciodată.

Și îi trage un șut lui Holly în coaste.

— Asta capeți dacă-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala, scârbă!

Apoi se uită la Roddy.

— Adu o pătură! Trebuie s-o târâm. N-o să fie nicio problemă dacă-și rupe un picior când o tragem pe scară până la subsol, că n-o să sufere prea multă vreme din cauza asta.

22

În aceeași seară, la ora nouă, Penny Dahl stă pe terasa căsuței sale cochete din Upriver, cam la douăzeci de kilometri spre nord de centrul orașului. A fost o altă zi caniculară, dar acum s-a mai răcorit și este plăcut să stai afară. Câțiva licurici – însă mult mai puțini decât în copilăria lui Penny – fac desene ciudate deasupra gazonului. Penny ține telefonul în poală. Se așteaptă să-l audă sunând dintr-o clipă în alta, pentru că așa i-a promis detectiva pe care a angajat-o.

Se face nouă și un sfert, detectiva nu a sunat încă, iar Penny este iritată. Se face nouă și jumătate, detectiva tot nu a sunat, iar Penny începe să fiarbă. O *plătește* pe femeia asta și o plătește mai mult decât își poate permite. Herbert, fostul ei soț, a acceptat să contribuie și el la onorariu, ceea ce-i mai ușurează puțin situația; dar, chiar și așa, banul e ban, iar promisiunea e promisiune.

La zece fără douăzeci o sună ea pe Holly și îi răspunde mesageria vocală. Textul înregistrat este scurt și la obiect: „Ați sunat la Holly Gibney. Nu pot să răspund la telefon. Vă rog lăsați un mesaj concis și un număr la care vă pot găsi.”

— Sunt Penny. Trebuia să-mi spui la ora nouă ce ai mai aflat. Sună-mă *imediați* închide telefonul. Se uită la dansul licuricilor. A fost întotdeauna iute la mânie – atât Herbert, cât și Bonnie Dahl ar putea să confirme asta –, iar la ora zece deja clocotește de furie.

O sună din nou pe Holly, aude semnalul pentru mesaj, după care spune:

— Mai aştept până la zece şi jumătate, apoi mă duc la culcare şi tu poți să consideri că am anulat contractul nostru.

Însă expresia este prea moale şi nu i se pare că îi redă supărarea aşa cum trebuie. Aşa că adaugă:

— Te poți considera *concediată!* închide telefonul apăsând foarte tare tasta, de parcă *pe ea* ar vrea să-şi verse toată furia.

Se face zece şi jumătate. Apoi se face unsprezece fără un sfert. Penny îşi dă seama că s-a lăsat roua. Mai sună o dată şi dă din nou de mesageria vocală.

— La telefon este Penny, angajatoarea ta. *Fosta* angajatoare. Eşti concediată!

Vrea să închidă, dar îi mai vine o idee. O idee foarte bună.

— Şi vreau să-mi înapoiezi toți banii! Nu eşti bună de nimic!

Intră în casă cu paşi apăsați, aruncă telefonul pe canapeaua din living şi se duce la baie ca să se spele pe dinți. Se vede în oglindă – este prea slabă, prea palidă, pare cu vreo zece ani mai bătrână decât în realitate. Ba nu, nu cu zece. Cu cincisprezece. I-a dispărut fiica, poate e moartă pe undeva, iar tâmpită aia de detectivă probabil că stă la băute în vreun bar.

Plânge deja când se dezbracă şi se bagă în pat. Ba nu, nu stă la nicio băută în niciun bar.

Evident că sunt mulți oameni care fac asta, dar nu şi tipa aia cu aspect de şoricică şi cu masca mereu pe mutră şi cu stilul ăla afectat de salut cu cotul. Cel mai probabil că stă acasă şi se uită la televizor şi şi-a închis telefonul.

— Şi a uitat cu totul de mine, şopteşte Penny în întuneric.

Parcă niciodată în viață nu s-a simțit atât de singură. Atât de părăsită.

— Idioata dracului!

Închide ochii.

29 IULIE 2021
1

La un moment dat, în aceeaşi noapte, Holly are un vis ciudat. Se află într-o cuşcă cu gratii încrucișate, care formează o mulțime de pătrate.

Un bărbat în vârstă stă pe un scaun şi se uită la ea. Nu-l desluşeşte prea bine, din cauză că vede dublu, dar i se pare că ar fi acoperit cu maşinuțe de pompieri.

— Ştiai că ficatul de om conține 2.600 de calorii? Unele sunt doar grăsimi, dar majoritatea, aproape toate, sunt proteină pură. Acest organ excepțional...

Bătrânul cu Maşinuțe-de-Pompieri îşi continuă prelegerea – acum spune ceva despre carnea de la pulpă –, dar ea nu mai vrea să-l asculte. Este un vis îngrozitor, un coşmar, mult mai înspăimântător decât cele despre mama ei. Plus că o doare capul mai rău decât a durut-o vreodată.

Holly închide ochii şi se retrage în neant.

2

Penny este mult prea nervoasă şi nu o mai ia somnul. Nu face decât să se zvârcolească în pat. Dar, pe la trei dimineața, toată supărarea ei pe Holly se transformă într-un soi de nelinişte care nu-i dă pace. I-a dispărut fiica, de parcă ar fi intrat printr-una din numeroasele trape ascunse ale universului şi s-a făcut nevăzută. Nu mai ştie nimeni de ea. Dacă la fel a pățit şi Holly?

Când era în plină criză de furie, i-a zis lui Holly că nu e bună de nimic, însă totuşi *nu crede* că acesta ar fi adevărul. Dimpotrivă chiar, i se păruse foarte pricepută la ce face, iar toate realizările ei anterioare – trebuie consemnat faptul că Penny şi-a făcut temele dinainte – demonstrează asta. Deşi chiar şi cei mai competenți oameni o mai dau uneori cu bâta în baltă. Calcă într-una dintre trapele alea ascunse şi – bufi – se duc la fund.

Penny se dă jos din pat, îşi ia telefonul şi o sună iarăşi pe Holly. Din nou îi răspunde mesageria vocală. Retrăieşte momentele acelea oribile când încerca să dea de Bonnie şi mesageria *ei* îi răspundea. Poate să-şi spună mult şi bine că nu este acelaşi lucru, că acum trebuie să existe o explicație rezonabilă, că nu au trecut decât şase ore de când ar fi trebuit să discute: numai că, la trei dimineața, mintea ți se umple cu tot soiul de

arătări hidoase, cu colți ascuțiți. Îi pare rău că pe site-ul agenției nu a găsit și numărul telefonului personal al partenerului lui Holly. Mare ghinion, nu? Şi, chiar dacă ar fi avut numărul lui, ce om normal își lasă telefonul deschis la ora asta din noapte?

Mulți oameni fac asta, se contrazice singură. *Părinții de adolescenți... cei care lucrează în schimbul de noapte... poate chiar și detectivii particulari.*

Îi vine o idee și intră pe pagina de web a agenției „Ce-am găsit al meu să fie". Sunt trecute acolo atât numele partenerului lui Holly, cât și numărul telefonului său de serviciu. De asemenea, este și o listă cu tipurile de asistență pe care le oferă agenția, precum și orele între care este deschisă: de la 9 a.m. La 4 p.m., exact ca banca lui Penny. În partea de jos a paginii mai scrie: în afara orelor de program, sunați la 225 521 6283, iar dedesubt, cu litere roșii: *Dacă vi se pare că sunteți în pericol iminent, SUNAȚI IMEDIAI LA POLIȚIE!*

Dar Penny nu are de gând să sune la poliție; s-ar face de râs. Sigur, presupunând că i-ar răspunde cineva. Însă numărul de telefon scris acolo trebuie să aparțină unei centrale telefonice unde poate lăsa un mesaj. Așa că sună. Îi răspunde o femeie care pare pe jumătate adormită și care tușește din când în când destul de urât. Penny își spune că femeia lucrează de acasă, chiar dacă este bolnavă.

— Centrala telefonică Braden, cu care client doriți să luați legătura?

— Cu agenția „Ce-am găsit al meu să fie". Numele meu este Pénélope Dahl. Trebuie neapărat să vorbesc cu unul dintre parteneri. Numele lui este Peter Huntley. Ar putea să fie vorba despre o urgență.

Dar își dă seama că nu este destul de convingătoare.

— Vreau să spun că este. Este o urgență.

— Doamnă, nu ne este permis să divulgăm numerele personale de...

— Dar dumneavoastră le aveți, da? Pentru urgențe?

Centralista nu-i răspunde. Pentru că un acces de tuse nu poate fi considerat răspuns, nu?

— Eu am sunat-o pe Holly Gibney, partenera domnului Huntley. Am sunat-o de multe ori. Nu răspunde. Numărul ei *personal* este 440 771 8218.

Puteți să verificați. Dar *nu* știu numărul personal al domnului Huntley. Așa că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă rog.

Centralista tuşeşte în continuare. Însă Penny mai aude şi un foşnet de hârtii, aşa că îşi zice: *Se uită în regulament.* Apoi femeia îi spune:

— Îi voi da eu domnului Huntley numărul dumneavoastră. Sau mai bine lăsaţi-l chiar dumneavoastră în mesageria vocală a telefonului său de serviciu. Ştiţi că e trei jumate dimineaţa, da?

— Da, ştiu. Rugaţi-l s-o sune pe Pénélope Dahl. Penny. Numărul meu este...

— Îl am afişat pe ecran.

Şi femeia începe din nou să tuşească.

— Vă mulţumesc mult de tot! Aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă!

Trec douăzeci de minute şi Huntley nu o sună (nu că s-ar fi aşteptat la asta). Penny se întinde din nou în pat, cu telefonul alături, pe noptieră. Aţipeşte. Visează că fiica ei se întoarce acasă. O îmbrăţişează şi îi promite că nu se va mai amesteca niciodată în viaţa ei. Telefonul rămâne mut.

3

Holly îşi recapătă treptat cunoştinţa şi se trezeşte într-o lume a durerii. O singură dată a suferit de mahmureală în întreaga ei viaţă – şi asta, din cauza unei petreceri de Revelion de care nu vrea să-şi aducă aminte – dar nici nu se poate compara cu ce simte acum. Creierul parcă-i este un burete îmbibat cu sânge, închis într-o carcasă din oase. Îi zvâcneşte tot corpul. Parcă o mulţime de viespi, din specia „viespi asasine”, şi-au împlântat acele otrăvite în spatele şi în ceafa ei. Atât de tare o dor coastele din partea dreaptă, că-i este greu şi să respire. Fără să deschidă ochii, duce mâna acolo şi se apasă uşor. O doare şi mai rău, dar are impresia că nu-i nimic rupt.

Acum deschide ochii ca să se uite în jur şi imediat parcă îi trece un fulger prin cap, cu toate că subsolul soţilor Harris este slab luminat. Îşi ridică partea din dreapta a cămăşii. Gestul ăsta intensifică şi mai mult durerea înţepăturilor de viespe şi alt fulger îi străpunge capul. Dar măcar reuşeşte să vadă – chiar mai bine decât şi-ar dori – vânătaia uriaşă şi urâtă de acolo.

M-a lovit cu piciorul. Nemernica aia m-a lovit cu piciorul după ce am leşinat.

Şi imediat: *Care nemernică?*

Emily Harris. Aia *e nemernica.*

Se află într-o cuşcă. Gratiile verticale şi orizontale formează pătrate. Dincolo de ele, este podeaua din ciment a subsolului. În capătul lui, se vede o ladă mare din metal. Acolo pare a fi un fel de atelier. Deasupra cuştii, este o cameră de supraveghere îndreptată în jos. În faţa cuştii, este un scaun, ceea ce înseamnă că nu l-a visat pe Bătrânul cu Maşinuţe-de-Pompieri. Pentru că exact acolo stătea.

Holly observă că este întinsă pe o salteluţă de yoga. Într-un colţ este o toaletă din plastic albastru. Apucându-se bine cu mâna stângă de gratii, reuşeşte să se ridice în picioare (încet, foarte încet). Încearcă să se ţină şi cu cea dreaptă, dar o dor mult prea tare coastele din partea aia. Efortul făcut îi amplifică durerea de cap, dar poziţia verticală înlătură o parte din apăsarea pe care o simţea în zona învineţită. Îşi dă seama că-i este cumplit de sete. Are senzaţia că ar fi capabilă să bea patru litri de apă dintr-o singură suflare.

Merge cu paşi mici şi şovăielnici de copilaş până la toaleta din plastic, îi saltă capacul, se uită, dar nu vede nimic înăuntru – nici măcar apă combinată cu dezinfectantul ăla albastru care seamănă cu antigelul sau cu soluţia pentru curăţat parbrize. Toaleta este la fel de uscată ca gura şi gâtul ei.

Ar fi o exagerare să spună că îşi aminteşte ca prin ceaţă ce s-a petrecut, dar trebuie neapărat să-şi aducă aminte absolut tot. Trebuie neapărat să-şi recapete *prezenţa de spirit.* Holly crede că este posibil să moară în cuşca asta în care au mai murit şi alţii înaintea ei, probabil de mâna Prădătorului de pe Red Bank. Şi este convinsă că aşa se va întâmpla dacă nu-şi limpezeşte mintea. Nu mai are geanta. Nu mai are telefonul. Nu mai are revolverul lui Bill. Nu ştie nimeni că este aici. Mintea este tot ce i-a mai rămas.

4

În papuci şi cu halat peste pijamaua bleu cu maşinuţe roşii de pompieri, Roddy Harris stă pe terasa îngustă din faţa casei. Pijamaua a primit-o de la Emily, în dar de ziua lui, în urmă cu mulţi ani. Ea a vrut să

facă o glumă, dar lui îi place foarte mult. Îi amintește de copilărie, când era înnebunit după mașinile de pompieri.

Stă acolo încă de la răsăritul soarelui, bea cafea dintr-un termos și așteaptă poliția. Este joi dimineața, s-a făcut deja ora nouă și jumătate, dar pe stradă nu se vede decât traficul obișnuit într-o zi de lucru. Sigur, asta nu-i garantează că nu știe nimeni unde voia să se ducă femeia aia, dar tot i se pare că ar fi un semn bun. Roddy își spune că, dacă poliția nu-și va face apariția până după prânz, ar putea să presupună că nu interesează pe nimeni ce s-a întâmplat cu Duduia cea Băgăreață. Cel puțin, nu încă.

Pe carnetul de conducere era trecută adresa: un bloc din zona de est a orașului. Pentru că pe sărmana Emily o durea prea tare spatele, a coborât Roddy panta până unde își lăsase mașina Duduia cea Băgăreață. Era deja întuneric când a ajuns acolo. A adus-o acasă, iar Em s-a urcat la volan. Roddy a mers cu Subaruul lor în spate până la clădirea unde locuia Duduia cea Băgăreață. Cu o singură apăsare a butonului de pe parasolar, Em a deschis ușa de la garajul subteran. A lăsat acolo mașina (că este mijlocul verii și erau multe locuri libere), după care a urcat șchiopătând rampa până la Subaru. A insistat să conducă ea până acasă, deși nu se putea folosi cum trebuie decât de o singură mână. Probabil că a vrut neapărat să facă asta pentru că îi era teamă ca nu cumva Roddy să nu-și mai amintească drumul înapoi – ceea ce era absolut ridicol. El a mâncat puțină cărniță de spiridușă după ce au dus-o la subsol pe Duduia cea Băgăreață și au băgat-o în cușcă – a ciugulit și Em un pic –, iar apoi a avut mintea limpede, foarte limpede. În dimineața asta, parcă nu o mai are chiar la fel, dar tot este destul de clară. La fel ca Holly, și el a înțeles că nu-i tocmai momentul potrivit să-și piardă uzul rațiunii.

Iese și Emily pe terasă. Are un bandaj elastic în jurul încheieturii de la mână. I s-a umflat și o doare ca naiba. O fi vrut madam Gibney aia să i-o rupă, dar n-a prea reușit.

— S-a trezit. Trebuie să stăm de vorbă cu ea.

— Amândoi?

— Așa ar fi cel mai bine.

— Sigur, draga mea.

Intră amândoi în casă. Pe blatul de la bucătărie, este o farfurioară albă cu două pastile verzi de cianură, adică otrava cu care Joseph și Magda Goebbels și-au omorât toți cei șase copii în buncărul lui Hitler.

Roddy le ia şi le bagă în buzunar. Nu are deloc intenția să lase ultima lor șansă de scăpare în bucătărie cât timp ei vor fi la subsol.

Emily scoate din frigider o sticlă de apă. Nu le trebuie carnea şi ficatul crud din hoitul contaminat cu tutun al Duduii Băgărețe. Nici măcar n-au avut nevoie să discute despre asta.

Emily schițează un surâs stins.

— Haide să vedem ce are de spus în apărarea ei!

— Atenție la scară, iubito! zice Roddy. Ai grijă de spatele tău.

Em îi răspunde că o să fie bine, dar îi dă sticla cu apă, ca să se poată ține de balustradă cu mâna teafără. Coboară foarte încet, treaptă cu treaptă. *Ca o babă,* jeleşte Roddy în sinea lui. *Dacă vom reuși să scăpăm cumva de problema asta, trebuie neapărat să facem cât mai curând rost de nutrienți de la un alt organism tânăr.*

Nu contează riscurile la care s-ar expune, pentru că realmente nu poate s-o vadă suferind atât de tare.

5

Holly îi vede coborând scara. Amândoi se mişcă cu atât de multă grijă, de parcă s-ar teme nu cumva să se spargă. Şi nu înțelege cum de au prins-o şi au închis-o aici. Îi vine în minte reclama aia veche. Ar fi trebuit să se ducă la maşina cu motorul pornit, nu să se ascundă în spatele drujbelor.

— Nu ar fi cazul să ai prea multe motive de amuzament în situația în care te afli, doamnă Gibney, dar se pare că mă înşel.

Emily se ține cu ambele mâini de șale.

— Ai vrea să ne spui şi nouă de ce eşti atât de binedispusă?

Să nu răspunzi niciodată la întrebările puse de un suspect, obişnuia să zică Bill. *El trebuie să răspundă la ale tale.*

— Bună ziua încă o dată, domnule profesor Harris! spune ea, privind pe lângă Emily... care se cam strâmbă, dovedind astfel că nu-i place deloc să nu fie băgată în seamă. Ai venit din spate, nu-i aşa? Cu pistolul cu electroşocuri.

— Da, confirmă Roddy, pe un ton destul de îngâmfat.

— Ai fost aici azi-noapte? Parcă-mi aduc aminte de pijamaua asta.

— Am fost.

Emily face ochii mari şi Holly înțelege: *N-ai știut de chestia asta, nu?*

Emily ia sticla cu apă de la soțul ei.

— Suficient, drăguță. Acum o să-ți pun eu câteva întrebări.

Bănuiala lui Holly este că nu va fi decât o singură întrebare, după care se va termina totul. Şi îşi doreşte să amâne cât mai mult acel moment. Şi-a mai amintit ceva din noaptea trecută şi se potriveşte de minune cu porecla pe care i-au dat-o studenții acestui profesor.

Perfect se potriveşte. Dacă n-ar fi în cuşcă şi ar discuta în aer liber cu prietenii despre asta, precis că până şi ei i s-ar părea absurditatea absurdităților. Dar, aici, în acest subsol, când îi este cumplit de sete şi o doare rău tot corpul, i se pare a fi cea mai logică explicație.

— Îi mănâncă? Soțul tău îi mănâncă? Din cauza asta îi răpiți?

Cei doi schimbă o privire stupefiată, care este sută la sută reală. După care Emily izbucneşte în hohote de râs ascuțite, ca de tinerică. Imediat i se alătură şi Roddy. Cât timp se sufocă de atâta râs, se uită unul la celălalt, comunicând între ei fără cuvinte, aşa cum o pot face doar oamenii care sunt împreună de multe decenii. Roddy dă uşor din cap – adică: *hai să-i zicem, de ce nu?* – şi Emily se întoarce spre Holly.

— Nu doar el, drăguță. *Amândoi* îi mâncăm.

6

Cât timp Holly încearcă să se obişnuiască cu ideea că a fost închisă într-o cuşcă de o pereche de canibali bătrâni, Penny Dahl este la duş cu părul plin de şampon. Îi sună telefonul. Iese din cadă şi îl ia din coşul de rufe. Apa i se prelinge pe gât şi pe spate. Se uită la număr. Holly să fie? Nu, nu e ea.

— Alo?

Aude o voce de femeie, care nu pierde vremea cu niciun salut.

— De ce ne-ați sunat în toiul nopții? Care-i marea urgență?

— Cine-i la telefon? Am cerut să fiu sunată de Peter Hun...

— Sunt fata lui. Tata e în spital. Cu Covid. Eu vorbesc de la telefonul lui. Ce doriți?

— Tocmai făceam duş. Îmi permiteți să mă şterg? Vă sun eu imediat.

Femeia de la capătul firului scoate un oftat prelung şi resemnat.

— Da, bine.

— Mie pe ecran îmi scrie „număr necunoscut”. Vreți să...

Femeia îi dă numărul, pe care Penny îl scrie pe oglinda aburită din baie, repetându-şi-l la nesfârşit în minte, nu cumva să dispară în timp ce îşi limpezeşte ea părul. Nu o face prea bine. Nu-i nimic, o să continue mai târziu. Se înfăşoară într-un prosop mare şi o sună pe femeia aceea.

— Numele meu este Shauna. Care-i problema, doamnă Dahl?

Penny îi spune că Holly investiga dispariția fiicei sale şi că ar fi trebuit să o sune cu o seară înainte, la ora nouă, ca să îi comunice ce anume a mai aflat. Dar nu a sunat-o şi lui Penny nu-i răspunde decât mesageria vocală. A încercat şi în dimineața asta şi la fel a pățit.

— Nu ştiu ce aş putea să fac eu pentru...

Este întreruptă de o voce de bărbat.

— Dă-mi telefonul.

— *Nu,* tată! A zis doctorul că..

— Dă-mi naibii odată telefonul ăla!

Shauna îi spune lui Penny:

— Dacă îl agitați prea tare...

Nu o mai aude. Acum Penny aude o tuse de bărbat, tuse care-i duce aminte de centralista căreia i-a dat numărul de telefon.

— Pete la telefon. Scuze pentru fiica mea. A intrat în faza aia în care simte că trebuie să-şi protejeze babacul.

Din spate, se aude slab:

— *Pe bune*? Ce zici tu acolo?

— Vă rog să-mi spuneți din nou care-i problema.

Și Penny îi spune. Acum încheie cu:

— Poate îmi fac griji degeaba, dar, din moment ce şi fata mea a dispărut, mă cam sperii când nu dau de cineva.

— Poate aveți dreptate şi poate chiar s-a întâmplat ceva, spune Pete. Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta...

Se întrerupe ca să tuşească – tuse seacă, hârâită.

— Vreau să vă dau numărul de telefon al lui Jérôme Robinson. Colaborăm uneori. Este la New York acum. Încercați să vorbiți cu el, dar cred că Barbara... asta-i sora lui... ar fi cea mai bună soluție. Mi se pare că amândoi au cheile de la apartamentul lui Holly. Am şi eu una, dar sunt...

Alt acces de tuse. La fel de seacă şi hârâită.

— Sunt în spital. Doctorii îmi spun că mai trebuie să rămân încă o zi şi după aia să stau în carantină acasă. La fel şi Shauna. Dar cred că aş putea să rog o asistentă să vă dea cheia, dacă veniți până aici. La Kiner Memorial sunt.

Acum Penny este în bucătărie şi udă pardoseala, pentru că nu s-a şters cum trebuie. Ia un pix şi o foaie de hârtie de pe blat.

— Sper să nu fie nevoie. Dați-mi numerele de telefon, vă rog.

Pete i le dă. Penny le notează repede. Apoi aude vocea Shaunei, cu un „La revedere" deloc politicos. Şi gata. Penny rămâne din nou singură.

Sună la ambele numere. Mai întâi la cel al Barbarei, pentru că i s-a spus că este în oraş. Însă îi răspunde mesageria vocală de ambele dăți. Lasă mesaje, după care se întoarce la baie ca să-şi termine duşul. Pentru a doua oară în luna aceasta are sentimentul că s-a petrecut ceva rău, iar prima oară nu s-a înșelat.

Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta.

7

— Amândoi îi *mâncați...* repetă Holly.

Deci, *nu există* niciun Prădător de pe Red Bank. Imposibil, dar iată că acesta este adevărul. Nu există decât doi bătrâni, foşti profesori, care locuiesc într-o casă frumoasă, în stil victorian, în apropierea unei instituții de învățământ prestigioase.

Roddy face câțiva paşi înainte, ajungând la o distanță nu tocmai sigură pentru el. Strâmbându-se de durere, Emily îl apucă de halat şi îl trage înapoi. Roddy nici nu observă.

— Toate mamiferele sunt canibale, spune el, dar numai *Homo sapiens* şi-a creat un tabu prostesc în privința asta. Nu-i decât o idioțenie, care nesocoteşte toate realitățile medicale.

— Roddy...

Parcă nici n-o aude. Îşi doreşte nespus de mult să expună toate acele principii. Să le explice. N-a făcut-o niciodată în fața altei victime, însă asta de acum nu-i o vită de carne, prin urmare nu trebuie să-şi facă griji că i s-ar umple corpul cu adrenalină înainte s-o sacrifice.

— Acest tabu datează de mai puțin de trei sute de ani, dar, chiar şi acum, multe triburi – triburi *longevive* – se bucură de beneficiile oferite

de carnea de om.

— Roddy, nu-i momentul să...

— Ştii dumneata câte calorii există în trupul unui om adult de greutate medie? *O sută douăzeci şi şase de mii!*

Ridică vocea până ajunge să vorbească pe tonul acela strident şi neplăcut, foarte cunoscut studenților lui de la cursurile de biologie şi nutriție din vremurile când încă era la catedră.

— Carnea şi sângele de om sănătos vindecă *epilepsia,* vindecă *scleroza laterală amiotrofică,* vindecă *sciatica).* Grăsimea de om sănătos vindecă *otoscleroza,* principala cauză a *pierderii auzului*; şi picăturile calde de grăsime de om puse în ochi vindecă imediat *edemul macular...*

— Încetează, Roddy!

Roddy se uită urât la ea.

— Carnea de om îți garantează *longevitatea.* Uită-te la noi doi, dacă nu mă crezi. Avem aproape nouăzeci de ani, dar tot suntem sănătoşi şi voinici!

Holly începe să se întrebe dacă bătrânul nu cumva suferă de un soi de delir provocat de boala Alzheimer, sau dacă deja a înnebunit complet. Poate şi una, şi alta. Pentru că tocmai ce i-a văzut pe amândoi cum au coborât scara: încet-încetişor, treaptă cu treaptă. Ca nişte bibelouri vechi din porțelan.

— Haide să revenim la subiect! spune Emily. Cui i-ai mai spus? Cine mai ştie că eşti aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily strâmbă din buze.

— Scuze. M-am exprimat eu greşit. Nu ştie *nimeni* că eşti aici, cel puțin acum, când vorbim. Altfel, ar fi venit să te caute.

— Poliția, completează Roddy. Gaborii. Caraliii.

Şi, din senin, se apucă să-şi rotească un deget strâmb şi noduros deasupra capului şi să chiuie *nino-nino-nino.*

— Scuză-l pe soțul meu, spune Emily. Devine foarte guraliv când e supărat. Şi eu sunt supărată, numai că eu devin curioasă, în astfel de situații. Cine ar *putea* să-şi dea seama că eşti aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily îi arată sticla cu apă.

— Probabil că ți-e sete.

Holly nu îi răspunde.

— Spune-mi cui i-ai zis... dacă ai zis cuiva. Poate n-ai făcut-o. Asta-i impresia mea, din moment ce nu te caută nimeni.

Holly nu îi răspunde.

— Hai să mergem! îl îndeamnă Emily pe Roddy. E o jigodie căpoasă.

— Nu înțelegi, îi spune Roddy lui Holly. Nimeni nu vrea să înțeleagă.

— S-o mai lăsăm câteva ore să se gândească, dragul meu, poate o să-i vină mintea la cap?

— Da, zice Roddy.

I s-au limpezit puțin ochii, nu se mai uită în gol ca înainte.

— Poate o să apară cineva. Atunci n-o să mai avem nevoie de mărturia ei, nu?

— Nu, spune Emily. În cazul acela n-o să mai avem nevoie.

— Oricum voi muri, indiferent ce vă spun sau nu vă spun, zice Holly. Nu-i așa?

— Nu neapărat, răspunde Emily. Pentru că eu cred că nu ai nicio dovadă. Cred că ai venit aici ca *să faci rost* de dovezi. Ai fotografiat cu telefonul dubita noastră, însă nu mai ai telefonul. Și, fără dovada asta, cred că am putea să-ți dăm drumul.

Mda, și eu nici nu sunt închisă într-o cușcă, comentează Holly în gând.

— Pe de altă parte...

Emily ridică mâna, arătându-i bandajul elastic din jurul încheieturii.

— ... m-ai rănit.

Lui Holly îi trece prin cap să-și ridice și ea bluza ca să-i arate vânătaia. Și să-i spună: *Mi se pare că suntem chit.* Dar nu o face. În schimb, îi zice:

— Poate îți pui ceva acolo.

— I-am pus deja, intervine Roddy, pe neașteptate. O cataplasmă cu grăsime.

Cu grăsime de la Bonnie Dahl, își spune Holly. Acesta este momentul când înțelege tot adevărul și face un pas în spate, ca năucită de forța unei lovituri.

Emily îi arată din nou apa.

— Spune-mi ce vreau să știu și am să-ți dau asta.

Holly nu spune nimic.

— Foarte bine, zice Emily, cu o tristețe deloc convingătoare în ton. Este aproape sigur că ai să mori. Dar vrei să mori uscată de sete?

Holly – căreia nu-i vine să creadă că nu a murit încă – nu-i răspunde.

— Haide, Roddy! zice Emily, conducându-l spre scară.

Roddy se supune.

— Trebuie să se gândească la ce i-am spus.

— Da. Dar nu prea mult.

— Nu, nu prea mult. Probabil că-i este îngrozitor de sete.

Urcă treptele cu la fel de mare atenție ca la coborâre. *Cădeți!* îi îndeamnă Holly. *Cădeți odată1 Impiedicați-vă și cădeți și rupeți-vă gâturile alea afurisite!*

Însă nu cade niciunul dintre ei. Se aude închizându-se ușa dintre lumea de sus și temnița aceasta de la subsol. Holly rămâne singură cu durerea de cap, cu celelalte dureri și cu setea cumplită.

8

La ora nouă dimineața, traficul este aglomerat atât pe Ridge Road, cât şi pe alte străzi. Tot la ora nouă dimineața, Emily îl ia pe Roddy la subsol ca să discute cu Holly. La aceeaşi oră, Penny Dahl vorbeşte cu Shauna şi cu Pete Huntley, după care lasă mesaje pe telefonul lui Jérôme şi pe cel al Barbarei Robinson.

Tot la ora nouă dimineața, Barbara coboară la parter din camera de oaspeți a Oliviei, unde şi-a petrecut noaptea. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți şi un tricou împrumutate de la Marie Duchamp. Nu poartă chiar aceeaşi măsură, dar pe aproape. Barbara nu mai ține minte de cât timp nu s-a mai trezit atât de târziu. Nu este mahmură, poate pentru că Marie a sfătuit-o să ia două pastile de Tylenol înainte de culcare – dacă nu te-ai întrecut prea tare cu băutura, ăsta e cel mai bun remediu, i-a zis ea –, dar şi poate pentru că a trecut pe apă minerală când a ajuns la Barul Green Door, cu Marie, Rosalyn Burkhart, şefa Catedrei de engleză, şi alți câțiva profesori. Rosalyn a ales barul acela, pentru că fusese preferatul Oliviei înainte să se lase complet de băut pe

când avea şaptezeci şi ceva de ani, chiar după primul episod de fibrilații atriale.

Ca majoritatea adolescenților, primul lucru pe care îl face Barbara este să se ducă glonț la telefon. Vede că este trei sferturi descărcat, iar încărcătorul l-a lăsat acasă. Mai vede şi că are un apel nepreluat şi un mesaj primit probabil în timp ce se îmbrăca. Îşi închipuie că trebuie să fie un robot din ăla de la cine ştie ce firmă care o anunță că îşi poate prelungi garanția de la maşină (de parcă ar avea una). Dar nu. Mesajul este de la Penny Dahl, clienta lui Holly.

Barbara îl ascultă cu o îngrijorare crescândă. În primul moment, se gândeşte la un accident. Prietena ei locuieşte singură şi poate a alunecat la duş sau a căzut pe scară. Poate a adormit cu țigara aprinsă (Barbara ştie de ceva vreme că Holly s-a reapucat de fumat). Sau poate a fost atacată în garajul subteran al blocului. Şi, în cel mai fericit caz, i s-au luat doar banii; iar în cel mai rău, a fost bătută şi violată.

În timp ce coboară şi Marie la parter – dar mult mai încet, pentru că ea *nu* a trecut pe apă minerală cu o seară în urmă –, Barbara o sună pe Holly. Aude un mesaj înregistrat care o anunță că mesageria vocală este plină.

Nu-i place asta.

— Trebuie să mă duc să văd ce face o prietenă, o anunță ea pe Marie.

Aceasta o întreabă dacă n-ar vrea să bea mai întâi o cafea. Marie încă poartă hainele de aseară şi are tot părul zburlit

— Poate mai încolo, îi spune Barbara.

Nu-i place deloc ce se întâmplă. Pentru că acum nu se mai gândeşte doar la accidente, ci şi la cazul de care se ocupă Holly. Îşi ia repede geanta, îşi aruncă telefonul înăuntru, se urcă în maşina mamei sale şi pleacă.

9

Roddy a ieşit din nou pe terasa îngustă. Iese şi Emily. El stă cu ochii spre stradă, dar se uită în gol. *Vine şi pleacă,* îşi spune Emily. Într-o zi, *o să plece şi n-o să se mai întoarcă niciodată.*

Nu are nicio îndoială că Gibney aia o să le spună până la urmă ce vor – ce *trebuie* – să afle, dar nu crede că-şi mai pot permite acum luxul

de a aştepta. Ceea ce înseamnă că, acum, trebuie să gândească pentru amândoi. Nu vrea să ia pastila de cianură, deşi o va face dacă nu va mai avea încotro; mai bine să se sinucidă decât să îndure ruşinea de a vedea numele amândurora terfelite în toate ziarele şi la posturile de ştiri – şi nu numai în America, ci în întreaga lume. Îi va fi distrusă reputația, clădită cu trudă de-a lungul atâtor ani. La fel şi reputația lui Roddy. *Profii-canibali,* îşi zice ea. *Aşa ne vor spune.*

Mai bine cianura decât o asemenea batjocură. Indiscutabil. Însă, dacă există o şansă cât de mică, vrea să profite de ea. Şi chiar dacă ar trebui să nu mai facă ce fac, oare asta ar fi ceva atât de grav? Din ce în ce mai des se întreabă dacă nu cumva s-au amăgit singuri în tot acest timp. A citit şi ea despre nutriție şi despre tratamente miraculoase şi ştie prea bine ce fac ei. Şi-a dat seama şi femeia învinețită şi însetată din subsolul lor.

Dar timpul trece şi poate – doar poate – nu va fi nevoie să aştepte până când Gibney se va decide să vorbească.

— Roddy.

— Mmm?

Dar tot cu privirea la stradă.

— Uită-te la mine, Roddy! spune Emily, pocnind din degete în fața ochilor lui. Fii atent!

Roddy se întoarce spre ea.

— Ce-ți mai face spatele, iubita mea?

— Mai bine. Un pic mai bine.

Este adevărat. I-ar da un şase pe scara durerii.

— Am ceva de făcut. Tu să stai aici, dar *nu cumva să cobori la subsol.* Dacă apar polițiştii fără mandat de percheziție, nu le permite să între şi sună-mă imediat. Ai înțeles ce ți-am spus până acum?

— Da.

Şi chiar pare să fi înțeles, dar ea nu-l crede.

— Repetă!

Iar el repetă. Cuvânt cu cuvânt.

— Dacă au mandat, lasă-i să între. După aia, sună-mă şi ia o pastilă. Mai ții minte unde le-ai pus?

— Fireşte, zice el, aruncându-i o privire iritată. Le am în buzunar.

— Bravo! Acum dă-mi una.

Din cauza expresiei lui alarmate (dragul de el!), se vede nevoită să adauge:

— Pentru orice eventualitate.

El zâmbeşte şi începe să fredoneze:

— Unde te duci tu, micuța mea, micuța mea[122]?

— Nu contează. Nu-ți bate capul cu asta. Mă întorc până la prânz.

— Bine. Uite pastila. Ai grijă de ea.

Emily îl sărută în colțul gurii şi îl strânge în brațe. Îl iubeşte foarte mult şi îşi dă seama că, în realitate, tot necazul ăsta *ea* l-a provocat. Dacă ea n-ar fi avut probleme de sănătate, Roddy s-ar fi mulțumit doar să tune şi să fulgere împotriva „oamenilor proşti” şi să-şi petreacă anii de pensie scriind răspunsuri pentru revistele de ştiință (reviste pe care şi acum le azvârle dezgustat de pe birou). Dar cu siguranță că nu ar fi publicat nimic despre beneficiile consumului de carne de om; era suficient de deştept *(pe vremea aceea)* ca să-şi dea seama cum i-ar afecta reputația asemenea idei. „M-ar boteza Harris-Propunere-Umilă”[123], a bombănit el odată (La insistențele lui Emily, citise până la urmă eseul lui Jonathan Swift, „O propunere umilă”.). Ea l-a convins *(atunci)* să treacă de la teorie la practică şi i-a oferit cel mai potrivit caz pentru asta: hispanicul ăla care cutezase să o înfrunte în discuția despre atelierul de poezie. Şi foarte mare plăcere i-a făcut să mănânce din creierul acelui *queer* aşa-zis talentat.

Şi chiar m-a ajutat, îşi spune ea. *Realmente m-a ajutat. Ne-a ajutat pe amândoi.*

Geanta lui Holly este pe măsuța din living, alături de alte lucruri ale ei. Emily îşi îndeasă şapca pe cap şi cotrobăie prin geantă, dând la o parte toată debandada de aiureli pe care detectiva ținea morțiş să le aibă la ea (printre care mai multe măşti şi un pachet cu țigări, iar lui Emily nu-i scapă ironia acestei alăturări ridicole) şi scoate de acolo ceva ce seamănă cu o cartelă de acces. O bagă în buzunar. Revolverul femeii, cel cu care a lovit-o peste mână, se află pe polița căminului.

Bateria din telefonul lui Gibney a murit deja de mult timp, dar Emily îl verifică bine înainte de a-i scoate cartela SIM, după care îl aruncă în cuptorul cu microunde, doar ca să fie sigură că nu-l mai poate recupera nimeni. I-a fost uşor să între pe el: cât timp femeia era leşinată, Emily n-a trebuit decât să-i lipească degetul de ecran, ca să i se recunoască amprenta. Aşa a descoperit că ultimele două locuri unde

fusese Gibney înainte să vină la ei au fost biroul şi apartamentul ei. Emily n-are curaj să se ducă în plină zi acasă la defectivă, dar crede că ar avea mai multe şanse la birou, pentru că femeia aia imposibilă îşi petrecea foarte mult timp acolo.

Gibney are (foarte curând se va folosi *timpul trecut)* un partener pe nume Peter Huntley. Emily îl caută pe acest Huntley pe Facebook şi descoperă ceva neaşteptat şi minunat în acelaşi timp. Nu că tipul ar posta prea multe, dar toate comentariile de acolo îi spun lui Emily tot ce trebuie să ştie: partenerul lui Gibney are Covid. A fost acasă, dar acum e internat în spital. Ultimul comentariu, postat în urmă cu doar o oră, este din partea unei persoane pe care o cheamă Isabelle Jaynes, care scrie: *Mâine ai să te întorci acasă şi ai să te pui pe picioare într-o săptămână sau două! Fă-te bine, Moş Morocănos ce eşti...* şi urmează un emoticon care înfăţişează un urs mare şi supărat.

Dacă Gibney este angajată de mama spiriduşei, înseamnă că a trebuit să-i prezinte un fel de raport scris, sau cam aşa ceva. Dacă da, înseamnă că raportul ăsta este unica dovadă rămasă...

Sigur, în afară de mărturia lui Gibney, dar ea va ajunge curând într-un sac de gunoi, sub formă de cocoloaşe de materie organică. Iar dacă Emily ar putea pune mâna pe copia acelui raport... sau dacă l-ar putea şterge complet din computerul defectivei...

Slabe speranţe, dar tot crede că merită să-şi încerce norocul. Până când termină, prizonierei lor i se va face mult mai multă sete şi va fi mai dispusă să vorbească.

Poate i se va face şi poftă de o ţigară, îşi zice Emily zâmbind. Sigur, este într-o situaţie disperată, însă niciodată nu s-a mai simţit atât de plină de energie. Măcar aşa, nu se mai gândeşte la durerea de spate. Vrea să plece, dar îi mai vine o idee. Scoate din frigider o cupă cu sorbet de spiriduşă – cenuşiu, cu nervuri roşii – şi îl înfulecă repede.

Delicios!

A descoperit că te apuci să mănânci carne de om mai mult din curiozitate. Apoi începe să-ţi placă. După care ajunge să-ţi placă la nebunie. Şi, într-o zi, îţi dai seama că nu te mai saturi de ea.

Nu iese prin bucătărie ca să ajungă la garaj, ci ocoleşte casa, pentru că vrea să vorbească din nou cu Roddy.

— Repetă tot ce ţi-am spus!

El repetă. Şi tot cuvânt cu cuvânt.

— Nu care cumva să cobori la subsol, Roddy. Ăsta-i lucrul cel mai important. Să nu te duci acolo până nu mă întorc eu.

— Suntem o echipă, zice el.

— Corect, asta suntem.

Şi Emily traversează curtea ca să ajungă la Subaruul lor.

10

În afară de sete, de durerea fioroasă de cap şi de multe alte dureri la care nici nu vrea să se gândească, Holly mai are o problemă: îi este frică. A fost şi în alte împrejurări aproape de moarte, dar niciodată atât de aproape ca acum. Înțelege că o vor omorî indiferent dacă le-ar spune ce vor să ştie sau nu. Şi asta se va întâmpla curând. Pentru că *știe prea multe* – cum se spune în vechile filme polițiste care-i plac ei.

Nu-i tocmai sigură ce ar putea să fie lada aceea mare din metal aflată la capătul celălalt al subsolului, dar bănuieşte că ar fi un tocător de lemne. Tubul care iese din el trece prin perete şi ajunge în locul acela de dincolo de zona atelierului. *Așa scapă de victime,* îşi zice ea. *Așa scapă de ce le mai rămâne din victime.* Nu îşi poate imagina cum cei doi bătrâni, care abia se mai mişcă, au fost în stare să aducă scula aia mare până la subsol.

Se uită la panoul de pe peretele din capătul acela al atelierului şi vede două obiecte care nu au ce căuta acolo, pentru că nu sunt unelte. O cască de biciclist. Şi un rucsac. Lui Holly i se înmoaie genunchii şi se aşază pe salteluța de yoga, gemând puțin când o străpunge durerea din coaste. Salteaua se deranjează un pic. Se uită în jos şi vede că iese ceva de sub ea. O ridică şi se uită mai bine.

11

Sigur, Barbara are cheia de la apartamentul lui Holly, dar nu are şi cârdul de acces care deschide parcarea. Aşa că lasă maşina pe stradă, coboară rampa, trece pe sub barieră. Şi imediat vede ceva ce nu-i place. Maşina lui Holly este acolo, dar prea aproape de rampă, iar locurile de parcare deținute de Holly – unul pentru ea, personal, celălalt pentru musafiri – se află mult mai încolo. Şi încă ceva: roata stângă din față

calcă linia galbenă şi intră puţin pe locul de alături. Holly nu ar parca niciodată aşa. Holly s-ar uita cum şi-a parcat maşina, după care s-ar urca înapoi la volan şi ar pune-o cum trebuie.

Poate se grăbea.

Poate, dar locurile ei de parcare sunt mai aproape de ascensor şi de scară. Barbara o ia pe scară, pentru că, la lift, îi trebuie un alt card de acces şi nu îl are nici pe ăsta. Urcă etajele în fugă, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorată. Ajunge la uşa de la apartamentul lui Holly, o deschide şi bagă capul înăuntru.

— Holly? Eşti acasă?

Niciun răspuns. Barbara se uită repede peste tot, aproape alergând dintr-o cameră în alta. Toate lucrurile sunt la locul lor, totul străluceşte de curăţenie – patul este făcut, nu se văd nicio pată şi nicio firimitură pe hiaturile din bucătărie, baia este imaculată. Singurul lucru care-i atrage atenţia Barbarei este mirosul de fum de ţigară – cam vag, dar încă persistent. Sunt lumânări parfumate în fiecare cameră, iar singura scrumieră este spălată şi pusă la uscat. Totul arată bine. Foarte bine.

Dar maşina nu e unde ar trebui să fie.

Treaba cu maşina o îngrijorează. Este pusă în alt loc şi este parcată neglijent.

Îi sună telefonul. E Jérôme.

— Ai dat de ea?

— Nu. Acum sunt la ea acasă. Nu-mi place, J.

Îi povesteşte despre maşină, deşi îşi imaginează că fratele ei îi va zice că nu-i ceva prea important. Numai că nu-i spune aşa ceva. Nici lui Jérôme nu-i place situaţia.

— Of! Uită-te în coşuleţul de lângă uşa de la intrare. Întotdeauna îşi lasă cheile acolo când vine acasă. Am văzut-o eu de o mie de ori.

Barbara se uită. În coşuleţ se află cheia de rezervă de la Prius, dar nu şi brelocul cu toate celelalte chei. Şi nici cârdul de acces în ascensor.

— Or fi toate în geanta aia mare de umăr la care nu renunţă.

— Poate. Dar de ce maşina e aici şi ea nu?

— O fi luat autobuzul?

Nici Barbara nu crede ce spune.

— Autobuzele nu mai respectă orarul din cauza Covidului. Am aflat-o pe pielea mea când am vrut să ajung la aeroport. A trebuit să iau un Uber.

— Hai, că acum încep să-ți plâng de milă, exclamă tânăra, dar nu-i iese deloc tonul bășcălios cu care obișnuiește să i se adreseze fratelui ei.

— Am un presentiment nasol, Barbara. O să vin acasă.

— Ba nu, Jérôme!

— Ba da. O să văd ce zbor pot să prind. Dar neapărat să mă suni sau să-mi dai SMS dacă apare înainte să mă urc în avion.

— Păi, și cum rămâne cu weekendul ăla fabulos din Montauk? Poate ai ocazia să-l cunoști pe Spielberg!

— Nicio chestie, că oricum nu mi-au plăcut ultimele două filme pe care le-a făcut. Sincer îți spun, mie Holly mi s-a părut în regulă ieri, când am vorbit cu ea, dar...

Se oprește puțin să se gândească, apoi continuă repede:

— ... dar poate este vorba despre caz. Și eu am primit un mesaj de la doamna Dahl. Și mi s-a părut speriată pe bune. Poate că Hols a dat peste un criminal când ancheta dispariția lui Bonnie. A lui Bonnie și a altora. Acum am mai aflat și de Castro ăsta, dispărut acum nouă sau zece ani.

— Poate ai dreptate, nu știu.

Tot ce știe Barbara este că Holly nu și-ar fi lăsat niciodată mașina parcată atât de neglijent, iar Holly numai neglijentă nu este.

— Ai încercat să suni la agenție?

— Da. Pe drumul încoace. Mi-a răspuns mesageria vocală.

— Poate ar fi bine să te duci. Să vezi dacă nu cumva e acolo și că nu e... nu știu.

Dar știe Barbara. *Să vezi dacă nu cumva e moartă.*

— Probabil facem din țânțar armăsar, J. Posibil să existe o explicație foarte rezonabilă pentru toată povestea asta, iar tu o să te întorci degeaba acasă.

— Du-te la birou și vezi ce-i acolo! Dar nu uita să mă anunți dacă o găsești înainte să mă urc în avion.

Barbara pleacă din apartamentul lui Holly și coboară scara în fugă.

12

În timp ce Barbara se află în apartamentul gol al lui Holly și vorbește la telefon cu fratele său, Rodney Harris stă pe terasă,

gândindu-se la scrisoarea pe care o va scrie revistei *Gut,* importantă publicație de gastroenterologie şi hepatologie. În ultimul număr, respectiva revistă a publicat un articol de-a dreptul absurd al lui George Hawkins, despre legătura pe care acesta pretinde s-o fi descoperit între pilor şi boala Crohn. Hawkins – care, culmea, are doctoratul! – a interpretat complet greşit lucrările ştiinţifice ale lui Myron Delong şi... şi ale celuilalt tip, al cărui nume

Roddy nu şi-l poate aminti acum. Prin urmare, concluziile la care a ajuns Hawkins sunt cu desăvârşire eronate.

Roddy ronţăie puţin din rezerva lui de chifteluţe de spiriduş, cu crustă crocantă şi delicioasă. *O să-t distrugă răspunsul meu,* îşi spune el satisfăcut.

Acum îşi aduce aminte că au o persoană închisă la subsol. Nu mai ţine minte cum o cheamă, dar îşi aminteşte foarte bine expresia îngrozită de pe chipul ei când a auzit de la Em cum au reuşit să ţină departe de ei cele mai grave ravagii pe care le poate face bătrâneţea organismului omenesc. Gândul de a-i demola pe rând toate prejudecăţile prosteşti îl bucură la fel de tare ca scrisoarea pentru publicaţia *Gut,* care va dărâma într-o clipită şubredul castel de cărţi al lui George Hawkins. A uitat cu totul că Emily i-a cerut insistent să nu coboare la subsol. Dar, chiar şi dacă şi-ar fi amintit, şi-ar fi spus că soţia lui îşi face griji degeaba şi oricum nu ar fi ascultat-o. Doar femeia aia de jos e încuiată într-o *cuşcă,* ce naiba!

Se ridică, intră în casă, mestecând cu poftă o altă chifteluţă din spiriduş. Nu doar că-i foarte bună mâncarea asta, dar îi şi limpezeşte mintea.

13

Gemând, Holly se ridică în picioare când îl vede pe Harris coborând scara. Se întreabă dacă nu cumva atât i-a fost, dacă acesta va fi sfârşitul. Bătrânul ajunge jos şi stă câteva secunde lângă ultima treaptă. Pierdut în propriul lui univers. Poartă tot pijamaua şi halatul. Scoate din buzunar ceva rotund şi maro şi îl bagă în gură. Holly n-ar vrea să creadă că este o bucăţică din fiica lui Penny Dahl, dar bănuieşte că asta trebuie să fie. Încleştează şi descleştează pumnul stâng, în ritm cu pulsaţiile durerii din cap. Atât de tare şi-l strânge, că îi intră unghiile în palmă.

— Chestia aia e ce cred eu că e?

Harris îi zâmbește complice, dar nu răspunde.

— Ajută la durere? Că mă dor toate.

— Da, au efect analgezic, spune el și mai mănâncă una. Absolut surprinzător. Chiar și câțiva papi au știut de aceste efecte benefice. Vaticanul nu suflă nicio vorbă în privința asta, dar *există documente*

— Aș putea... îmi dai și mie una?

Îi vine să vomite numai la gândul că ar putea să mănânce o bucățică din fiica lui Penny Dahl, dar își dă silința să pară cât mai miloagă și disperată.

Harris zâmbește din nou, scoate o chifteluță din buzunarul halatului și pornește spre cușcă. Se oprește brusc după câțiva pași și îi face un semn dojenitor cu degetul, ca un părinte indulgent care și-a prins copilașul de trei ani mâzgălind tapetul cu cariocile.

— Ne-ne-ne! exclamă el. Nu prea cred, duduie... cum ziceai că te cheamă?

— Holly. Holly Gibney.

Roddy aruncă o privire spre mătura cu care împing mâncarea și apa prin fanta de la cușcă, apoi clatină din cap. Vrea să pună chifteluță înapoi în buzunar, dar se răzgândește și și-o vâră în gură.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, de ce ai mai coborât până aici, domnule Harris?

— Domnule *profesor* Harris.

— Scuze. Domnule profesor. Aveai chef de conversație?

Roddy rămâne pe loc, privind în gol. Cât de mult și-ar dori Holly să-i sucească gâtul ăla sfrijit, însă bătrânul tot lângă scară stă, la vreo șase sau șapte metri de cușcă. Păcat că n-are brațele atât de lungi.

Harris dă să plece, își amintește motivul pentru care a coborât și se întoarce din nou cu fața la ea.

— Să discutăm despre ficat. Despre ficatul de om care a fost *stimulat.* De acord?

— De acord.

Nu știe cum l-ar putea ademeni să vină mai aproape, dar, atâta vreme cât nu urcă înapoi în casă – sau nu coboară soția lui, care pare într-o stare mai bună de funcționare –, poate o să-i vină o idee.

— Cum stimulezi un ficat, domnule profesor?

— Mâncând *un alt* ficat, firește.

Şi îi aruncă o privire de parcă ar vrea s-o întrebe cum de poate fi atât de proastă.

— Ficatul de viţel este cel mai bun, dar cred că nici cel de porc nu este prea rău. Nu l-am încercat niciodată. Din cauza prionilor. Şi, vorba aceea, n-are rost să repari ceva...

— Ce merge bine, completează Holly.

O doare atât de tare capul, încât are senzaţia că o să-i sară ochii din orbite şi îi este cumplit de sete; dar se chinuie să schiţeze un surâs cât mai convingător posibil: *Vreau să învăţ.* Iar pumnul şi-l încleştează şi îl descleştează, şi-l încleştează şi îl descleştează.

— Corect! Absolut corect! Ce nu-i stricat nu trebuie reparat! Este o axiomă! Presupun că ficatul de *om* ar fi cel mai bun dintre toate. Dar, dacă te-ai apuca să hrăneşti un om cu ficat proaspăt de la *alt* om, asta ar fi... evident... ar fi...

Se încruntă, privind în gol.

— Pentru aşa ceva ai avea nevoie de *doi* ostatici, spune Holly.

— Da! *Da!* Evident! Axiomatic! Dar ficatul... ce ziceam?

— Cum îl stimulezi, spune Holly. Asta înseamnă... cum îl pregăteşti?

— Exact! Ficatul este Graalul. Sfântul Graal cel adevărat. Este o împărtăşanie. Ştiai că ficatul de om conţine toţi cei nouă aminoacizi esenţiali vieţii? Că este deosebit de bogat în lizină[124]?

— Care are rolul de a preveni apariţia herpesurilor, spune Holly, care este predispusă la aşa ceva.

— Asta-i *cea mai insignifiantă* calitate a lui! ţipă Harris.

În curând, va ajunge să vorbească pe tonul acela emfatic şi strident care i-a deranjat atât de tare pe mulţi studenţi, încât au preferat să renunţe la cursul lui.

— Lizina vindecă *anxietatea*1 Lizina vindecă *rănile*\ Ficatul este un *tezaur* de lizină! De asemenea, revigorează timusul, care produce limfocitele-T! Iar Covidul? *Covidul!*

Începe să râdă, dar până şi hohotele astea sarcastice seamănă cu nişte zbierete.

— Cei care au avut norocul să mănânce din ficatul de om, mai ales din ficatul *stimulat* al unui om, *râd* de

Covid, la fel ca mine şi soţia mea! Aaaa, şi fierul!

Ficatul de om conţine un nivel mai ridicat de fier decât ficatul de viţel... de oaie... de porc... de căprioară... de oricare alt mamifer. În ficatul

de om există mai mult fier decât în ficatul unei balene-albastre şi o balenă-albastră cântăreşte în medie *o sută şaizeci şi cinci de TOND.* Fierul alungă oboseala şi îmbunătăţeşte circulaţia, *mai cu seamă circulaţia din CREEEIER*

Roddy se loveşte uşor cu degetul în tâmplă, unde îi pulsează o venă.

Holly îşi spune: *Stan de vorbă cu un adevărat savant nebun.* Numai că ea nu vorbeşte: ea ascultă. Şi nici Rodney Harris nu mai ţine o prelegere. Pentru că acum răcneşte într-un amfiteatru invizibil, plin cu oameni de ştiinţă pe care trebuie neapărat să-i convingă de adevărul spuselor lui.

— *Grame, doar CÂTEVA GRAME din ficatul omului conţin şapte sute la sută din ABSOLUT TOATE VITAMINELE necesare pentru producerea globulelor roşii şi pentru METABOLISMUL CELULAR! Uită-te la pielea mea, spiriduşă dragă, doar uită-te la ea!*

Roddy se apucă de unul dintre obrajii scofâlciţi şi şi-l palpează exact ca un dentist care se pregăteşte să injecteze novocaină în gingia unui pacient.

— *Netedă! La fel de netedă ca POPONEŢUL DL BEBELUŞ! Şi asta, doar datorită FICATULUI!*

Se întrerupe o clipă ca să-şi tragă sufletul. Apoi:

— Cât despre consumul de ţesut cerebral...

— Prostii! zice Holly.

Cuvântul i-a ieşit pur şi simplu din gură. Tot nu ştie ce să facă în continuare, n-are niciun plan, nicio strategie. Numai că s-a săturat până peste cap de aiurelile debitate de moşul ăsta. Pe apa sâmbetei s-a dus toată dorinţa ei de a-i cânta în strună nebunului.

Harris holbează ochii la ea. Înainte, se adresa acelor aşa-zişi savanţi din mintea lui, încercând să-i *influenţeze* în mod pozitiv, să le schimbe părerile stupide şi retrograde. Şi uite că, acum, o studentă mucoasă, care abia dacă are câteva noţiuni foarte vagi de biologie, îndrăzneşte să-l înfrunte.

— Ce? *Ce zici?*

— Zic că spui numai prostii, îi răspunde Holly.

Se ţine cu mâna dreaptă de gratii. Pumnul stâng l-a ridicat la piept. Şi-a lipit faţa de cuşcă şi se uită lung la el. Grija de a nu folosi cuvinte urâte, deprinsă încă din fragedă pruncie, s-a dus şi ea pe apa sâmbetei.

— Astea-s doar leacuri băbeşti de tot rahatul şi fără niciun efect, la fel ca purtarea brățărilor din cupru şi terapia prin cristale. Piele netedă, zici? Te-ai mai uitat în ultima vreme în oglindă, domnule profesor? Ai mutra la fel de şifonată ca aşternutul de pat după un somn agitat.

— Tacă-ți gura!

Lui Harris i-au apărut pete roşiatice pe obrajii zbârciți. Vena din tâmplă îi pulsează din ce în ce mai tare.

— Tacă-ți gura... *tâmpito* ce eşti!

O să mă omoare, ştiu asta. Dar, cât sunt încă în viață, vreau să-i spun nebunului ăstuia câteva adevăruri fundamentale.

— Cât despre îmbunătățirea activității cerebrale... dumneata suferi de alzheimer, domnule profesor, şi nu de azi, de ieri. Nu-ți mai aduci aminte cum mă cheamă; şi, peste doar câteva luni, dacă nu cumva peste câteva săptămâni, nu o să-ți mai aminteşti nici propriul nume.

— *Gura! Gura! Eşti o proastă şi o ignorantă!*

Face un pas spre ea. Exact ce spera Holly să facă atunci când l-a rugat să-i dea una dintre chifteluțele alea din carne de om, însă acum nici nu bagă de seamă. Ba şi de sete a uitat, în toată furia care a cuprins-o – pe el, pe nevastă-sa, pe propria-i situație disperată.

— *Crezi* că te simți mai bine. Soția ta *crede* că se simte mai bine. Poate chiar aşa v-ați *simțit*, dar pentru o foarte scurtă perioadă. Se mai întâmplă. Nu doar dumneata citeşti reviste de ştiință. Se cheamă...

— Încetează! E o minciună! O MINCIUNĂ ORDINARĂ!

Roddy Harris nu vrea să o audă spunând ceea ce până şi el ştie că s-ar putea să fie adevărat. Dar Holly nu se lasă. O să tacă mai mult decât suficient după ce moare, însă nu a murit încă.

14

În timp ce Holly îi aduce la cunoştință lui Rodney Harris că nu este singurul care citeşte revistele de ştiință, Emily intră în Blocul Frederick. I se pare ridicolă la culme ideea cu purtatul măştii, dar acum se bucură că îşi poate pune una; şi-a tras bine pe frunte şapca lui Holly, aşa că ochii îi sunt umbriți de cozoroc. Se uită la lista cu locatarii, afişată pe un panou. Agenția „Ce-am găsit al meu să fie" se află la etajul patru, alături de birourile unei companii de import mobilier şi al unei firme de familie care se ocupă cu contabilitatea criminalistică.

Emily se urcă în ascensor şi apasă butonul pentru etajul al patrulea. Când iese, se uită în toate direcțiile ca să se asigure că holul este pustiu şi se duce şchiopătând la uşa pe care scrie AGENȚIA DE DETECTIVI CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE. O încearcă şi îi pare bine că este încuiată. Asta înseamnă că nu este nimeni la birou. Dacă ar fi găsit uşa deschisă, ar fi făcut pe bătrâna sclerozată şi ar fi spus că a greşit etajul, vai, vă rog să mă scuzați. Începe să verifice cheile lui Holly, încercându-le pe cele care crede că s-ar potrivi, rugându-se încontinuu să nu iasă nimeni de la vreuna din celelalte două firme ca să se ducă la toaleta din capătul culoarului.

A treia cheie încercată este cea bună. Intră într-o săliță de aşteptare. Se aude fâsâitul stins al aparatelor de aer condiționat. Controlează calculatorul de pe biroul de la recepție, sperând să fie în standby, dar n-are norocul ăsta. Deschide uşa din dreapta şi aruncă o privire în biroul de acolo – probabil că este al bărbatului cu care este parteneră Gibney, că prea sunt multe ziare sportive înrămate şi atârnate pe pereți. Celălalt birou este al lui Gibney. Emily se repede la computer şi apasă o tastă la întâmplare, sperând să-l poată deschide dacă este în standby. Acum are noroc, însă computerul îi cere parola, fără de care nu are acces la comorile ascunse înăuntru. Emily încearcă mai multe variante: Hollygibney, hollygibney, ceamgăsitalmeusăfie, Laurenbacallfan şi altele. Nu merge cu niciuna. Se uită la masa de lucru – curată, ordonată şi goală. Un singur lucru este pe ea: un carnețel. Pe prima pagină sunt tot felul de desene cu floricele şi câteva notițe scrise în grabă, printre care şi un nume: *Imani.* Numele acesta nu înseamnă nimic pentru Emily. Dar ştie foarte bine ce înseamnă *parcul de rulote Elm Grove,* pentru că s-a dus acolo ca să ia toate lucrurile scârbei de Craslow, ca să dea impresia că nesimțita aia ar fi plecat definitiv din oraş. Lui Emily nu-i place deloc ce vede, dar şi mai puțin îi place ce scrie dedesubt: *Beliringer* şi *2012* şi *J. Castro.*

Cum naiba de a aflat japița asta atât de *multe*?

Emily rupe foaia din carnețel şi, prevăzătoare, o rupe şi pe următoarea. Le face ghemotoc pe amândouă şi le vâră în buzunar. Verifică toate sertarele biroului, sperând să dea peste vreun raport scris. Nu găseşte aşa ceva şi se vede nevoită să recunoască pentru sine că, şi dacă ar fi găsit, tot nu s-ar fi liniştit decât dacă raportul ar fi fost scris de mână, deci nu ar mai fi existat nicăieri nicio altă copie. Nu

găsește nici măcar un bilețel cu parola de la calculator. Şi o apucă un soi de disperare amestecată cu furie.

Ar fi trebuit să ne facem încă un plan de rezervă în afară de ăla cu cianura, își spune ea. *De ce nu ne-am* gândit la asta?

Răspunsul pare evident: pentru că sunt bătrâni, iar oamenii bătrâni nu sunt în stare să alerge nici foarte repede și nici pe distanțe foarte lungi.

Dar poate nu există niciun raport. Poate cretina asta n-a avut deloc încredere în concluziile la care a ajuns, așa că s-a temut să scrie vreunul sau să vorbească cu cineva despre ce a aflat.

Emily ajunge la concluzia că asta este singura lor speranță. Acum o să se ducă acasă. Roddy o s-o împuşte pe scârba de Gibney, la fel cum a împuşcat-o și pe scârba de Craslow. O s-o toace în mașina de mărunțit lemne, măcinându-i oasele şi lichefiind tot restul, inclusiv ficatul ăla otrăvit de nicotină. După care se vor urca în *Marie Cather,* iahtul lor, vor merge pe lac, se vor opri unde-i apa mai adâncă și vor arunca acolo sacul din plastic cu rămășițele lui Holly Gibney. Apoi își vor vedea de viața lor de până acum, sperând că totul va fi bine. În fond, ce altceva le-a mai rămas? Să se sinucidă, firește. Însă Emily tot trage nădejde că nu se va ajunge până acolo.

Descoperă seiful din perete, ascuns în spatele unui tablou cu un peisaj montan. Încearcă într-o doară mânerul. Normal că nu se deschide – la ce s-o fi așteptat? Dar tot se enervează, rotește la întâmplare discul cu cifrul, pune la loc tabloul și închide computerul. Observă că nu a pus carnețelul chiar pe locul unde l-a găsit și îl aranjează acum mai bine.

Apoi pleacă, având grijă să-și șteargă amprentele de pe absolut toate lucrurile pe care le-a atins, începând cu tastatura computerului. Termină de șters și clanța ușii, își pune iar masca și se uită pe vizor ca să se asigure că nu-i nimeni pe hol. Nu ajunge până la ascensor, pentru că-și aduce aminte că a uitat să încuie ușa. Se întoarce, o încuie, își șterge din nou amprentele.

Intră în lift, își trage din nou cozorocul pe ochi. În holul de la parter nu trece decât pe lângă o singură persoană; dar, pentru că ține capul în jos, nu vede decât două picioare îmbrăcate în jeanși și încălțate cu tenişi. Persoana respectivă este chiar Barbara Robinson care se îndreaptă spre lift. Pentru Emily, a venit momentul să se ducă acasă și să-și spună că a rezolvat una dintre probleme.

Chiar când împinge ușa de la intrarea în bloc ca să iasă din el, o săgetează o durere infernală în șale. Cu fața schimonosită de durere, se oprește pe trotuar, așteptând să îi treacă. Și îi trece – un pic –, iar ea îi mulțumește lui Dumnezeu (care bineînțeles că nu există) pentru sorbetul ăla de spiridușă pe care l-a mâncat înainte de a pleca de acasă. Șchiopătând mai rău ca oricând, traversează Frederick Street până la mașină.

În clipele acelea îi vin în minte exact aceleași cuvinte pe care le zbiară Holly la soțul ei.

15

— *SE CHEAMĂ EFECT PLACEBO, idiotule fără minte-n ca...*

Roddy Harris se repede la cuşcă, urlând la Holly să înceteze, să tacă, efectul placebo nu există, nu-i decât o denaturare a adevărului făcută de nişte pretinşi oameni de ştiinţă...

Ajunge aproape de ea şi Holly îl înşfacă. Nici acum nu se gândeşte, nici acum nu are niciun plan de acţiune; pur şi simplu întinde fulgerător mâna dreaptă printre gratii şi îl apucă de gât. O dor coastele rănite, dar acum funcţionează doar pe bază de adrenalină, aşa că nici nu bagă de seamă.

El încearcă să se smulgă din încleştare şi aproape reuşeşte. Holly îl strânge şi mai tare, îl trage cu toată puterea şi-l lipeşte de gratii. Nebunului bătrân i s-a desfăcut halatul şi acum i se vede pijamaua aia caraghioasă cu maşinuţe de pompieri.

— Dă-mi drumu'!

Se sufocă, abia dacă mai e în stare să articuleze cuvintele.

— *Lasă-mă!*

Holly îşi aminteşte ce ţine în mâna stângă. Ce strânge în pumn. Este un cercel în formă de triunghi, perechea celui pe care l-a găsit în tufe, lângă atelierul auto abandonat. Îşi trece şi mâna asta printre gratii şi, ţinând bine cercelul între degetul mare şi arătător, zgârie cu el gâtul sfrijit al lui Harris de la o falcă la cealaltă. Nu are nicio speranţă, doar simte nevoia s-o facă. Colţul cercelului abia dacă zdreleşte pielea de pe cea mai mare parte a gâtului; mai mult sânge ar curge de la o simplă tăietură în marginea unei foi de hârtie. Dar apoi se opreşte într-un tendon proeminent şi intră mai adânc. Roddy dă şi el o mână de ajutor, smucindu-şi capul într-o parte ca să scape de obiectul ăla care-i face rău. Acum colţul cercelului îi taie vena jugulară şi pe Holly o împroaşcă în faţă primul jet de sânge, apoi un altul. I-a intrat în ochi şi o usturã.

Roddy se zbate şi reuşeşte să se smulgă din strânsoare. Se împleticeşte către scară. Îşi duce mâna la gât. Sângele îi curge printre degete. Se împiedică de mătura proptită acolo. Se loveşte cu capul de balustradă şi cade în genunchi. Sângele continuă să curgă, dar nu cu atâta forţă ca la început. Se ţine de balustradă ca să se ridice şi se întoarce cu faţa la Holly. Are ochii bulbucaţi. Întinde mâna şi scoate nişte sunete guturale care ar putea să însemne orice. Holly crede că este numele soţiei. Halatul îi alunecă pe pardoseală. Parcă ar fi un şarpe care îşi schimbă pielea, îşi zice Holly. Dând din mâini, Roddy face doi paşi spre ea, apoi se prăbuşeşte pe burtă. Se izbeşte cu fruntea de ciment. Îi

zvâcnesc degetele. Încearcă să-și ridice capul, dar nu poate. Sângele curge pe podea.

Șocată și consternată, Holly a încremenit cu brațele scoase printre gratii. Încă ține cercelul în mâna stângă, udă toată de sânge. Primul gând care-i trece prin minte este întrebarea lui Lady Macbeth: „Cine-ar fi crezut că bătrânul are atâta sânge în el?”.

Apoi alt gând, mult mai pragmatic: *Unde-i nevasta lui?*

Face un pas în spate, apoi încă unul, apoi i se împleticesc picioarele și cade în fund pe salteluța de yoga. Țipă din cauza durerii care o săgetează în coastele vătămate. Cercelul i se rostogolește din mână.

O așteaptă pe Emily.

16

Barbara abia dacă o bagă în seamă pe femeia care trece pe lângă ea în holul de la intrarea Blocului

Frederick. Se gândește la *Joaca de-a detectivii,* o serie de cărți polițiste pentru copii, pe care le-a citit Jérôme în copilăria lui, iar apoi și ea. Nu știe dacă fascinația pe care o simt ei amândoi (dar mai ales Jérôme) față de ocupația lui Holly își are originea în acele cărți, dar nu este deloc exclus.

În fiecare cărticică din seria aceea erau câte treizeci sau patruzeci de povestioare, fiecare de câte două sau trei pagini. Personajul principal era un detectiv cunoscut sub numele de Binoclul-Olandez. Și tipul ăsta apărea la locul infracțiunii, îl examina, discuta cu câteva persoane, după care rezolva cazul (de obicei jafuri, uneori câte o incendiere premeditată sau câte o lovitură puternică în cap – niciodată crimă). Olandezul încheia mereu cu aceleași cuvinte: „Toate indiciile sunt aici! Soluția îți este la îndemână! Deci care este concluzia?” Jérôme a reușit să rezolve mai multe cazuri, Barbara, aproape niciunul... cu toate că, după ce citea descrierea cazului de pe spatele cărții, răspunsul îi sărea imediat în ochi.

În timp ce urcă cu liftul, își spune că toate disparițiile pe care le investighează Holly seamănă cu misterele alea pe care încerca ea să le rezolve la nouă sau zece ani. Sigur, cazul de acum al prietenei ei este mai complicat, mai periculos, mai sinistru, dar, în esență, la fel. *Toate indiciile sunt acolo, soluția îți este la îndemână.* Barbara este aproape

convinsă de asta. Păcat că acum nu se mai poate uita pe spatele cărții ca să descopere soluția, pentru că *nu există* nicio carte. Iar Holly a dispărut și ea.

Traversează culoarul, scoate cheia și descuie ușa de la agenția de detectivi.

— Holly?

Niciun răspuns, însă Barbara are sentimentul straniu că ori este cineva aici, ori a fost cu foarte puțin timp în urmă. Și nu-i vorba despre vreun miros, ci doar de senzația că aerul închis dinăuntru a fost învolburat recent de trecerea cuiva.

— E cineva aici?

Nimic. Aruncă repede o privire în biroul lui Pete. Ba se uită chiar și în dulap. Apoi se duce spre biroul lui Holly. Pune mâna pe clanță, dar ezită o clipă, pentru că se teme nu cumva să-și găsească prietena moartă în scaun, privind în tavan cu ochi căscați și sticloși. Își ia inima în dinți și deschide ușa, spunându-și că nu o s-o vadă pe Holly, dar și că în niciun caz nu trebuie să țipe dacă o vede.

Nu, Holly nu-i înăuntru, dar Barbara tot nu scapă de senzația că ar fi trecut cineva pe acolo de curând. Se uită la masa de lucru și nu vede pe ea decât un carnețel cu foi goale – carnețelul acela în care Holly mâzgălește tot felul de desene atunci când se gândește la un caz sau își notează câte ceva important, sau și una, și alta. Este pus chiar în mijloc, așa cum face ea întotdeauna. Barbara apasă o tastă de la computer și se încruntă când vede că acesta nu se deschide. Pentru că Holly nu și-l închide niciodată de tot, ci doar îl lasă în standby. Spune că o enervează să-l aștepte cât timp se încarcă și pornește.

Barbara îl deschide și se uită în agenda din telefon ca să găsească parola care permite accesul în toate calculatoarele din agenție: Qxtt4#%ck. O introduce. Pe ecran apare anunțul că sistemul a respins-o. Mai încearcă o dată, crezând că nu a scris-o corect. Același rezultat. Se încruntă, după care pricepe ce se întâmplă și scoate un hohot exasperat de râs. Din motive de siguranță, parola se modifică automat la fiecare șase luni – adică Qxtt4#%ck a expirat pe întâi iulie. Iar Holly a uitat să i-o dea pe cea nouă, în timp ce

Barbara, ocupată cu propriile probleme, a uitat să i-o ceară. Poate o are Jérôme, deși nu prea crede. Și el a fost ocupat cu ale lui.

Joaca de-a detectivii – deci care este concluzia?

Barbara nu ştie. Se ridică de pe scaun, vrea să plece, apoi (dintr-un impuls pe care nu ştie cum să şi-l explice), dă jos de pe perete copia peisajului pictat de William Turner. Seiful agenției este în spate. Şi, cu toate că este încuiat, Barbara vede ceva ce o nelinişteşte şi mai tare. Ori de câte ori umblă la seif, Holly răsuceşte rotița cu cifre la zero. Este una dintre fixațiile ei. Normal că Pete n-ar fi făcut asta dacă el ar fi deschis seiful ultimul, numai că Pete n-a mai venit la agenție de aproape o lună.

Barbara încearcă mânerul. E blocat. Nu ştie cifrul, deci nu are cum să vadă dacă a dispărut ceva dinăuntru. Tot ce poate face acum este să învârtă discul cu cifrul până la zero, să agațe la loc tabloul şi să-şi sune fratele.

17

Emily intră pe aleea casei şi coboară din Subaru puțin cam prea repede. Prin urmare, o străpunge o altă durere cumplită în şale. Îi este din ce în ce mai greu să creadă că țin departe de ei invazia senectuții, plan care li s-a părut perfect realizabil după ce s-au ospătat cu Jorge Castro.

Dar nu era un plan absurd, insistă ea să-şi spună chiar şi în momentele astea. *Este ştiință. Despre ştiință este vorba. Iar eu acum sufăr doar din cauza spasmelor musculare provocate de mişcare. O să-mi treacă la un moment dat şi, după aceea, voi continua să mă refac.*

Cu palmele apăsate pe zona lombară, urcă treptele până la uşa din față. Roddy nu mai este pe terasă; acolo nu mai sunt decât carnețelul lui şi o cană încă pe jumătate plină cu cafea. Emily se uită la carnețel şi se îngrijorează când vede că scrisul lui – atât de frumos şi clar odinioară – este acum din ce în ce mai lăbărțat şi şovăielnic. Nici măcar n-a mai ținut seama de dungile albastre de pe pagină. Propozițiile lui urcă şi coboară, de parcă le-ar fi scris pe iahtul lor în plină furtună.

Se aşteaptă să-l găsească în living sau în biroul de la parter. Numai că nu este nicăieri. Când intră în bucătărie şi vede că uşa de la subsol este deschisă, Emily simte că i se urcă stomacul în gât. Se repede la uşă.

— Roddy?

Însă îi răspunde femeia din cuşcă. Scârba aia băgăcioasă şi nenorocită.

— Este aici, doamnă profesor. Cred că tocmai ce și-a ținut ultima prelegere.

18

Jérôme o anunță pe Barbara că nu mai poate veni acum acasă. Era o cursă programată la 12:40 p.m., dar, când a sunat să-şi rezerve un loc în avion, i s-a spus că zborul a fost anulat din cauza Covidului. Pilotul şi alţi trei membri ai echipajului au ieşit pozitivi la teste.

— O să văd dacă pot să închiriez o maşină. Că doar nu-s decât opt sute de kilometri. Aş putea să ajung mâine, înainte de miezul nopții. Ba chiar mai devreme, dacă nu-i prea aglomerat pe autostrăzi.

— Crezi că ai vârsta legală ca să închiriezi o maşină?

Nu ştie, dar speră din tot sufletul să fie aşa. Vrea să-l aibă alături, tare mult îşi doreşte asta.

— Acum două luni am împlinit vârsta legală. Ba pot chiar să-mi încasez singur drepturile de autor. Ce părere ai?

— Vrei să ştii ce părere am? Am impresia că a fost cineva în biroul lui Holly. Sunt aici şi asta-i părerea mea.

Îi spune în continuare cum a trebuit să deschidă computerul care *nu* se afla în starea de repaus şi cum discul de la seif era oprit la 7 în loc de 0.

— Tu ai parola? Aia care a intrat în vigoare de la începutul lunii?

— Măăăi, nu o am. Nici n-am mai trecut pe acolo. Ştii şi tu că am avut treabă cu cartea.

Evident că Barbara ştie.

— Poate s-a decis să-şi închidă computerul de tot. Că i-am zis de multe ori cât curent electric consumă când e doar în standby. N-am nicio problemă cu asta. Dar chiar să nu pună la zero discul de la seif? Ştii şi tu cum e Holly...

— Dar ce să caute cineva acolo? spune Jérôme.

După care îşi răspunde singur:

— Poate cineva vrea să ştie ce a mai aflat în legătură cu cazul. Vrea să vadă dacă nu cumva există vreun raport scris sau înregistrarea

vreunei discuții cu clienta ei. Neapărat s-o suni pe doamna Dahl. S-o avertizezi.

— Dar nu-i ştiu numă...

Acum îşi aminteşte de mesajul primit de la Penny. Numărul de telefon este deja în agenda ei.

— Ba da, îl ştiu. Dar îmi fac mult mai multe griji pentru Holly decât pentru mama lui Bonnie Dahl.

— Te înțeleg, surioară. Şi eu simt la fel. Ce-ar fi să suni la poliție? S-o suni pe Isabelle Jaynes?

— Şi ce să-i spun? Că Holly şi-a parcat maşina aiurea şi că a uitat să pună discul de la seif la zero? Şi că avem nevoie să ne vină în ajutor Garda Națională?

— Mda, mda, pricep ce zici. Dar Izzy e o prietenă... mă rog, un fel de... Vrei s-o sun eu?

— Nu, mă descurc. Dar, înainte să o sun, spune-mi absolut tot ce ştii despre cazul ăsta.

— Păi, ți-am..

— Da, da, mi-ai zis, dar eu eram cu capul la problemele mele, aşa că spune-mi încă o dată. Te rog să faci asta pentru că am impresia că ştiu ce se întâmplă. E doar o impresie... și nu pot... și sunt atât de supărată... Te rog, mai spune-mi o dată. Te rog mult de tot.

Şi el îi spune.

19

Emily coboară până la jumătatea scării şi se opreşte brusc când îşi vede soțul zăcând cu fața în jos, într-o baltă de sânge.

— Ce s-a întâmplat? răcneşte ea. *Ce a pățit?*

— I-am tăiat gâtul, îi răspunde Holly.

Stă în capătul cuştii, lângă toaleta portabilă, lipită de peretele de ciment. Se simte incredibil de calmă.

— Vrei să-ți zic ce banc am inventat?

Emily coboară în goană ultimele şapte sau opt trepte. Mare greşeală. Se împiedică de ultima şi îşi pierde echilibrul. Întinde mâinile ca să-şi amortizeze căderea, iar Holly aude un pocnet sec când lui Emily i se fracturează un os din brațul stâng – os bătrân şi friabil. De această dată, nu mai răcneşte, ci zbiară. Şi nu de spaimă zbiară ea, ci de durere.

Se târăşte până la Roddy şi îi întoarce capul spre ea. Sângele din tăietura de la gât a început să se coaguleze și se aude un pleoscăit când îi desprinde obrazul de podea.

— O proaspătă milionară intră într-un bar și își comandă un Mai Tai...

— *Ce-ai făcut? CE I-AI FĂCUT LUI RODDY AL MEU?*

— N-ai auzit? I-am tăiat gâtul ăla mizerabil, îi răspunde Elolly, aplecându-se și luând cercelul aurit de pe jos. Cu ăsta. I-a aparținut lui Bonnie. Aş spune că este o răzbunare venită de dincolo de mormânt.

Emily se ridică în picioare... dar o face prea repede. Nu mai răcneşte acum și nici nu mai zbiară, ci scoate un urlet asurzitor când îi explodează durerea atroce în spate. Brațul stâng îi atârnă într-o poziție nefirească.

De la cot și l-a rupt, își dă seama Elolly. *Foarte bine!*

— *Dumnezeule! Dumnezeule mare! CE DURERE!*

— Ce rău îmi pare că nu ți-ai spart capul ăla nebun și malefic, îi spune Elolly.

Ridică cercelul, care sclipeşte stins în lumina tuburilor de neon.

— Vino încoace, doamnă profesoară. Permite-mi să pun capăt suferințelor tale. Poate nu-i încă prea târziu să-ți prinzi soțul din urmă pe drumul spre iad.

Emily stă îndoită de mijloc, ca o cotoroanță din poveştile pentru copii. Părul, pieptănat și strâns de dimineață într-un coc simplu, dar elegant, a început să se desprindă din agrafe și-i atârnă pe obraji. Lui Elolly i se pare că amănuntul acesta îi accentuează aspectul de vrăjitoare rea. Se întreabă dacă nu cumva și-a pierdut mințile, din moment ce se simte atât de calmă. Dar nu crede, pentru că un lucru îi este foarte clar: va muri cu siguranță dacă Emily Elarris va reuși să urce înapoi în casă – și să coboare după aceea din nou la ea.

Bine măcar că de unul am scăpat, își zice ea – și, complet aiurea într-un asemenea moment, îi trece prin minte replica lui Bogart din *Casablanca*: „Ne rămâne Parisul. „

Cu pași târşâiți și șovăielnici, Emily pornește spre scară. Se prinde de balustradă. Se uită în spate o singură dată, dar nu la Elolly, ci la soțul ei, care zace mort pe podea. Apoi – încet, foarte încet, cu multe opinteli – începe să urce. Gâfâie tare și hârâit.

Elolly strigă după ea:

— O proaspătă milionară intră într-un bar şi îşi comandă un Mai Tai. Cazi şi rupe-ţi gâtul, ticăloaso, *cazi odată!*

Dar Emily nu cade.

20

Barbara crede că, totuşi, există pe spatele cărţii o explicaţie pentru dispariţia lui Elolly. Cu condiţia să consideri că Penny Dahl este spatele cărţii. Pe stâlpul unui felinar din apropiere de parcarea Blocului Frederick este pus un anunţ cu TÂNĂRA DISPĂRUTĂ. Flărtia este decolorată de soarele arzător din ultimele trei săptămâni şi o bucată din ea s-a dezlipit şi acum flutură uşor în adierea caldă a dimineţii, dar Barbara încă poate desluşi chipul surâzător al fetei.

E moartă, îşi spune ea. *Fata asta este moartă. Te implor, Doamne, ajută-ne să nu fi murit şi Holly.*

Sună la numărul lui Penny Dahl. Până când i se răspunde, se uită din nou la fotografia cu tânăra blondă şi zâmbitoare de pe stâlp. Nu pare mult mai mare decât ea.

Te rog, doamnă Dahl. Răspunde naibii odată la telefon!

Penny îi răspunde chiar acum şi Barbarei i se pare că respiră puţin cam greu.

— Alo?

— Sunt Barbara Robinson, doamnă Dahl.

— Ai primit mesajul meu? Ai găsit-o? E bine?

Barbara nu înţelege dacă femeia vorbeşte despre

Bonnie sau despre Holly. Însă, în ambele cazuri, răspunsul este acelaşi.

— Nu am găsit-o încă. Ştiu că trebuia să vorbiţi cu Holly aseară. V-a trimis cumva un raport scris? V-aţi verificat e-mailul?

— Da. N-am primit nimic.

— Vreţi, vă rog, să vă mai uitaţi o dată?

Penny Dahl îi spune să aştepte. Barbara rămâne cu ochii la fiica dispărută a acestei femei. Tipul clasic de majoretă: blondă, frumoasă, visul oricărui tânăr alb. Barbara aşteaptă în continuare. A început să transpire – tare cald mai e şi azi! Se tot gândeşte la discul de la seif. *Scuze, aţi greşit numărul,* îşi zice ea.

Penny se întoarce la telefon.

— Nu. Tot nimic.

Deci dacă există un raport înseamnă că ar trebui să fie în computerele de la agenție. Barbara îi mulțumește lui Penny și îl sună pe Pete Huntley. Răspunde chiar el, pentru că, sătulă până peste cap de atâtea cicăleli, fiica sa i-a dat înapoi telefonul.

— Barbara la telefon, Pete. Nu mă întreba nimic, că îți zic eu: tot n-a apărut.

Şi îi povestește cum a găsit Priusul, în alt loc și într-o poziție în care Holly nu l-ar fi parcat niciodată; și îi mai spune și despre ciudățenia de la discul seifului. Apoi îi pune ea cea mai importantă întrebare: are cumva parola de la computerele agenției, parolă modificată automat la întâi iulie?

Trebuie să aştepte ca să-i treacă lui accesul de tuse. Apoi Pete îi răspunde:

— Nu. Holly se ocupă de chestiile astea.

— Și ești *convins* că nu ți-a dat-o și ție?

— Da. Aş fi notat-o undeva. Să ştii că nici combinația de la seif n-o am. Pe aia mi-a dat-o acum câteva luni și mi-am notat-o, dar am pierdut hârtia. Oricum nu folosesc niciodată seiful. Îmi pare rău, draga mea.

Barbara este dezamăgită, dar deloc surprinsă. Îi mulțumește, închide telefonul și rămâne cu ochii la blonda surâzătoare de pe anunțul cu persoană dispărută. Căldura i-a învins deodorantul și acum i se prelinge transpirația de la subsuori. Oricum nu crede că ar exista în seif o copie printată a raportului. Holly ține morțiș să le păstreze pe toate în „cutie” – așa îi zice ea computerului – până este rezolvat cazul. Nu suportă să printeze din nou după ce face niște schimbări sau după ce mai adaugă câte ceva – asta-i altă manie a ei. Dar, dacă a scris un raport și l-a stocat în cloud, acolo va și rămâne până va veni un IT-ist – și nu unul oarecare, ci foarte priceput – care să fie capabil să între în computerele de la „Ce-am găsit...”, iar atunci s-ar putea să fie prea târziu. *Aproape sigur* va fi prea târziu.

Jérôme i-a spus că ar trebui să o sune pe Isabelle Jaynes, iar ea i-a zis că o s-o facă. Dar, la ce bun? N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de la dispariția lui Holly. Nu există nicio pată de sânge și niciun semn de luptă nici acasă la ea și nici la birou. Nu îi poate cere lui Izzy să îi dea Priusul în urmărire, pentru că el se află în garajul subteran al blocului.

Singura problemă este că a fost parcat aiurea şi în alt loc, dar oamenii fac mereu asta.

Nu şi Holly. Ea nu ar face niciodată aşa ceva.

Barbara se hotărăşte să se ducă acasă. Bine că părinţii sunt la serviciu, pentru că nu vrea să-i necăjească. Nu vrea decât să se întoarcă mai repede Jérôme. Şi îl sună. Primeşte un mesaj care o anunţă că fratele ei nu poate răspunde la telefon deoarece conduce maşina. Barbara îşi spune că asta-i o veste bună, dar nu i se prea pare că ar fi. Nimic nu i se mai pare în regulă.

21

Poate o să cadă în casă, îşi zice Holly. Şi-a rupt deja un braţ... *posibil să aibă ghinion în continuare.* Dar nu prea crede că aşa va fi.

Începe să aştepte şi, chiar când îi înmugureşte din nou speranţa în suflet, vede un pantof pe treapta cea mai de sus. Apoi al doilea pantof. Apoi tivul fustei nebunei. Aceasta coboară încet, treaptă cu treaptă, gâfâind şi ţinându-se strâns de balustradă cu mâna dreaptă – mâna cea teafără. Mâna stângă îi atârnă moale. Atât de palid îi este chipul, încât ai zice că e un cadavru ambulant. Are o armă îndesată în cureaua de la fustă. Holly nu-i vede decât patul, dar ar recunoaşte oriunde revolverul ăla. Emily vrea să o omoare cu arma preferată a lui Bill Hodges.

— Jigodie ordinară! scrâşneşte Emily, când ajunge la piciorul scării. A trebuit să-ţi bagi tu nasul în treburile noastre şi să strici totul!

— Era deja stricat cu mult înainte să apar eu.

Holly se retrage încet-încet, până ajunge în capătul cuştii şi nu mai are unde să se retragă. Ridică şi mâinile, de parcă aşa ar reuşi să se protejeze.

— A fost efectul placebo încă de la bun început, Emily. Speranţa ajută la refacerea metabolismului. Ştiu chestia asta pentru că eu însămi sunt niţeluş cam ipohondră. Şi am văzut statisticile. De ani buni, oamenii de ştiinţă discută despre efectul placebo. Sunt sigură că şi soţul tău ştia de el, numai că nu ţi-a spus.

Ei bine, de o mare dezamăgire ar avea parte Holly dacă speră să-i provoace femeii acelaşi fel de furie care l-a împins pe bărbatul ei să acţioneze atât de necugetat. Şi la fel de dezamăgită ar fi şi dacă nădăjduieşte cumva ca Emily să-şi tragă un glonţ în burtă când scoate

revolverul Smith & Wesson de la brâu. În realitate, nu simte absolut nimic, dar are toate simțurile la pândă – într-un mod aproape supranatural. Vede absolut tot ce se petrece în jur, aude absolut tot – chiar și hârâiala aia vagă pe care o scoate Emily Harris de fiecare dată când respiră. Holly se întreabă dacă toți oamenii, sau măcar cei care se află în pragul morții, au parte de această experiență de o claritate aproape divină, ca și cum ar fi o ultimă încercare a creierului lor de a cuprinde toată lumea din jur, înainte ca această lume să se stângă pentru totdeauna.

Emily se uită la soțul ei întins pe podea.

— Vai, sărmane Roddy! murmură ea. Cât de bine l-am cunoscut...

— Ascultă la tine ce spui, zice Holly, cu spatele la perete și cu mâinile lipite de betonul rece. O canibală care citează din Shakespeare[125]**.** Meriți un loc în *Cartea Recorduri...*

— Taci! *Taci!*

Dar Holly nu are de gând să tacă. Prea a fost un șoricel supus toată viața ei. Mama îi zicea: *Tu să vorbești numai atunci când ești întrebată.* Unchiul Henry: *Copiii trebuie văzuți, nu auziți.* Ei, la naiba cu toate astea! Ba nu, la *dracu* cu ele! În doar câteva secunde, femeia asta o s-o amuțească pentru totdeauna. Numai că nu vrea să se lase așa de ușor. Cu Roddy, a avut ultimul cuvânt, de ce nu l-ar avea și acum?

— Voiam să-ți spun bancul ăla inventat de mine. O proaspătă milionară intră într-un bar și...

— *Taci!*

Emily scoate revolverul și trage. Deși o armă de calibru relativ mic, face un zgomot asurzitor în subsolul acesta. O scânteie sare dintr-una din gratiile sudate personal de Roddy (descoperise el un filmuleț pe YouTube care te învață cum să le faci). Holly observă că, din peretele de beton din spatele toaletei albastre se desprinde o așchie care o ia în sus. Și își spune: *Nici măcar să mă feresc n-am avut timp.*

— ... și își comandă un Mai ...

— *Taci!*

Holly face repede câțiva pași la stânga, tocmai când Emily trage din nou. Acum nu mai sare nicio scânteie; glonțul trece printre gratii și face în perete o gaură de dimensiunea unei monede, chiar în locul unde a stat Holly cu o secundă înainte. Arma tremură în mâna lui Emily, iar

Holly înțelege: *E stângace și tocmai mâna aia și-a rupt-o. Trage cu mâna cu care nu e obișnuită.*

— Şi își comandă un Mai Tai. Ai fost atentă până aici? *Mie* mi se pare că-i un banc destul de bun. Barmanul începe să i-l prepare şi femeia aude pe cineva spunându-i: „Felicitări, Holly! Meriți...”

Emily vrea să ajungă mai aproape, ca să-i fie mai uşor s-o nimerească. Dar se împiedică în halatul lui Roddy şi cade iarăşi, cu un genunchi pe fundul răposatului profesor şi cu celălalt pe podeaua de ciment. Când aterizează, parcă se frânge din talie. Urlă de durere şi revolverul se descarcă. Glonțul intră în ceafa lui Roddy. Nu că l-ar mai deranja acum.

Rămâi acolo, o îndeamnă Holly în gând. Rămâi acolo, nu te ridica. NU TE RIDICA!

Însă Emily se ridică, deşi încă ţipă de durere şi nu reuşeşte să stea perfect dreaptă. Acum, lui Holly nu i se mai pare că ar semăna cu o vrăjitoare, ci mai degrabă cu Cocoșatul de la Notre-Dame. Ochii ei mai au puțin și o să-i cadă din orbite, atât de bulbucați sunt. E murdară la gură, dar Holly refuză să-și imagineze ce o fi mâncat femeia asta, nutrind speranța deșartă că o să prindă ceva puteri înainte să coboare şi s-o ucidă pe Holly cu arma mentorului ei.

— Haide! o îndeamnă Holly. Arată-mi de ce ești în stare!

Mai face câțiva paşi în stânga, pe lângă perete, având grijă să stea cu capul mai în jos și simțindu-se la fel de fragilă ca unul dintre bibelourile mamei sale. Numai că, de această dată, reacția ei puțin mai lentă, iar Emily este puțin mai norocoasă. Holly simte o arsură pe brațul drept, chiar deasupra cotului. Pentru că și ea l-a citit pe Shakespeare, se gândeşte tot la o replică din *Hamlet*: „O lovitură, a fost într-adevăr o lovitură.” Dar una uşoară. Nu o doare prea rău. Nu încă.

— Aşa... şi ea aude pe cineva care-i spune: „Felicitări, Holly! Meriţi până și ultimul bănuț din averea aia.” Se uită în jur şi nu vede pe nimeni. Apoi aude o voce din *cealaltă parte,* zicându-i...

— *Taci, taci, TACI!*

Holly se lasă în genunchi exact în fracțiunea de secundă când Emily trage încă o dată. Aude bâzâitul glonțului care-i trece pe deasupra capului, atât de aproape, că-i poate face o cărare în păr. *Probabil* chiar i-a făcut.

— Scuze, doamnă profesoară, spune ea, ridicându-se în picioare. Pistoalele sunt utile doar când tragi cu ele de la distanță mică.

Își simte mâneca îmbibată cu sânge. Este cald, și asta e de bine. Sângele cald înseamnă viață.

— Plus că tragi cu dreapta, iar tu ești stângace. Hai să terminăm odată! O să te ajut eu. Lasă-mă doar să-mi spun bancul până la capăt.

Se duce până în fața cuștii și își lipește capul de gratii. Gratiile sunt reci.

— Deci, *cealaltă* voce îi spune: „Arăți foarte bine în seara asta, Holly!” Dar, când se uită în direcția aia, tot nu vede pe nimeni! Barmanul se întoarce cu băutura și...

Emily se repede spre cușcă – se clatină, se împleticește, dar reușește să se țină pe picioare. Lipește de fruntea lui Holly țeava scurtă a revolverului lui Bill și apasă pe trăgaci. Se aude un pocnet sec când cuiul percutor lovește camera lăsată goală de Holly, așa cum a învățat-o Bill... pentru că revolverele astea, spre deosebire de arma lui de serviciu (care era un Glock), nu sunt prevăzute cu siguranțe.

Emily nici măcar nu are timp să înțeleagă ce s-a întâmplat, că Elolly își scoate mâinile printre gratii, o apucă de cap și i-l răsucește cu toată puterea spre stânga. Atunci când baba asta nebună și-a rupt mâna, s-a auzit un pocnet. Însă acum aude un *pârâit* înfundat. Lui Emily i se înmoaie genunchii. Se prăbușește. Capul îi alunecă din strânsoare și Elolly rămâne în mâna stângă doar cu câteva fire de păr alb. I se par scârboase, ca niște pânze de păianjen, și își șterge repede palma de bluză. Își aude propria respirație: anevoioasă, șuierătoare. Iar lumea din jur parcă se întunecă. Dar nu trebuie să se întâmple așa ceva, nu, în niciun caz! Așa că începe să-și dea palme peste față. Sângele îi țâșnește din mâna rănită și stropește gratiile cuștii.

Emily parcă stă pe vine, cu picioarele sub ea, dar răsucite în direcție opusă de la genunchi în jos. Capul și-l ține lipit de cușcă. Nasul i s-a proptit de una dintre gratii și acum seamănă cu un rât de porc. La fel ca picioarele, și ochii ei par a se holba în direcții opuse. Elolly se lasă în genunchi, deschide fanta de la baza cuștii și își recuperează revolverul. Sigur, nu mai are gloanțe, dar tot s-ar putea să-i fie de folos. Dacă Emily mai este în viață (deși Elolly nu crede asta), dacă face vreo mișcare cât de mică, Elolly are de gând să-i crape capul ăla dement.

Nicio mişcare. Elolly numără până la șaizeci cu glas tare. Fără să se ridice, întinde mâna printr-un pătrat de la baza cuştii şi atinge gâtul lui Emily cu degetele. Femeii îi cade capul pe umăr, iar asta îi spune lui Elolly tot ce trebuie să ştie (ce deja ştie); însă continuă să-şi țină degetele apăsate pe gâtul babei nebune şi numără încă o dată până la șaizeci. Nu simte nimic. Nici măcar câteva ultime bătăi răzlețe ale unei inimi muribunde.

Continuând să respire greu şi şuierat, Holly vrea să se ridice, însă nu o țin picioarele. Cade în fund pe salteluța de yoga. Trăieşte. Nu-i vine să creadă. Ba crede. O convinge durerea din coaste. O convinge usturimea din braț. O convinge şi setea. Are impresia că ar putea să bea acum toată apa din Marile Lacuri, până la ultima picătură.

Au murit amândoi. Bărbatului i-a tăiat gâtul, femeii i l-a sucit. Dar tot închisă în cuşcă a rămas şi tot nu ştie nimeni unde este. Sigur, până la urmă, o să vină cineva şi o s-o găsească. Dar peste cât timp? Şi cât poate să reziste un om fără apă? Nu ştie. Nici nu-şi mai aduce aminte când a băut ultima dată.

Îşi ridică mâneca de la bluză, gemând de durere când materialul se dezlipeşte de rană. Vede acum că nu-i doar o simplă zgârietură. Îi este găurită pielea la vreo cinci centimetri deasupra cotului şi îşi vede carnea de dedesubt. Dar nu şi osul. Ceea ce probabil că e de bine. Numai că îi curge mult sânge de acolo. Şi ştie că pierderea de sânge îți face şi mai multă sete, iar ei acum îi este o sete cumplită şi, curând, îi va fi şi mai... şi mai cum? Cum se zice când ceva e mai mare decât cumplit? Nu mai ştie care-i cuvântul ăla, aşa cum nu mai ştie nici câte zile poate să trăiască un om fără să bea apă.

Pe amândoi i-am omorât din cuşcă. Ei, chestia asta *ar trebui să intre în Cartea Recordurilor!*

Se apucă să-şi scoată bluza. Este un proces lent şi dureros, dar reuşeşte în cele din urmă. Şi-o înfăşoară în jurul rănii – alt proces lent – şi şi-o înnoadă cu dinții. Apoi se sprijină cu spatele de peretele de ciment şi începe să aştepte.

— O proaspătă milionară intră într-un bar, hârâie ea, şi îşi comandă un Mai Tai. Barmanul începe să i-l prepare şi ea aude pe cineva spunând: „Meriți toată averea aia, Holly. Până la ultimul bănuț." Se uită în direcția de unde a auzit vocea, dar nu vede pe nimeni. Apoi aude o

voce din *cealaltă* parte: „I-ai omorât pe amândoi, deşi erai închisă în cuşcă, ai intrat în Cartea Recordurilor. Bravo, eşti o vedetă!”

Oare s-a mişcat Emily? Precis că nu. Precis că-i doar imaginaţia ei care-i joacă feste. Holly ştie foarte bine că n-ar mai trebui să vorbească, pentru că o să i se facă şi mai sete. Dar simte că trebuie neapărat să spună până la capăt afurisitul ăla de banc, chiar dacă publicul ei este format doar din doi bătrâni morţi.

— Barmanul se întoarce şi ea îi zice: „Aud tot felul de voci, care-mi spun lucruri foarte frumoase. De unde vin?” Iar barmanul îi răspunde... îi răspunde...

Holly îşi pierde cunoştinţa.

22

Când Holly leşină (fără să spună bancul până la capăt), Barbara intră în camera care este acum biroul lui Jérôme. Se uită la harta scoasă la imprimantă, pe care sunt făcute punctele roşii care marchează locul fiecărei dispariţii, inclusiv semnul făcut de ea pentru Jorge Castro, despre care nu mai ştie nimeni nimic din toamna lui 2012. Barbara a făcut punctul acela pe Ridge Road, vizavi de casa Oliviei. Ţi-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? aşa i-a zis Olivia. *Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc şi înapoi. Chiar şi pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare.* Şi i-a mai zis ceva: *Nu l-am mai văzut de atunci.*

Acum Barbara schiţează un traseu pe Ridge Road, din campusul Bell şi până în parc. Până la locul de joacă din parc. Dacă acolo s-a întâmplat ce s-a întâmplat? Pentru că este o parcare, unde putea să staţioneze o dubiţă, la fel ca aceea din înregistrările video de la magazinul unde a fost Bonnie...

O frământă ceva. Ceva despre dubiţă? Despre Ridge Road? Despre amândouă? Nu ştie, dar este convinsă că Binoclul-Olandez şi-ar fi dat seama din prima.

Îi sună telefonul. Jérôme. O roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat. Ea îi spune cui i-a dat telefon şi cui nu: lui Izzy Jaynes. El o

linişteşte, zicându-i că a avut dreptate să nu o sune. Îi mai spune că merge destul de bine, că a ajuns deja în New Jersey, dar că nu vrea să depăşească limita de viteză. Barbara nu are nevoie să-l întrebe de ce nu o face, pentru că ştie foarte bine motivul: fratele ei este Negru. Tocmai din cauza asta nu vrea să rişte nici să vorbească la telefon în timp ce conduce. A intrat într-un popas de pe marginea autostrăzii ca să o poată suna. Iar acum vrea să pornească din nou la drum.

Chiar la finalul discuției, Barbara nu se mai poate stăpâni şi îi mărturiseşte teama cea mare:

— Dacă a murit, J?

El nu-i răspunde imediat. Fata aude doar vuietul traficului de pe autostradă. Apoi Jérôme spune:

— N-a murit. Aş simți dacă aşa ar fi. Tre' s-o iau din loc, surioară. Ajung diseară, înainte de miezul nopții.

— Eu o să mă întind puțin, zice Barbara. Poate-mi vine vreo idee. Am impresia că ştiu mai multe decât mi se pare că aş şti. Ți s-a întâmplat şi ție vreodată?

— Destul de des.

Barbara se duce în camera ei şi se întinde pe pat. Nu se aşteaptă să adoarmă, dar speră să-şi poată limpezi mintea. Închide ochii. Se gândeşte la Olivia şi la poveştile ei. Îşi aminteşte că a întrebat-o pe bătrâna poetă cum a ajuns să facă fotografia aceea cu Bogart în fața Fântânii Trevi. Voia mai ales să afle de ce se holba şi avea zâmbetul acela uimit. Iar Olivia i-a răspuns: *Par uimită pentru că era cu mâna pe fundul meu.*

Şi Barbara adoarme.

23

Holly se află în solariul de la Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Acolo nu sunt decât mama şi unchiul ei. Nimeni altcineva. Stau la una dintre mese, beau ceai rece din pahare înalte şi se uită la o partidă de bowling difuzată la televizorul cu ecran uriaş.

— Îmi dați şi mie puțin ceai? hârâie Holly, rămasă aproape fără voce. Mi-e sete.

Se uită la ea amândoi. Ridică paharele, de parcă ar toasta în sănătatea ei, şi beau. În buza fiecărui pahar este înfiptă câte o felie de

lămâie. Precis că este foarte rece ceaiul, pentru că pereții paharelor sunt acoperiți cu stropi de condens. Tare mult își dorește Holly să poată linge stropii ăia. Pe toți i-ar linge, ar suge feliile de lămâie, apoi ar bea tot ceaiul.

— N-ai fi fost în stare să gestionezi atât de mulți bani, spune unchiul Henry și soarbe din pahar. Am făcut-o spre binele tău.

— Ești foarte fragilă, spune Charlotte și soarbe și ea puțin ceai.

Cât de delicat este gestul ei! Cum de nu dă paharul peste cap? Așa ar face Holly, dacă i l-ar oferi. Și pe al ei, și pe al unchiului Henry.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Charlotte i-l întinde.

— Bea-l tu!

1-l întinde și unchiul Henry.

— Și pe al meu.

Și încep amândoi să scandeze:

— Însă doar când ai să te hotărăști să termini cu toată nebunia asta și să te întorci acasă.

Holly reușește să se târască afară din visul acesta. Realitatea ei de acum este cușca din subsolul soților Harris. Încă o dor coastele și parcă i-a turnat cineva gaz pe braț și după aceea i-a dat foc. Însă durerile acestea sunt mai puțin importante decât setea din ce în ce mai crâncenă care o mistuie. Bine măcar că nu-i mai sângerează rana făcută de glonț, pentru că pata de pe bandajul improvizat este maro, nu roșie. Își spune că o va durea înfiorător de tare când își va desprinde bluza de pe rană, dar nu o va face acum.

Se ridică în picioare și se apropie de gratii. Cadavrul lui Rodney Harris este în apropierea scării. Emily zace pe o parte. Probabil că a lăsat deschisă ușa dinspre bucătărie, pentru că au intrat muștele, care savurează sângele scurs din rana lui Roddy. Și e sânge din belșug acolo.

Mi-aș vinde și sufletul pentru un pahar cu bere... își zice Holly. Și nici măcar nu-mi place berea.

Își amintește cum s-a terminat visul, cu scandările mamei și unchiului Henry: *Doar când ai să te hotărăști să termini cu toată nebunia asta și te întorci acasă.*

Își repetă că tot o să vină cineva până la urmă. *Trebuie* să vină cineva. Întrebarea este în ce stare o va găsi. Sau dacă va mai fi în viață. Totuși, chiar și acum, când o doare tot corpul, când stă încuiată într-o

cuşcă de la subsol, când se află în compania a două cadavre, când moare de sete...

— Nu regret nimic, cârâie ea. *Absolut nimic.*

Mă rog, ceva-ceva tot regretă. Mare greşeală a fost să se ascundă în spatele drujbei.

Şi îşi spune: *Trebuie să învăț să am mai multă încredere în intuiția mea. Va trebui să lucrez la asta.*

24

Şi Barbara visează. În visul acesta al ei, se vede năvălind în casa Oliviei Kingsbury de pe Ridge Road şi o găseşte pe bătrâna poetă în scaunul ei din living, citind o carte de poezii – *Driving into the Wreck* de Adrienne Rich[126] – şi mâncând un sendviş. Pe măsuța de alături, este o cană în care abureşte ceaiul.

— Am crezut că ai murit! strigă Barbara. Mi-au zis că ai murit!

— Aiurea, spune Olivia, lăsând cartea din mână. Am de gând să trăiesc până la o sută de ani. Ți-am povestit despre şedința aia de catedră în care Jorge Castro s-a opus desființării atelierului de poezie? Lui Emily nu i s-a şters nicio secundă de pe buze zâmbetul, dar se uita la el...

Tocmai acum sună telefonul Barbarei, iar visul se destramă. Oricum, a fost minunat, pentru că Olivia era vie în el. Din nefericire, a fost doar un vis. Ia telefonul şi vede pe ecran chipul surâzător al mamei ei. Vede şi cât este ceasul: 4:03 p.m. Înseamnă că Jérôme a ajuns deja în Pennsylvania.

— Bună! începe ea, dar trebuie să se întrerupă ca să-şi dreagă glasul. Bună, mami!

— Trăgeai un pui de somn?

— Am vrut doar să stau un pic întinsă, dar cred că am adormit. Am visat că Olivia trăieşte.

— Of, scumpa mea, îmi pare atât de rău! Şi eu am avut vise din astea după ce s-a prăpădit bunica Annie. Şi mereu îmi părea rău când mă trezeam.

— Da, cam aşa.

Barbara îşi trece mâna prin păr şi încearcă să-şi aducă aminte ce îi spunea „Olivia-din-vis” când a sunat telefonul şi a trezit-o. I se pare ceva

la fel de important ca presimțirea aceea pe care a avut-o despre dubița din imaginile de la Jet Mart. *Precis că Olandezul ar fi știut.,* își zice ea. *Olandezul și-ar fi dat imediat seama despre ce e vorba.*

— ... Holly?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai dat de urma lui Holly. Sau dacă a luat legătura cu tine.

— Nu, nu încă.

Tot nu vrea să-i mărturisească Tanyei temerile ei. Poate o va face după ce va ajunge Jérôme acasă, dar nu înainte.

— Probabil a plecat din oraș ca să rezolve toate problemele rămase după moartea mamei ei, spune Tanya, după care își coboară puțin vocea. Nu i-aș spune-o niciodată lui Holly, dar eu cred că Charlotte Gibney de prostie a murit, nu de Covid.

Barbara zâmbește.

— Cred că Holly și-a dat seama de asta, mami.

— Te-am sunat să te anunț că iau cina cu tatăl tău la un restaurant de fițe.

— Bravo! exclamă Barbara. La care dintre ele?

Tanya îi spune, dar tânăra nici n-o mai aude. Parcă a trăsnit-o ceva în cap.

Care dintre ele?

— ... la data respectivă.

— Aha, bine.

Tanya începe să râdă.

— Măcar ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus? Am zis că ne sărbătorim mai devreme anii de căsnicie, pentru că el o să fie plecat la data respectivă. Dacă vrei să-ți comanzi ceva de mâncare, să știi că sunt niște bani în sertarul de la bucătă...

— Petrecere frumoasă, mami! Trebuie să închid. Te iubesc.

— Și eu te iu...

Dar Barbara a închis deja și acum se uită la toate schimburile de mesaje cu Holly. Uite-l: *Pe care dintre ei?*

Barbara i-a pus întrebarea asta pentru că știa *doi* dintre bărbații din fotografia primită de la Holly. Unul era Cary Dressler, tipul ăla mișto, după care erau topite toate fetele din clasa ei. Celălalt era profesorul Harris. L-a cunoscut în ziua când s-a dus în vizită la soția lui, cu

speranța că o va recomanda Oliviei Kingsbury. Iar domnul Harris își spăla mașina. Dar, pentru că era cald în ziua aia de iarnă, erau deschise ambele uși ale garajului și așa a observat ea o dubiță înăuntru. Oare el a văzut-o când s-a uitat și din cauza asta s-a grăbit să închidă ușa? Ca să ascundă dubița?

Rahat! Tu singură inventezi toate aiurelile astea.

Posibil, dar acum știe ce voia Olivia să-i spună în visul întrerupt de apelul mamei sale. Și știe asta pentru că, de fapt, Olivia chiar i-a spus-o la un moment dat: *Lui Emily nu i s-a șters zâmbetul de pe buze... dar se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.*

Pe Jorge Castro. Pe primul dintre dispăruți.

— Ești nebună la cap, își zice Barbara în șoaptă. Doar pentru că *profesorul* îl cunoștea pe Cary Dressler... iar *soția lui* îl cunoștea pe Castro... și nu-l avea deloc la inimă...

Ți-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară?

— Ești rău de tot cu capul, se gratulează din nou Barbara. Oamenii ăștia sunt *bătrâni.*

Dar... Bonnie Dahl. *Ultima* dispariție. Să fie ea...

Se repede în biroul lui Jérôme, deschide calculatorul și caută pe Google. După care o sună pe Marie Duchamp.

— Mai ții minte când ne-a povestit Olivia despre petrecerea de Crăciun a soților Harris? Că au trimis tineri costumați în Moș Crăciun la toți invitații, cu aperitive și cu bere?

— O, da, râde Marie. Dar ar fi trebuit să fie costumați doar în *spiriduși.* Olivia zicea că-i tipic pentru Emily Harris, că voia cu tot dinadinsul să țină petrecerea aia. Pentru ea, nu conta deloc că eram în plină pandemie de Covid. Așa că i-am mâncat aperitivele și i-am băut berea – Liwie, chiar două cutii, deși eu m-am împotrivit cât am putut. Numai că am decis să nu intrăm pe Zoom.

— Zicea că o tânără blondă v-a adus gustările și berea. O spiridușă blondă și drăguță.

— Parcă da...

Din păcate, tonul lui Marie nu este prea sigur.

— Ai recunoaște-o dacă ți-aș trimite o poză?

— Ei, Barbara, era costumată și mascată...

— OP. Se dezumflă Barbara. La naiba! În fine, asta e, mulțu...

— Nu, nu, nu! Stai puțin! Fetei care a venit la noi îi era frig pentru că mersese cu bicicleta, așa că Olivia i-a dat să bea o guriță de tărie. Mi-aduc aminte, pentru că Olivia i-a zis: „îți dau niște whisky, dacă-ți scoți mustățile." Și așa a și făcut. Era așa de drăguță! Părea să se distreze de minune. Cred că aș putea s-o recunosc.

— Îți trimit chiar acum poza. Să nu închizi.

Datorită mamei sale, conturile de Facebook și de

Instagram ale lui Bonnie încă sunt active, așa că Barbara poate să-i trimită lui Marie fotografia cu Bonnie pe bicicletă, îmbrăcată într-un tricou cu bretele și un șort alb.

— Ai primit-o?

Imposibil să fie ea. Nu se poate. Nu se poate.

— Da. Ea este. Ea a fost spiridușa care a venit la noi de Crăciun. Dar de ce vrei să știi?

— Mulțumesc, Marie.

Barbara închide telefonul. A luat-o cu amețeală. Poate că nu înseamnă nimic faptul că profesorul Harris îl cunoștea pe Cary Dressler. Și poate că nu are nicio importanță faptul că Emily Harris nu putea să-l sufere pe Jorge Castro. Însă chiar și coincidența asta cu Bonnie? Și, dacă mai pui la socoteală și dubița...

Îi vine să-l sune pe Jérôme, dar nu o face. Dacă îl întârzie acum din drum, va trebui apoi să accelereze și s-ar putea să fie tras pe dreapta de poliție. La fel ca toate persoanele de culoare din oraș, Barbara știe ce s-a întâmplat cu Maleek Dutton, după ce a fost tras și el pe dreapta.

Ce să facă?

Răspunsul pare evident – să se ducă la casa cu numărul 93 de pe Ridge Road și să vadă dacă nu cumva Holly este acolo. Dacă nu este, să afle unde ar putea să fie. Poate că soții Harris nu au absolut nicio legătură cu toate disparițiile astea. Barbara nu pricepe de ce ar avea, că doar oamenii în vârstă nu ajung să fie asasini în serie. De un singur lucru este sigură: și Holly știa ce știe ea acum și *precis* acolo s-ar fi dus mai întâi.

Barbara nu se teme de Roddy și de Emily, dar ar mai putea să fie și altă persoană implicată în povestea asta. Ceea ce înseamnă că trebuie să-și ia niște măsuri de precauție. Deschide dulapul, se ridică pe vârfuri și îi dă la o parte de pe raftul de sus pe Oingo și Boingo, ursuleții din pluș cu care dormea în copilărie, ca s-o păzească de baubau. Normal că

acum nu mai are nevoie să fie păzită, dar nu se îndură să renunțe la ei, pentru că sunt nişte amintiri foarte preţioase.

În spatele lor este o cutie în care a fost o pereche de adidaşi Nike. O ia şi o deschide. După întâmplarea cu Chet Ondowsky, n-a mai putut să-i ceară o armă lui Holly, pentru că precis ar fi refuzat-o și i-ar fi sugerat să facă psihoterapie. Așa că i-a cerut lui Pete, după ce l-a pus să-i promită că nu va spune nimănui. Fără să-i pună nicio întrebare, el i-a dat un pistol mic, de calibrul .22; iar atunci când ea a vrut să i-l plătească, Pete a clătinat din cap şi i-a spus doar atât: „Ai grijă doar să nu te împuşti singură cu el, drăgălaşo, și nici pe altcineva." S-a gândit puțin și a adăugat: „Decât dacă o merită."

Evident că Barbara nu se aşteaptă să tragă azi cu pistolul, dar poate trebuie să amenințe pe cineva. Trebuie neapărat să afle unde este Holly. Şi, dacă soții Harris vor susține sus şi tare că habar n-au şi dacă ei i se va părea că o mint, atunci... da, posibil să-i amenințe cu pistolul. Chiar dacă o vor reclama la poliție după aceea.

În fond, n-aş fi prima poetă care ajunge la închisoare, îşi spune Barbara.

Înainte să iasă din casă, ia o şapcă din cuierul de lângă uşă, şi-o pune şi încremeneşte. Se gândeşte la computerul lui Holly – închis de tot, nu în standby, cum ar fi trebuit să fie. Se gândește la discul seifului, care nu era la zero. Şi apoi îşi aduce aminte de femeia pe lângă care a trecut în holul de la intrarea Blocului Frederick – femeia aceea ieşea, iar ea intra. Ține bine minte că femeia şchiopăta. Şi purta o şapcă asemănătoare cu cea pe care tocmai şi-a pus-o ea. Şi femeia ținea capul în jos, aşa că Barbara a văzut ce scria pe ea: „Columbus Clippers".

Nu are de unde să ştie dacă femeia aceea era Emily Harris, dar ştie foarte bine că şi Holly are o şapcă cu logoul ăla. În oraş sunt foarte mulți oameni care poartă şepci de la diverse echipe de baseball, de la Indians, de la Cardinals, ba chiar şi de la Royáis. Dar, de la Clippers? Nu prea mulți.

Oare femeia aceea – poate Emily Harris, poate nu – a fost la etajul patru?

Oare îi luase lui Holly şi cheile, nu doar şapca? Oare ea a închis computerul după ce şi-a dat seama că nu are acces la documentele din el?

Oare ea a rotit discul de la seif? Puțin probabil, dar...

Dar...

Întrebările astea o macină destul de tare pe Barbara, așa că ajunge la concluzia că nu trebuie să fie văzută de niciunul dintre soții Harris decât în momentul când le va suna la ușă și le va striga în față: *Unde e! Unde-i Holly?*

25

Barbara merge cu bicicleta până la Ridge Road și o leagă cu lanțul în rastelul din parcarea de lângă locul de joacă. Se uită la ceas și vede că s-a făcut deja cinci și zece. O ia în sus pe deal, trecând pe lângă casa Oliviei. Îi plac la nebunie pantalonii ăia ai lui Holly, simpli și practici, cu multe buzunare mari, așa că și-a comandat și ea o pereche, pe care o poartă acum. Într-un buzunar, a pus pistolul, în celălalt, are telefonul.

Își spune că ar fi bine să verifice mai întâi zona. Își trage cozorocul pe frunte, lasă capul în jos și trece agale pe lângă casa soților Harris, de parcă s-ar îndrepta spre colegiul de pe colină. Aruncă o privire rapidă spre stânga și vede ceva ciudat: ușa din față este întredeschisă. Nu-i nimeni pe terasă, dar pe măsuță este un termos mare.

Se duce mai departe pe stradă până ajunge la numărul 109, după care se întoarce. Acum, când lasă din nou capul în jos, observă în rigolă un lucru pe care îl cunoaște foarte bine. O mănușă din nitril, decorată cu diferite emoticoane. *Normal* că știe mănușa asta, doar ea i-a dăruit în glumă lui Holly o cutie cu mai multe perechi.

Barbara îl sună pe Pete Huntley, rugându-se la Dumnezeu să-i răspundă. Și îi răspunde.

— Ce faci, drăgălașo? Ai dat de urma...

— Ascultă-mă, Pete, da? Probabil că asta nu înseamnă nimic și probabil am să te sun din nou peste cinci minute ca să te liniștesc. Dar, dacă nu te sun, dă-i tu un telefon lui Isabelle Jaynes și spune-i să trimită poliția pe Ridge Road, la numărul 93. Să vină neapărat și ea. Ai înțeles?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Holly?

— Repetă adresa pe care ți-am zis-o.

— Ridge Road, numărul 93. Nu te apuca să faci vreo prosti...

— Cinci minute. Dacă nu te sun, trimite-o aici pe doamna Jaynes cu poliția.

Își pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din față și scoate pistolul din celălalt buzunar. Oare este încărcat? Nu l-a verificat niciodată, dar își amintește că Pete i-a zis că arma neîncărcată nu te ajută la nimic dacă te trezești în miez de noapte și dai peste un hoț în casă. Plus că i se pare destul de greu, deci trebuie să fie încărcat.

Urcă treptele casei, duce la spate mâna cu pistolul și sună la sonerie. Prin ușa întredeschisă aude cum răsună soneria în toată casa, dar nu apare nimeni. Sună din nou.

— Bună ziua! E cineva acasă? Domnule profesor Harris? Emily?

Aude ceva, dar foarte vag și de departe. Ar putea să fie o voce, ar putea să fie un aparat de radio din vecini, pus în fața unei ferestre deschise. Acum Barbara bate cu putere în ușă și ușa se deschide. În fața ei este holul cu lambriuri. Întunecos și sinistru. Oare la fel i s-a părut și data trecută când a fost aici? Nu mai ține minte. Dar își amintește că avea un miros greu, înecăcios. Iar ceaiul a fost oribil.

— Alo? E cineva acasă?

Și atunci aude din nou ceva. O voce, da, o voce este. Dar foarte stinsă. Nici vorbă să înțeleagă ce spune, sau ce strigă. Barbara este încă pe terasă și ezită să intre. Își aduce aminte un vers dintr-o poezie a lui Mary Howitt: *Poftește în salonul meu, o invită păianjenul pe muscă.*

Barbara se uită în spatele ușii. Nu-i nimeni acolo. Mușcându-și buzele, fără să simtă că îi curge transpirația pe ceafă și ținând țeapănă în jos mâna cu pistolul, dar fără să atingă cu degetul piedica de la trăgaci – pentru că așa a învățat-o Pete –, tânăra îndrăznește să între în hol și să se ducă spre living.

— Alo? *Aloi*

Acum parcă aude mai bine vocea aia. Tot înăbușită, tot stinsă și răgușită, dar i se pare că ar fi Holly. Poate se înșală, dar acum înțelege foarte bine ce spune:

— *Ajutor! Ajutor!*

Barbara se repede în bucătărie și vede o ușă deschisă dincolo de frigider. De ivăr, atârnă un lacăt. Vede o scară care duce la subsol și mai vede ceva la baza scării, își spune că i se pare, că n-are cum să vadă așa ceva, dar știe deja despre ce este vorba.

— Holly? *Holly.?*

— Aici, jos!

Vocea bunei sale prietene seamănă cu un croncănit.

— *Jos!*

Barbara începe să coboare scara şi se opreşte brusc la jumătate. Da, nu a greşit: la baza ei este un cadavru. Profesorul Harris zace într-o baltă de sânge aproape uscat. Soția lui e prăbuşită lângă ceva ce seamănă cu o cuşcă. Iar în cuşca aia, este chiar Holly Gibney. Are o bluză plină de sânge înfăşurată în jurul brațului. I s-a lipit părul de frunte şi de obraji. Are stropi de sânge pe față. Pentru că şi-a scos bluza ca să-şi facă bandaj din ea, i se vede vânătaia neagră şi îngrozitor de mare de pe coaste.

Holly o recunoaşte şi începe să plângă.

— Barbara! îngaimă ea, cu aceeaşi voce spartă şi hârâită. Slavă Domnului, Barbara! Nici nu-mi vine să cred că m-ai găsit!

Barbara se uită speriată în jur.

— Unde e, Holly? Unde-i tipul care i-a omorât? Mai e în casă?

— Nu există nimeni altcineva, cârâie Holly. Nu există niciun Prădător de pe Red Bank. *En* i-am omorât. Adu-mi nişte apă. Te implor. Nu mai...

Îşi duce mâinile la gât şi scoate iarăşi croncănitul ăla hârâit:

— *Te implor.*

— Sigur că da, imediat.

Telefonul Barbarei a început să sune şi nu se mai opreşte. Trebuie să fie Pete. Sau poate Isabelle Jaynes.

— Dacă mă asiguri tu că n-o să mă atace nimeni.

— Nu mai e nimeni, spune Holly. Ei au făcut totul.

Şi acum, face un gest care o şochează la culme pe

Barbara: simulează că scuipă pe cadavrul lui Emily Harris. Poate că nici n-ar fi fost nevoie să simuleze dacă ar mai fi avut vreun rest de salivă în gură.

Barbara vrea să urce înapoi ca să-i aducă apa. Asta-i prioritatea priorităților acum; nu are de ce să răspundă la telefon, pentru că ştie că Pete va trimite poliția, iar poliția trebuie neapărat să vină aici. Şi cât mai repede cu putință!

— *Barbara.*

Strigătul ăsta îi perforează timpanul. Ori Holly şi-a pierdut mințile, ori nici mult nu mai are.

— *De la chiuvetă să iei apa! Să nu deschizi frigidend! SĂ NU DESCHIZI FRIGIDERUL!*

Barbara urcă în fugă scara şi intră în bucătărie. Habar n-are ce s-o fi întâmplat aici. Mintea i-a rămas fixată pe un singur gând: apă. Într-o parte şi cealaltă a chiuvetei sunt mai multe dulapuri. Barbara îşi pune pistolul pe blat şi deschide unul. Doar farfurii. Deschide altul şi vede pahare. Umple unul cu apă de la chiuvetă, vrea să coboare la subsol, se gândeşte mai bine şi umple încă unul. Cu câte un pahar plin în fiecare mână, coboară scara. Ocoleşte cu grijă balta de sânge din jurul profesorului Harris.

Se opreşte lângă cadavrul lui Emily şi întinde mâna cât poate ea de tare ca să-i dea lui Holly paharul printre gratii. Holly se repede la el, îl înşfacă, varsă puţină apă şi bea restul cu lăcomie. Aruncă paharul gol în spate, pe salteluţă, şi întinde mâna printre gratii.

— Mai vreau.

Acum vocea îi sună mai bine.

Barbara i-l dă şi pe celălalt. Holly bea jumătate.

— Ce bună e! zice ea. Nemaipomenită!

— I-am spus lui Pete să trimită poliţia dacă nu-l sun imediat înapoi. Şi pe doamna detectiv. Cum să te scot de-aici, Holly?

Ea îi arată tastatura mică, dar clatină din cap. Nu ştiu cifrul, Barbara...

Se întrerupe şi se pocneşte peste frunte.

— Dar cum m-ai găsit... lasă, vorbim mai încolo. Acum du-te sus! Aşteaptă poliţia!

— Bine. O să-l sun pe Pete şi o să-i zic...

— Am văzut cumva un pistol? Ai un pistol la tine?

— Da. Pete mi-a dat...

— Să nu-l mai ai când vine poliţia. Nu uita ce a păţit băiatul ăla, Dutton.

— Dar ce...

— Vorbim mai încolo, Barbara. Îţi mulţumesc! îţi mulţumesc din tot sufletul meu!

Barbara se duce la scară, având din nou grijă să ocolească balta de sânge din jurul lui Rodney Harris. Se uită în spate şi vede că Holly bea şi restul de apă din al doilea pahar. Se ţine cu o mână de gratii, de parcă s-ar teme să nu leşine.

Ce s-a întâmplat aici? Ce puii mei *s-a întâmplat?*

Aude deja sirenele când ajunge în bucătărie. Însă par destul de departe. Vede pistolul pe blat şi își aduce aminte ce i-a spus Holly: *Să nu-l mai ai când vine poliția. Nu uita ce a pățit băiatul ăla, Dutton.* Îl ia şi îl ascunde în cutia de pâine, peste un pachet cu brioşe.

Însă nu rezistă tentației şi, înainte să iasă din bucătărie, se hotărăşte să deschidă frigiderul ca să arunce o privire înăuntru. S-a pregătit sufleteşte pentru tot ce e mai rău, însă nu vede nimic care să justifice interdicția dată de Holly. Vede doar lapte degresat, nişte ouă, un pachet de unt, iaurt, legume, o cutie cu capac în care pare a fi nişte jeleu de coacăze şi câteva bucăți de carne înfăşurate în folie de plastic. Probabil nişte antricoate. Mai sunt acolo şi vreo opt cupe de desert pline cu ceva ce seamănă cu budinca de vanilie cu bucățele de căpşune. Mmm, arată apetisant!

Închide frigiderul şi iese din casă.

26

În față, opreşte o maşină de poliție cu sirena pornită. Acum amuțeşte. În spatele ei vine un sedan fără însemne, dar atât de aproape vine, că este cât pe ce să-i lovească bara din spate. Ținând cont de ce i-a spus Holly despre pielea ei cea Neagră, Barbara stă pe treapta de sus a terasei, cu mâinile ridicate, dovedind astfel că nu are nicio armă.

Doi polițişti în uniforme se apropie pe alee. Cel din frunte continuă să-şi țină mâna pe patul armei de serviciu.

— Ce se petrece aici? o întreabă el. Care-i urgența?

Celălalt – un tip mai în vârstă – vrea să ştie:

— Ai luat droguri, fetițo?

Barbara nu apucă să-i răspundă – abia mai târziu își va da seama că întrebarea nu a fost cu desăvârşire idioată sau rasistă, căci se vedea cu ochiul liber că era în stare de şoc –, pentru că se trânteşte portiera maşinii fără însemne şi Isabelle Jaynes vine în fugă. E îmbrăcată cu blugi şi un tricou alb. Și-a atârnat de gât insigna de polițist şi are Glockul la şold.

— Înapoi! le ordonă ea celor doi polițiști. O cunosc pe tânăra asta. Barbara te cheamă, da? Ești sora lui Jérôme.

— Da, spune Barbara. Holly e la subsol. Închisă într-o cușcă. Profesorii care locuiesc aici sunt morți amândoi și... și...

Începe să plângă.

— Ușurel! șoptește Izzy, strângând-o în brațe ca să o liniștească. Sunt morți, bine, am înțeles asta. Și mai ce?

— Și Holly zice că ea i-a omorât.

27

Holly aude pași și voci. Apoi vede picioare. Își amintește cum a coborât Emily cu revolverul lui Bill, hotărâtă să o ucidă, și se cutremură. De acum înainte, o să-i apară în toate visele pantofii ăia de babă. Numai că ăștia nu sunt pantofi, sunt ghete din piele. Și deasupra lor se vede o pereche de blugi, nu tivul unei fuste. Ghetele se opresc pe o treaptă când persoana în blugi observă cadavrele. Cu arma în mână, Isabelle coboară încet restul scării. O vede pe Holly în spatele gratiilor, îi vede obrajii mânjiți de sânge, îi vede bluza însângerată legată în jurul brațului. Îi vede și petele de sânge uscat de pe piept, chiar deasupra sutienului.

— Ce mama dracului s-a petrecut aici, Holly? Ești rănită? Cât de grav?

— E și sângele meu, dar mai mult al lui, răspunde ea, întinzând un deget tremurător spre bărbatul mort, îmbrăcat în pijama cu mașinuțe de pompieri. O să-ți spun totul după ce mă scoți de aici, dar *ei* cum am să-i pot spune?

Și își lipește fruntea de gratii.

Izzy se apropie și o ia de mână. Ce rece e! Au apărut pe scară încă doi polițiști, care au rămas cu gurile căscate la cadavre. Barbara stă sus, în pragul ușii. Se aud sirenele altor mașini de poliție.

— Cui să-i spui, Holly? Și ce anume să-i spui?

— Lui Penny Dahl, șoptește Holly, începând să plângă mai tare decât a plâns ea vreodată. Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei? Cum am să le spun și *celorlalți?*

28

Nici nu s-a făcut încă ora şase, şi Ridge Road este înțesat cu maşini de poliție, două autospeciale de la criminalistică, maşina legistului şi o ambulanță cu uşile din spate deschise şi cu doi paramedici pregătiți să intervină. Mai este pe stradă şi o camionetă roşie pe latura căreia scrie cu litere galbene: Departamentul de Pompieri – Upsala. Au ieşit din case aproape toți oamenii care locuiesc în zonă şi acum stau cu ochii căscați ca la circ. Barbara Robinson a fost rugată să iasă din casă, dar i s-a permis să rămână în curte. I s-a ordonat, mai bine zis. I-a sunat pe Jérôme şi pe Pete, le-a spus că Holly este rănită, dar că ea crede – speră – că nu-i nimic prea grav. Lucrul cel mai important este că trăieşte şi e în siguranță. Nu le spune însă că Holly este în continuare închisă în cuşca de la subsolul soților Harris, pentru că informația asta ar declanşa un torent de întrebări la care ea nu cunoaşte răspunsurile. Nu încă. I-a trecut prin cap să-şi sune şi părinții, dar nu a făcut-o. O să vorbească cu ei mai încolo – acum îi lasă să se bucure în tihnă de aniversarea lor.

Se aud exclamații îngrozite din mulțimea de vizavi când sunt scoase din casă cele două tărgi pe care se află cadavrele vârâte în saci. Pe Rodge Road, vine încet o altă autospecială, care opreşte în mijlocul străzii. În ea sunt urcate cadavrele.

Barbara aude că-i sună telefonul. Este Jérôme. Se aşază pe iarbă şi îi răspunde. Acum poate să plângă. Jérôme o înțelege.

29

La vreo douăzeci de minute după ce Jérôme o sună pe Barbara, Holly se ghemuieşte în colțul cel mai îndepărtat al cuştii, vizavi de toaleta portabilă. Strânge genunchii la piept şi îşi ascunde fața în mâini. Un bărbat cu mască de sudor începe să taie gratiile, iar tot subsolul se umple de scântei şi de fum. Izzy Jaynes este în celălalt capăt, unde examinează tocătorul de lemne, apoi strigă după unul dintre criminalişti, căruia îi arată casca şi rucsacul lui Bonnie şi îi cere să le pună pe amândouă în pungile speciale pentru colectarea probelor.

Se aude un zgomot puternic atunci când una dintre gratii se rostogoleşte pe podeaua de ciment. Apoi încă unul. Cu mâna ridicată în

dreptul ochilor ca să şi-i protejeze de scântei, Izzy se apropie de tipul de la pompieri care taie gratiile.

— Cât mai durează?

— Cred că o s-o scoatem de-aici în vreo zece minute. Poate douăzeci. Sunt al naibii de bine sudate.

Izzy se întoarce în partea unde se află atelierul şi încearcă uşa. Încuiată. Face semn unuia dintre poliţiştii mai zdraveni – deja sunt acolo vreo şase care cască gura aiurea şi nu fac nimic.

— Sparge-o! îi cere ea. Mi se pare că aud pe cineva înăuntru.

Zdrahonul zâmbeşte larg.

— Imediat, şefa!

Îşi ia elan, izbeşte uşa cu umărul, o deschide imediat şi intră. Izzy intră după el şi găseşte un comutator pe peretele de lângă uşă. Se aprind toate tuburile de neon din tavan şi sunt foarte multe, încremenesc şocaţi atât poliţistul, cât şi Izzy.

— Ce pana mea e *astevi* exclamă zdrahonul.

Izzy ştie, dar tot îi este greu să-şi creadă ochilor.

— Mi se pare că este o masă de operaţii.

— Şi sacul ăla?

Poliţistul arată spre sacul mare şi verde care atârnă de capătul tubului ejector. Ce se află înăuntrul lui i-a dat o formă de lacrimă. Dar Izzy nu vrea nici să vadă şi nici să se gândească la ce ar putea fi acolo. S-o facă altcineva.

— O să se ocupe legistul, spune ea, aducându-şi aminte de cuvintele lui Holly: *Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei?*

30

Patruzeci de minute mai târziu, Holly iese pe terasa soţilor Harris, ajutată de Izzy Jaynes şi de un paramedic. Însă nu se sprijină prea mult pe ei, pentru că este în stare să meargă destul de bine şi singură. Barbara sare în picioare, traversează în fugă peluza, o îmbrăţişează şi se întoarce să-i spună lui Izzy:

— Vreau să merg cu ea la spital.

Izzy nu o refuză, ba chiar o asigură că vor merge amândouă.

Holly vrea să meargă pe picioarele ei până la ambulanța care o aşteaptă, dar paramedicul insistă să o întindă pe o targă. Acum au apărut și alte maşini, dar sunt oprite în spatele benzii galbene cu care a împrejmuit poliția perimetrul. Deasupra străzii, se roteşte un elicopter.

Holly este urcată în ambulanță. Un paramedic îi face o injecție cu ceva. Ea protestează, dar el îi spune că îi va mai atenua durerile. Izzy s-a aşezat de o parte a tărgii fixate bine la locul ei. Barbara stă de partea cealaltă.

— Ștergeți-mă pe față, vă rog! spune Holly. Se usucă sângele şi îmi strânge pielea.

Izzy clatină din cap.

— Ştii că nu se poate. Mai întâi trebuie să-ți facem poze şi să luăm probe.

Ambulanța porneşte cu sirena zbierând asurzitor. Barbara trebuie să se țină bine când coteşte la poalele colinei.

— Am văzut un tocător de lemne la subsol, spune Izzy. Avea şi tata unul la căbănuța lui de la munte, dar ăla era mult mai mic.

— Da, l-am văzut şi eu. Ceva de băut îmi dați? Vă rog?

— E acolo o geantă frigorifică cu nişte sticle cu băutură energizantă, strigă unul dintre paramedici de pe locul din față.

— O, da, Doamne, mulțumesc! şopteşte Holly.

Barbara găseşte geanta, deschide o sticlă şi o pune în mâna întinsă a lui Holly. Aceasta începe să bea, uitându-se la cele două prietene ale ei.

Din cauza sângelui uscat de pe obraji, parcă ar fi un luptător indian, îşi spune Barbara. *Mi se pare că așa și trebuie, pentru că tocmai ce a trecut printr-un adevărat război.*

— Conținutul tocătorului se varsă într-un sac din...

Izzy se întrerupe, pentru că tocmai voia să spună *sala de operații.* Însă nu-i deloc corect.

— ... din camera aia de tortură. Este ce cred eu? Pentru că miroase foarte urât.

Holly dă din cap.

— Probabil că, de data asta, n-au mai apucat să scape de... de resturi. Nu ştiu ce au făcut cu rămăşițele celorlalte victime, dar cred că le-au aruncat în lac. O să afli tu.

— Şi celelalte părți?

— Vezi în frigider.

Barbara își aduce aminte de bucățile de carne în folie din plastic. Își aduce aminte de cupele cu desert. Și îi vine să urle.

— Vreau să vă spun ceva, le zice Holly.

Injecția începe să-și facă efectul. Nu i-au dispărut de tot durerile din braț și din coaste, dar parcă s-au mai diminuat. Se gândește la psihoterapeuta la care se ducea în copilărie.

— Trebuie să vă *destăinui* ceva.

Izzy o strânge ușurel de mână.

— Cruță-ți puterile. Sigur că vreau să aflu absolut tot, dar acum este mai important să stai tu liniștită și să-ți revii.

— Nu are legătură cu cazul. Am inventat un banc și n-am apucat să-l spun nimănui. Am încercat să-l spun femeii... lui Emily... înainte să tragă în mine, dar... s-a cam complicat situația.

— Haide! o îndeamnă Barbara, luând-o de cealaltă mână. Spune-l acum!

— O proaspătă milionară... de fapt, eu sunt milionara asta... e o poveste lungă... intră într-un bar și își comandă un Mai Tai. În timp ce barmanul i-l prepară, aude o voce care-i zice: „Meriți toată averea aia, Holly. Până la ultimul bănuț.” Se uită în jur, dar nu vede pe nimeni. Ea este singurul client din bar. Apoi aude încă o voce, dar din cealaltă parte. Și vocea asta îi spune: „Arăți foarte bine în seara asta, Holly!” Barmanul se întoarce cu băutura comandată și ea îi zice: „Aud tot felul de voci care-mi spun lucruri foarte frumoase, dar, când mă uit, nu văd pe nimeni. Și barmanul îi spune...

Paramedicul care i-a făcut injecția se uită la ea zâmbind cu gura până la urechi:

— Îi spune: „Băutura trebuie să o plătiți, dar gogoșile sunt din partea casei.”

Holly rămâne cu gura căscată.

— Dumneavoastră știți bancul ăsta?

— O, da, spune paramedicul. E vechi. Probabil că l-ați auzit cândva și l-ați uitat.

Holly începe să râdă în hohote.

La secția de urgențe a spitalului Kiner, lui Holly i se prelevă probe de ADN și este fotografiată. Apoi Barbara o șterge ușor pe față. Medicul rezident din camera de gardă îi examinează rana și o declară „practic, superficială”. Spune că ar fi fost o cu totul altă problemă dacă ar fi intrat mai adânc glonțul și i-ar fi atins osul. Izzy îi face semn lui Holly că totul este în regulă.

Doctorul îi desface bluza folosită pe post de bandaj și locul începe să sângereze din nou. Îi curăță rana, caută așchii din metal (nu găsește nimic), după care o bandajează. Spune că nu este nevoie să i-o coasă (mare ușurare!) și i-o bandajează bine. O avertizează că va avea nevoie să i se imobilizeze brațul și să-l țină atârnat într-o fașă elastică, dar că o asistentă se va ocupa de asta. De asemenea, mai trebuie să facă și un tratament cu antibiotice. Tot de la asistentă va afla ce și cum, pentru că el trebuie să se ocupe acum de numeroșii pacienți cu Covid (majoritatea nevaccinați) din secția de terapie intensivă.

— Ți-am făcut rost de o rezervă, îi spune Izzy zâmbind. Nu, e o minciună. Nu eu ți-am făcut rost, ci domnul comisar-șef.

— Dar sunt alții care au mai multă nevoie de ea.

Senzația aceea de amețeală plăcută provocată de injecția din ambulanță a început să-i cam treacă atunci când doctorul i-a smuls bluza de pe sângele coagulat din jurul rănii – *pââââArrr!* – și i-a dispărut complet până când el a terminat să o dezinfecteze și să o bandajeze.

— Ba acolo ai să stai, îi spune Izzy pe un ton categoric, care nu admite nicio replică. În orașul ăsta, este obligatorie monitorizarea rănilor provocate de glonț. Douăzeci și patru de ore. Mai bine ai zice mersi că nu te înghesuie pe hol sau la cantină. Că acolo sunt o groază de oameni care mai au puțin și-și scuipă plămânii de la atâta tuse. O să vină o asistentă care să-ți mai dea niște analgezice. Sau, dacă ai noroc, poate nu o să fie o asistentă bătrână, ci un stagiar mișto. Vezi să dormi bine la noapte. O să discutăm mâine despre toată nebunia asta. Și o să vorbești foarte mult, așa că trebuie să fii odihnită.

Holly se uită la Barbara.

— Dă-mi telefonul tău! Trebuie s-o sun pe Penny.

Barbara vâră mâna în buzunar, dar Izzy o oprește.

— În niciun caz. Nici măcar nu știi sigur că Bonnie Dahl e moartă.

— Ba știu, spune Holly. Și tu știi. I-ai văzut casca.

— Da, am văzut-o și i-am văzut și numele pe buzunarul de la rucsac.

— Mai era și un cercel, zice Holly. Trebuie să fie în cușca aia unde m-au închis.

— Îl vom găsi noi, nu-ți face griji. Probabil că l-au și găsit deja colegii mei. În subsolul ăla sunt la lucru chiar acum șase criminaliști și trebuie să ajungă și o echipă de la FBI dintr-un moment în altul. După ce termină cu subsolul, vor verifica întreaga casă. Crede-mă, nimic nu le va scăpa.

— E un triunghi aurit, spune Holly. Cu vârfuri ascuțite. I-am găsit perechea lângă fostul atelier auto, unde au și răpit-o pe fată. Ăla din celulă era sub salteluța de yoga. Probabil că Bonnie l-a pus acolo. Cu el i-am tăiat gâtul profesorului Harris.

Și închide ochii.

30 IULIE 2021

1

La ora zece dimineața, Holly este dusă în sala de ședințe de la etajul opt al spitalului Kiner Memorial. Stă într-un scaun cu rotile. Nu are nevoie de el, dar astea sunt regulile de aici. Mai trebuie să îndure încă opt ore în care i se vor lua tensiunea și temperatura și abia după aceea va fi externată. În sală o așteaptă Izzy, partenerul lui Izzy – George Washburn –, procurorul cu obraji bucălați și un bărbat elegant, cam de cincizeci de ani, care i se prezintă politicos spunându-i că este Herbert Beale, de la FBI. Holly presupune că a venit și el din cauză că este și un caz de răpire, cu toate că nu la nivel național. I-a spus ei odată Bill Hodges că tipilor de la FBI le place să-și bage nasul în cazuri foarte mediatizate, mai cu seamă în momentul în care sunt aproape soluționate. *Le place la nebunie publicitatea, vor să apară mereu la televizor*, așa zicea el. Barbara, Jérôme și Pete Huntley iau parte la discuție online, prin Zoom. Așa a cerut Holly. A insistat, chiar.

Procurorul cu obraji bucălați se ridică de pe scaun și se apropie de Holly cu mâna întinsă.

— Albert TantlefF, procuror al comitatului Upsala.

Holly întinde spre el cotul de la mâna teafâră. Cu un surâs îngăduitor, de parcă ar avea de-a face cu un copil răzgâiat, procurorul îi atinge cotul cu al lui.

— Cred că putem renunța la măști, din moment ce suntem cu toții vaccinați și aerul de aici este ventilat.

— Prefer să mi-o las pe a mea la locul ei, îi răspunde Holly.

Se află într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu! Iar spitalele sunt pline cu oameni bolnavi.

— Cum doriți.

Îi mai aruncă un zâmbet îngăduitor și se duce înapoi la locul lui.

— Doamnă detectiv Jaynes, aveți cuvântul.

Izzy – care nici ea nu și-a dat jos masca, probabil în semn de respect față de invitata lor – își deschide ipadul și îi arată lui Holly o poză cu un cercel pătat de sânge și pus într-o punguță sterilă pentru probe.

— Îmi poți confirma că acesta este cercelul cu care i-ai tăiat gâtul lui Rodney Harris?

Agentul FBI se apleacă peste mâinile sale împreunate pe masă. Ochii lui albaștri sunt la fel de reci ca niște cuburi de gheață, dar buzele i s-au încrețit într-un zâmbet. Poate unul de admirație.

— Da, răspunde Holly.

Mulțumită sfaturilor primite de la Pete, știe și cum trebuie să continue.

— A fost un gest de legitimă apărare, pentru că mă temeam pentru viața mea.

Și comentează în gând: *Ca să nu mai spun că nici nu puteam să-l sufăr pe moșul ăla dement.*

— S-a stabilit asta, spune procurorul Tantleff.

— Mai aveți celălalt cercel? o întreabă Izzy.

— Îl am. În primul sertar al biroului meu de la agenție. V-aş fi putut arăta și o poză cu el, însă soții

Harris mi-au luat telefonul după ce m-au lăsat fără cunoștință. Însă are Penny Dahl poza, i-am trimis-o eu prin e-mail. A vorbit cineva cu ea?

— Am sunat-o eu, intervine Barbara. Și i-am spus.

Tantleff se răsucește fulgerător ca să se uite la ecranul din capătul mesei. I s-a șters de pe buze zâmbetul ăla indulgent.

— Nu v-a autorizat nimeni să o faceți, domnișoară Robinson.

— Nu, dar eu tot am făcut-o, ripostează Barbara.

Lui Holly îi vine să o aplaude.

— Era extrem de îngrijorată din cauza lui Holly. Așa că am anunțat-o că este bine. Nu i-am spus nimic altceva.

— Ce ați aflat despre frigider? vrea să știe Holly. Erau în el...

Dar nu mai continuă, fie pentru că nu știe cum, fie pentru că nu vrea să rostească acele cuvinte.

— Atât în frigider, cât și în congelator s-au descoperit multe bucăți de carne, spune Izzy. Nu există nicio îndoială că este carne de om. Pe unele bucăți încă mai sunt resturi de piele.

— Dumnezeule mare!

Exclamația îi aparține lui Jérôme, care stă cu Barbara în biroul său.

— Doamne, Dumnezeule! *Pe bune?!*

— Pe foarte bune, îi răspunde Izzy. Chiar acum li se face testul ADN. Aceasta este prioritatea noastră. Mai erau acolo și șapte cupe pentru desert, în care legistul presupune că ar conține țesut cerebral de om, *dura mater*[127] și bucăți mici de tendon.

Se întrerupe puțin, după care adaugă:

— Plus ceva ce lui i se pare că ar fi frișcă.

Tăcere. *Foarte bine, să aibă timp să înțeleagă despre ce e vorba,* își spune Holly, ducându-și repede mâna la gură pe deasupra măștii, nu cumva să izbucnească în hohote isterice de râs.

— Vă simțiți bine, doamnă Gibney? o întreabă partenerul lui Izzy.

— Excelent!

Izzy continuă:

— Am descoperit acolo și niște cârnăciori subțiri, care ar putea sau nu să fie făcuți din carne de om, plus o caserolă cu chiftele micuțe. Posibil ca o parte din carnea asta – poate chiar toată – să fie a lui Bonnie Rae Dahl. Vom afla după ce vor fi gata testele ADN. Soții Harris mai aveau o ladă frigorifică în cămară. Și în ea era multă carne. Majoritatea bucăților par cotlete, antricoate, pulpe de pui – alimente normale. Însă sub ele...

Și acum le arată celorlalți o altă fotografie de pe ecranul ipadului. Pare a fi o bucată mare de friptură congelată.

— Nu știm deocamdată ce fel de carne este, de unde provine, dar este clar că nu-i o pulpă de miel.

— Isuse! geme Tantleff. Şi nici măcar nu mai am pe cine să urmăresc în justiție.

Îi aruncă lui Holly o privire aproape acuzatoare:

— Pentru că i-ați omorât pe amândoi.

Intervine Pete Huntley. Holly îl vede pe ecranul mare și i se pare că arată mai bine, dar și că a slăbit foarte mult. Poate vreo cincisprezece kilograme.

Își spune că ar trebui să nu se mai îndoape cu mâncare de acum înainte, dar crede că nu se va întâmpla așa, deoarece asta-i natura omenească.

— Ce naiba ai, Tant? Erau canibali! Probabil nu ar fi avut timp s-o și mănânce, dar cu siguranță că ar fi ucis-o!

— Dar n-am vrut...

Sună telefonul lui Izzy, şi acum, privirea acuzatoare a lui Tantleff spre ea se îndreaptă.

— Parcă ne-am înțeles să ne închidem telefoanele cât timp...

— Scuze, dar trebuie neapărat să răspund. E de la laboratorul de expertiză criminalistică. Eu i-am rugat să mă sune dacă descoperă ceva mai... Alo? Da, ce-ați aflat?

Ascultă și se schimbă la față. Parcă i-ar veni să vomite. Exact așa cum s-a simțit și Holly în miez de noapte, când a fost nevoită să cheme o asistentă, deși știa cât de ocupat era tot personalul din spital. Asistenta a reușit să o liniștească, întrucât făcuse un atac de panică înfiorător de puternic, după care i-a dat o pastilă de valium din rezerva ei personală.

Izzy închide telefonul.

— Criminaliștii au descoperit mai mult de zece borcane fără etichete în baia soților Harris. Ei cred...

Își drege glasul, ca să poată continua.

— N-am cum s-o spun altfel. Ei cred că soții Harris foloseau grăsime de om pe post de unguent. Probabil sperau că așa își vor alina diferitele dureri.

— Erau convinși că metoda asta funcționează, zice Holly.

Din câte mi-am dat eu seama, poate chiar așa a fost. Cel puțin o vreme. Asta-i natura omenească.

— Spune-ne tot, Holly, îi cere Izzy. De la început la sfârșit.

Şi Holly le spune, pornind de la primul telefon de la Penny. Durează mai mult de o oră. Și nu o ia cu fiori decât o singură dată – atunci când

vorbeşte despre cum se simțea ca un bibelou când Emily trăgea în ea. În momentul acela trebuie să se oprească şi să-şi recapete autocontrolul. Washburn, partenerul lui Izzy, o întreabă dacă vrea să facă o pauză. Holly îi răspunde că nu, tot ce vrea ea este să termine de spus tot, până la capăt. Şi aşa face.

— Ştiam că revolverul nu are decât cinci gloanțe. M-a învățat Bill să nu încarc niciodată camera de sub cocoş. Mi-a lipit țeava de frunte. Şi nu m-am ferit, pentru că voiam să văd ce față face când apasă pe trăgaci şi nu se întâmplă nimic. Sincer, chiar m-am simțit extrem de satisfăcută atunci. Mi-am vârât imediat mâinile printre gratii, am apucat-o bine de cap şi i-am sucit gâtul ăla blestemat.

Din nou tăcere. Acum Pete este cel care intervine, cu un singur cuvânt:

— *Bravo!*

Tantleff îşi drege vocea.

— Dumneavoastră spuneți că au fost cel puțin patru victime. Cinci, dacă îl socotim şi pe Ortega.

— *Castro,* îl corectează Barbara pe un ton indignat. Jorge Castro. Am găsit pagina de Facebook a lui Freddy Martin – partenerul lui Castro. El era convins că...

— Nu aveți nicio competență în acest caz, domnişoară, îi spune Tantleff, aşa că vă rog respectuos să nu vă băgați.

— Ba *dumneavoastră* să nu vă băgați! intervine Holly. Lăsați-o să vorbească!

Tantleff pufneşte agasat, dar nu protestează. Barbara continuă:

— Domnul Martin a fost mereu convins că domnul Castro a fost asasinat. Spune că Jorge Castro avea rude în Dayton, în Nogales, El Paso şi în Mexico City. Şi că nu a luat deloc legătura cu ele. Iar Martin spune că normal ar fi fost să o facă.

— El a fost prima victimă, zice Elolly. Sunt sigură. Dar, pentru că tot vorbim despre asta, cum rămâne cu rudele celorlalți?

Crede că rudelor din Georgia ale lui Ellen Craslow nu le pasă ce s-a ales de ea, dar precis că Imani, doamna din parcul de rulote, ar dori să ştie ce s-a întâmplat. La fel şi tatăl lui Bonnie, nu numai mama ei. Însă ea se gândeşte cel mai mult şi mai mult la Vera Steiman, care acum va avea toate scuzele să bea şi să se îndoape cu pastile.

— Nu am informat pe nimeni deocamdată, spune George Washburn, dând din cap spre Tantleff. Este cazul dumnealui și al domnului comisar-şef.

Tantleff scoate un oftat lung, de om tolerant și răbdător.

— Le vom oferi echipelor de cercetare cât timp vom putea, însă nu va fi posibil să ascundem povestea asta de opinia publică prea multă vreme. Până la urmă, cineva tot va vorbi. Mă aşteaptă în curând o conferință de presă, care nu-mi face absolut nicio plăcere.

— Dar le veți spune acum rudelor apropiate, zice Elolly.

Mai degrabă insistă.

Izzy se grăbeşte să-i răspundă înaintea lui Tantleff.

— Sigur că da. Începând cu Penny Dahl.

Jérôme cere voie să vorbească, iar Elolly crede că vrea să se refere la mama lui Peter Steinman.

— Dar măcar se poate să nu pomeniți nimic despre canibalism?

Izzy Jaynes își duce mâinile la tâmple, de parcă ar fi luat-o brusc o durere fioroasă de cap.

— Nu se poate. Oricum se va afla, chiar dacă procesul nu va fi unul public. Este mult prea costisitor să fie ținut secret. Iar rudele trebuie neapărat să afle înainte de a citi toate detaliile în foaia aia de scandal, *Inside View.*

Şedința se termină imediat după aceasta. Holly este epuizată. Se întoarce în rezerva ei – şi este ceva absolut ieşit din comun, în zilele astea, să ai parte de o rezervă într-un spital –, închide uşa, se întinde pe pat și adoarme plângând. O visează pe Emily Harris care-i lipeşte de frunte țeava revolverului lui Bill și îi spune: „Să știi că am încărcat și ultima cameră, jigodie băgăcioasă ce eşti! Ei? Cine-i fraiera acum?”

2

O asistentă – dar nu aceea care i-a dat pastila de valium – o trezeşte la două și un sfert după-amiaza și îi spune:

— Doamna detectiv Jaynes ne-a sunat și ne-a spus că vrea să discute cu dumneavoastră.

Și îi întinde un telefon şi un şervețel dezinfectant.

— Sunt în capela spitalului, îi spune Izzy. Poți să cobori până aici?

Holly se duce la ascensor în scaunul cu rotile. Ajunge la etajul întâi și merge în direcția indicată de săgeţile de pe pereți până la capela pentru toate confesiunile a spitalului Kiner. Doar Izzy se află acolo şi stă în primul rând de scaune. De degetele de la o mână îi atârnă un șirag de mătănii.

Holly se duce la ea.

— I-ai spus lui Penny?

— I-am spus.

Ochii lui Izzy sunt înroșiți și umflați de plâns.

— Să înțeleg că n-a mers prea bine?

Izzy se întoarce și îi aruncă o privire atât de nefericită, încât Holly simte că nu poate să se uite la ea. Dar o face. Trebuie s-o facă, deoarece Izzy s-a ocupat de treaba cea mai grea, treabă de care era datoria lui Holly să se ocupe.

— Cum dracu' îți *imaginezi* că ar fi putut să meargă altfel?

Holly nu mai are ce să adauge și, după câteva secunde, simte cum Izzy o apucă de mână.

— Cazul ăsta mi-a fost învățătură de minte, Gibney. Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om, apare altceva care-ţi demonstrează cât de mult te-ai înşelat. Răul nu cunoaşte limite. Am luat-o cu mine pe Stella Randolph, pishoterapeuta de la secția noastră. Ştiam că o să am nevoie de ajutor. Stella se ocupă de polițiștii care au tras în oameni și suferă de stres posttraumatic. Și de altele se mai ocupă.

— Deci i-ai spus lui Penny că Bonnie e moartă și...?

— Și după aia i-am zis *din ce cauză* a murit. Ce i-au făcut. Am încercat să folosesc cât mai multe eufemisme cu putință... parcă așa se zice... dar și-a dat seama despre ce vorbesc. Mai degrabă, despre ce încercam să *nu* vorbesc. A stat puțin acolo, pe scaun, cu mâinile încleştate pe genunchi, și s-a uitat la mine. Cu multă curiozitate. Parcă asculta o prelegere interesantă. După care a început să zbiere. Stella a încercat s-o strângă în brațe, dar Penny Dahl i-a dat un brânci atât de puternic, încât Stella s-a împiedicat de o pernuță și a căzut. Și Penny Dahl s-a apucat să-și zgârie obrajii. Nu și-a dat sângele – poate că nu are unghiile destul de lungi și ascuțite –, dar și-a lăsat niște urme mari și roșii. Am reușit s-o imobilizez, ca să nu-și mai facă rău. Dar a continuat să urle. Până la urmă, s-a mai calmat un pic, sau poate că era prea

istovită. Să ştii, Holly, n-o să uit zbieretele alea câte zile-oi mai avea. Una e să anunţi pe cineva de moartea unei persoane apropiate... probabil că am făcut asta de zeci de ori... dar restul... Auzi, Holly? Tu crezi că erau conştienţi când i-au omorât?

— Nu ştiu.

Şi nici nu vreau să ştiu.

— A spus ceva despre... despre mine?

— Da. Că nu vrea să te mai vadă niciodată în viaţa ei.

3

Sunt două rânduri de case care par părăsite în soarele fierbinte al după-amiezii. Nici picior de om pe trotuarele crăpate. Jérôme îşi spune că Strada Platanilor (unde evident că nu creşte niciun platan) seamănă mai degrabă cu un platou de filmare înainte de a fi dezasamblat. Bătrânul Chevrolet al Verei Steinman este în acelaşi loc în care era când a fost el aici ultima dată – tot cu autocolantul CE-AR FACE SCOOBY ACUM? pe bara din spate. Lui Jérôme îi pare nespus de rău că *nici el* nu ştie ce să facă sau ce să spună.

Poate, speră el, *poate nu-i acasă.* Sigur, maşina ar sugera că este; numai că, din câte ştie el, maşina nu mai merge şi foarte posibil ca mama alcoolică a lui Peter Steinman să nu mai aibă permis de conducere.

Ar trebui să fac stânga-mprejur şi să plec de-aici, îşi zice el. *Cât încă mai am o şansă.*

Dar se duce şi bate la uşă. De un lucru este sigur: dacă femeia o să-i deschidă, trebuie să o privească în ochi şi să-i spună cea mai bună, cea mai sinceră minciună pe care a spus-o vreodată.

Uşa se deschide. Vera nu este îmbrăcată elegant, pentru că nu se aştepta la musafiri, dar nu arată deloc rău în pantaloni albi şi în tricoul fără mâneci. Nici nu pare să fi băut ceva... dar aşa a crezut Jérôme şi la prima lui vizită şi s-a dovedit că se înşelase.

— A! Tu eşti! Parcă Jérôme te cheamă, da?

— Da. Jérôme Robinson.

— Să ştii că nu-mi amintesc prea multe de data trecută, nu mai ştiu decât că doctorul mi-a zis: „Tânărul ăla ţi-a salvat viaţa.”

Jérôme îi întinde mâna, nu cotul. Femeia i-o strânge cu recunoștință.

— Ți se citește pe chip că n-ai venit la mine cu vești bune, Jérôme.

— Nu, doamnă, nu am vești bune. Am venit eu pentru că n-am vrut să le aflați de la altcineva.

— Pentru că s-a creat o legătură între noi, da?

Pare foarte calmă, dar este galbenă precum ceara la față.

— Asta-i realitatea, fie că-ți place sau nu.

— Da, doamnă, aveți dreptate.

— Nu mai sta în prag, intră. Și nu mă mai domni atâta, te rog. Spune-mi Vera și tutuiește-mă.

Jérôme intră. Ea închide ușa. Aerul condiționat nu și-a dat încă duhul, dar nici mult nu mai are. Livingul este la fel de sărăcăcios, dar curat și ordonat.

— În caz că te interesează, să știi că nu mai beau. Habar n-am cât o să mă țină, dar am început din nou să mă duc la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi. Am fost deja la trei. Și m-am dus și să mă milogesc de cucoana care îmi este sponsor, să o implor să nu mă abandoneze. S-a dovedit că nu era nevoie de nicio milogeală. E mort? Peter e mort?

— Da. Îmi pare foarte, foarte rău, Vera.

— L-a violat cineva? Un pedofil nebun?

— Nu.

— Cine l-a omorât?

— Doi bătrâni. Rodney și Emily Harris. Știm deocamdată că au mai existat încă patru victime. O să te anunțe și poliția. Să spui că am fost aici. Că am vrut să fiu eu primul care-ți dă vestea asta, pentru că...

— Pentru că mi-ai salvat viața. Pentru că s-a creat o legătură între noi.

Vorbește la fel de calm, dar i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da. Da. Da.

Întinde o mână în spate, dă de brațul fotoliului din fața televizorului și se așază. Mai bine zis, se prăbușește pe el.

Jérôme se pune în genunchi în fața ei, de parcă ar vrea s-o ceară în căsătorie. O apucă de mâinile reci ca gheața. Nu s-a gândit dinainte ce va face după ce îi va spune și acum se lasă dus de val. N-a zis ea că s-a format o legătură între ei? Foarte adevărat. Știe că așa este. Simte că așa este. Slavă Domnului că măcar nu-i tremură vocea.

— Soţii Harris erau nebuni. Se va afla ce au făcut, lucruri îngrozitoare. Dar tu un lucru trebuie să ştii.

A venit momentul să spună minciuna, deşi s-ar putea nici să *nu fie* o minciună, pentru că nu ştie cum anume s-au petrecut lucrurile.

— Nu a suferit deloc. Ce s-a întâmplat cu trupul lui... ce i-au făcut cei doi... a fost după aceea. Când era deja dus de pe lumea asta.

— Când plecase spre tărâmul ăla unde plecăm toţi la un moment dat.

— Da. Acolo.

— Şi spui că nu a suferit?

— Nu. Deloc.

Vera îi strânge mâinile.

— Juri?

— Jur.

— Să moară mama ta şi să ajungă în iad dacă mă minţi?

— Da.

— De unde ştii?

— Din raportul medicului patolog.

Femeia îi dă drumul la mâini.

— Simt nevoia să beau ceva.

— Sunt convins, dar nu o face. Din respect faţă de fiul tău.

Vera scoate un hohot trist de râs.

— Din respect faţă de fiul meu? Te auzi ce spui?

— Da. Mă aud.

— Trebuie să-mi sun sponsorul. Vrei să stai cu mine până vine?

— Da, spune Jérôme.

Şi rămâne alături de Vera.

4 AUGUST 2021

Holly este acasă şi se uită la o comedie pe Netflix fără prea mare interes. Vrea doar să-i treacă timpul mai repede până va putea să ia un alt analgezic (sau poate două). Tocmai acum îi sună telefonul. Este un

apel video de la Isabelle Jaynes, care este împreună cu Herbert Beale şi cu alt agent de la FBI, pe nume Curtis Rogan. Acesta din urmă, profiler care se ocupă de criminalii în serie, a venit în oraş împreună cu restul echipei.

Izzy o întreabă pe Holly dacă a văzut ziarul de azi. Holly a citit pe iPad doar titlul mare de pe prima pagină – CHIAR ERAU CANIBALI? – şi i-a fost suficient.

— Cred că procurorul o să țină acum conferința aia de presă.

— E programată azi, la prânz. Participă el şi comisarul-şef Murphy. Va fi transmisă în direct în toată țara, nu doar pe plan local. Probabil că Murphy îi mulțumeşte stelei lui norocoase că încă lucra în Minneapolis când au fost răpite toate victimele de dinainte de Bonnie Dahl. Te-am sunat acum să te informez că echipa de la FBI şi criminaliștii noștri au descoperit ceva în șifonierul din dormitorul soților Harris.

— Ce anume?

Intrebându-se în gând: *ce s-a mai întâmplat?*

— Jurnale, răspunde Herbert Beale. Ale ei. A început să le țină în octombrie 2012, cu puțin timp înainte de asasinarea lui Jorge Luis Castro. Agentul Rogan a început deja să le studieze.

— Mai am mult de lucru, intervine Rogan. Sunt peste o mie de pagini.

Este un om cu păr scurt şi rar, cu ochelari fără rame şi cu o voce blândă.

— Un material absolut fascinant.

— Un material absolut *sinistru*, spune Izzy. Am citit suficient cât să ajung la concluzia că ea era cea dusă cu pluta. Rău de tot.

— Cred că o examinare mai aprofundată a acestor jurnale va confirma părerea ta, Izzy, zice Rogan. Cred că Rodney Harris n-ar fi făcut mai multe decât... cum se spune? Să spumege de furie? Să spumege de furie față de cât de înguști la minte erau colegii lui și față de cât de absurd i se părea tabuul care-ți interzice să mănânci carne de om.

— Ea l-a convins de la bun început, nu-i aşa? întreabă Holly. L-a convins să se folosească de Castro ca să treacă de la teorie la practică. De la idee, la execuție. Pentru că îl antipatiza pe Castro.

— Îl *antipatiza*? râde Izzy. Of, Holly, habar n-ai! îl *detesta* din tot sufletul ei otrăvit. Şi nu doar pe el – multă ură clocotea în femeia asta.

Sub suprafața aceea de doamnă elegantă și oarecum autoritară, Emily Harris era o nebună în toată regula. Hai să-ți dau un exemplu, ca să vezi ce fel de Hyde se ascundea în spatele acestei profesoare Jekyll.

Întoarce ipadul cu ecranul spre Holly. Se vede fotografia unei pagini de jurnal. Pagină pe care se repetă iar și iar aceleași cuvinte, scrise cu majuscule:

NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA

NERUȘINAT NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA POPONAR NU POT SĂ-L SUFĂR PE *HISPANICUL ĂLA FUTENCURIST...*

Și așa mai departe.

— Mai sunt încă patru pagini la fel ca asta, îi spune Izzy.

Acum intervine Rogan:

— În jurnalele acestea, apare o Emily Harris complet necunoscută colegilor ei de catedră. Și sunt abia la început.

— Uite încă una! zice Izzy, arătându-i altă poză.

Pe pagina aceasta, Emily Harris a scris de foarte multe ori și numai cu majuscule cuvântul acela peiorativ care începe cu „N". Mai sunt și ale cuvinte urâte aici.

— Ne gândim că nici măcar soțul ei nu știa de jurnalele astea pline de ură, spune Herbert Beale. Că le-a ascuns chiar și de el. Însă nu putem să știm cu certitudine, până nu vedem scris aici.

— Chestia asta e aur pur, spune Rogan.

— Eu n-aș folosi acest cuvânt, îl contrazice Holly.

— Nu, nu, nu. Din punct de vedere psihologic, la asta mă refer. Un lucru pare cert. A luat parte la... *ingerarea* domnului Castro ca să îi facă plăcere soțului ei. Pentru că el a insistat. Dar apoi vorbește despre asta ca și cum ar fi fost un tratament miraculos și pentru sciatica ei, și pentru artrita soțului. Vorbește, de asemenea, și despre alte beneficii extraordinare, printre care și îmbunătățirea capacității intelectuale. Unele dintre însemnările ei seamănă cu niște reclame din iad. Însă, până la urmă, efectele au început să se diminueze.

— Așa că au făcut-o din nou, spune Holly, pe un ton sec. Și încă o dată. Și încă o dată.

— Ar fi trebuit să fie prinși imediat după Castro, spune Izzy. Dacă nu după el, măcar după Dressler. Stratagema aia cu scaunul cu rotile a

fost destul de ingenioasă, plus că își făcuseră bine temele, dar au fost cam neglijenți când și-au șters urmele.

— Pentru că erau bătrâni, spune Holly. Şi nimeni nu se aşteaptă ca oamenii de vârsta lor să fie asasini în serie. Cu atât mai puțin canibali.

— Dacă n-ai fi fost tu, Holly, zice Izzy, probabil că încă ar trăi bine mersi în casa lor și s-ar îndopa cu mâncărurile lor satanice. Pentru că oamenii ar zice: „Ei, aş! O fi el nițeluş cam țăcănit și o fi ea mai arțăgoasă, dar, în fond, nu fac rău nimănui."

— Barbara și-a dat seama înaintea mea că ei au fost.

— Adevărat, nu zic nu. Dar greul pe tine a căzut.

— De mare ajutor a fost și prietena ei, spune Holly. Olivia Kingsbury. Bătrâna poetă. Cred că datorită poveştilor ei a reuşit Barbara să facă legătura între disparițiii și soții Harris.

Beale dă din cap către Rogan. Se ridică amândoi de pe scaune.

— O să vă asalteze presa, doamnă Gibney.

— N-ar fi pentru prima dată.

Şi apoi, fără să stea să se gândească prea mult la ce vrea să spună, adaugă:

— Gogoşile sunt din partea casei.

Beale și Rogan cască nedumeriți ochii, dar Izzy începe să râdă. Râde și Holly. Cât de bine este să râzi! Nemaipomenit de bine.

18 AUGUST 2021

Apartamentul lui Holly are un balcon suficient de larg pentru două scaune și o măsuță. La ora unsprezece, în această dimineață de miercuri, Holly își bea cafeaua acolo. I-ar plăcea să fumeze și o țigară, dar pofta nu mai este atât de puternică acum. Au trecut deja trei săptămâni de la ultima țigară fumată și, cu voia lui Dumnezeu, nici că va mai pune gura pe alta. Este o dimineață caldă, dar nu caniculară; s-a mai îndepărtat valul de căldură care a sufocat oraşul în luna iulie și în primele două săptămâni din august.

În mod normal, Holly ar trebui să fie la birou la ora asta, îmbrăcată în unul dintre numeroasele ei costume cu pantaloni și fardată foarte discret. Însă, în această dimineață – la fel ca în majoritatea celorlalte trecute de la internarea de douăzeci și patru de ore de la Kiner –, este

încă în pijama și papuci. Atât mesageria vocală a agenției, cât și website-ul îi anunță pe toți cei interesați că birourile sunt închise pe perioada concediului și că se vor redeschide pe 6 septembrie, însă adevărul este că Holly nu prea crede că va mai redeschide vreodată „Ce-am găsit al meu să fie".

Pete, complet vindecat acum, a plecat la Saginaw ca să-și viziteze fiul și nora. Se va întoarce la sfârșitul lunii, dar deja a început să vorbească despre retragerea din agenție. Primește oricum o pensie bunicică în urma celor douăzeci și cinci de ani lucrați în poliție.

Dacă va lua hotărârea asta, Holly va fi bucuroasă să-i ofere și ea câteva salarii compensatorii. Iar dacă ea se va decide să vândă afacerea (lucru pe care l-ar putea face cu ușurință și la preț foarte bun), compensațiile pentru Pete vor fi chiar foarte mari.

În ceea ce o privește pe ea... păi, acum este o proaspătă milionară, care-și permite să bea un Mai Tai în oricare dintre cele mai scumpe restaurante din oraș. De fapt, și-ar putea permite chiar să și *cumpere* un asemenea restaurant, dacă asta și-ar dori. Dar nu-și dorește. În săptămânile care au trecut de când a fost închisă în cușca din subsolul soților Harris, s-a gândit de mai multe ori că poate ar fi bine să renunțe la agenție și să trăiască din banii pe care mama și unchiul ei i-au ascuns de ea.

Își spune că este prea tânără ca să iasă la pensie și poate că-i adevărat. Își spune că n-ar ști ce să facă cu viața ei, cu ce să-și ocupe timpul – și poate că asta e la fel de adevărat. Dar nu-i iese din minte ce i-a spus Izzy Jaynes atunci, în capela spitalului, după ce o anunțase pe Penny Dahl (sigur, folosind multe eufemisme) că fiica ei nu fusese doar ucisă, ci și mâncată în mare parte. Ce a mai rămas din sărmana fată a fost transformat într-o pastă roșie amestecată cu fragmente mici de os și a ajuns într-un sac din plastic de la capătul unui tub ejector montat la un tocător de lemne.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai râu în om, apare altceva care-ți demonstrează cât de mult te-ai înșelat, i-a zis Izzy. După care a tras cea mai îngrozitoare concluzie posibilă: *Răul nu cunoaște limite.*

Holly deja știa asta, chiar mai bine decât Izzy. O aflase pe pielea ei, cum se spune. Străinul care se dădea drept Terry Maitland[128] era răul întruchipat. La fel era și cel care se ascundea sub înfățișarea lui Chet Ondowsky. Același lucru a fost valabil și pentru Brady Hartsfield, care a

descoperit o metodă prin care să-i nenorocească pe alții chiar și după ce ar fi trebuit să fie inofensiv, pentru că ajunsese o legumă țintuită la pat. Şi a ajuns o legumă datorită lui Holly înseși.

Însă Roddy și Emily Harris au fost și mai răi.

De ce? Pentru că n-aveau nimic supranatural. Pentru că nu mai puteai să spui că răul venea din afara lor și să te consolezi la gândul că probabil există și forțe ale binelui în lumea exterioară, nu numai ale răului. Răul dinlăuntrul soților Harris era deopotrivă prozaic și bizar, la fel ca acela existent într-o mamă dusă cu capul, care-și bagă în cuptorul cu microunde bebelușul care plânge încontinuu, sau ca acela existent într-un puști de doisprezece ani care, într-un acces de furie, se apucă să-și împuște cu gloanțe adevărate colegii de școală.

Holly nu prea crede că ar dori să între din nou într-o lume în care există oameni ca Rodney. Sau ca Emily, care era și mai rea decât soțul ei: mai calculată, dar și mult mai nebună.

Multe întrebări și-au găsit acum răspunsul, în parte și ca urmare a celor descoperite în jurnalele lui Emily. Acum au reușit să înțeleagă de ce între Ellen Craslow și puștiul Steinman a trecut atât de puțin timp. Ellen era vegană și a refuzat categoric să mănânce ficatul crud (denumit în jurnale „SG" – adică Sfântul Graal). A tot refuzat să-l mănânce, chiar dacă murea de sete. Ceilalți nu au rezistat. Nici Holly nu a crezut că o să reziste. Dar Ellen a reușit, Dumnezeu s-o aibă în paza lui. Şi atunci a împușcat-o Rodney, așa cum împuști un tăuraș sălbăticit. După moartea lui Ellen, Emily a umplut pagini întregi de jurnal cu injurii pline de o furie fără margini, cea mai blândă dintre fiind: *pizdă jegoasă și neagră și lesbiană.*

Acum au aflat și numele fals sub care s-a dus ea în parcul de rulote: Emily Dickinson, așa cum o chema pe celebra poetă.

Holly a simțit nevoia să-și tot repete că femeia care a scris toate acele lucruri mizerabile fusese o respectată profesoară universitară, câștigătoare a mai multor premii, protectoare a Bibliotecii Reynolds și membră influentă a Catedrei de engleză chiar și după retragerea din activitatea didactică. În 2004, a primit o plachetă prin care era desemnată Femeia Anului. Cu această ocazie, a fost organizat un banchet, în cadrul căruia Emily a ținut un discurs despre emanciparea femeilor.

Izzy i-a spus încă ceva: arma cu care a împuşcat-o Rodney Harris pe Ellen Craslow era un pistol Ruger Security-9, cu un încărcător de cincisprezece cartuşe. Dacă pe acela l-ar fi luat Emily, în loc de revolverul lui Bill, ar fi avut încă zece ocazii să o ucidă pe Holly... care n-ar fi putut să se ferească atât de mult timp în cuşca aia.

— Numai că arma lor era la etaj, a spus Izzy. Iar Emily avea mâna ruptă şi abia dacă se mai putea mişca din cauza durerii de spate. Mare noroc ai avut!

Da, mare noroc. Norocoasa Holly Gibney nu doar că a supravieţuit acestui coşmar, dar acum era şi milionară. Ar putea să-şi lichideze afacerea şi să înceapă o nouă etapă a vieţii. Una în care oameni ca soţii Harris n-ar apărea decât în subiectele de scandal de la televizor – când tu poţi trece pe alt post ca să te uiţi la o comedie romantică.

Aude că îi sună telefonul – cel personal, nu telefonul de serviciu. Acela a sunat de foarte multe ori după ce Holly şi-a câştigat – sau recâştigat – celebritatea, dar bine că acum apelurile acelea au început să se reducă. Cu cana de cafea în mână, se ridică de pe scaun şi intră în camera de lucru. Pe ecranul telefonului a apărut fotografia Barbarei Robinson.

— Bună, Barbara! Ce mai faci?

Tânăra nu-i răspunde, dar ea o aude gâfâind şi se sperie.

— Barb? S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu. Sunt doar năucită. Mama şi tata nu-s acasă, iar Jérôme...

— E la New York, ştiu.

— Aşa că te-am sunat pe tine. Trebuia neapărat să vorbesc cu cineva.

— Ce s-a întâmplat?

— Am câştigat.

— Ce?

— Concursul. Premiul Penley. Şi editura Random House o să-mi publice *Tivul cerului la asfinţit.*

Acum, că s-a descărcat şi i-a dat lui Holly fenomenala veste, Barbara începe să plângă.

— O să i-o dedic Oliviei. Cât de mult îmi doresc să fie încă în viaţă şi să se bucure alături de mine.

— Extraordinar, Barbara! Există şi un premiu în bani, da?

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari. Ăsta-i doar un avans pentru drepturile de autor, aşa mi-au zis în e-mail, dar cărţile de poezie nu se vând prea bine.

— Ai grijă să nu te-audă Amanda Gormam[129], spune Holly.

Barbara începe să râdă printre sughiţuri de plâns.

— Nu-i acelaşi lucru. Poeziile ei sunt optimiste... uite, cum e cea pe care a citit-o la ceremonia de învestitură a preşedintelui Biden. Ale mele sunt mai...

— Mai diferite, o ajută Holly.

Barbara i-a dat să citească mai multe dintre ele şi Holly a înţeles despre ce este vorba, ce anume o îndeamnă pe tânără să scrie. Sufletul bun şi generos al Barbarei încearcă din răsputeri să găsească o cale prin care să se împace cu grozăviile trăite în urmă cu un an, în ascensorul din Blocul Frederick. Cu repulsia şi spaima pe care i le-a provocat Chet Ondowsky. Şi cu groaza pe care a simţit-o atunci când şi-a găsit prietena într-o cuşcă, cu obrajii mânjiţi de sânge şi cu două cadavre în apropiere.

Holly a văzut mai multe, a trecut prin mai multe experienţe înspăimântătoare – la urma urmei, *ea* a fost închisă în cuşca aia. Din păcate însă, poezia nu este pentru ea o supapă de siguranţă; cele mai bune versuri pe care a crezut ea că le-ar fi scris au fost (de ce să n-o recunoască) foarte proaste. Însă acum a *reînceput* să se uite cu plăcere la filmele horror, iar asta ar putea să fie un prim pas spre vindecare. Îşi dă seama că unii oameni ar spune că este masochistă, din moment ce şi-a ales tocmai acest hobby. Dar nu-i deloc aşa.

— Trebuie neapărat să-l suni pe Jérôme, îi spune ea Barbarei. Mai întâi pe Jérôme, după aia pe ai tăi.

— Da, imediat. Dar mă bucur că am vorbit mai întâi cu tine.

— Eu mă bucur şi mai mult.

E chiar fericită.

— Ai mai aflat ceva? Despre... treaba aia?

Aşa a început să-i spună Barbara: *treaba aia.*

— Nu. Şi dacă te referi la... cum să-i zic... la *desertul* din frigider... este posibil să nu aflăm niciodată chiar tot ce era în cupele de acolo. Mare lucru că am reuşit să-i oprim...

— *Tu,* spune Barbara. *Tu singură* i-ai oprit.

Holly ştie foarte bine că au fost implicaţi mulţi oameni, începând cu Keisha Stone şi cu Emilio

Herrera, de la Jet Mart. Însă nu se apucă să o contrazică.

— La urma urmei, probabil că este ceva destul de banal, zice ea. Au depășit limita la un moment dat, atâta tot. Şi le-a fost mai uşor să o facă data următoare. Plus că un rol important l-a jucat şi efectul placebo. El începea să-şi piardă mințile şi, într-o oarecare măsură, nici ea nu mai gândea prea limpede. Ar fi fost prinşi în cele din urmă, dar probabil nu înainte să o mai facă o dată. Poate chiar de mai multe ori. Asasinii în serie au tendința să se grăbească de la un moment dat încolo. Şi exact așa au pățit și soții Harris. Hai să spunem acum că totul e bine când se termină cu bine... mă rog, într-o oarecare măsură.

Ce frumos ar fi dacă eu chiar aş gândi așa! își zice ea.

— Aş prefera să vorbim despre premiul tău. Ești cea mai tânără poetă care l-a câştigat vreodată?

— Da! Sunt cu șase ani mai mică decât cel mai tânăr câştigător de până acum! Mi-au scris că eseul meu li s-a părut ca o gură de aer proaspăt. Poți să crezi așa ceva?

— Da, Barb. Pot să cred. Şi sunt nespus de fericită pentru tine. Haide, du-te acum și sună-i pe ceilalți!

— Așa o să fac. Te iubesc, Holly.

— Şi eu te iubesc. Mult de tot.

Îşi pune telefonul la loc în încărcător şi se duce la bucătărie ca să-şi mai ia o cafea. Dar nu apucă să ajungă acolo, pentru că acum sună telefonul de serviciu. Nu a mai răspuns la el de la sfârşitul lui iulie – a lăsat toate mesajele în grija robotului. Majoritatea apelurilor erau de la diverşi reporteri care voiau să-i ia interviuri, câțiva dintre ei de la tabloide cu tiraje extrem de mari şi care ar fi plătit sume frumoase doar ca să-i apară numele în paginile lor. A ascultat mesajele, dar nu a răspuns la niciunul dintre ele. Nu are nevoie de banii lor.

Acum stă și se uită la telefonul de serviciu. După cinci țârâituri va intra robotul. Şi a târâit deja de trei ori.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om... își repetă Holly. *Răul nu cunoaşte limite.*

Asta este, își zice ea. Âsta-i apelul pe care-l aşteptam.

Poate să răspundă, dar asta înseamnă că își va continua munca de detectiv. Adică va continua să se confrunte cu răul, cu răul care nu cunoaşte limite. Sau poate lăsa mesageria vocală să răspundă. Iar dacă va face asta înseamnă că nu doar cochetează cu ideea retragerii din

activitate; înseamnă că realmente vrea să renunțe la agenție şi să trăiască din averea moştenită.

Telefonul zbârnâie a patra oară.

Se întreabă ce ar face Bill Hodges în situația asta. Ba nu. Pentru că este o întrebare şi mai importantă – ce ar vrea Bill să facă *ea*?

Cu o fracțiune de secundă înainte să între mesageria vocală, Holly apasă butonul şi răspunde.

— Alo? Sunt Holly Gibney. Cu ce vă pot ajuta?

14 august 2021-2 iunie 2022

NOTA AUTORULUI

Cu toate că acțiunea romanului *Holly* se petrece la foarte scurt timp după întâmplările din povestirea „Un strop de sânge”, din volumul cu acelaşi titlu, atât Cititorii mei Devotați, cât și toți cei atenți la evenimentele actuale ar putea să observe cel puțin o neconcordanță temporală. Deşi Covidul joacă un rol important în *Holly* – de fapt, câteva elemente ale romanului au legătură cu el – în „Un strop de sânge” nu există nicio referire la această pandemie, chiar dacă luna decembrie a anului 2020, când are loc acțiunea povestirii, a fost o perioadă îngrozitoare în America din cauza acestei boli, cu cel puțin 65.000 de decese raportate.

Motivul este unul simplu: în 2019, când am scris „Un strop de sânge”, Covidul nu apăruse încă. Nu-mi place absolut deloc când evenimentele din viața reală îmi dau peste cap lucrul, dar nu am ce face, se mai întâmplă câteodată. Dacă aş putea, aş schimba acum „Un strop de sânge”, numai că asta ar însemna să rescriu întreaga povestire şi, aşa cum spuneam în facultate, când jucam cărți cu prietenii noaptea întreagă, „cartea odată etalată nu mai poate fi schimbată”. Am dorit doar să ştiți că sunt conştient de inadvertența apărută.

O mare parte din cetățenii Americii – dar mă bucur să spun că nu majoritatea – sunt antivacciniști. Iar aceşti oameni pot crede că tema Covidului din *Holly* este una moralizatoare. Dar nu este cazul. Eu sunt de părere că literatura este mult mai credibilă atunci când coexistă cu evenimente din lumea reală, cu personalități din lumea reală, chiar şi cu diverse mărci de produse. Mama lui Holly a murit de Covid, iar Holly este puțin cam ipohondră din fire. Mi s-a părut perfect normal să aibă păreri extrem de ferme în privința acestei pandemii şi să îşi ia toate măsurile de precauție (cu excepția fumatului). Este foarte adevărat că şi eu gândesc la fel ca ea, dar îmi place să cred că, dacă aş fi ales un antivaccinist drept personaj principal sau chiar secundar, dar important în economia cărții, aş fi făcut tot posibilul ca să îi expun opiniile în cel mai corect mod.

Ceea ce mă aduce la Rodney Harris. Acesta este un exemplu foarte bun de personaj ale cărui păreri nu rezonează absolut deloc cu ale mele. Din nefericire, sunt adevărate toate faptele despre canibalism despre care vorbeşte el. Însă concluziile la care ajunge sunt eronate. De pildă, este o tâmpenie fără margini ideea că te-ai putea vindeca de alzheimer dacă mănânci ficat de om. Dar nu îl putem învinovăți pe Rodney pentru că alege doar acele exemple care îi demonstrează ipoteza, ignorându-le complet pe celelalte – ce vreți, doar tipul este nebun de legat.

Ca de obicei, minunata Robin Furth m-a ajutat la documentare. Mi-a oferit un adevărat curs despre canibalism, însă acesta a fost doar începutul contribuției sale. A recurs la trilogia *Mr. Mercedes* şi i-a făcut o biografie completă lui Holly Gibney. Sigur, asta m-a obligat să fac mai multe modificări, dar m-a şi scăpat de multe greşeli. Cred că mi-a ieşit totul destul de bine, cu o singură excepție: se pare că unchiul Henry a avut şi el copii, despre care nu se spune nimic în romanul acesta. V-o spun cu toată sinceritatea – pentru mine, Robin este Zeița Documentării. Vă rog să-i recunoaşteți meritele pentru toate părțile corecte din carte. Îmi asum eu responsabilitatea pentru cele incorecte.

Pentru limba latină (că eu nu mai țin minte nimic din anii de liceu), trebuie neapărat să le mulțumesc lui Tim Ingram şi lui Peter Jones, de la Classics for All, fundație din Marea Britanie care sprijină predarea în şcoli a multor materii clasice. Îi puteți găsi pe Facebook sau îi puteți căuta pe Google.

Prietenul și agentul meu literar de o viață, Charles „Chuck" Verrill, s-a stins la începutul anului 2022. Durerea pe care am simțit-o mi-a fost oarecum alinată de promptitudinea cu care vechea lui asociată, Liz Darhansoff, s-a ocupat de carte și de celelalte probleme conexe, pentru ca eu să pot continua să fac ce știu mai bine: adică să născocesc povești. În ciuda propriei suferințe profunde, Liz n-a făcut nicio greșeală. Nu știu ce m-aș face fără ea sau fără excepționalii ei parteneri din agenție – Michele Mortimer și Eric Amling. Vă mulțumesc din tot sufletul meu.

Chris Lotts este agentul literar care se ocupă de publicarea cărților mele în străinătate și, datorită lui, îmi sunt scrierile atât de cunoscute peste hotare. Plus că este un tip extraordinar.

Extraordinar este și Rand Holston, care răspunde cererilor de ecranizare a cărților mele. Îl cunosc de peste patruzeci de ani și îl consider nu doar un partener de afaceri, ci și un foarte bun prieten.

Cartea aceasta mi-a fost redactată de Nan Graham. Iar schimbările propuse de ea au fost aproape întotdeauna unele foarte bune, iar sugestiile ei de eliminare a unor pasaje – oricât de dureroase au fost pentru mine – au reușit să înviorezе povestea ori de câte ori începea să treneze sau o lua pe miriște. Se spune că detaliile sunt cele mai importante, iar Nan a fost mereu îngerul meu păzitor în privința asta. Sunt foarte fericit că am în echipă o profesionistă de calibrul ei.

Îi mulțumesc și cățelușei mele, Molly, zisă și Răul întruchipat, pentru că are grijă să mă binedispună mereu atunci când se întâmplă să mă mai ofilesc.

Cele mai multe mulțumiri sunt pentru soția mea, romanciera Tabitha King, care mă rabdă așa cum sunt. Nici n-aș visa o parteneră de viață mai bună decât ea. Tabby m-a sfătuit cum să scriu o parte foarte scurtă din carte, dar care mie mi s-a părut extrem de dificilă – ultima discuție a lui Jérôme cu Vera Steinman. Te iubesc, fata mea.

Încă ceva, după care vă las în pace. A trebuit să scriu o anume scenă, pe care am văzut-o foarte clar cu ochii minții: participarea lui Holly prin Zoom la înmormântarea mamei sale. Din păcate, nu știam ce poveste să creez în jurul acestei scene, dar am încercat să nu insist prea mult asupra ei, pentru că am iubit-o pe Holly din primul moment și am vrut să mă mai bucur de ceva timp în compania ei. Și, după aceea, am citit un articol într-un ziar despre o crimă comisă de membrii unei familii în numele onoarei. N-am vrut ca asta să fie povestea mea, dar

mi-a plăcut titlul articolului, care suna cam aşa: TOATĂ LUMEA A CREZUT CĂ ERAU UN CUPLU DE BĂTRÂNEI DRĂGUȚI ŞI CUMSECADE PÂNĂ CÂND S-AU DESCOPERIT CADAVRELE ÎNGROPATE ÎN SPATELE CASEI.

Criminali bătrâni, mi-am spus eu atunci. *Asta-i povestea mea.* Am scris-o, iar acum voi ați citit-o. Sper că v-a plăcut. Şi, la fel ca întotdeauna, vă mulțumesc că m-ați însoțit într-un alt loc întunecat al acestei lumi.

Stephen King

Notes

[←1]

„Măr”, în limba spaniolă, în original (n. tr.).

[←2]

Gabriel García Márquez (06.03.1927 - 17.04.2014) – scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, autor al romanului *Un veac de singurătate* (n. tr.).

[←3] Roman al lui William Goldman (1931 - 2018) (n. tr.).

[←4]

„Wish You Would” – cântec compus și interpretat de Billy Boyarnold (n. tr.).

[←5]

„Homosexual”, în limba spaniolă, în original; cuvânt folosit ca injurie mai ales în America Centrală (n. tr.).

[←6]

Conan Barbarul – film produs în 1982, în regia lui John Milius, după un scenariu scris de John Milius și de Oliver Stone, având la bază povestirile lui Robert E. Howard, **cu** Arnold Schwarzenegger și James Earl Jones în rolurile principale (n. tr.) .

[←7]
Vezi povestirea „Un strop de sânge" din volumul **cu** același titlu, Armada, 2022 (n. tr.) .

[←8]
Joc de cuvinte în limba engleză: *trump* – „trâmbiță" (n. tr.).

[←9]

Make America Great Again – „Să facem America din nou măreață” – sloganul politic al lui Donald Trump (n. tr.).

[←10]
American Express (n. tr.).

[←11]

Blood Red Sky – film horror din 2021, în regia lui Peter Thowarth (n. tr.).

[←12]

Personaje din filmul horror *Halloween on Elm Street* (n. tr.).

[←13]

Actorul Christopher Lee (1922-2015) a interpretat rolul contelui Dracula în zece filme (n. tr.).

[←14]

Vezi seria „Bill Hodges” (n. tr.).

[←15]

It Happened One Night – film din 1934, în regia lui Frank Capra (n. tr.).

[←16]

Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

[←17]
Aluzie la romanul *Carrie* de Stephen King, Armada, 2021 (n. tr.).

[←18]

Juneau – capitala statului Alaska (n. tr.).

[←19]

Aforism atribuit lui Voltaire *(1694-1778)*, scriitor și filozof francez (n. tr.).

[←20]

„Nor Dark Yer", cântec lansat de Bob Dylan în 1 997 (n.tr.).

[←21]

În limba engleză, *bell* – ,,clopot" ; *bell tower* – „clopotniță" (n. tr.).

[←22]

Vezi *Mort la datorie* de Stephen King, Nemira, 2018 (n. tr.).

[←23]

Aforism atribuit lui Andrew Jackson (1767-1845), al şaptelea preşedinte al Statelor Unite (n. tr.).

[←24]

Marie Charlotte Carmichael Stopes (1880-1958) – scriitoare britanică, paleobotanistă, militantă pentru eugenie și drepturile femeilor (n. tr.).

[←25]

Willa Cather (1873-1947) – scriitoare din SUA, câştigătoare a Premiului Pulitzer în 1923 (n. tr.).

[←26]

Medicament folosit pentru contracararea efectelor supradozajului cu opioide (n. tr.).

[←27]

Medicament împotriva depresiei şi a anxietăţii (n. tr.).

[←28]

Vezi seria BILL HODGES (n. tr.).

[←29]

Personajul principal al unui serial american pentru adolescenți (n. tr).

[←30]

SmackDown – program de lupte difuzat în serile de vineri pe postul de televiziune WWE (n. tr.)

[←31]
John Wick – personaj din seria de filme cu același nume (n.tr.).

[←32]

Personaj fictiv, apărut în 2009 pe un site horror, devenit foarte popular în rândul copiilor datorită jocului video „Minecraft" (n. tr.) .

[←33]

John Shaft – detectiv particular, afro-american, personaj principal al unei serii de romane polițiste scrise de Ernest Tidyman și ecranizate cu începere din anul 1 970 (n. tr.).

[←34]

Vezi romanul *Mr. Mercedes* de Stephen King, Nemira, 2015 (n. tr.).

[←35]

Aluzie la romanul horror scris de Shirley Jackson în 1 959 și care a stat la baza mai multor filme și seriale (n. tr.).

[←36]

Vezi romanul Mr. Mercedes (n. tr.).

[←37]

Cântec din 1961, compus și interpretat de Curtis Lee (1939-2015) (n. tr.)

[←38]

Dee Dee Sharp – cântăreață de R&B (n. tr.) .

[←39]

Abreviere pentru Australia (n. tr.).

[←40]

Nașul, film din 1972 în regia lui Francis Ford Coppola (n.tr.).

[←41]

7 decembrie 1941 – ziua atacului japonez împotriva bazei americane de la Pearl Harbor (n. tr.).

[←42]

Jim Shepard (n. 1956) – celebru romancier american (n.tr.).

[←43]

Diane Downs – o mamă care și-a ucis fiica și a încercat să-și ucidă și ceilalți doi copii, în 1983, într-o localitate din statul Oregon (n. tr.).

[←44]

Farrah Fawcett (1947-2009) – actriță americană, nominalizată de mai multe ori la premiile Emmy și la Globul de Aur, care a ajuns în atenția publicului prin rolul din serialul *Îngerii lui Charlie* (n. tr.).

[←45]

Drapelul Gadsden a fost folosit în timpul Revoluției Americane (1763-1791) (n. tr.).

[←46]

Bătălia de la Fort Sumter (1861) – luptă care a marcat începutul Războiului de Secesiune din America (n. tr.).

[←47]

John le Carré (1931-2020) – autor britanic de romane de spionaj (n. tr.).

[←48]

Otis Redding (1941 – 1967) – cantautor american de blues (n. tr.).

[←49]

Scriitoare de origine afro-americană; Alice Walker a câștigat Premiul Pulitzer în 1 982, iar Toni Morrison a câștigat Premiul Nobel pentru Literatură în 1993 (n. tr.).

[←50]

Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie* de Stephen King, Nemira, 2017 (n. tr.).

[←51]

Day No Pigs Would Die – roman pentru tineret, scris de Robert Newton Peck și apărut în 1972 (n. tr) .

[←52] Internai Revenue Service – Serviciul Federal de Administrare Fiscală (n. tr.).

[←53] Scholastic Aptitude Test – echivalentul american al examenului de bacalaureat (n. tr.)

[←54]

Cat Nation – document din 1624, care atestă existența tribului Erie; irochezi – populație indigenă care trăia în regiunea lacurilor Erie, Huron și Ontario (n. tr.).

[←55]

It 's A Wonderful Life – film din 1946, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal (n. tr.).

[←56]

„Operă de tinerețe", în limba latină, în original (n. tr.).

[←57]

Caliope este muza genului epic și a elocinței în mitologia greacă, iar Erato este muza elegiei și a poeziei erotice (n. tr.).

[←58]

Joc de cuvinte în limba engleză: *ragtime* – stil precursor al jazzului, de la începutul sec. al XX-lea; *rag time* (trad. aprox.) „timp pierdut" (n. tr.).

[←59]

Ezra Pound (1885-1972), William Carlos Williams (1883-1963), Derek Walcott (1930-2017) – personalități ale poeziei moderne (n. tr.).

[←60]

Cântec lansat în 1969 de trupa rock The Band (n. tr.).

[←61]

Vezi romanul *Străinul* de Stephen King, Armada, 2019 (n. tr.) .

[←62]

Piesă într-un act scrisă de Jean-Paul Sartre (n. tr.).

[←63] Opțiunea de a scrie cu majusculă îi aparține autorului (n. red.).

[←64]

Nancy Drew – tânără detectivă, personaj fictiv care apare în mai multe cărți, filme polițiste și jocuri video (n. tr.).

[←65]

„Fals", „imitație", în limba franceză, în original (n. tr.).

[←66]

Aluzie la cântecul „Make the medicine go down" din filmul pentru copii *Mary Poppins* (n. tr.).

[←67]

Trupă americană de rock, înființată în 1965, ai cărei membri erau consumatori de droguri (n. tr.) .

[←68]

luvenal – poet latin, din sec. 1-11 d.H., care a scris *Satirele,* o critică aspră a moravurilor din acea vreme (n. tr.).

[←69]

Aluzie la *Saturday Night Fever* (film muzical din 1977, cu John Travolta în rolul principal) și „Sunday Morning Coming Down" (cântec din 1969, compus de Kris Krisrofferson) (n. tr.).

[←70]

Replică din serialul de televiziune *Kung fu,* din anii 1970, cu David Carradine în rolul principal (n. red.).

[←71]

Pee-wee Herman – personaj comic din mai multe sitcomuri din anii 1980, creat și interpretat de Paul Reubens (n. tr.).

[←72]

19 iunie 1865 – eliberarea sclavilor de origine afroamericană (n. tr.).

[←73]
1929-1937 (n. tr.).

[←74]

James Dickey (1923-1997) – poet și romancier american; Theodore Roethke (1908-1963) – poet american, câștigător al Premiului Pulitzer pentru poezie în 1 9 54; Sylvia Plath (1932-1963) – poetă și prozatoare americană; Daniel Moore (1940-2016) – poet și eseist american; Elizabeth Bishop (1911-1979) poetă americană, câștigătoare a Premiului Pulitzer pentru poezie în 1956; Mary Karr (n. 1955) – poetă și eseistă americană; Odgen Nash (1902-1971) – poet american (n. tr.).

[←75]

Nicholas Vachel Lindsay (1879-1931) – poet american; „Congo" – poezie publicată în 1 9 1 4 și purtând subtitlul „Un studiu asupra rasei negre" (n. tr.).

[←76]

Prescurtare de la Young Gangsta – rapper american (n. tr.).

[←77]
Akron – oraș din statul Ohio (n. tr.).

[←78]

Angela Yvonne Davis – militantă pentru drepturile populației afro-americane, membră a Partidului Comunist din SUA (n. tr.).

[←79]

La-Z-Boy, Inc. – producător de mobilier, cu sediul în Michigan (n. tr.).

[←80]

Big Five – grup de cinci edituri din New York, cu cea mai mare influență în domeniu: Hachette, Macmillan, Penguin, HarperCollins, Random House, Simon & Schuster (n. tr.).

[←81]

„New Voices Award", „Young Lions Fiction Award" (n. tr.) .

[←82]

Woody Guthrie (1912-1967) – cantautor american, personalitate a muzicii folk (n. tr.).

[←83]

Mișcare social-culturală, inițiată de un grup de tineri scriitori americani din anii 1 950-1 960, ca ripostă la cultura dominantă în acea perioadă (n. tr.).

[←84]

Romanul de debut al lui James Dickey, apărut în 1 970 (n. tr.).

[←85]

Personaj din romanul *Vrăjitorul din Oz,* scris de L. Frank Baum și publicat prima oară în anul 1900 (n. tr.) .

[←86]

National Rifle Association of America – asociație care militează pentru dreptul tuturor cetățenilor de a deține arme de foc (n. tr.) .

[←87]

„South Is Gonna Rise Again" – deviză a celor 11 state confederate ale Americii, care susțineau sclavia și care au fost învinse în Războiul Civil din anii 1861 – 1865 (n. tr.) .

[←88]

Vezi romanul *Mort la datorie* (n. tr.) .

[←89]

Hall & Oates – duo pop-rock din anii 1970 (n. tr.).

[←90]

„Scos din luptă", în limba franceză, în original (n. tr.).

[←91]

Serial fantastic, a cărui difuzare a început în 2018 (n. tr.).

[←92]

Robert Frost (1874-1963) – poet american căruia i-au fost decernate patru premii Pulitzer (n. tr.).

[←93]

Comedie polițistă din 1998, în regia lui Joel Coen (n. tr.).

[←94]

Replică din filmul *Fălci* din 1975, în regia lui Steven Spielberg (n. tr.) .

[←95]

Replică din filmul *Închisoarea îngerilor* din 1994, în regia lui Frank Darabont, după nuvela cu același titlu a lui Stephen King, apărută în volumul *Anotimpuri diferite,* Armada, 2021 (n.tr.).

[←96]

Replică din filmul *Oameni de onoare* din 1992, în regia lui Rob Reiner (n. tr.).

[←97]

Aluzie la serialul de televiziune *The Family That Slays Together Stays Together,* din 2012 (n. tr.).

[←98]

Centre for Disease Control and Prevention – Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor din SUA (n. tr.).

[←99]

*The Subtile Art of Not Giving a F*ck* – carte de dezvoltare personală, scrisă de Mark Manson și apărută în 2016 (n. tr.).

[←100]

Robert Atkins (1930-2003) – medic american care a inventat în 1970 o dietă pe bază de proteine și grăsimi, cu nivel scăzut de carbohidrați (n. tr.).

[←101]

Juan Ramon Jimenez (1881-1956) – poet și eseist spaniol, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1956 (n. tr.) .

[←102]

Epistola către Efeseni, Capitolul 4, traducere de Dumitru Cornilescu (n. tr.).

[←103]

„The Death of the Ball Turret Gunner" – poezie scrisă de Randall Jarrell (1914-1965) (n. tr.).

[←104]

Film polițist din 1934, în regia lui W. S. Van Dyke (n. tr.).

[←105]

John Dillinger (1903-1934) – gangster american din perioada Marii Crize Economice (n. tr.).

[←106]

Prion – formă aberantă a unei proteine celulare normale, fără acid nucleic, care provoacă encefalopatii cu evoluție lentă (n. tr.).

[←107]

„Sroryteller" – povestire a lui Hector Hugh Munro (1870-1916), scriitor scoțian, care a folosit pseudonimul Saki (n. tr.).

[←108]

Howard Hughes (1905-1976) – aviator, industriaș, producător și regizor de film, care suferea de tulburare obsesivcompulsivă (n. tr.).

[←109]

„În deplinătatea facultăților mintale", în limba latină, în original (n. tr.)

[←110]

Calorii goale – calorii bogate în zahăr, grăsimi sau alcool (n. tr.).

[←111]

Vezi nuvela „Un strop de sânge" (n. tr.) .

[←112]

„Persoană cumsecade, corectă" – în limba idiș, în original (n. tr.).

[←113]

Lee J. Cobb (1911-1976) – actor american de teatru și film; *On the Waterfront,* film din 1 954, în regia lui Elia Kazan; *12 Angry Men,* film din 1957, în regia lui Sidney Lumet (n. tr.).

[←114]

Allen Ludden (1917-1981) – renumit om de televiziune din SUA (n. tr.)

[←115]

Inside View – tabloid din universul romanelor lui Stephen King (n. tr.).

[←116]

Jeffrey Dahmer (1960-1994) – criminal în serie, care a comis șaptesprezece asasinate; crimele lui au implicat elemente de viol, necrofilie și canibalism (n. tr.).

[←117]

Leatherface – criminal din seria de filme *Masacrul din Texas* (n. tr.).

[←118]

Aluzie la replica din *Romeo și Julieta,* de William Shakespeare, trad. de Dan Duțescu – „Un nume ce-i? Un trandafir oricum îi spui îți dă același scump parfum." (n. tr.).

[←119]

Arnaldus de Villanova (1235-1311) – alchimist, medic și teolog spaniol, una dintre cele mai erudite personalități ale secolului al XIII-lea (n. tr.) .

[←120]

Preparat din carne foarte uscată, de obicei de bizon, căprioară sau elan, consumat de populația nativă din America de Nord (n. tr.).

[←121]

What Ever Happened to Baby Jane – thriller psihologic din 1962, în regia lui Robert Aldrich (n. tr.).

[←122]

Vers din cântecul „Turn Around", compus în 1963 de Malvina Reynolds, Alan Greene și Harry Belafonte (n. tr.).

[←123]

„A Modest Proposal" – eseu satiric scris de Jonathan Swift și publicat prima oară în 1729, în care irlandezii săraci sunt sfătuiți să-și vândă copiii drept hrană oamenilor bogați (n. tr.).

[←124]

Aminoacid cu înalte calități nutritive (n. tr.).

[←125]

Aluzie l a replica lui Hamlet, din piesa c u același nume de William Shakespeare – „Alas, poor Yorick. I knew him, Horatio." (n. tr.).

[←126]

Adrienne Cecile Rich (1929-2012) – poetă și eseistă, susținătoare ferventă a mișcării feministe (n. tr.).

[←127]

Este o membrană fibroasă groasă și foarte rezistentă, reprezentând membrana exterioară din cele trei membrane ale meningelui, care acoperă creierul și măduva spinării. (cf. Wikipedia)

[←128]

Vezi romanul Străinul (n. tr.) .

[←129]

Tânără poetă și activistă americană în ale cărei poezii se regăsesc teme precum marginalizarea, rasismul și feminismul (n. tr.).